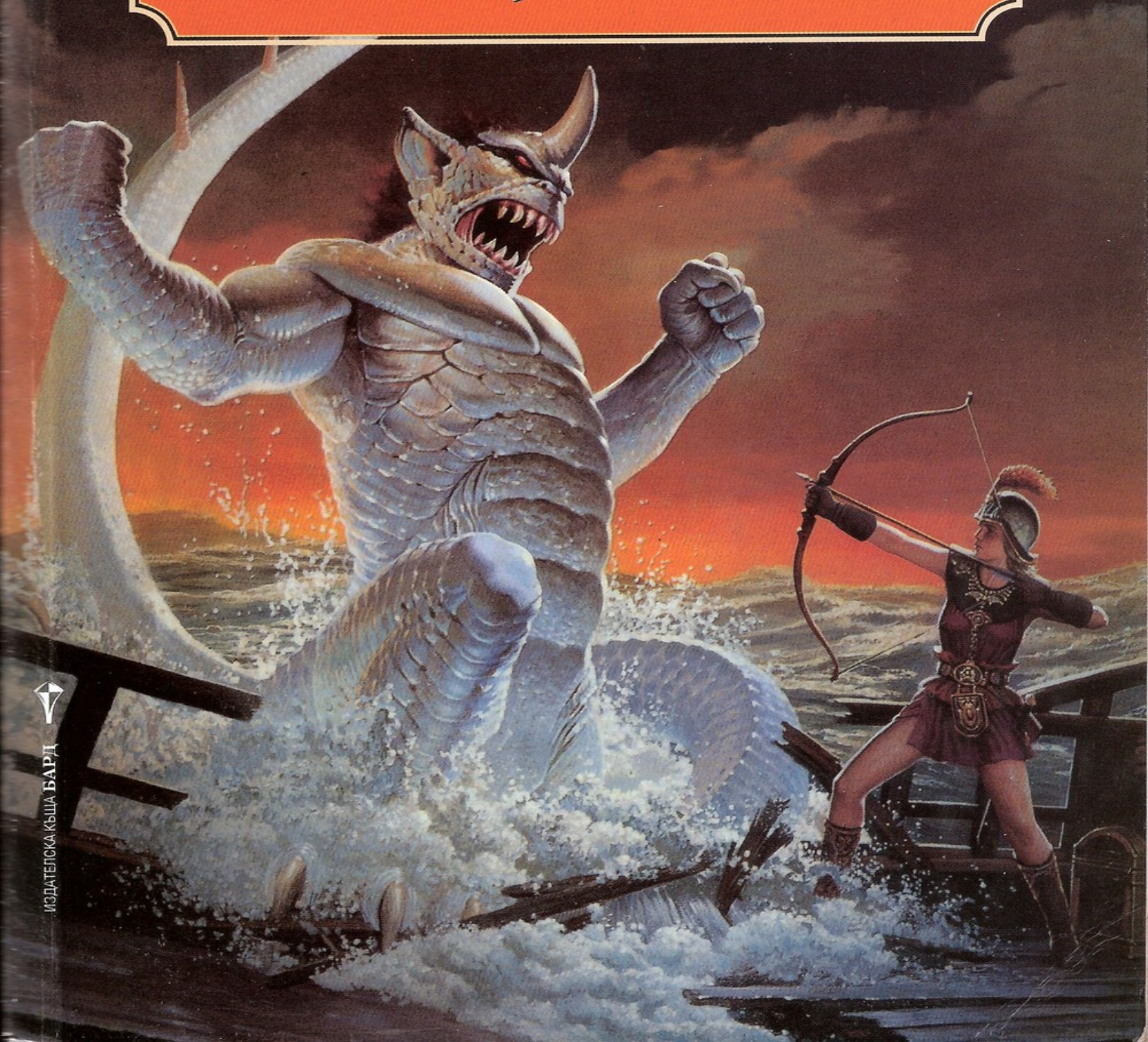

АЛЪН КОЛ & КРИС БЪНЧ

АВТОРИ НА БЕСТСЕЛЪРА •ДАЛЕЧНО ЦАРСТВО•

БИТКАТА ЗА ОРИСА

АЛЪН КОЛ, КРИС БЪНЧ БИТКАТА ЗА ОРИСА

Превод: Милена Илиева

chitanka.info

Капитан Рейли Емили Антеро произхожда от уважавано търговско семейство, сред чиито членове са един отдавна мъртъв магьосник и един знаменит пътешественик — брат ѝ Амалрик. Последният е съвсем жив и продължава да разказва невероятните истории за пътешествието си до легендарното Далечно царство. Да си Антеро не е лесно, защото всички очакват от теб чудеса...

Но Рейли не дава пукната пара за магията и магьосниците, още по-малко за пътешествията, особено по море. Тя е войник и командир на елитната Маранонска гвардия, съставена изцяло от жени. Гвардията е свикнала да печели битки, но не и срещу завистливи мъже, които коват интриги, за да отстранят жените воини от пътя си. Рейли се оказва натоварена с командването на самоубийствена мисия — морско пътешествие по следите на зъл и могъщ магьосник, последния властелин на Ликантия, който е избягал с тайната на злоещо заклинание, което може да унищожи цивилизацията.

И така Рейли Антеро и нейните гвардейки потеглят на морско приключение с неизвестен край. Предстои им отчаяна гонитба във водите на великото Западно море, отвъд варварското пристанище Джейпур, отвъд Тигровия залив и дори отвъд Лимонения бряг, чак до огнените рифове, които бележат края на света... и отвъд тях, в места, за които не се споменава дори в легендите.

ЗА АВТОРИТЕ

Съавтори от отдавна и приятели от трийсет години преди това, Крис Бънч и Алън Кол пренасят в „Битката за Ориса“ отдавнашната си пристрастеност към далечни земи и култури. Бънч и до днес пази младежките си спомени за снежни леопарди, за камбанките на азиатски храмове и за построената преди хиляда години гробница на една корейска принцеса, а Кол още разказва как за пръв път гледал „Бурята“, още дете, седнал на древна стена в Кипър — острова, който е имал предвид Шекспир, когато е писал пиесата. Пътуванията на двамата приятели са ги водили от мъгливите, огласяни от чайки островчета по крайбрежието на Ирландия до ледената пустош на Антарктика. Когато не пътуват, Кол и Бънч живеят в Чинук и Оушън Парк, Вашингтон, с най-верните си поддръжници — Карън и Катрин.

На Сюзан и Карън

ПЪРВА КНИГА
ГОНИТБАТА

ДЕМОН ПРИ ПОРТИТЕ

Аз съм капитан Рейли Емили Антеро, напоследък от Маранонската гвардия. Войник съм и смятам да си остана войник, докато Злокобният вестител не се промъкне покрай поста ми. Като повечето войници, и аз ценя твърдата земя под ботушите си, добре изработените и добре поддържани оръжия, а също гореща вана и топло ядене след усилен поход. Накратко, аз съм практичен човек и предпочитам здравия разум пред бръщолевенето на жреците.

Ала стана така, че цели две години крачих по дървената палуба на боен кораб. Бих се с ръждясали остриета и бях благодарна и за тях. Къпах се в студени морета и ядях каквото сваря и когато сваря. Бях изгубена в незнаен океан на запад и не вярвах, че някога пак ще зърна дома си. Колкото до здравия разум, той едва не ме погуби; спасиха ме магията и един жрец.

Подвизите ми — и тези на моите гвардейки — са възхвалявани от мнозина. Създателите на легенди вече изковаха златни истории за нашата епична гонитба, за хилядите мили преследване на най-великото зло, което историята познава. Залогът, казват те, била самата съдба и цялата цивилизация висяла на косъм. Всички тези митове загърбиха пренебрежително истината, а с нея и уроците, научени с цената на толкова много кръв. А без тези уроци, ако някой ден мракът се надигне отново, току-виж сме се оказали безпомощни. Освен това, поне според мен, в този случай истината е по-вълнуваща от разкрасената си сестра.

Но преди да сте си дали парите на онзи обирджия в книжарничката, за да прочетете за нашите приключения, нека още веднъж ви напомня факта, че съм жена. Ако този факт не ви се нрави, по-добре си спестете парите или ги похарчете другаде. Отсъствието ви не ще ми липсва. Всички други са добре дошли при огнището ми — иначе казано, при този мой дневник. Ако ви е студено, разръчкайте огъня и си стоплете кокалите. Ако ожаднеете, до огнището има стомна греяно вино. Ако огладнеете, викнете слугинята и тя ще ви донесе от

студените закуски, които й казах да задели настрана. Компанията ви е удоволствие за мен.

Писарят ми напомня, че тук му е мястото да отправя смирена молитва към боговете и богините на пътеписите. Ала аз имам да се грижа за доволството на свои собствени божества, а те са доста ревниви. И преди съм казвала на този стар глупак, че мечът е по-силен от перото, така че нежните богове на мастилото няма да ги огрее в мое лице. Моите молитви са запазени за онези, които помагат кръвта ми да си стои в кожата, а кожата ми — цяла и ненакърнена връз костите.

От самото начало дадох и друго нареждане на писаря. Думите, които пише, трябва да са само и единствено моите. И празен мех за вино не давам, че стилът ми на изразяване не му допадал. Ще разкажа истината, дори ако тя е гола като кубето му или безинтересна като бледото му лице без брадичка. Истината не се нуждае от писарски гирлянди да й подсладят пътя. Само че този тип е упорит като магаре и малко нещо кавгаджия, също като тримата, които изгоних преди него. Казах му, че ако продължава така, ще му отрежа главата и ще я набуча на прът пред вратата си като предупреждение към следващия писар, когото наема. А той ми отвърна, че се боял повече за репутацията си, отколкото за главата си. И все бръщолеви за Наука и Изкуство. Това било История, а не казармени вулгаризми.

Аз пък твърдя обратното и не виждам причина да се срамувам. Защото тази история започна с оръжие и с оръжие свърши. А помежду началото и свършека останаха много мъртви войници, които да жалеем, и много подвизи, които да почитаме.

Да убиеш писар носи лош късмет. Освен това този работи за брат ми, а аз обещах на Амалрик да му го върна в добро здраве. Така че няма да го убивам, само мир да има. И нека още веднъж заявя, че поемам вината за всичко, което ще последва, следователно читателят може да се смята за предупреден.

Та ето я значи моята история.

Някои твърдят, че имало куп лоши поличби в онази сутрин, когато започна моята история — кърмачки, на които внезапно им секнало млякото; свинята на някакъв ханджия опрасила двуглаво прасенце; наскоро наточени мечове изведнъж загубили остротата си в

оръжейната; а на някаква вещица чашката ѝ за хвърляне на кости се строшила без никаква видима причина. Разправят дори за един жрец, който полудял и превърнал жена си и тъща си в говеда.

За тия работи не знам. Лично аз въпросната сутрин се събудих с ужасен махмурлук. Последва дълъг и болезнен опит да се ориентирам в ситуацията. В други, по-добри времена, щях да си лежа в голямото меко легло в хубавата квартира, която ми се полага като на командир на Маранонската гвардия. А до мен щеше да лежи красивата Трис. Денят ми щеше да започне с малко гъделичкане и гушкане, после щях да закуся обилно преди едночасовата тренировка с железните жени от гвардията. Вместо това се намерих в една от тесните единични стаи в казармата, свита на желязна кушетка... и съвсем сама. Бях избягала от квартирата си преди три седмици след последния гневен скандал. А предната вечер бях видяла бившата си любовница в компанията на друга жена от гвардията, жена с позорна слава. Някои я намираха за красива по тъмен начин, но по мое мнение просто беше мазна, некъпана и с напъпващ мустак над горната устна. Със сигурност щеше да съсипе моята невинна Трис.

Заех се да излекувам наранените си чувства първо с една стомна греяно вино е подправки, после с още една, докато вечерта не преваля билото си и не се размаза в гръмогласни песни и залитане по тъмни улички; имаше и някакво сбиване сякаш, а накрая очевидно беше свършила върху това твърдо легло.

Обичам да си пийвам, но рядко прекалявам чак до такава степен. Богинята ме е благословила с бързо и силно тяло, очи, които могат да преброят бълхите в перата на врабче, и ясен повратлив ум. Това не е хвалба, а просто списък на част от талантите, които притежавам по рождение. С нищо не съм заслужила тези дарове, така че се чувствам длъжна да ги поддържам в добра бойна форма, също като оръжията, които нося. Пиячката е враг на тялото и ума, така както прахта и ръждата са враг на добрия меч.

Изреждах си наум всички тези неща, докато ставах от леглото, ръчкана от мадам Срам. Леденият каменен под ухапа босите ми стъпала. Хиляда войници набиваха крак из главата ми, други хиляда бяха клекнали да се облекчат върху езика ми, в стомаха ми избухна въстание и аз скочих да си изповръщам червата в нощното гърне. И докато клечах над него в пиянско покаяние, изведнъж се сетих, че днес

е поменът за майка ми. Всяка година в деня на смъртта ѝ семейството се събираше във вилата на Амалрик, за да почетем паметта ѝ. Избълвах нова порция повръщано, докато госпожа Вина — тая стара шафрантия — подскачаше от радост и ръфаше стомаха ми.

Да се напиеш *точно* днес, цъкаше тя и клатеше глава. Не съм пияна, проклета да си! Просто си плащам за вчерашното пиянство. Трис беше виновна, курветината му с курветина. Давай, струпай всичко върху бедното момиче, виеше госпожа Вина. А междувременно духът на майка ти ще избяга подплашен от смрадливия ти дъх и кой знае на какви непознати ще се натресе. Ще броди по земята и ще окайва падението на милата си щерка.

— Разкарай се, проклетнице! — изкрещях. А после изпъшках, защото от крясъка гневната тълпа в стомаха ми се юрна на нов щурм. И както си клечах изгърбена над нощното гърне, вратата зад мен се отвори.

— А, виждам, че казваме молитва пред порцелановата богиня — отбеляза нечий саркастичен глас. — Ти си вдъхновение за всички ни, капитане.

Обърсах си брадичката, станах, събрах останките от достойнството си и се обърнах да посрещна новото предизвикателство. Саркастичният глас бе на Корайс, една от главните ми легатки. Корайс беше стройна, жилеста и ми приличаше на котка — най-вече заради навика да се подхилква и да си играе с плячката, преди да я изяде. В този конкретен момент в ролята на мишката бях аз, а тя дълбоко се наслаждаваше на нещастиято ми.

— Майната ти, легат — изръмжах аз. — Не съм в настроение за сарказма ти.

Ухилената усмивка на Корайс стана още по-ухилена, остри бели зъбки святкаха зад чувствените ѝ устни, тъмните ѝ очи блестяха развеселено.

— Никога не би ми хрумнало, капитане — каза тя. — Ти толкова добре криеш проблемите си. Едва ли има и една жена в гвардията, която да подозира, че Трис те е изхвърлила от леглото си... и е приютила в него друга.

Сринах се обезсърчена на кушетката.

— Не ми казвай — простенах. — Ревала съм на всеослушание, нали?

— Е, чак да си ревала, не си — каза Корайс. — Но и не шепнеше. Колкото до всеослушанието, наложи се Полило да те смъкне насила от водната кула на полигона.

Борех се с вестта за това поредно унижение, когато нов глас стигна до слуха ми. Бумтеше по коридора като далечна гръмотевица:

— Кой споменава името ми? — Гласът бе последван от тежки стъпки и на прага застана огромно женище. — Богинята ми е свидетелка, че ако хвана някоя да ми говори зад гърба, ще ѝ отрежа лявата цица и ще я дам на някой кожар да ми направи кесия.

Беше Полило, другият ми главен легат. Наведе глава, за да не се фрасне в горния праг на вратата, и влезе. Беше доста над два метра, с удивително дълги и добре оформени крака, съвършена в пропорционално отношение фигура и пълнеж точно колкото да скрие релефните ѝ мускули, които се превръщаха в стоманени възли, размахаше ли бойната си брадва. Кожата ѝ беше светла почти колкото моята, но косата ѝ не беше златиста, а по-скоро светлокестенява. Ако беше куртизанка, а не войник, отдавна да бе станала наистина много богата.

Когато обаче видя, че съм аз, а не някоя друга, си глътна езика.

— О, извинявай, капитане. Мислех, че...

Махнах ѝ да млъкне.

— Аз трябва да се извиня, не ти — казах. — Но ако толкова искаш, опашката започва от гърнето.

Полило се разсмя гръмогласно и ме фрасна добросърдечно по гърба, с което едва не ми изкълчи рамото.

— Една хубава битка ти трябва на тебе, капитане, нищо друго. И освен ако на ония подли ликантийци не им се дръпне лайното, скоро ще я имаш.

Споменаването на Ликантия ме подсети за задълженията ми. Станах с пъшкане, съблякох нощницата си и отидох при мивката. Явно някой слугиня се беше промъкнала, докато бях спала, защото до мивката имаше кофа с гореща вода, парфюмирана със свеж аромат.

Извиках през рамо на Корайс:

— Какви са новините?

Видях я в огледалото как свива рамене.

— За новини — няма. Само слухове — някои добри, други лоши. Единственото сигурно е, че война ще има.

Преди три седмици властелините на Ликантия бяха хвърлили ръкавицата — бяха изпратили бойна флотилия да прекъсне връзките със съюзниците ни и да тормози търговските ни кораби. Беше се случило в същия ден, когато пътищата ни с Трис така бурно се бяха разделили. И сега, когато разказвам за това пред писаря, разбирам, че не е било съвпадение. В основата на караниците ни винаги е била моята професия, а понеже войната ми е професия, новините от Ликантия бяха паднали като меч помежду ни.

— Войната може и да е сигурна — мрачно казах аз, — но не е толкова сигурно, че премъдрите ни управници ще позволят на Маранонската гвардия да се включи.

Полило се запени:

— Но ние сме най-добрите войници на Ориса! Бас лоя, че всяка от нас може да размаже десетима мъже от коя да е казарма в града. Защо, в името на Маранония, да не ни включат в битките?

Е, Полило може и да преувеличаваше малко способностите ни, но колкото до отговора на въпроса ѝ, него го виждах в огледалото. Отвътре бях войник. Но в един управляван от мъже свят външността ми казваше друго. Гледах извивките на дългата си шия и знаех, че изглеждат изящни — нищо, че жилите изпъкваха като въжета, когато размахвах меч. С кожата си винаги се бях гордяла — приятна е на гледане и на пипане, в същото време е издръжлива на горещина, студ и физическо натоварване. А макар да съм минала трийсетте, гърдите ми са стегнати и високи, с нежнорозови зърна; талията ми е тънка; ханшът ми, макар и тесен, е приятно заоблен като камбанка. И там някъде — златният триъгълник между бедрата, обозначаващ пола ми.

Така че магистратите едва ли щяха да ни включат в битките — по три много основателни според тях причини. Първо, защото сме жени; второ — понеже сме жени; и трето — поради това, че сме жени.

Всички в Ориса знаят за Маранонската гвардия, ала малцина знаят за нея друго, освен очевидния факт, че е съставена изцяло и само от жени. Ние сме елитна част, основана толкова отдавна, че вече никой не помни кога и защо. Обикновено наброяваме петстотин, но по време на война попълненията удвояват тази бройка. Всички ние се заклеваме в служба и славим името на Маранония, богинята на войната. Когато постъпваме в гвардията, се отказваме от мъжете — е, вярно, че за повечето от нас това не е особена жертва. Моят вкус към женска

компания и женска любов далеч не е изключение сред редиците ни. Освен това в тази наша така наречена цивилизована епоха Маранонската гвардия е единственото място, където една жена може да избяга, ако не иска да бъде съпруга, майка или курва. За онези, които все още копнеят за мъжко легло, размяната определено не си струва цената на едно обядване.

Мълчанието ми не спря Полило. Докато се миех и обличах, тя продължи да рѳа упорито въпроса като канален гущер — свински кокал.

— Няма начин да не ни пратят с мъжете — настояваше на своето. — Нали така, Корайс?

Корайс само сви рамене по своя си изящно-елегантен начин. Така отговаряше на въпроси, върху чиито отговори още не е размишлявала. Корайс беше дребна и стройна, с красиви мургави черти. Макар да не беше слаба в ръцете, истинската ѳ стихия бяха бързината и хитростта. Само аз в цялата гвардия бях по-добра от нея с меча, а това означава много, защото за всичките си години като войник още не съм срещала човек, който да ме надвие в двубой. И това не е празна хвалба.

— Ако ни пратят в битка, ще се бием — казах аз. — А ако не, ще изпълним каквато там мисия ни възложат. Така или иначе трябва да сме готови, независимо какви заповеди получим.

Показното ми безразличие беше лъжа. Вътрешно горях и то не само заради страничните ефекти на вчерашното вино. Рядко пращаха Маранонската гвардия на бойното поле. Макар да се бяхме доказали многократно в дългата си и почетна история и да бяхме удържали врага пред градските порти, магистратите и жреците упорито отхвърляха молбите ни да участваме в битки на чужда земя. Били сме последната бариера пред нашествениците, така казваха. Свещената ни мисия била да защитаваме Ориса. Ала сред нас нямаше и една жена, която да не знае истинската причина, и тя беше полът ни, който ни превръщаше в по-долно качество същества — хубавки домашни любимци, които следва да бъдат предпазвани от бедни.

Полило тупна ядно с крак и заяви:

— Аз ще се бия! И в този град няма и един мъж, който да ме спре!

— Ще правиш онова, което ти е заповядано — сопнах ѝ се. — И ако искаш да останеш легат, гледай да не споделяш възгледите си. Няма да допусна жените да се разбунят като пчелен кошер заради нечии невъздържани приказки.

— Да, капитане — каза Полило. Но главата ѝ увисна, а пълните ѝ устни потрепераха. — Ама не е честно.

Корайс я потупа успокоително по рамото.

— Хайде да се поупражняваме малко с брадвата ти, искаш ли? Ще напишем имената на магистратите от градския съвет върху чучелата и ти ще им резнеш главите.

Полило изтри една сълза от бузата си и се поусмихна. Бързо се ядосваше — понякога опасно бързо — и винаги говореше онова, което ѝ е на ума. За щастие, доброто ѝ настроение никога не униваше задълго.

— Ти си добра приятелка, Корайс — каза тя. — Винаги знаеш как да ми оправиш настроението.

Но преди да тръгнат към тренировъчния плац, Полило каза:

— Защо не говориш с брат си, капитане? Може пък той да каже някоя добра дума за нас където трябва.

— Не обичам да използвам семейните си връзки — отговорих ѝ. — Гвардията ще трябва да се оправя сама.

Полило се намръщи, но Корайс я дръпна през вратата. Довърших тоалета си в усамотение. Ако не се помайвах излишно, щях да стигна навреме до вилата на Амалрик за ритуалите в памет на майка. Облякла бях церемониалната си униформа — лъснати до блясък ботуши, къса бяла туника, полиран портупей за меча и кинжала, златист плащ до кръста и половин дузина тънки златни гривни на всяка китка. И като черешка върху тортата — широка златна диадема на челото. Пръснах си малко парфюм с аромат на портокалови цветчета и избрах любимите си обици. Те също бяха златни — на лявото си ухо сложих миниатюрно копие с инкрустирани скъпоценни камъчета, на дясното — златна факла, и тя с камъчета; бяха до последната подробност като копието и факлата, които държеше нашата богиня.

Застанах за последен критичен поглед пред огледалото. Гледах се и открих, че пръстите ми току се вдигат към висулката на дясното ми ухо — факлата, която символизираше стремежа на Маранония към мъдрост. Може пък Полило да беше права. Може би позволявах на

гордостта си да подложи крак на честта, която моята гвардия заслужаваше по право.

Добре тогава, реших — ще говоря с Амалрик. Ако някой можеше да скрита дебелите задници на магистратите, то това беше най-малкият ми брат.

Яздех през града — град, обхванат от бойна треска. Макар войната да не беше обявена официално, нажежените емоции бяха изпреварили церемониите и това си личеше от пръв поглед. На хълма над жреческия дворец се виеше черен пушек от комините на съвещателните зали — магистратите и жреците се бяха събрали да обсъдят положението. По улиците хората пазаруваха като за последно, пълнеха торби и каруци с всичко, което според тях щеше да изчезне от пазара с избухването на войната. Надъхани младежи обикаляха улиците пеша или на коне, крещяха бойни призови и се хвалеха какво щели да направят, когато се срещнали с врага на бойното поле. Млади хубавелки зяпаха възторжено младежите от прозорци и входиове и несъмнено щяха да се измъкнат за тайна среща още преди да се е мръкнало. Таверните се пукаха по шевовете, както и вещерските павилиончета по пазара: в тях притежателките им хвърляха кости или се взираха в кървави животински органи с надеждата да разчетат бъдещето. В ковачниците трещяха безброй чукове, а дълбоко в недрата на жреческия палат заклинателите несъмнено се трудеха над последната мода магически оръжия. Така че защо управниците ни все още говореха, вместо да действат, за мен си оставаше загадка.

Като повечето войници и аз съм фаталист — каквото има да става, ще стане. Не харесвам политиците, защото те са склонни да хвърлят димна завеса върху намеренията на съдбата. Говорят ли, говорят, сякаш имат някакъв избор, вместо да приемат фактите и да се подготвят за неизбежното. Покажете ми планински проход, в чийто край има нещо ценно, и ви гарантирам, че рано или късно алчни хора ще пратят войски в него. Посочете ми добро място за засада — без значение колко пусто е наоколо — и се хващам на бас на каквото кажете, че там вече е проливана кръв, или ако не е, скоро ще се пролее. Само въпрос на време е.

Както аз виждах нещата, ликантийците бяха нашите естествени врагове и като такива следваше да бъдат пратени по най-бързия начин в небитието, а всичко друго бяха подробности от пейзажа. С ликантийците бяхме различни като деня и нощта. Ориса е търговски град, пълен с живот, смях и любов към изкуствата. Ние сме речен народ и като всички речни народи сме мечтатели. Готови сме да напрегнем мишци срещу силното течение, за да постигнем нещо, защото знаем, че след това ще легнем по гръб, ще се печем на слънцето и същото това течение ще ни върне бързо у дома.

Ликантия, от друга страна, е изчадие, родено на негостоприемен бряг до бурно море. Гражданите ѝ не вярват на никого и ламтят за всичко. Охотно приемат игото на двама властелини, чиято дума е неоспорим закон, колкото глупав или зъл да е той. Ликантийците също са мечтатели, но техните мечти са за завоевания. Мечтаят за огромно царство, обхващащо нашите земи и земите отвъд, в което ние да им работим като щастливи и доволни роби.

През годините сме се били много пъти с Ликантия и талантът ни на войници с мъка е надвивал уменията им в морския бой и лекотата, с която понасят ужасяващи загуби в жива сила при масовите си фронтални атаки. Последния път за малко да ги пратим в забвение, но се въздържахме, преди да нанесем решителния унищожителен удар. Може би ще сметнете, че това е било мъдро решение и ще се съгласите с политиците, които твърдяха, че една отслабена Ликантия е по-добре от никаква Ликантия, защото присъствието ѝ задържало други врагове далеч от границите ни. Едва ли ще се изненадате, ако ви кажа, че не съм на същото мнение. По следните причини: (1) техните властелини започнаха да заговорничат срещу нас от първия ден на поражението си; (2) Амалрик и покойният — и неоплакан от мен — Дженъс Грейклок пострадаха неведнъж от ликантийците по време на експедициите си в търсене на Далечното царство; (3) когато откриха земята, позната ни сега под името Ираяс, Амалрик и Дженъс разкриха и конспирация на властелините и принц Равелайн срещу Ориса и Домас, царя на Ираяс и брат на същия онзи Равелайн.

Толкова стига ли ви? Безкръвното същество, което ми служи за писар, казва, че независимо от резултатите първоначалното решение е било хуманно и следователно правилно. Но нека изброя и останалите си аргументи: (4) брат ми се завърна от Далечното царство не само с

изключително изгодни търговски споразумения, но и с огромно магическо познание, което цар Домас се беше съгласил да сподели с нас; (5) властелините на Ликантия моментално бяха обзети от непримирима завист и още повече от страх, че това ново познание в ръцете на Ориса скоро ще направи неосъществими мечтите им да се надигнат от пепелта и да ни унищожат; (6) незабавно се хванаха на работа и вложиха всичките си ресурси, за да ускорят максимално тайното си превъоръжаване. Факти (7) и (8) още по-малко подлежат на дискусия и се случиха съвсем наскоро и почти едновременно.

Тайни шпиони, пратени в изблик на необичайна прозорливост от страна на нашите управници, се върнаха с шокираща новина — великата стена на Ликантия била издигната отново. Първоначално стената била построена в далечното минало, още преди имперските щения на ликантийците, и била подсилвана през столетията не само с робски труд, а и с всички защитни заклинания, които властелините могли да измислят. А после, при последната война — баща ми, Пафос Антеро, също участва в нея — всички жреци на Ориса събрали силите си и създали заклинание, което сринало стената за една нощ. Но ето че сега стената се беше възправила отново като самонадеяно доказателство, че властелините не са се задоволили само да съзаклятничат с принц Равелайн, а са почерпили и от черните му магически тайни.

Само по себе си това би било достатъчно, за да предизвика война, но властелините — и това е последният ми аргумент — нарушиха всички мирни споразумения между двата града, като изпратиха флотата си да тормози търговските ни кораби, нашите и на съюзниците ни. Това си е чиста проба обявяване на война, макар че, ако питате мен, набезите им са обикновено пиратство, а самите ликантийци са банда разбойници.

Писарят кима неохотно при последното. А щом този дребен гризач се признава за победен, значи спокойно мога да приема, че и вие сте съгласни с аргументите ми. Когато победихме ликантийците последния път, трябваше да заличим града им, да ги пръснем по четирите краища на света, така че след едно поколение никой да не помни, че е съществувал град на име Ликантия, а прокълнатата им земя да посипем със сол.

Докъде бях стигнала? А, да — политиците политиканстваха, жреците магъосничеха, хлапаците се хвалеха, момичките флиртуваха, а Ориса се стягаше за война. А аз отивах към дома на брат си, за да отдам почит на мъртвата си майка.

Когато пристигнах, цялото семейство без Амалрик се беше събрало пред параклиса ѝ в градината. Свещеният час на мълчанието беше започнал, така че получих щедра доза сърдити погледи от другите си трима братя и презрително сумтене от съпругите им. Но те и без това рядко се разделят с мрачното си настроение, така че не им обърнах внимание. Понякога си мисля, че няма начин да носят в жилите си кръвта на семейство Антеро и че баща ми сигурно ги е направил в леглото на някоя смрадлива курва. Така че когато Оумъри ми махна, аз охотно се мушнах между редиците братя, братовчеди и друго студенокръвно роднинство, и седнах до нея.

Оумъри се наведе и ми прошепна:

— Амалрик е в двореца. Скоро трябва да се върне.

Кимнах — за мен не беше изненада, че най-малкото ми братче е в центъра на събитията. В главата ми се блъскаше тълпа от доводи, които щях да му изложа по-късно; скоро обаче мълчанието на другите и спокойствието на градината ме освободиха от тези трескави мисли.

Майка ми, Емили, бе скромна жена и смяташе, че натруфените олтари и светилища са проява на лош вкус. Когато почина, аз тъкмо навлизах в девическата възраст, а баща ми бе така покосен от скръб, че не намери сили да се погрижи както трябва за задгробния ѝ живот. По онова време Амалрик беше съвсем малък и макар че другите ми братя и особено Порцемус, най-големият — искаха да издигнат цял храм в нейна памет, аз се борих свирепо и накрая победих. Така вместо храм поръчахме семпло каменно светилище, което се гушеше под един трендафил. Вместо нейно рисувано изображение — като онова, което красеше светилището на мъртвия ми брат Халаб, — аз настоях камъкът да остане недокоснат. Ала майка ми обичаше звука на ромоляща вода, затова наех един жрец да направи заклинание и в резултат малко ручейче се лееше денем и нощем по лицето на светилището и водата му се събираше в езерце, покрито сега с опадали трендафилови листенца.

Гледах семплия параклис и сърцето ми се изпълваше с гордост заради направеното преди повече от дваисет години. Онова тогава

беше първата ми истинска победа. Бях палаво дете, което обичаше да се катери по дървета, да хвърля камъни по птиците и да бие момчетата, проявили неблагоприятното да ме нарекат момиче. Всички се оплакваха от мен и от пакостите ми — всички освен майка ми и баща ми. Баща ми все казваше, че ще израства пакостливия си период и скоро ще започна да кокетнича като всяка друга хубава девойка. Майка ми не казваше нищо, а когато направех някоя щуротия в нейно присъствие, само се усмихваше и се правеше, че нищо не е станало. Насърчаваше ме да уча и накара татко да ми наеме частен учител, както правеха за момчетата от заможни семейства. И когато в една съдбовна и гореща нощ ѝ признах — бяхме сами в стаята ѝ и въздухът тегнеше от споделени тайни между майка и дъщеря, — че от всичко друго на света най-много искам да стана войник, тя не ахна в потрес, нито се разплака от разочарование. Вместо това ми каза, че самата тя навремето имала много мечти, които не могла да осъществи заради пола си.

— Защо — проплаках със страстното негодувание на младостта, — защо сме се родили жени, мамо? Защо не се бяхме родили мъже?

Сега вече успях да я шокирам.

— Не това имах предвид — каза тя. — Никога не съм искала да ми пораснат мъжки части. От опит знам, че penisът само отслабва ума. Не, мила моя, не си губи времето в мечти да бъдеш мъж. Вместо това мечтай да имаш същата свобода като мъжете и ако я получиш, бъди доволна. Ще ти кажа една тайна. Мисля, че някой ден и нашето време ще дойде и когато това стане, ще докажем, че жените са много по-способни да се грижат за света от всеки мъж, когото познавам.

— Не мога да чакам толкова дълго — извиках. — Дотогава ще съм остаряла, а старите не ги вземат за войници.

Майка ми ме гледа дълго, после кимна и каза:

— Ако това искаш, значи това ще станеш.

След седмица баща ми нае един пенсиониран се сержант да ме научи да се бия. Направи го без никакъв коментар, помня само как се усмихна, когато му се оплаках от синините, след като цял ден ме бяха налагали с дървен меч. Година по-късно усмивката му вече стигаше от едното ухо до другото, защото бях надминала сержанта във всяко от уменията му и се наложи да ми намерят друг, по-опитен учител. Когато майка ми почина, вече бях по-добра от всички младежи в града — или

поне от онези, които приемаха да пробват силите си срещу едно момиче. Бях на шестнайсет, когато постъпих в Маранонската гвардия. И никога не погледнах назад.

Сладки звуци на лира ме откъснаха от спомените. Свиреше Оумъри — беше се преместила, без да я усетя, на ниско столче до светилището. Погледът ѝ се спря на мен, докато пръстите ѝ играеха по великолепия инструмент, и тя запя нежна песен, която — знаех — беше предназначена специално за мен. Загледах се в меката тежест на червената ѝ коса — ярка като косата на Амалрик — и си помислих, че брат ми е извадил страхотен късмет с тази жена. Навремето имах една любовница, която ме вълнуваше така, както Оумъри навярно вълнуваше брат ми. Не Трис, а Отара — Отара с гърления смях, нежните ръце и пръстите, които умееха да прогонват демоните от главата ми. Бяхме любовници много години, преди тя да умре, и често си мислех, че Отара в много отношения беше заместила майка ми.

Прости ми хленча, писарю. Но не ми се подхилвай, все едно казваш, че такива са, видите ли, жените. Ако посмееш да го направиш — или си го помислиш дори, — ще забравя обещанието си и това ще ти е последното пренебрежително подхилване в живота, гарантирам, ти. За Отара винаги ще има място в сърцето ми и когато се заклев да говоря само истината, много добре знаех, че ще се наложи да разкрия неща, които при други обстоятелства не бих споделила с никого. Така че сигурно пак ще има да цивря, преди книгата да стигне края си; а вие внимавайте, за да не станат някои от сълзите ми и ваши. Така, нека сега изтрия очи и се съсредоточа...

Докато Оумъри пееше, аз скърбях за Отара — точно както го беше намислила снаха ми. После песента се промени и се почувствах пречистена. Лирата подхвана игрива мелодия. Напомни ми за смеха на мама и несъзнателно погледнах към светилището. Гледах как водата се стича по обраслия с мъх камък и си представих, че мъхът, водата и сенките на трендафила оформят лицето на мама. То сякаш оживя и аз видях очите ѝ да се отварят и устните ѝ да помръдват. Лъхна ме и тежкият аромат на сандалово дърво — любимия ѝ парфюм. Усетих топла ръка да докосва тила ми и ми се стори, че чувам гласа ѝ да шепне. Шепотът беше толкова тих, че не различих думите, но знаех, че ако се вслушам внимателно, ще ги чуя. После май се уплаших... Всъщност наистина се уплаших, защото изведнъж си помислих, че

това са глупости. Махмурлукът си прави шеги със сетивата ми, нищо повече. Майка ми беше обикновена смъртна, също като мен. Определено не си падаше по игри на призраци. Тръснах глава и шепотът секна. Ароматът се стопи, а когато погледнах към светилището, лицето също беше изчезнало. Оумъри беше спряла да свири. Видях я как смръщва вежди и клати глава. Обзе ме усещането, че пропускам нещо много важно, и от тази загуба ме заболя.

А после всички мисли за загуби, любовници и духове се изпариха, прогонени от тропота на копита пред стените на вилата.

Амалрик се връщаше от двореца на жреците.

Върна се и донесе вестта, че е обявена война. Това сложи край на панихидата и предизвика истинска какофония, от която лъхаше на страх и вълнение. Вечерта всички граждани на Ориса трябвало да се съберат в градския амфитеатър, за да чуят официалното решение и придружаващите го речи за повдигане на бойния дух.

Брат ми се постара да успокои всички присъстващи и да сдържи раздражението си въпреки пороя глупави въпроси — колко щяла да продължи според него войната; какви финансови загуби щяло да претърпи семейството; кои стоки щели да станат дефицитни, така че да се запасели навреме както за лична употреба, така и за бъдещи печалби от черния пазар. Макар да е най-малкото от децата на баща ни, Амалрик безспорно е главата на семейството: баща ни го обяви за наследник на търговската си империя, като мъдро прескочи поголемите си синове, чийто мързел се конкурираше единствено с глупостта им. Това естествено породило завист и негодувание, но силната личност на Амалрик и славата му на човека, открил Далечното царство, бяха достатъчни да държат тия нещастници в подчинение. По някое време сред данданията Амалрик улови погледа ми и ми даде знак, че иска да поговорим в кабинета му. После изкъшка роднините да си вървят, като им напомни да не забравят за градското събрание вечерта.

След няколко минути седнах до писалището му и по стиснатата му уста и необичайно зачервената кожа разбрах, че има и нещо друго освен обявяването на войната.

— Какво криеш, братле? — попитах го. — Давай. И започни с най-лошото.

Той се засмя, но някак горчиво и насила.

— Никога нищо не мога да скрия от тебе, нали, како?

— Въпрос на практика, миличък — отвърнах. — Преди да станеш голям мъж и такъв, как да се изразя, отговорен човек, стотици пъти съм те хващала с гущери в джобовете, а малко по-късно и с курветини в леглото.

Брат ми беше толкова малък, когато мама почина, че на практика го отгледах аз. Винаги сме били много близки, дотолкова, че си споделяхме тайни, които не бихме казали на никой друг.

— Хайде, изплюй камъчето, Амалрик — подканих го отново. — Кажу ми на кака за какво толкова са се паникьосали онези глупци в двореца.

Амалрик се усмихна криво.

— Макар отдавна да се вижда накъде отиват нещата — каза той, — излиза, че войската ни не е готова за война.

— Това се подразбира — отвърнах аз. — Макар че моите жени са готови. Удвоихме тренировките и сме в състояние на пълна бойна готовност още откакто ликантийците задрънчаха с мечовете си. А без да чакам изрични заповеди, разпратих допълнителни набирачи в девическите лица и по пазарите, като финансирах операцията със средства от един от резервните фондове — инициатива, за която може и да ме разжалват.

Говорех открито, без да крия горчивината си, и той ме изгледа изпод вежди.

— Е, сега и другите ни войски ще се заемат със същото. Особено след като градската управа наруга здравата некомпетентните ни командири.

— Скоро ще наберат достатъчно хора — казах; признавах, макар и неохотно, че братята войници не са съвсем за подценяване. — Което значи, че този проблем ще се разреши бързо и всички го знаят. Така че трябва да има друг, наистина голям проблем, щом управата и жреците дрискат в гащите.

Амалрик въздъхна.

— Има. И той е от магическо естество.

— Трябваше да се досетя и сама — отвърнах. — Големи страхливци са обаче. Толкова ли нямат вяра в собствените си заклинания? Или са лежали на кълка, вместо да усвоят тайните, които ти донесе от Ираяс?

— Не, разбира се. Но и властелините не са бездействали през това време — каза Амалрик. — И по всичко личи, че са получили от принц Равелайн повече тъмно познание, отколкото смятахме. Жреците ни се боят, че силите са изравнени. Виж само онази проклета стена напреко на полуострова. Един от жреците ми каза, че никой в двореца, дори Гамелан, не може да направи заклинание, което да я възстанови толкова бързо.

— На кого му пука? — изсумтях аз. — Така или иначе, накрая всичко се решава със стомана. Да не би властелините да са измислили заклинания, които да ги предпазят от оръжията ни? Дори да е така, нашите магьосници ще измислят контрзаклинание и така нататък и така нататък, докато накрая пак ще остане на нас, обикновените войници, да спечелим войната по старомодния начин — с мечове, брадви, копия и лъкове. Не се тревожи. Досега винаги сме ги побеждавали. Магията няма да промени нищо.

— Обикновено бих се съгласил с теб — каза Амалрик. — Защото покрай Дженъс Грейклок и неговите магии стигнах до същия извод. Той беше велик магьосник, но преди всичко беше войник с практична мисъл.

Наля си вино. Предложи и на мен, но аз отказах и вместо това си налях студена вода.

— Този път обаче — продължи той — са плъзнали слухове, че властелините разработват някакво ужасно оръжие. Знам, че когато предстои война, слуховете се множат като зайци напролет. Само че Гамелан докладва за странни смущения в магическия етер, които го навеждат на мисълта, че слуховете може да не са съвсем безпочвени.

Не казах нищо. Гамелан беше не само главният ни жрец и един от най-силните ни магьосници, — а и стар човек, видял много през живота си. Славеше се с хладнокръвната си преценка. Щом Гамелан беше разтревожен, значи имаше защо.

— Какво друго? — попитах.

— Властелините правят опити да спечелят цар Домас на своя страна — каза брат ми. — Той е умен и опитен монарх, така че едва ли

ще постигнат нещо съществено. Освен ако не го убедят, че нашата кауза е обречена. Тогава той ще постъпи като всеки друг разумен владетел — ще подкрепи сигурния победител.

Ако се стигнеше дотам, наистина бяхме обречени. Далечното царство превъзхождаше всички ни в магическите практики. Благодарение на Амалрик цар Домас беше наш съюзник. Но докога?

— Е, ако се стигне дотам, ще трябва да посрещнем гордо съдбата си — казах, като отново преминах към познатия ми уютен фатализъм. — Ако се стигне изобщо.

— Така или иначе, моята основна и всъщност единствена задача е да предотвратя това — каза брат ми. — Градската управа ми нареди да замина за Ираяс. И да коткам цар Домас, докато не свърши войната.

И без мрачната му физиономия знаех, че това го разстройва дълбоко. Не само щеше да пропусне битките, но и щеше да живее сред чужденци неизвестно колко, навярно години.

— Кога тръгваш? — попитах.

— След няколко дни. Веднага щом си събера багажа и корабът бъде готов да отплава.

И двамата се замислихме за бъдещето. Собствените ми мисли се въртяха най-вече около извода, че Амалрик едва ли ще има време да ми помогне за моята задача.

— Преди да тръгнеш — казах, — ми се иска да поговориш с градската управа. Всеки трябва да даде своята дан в предстоящата война. Маранонската гвардия не трябва да стои в казармите си!

Амалрик поклати глава.

— Вече повдигнах този въпрос. И въпреки всичките ми доводи, предложението беше отхвърлено.

Сърцето ми се сви. Не можех да повярвам, че съм загубила толкова бързо.

— Но защо? — извиках, макар че — както вече казах — знаех отговора.

— По обичайните причини. Ушите ми хванаха мазоли да ги слушам.

— Нека аз ги изброя тогава — казах аз, насмалко да изскоча от кожата си. — Боговете са създали жените нежни и войниклъкът е противоестествен за тях; не сме достатъчно силни и издръжливи, за да ни пуснат на бойното поле; настроението ни е подвластно на месечния

ни цикъл; не разсъждаваме логично, а се поддаваме на моментни хрумвания и капризи; мъжете няма да искат да се бием рамо до рамо с тях или защото ни нямат доверие, или защото ще губят време и сили да ни защитават, вместо да преследват поставената им задача; ние, техните дъщери, ще се превърнем в курви, защото, както е добре известно, жените не са в състояние да контролират нагона си и се чукат с всеки срещнат мъж; а ако бъдем пленени, враговете ще ни изнасят и така ще се надсмеят над мъжеството на Ориса.

— Май не пропусна нито един от аргументите им — сухо отбеляза брат ми. — Последният предизвика най-разгорещени коментари.

— О, гущерско ако мирижливо! — изсъсках.

— Бих могъл да кажа същото — съгласи се Амалрик. — Макар реакцията ми в двореца да не беше чак толкова колоритна или по същество. Има и още нещо. Войската ще се командва от генерал Джинах. Именно той се противопостави най-многословно на предложението ми гвардията да бъде включена в експедицията.

Гневът ми достигна нови висини. Джинах главнокомандващ! Тази новина ме изненада, а не трябваше. Джинах беше от онези войници, които всяка мирна страна бълва така, както купчина тор бълва личинки. Войници от подходящите семейства, получили образованието си в подходящите лицеи; издигнати на подходящия пост в най-подходящото време, за да растат бързо в йерархията; умеят да разговарят по подходящия начин с началниците си; с политиците са спокойни, но и твърди; почти винаги изглеждат добре и имат мрачни физиономии, точно така, както трябва да изглежда един лидер; и името им никога не е било замесвано в скандал. По време на война обаче всички тези достойнства се превръщат във фатални недостатъци — семействата и учителите са имали грижата нито една оригинална идея или човек да не прекратят прага в продължение на няколко поколения; раболепниченето пред висшестоящите се оказва обикновено подигравка, защото прикрива презрение, породено от свръхнапомпано самочувствие; изправят ли се пред трудно решение, тези хора си изкарват яда и объркването върху своите подчинени, като се отнасят с тях арогантно и с презрение. И накрая, избягвали са скандалите, като не са правели нищо извън крайно необходимото, а дори и него са правели само при наличие на подходящ подчинен, когото да обвинят

при евентуален провал. Колкото до изисканата им външност — не съм виждала, нито чувала красиво лице да е спряло върха на насочено копие.

Накратко, според мен генерал Джинах беше въплъщение на всичко, което куцаше на орисианската армия, проспала дългите години на мир.

Не бях влизала в конфликт с генерала, освен веднъж, по време на учебни маневри, когато на нас се падна да играем „врага“ и пратих гвардията си в „битка“ срещу неговите „сили“, като използвах необичайна тактика, която не само унищожи авангарда му, а направи на пух и прах крайно прецизните му и крайно абсурдни стратегически преценки. Но не беше нужно да сме влизали в пряк конфликт, та Джинах да се противопостави на мен и гвардията ми: той беше широко известен като фанатичен враг на всичко ново и оригинално — с което не се различаваше особено от градските ни първенци.

Гневът ми се сдуха и ми остана само отчаянието. Сълзи замъглиха очите ми, но нито една не потече по страните ми. Чух Амалрик да става и само след миг усетих ръката му да ме прегръща утешително през раменете.

— Не казвай, че съжالياваш — сопнах му се. — Или ще изгубя и малкото останало ми достойнство.

Нямаше нужда да го предупреждавам. Амалрик ме познаваше достатъчно добре и не каза нищо. Но аз така или иначе не се отърсих от ръката му — в момент като този обичта и подкрепата на Амалрик значеха много за мен.

Сетих се за онзи миг в градината, когато бях съзряла лицето на мама в камъка на светилището, усетила бях уханието на сандалово дърво и бях чула неразбираемия шепот. Защо я бях отхвърлила? Защо ѝ бях обърнала гръб? Защото, смъмрих се, всичко онова беше продукт на въображението ти. Проява на слабост заради махмурлука. Фантазия. Ала част от мен не се бунтуваше — фантазия или не, в онзи миг ти наистина *повярва*. Може да е било само въображението ми, или пък наистина бях зърнала призрака ѝ — но така или иначе я отблъснах. Защо? Не знаех. И да имаше отговор, той лежеше на дъното на дълбока черна пропаст.

Сякаш прочел мислите ми, Амалрик каза:

— Мама би се гордяла с теб, сестричке.

— Ти пък откъде знаеш? — казах с ненужно груб тон. — Беше толкова малък, че изобщо не я помниш.

Амалрик седна на дебелия килим и се облегна на коляното ми. Обичахме да седим така, когато той беше малко момченце, а аз — неговата мъдра и юначна сестра.

— Разказвала си ми много за нея, затова знам.

Изсумтях, но от думите му ми стана по-добре.

— Каква беше тя, ама наистина? — попита той с тих глас, който ме върна към спомените за момченцето.

— Разказвала съм ти сто пъти.

— Нищо, разкажи ми пак — примоли се той. — Красива ли беше?

— Много красива — казах и пред мен изникнаха светлата кожа, големите дълбоки очи и стройната фигура на майка ни.

— Беше ли нежна и мъдра?

— Най-нежната и най-мъдрата от всички майки — отговорих по навик.

— Разкажи ми защо те е кръстила Рейли.

— И тази история си я чувал — казах аз. Но той стисна лекичко ръката ми и аз подхванах отново историята, защото никога нищо не можех да откажа на малкото си братче.

— В родното ѝ село до кладенеца имало стара статуя, идол. Статуя на млада девойка, героиня от древни времена. Намерили я в гората — някои казвали, че била отгледана от дивите животни. Когато се появила в селото, не знаела кое е добро и кое — зло и се държала така, както ѝ диктувала собствената ѝ природа. Не отстъпвала по сила на селските момчета, надвивала ги във всички състезания. Но освен силна била и красива и красотата ѝ ги изпълвала с копнеж и лъст. Скоро селяните възнегодували срещу нея и старейшините я прогонили в изгнание. Малко след като девойката си тръгнала, селото било нападнато от врагове. Били толкова много и толкова свирепи, че защитниците се отчаяли. Ала в най-тъмните часове на нощта момичето се появило, яхнало огромна черна пантера. И не били само момичето и пантерата, а и всички животни с остри зъби и нокти, които се стекли от гората и нападнали вражеските войници. Скоро селото било спасено и животните — заедно с момичето — изчезнали в гората. Легендата разказва, че появи ли се опасност — истинска, голяма опасност — това

момиче ще се върне, за да спаси селяните. Затова те издигнали статуя, която да им напомня, че не всеки, който е странен, е непременно и лош.

— И тогава те й дали име — каза Амалрик.

— Да. Нарекли я Рейли.

— Защо?

— Защото... — И си спомних как мама ми разказа за пръв път тази история. Бях седнала в скута ѝ и тя ме люлееше в прегръдките си. Тогава ѝ зададох същия въпрос и тя ми отговори така: — Мама казваше, че думата е стара, от нейното село. Рейли означава надежда. И когато ме сложили на гърдите ѝ, след като ме родила, това било първото име, което ѝ дошло наум.

Дълго седяхме в мълчание. Накрая Амалрик ме потупа по коляното и се надигна.

— Благодаря за приказката.

Ухилих се.

— Аз трябва да ти благодаря, братле. Положението си е все така говняно, но малкият ти номер успя да ми пооправи настроението.

Амалрик не си направи труда да отрича. Вместо това хвана ръката ми и каза:

— Пак ще говоря с магистратите.

Кимнах мълчаливо. Признавам обаче, че в гърдите ми се размърда... надежда.

Същата вечер целият град се събра в амфитеатъра. Богати и бедни рамо до рамо; рибар до дебел търговец; вещици от пазара до тънконоси дами. На висока платформа в центъра на огромната арена стояха градските първенци — магистратите, Гамелан и водещите жреци, военните командири, богатите търговци; а малко встрани, но на почетно място — моят брат, лорд Антеро. Заклинания уголемяваха образите им, за да ги виждат всички, и усиливаха гласовете им, за да ги чуват всички.

Знаех, че Амалрик е говорил с магистратите за Маранонската гвардия, както ми беше обещал. Не му беше останало време да ми съобщи какво са решили, но аз и сама се досетих, когато час преди началото на общоградското събрание в казармите ни дотича пратеник.

Съветът на магистратите имал специална молба към нас за тази вечер. Петдесет гвардейки да изиграели ролята на почетна стража. Като символ на службата ни в защита на Ориса, трябвало да донесем нашия идол на Маранония, за да бъде направено щедро жертвоприношение на богинята в добавка към специалните молитви.

С други думи, бяха отхвърлили молбата ни и сега ни хвърляха кокалче, за да ни умилостивят.

Не казах и дума за това на моите гвардейки и докато се строявахме при големите порти на амфитеатъра в кръг около идола, лицата на жените грееха от гордост. Само усмивката на Полило стигаше да освети нощта, а Корайс беше толкова развълнувана, че дори не забеляза петното върху златистия плащ на една от жените. Самата аз се гордеех със своите гвардейки, с техния дух и професионализъм, с тяхната увереност — макар да бях сигурна, че само след час или там някъде високият им дух ще се смени с разочарование. Загледах се в лицето на Маранония и прошепнах личната си благодарствена молитва, задето съм благословена с командването на толкова елитна бойна част. Богинята не ми отвърна, но ми се ще да мисля, че зърнах особен проблесък в очите ѝ. Стоеше сякаш по-изправена отвсякога с факла в едната ръка и високо вдигнато копие в другата.

Сведох очи, когато Гамелан пристъпи в средата на подиума, за да измоли благословия от боговете. Главният жрец беше висок и кльощав като градинско плашило, с дълга бяла коса и брада. Вдигна високо костеливите си ръце и ръкавите на черното му жреческо наметало се смъкнаха.

— Слава на Те-Дейт — извика той.

— Слава на Те-Дейт — изрева тълпата в пристъп на горещ ентузиазъм.

— О, велики Те-Дейт — продължи напевно Гамелан, — твоят смирен народ се е събрал да се помоли за подкрепата ти в този час на превелика нужда. Зли магьосници плетат козните си срещу нас. Ламтят за земята ни — за твоята земя, а нас искат да заробят, нас, твоите верни слуги. Ориса е в голяма опасност, о, боже Те-Дейт. Ориса е...

Ужасяващ яростен вой разцепи нощта. Ясното обсипано със звезди небе почерня от огромен облак, раздиран от ярки светкавици. Воят се раздели на два гласа, които припяваха в унисон:

— Демоне, ела,
демонe, яж.
Капанът щракна,
мишки в гнездото.
Демоне, ела,
демонe, яж!

Никой от хилядите присъстващи не попита чии са гласовете. Нито малките деца, нито девойките, нито воините или първенците, никой не попита, защото знаеха. Гласовете бяха на ликантийските властелини, а облакът беше първият щурм на войната. Можеше да се окаже и последният, защото целият град се беше стекъл в капана на амфитеатъра, право под ударите на ликантийската магия.

Гръм изтрещя зад мен, аз се обърнах и видях как тежките порти на арената отхвъркват от пантите си, изкъртени от незнайна сила. Преди още да се сринат в прахта, през прага нахлу гигантски демон. Приземи се на четири крака и обърна глава наляво и надясно, преценяваше размера на обещания му от властелините пир. Съществото беше наполовина куче, наполовина маймуна. Седеше на масивната си задница, а дългата му опашка потрепваше нетърпеливо. Ръцете му бяха жилести, покрити със сплъстена черна козина, и завършваха с остри извити нокти. Муцуната му беше като на ловджийско куче с огромни остри зъби, ушите му бяха малки и прилепнали към черепа. Три кървясали очи, наредени в редица напреко на челото, се въртяха насам-натам.

Вцепеняването от първия миг прерасна в паника, арената се изпълни с писъци, хората хукнаха накъдето им видят очите, но само се блъскаха един в друг. Нямаше време Гамелан или другите ни жреци да противодействат, дори да съществуваше контразаклинание срещу мощна магия като тази. Другите първенци на подиума изглеждаха също толкова парализирани.

Паникьосана млада жена изтича пред звяра и той изрева доволно, загреба я с лапа и набута пищящата плячка в черната си паст. Гърчещото се тяло провисна за миг от двете страни на устата му... чу се последен писък... после жената изчезна.

След този ордъвър демонът се хвърли напред да задоволи апетита си.

Без да мисля, изтеглих меча си и изкрещях предизвикателството си — свирепия дюдюкащ боен вик на маранонска гвардейка. Сестрите ми подеха крясъка и той разтресе свирепо нощта. Бяхме един глас, едно тяло и един ум.

Демонът се завъртя и скочи към нас. Ние нападناхме, готови да направим онова, което прави Маранонската гвардия, когато Ориса е в опасност: да се бием, докато и последната от нас не падне мъртва — или докато не покосим врага.

Безогледна ярост владееше телата ни и заличаваше всяко усещане за болка. Сечахме, мушкахме и раздирахме, звярът ни отмяташе назад, но ние скачахме отново на крака и налитахме пак. После демонът се съвзе от изненадата на самоубийствената ни атака и само след миг десетина от нас лежах изкормени и мъртви, а още толкова стенеха в прахта на арената и кръвта им изтичаше. С Полило и Корайс се втурнахме в нова атака. Демонът ни прескочи, огромното му тяло се превъртя във въздуха с едно гладко движение, изящно като на морска змия. Ала не беше преценил добре скока си — приземи се върху идола на Маранония. Демон и идол се сринаха на земята, статуята се строши от силата на сблъсъка. И когато демонът се надигна, задните му крака нагазиха в отломките на нашата богиня.

Дадох знак и Корайс хукна наляво да заобиколи демона — целта ѝ беше да среже колянното му сухожилие. Полило се стрелна надясно, бойната ѝ брадва отразяваше светлинките на нощта. Аз атакувах фронтално.

Миг преди да стигна до демона зърнах копието на Маранония — лежеше си цяло и непокътнато в прахта. Направено беше от камък като статуята, а златният му цвят се дължеше на обикновена боя. Ала нещо ме накара да го грабна. Вместо да е тежко и неповратно в ръката ми, копието на богинята беше съвсем леко, а когато го хванах за удар, открих, че балансът му е първокласен.

Демонът посегна и аз го оставих да ме сграбчи и да ме вдигне — нагоре и нагоре. А после съществото изрева от болка, защото Корайс го посече с меча си. Е, значи копелето все пак беше смъртно. Или поне изпитваше болка. Ала болката го накара да ме стисне още по-силно и пастта му се раззина пред мен. Зловонният му дъх ме шибна в лицето

като смрад от отходна дупка, трите му червени очи се фокусираха върху мен — издължени зеници, пълни с омраза. А после демонът нададе нов писък и се опита да свали нещо от дясното си рамо. Аз висях в хватката му и се мъчех да хвърля копието. Видях, че нещото на дясното му рамо е Полило. Тя избегна удара на демона, метна се напред и силните ѝ дълги крака стиснаха врата му изотзад. Бравата ѝ беше изчезнала някъде, но Полило така или иначе не би я използвала — решена беше да пребори демона с голи ръце.

Стисна ушите му и дръпна с все сили назад. Демонът изрева и се опита да я смъкне от врата си, но тя продължи да дърпа... и да дърпа... докато муцуната на звяра не се вдигна нагоре. Той се опита да ме хвърли, за да освободи и другата си лапа, но аз не се пуснах и когато лапата му замахна инстинктивно назад за нов удар, полетях заедно с нея.

Чух Полило да крещи молитва към Маранония за още сила, чух как жилите ѝ пукат от усилието и в същия миг гърлото на демона се откри. Метнах се напред и ударих с копието. То потъна в меката плът, все по-навътре и по-навътре. Тялото на демона се разтресе от болка, зловонен въздух и кръв бликнаха от раната.

Демонът раззина паст за последен рев, а после цялото му тяло се нагъна; аз вече скачах настрана... свих се на топка, за да посрещна удара в земята. Паднах и се претърколих трескаво миг преди демонът да се срине на педя от мен върху арената.

Грабнах нечий захвърлен меч и хукнах да го довърша. Ала нямаше нужда — той не помръдваше. Лежеше мъртъв, а копието на нашата богиня стърчеше от гърлото му.

Обърнах се замаяна, а после се засмях, когато първо Полило, а после и Корайс ме сграбчиха в прегръдките си. Чух другите си сестри да крещат от радост, а после всички се скупчиха около нас, прегръщаха се, викаха и, да, плачеха.

Онази вечер ние бяхме герои. И следващата. И по-следващата. Още една легенда беше вписана в славната история на Маранонската гвардия.

Но докато градът празнуваше първата победа над властелините, ние погребяхме мъртвите си сестри, грижехме се за ранените и почистихме инструментите на професията си. Хубаво е да те ценят и да ти се възхищават. Но всеки войник, който си въобразява, че обичта

на благодарната публика ще трае по-дълго от подранил сняг, е обречен на горчиво разочарование.

На четвъртия ден Амалрик ми прати бележка с молба да се срещнем на пристанището. Хукнах натам, защото знаех, че той заминава за Ираяс при цар Домас.

Корабът беше почти натоварен, а Амалрик крачеше напред-назад по кея. Видя ме, извика като малко момче и хукна да ме прегърне. Дълго стояхме прегърнати, после всеки отстъпи крачка назад и се взря в очите на другия. Беше време да се сбогуваме. Ала вместо очакваната тъжна физиономия, лицето му грееше с широка усмивка.

— Имам добра новина за теб, како.

Зачаках. Рейли означава надежда, помислих си. Рейли означава надежда.

И Амалрик каза:

— Магистратите са си променили мнението. И понеже си ми особено скъпа на сърцето, исках да ти го кажа, преди да са го съобщили официално. Ти спечели. Маранонската гвардия ще тръгне на бой заедно с другите.

Засмях се. Той ме прегърна отново и каза:

— Оная нощ направо им събра очите.

Свих рамене.

— Не го направих сама. А и си беше най-обикновено свиване.

— Тогавя няма смисъл да те успокоявам с лъжи, че оттук нататък ще става по-лесно — каза той.

— По-лесно ли ставаше, докато търсехте с Дженъс Далечното царство?

— Не — каза Амалрик. — Винаги имаше още един, по-висок хребет, който да изкатерим, още една по-голяма орда да избегнем, и по-голяма пустиня да прекосим. Разбрах, че никога не става по-лесно. Истината е, че става все по-трудно, но човек просто продължава напред... докато пътуването не свърши.

— Надявам се и други да съзнават това — казах аз.

— Някои може би. Представи си само — част от жреците мислеха, че демонът е бил тайното оръжие на властелините, за което говори мълвата, и ликуваха, че си го унищожила. Но Гамелан ги вкара в правия път. Магията наистина била могъща, каза той. Но...

— Но си беше просто един демон — вметнах аз.

— Да — каза Амалрик. — Беше си просто демон.

Корабната камбана прозвънтя призивно. Прегърнахме се за последно. Амалрик се качи на борда, моряците се пръснаха по мачтите. Останах на кея, докато корабът не изчезна зад завоя на реката. Последното, което видях, беше червената коса на Амалрик, подпалена от лъчите на слънцето.

Щяха да минат години, преди отново да видя братчето си.

ОБСАДАТА НА ЛИКАНТИЯ

Преди няма и два месеца ме поканиха в цитаделата на магистратите за благословията на един велик фриз. Там хванах свещения нож и принесох в жертва бяло теле, за да осветя орнаментирания фриз, който обточваше пълния периметър на централния купол. Такава чест се пада рядко, особено на жена. Ала колкото пъти погледна този фриз — който уж разказва историята на Втората ликантийска война, толкова пъти полагам усилия да скрия чувствата си, били те кратък пристъп на гняв или усмивка. Церемонията беше всъщност повторно освещаване, защото се беше наложило скулпторът да промени драстично първата версия на произведението си, след като аз се завърнах от пътешествията си и се оказа, че отделни фрагменти от историята вече не могат да бъдат разказвани както преди.

Моят дребен писар, когото възприемам все по-малко като пристанищен плъх и все повече като досадна катерица, която шумно настоява за още ядки, изведнъж се уплаши, че ще опропастя историята си с подробности как и защо оригиналният фриз причини такова неудобство на магистратите и жреците. Споко, катеричке. Имам предостатъчно опит с бойните балади на висок глас и с разкрасените версии за битки, пиячка и креватни подвизи, разказвани пред също толкова сладкодумни другари по чашка, за да не разкрия подробности от историята, преди да им е дошло времето.

Сетих се за фриза, защото представата на скулптора — като повечето истории за война, изобразени с бои или камък, изпети, прочетени или разказани — си е чиста проба лъжа, също като притесненото заекване на майката, когато малкото ѝ дете за пръв път се сети да я попита откъде идват бебетата. Първите няколко панела на фриза изобразяват гнева на ликантийците и атаката на демона в амфитеатъра. Следващият показва орисианската армия, която потегля гордо на война. После нападението над преграждащата полуострова ликантийска стена, следвано от отегчителна поредица сцени, които

показват как орисианци мушкат, секат, прострелват и изобщо унищожават по всякакъв начин враговете, а накрая е представена и последната битка. Май трябва да съм по-снизходителна към това пано, защото сега то показва на преден план жените от Маранонската гвардия — включително една невъзможно красива гвардейка, която уж изобразява мен. Но аз се заклях да кажа истината, а тя задължително включва мислите и отношението ми към събитията. Иначе по нищо не бих се различавала от всеки пиян стар войник, чиито завалени хвалби прогонват клиентите на таверната право в сърцето на зимната буря вълн.

Добре помня как потеглихме в онази студена пролетна утрин, великолепни в церемониалната си броня и маршируващи в съвършен синхрон, като да висяхме на конци, дърпани от умел кукловод. Марширувахме и пеехме някаква балада — която за щастие вече не помня, — как сме щели да се къпем в ликантийска кръв и да пируваме с ликантийски вътрешности. Забелязала съм, че такива кървави химни рядко се помнят след първата битка, заместени от старите песни за дома, миналото, изобилието и мира.

Не че предлагам фризът да включва и следващата фаза — когато армията спря час след като и последните изпращачи поеха назад към Ориса, и всички побързахме да смъкнем тежките, неудобни, лъскави и великолепни парадни доспехи и да ги хвърлим в каруците на обоза, където щяха да чакат до края на военната кампания или докато не дойде време да ни натикат в тях за погребението, и продължихме напред с лека стъпка и удобно облекло за бой. Не, срещу друго възразявам аз — че следващото пано показва пробива през стената, сякаш нищо не се е случило помежду тези събития. Ние наистина пробихме, но преди това се сражавахме цяла една година. А когато за пръв път приближихме стената, врагът ни чакаше на бойниците, готов да ни засипе със смъртоносен порой — от катапулти до обикновени лъкове.

През онази година загинаха много орисианци. Почти една трета от моите гвардейки също паднаха в сраженията, а аз открих, че като техен командир имам още едно задължение, което не се споменава в песните и книгите — да прося от началниците си и от всеки, който притежава някаква власт, да се моля за още: още оръжия, които да заместят изгубените и повредените; още доставки, които да заместят

изяденото и разваленото; и най-вече още подкрепления, които да заместят моите ранени, осакатени или убити другарки. Новобранки пристигаха, вярно, но не можеха да се мерят с нашите паднали сестри, без значение колко усилено ги тренирахме, преди да им връчим гвардейския шлем. Научих се и да пиша писма на опечалените — писма, в които неизменно уверявах майката, бащата или любимия/любимата, че загиналата е паднала героически и че е умряла веднага, без да се мъчи и да изпитва болка. Тези лъжи не ме притесняваха тогава, не ме притесняват и сега. Не съществува друга причина да разкриеш пред цивилните кървавото лице на истинската война, освен ако това не би сложило край на войните като начин за разрешаване на проблемите, но само глупачка или отчаяна романтичка, която не познава историята на народа си, би живяла с подобна илюзия.

Клането започна веднага щом се построихме в бойни редици пред ликантийската стена. Атакувахме и бяхме отблъснати. Атакувахме още веднъж, със същия резултат. Изсякохме горите зад линиите си, за да построим обсадни машини, и атакувахме отново. И отново бяхме отблъснати безапелационно от това надупчено с белези каменно лице, недостижимо като планински връх. Понякога стигдохме до бойниците, но не успяхме да ги задържим; тогава мъже и жени падаха покосени от високото, всички, които не успеяха да се оттеглят навреме. Въпреки това не отслабвахме натиска върху хванатите в капан ликантийци.

Когато издигнали за пръв път града си, толкова отдавна, че дори историята го е забравила, те го замислили като крепост, и го замислили добре. Построили го в края на тесен полуостров, където вулкан изригвал огъня си към небето, а после морето наводнило кратера му и се получило огромно пристанище с високи стени. Ликантийците опънали напреко на входа към пристанището тежка верига, та да ги пази от врагове. На самия връх на кратера се издигаше чудовищният морски замък на властелините, където бяха държали брат ми затворник. Градът се простираше по склоновете на кратера и по протежение на полуострова. Ликантийците предпочитаха да строят високи сгради, които се виеха като стени покрай улиците, вместо да се разрастват хоризонтално като орисианците. Стената се издигаше в най-тясната част на полуострова. Отвъд нея започваше пустошта, гъсти диви гори, в които не стъпваше ликантийски крак.

Армията ни ги беше запушила откъм сушата, но огромната ликантийска флота все още представляваше заплаха за нас. Като речен народ, едва наскоро си бяхме дали сметка колко е важно да бъдем силни и по море, затова бойните ни кораби бяха малко. Много други още се строяха, повечето в корабостроителницата на Антеро, която брат ми беше създал, след като се върна от Далечното царство. Не биваше да допускаме ликантийско господство по море, страх ни беше, че може да нападнат Ориса или да стоварят войници зад нашите линии. Ако не друго, корабите им щяха да доставят достатъчно провизии и подкрепления, та градът да издържи на обсадата. След като осъзнаха, че ликантийската флота трябва да бъде спряна, нашите магистрати и жреци взеха трудно решение — да прибегнат до помощта на морски наемници, от прости моряци и отделни кораби до цели ескадри и флотилии. Никой не си правеше илюзии, че наемниците са готови да се бият за друга кауза освен сигурното плячкосване — а дори и тогава не влагат сърце в боя, особено ако противникът умее да размахва оръжие или предложи сделка достатъчно щедра, за да ги привлече на своя страна. Ала никой не виждаше друга възможност и така орисианският флаг се издигна над кораби, които допреди седмица-две бяха плавали под черното знаме на пиратството и анархията. След шумен пиански „избор“ начело на тази сбирщина застана „адмирал“ Чола Ий, едър като мечка човек, който — от показно фризираната си с восък коса, щръкнала в две редици шипове от челото към тила, до неизменно безукорните си копринени тоалети, трите, а според някои и четирите кинжала, които носел скрити в дрехите си, и плътно прилепналите ботуши в цветовете на дъгата — беше самият образ и подобие на корсар, истинско страшилище за всеки търговски кораб. Трябва да призная — неохотно, заради покъсни събития, — че ако не друго, Чола Ий поне държеше изкъсо разбойниците си. Започна управлението си, като издигна бесилки от двете страни на крайбрежното укрепление, бесилки, които редовно скърцаха под тежестта на нови и нови „осъдени“ за неподчинение. Освен това удари мълниеносно и сурово ликантийската флота, която побърза да се прибере в пристанището си, а корабите, които по една или друга причина се забавиха, Ий потопи или превзе. Тежката верига, която пресичаше входа към пристанището, опъната между морския замък на властелините и една стражева кула в края на полуострова,

изпълни добре предназначението си — бойните ни кораби не можеха да атакуват пристанището, нямаше как да пратим запалени лодки, нито отряди, които да действат отвътре. Озовахме се в патова ситуация, но поне бяхме отрязали ликантийците и по море.

Сраженията за стената продължаваха. Магия беше възстановила стената преди началото на бойните действия, но както бях казала на Амалрик, накрая всичко се сведе до силата на обикновените оръжия, съвсем бегло подпомогнати от заклинания. Един особено проникателен ефрейтор от Граничните скаути, бойна единица, прославила се почти колкото моите гвардейки, забеляза, че определен участък от стената се охранява по-слабо от останалите. В продължение на седмица след това най-тежките ни катапулти обстрелваха с камъни прилежащия сектор, като само от време на време уж случайно уцелваха въпросния оголен участък. Когато решихме, че зидарията е достатъчно отслабена, но не дотам, че властелините или техните помощници да направят усилащо заклинание, започна атаката с жива сила.

Генерал Джинах реши скаутите да поведат нападението, макар че аз дълго и разгорещено се застъпвах за тази чест.

Гамелан беше в палатката на Джинах, когато отидох там да протестирам. Беше предпочел да напусне удобствата на Ориса и лично да поведе жреческия корпус. По онова време решението му будеше възхищение заради патриотизма и себеотрицанието си, макар че поциничните наблюдатели го отдаваха под сурдинка на друго — че нашите жреци били адски притеснени от слуховете за тайното оръжие, разработено от властелините въз основа на знанията, получени от принц Равелайн. По-късно обаче осъзнах — както ще разберете и вие, когато му дойде времето, — че зад привидното себеотрицание на Гамелан се крият и други причини.

Когато спорът ни премина в караница на висок глас, главният жрец се намеси да успокои и двамата ни. По онова време не оцених намесата му, но май именно тя ме спаси от позорно разжалване, защото тъкмо се канех да нарека Джинах некомпетентна гуцърска пръдня, чиито единствени бойни умения се състоят във високопарни приказки около масата. Гамелан предложи компромис — след като скаутите превземат бойниците, моята гвардия да атакува като втора вълна. Съгласих се неохотно, още по-неохотно отдадох чест и излязох

от палатката, като си нахлупих едно шлема. Гамелан ме последва и когато се отдалечихме достатъчно, за да не ни чуват постовите, ме спря дискретно. Аз едва не се озъбих и на него, преди да си спомня правилата на доброто възпитание, както и че магьосник от неговата величина лесно може да ми направи заклинание за, да речем, невидими срамни въшки, които да ми напомнят за добродетелите на любезността.

Откакто стигнахме при стената, Гамелан на няколко пъти се беше отбивал при гвардията и лично при мен. Никой не знаеше защо и дори Корайс не смееше да изкаже предположение, а на нея предположения рядко ѝ липсваха. Лично аз смятах, че това е неговият начин да се извини, задето толкова дълго беше събирал кураж да подкрепи Амалрик в борбата му срещу корупцията в жреческата гилдия; или защото и до днес помнеше отдавна загиналия ми брат Халаб, когото Гилдията беше унищожила под магическото давление на принц Равелайн. Ала при по-задълбочен анализ тези теории бяха също толкова безсмислени, колкото и негодуванието на гвардейка, на която ѝ е наредено да изкопае отходна дупка.

На светлината на един лагерен огън наблизко видях, че на лицето на Гамелан се е изписала лека усмивка.

— Разбирам разочарованието ви, капитан Антеро — каза той. — Но замисляли ли сте се, че благодарение на ината на генерал Джинах повече от гвардейките ви ще доживеят да видят зората утре, отколкото ако вие бяхте повели атаката?

Сигурно съм примигнала сащисано, но преди да измисля щогоде любезен отговор, казах:

— И какво от това? Смъртта е част от войнишкия дълг. Защо иначе би постъпила всяка от тях в гвардията, ако не съзнава това?

Гамелан се засмя тихо.

— Директна както винаги, капитане. Реакцията ви би направила чест на всеки смел войник. Но... струва ми се, че от един Антеро може да се очаква повече. В края на краищата огледалото не отразява само един образ.

— Не разбирам.

Отговор не последва, а Гамелан се стопи в мрака толкова тихо, все едно беше използвал магия. Зачудих се за миг, после вдигнах рамене. Жреците винаги са такива, реших. Властта им се дължи

колкото на магия, толкова и на съзнателното объркване, което внушават на хората. Хрумна ми нещо друго и то заслужаваше повече внимание — Гамелан, този свиреп сокол, не само се беше усмихнал, а даже се беше засмял с глас, пък било и тихо... освен ако не бях чула вятъра. Може пък някога в далечното минало, още когато рибите са имали крака, Гамелан да е познавал човешките грижи? Смял се е, обичал е, шегувал се е, а току-виж дори е обръщал по някоя чашка в повече и е намигал на хубаво момиче или момче? Невъзможно, реших аз, и тръгнах да дам нареждания за предстоящата след полунощ атака.

Атаката мина перфектно, за изненада на всички ветерани, защото една от основните характеристики на войната е объркването. Жреците, под ръководството на Гамелан, хвърлиха слабо заклинание, което покри небето с тъмни облаци и вдигна откъм морето вятър, който бръснеше на пориви полуострова, колкото да прикрие нечие трмаво и шумно подхлъзване по време на придвижването ни към стената. Скаутите хвърлиха абордажни куки, изкатериха се ловко по стената и безшумно пометоха ликантийците от парапета с предпочитаното си оръжие — прашка, която изстрелваше пълни с пясък кожени топки. После дадох сигнал за втората вълна. Стълби изникнаха до стената и моите гвардейки я прехвърлиха за броени минути. Лумнаха факли, клането започна и екнаха крясъци, но вече нямаше нужда да пазим тишина, защото в подножието на стената тараните бяха подхванали ритмичната си работа. Преди ликантийците да се организират, стената беше пробита и нашата армия нахлу и заля полуострова, а после и самия град — първо ниските къщи в покрайнините, после щурмува улиците и високите каменни здания.

Гамелан сгрещи за това колко гвардейки ще загинат този ден, защото ние натискахме здраво ликантийците: съзнавахме, че ако спрем за храна, вода или да си поемем дъх дори, ще им дадем време да организират контраатака. Е, не им го дадохме, изтласкахме ги къща по къща и улица по улица през собствения им град. Чела бях, че уличните сражения са най-лошите, че атакуващият командир може да загуби контрол над хората си и войската му да бъде изклана до последния човек, преди да е разбрал какво става. Оказа се съвсем вярно. От всички битки, които съм водила преди и след това, по суша и по море, не помня по-ужасна от битката в онзи кървав ден, когато изтласкахме ликантийците по улиците на родния им град към морето.

И ако сраженията бяха кървави преди, сега битката стана страховита. Войници и демони се изливаха от чудатите високи сгради и посичаха собствените си паникьосани съграждани, за да стигнат до нас. Не само войници загинаха във водовъртежа на тази лудост. Видях ликантийки, цивилни жени без доспехи, които размахваха сърпове и вързани за дълги сопи касапски ножове, или грабваха мечове и копия от повалени войници и се биеха в предните редици на защитниците. Видях ги и да умират. Видях старци, други жени и деца, невъоръжени, които пищяха от ужас, опитваха се да избягат, да се скрият, да се предадат. Видях как ги посичат освирепели от битката войници — включително жени от моята гвардия. Офицерите и сержантите ми крещяха заповеди срещу безогледното клане и гвардейките бързо дойдоха на себе си. Сраженията продължиха цялата нощ и следващия ден и после изведнъж се озовахме пред друга висока стена.

Морският замък на властелините. Там ни спряха. Последва нова обсада, която се проточи почти цяла година. Стените на морския замък удържаха нападение след нападение. Наша и тяхна кръв зацапа черния димящ камък. Портите се изкривиха и обгоряха от напора на обсадните машини, но упорито не поддаваха. Във всеки момент можеха да се отворят и да излят насреща ни подлудени от заклинанията на властелините войници. Чувахме писъците на ранените и жалните стонове на гладните зад стените. Нашата армия също страдаше. Вече бяхме опоскали земята в радиус от десетки мили. Корабите ни за доставки просто не бяха достатъчни, за да осигурят изхранването на армията, а трябваше да храним и цивилните ликантийки, които не бяха успели да избягат зад стените на замъка — цивилни, които властелините отказаха да пуснат в замъка по време на единственото кратко примирие, което успяхме да постигнем. Войниците ни бяха изтощени, мъчеха ги глад и болести, които походните лазарети не бяха в състояние да поемат. Сънят също не предлагаше облекчение — въздухът така тежеше от вонята на магия, че сънищата ни се превръщаха в кошмари.

Ала не защитниците на крепостните стени спираха напредъка ни, а волята на властелините. Дватама царе-магьосници на Ликантия се бореха ожесточено за живота си. Нашите жреци, макар и подпомогнати значително от заклинанията, които брат ми беше донесъл от Далечното

царство, непрестанно се натъкваша на контразаклинания, хвърлени от властелините.

Казах, че кървавата баня по улиците на Ликантия е най-лошото сражение, което съм виждала. Ще ми се да имах друг комплект думи, с които да опиша какво представлява една обсада, защото в някои отношения тя е дори по-страшна. Скуката е постоянен фактор, на който не бива да се поддаваш и за миг. Разсееш се за минутка на открито и някой остроок стрелец пуска стрела в червата ти. Не бива да говориш на висок глас, още по-малко да викнеш, защото врагът ще се ориентира по звука и ще насочи катапулта към теб. Трябва да се ослушваш непрекъснато, иначе някоя група за бързи набези може да ти среже гръкляна, преди да си видяла блясъка на стоманата. Дори лайното си не можеш да оставиш открито, защото мухите ще го полазят, после ще кацнат върху храната ти и проклятието на диарията или на нещо още по-лошо ще плъзне из лагера. Трябва да се грижиш и за личната си хигиена, защото ако си ранена и мръсотията от дрехите ти попадне върху раната, тя ще загной — макар че как може да си чиста, когато живееш в дупка, изкопана наред павираните градски улици, никой не знае. Трябва и да поддържаеш доброто си настроение, защото постоянните ти оплаквания ще демобилизират и теб, и другарките ти. Трябва... и така нататък. Бих могла да продължа, но моят сътрудник с малките очички ми напомня, че това не е наръчник за войнишки инструктаж.

Колкото повече се проточваше обсадата, толкова повече се влошаваха отношенията ми с генерал Джинах, а следователно и неговото отношение към Маранонската гвардия. Отказана ни бе дребната слава да сме първите, опитали атака, или дори онова, което ние наричаме „напразна надежда“ — с други думи, малка група, възползваща се от неочаквана възможност, умалена версия на скаутското нападение над стената, което сега ни се струваше толкова назад във времето, все едно е подвиг, разказан от бабите ни. Пращаха ни във всяка операция и колкото по-кървава обещаваха да е тя, толкова по-вероятно беше Маранонската гвардия да е в предните й редици. Бавно и постепенно се стопихме до по-малко от двеста жени, а попълнения така и не пристигаха. На моменти ми се струваше, че Джинах иска да ни изколят до последната гвардейка. Отказвах да го повярвам, като отдавах мислите си на мъката и негодуванието, което

изпитва всеки командир, когато вижда как най-добрите му хора умират, биват заместени и заместниците им умират на свой ред — и с каква цел? Така че не споделих мислите си с никого, дори с Корайс и Полило.

Плъзнаха слухове, че Джинах се обогатявал за сметка на армията и на Ориса като цяло, че имал специални отряди, пратени да претърсват ликантийските жилища за злато и други ценности и тайно да ги пренасят в крайградските му имения. Само че никой не беше виждал тези мародерски групи с очите си, затова аз скастриях строго всеки, който си позволише да повтори мълвата в мое присъствие. Ала когато генералът ме привикаше за едно или друго, самата аз се изкушавах да търся в поведението му признаци за подобна алчност. Но на лицето му виждах само лоши предчувствия — ставаше все по-ясно, че не ще можем още дълго да поддържаме обсадата на замъка. Имаше и реален страх в очите му, особено когато шпионите докладваха за слухове, че властелините са на крачка да завършат смъртоносно заклинание, което щяло да унищожи Ориса веднъж и завинаги.

Най-накрая денят за разплата дойде — макар че както обикновено, и този път нямаше никакви предзнаменования или поличби, които уж придружават подобни събития.

Генерал Джинах ни събра за поредната утринна атака срещу непревземаемите стени на замъка. От всички ни лъхаше уморена безнадеждност. Сержантите крещяха на войниците да се строят. Последваха още заповеди на висок глас, а войниците псуваха офицерите и съдбата, докато се подреждаха неохотно в бойна формация. Изпосталели волове влачеха тежки обсадни машини през калта — тарани, подвижни кули и огромни катапулти. Мъже със стълби заеха позициите си и заоглеждаха нервно стените. Междувременно врагът също се подготвяше за битка. Казани с горещо масло и стопено олово димяха по бойниците; купчини камъни чакаха да бъдат хвърлени връз нападателите; стрелци обтягаха тетивите на дългите си лъкове и избираха най-правите си стрели; пиконосци оформяха смъртоносна гора от остриета по парапетите. Нашата армия наброяваше двацетина хиляди, но от професионалните войници бяха оцелели само няколко хиляди, сред тях и моите двеста жени. Останалите бяха магазинери, касапи, общи работници и бивши роби.

Що се отнася до врага, нямахме представа за числеността му — може да бяха десетина хиляди, може и повече.

Когато звукът на рогове разцепи въздуха и войниците от двете страни заудряха уморено по щитовете си и закрещяха прегракнали обиди по адрес на противника в обичайната вече прелюдия преди битка, аз поведох десет гвардейки встрани от бойното поле, на мисия, наредена не от Джинах — макар той да се кълнеше, че идеята била колкото на Гамелан, толкова и негова, в което аз дълбоко се съмнявах.

Планираната диверсия граничеше със самоубийство. Именно затова поведох лично малобройния си отряд, който бях подбрала внимателно и който включваше двамата ми главни легати. Възнамерявах да ги върна живи до една, а ако не успееш, щеше да ми остане поне слабата утеха, че не съм поверила мисията на някой не толкова опитен или способен. А и не ставаш за командир, ако не си готов да отидеш там, където пращащ подчинените си.

Бяхме почернили лицата и всички открити части на кожата си с опърлен корк, а на оръжията ни беше направено заклинание така, че да не отразяват светлината. Бяхме без доспехи, защото тежестта им можеше да ни забави и да ни превърне в лесни мишени. Облечени бяхме само с тъмни къси туники, шапки и прилепнали бричове.

Стрелкахме се от едно прикритие към следващото, движехме се с лекота и в пълно мълчание, разбирахме се с отработен език от жестове и сигнали, все едно бяхме части на едно тяло. Първата ни цел бяха руините на една външна стражева кула, която никоя от страните не успяваше да задържи задълго и която достигнахме, без врагът да ни забележи. Клекнахме до високата ѝ стена и Полило сплете пръсти в люлка. Пъгнах крак в това „стреме“ и Полило ме подхвърли нагоре към стърчащите от разбитата стена греди, част от пода на втория етаж. Увиснах с две ръце на една от гредите, изтеглих се нагоре и легнах по корем отгоре ѝ, като се надявах да не съм обсипала другарките си с твърде много разместени от акробатичния ми номер отломки. Остър камък се впи в едната ми гърда, когато се обърнах на хълбок и свалих от рамото си намотаното въже. Вързах го с двоен възел за гредата и го пуснах надолу. След миг Корайс се покатери при мен. Намери си стабилна опора и се зае да помага на останалите в последния етап на придвижването, докато аз притисках допълнително въжето с тежестта на тялото си. Цялата операция премина в мълчание, чуваше се само

скърцането на кожените портупей, стърженето на ботушите ни и по някое приглушено тропване откъм увитите ни в парцали оръжия.

Последна се изкатери Полило. Ръцете ми изтръпнаха от напрежение, докато придържах изопнатото от тежестта ѝ въже — тя беше два пъти по-тежка от останалите, — но така или иначе след няколко секунди Полило се присъедини към нас върху подпората от гниецо дърво. Свали тежката торба, която ѝ бях поверила, и я хвърли на камъните, после се ухили.

— Е, време е да пуснем малко кръв на ликантийците — каза тя и потупа бойната брадва, затыкната в колана ѝ. — Безценната ми приятелка е жадна, милата.

— Задачата ни е да отвлечем вниманието, легат — напомних ѝ аз. — Убиването на ликантийци е доста назад в списъка ни за днес.

Полило се нацупи като разочаровано дете.

Корайс я шляпна по гърба да я извади от вкиснатото настроение.

— Ще ти хвана някой, обещавам — каза тя. — После можеш да му счупиш тънкото вратленце. — Показа нагледно с ръце, сякаш извиваше шията на кокошка, и тракна с остриите си зъбки, имитирайки звука от счупена кост.

Полило отметна глава да се засмее с цяло гърло, но се усети навреме, захлопна уста и хвърли виновен поглед към стените на замък, които се издигаха съвсем близо до нас.

— О, Корайс, какво щях да правя без теб? Кой щеше да ми оправя настроението?

— Е, щом това те разведрява, златце, обещавам да ти хвана двама.

Слушах само с половин ухо породените им от напрежението закачки, заета да оглеждам внимателно централната стена на морския замък — по нищо не личеше да са ни забелязали; после преместих поглед към бойното поле, от което бяхме дошли. Жреците бяха издигнали малка платформа в средата на редиците ни. Неколцина от тях, петима или шестима, се бяха качили на платформата, пееха и хвърляха заклинания, придружени с драматични жестове. В средата им стоеше Гамелан. Внезапно той вдигна високо ръце. Усиленият му от магия вик прогърмя по цялото бойно поле.

Изад стените на замък се чу също толкова силен рев от подсилените гърла на властелините. Въздухът изпука от рева, после се

пръсна на парчета. А след това се надигна вой, така пронизителен, че всички се свихме, стиснали очи и запушили уши да намалим болката.

И тъкмо си дадохме сметка, че се държим като глупави новобранки, видели първите стрели да излитат към бойните линии и убедени, че всяка от тях е насочена право към сърцата им, когато битката на магии започна. Утринното небе потъна в среднощен мрак, магически огънове лумнаха над главите ни, легиони демони се сблъскаха с нечовешки вой. А на земята обикновени човеци хукнаха под строй напред.

Това беше уговореният знак и ние се вмъкнахме през един тесен процеп в полуразрушената кула. Хвърлих въжето към централното помещение на приземния етаж и се спуснах долу. Стената откъм замъка се беше сринала почти изцяло и нищо не ни скриваше от погледа на някой бдителен войник на крепостната стена горе. Полазиха ме тръпки. За пръв път се озовавах толкова близо до зловещия замък. Именно тук бяха затворили Амалрик, него и Дженъс Грейклок, първо в апартамент високо в една от кулите, където се бяха опитали да ги пречупят с магии, а после дълбоко под земята във влажните зандани. Овладях се — целта на мисията ни беше да унищожим това зло, от огромните камъни на зидарията до самите властелини, които го контролираха от сърцевината. Безсмислено беше да си пиляе времето с лоши предчувствия като някоя излязла на пазар домакиня, уплашена от мънкането на смахната ясновидка.

Изоставената стражева кула ни беше препречвала пътя към тесен корниз от отдавна застинала лава, който започваше на трийсетина стъпки по-нататък и се виеше около крепостната стена. В най-тясната си част корнизът беше широк колкото дължината на копие и два пъти по толкова в най-широката, както бях установила през последните два дни, докато разузнавах отдалеч терена на възложената ни мисия. Не оставайте с грешното впечатление, че този корниз представляваше слабо място, от което армията ни да се възползва. От едната му страна, както казах, се издигаше непревземаемата крепостна стена на замък. От другата си страна корнизът пропадеше право надолу — вертикална и гладка като стъкло скала, двеста стъпки и повече, чак до пълното със закотвени кораби пристанище.

Дадох знак и Корайс с още три от гвардейките се спуснаха върху корниза. Чу се приглушен вик и ние, останалите шест, извадихме

оръжията си — явно ликантийците бяха оставили наблизно наблюдателен пост или дори патрулиращ отряд. Полило хвърли торбата и посегна за брадвата си. Спрях я намръщено — Корайс щеше да извика, ако имаше нужда от помощ. Полило замърмори под нос, докато слушахме звънтежа на оръжия, и аз знаех, че кръвта ѝ е кипнала. После се възцари тишина. Чакахме затаили дъх и след малко Корайс се появи, махаше ни да я последваме. Полило изръмжа ревниво, когато видя окървавения ѝ меч. Корайс се усмихна, после сви рамене — нищо не можеше да направи по въпроса. Дълг и така нататък. Изсъсках им да престанат с глупостите и да внимават. После всички прибрахме оръжията си и поехме на бегом по корнизата.

Заобиколихме почти наполовина замъка, преди да стигнем мястото, което бях избрала. Тук корнизът се разширяваше, мястото беше достатъчно за половин рота, да речем, половин рота, която щеше да бъде смазана за броени минути от защитниците върху стената — невъзможно беше да се организира мащабно нападение от тази позиция, нито да се пратят подкрепления. Само че аз не бях избрала мястото заради ширината му — сторило ми се беше, че различавам врата в стената тук, при една от ъгловите кули, а слабо заклинание за подсилване на зрението беше потвърдило догадката ми. Чудила се бях защо са избили врата тук, замислих се върху същото и сега. При самия ръб на скалния пропад се виждаха останките на каменна основа с неясно предназначение — може да беше поддържала повдигащ механизъм, кран или нещо подобно. Може би вратата е била таен вход за доставки, изтегляни директно от корабите и прибирани на скришно място. Потръпнах, защото въображението ми не стигаше да се сетя за нещо толкова ужасно, че властелините да го крият от покорния си до скудоумие народ.

Когато предния ден казах на Полило и Корайс за тайния вход, който съм видяла, очите им заискриха. Дали пък не бихме могли да разбием някак вратата? И да вкараме отряд в самия замък? Побързах да сложа край на фантазиите им. Знаех, че властелините и военните им командири не може да са толкова глупави и че подобно слабо място в защитата им, макар и труднодостъпно, отдавна е било зазидано. Сега, когато наближихме, видях, че съм била права. Вратата наистина беше зазидана и светлият цвят на хоросана показваше, че е зазидана от години. Навярно бихме могли да я сринем с огромен таран, ако имаше

начин да го докараме тук, но такъв начин нямаше. Вратата все пак бе вдъхновила Гамелан и той нанесе някои промени в плана на операцията.

Под нас се виждаше устието на пристанището и извивката на колосалната верига, която блокираше достъпа до него. Всяка от брънките беше колкото рибарска лодка. Веригата беше позеленяла от годините, покрита с провиснали водорасли и слуз. Часове наред я бях оглеждала, докато планирах мисията, питах се дали не бихме могли да се придвижим по корнизата до мястото, където гигантска скоба я свързваше с крепостната стена. Ала предположих, че корнизът се стеснява, преди да стигне края на веригата, и сега виждах, че съм била права. А дори да не беше така, каква полза? Без значение по какъв начин се спуска и вдига веригата — знаех, че освен лостове, макари и инженерна мисъл е намесена и магия, — това ставаше от кулата в другия ѝ край, която се охраняваше не по-зле от самия замък.

Насочих мислите си към непосредствената ни задача и се засрамах. Държах се глупаво като млад и зелен ефрейтор, който все се оглежда за онзи велик удар, за онази единична атака, която не само ще ни спечели войната, а и ще покрие автора си със слава. Днешната ни задача беше много по-прозаична и в най-добрия случай щеше да удари едно рамо на главната атака, която се подготвяше далеч зад нас.

Студени тръпки плъзнаха по гръбнака ми. Обзе ме зловещото чувство, че ме наблюдават враждебни очи. Плъзнах поглед по бойниците горе, но не видях нищо подозрително. Само че с годините се бях научила да ценя предчувствията си, затова заоглеждах и стените, търсех прозорец или дори тесен отвор за стрелба с лък, откъдето някой би могъл да ни наблюдава. Но не видях нищо.

Зачудих се за миг дали Амалрик не е бил затворен именно в тази ъглова кула — споменал беше, че от прозореца на луксозния си затвор имал пряк изглед към пристанището и веригата. Не. Тези стени бяха голи, без прозорци — издигаха се гладки и ненакърнени, с изключение на отдавна зазиданата врата в основата. Амалрик явно е бил затворен другаде. Ала въпреки всичко усещането, че ме наблюдават, остана.

И тогава чух нещо. Глас, но не съвсем, който ми прошепна предупреждение, макар да не различих нито думите, нито пола на говорещия. Странният глас ми беше смътно познат и потръпнах, защото в кратък пристъп на лудост си помислих, че може да е Халаб,

моят отдавна мъртъв брат. Амалрик ми беше разказвал как призракът на Халаб му се притекъл на помощ в Далечното царство. Макар винаги да съм смятала, че Амалрик е разумен човек, имаше период, когато вярвах, че въображението му често взема връх над разума под въздействието на онзи фантазьор и негодник Дженъс Грейклок. Или пък в Далечното царство пиеха силно вино.

Отърсих се от тези мисли и дадох уговорения сигнал. Полило метна торбата на рамо и скочи напред. Хукнах след нея през откритото пространство. Едрата жена се движеше леко въпреки тежестта, която би затруднила дори двама силни мъже. Спряхме в най-широката част на корниза и Полило отвори торбата. От нея се изсипаха три масивни кристални сфери заедно с чудато съоръжение, създадено от нашите магьосници в оръжейните им работилници. Състоеше се от дълъг три стъпки цилиндър, заоблен от едната страна, и триножник на колелца за основа. Цилиндърът се удължаваше двойно на принципа на телескопа, същото важеше и за краката на триножника. Докато се мъчех да сглобя джаджата, слънчев лъч проби магическата мъгла и ни окъпа в светлината си. Проклех несръчните си пръсти, защото знаех, че всеки миг може да ни забележат от стената. Ала накрая все пак сглобих проклетията, а Полило нареди сферите в триъгълник. Корайс и останалите ни другарки се подредиха в заучената формация — бяхме я упражнявали половината нощ под ръководството на Гамелан.

Полило се мръщеше — и тя като мен нямаше вяра на магиите. Редно беше да пратят с нас жрец, който да свърши тази част от работата. Гамелан беше настоял да ни придружи, но генерал Джинах отказа — без обяснение. Не се съгласи да ни отпусне дори някой от младшите и следователно не толкова незаменими магьосници. Полило откачи брадвата от портупея си и зае стойка за удар. Аз извадих малка торбичка от кесията на колана си и поръсих сив прах върху едната сфера, после и върху другите две. Прахта беше от стрити кости на загинали бойци. Убедена, че изглеждам като последната глупачка, занареждах напевно заклинанието, което Гамелан ми беше набил в главата:

— Ние сме малко.

Ние сме много.

*Ние сме кости.
Ние сме плът.
Ние сме десет.
Ние сме хиляда.*

Отстъпих и извадих меча си. После отметнах глава, поех дълбоко дъх и нададох бойния вик на Маранонската гвардия. Сестрите ми подеха крясъка. Гласовете ни набираха сила, докато пронизителният дюдюкащ вой не надви рева на бойното поле зад нас. А после зачакахме — бяхме само десет и със сигурност щяхме да умрем. Видях разни хора да тичат по стените горе и се стегнах да посрещна онова, което щеше да стане.

Изведнъж гъдел плъзна по цялото ми тяло. Косата ми се изправи, зърната ми щръкнаха като камъчета. Гъделът преля в топлина и се устреми към корема ми. Вля се в утробата ми, набра сила и лумна в горещ огън. Изкресях в екстаз от силата на този пламък и чух сестрите ми да правят същото, докато десетте ни гласа не зазвучаха като рева на огромна тълпа. Усещах, че вече не съм един воин, а десет. А после десетте се умножиха десетократно и аз вече бях сто жени, които разсичаха предизвикателно въздуха със сто меча. А край мен имаше още деветстотин мои сестри-воини, жадни за кръвта на враговете.

Гамелан ни беше обещал, че в очите на врага ще бъдем като хиляда бойци, изскочили сякаш от самата земя. И наистина, чух викове на изненада откъм стената горе и разбрах, че старият жрец не ни е излъгал. Бойна ярост се надигаше в гърлото ми и ме тласкаше да дам заповед за атака, ала разумът удържа пред отприщеното ми с магия въображение и вместо това извиках на Корайс. Легатът и още една от жените се спуснаха към съоръжението и го затикаха напред. Заобленият му край се удари във вратата и макар цилиндърът да беше твърде малък, за да остави дори драскотина, звукът, който издаде при сблъсъка, беше като от огромен таран — и точно като такъв го виждаха противниците ни. Въздухът за миг потрепна и аз зърнах онова, което виждаха те — чудатото устройство се беше превърнало в огромна бойна машина, извисила снага над двестате жени-воини, които го управляваха, машина достатъчно голяма и тежка, за да разбие

зазиданата врата. Останалите осемстотин бяхме облечени в искрящи доспехи и размахвахме най-различни оръжия в добавка към гигантския таран — брадви и лъкове, пики и арбалети, абордажни куки и стълби. С две думи, бяхме страховита гледка.

Предупредителните викове горе се бяха умножили, но не предвещаваха заплаха — сега паниката командваше стените. Чух Полило да се смее и да подиграва мъжеството им. Заразих се от смеха ѝ — представях си как топките им са се свили на орехчета. Скоро врагът щеше да пренасочи силите си от централните порти към тази нова заплаха. Джинах държеше в резерв многобройна част, която щеше да хвърли срещу отслабената порта, и за втори път в историята на Ориса морският замък на властелините щеше да падне.

Чух една от гвардейките ми да вика уплашено. Огромни черни облаци препускаха в небето. Увиснаха над нас, вряха и кипяха застрашително. Кръвта ми се смръзна в жилите, когато от недрата им избухна призрак смях. После облаците се разделиха и видях гигантското лице на някакъв мъж. Очите му бяха черни като гробове, месестите устни — кървавочервени, брадата му — непроходим лес. Устните се разтеглиха и разкриха дълги изпилени зъби. Властелинът се изсмя отново и смехът му беше толкова мощен, че разби заклинанието на Гамелан и аз усетих как новопридобитата ми сила изчезва. Смалявах се — вече не бях сто жени, а десет; а после останах самичка, и то толкова малка, че наглостта ми да предизвикам властелините на Ликантия изглеждаше немислима.

Устните на властелина оформиха дума, после я изсъскаха и дъхът му беше толкова гаден и толкова студен, че ни вкамени.

— Антеро — каза той. Стори ми се, че долових и нотка на изненада в гласа му. Погледът му се превърна в стотици червеи, които плъзнаха от черна кал да ме подушат и оставяха следи от слюз по душата ми. После пак онзи смях. — Жена! — Подигравката му беше като небесен гръм. Той си пое дъх — засмука толкова много, че въздухът запищя, — а после се изплю.

Плюнката му заваля като дъжд от облака и ни обля с невъобразима гнус. По-голямо унижение не помнех през живота си. После лицето изчезна в облачната маса, която се завихри бурно за миг, стрелна се като фуния към вътрешността на морския замък, проточи се надолу и надолу... и изчезна.

Десетте стояхме на открития корниз, беззащитни срещу враговете. Ала преди да умрем, беше наш ред да станем за посмешище. Мъжете по парапетите горе крещяха, подиграваха се с пола ни, обясняваха надълго и нашироко как щели да се забавляват с труповете ни. Ала подигравките им постигнаха обратния ефект — вместо да ни вдъхнат страх, ни изпълниха с ярост.

Полило изрева:

— Слезте и се бийте, ликантийска паплач такава! Ще ви отсека краката и ръцете, ще ви натикам топките в гърлата, а главите ще пратя на жените ви.

И метна нагоре тежката си брадва. Ала беше толкова ядосана, че я пусна прибързано и брадвата не стигна до парапетите — макар че ако някоя от нас беше опитала същото, брадвата не би изминала и половината от това разстояние. Острието се удари с трясък в гладката стена... но вместо да падне обратно, залепна там! Зяпнах невярващо — острието не се беше забило в камъка, а сякаш висеше във въздуха. Защо не падаше?

На парапета горе се бяха събрали лъкометци и дъжд от стрели се ливна към нас. Подготовката надви страха и ние се хвърлихме към основата на стената. Озовах се до Полило, притиснах се към камъка, за да се скрия от стрелите. Ала и това убежище нямаше да ни запази дълго — скоро стрелците щяха да се наведат напред и да ни пронизат една по една, или пък други войници щяха да ни изпържат с врящо масло.

Погледнах нагоре и видях, че се намирам точно под брадвата на Полило. За моя огромна изненада, острието ѝ не се беше забило в пукнатина, а висеше от перваза на прозорец със затворени капаци, прозорец, който дори нямаше решетки. Преместих поглед в едната, после в другата посока, оглеждах с нови очи онова, което преди бях видяла като гладка стена. Сега виждах, че и други прозорци са надупчили лицето ѝ като младежки пъпки. Докато се дивях на номера, който ни беше накарал да виждаме стените гладки от разстояние, някой извика от болка. Извърнах рязко глава и видях една от гвардейките да издърпва стрела от бедрото си. Много скоро щяха да ни довършат. Погледът ми попадна на кристалните сфери, които още си лежаха, където ги бяхме оставили, и изведнъж ми хрумна една идея.

Обърнах се към Полило и ѝ казах какво да направи. Тя кимна и лицето ѝ светна.

Изправих се и напуснах на бегом прикритието на стената — обратно по корниза, все едно се опитвам да избягам, като се мятах на зигзаг между стрелите, които ме обсипваха. После се обърнах и хукнах назад. Докато стрелците бяха заети с мен, Полило беше хукнала към сферите. Взе едната и я метна към скупчилите се стрелци. Кристалното кълбо изсвистя към тях като гюле от обсаден катапулт, удари се току под парапета и се пръсна с ослепителна светлина и оглушителен трясък. Както бях предположила или по-скоро се бях надявала, — всичките заклинания, които жреците бяха изrekli над устройството, бяха вложили в сферите огромен заряд. Заряд, който може да се освободи не само с магия, а и чрез обикновена физическа сила; така както и най-прецизно изработената кристална чаша може да се пръсне на парчета, ако почукаш с нокът на подходящото място.

Каменните отломки от първото попадение още не бяха паднали на земята, когато Полило хвърли втората сфера. Тя прелетя над парапета и се взриви някъде в двора от другата страна на стената. Последната сфера попадна право в десетката и стрелците се разкрещяха от ужас и болка.

Преди враговете да са дошли на себе си, ние вече спринтирахме обратно по тесния корниз. Корайс тичаше начело, Полило — в края на редицата, преметнала през рамо ранената. Не си правехме труда да се привеждаме, нито да се движим на зигзаг, просто летяхме право напред като лястовици към гнездото си. И докато тичахме като луди, ме обзе дълбок срам. Успяла бях да измъкна сестрите си от сигурна смърт, но поражението горчеше в устата ми.

Тичахме по корниза към убежището на полуразрушената стражева кула. Залп от стрели разсече въздуха зад нас. Времето ни изтичаше.

И когато стрелите се забиха на педи зад нас, една мисъл си проби път през отчаянието ми. Изведнъж разбрах как да разреши гатанката на морския замък. Отправих молитва към Маранония да влее сила в краката ми и да спусне було пред взора на враговете ми. И ако богинята се смилеше над своята щерка, аз щях да се върна тук.

3

КАКВО ПОКАЗВАТ КОСТИТЕ

Знаеш ли какво е да мразиш, писарю? Поглеждал ли си някога човек в очите, изпълнен с такава безмерна ненавист, че ти иде да ги изтръгнеш с голи ръце от главата му? Не ми отговаряй, няма нужда — виноватата физиономия и пламналите уши те издават. Добре. Приятно е да знам, че не си съвсем безгръбначен. Така ще ти е по-лесно да разбереш как стояха нещата между мен и Джинах.

В началото мислех, че е въпрос на взаимна антипатия. Не е кой знае какво. Нищо неестествено няма в това двама души да се намразят от пръв поглед. Вече споменах за недостатъците на Джинах и подобните му. Колкото до неговата антипатия към мен, тя също изглеждаше естествена. Окусианските патриции не гледат с добро око на търговските родове като Антеро. За тях спечелените с труд пари са миризливи. Самите себе си възприемат като царете и цариците на нашето общество. Ала в Ориса дори един прост селянин с хъс и ум може да си пробие път до сияйните зали, чиито врати са отворени за такива като Джинах по рождение. И нещо повече, именно кланът Антеро — благодарение на Амалрик — пръв беше освободил робите си за огромно неудоволствие на старите аристократични семейства.

Така че причини за антипатия не липсваха. Но Джинах беше главнокомандващ и аз се стараех да прикривам чувствата си. За разлика от него. Не че има значение. Аз съм войник и се гордея със способността си да служа независимо от обстоятелствата — дори когато срещам неодобрението на началниците си. Ала вечерта преди онази последна битка, докато седях в шатрата на Джинах и излагах плана си, зърнах за миг истинската дълбочина на чувствата му. Но треската на вдъхновението ме беше завладяла и не обърнах сериозно внимание. И заради този провал ръцете ми се изцапаха с кръв — кръвта на мои сестри и приятели. Духовете им са прекалено добри и не ме преследват. Въпреки това спя зле, писарю. А когато спя, *никога* не сънувам.

Мъжете се въздържаха от коментар, когато им казах какво съм видяла от каменния корниз. Генерал Джинах ме гледаше отвисоко покрай хубавия си нос, бледото му високомерно лице беше маска на любезно внимание, а тънките му устни бяха изтънели още повече във фалшива усмивка. Но докато говорех, пръстите му барабаняха нетърпеливо по плота на богато резбованата му походна маса. Другите офицери седяха със скръстени ръце и ме гледаха отегчено, следваха примера на генерала. В шатрата беше влажно и смърдеше на вкиснат мускус — мъжкарската представа за парфюм на Джинах, а следователно и на другите. Колкото до едрия като мечка адмирал Чола Ий, той пък се забавляваше, като ме събличаше с поглед. Зяпаше ме и галеше копринените си маншети, а от време на време опипваше таралежовите бодли по главата си. Страхотно, мислех си. Още един тъпанар, който е убеден, че стига веднъж да си легна с *истински* мъж, веднага ще сменя сексуалните си предпочитания. При други обстоятелства отдавна да съм го предизвикала на бой с голи ръце, но така се бях увлякла в излагането на плана си, че оставих без внимание опита му да ме унижи. Гамелан седеше в ъгъла и мълчеше като другите. Не можех да разчета мислите му, но поне не долавях враждебност.

Когато им разказах за брадвата на Полило, закачила се за скрит със заклинание прозорец, Джинах се прозя отегчено, ала една от веждите на Гамелан се изви във висока дъга над ястребовия му нос. Когато изложих пред командира си как смятам да се възползвам от това откритие, той се прозя още по-широко. Ала аз видях как Гамелан се напрегна и поглади дългата си бяла брада.

Капитан Хакс, главният адютант на Джинах, се престори, че си записва нещо.

— Да пратя ли разузнавателен отряд, който да потвърди... необичайните наблюдения на капитан Антеро, сър? — Гласът му прозвуча лениво, лепкав от подигравка.

Джинах се събуди, колкото да изиграе кратък етюд на тема внимателно обмисляне.

Аз побързах да възразя:

— Това може да ни издаде, сър. Само Те-Дейт знае дали ще имаме друг такъв шанс.

Джинах се намръщи.

— В случай че намеря... *хрумването* ви за приемливо, несъмнено бих настоял за професионално потвърждение.

Стиснах зъби, за да не му отвърна подобаващо. Посочих доклада си — с приложения подробни скици, начертани от Полило.

— Имате не само моята дума, сър. Моите офицери също подписаха доклада.

Хакс не каза нищо, само поклати глава.

Джинах ме поряза на свой ред:

— Не бих искал да засягам *ненужно* командния си екип, капитане. Затова не виждам необходимост да обсъждаме повече този въпрос. — Взе доклада ми и го разлисти. После изсумтя и го хвърли на масата. — От този ваш план обаче ме побиват тръпки. Той е дело на... как да се изразя... на един нестабилен ум. — Джинах се обърна към Хакс. — Точно за опасността от такива неща предупредих съвета.

Гневът едва не ме срита да скоча, но запазих самообладание.

— Самата аз мога да преглътна думите ви, сър — казах през зъби. — Но няма да допусна да петните така гвардейките ми. Те служат не по-зле и пострадаха не по-малко от всеки друг, а дори и повече от някои в тази война. Сър.

Очите на Джинах припламнаха, но той запази външното си спокойствие, както и дразнещата си пренебрежителна усмивка.

— Казаното от вас е вярно в по-голямата си част, капитане — каза той. — Отбележете ударението върху „в по-голямата си част“. — Главата му отново се завъртя към Хакс. — Тревожи ме непостоянството — продължи той. После се обърна към мен с физиономия на любезно превъзходство. — Но все пак трябва да се съобразяваме с недъзите на *природата*.

Чола Йй се изсмя, кратко и злобно. Това вече ми дойде в повече. Потупах кинжала в канията си.

— Внимавайте, адмирале — казах тихо. — Не чухте ли какво каза нашият генерал? На природата ми не може да се има доверие.

Лицето му потъмня от приток на кръв, но гневът му се оплете в мрежи от смущение. Как трябваше да реагира на предизвикателството ми? Някоя жена не си беше позволявала да му говори по този начин. Продължих, преди да се е опомнил. Обърнах се към Джинах и забелязах, че Хакс и другите офицери здравата са се притеснили.

Точно както се бях надявала. Те познаваха репутацията ми на воин. Някои дори ме бяха виждали как се бия. Свиваха се на местата си като непослушни момченца. Но Джинах срещна спокойно погледа ми.

— С цялото ми уважение, сър, възразявам срещу реакцията ви на моя план — казах аз, като се постарях в думите ми да няма и намек за неподчинение. — Вярвам, че той заслужава по-внимателно обмисляне. Ако съм права, по това време утре войната може да е свършила, а врагът ни — съкрушен.

— Вече го обмислих внимателно, капитане — каза Джинах. — И взех решение.

— В такъв случай, сър, настоявам възражението ми да бъде отбелязано.

Джинах се ухили подло.

— Ами смятайте го за отбелязано, капитан Антеро. — И понечи да стане, сякаш разговорът ни е приключил.

— Искам да бъде документирано официално, сър — настоях аз. — Да бъде написано черно на бяло и подписано от всички присъстващи в тази шатра. Това е мое право. Утре куриер потегля за Ориса. И аз държа възражението ми да потегли заедно с него.

Джинах избухна.

— Как смееш да ме предизвикваш!

— Не ви предизвиквам, сър — отвърнах. — Просто моля за нещо, което е мое право, ако нямате нищо против.

— Е, аз пък имам против — озъби ми се Джинах.

— Отказвате ли ми, сър? — попитах, като добавих остра нотка в гласа си.

Яростта на Джинах вече клокочеше, но преди да е изригнала, видях Хакс да го подръпва за плаща. Както се бях надявала, верният адютант предупреждаваше мълчаливо генерала, че е на косъм да превиши пълномощията си. Войната не се развиваше добре за нас и ако това продължеше, политиците със сигурност щяха да използват моето възражение, за да стоварят вината върху неговата глава.

Джинах въздъхна дълбоко, после седна тежко в походния си стол.

— Какво искате от мен, капитане? — попита с тон на уморен, но разумен човек, решил да угоди на капризно дете.

— Искам да ощастливите много майки, сър — казах аз. — Искам да сложите край на кръвопролитие и да станете герой за цяла Ориса. Искам да издадете заповед за привеждане на плана ми в действие.

— Това не мога да го направя.

— Защо, сър?

— Защото планът ви е лишен от достойнства.

— Щом така смятате, обяснете ми защо — казах аз. — Нека се поуча от вашата мъдрост, сър, и тогава сама ще оттегля възражението си. Кажете ми, сър, къде греша?

Джинах се огледа за подкрепа, но преди някой от офицерите да се е намесил, Гамелан сложи край на проточилото се мълчание.

— Да, генерале — каза той. — Аз също бих искал да чуя основанията ви. — Джинах се обърна смаяно към него. Жрецът разсеяно подръпваше брадата си. — Прегледах доклада и не видях слаби места. Вярно, аз не съм професионален войник, но...

Въпреки спокойния си маниер старецът излъчваше авторитет, който не можеш да пренебрегнеш току-така. Очите му гледаха кротко, но Джинах се сви под тежестта им.

— Може би е редно да му хвърля още един поглед все пак — нервно отстъпи Джинах. Метна доклада ми към Хакс. — Искам това да се проучи — каза отсечено. — Резултатите да са готови до една седмица.

— Една седмица?! — извиках, самозабравила се при перспективата всичко да потъне в обичайната бумацина. — Стотици ще умрат за това време!

Избухването ми беше грешка. Дала бях на Джинах пътечката, от която се нуждаеше. Тънките му устни се разтеглиха в широка самодоволна усмивка.

Но преди да е нанесъл удара си, Гамелан се намеси отново:

— Да, да — разсеяно каза той, сякаш изобщо не бях повишавала глас. — Боя се, че това трябва да се направи сега, сега или никога.

Бръкна в един от джобовите на черната си жреческа мантия и когато извади ръката си, въздухът натежа от остра миризма на сярата. Джинах се ококори, когато жрецът отвори ръка и всички видяхме на дланта му пет светли кокалчета с врязани в тях тайнствени червени символи. Въздухът в шатрата припукваше от магически енергии. Всеки момент щяхме да станем свидетели на гадаене по кости. Чух

Чола Ий да мълви молитва към който там пиратски бог почиташе. Хакс и останалите офицери бяха толкова уплашени, че май едва се сдържаха да не избягат. Аз, от друга страна, така се бях разгорещила от спора, че не усетих нищо, нито грам страхопочитание дори.

Очите на Гамелан светеха в жълто. Той протегна кокалчетата към Джинах и каза:

— Хвърлете ги, генерале.

Джинах побърза да отвърне поглед от жълтите лъвски очи. Облиза изсъхналите си устни.

— Но аз мислех, че вие ще...

Гамелан поклати глава.

— Не от мен, а от вас зависи съдбата на всички ни, генерале.

След дълго колебание Джинах протегна напред трепереща ръка. Гамелан изсипа кокалчетата в шепата му. Джинах ги стисна инстинктивно. Гамелан започна да припява:

— *Кости на орис,
за орис кажете:
кой ще надвие,
кой ще загуби,
кой ще танцува
на демонска клада?*

Джинах изписка от болка и хвърли кокалчетата върху походната маса. Воня на печено месо опари ноздрите ни.

Джинах засмука изгорената си ръка и изграчи:

— Аз... аз... не мога.

Другите мъже зашепнаха уплашено. Аз кътах чувствата си на скришно в сърцето и главата. Позволих си единствено утехата да стисна силно дръжката на меча си. Ала това не ми помогна особено, когато видях потреса, изписал се върху лицето на жреца.

— Вече е станало! — изсъска той.

— Какво? — изломоти Джинах. От страх думите му се бяха сбръчкали до шепот.

Гамелан поклати глава в знак да запазим мълчание. Започна да се обръща насам и натам, душеше въздуха и се ослушваше и за най-

слабия звук в нощта. Усетих как кожата ми настръхва, докато сетивата на стария жрец душеха наоколо. Някъде отдалече се чу вой на вълча глутница.

Гамелан се завъртя рязко към генерала и каза:

— Властелините са направили някакъв пробив. Трябва да действаме бързо, иначе всяка надежда е изгубена.

— Но какво... — заекна сащисано Джинах.

Гамелан не му обърна внимание. Събра с едно движение костите и ги бутна към мен.

— Хвърлете ги вие, капитане.

Зяпнах го глупаво. Защо ме караше да ги хвърлям? Ако боговете се бяха отвърнали от нас, как бих могла аз да променя решението им?

— Направи го, Рейли — озъби ми се Гамелан. — Преди да е станало твърде късно!

Подчиних се, изтръпнала до безчувственост. Протегнах ръка и се стегнах вътрешно, когато Гамелан пушна костите в шепата ми. И се кълна във всичко свято, че в този миг времето спря. Сякаш сянка падна между мен и останалите. Усетих парфюма на мама, уханието на сандалово дърво. Кожата ми засия с мек светлик, сякаш току-що бях излязла от вана с топло мляко и подсладено вино. Всичко изглеждаше толкова... толкова правилно в този свят на сенките. Костите се гушеха в дланта ми, сякаш бяха оформени специално за тази цел. Усещах ги студени; усещах ги и приятни на допир и по някаква причина това ме притесни.

И отново Гамелан запя. Отново помоли костите да ни кажат каква орис ни чака. Костите бяха все така хладни в шепата ми, само усещането за приятен гъдел се усили. И докато той пееше, друг глас — женски глас — прошепна в ухото ми: „Рейли означава надежда. Рейли означава надежда“.

— Хвърли ги — каза Гамелан.

И аз хвърлих несръчно кокалчетата. Когато отскочиха и се търкулнаха по масата, усещането за сенчестия свят — за други думи просто не се сезам — ме напусна.

В същия миг светкавица освети вътрешността на шатрата. Последва гръм — толкова силен, че затиснахме ушите си с ръце. Само Гамелан сякаш не забеляза нищо. Вместо това се изсмя злорадо и скочи напред като котка, впил поглед в костите. Изкиска се отново и ги

събра от масата. Ала докато ги прибираше в джоба си, ме изгледа странно. Не си направих труда да гадая какво значи погледът му. Ако трябва да съм честна, съзнателно избягвах всякакви размисли относно онова, което се въртеше в главата на магьосника.

Той се обърна към Джинах, който зяпаше с провиснало чене като риба на сухо, и каза:

— Тя е единствената ни надежда, генерале. Не знам защо. Знаем само, че е така.

Ала Джинах продължаваше да се колебае. Погледна към мен и в този кратък миг булото се вдигна и аз съзрях омразата в очите му. Студена, черна и дълбока. Като юмрук в корема. Първата ми реакция беше почуда. С какво бях заслужила подобна омраза? А после почудата ми стана още по-голяма, защото видях, че омразата му е подплатена със страх. Преди да съм стигнала до някакъв отговор обаче, усетих как собствената ми ненавист набъбва лавинообразно. Превърна се в наситен пламък и ме обзе в такава степен, че ми се прииска да скоча през масата и да го убия с голи ръце.

А после шатрата грейна от нова светкавица. Всички скочихме на крака едновременно с придружаващия я трясък.

Джинах грабна чаша ракия и я изпи на един дъх да успокои нервите си.

— Е, генерале? — притисна го Гамелан.

Джинах кимна едва-едва. Гласът му раздра напрежението в шатрата:

— Ще атакуваме утре. Привечер.

Призори на следващия ден направихме жертвоприношение. И по-точно три жертвоприношения, което подсказваше не само значението, а и опасността на предстоящата мисия. Най-напред пратихме на Маранония една овца. Редно беше да принесем угоен овен, но както вече казах, земята наоколо отдавна беше опоскана и по липса на друго дръгливата овца трябваше да свърши работа. След като спечелехме битката, щяхме да се отчетем подobaващо. Маранония е войнишка богиня и сигурно разбира, че понякога идеята е по принуда по-задоволителна от реалността. Чуха се предложения да принесем в жертва някой ликантийски пленник, но бързо бяха отхвърлени, защото

не е много логично да търсим одобрението на богинята, като ѝ пращаме подгизнала от кръв душа, която би била най-силният аргумент срещу онова, към което се стремяхме. След това направихме по-дробно жертвоприношение във вид на няколко риби, с които да умилостивим орисианските богове, а всяка от нас направи лично приношение на собствения си бог на огнището. Надявах се, че тези последни дарове ще бъдат оценени по достойнство и възможно най-малко от нас ще се явят лично да засвидетелстват почитта си на боговете през идната нощ.

Остатъка от сутринта посветихме на подготовка. Така както бойните балади рядко споменават как потните ковачи преглеждат подковите на кавалерийските коне преди набег или как оръжейниците и брусовете наточват за последно мечовете, така и никой не си дава сметка, че войниците — поне умните и опитни войници — почти никога не хукват с рев в атака само защото са зърнали апетитна цел.

Лагерът ни жужеше от трескава дейност от зори до обяд. Екипировката на всяка гвардейка беше проверена най-напред от сержанта, а после и от Полило или Корайс. На обед се нахранихме до насита — традиционното ястие преди битка от печено говеждо и яйца. Наложило се беше да пратя продоволствен отряд от най-умелите си крадли далеч в провинцията, за да осигуря продуктите за този банкет.

Внезапен дъжд — предизвикан от двама жреци на средно ниво — ни прогони уж изненадани в палатките. Там, далеч от вражески поглед, се преоблякохме в бойни „доспехи“ — тъмни дрехи и почернена броня. Студен влажен полъх се мушна през отвора на палатката ми и аз потръпнах. Ала не заради хладния вятър.

Заложила бях целия си капитал на този едничък зар. Студената логика на войната диктуваше, че цяла бойна единица никога не се праща в една битка, особено когато на карта е заложено всичко. Войниците свиват примирено рамене, когато само шепа оцелели се върне от бойното поле; ала когато врагът помете цяла бойна единица, помита и бойния дух на войската.

А аз щях да поведе всичките си гвардейки, с изключение на ранените и на новите попълнения от необучени новобрански, които бяха пристигнали от Ориса под командването на една млада и напориста кандидат-офицерка предния ден. Тя беше и единственият все още жив командир освен мен, Полило и Корайс. Офицерите на

гвардията по правило тръгваха с предните редици, затова и смъртността сред тях беше катастрофална, а така и не беше останало време да се съберем и да обсъдим кандидатурите за повишение.

Новата жена се казваше Дика и изглеждаше по-млада и от мен, когато постъпих в гвардията. Дръпнах я настрана и ѝ казах, че ако не се върна на сутринта, тя ще е новият командир на Маранонската гвардия. Момичето пребледня, но стисна решително устни. Отбелязах си този факт — проявяваше решителност, което говореше за добър воин в зачатък.

— Ако се случи най-лошото — наредих ѝ, — ти трябва да се върнеш в Ориса и да възстановиш гвардията. Задачата е трудна и ще трябва да впрегнеш всичките си сили, но Маранония ще е с теб, а в Ориса са останали достатъчно наши ветеранки, които ще ти помогнат. Първата ти задача обаче ще е да прибереш знамената — тези, които ще носим тази нощ. Ако не се върнем, знамената ни ще са там, където ще лежат и всички маранонски гвардейки — вътре в цитаделата на властелините.

Освободих я и се обърнах към Корайс, която беше изчакала Дика да излезе от палатката, преди да се усмихне лукаво, защото отлично знаеше причината да вложи толкова драматизъм в думите си.

— Браво, капитане — каза тя. — Ако тази нощ умрем, думите ти ще превърнат смъртта ни в легенда. Ако Полило беше тук, направо щеше да се разциври. — После въздъхна. — Не е ли жалко, че тая работа с легендите изисква толкова неприятни жертви?

Под прикритието на дъжда и вятъра, рота войници се настаниха в палатките ни. Задачата им беше да накладат лагерни огньове, да се мотаят от палатка в палатка, да сложат постови и изобщо да подлъжат всеки наблюдател, бил той с обикновен или магически взор, че Маранонската гвардия все така стои в резерв.

Стегнати за битка, ние се придвижихме бързо покрай задната линия на орисианския лагер до стръмните скали към брега отгатык Ликантия, където Чола Ий беше изтеглил галерите си на брега върху одялани трупи. Предната вечер се бях опитала да обясня — доста неумело като отрасла на сушата жена — какви съдове ще ни трябват за атаката. Чола Ий се беше изкискал с престорена добронамереност, сякаш сблъсъкът помежду ни изобщо не се беше състоял, а после каза, че му е ясно и нямало нужда да обяснявам повече.

— Случва се и ние, моряците, капитан Антеро — каза той, — да заложим на тишината и потайността, когато обстоятелствата го изискват. Всяка от моите галери носи по една или две лодки, чийто дизайн е идеално пригоден за задачата, която описвате. Надявах се да ги използвам за тайни експедиции срещу ликантийските търговци, които задръстиха с корабите си пристанището — стига да срежем някак оная проклета верига. Ала по-добре да не мечтаем излишно, защото боговете обичат разочарованието.

А после продължи отсечено:

— Всяка лодка може да качи десет души освен кормчията и четиримата моряци на веслата. Добре ще е да разпределите предварително „войниците“ си... — тук Чола не се въздържа от щедра нотка сарказъм, — за да не се превърне дебаркирането ви в гъсарка, която си вика стадото.

Само кимнах. Адмиралът си беше чешит, а ние си бяхме ние. Освен това си помислих, че по един или друг начин предстоящата мисия ще е последната ми среща с него, така че поведението му беше без значение. Което само показва колко струва яснovidската ми дарба!

Когато най-после стигнахме до лагера на наемниците, развърнах гвардейките си под прикритие и под командването на знаменоска Исмет, която беше една от най-големите чудачки сред и без това чудатата група оцелели жени от Маранонската гвардия. Само като я погледнех и самочувствието ми растеше. Как бихме могли да се провалим с жени като нея?

Защото Исмет беше пример за всички ни — от зелените новобранки и другите подофицери до самия офицерски състав. Тя въплъщаваше в себе си духа на гвардията. Сред жените дори се шушукаше, че може да е въплъщение на самата богиня, най-вече защото за всичките си години служба сякаш не беше остаряла и с ден. Тъмната ѝ кожа — по-тъмна дори от кожата на севернячките от тропическите ширини — беше допълнителен щрих към тайнственото ѝ излъчване. Никой не знаеше откъде е родом. Просто се появила един ден в казармите и заявила желанието си да служи като гвардейка. Когато я попитали за произхода ѝ, не казала нищо, само се заклела, че или ще я приемат за гвардейка, или ще спре да се храни и ще гладува до смърт. Думите ѝ предизвикали истинска врява, но никой не се усъмнил в решимостта ѝ. Историята премълчава част от детайлите —

може би моята предшественичка е била с меко сърце, или пък по онова време не е имало достатъчно доброволки, които да попълнят редиците. А по-вероятно е просто да са се вгледали в очите на Исмет и да са *разбрали*. Освен това Исмет доказала, че владее добре всички видове оръжие. Положила клетва за новобранка, но останала такава по-малко от месец. Повишили я, после пак и пак, докато не стигнала най-високия подофицерски чин. И това било последното повишение, което приела — отказвала упорито следващите, въпреки всички увещания и заплахи. Това е било преди две поколения. Исмет никога не беше излизала в отпуск. Никога не си беше наемала жилище извън казармите, нито беше започвала интимна връзка, която да изтрае повече от седмица-две. Често казваше, че един войник има само трима приятели — себе си, взвода си и гвардията.

След като жените заеха позициите си, аз, заедно с легатите и още четири гвардейки, отидох в шатрата на адмирала. Гамелан ни чакаше. Каза на Чола Ий, че иска да разговаря с нас насаме. Чола Ий изръмжа заплашително, но Гамелан само го изгледа немигащо. От спокойни и дълбоки извори на мъдрост очите на жреца се промениха в жълтия поглед на голяма котка, която се готви за скок. Чола Ий изскочи без повече възражения от шатрата и зарева безсмислени заповеди на хората си.

Гамелан беше приготвил необходимите за заклинанието неща. Беше разпитал подробно Полило за брадвата й, онази, която беше останала да виси забита в прозоречния перваз на ъгловата кула. Сега взе от масата умален макет на същото оръжие, запали един мангал и ни каза да коленичим пред него. После хвърли върху жарта билки, традиционно познати като усилващи зрението — розмарин, исоп, скална роза, бяла върба. Ронеше билките и шептеше и скоро над мангала се издигна сладък дим, раздели се на три и облъхна лицата ни. Но вместо да раздразни очите ни, ги успокои. Видях как четвърто валмо дим се устремява към отворените му длани, където Гамелан крепеше мъничката брадва, сякаш тя беше истинското, тежко и смъртоносно оръжие, хвърлено от Полило по крепостната стена. Жрецът занарежда напевно:

— *Брадвата сляпа*

*с взор бе дарена,
дар от съдбата
за дева родена.
И нека да видят момите,
що крие се от очите.*

Пееше и обикаляше бавно около мангала, като допираше нежно малката брадва до клепачите на всяка от нас. Полило се дръпна несъзнателно — по-недоверчив към магията човек от нея не познавах. Веднъж ми беше признала за свой сън, който вещаел, че ще умре от магия.

— Готово — заяви Гамелан. — На първо време няма да усетите нищо особено, освен може би допълнителна острота на зрението. Това е едно хубаво, простичко заклинание — обясни той. — Когато му дойде времето, ще ви послужи добре, но не е толкова силно, че де привлече... как да се изразя, нежелано внимание в нежелан момент.

Легатите станаха и отдадоха чест, след което аз ги освободих. Гамелан се протегна.

— Така, сега ни остава само да чакаме, капитане — каза той. — Междувременно ще си позволя една чаша от виното на адмирала. Ще ми правите ли компания?

— Обикновено не пия преди битка — отвърнах аз. — Но... с удоволствие ще ви правя компания, още повече че искам да ви помоля за една услуга.

— Само кажете. Бих могъл да говоря надълго и нашироко какви надежди възлагаме на тази мисия и колко много зависи от успеха ѝ, но точно вас едва ли има смисъл да надъхвам с речи. След посланието на костите снощи думите ще са съвсем излишни. Щеше ми се само да мога да тръгна с вас, да съм в първата редица. Но възрастта ми и... — Той махна надолу към одеждите си. Кимнах, че разбирам. Присъствието на толкова силен магьосник би предупредило властелините за „тайната“ ни мисия също толкова сигурно, колкото ако се бяхме нагиздили с пълните си парадни доспехи и бяхме подхванали атаката посред бял ден и под звука на рогове.

Възползвах се от повода да му изложа молбата си, която доста го стресна. Той помълча, като галеше брадата си.

— Признавам, че съм изненадан, капитане... Ако позволиш, ще мина на „ти“, нали може? Не знам дали това е проява на особен цинизъм по отношение на собствената ти тактика, Рейли, или какво...

— Предпочитам да мисля, че е въпрос на планиране и един вид застраховка — отговорих аз. Признавам, че в онзи момент не казвах истината. — Може ли да навреди по някакъв начин на основния ми план?

— Би могло, да, би могло — каза замислено той. — Още едно заклинание несъмнено увеличава риска властелините или някой от помощниците им да ви усетят. Но... чакай малко. Сецам се за едно заклинание. Много старо. Много простичко. Използвали са го надушвачите на вещици по времето на дядо ми. Толкова е примитивно, че може и да остане под сетивния праг на опитни магьосници като властелините. И се прави бързо — само за няколко минути. Ако беше жрец, Рейли, можех да те науча как се прави. Но понеже не си... хмм. Дали пък да не използваме амулет? — Кимна, доволен от хрумването си. — Да, не е лошо. Мога и да остържа малко от костите и онова, което те доловиха снощи от магията на властелините, да ти служи като, като... един вид задействащ механизъм. Хмм. Да, не е невъзможно, дори не е трудно. Да, да — продължи той, все поразвълнуван. — Мисля, че идеята ти наистина има достойнства. Но трябва да забравя временно онези — ако ми простиш признанието — все по-топли приятелски чувства, които изпитвам към теб, Рейли. Трябва да мисля за теб като за най-добрия шанс на Ориса — нито повече, нито по-малко; не като за приятел, а като за войник, без страха допълнителният риск да влияе на решенията ми.

— Ако сама не бях избрала риска за свой неизменен спътник — казах аз, — сега щях да съм в Ориса, заобиколена от деца и съпруг, и да се тюхкам какво да сготвя за вечеря или каква нова рокля да си купя.

Гамелан се усмихна бегло.

— Ако ти дам амулета, той може да те отведе не само до онези, които искаш да намериш... а и до самото ядро на силата им.

Казах:

— Ако сте прав и те наистина замислят могъща магия срещу Ориса, не е ли редно да унищожим и нея?

— Да бъде унищожена, може би, или пък, ако опетняването е обратимо, да бъде отнесена в Ориса, където да бъде използвана за добро. — Гамелан поклати глава. — Макар че сега се сещам за нещо, което Дженъс Грейклок казал на брат ти за магията — че тя е черна или бяла само според вижданията на наблюдателя, цинична мисъл, която и досега не разбирам напълно. — Отпи от виното и каза: — Добре, капитане. Ще ти дам нещо, което ще те превърне в малък пор, който надушва злото — и ако наистина решиш да го използваш, заклинанието ще те повлече неизбежно по дирите на плячката.

Последното ме накара да се усмихна.

— Поровете винаги са носили късмет на семейството ми — казах. — Брат ми се кълне, че духът на такова едно животинче, домашен любимец, който имаше като малък, спасил живота му при двубоя му с Равелайн.

— Това наистина е добра поличба — каза бодро Гамелан. — И облекчава тежестта на предчувствието, че те пращам на мисия, от която няма да се завърнеш.

Ала усмивката не стигна до очите му. Знаех, че просто се опитва да ми вдъхне увереност — на мен и на самия себе си.

Когато слънцето се килна към хоризонта, хората на адмирала избутаха галерите в плиткото, а оттам гребците ги придвижиха към грубо скован плаващ док, водещ от брега към по-дълбоки води, и там ние се качихме. Понеже нямаше да пътуваме дълго, се наблъскахме в три от корабите на Чола Ий. Осемнайсетте малки лодки, за които беше говорил адмиралът — седемнайсетте необходими плюс една резервна, — бяха вързани близо до кърмите на трите кораба, така че да не се виждат от замъка на властелините. Поехме на изток, сякаш се връщаме в Ориса. Гребците, по двайсет и петима от всяка страна, гребяха бавно, все едно потегляхме на дълго плаване без бърза работа, а разпънатите платна ловяха вятъра.

Аз бях на първия кораб — личната галера на Чола Ий — и докато порехме водите, седнах с Корайс и Полило на кварталдека за кратка почивка. Морето беше спокойно и грееше с червени и златни отблясъци под косите лъчи на залязващото слънце. Опитвах се да мисля за спокойните води и за крясъците на една нахална чайка, която

обикаляше край кораба, вместо за онова, което ни предстоеше. Един делфин се заигра в разпенените води зад кърмата, но бързо се отегчи и изчезна. После Чола Ий дойде при нас. Боя се, че не прикрих добре антипатията си, когато го попитах защо е решил да се присъедини лично към експедицията. Не е ли това под адмиралското му достойнство?

Чола Ий първо примигна — тонът ми не му беше убягнал, — после влезе в ролята на словоохотлив патриарх.

— Ах, капитане, вие просто не разбирате проблемите, с които се сблъскваме ние, бедните хорица, които рискуваме живота си за нещо повече от голата слава. Ако не направим така, че венецът на окончателната победа да закачи и нашите глави, работодателите ни твърде често се опитват да шикалкавят при уреждането на сметките. А това води до най-различни неприятни неща. — После стана сериозен. — А и с моряци като моите трябва да си в челните редици на битката, иначе току-виж си избрали нов водач. Така че присъствието ми тук изпълнява двойна функция.

Поклони се и тръгна към главната палуба, където гребците напъваха мишци.

— Ако този тип случайно се озове близо до парапета — каза Полило, — току-виж, без да искам, съм се блъснала в него. Чувала съм, че много моряци така и не се научават да плуват.

Корайс се ухили.

— Гледай да се въздържиш на първо време. А когато стъпим на твърда земя, ще го поканим на някое високо място, уж за да задоволим насаме и най-разюзданите му фантазии, аз ще коленича зад него, а ти ще го блъскаш колкото ти душа иска.

Когато слънцето залезе, моряците свиха платната и свалиха мачтите, все едно бяхме изчезнали зад хоризонта. В сгъстяващия се мрак корабите станаха почти невидими. Отпуснаха въжетата на лодките, за да не се пречат на гребците, и галерите завиха обратно към Ликантия с максималната си бързина. Мъжете натискаха греблата, сякаш бяха на състезание, и аз се запитах как и защо са избрали такава съдба, да натискат напред-назад парче дърво до безкрай; дори реших, че може би са роби. Ала Корайс, която по принцип страдеше от ненаситно любопитство и вече беше поразпитала този-онзи по въпроса, каза, че не били роби, а свободни хора. И че галерите

прибягвали до гребла само когато скоростта е жизненоважна, а при нормални обстоятелства разчитали само на платната.

Два часа преди полунощ приближихме входа на ликантийското пристанище. Стените на оформящия го кратер чернееха на нощния фон; вече се виждаше и морският замък — целта на мисията ни. Нощта беше спокойна и приятна, точно според заклинанията, наредени от Гамелан. Беше като намек за идващата пролет, топла и някак сънлива. Нищо не би могло да се случи в нощ като тази — постовите сигурно си мечтаеха за края на дежурството, командирите им едва ли щяха да излязат на повече обиколки от задължителните по устав, а свободните от задължения войници щяха да спят дълбоко.

Спуснахме се в лодките. Въпреки намеците на Чола Ий за неумението на гвардейките по море се прехвърлихме успешно, без излишен шум, без да изпуснем нито едно оръжие и без нито една жена да цопне в тъмния океан. Поехме към входа на пристанището. Признавам, че лодките наистина бяха идеални за онова, което бях намислила. Вместо гребла имаха колела от външната страна на бордовете. Всяко колело беше съоръжено с лопатки като краката на морска костенурка. „Гребците“, ако това е правилната дума, седяха в средата на лодката и натискаха яка ръчка, която придаваше въртеливо движение на колелата. Така лодките се плъзгаха безшумно към брега без плясък на гребло или указания от страна на кормчията. Личеше си обаче, че управлението на тези лодки не е за аматьори, защото четиримата гребци работеха в унисон — иначе щяхме да се мятаме на зигзаг из водата като пощурели морски бръмбари.

Докато се приближавахме към целта, обмислих за пореден път плана си. Най-голямото му достойнство беше неговата простота. Сложната тактика рядко оцелява след първия залп стрели. Идеята ми беше гвардейките да се покатерят по веригата от водата чак до върха на скалната стена, където веригата се свързваше със замъка. Изкатерехме ли се там, щяхме да потърсим достатъчно голям прозорец, през който да влезем. Влезехме ли, щяхме да се придвижим възможно най-бързо и безшумно към централните порти на замъка. Междувременно генерал Джинах щеше да е придвижил войската си пред портите. И когато отворехме портите, атаката щеше да започне.

Може да изглежда невъзможно, но не беше — не една и две велики крепости са падали пред шепа войници с храбри сърца. А дори

да се проваляхме, както предричаха всички, какво толкова? Моите жени щяха да оставят труповете си зад стените на замъка. Десет пъти повече бяха загинали при безнадеждната атака, която последва опита ни за диверсия преди няколко дни. А и като се имаше предвид отношението на Джинах към жените в битка, генералът едва ли щеше да страда особено от липсата на „дяволския пол“, както го бях чувала да ни нарича, който да го тормози с разни женски глупости като логика и предварително планиране, вместо да ръкопляска на безразсъдното перчене и слепите атаки, достойни повече за побеснял бик, видял крава.

Настъпил беше моментът да изпробвам острието на меча, който бях изковала, да видя дали ще реже чисто, или ще се строши на безполезни парчета. Имах и още една, лична цел — именно заради нея бях потърсила съдействие от Гамелан, макар да не му бях обяснила какво точно смятам да правя.

Пристанището се отвори пред нас като зейналата паст на чудовище от приказките. А после стигнахме до веригата, опъната току под повърхността на водата и издигаща се към морския замък високо горе, и времето за размисли свърши. На преден план излязоха подготовката, мускулите и... да, опитът.

Моят писар вдига вежда при последното — сигурно си мисли, че катеренето по тежки вериги влиза в подготовката на гвардейките, и се чуди защо не е виждал подобни тренировъчни съоръжения на плацани. Всъщност няма голяма разлика между катеренето по верига звено по звено — хващаш се здраво за първото, твоя другарка се изкатерива по тялото ти и се хваща за второто и така постепенно оформяте стълба — та няма голяма разлика между това и другото упражнение, което цяла Ориса ни е виждала да изпълняваме по време на различни празници, когато демонстрираме атлетичните си умения в скоростно преодоляване на препятствия. С дребното изключение, че сега трябваше да внимаваме за няколкото хиляди вражески войници по върха на крепостната стена, а „препятствията“ ни бяха големи брънки от хлъзгаво ръждиво желязо, покрито със слуз, водорасли и разнообразие от ракообразни гадинки, които без съмнение биха изглеждали порядъчно гнусни на дневна светлина. Полило и други прочули се с физическата си сила гвардейки поеха основната тежест на операцията.

Брънка по брънка и жена по жена напредвахме нагоре по веригата. Накрая Корайс, Полило, Исмет и аз стигнахме до последното звено, там, където огромна скоба свързваше веригата с вертикалната стена на замъка. Четирите се бяхме вкопчили в това последно звено — другите чакаха по веригата надолу — и за миг си помислих, че приличаме на миниатюрни амулетчета, висящи от нечия гигантска гривна. Тръснах глава. По някаква причина, навярно заради близостта до толкова много магия, въображението ми се беше развихрило като фантазията на пияна мома.

Три от нас плъзнаха поглед по голата стена на кулата горе: Исмет не сваляше очи от бойниците, в случай че някой постови надникне надолу.

Заклинанието на Гамелан звучеше в главите ни. „Брадвата сляпа с взор бе дарена... дар... за дева родена... И нека видят момите...“

И очите ни наистина проникнаха през обвилото кулата заклинание. Имаше тесни прорези за стрелба с лък, други, които да пропускат светлина към потънали в мрак стълбища. После видяхме прозорци — открити, без решетки и капаци. Властелините, като мнозина други с превъзхождаща сила, разчитаха твърде много на главното си оръжие, магията. Високо горе имаше шест широки прозореца — сигурно на луксозния затвор, в който бяха държали Амалрик. Ала не се налагаше да подлагаме на ново изпитание катераческите си умения, защото на няма и двайсетина крачки по посока на морето и на петнайсетина крачки по височина имаше друг, не по-тесен отвор.

Полило се изкиска тихо, когато Корайс разкопча раницата на гърба ѝ и извади тежката абордажна кука и въжетата. Знаех за какво си мисли — че сме изгубили толкова много време и сме пролели толкова много кръв, а ето че сега ще влезем в замъка без особени усилия, все едно сме излезли някой мързелив следобед да се качим на връх Ефенс край Ориса.

Полило хвърли с лекота куката и два от зъбците ѝ се закачиха за перваза на прозореца. Тя дръпна силно, за да е сигурна, че зъбците държат здраво, а после се зае с единствената сложна част на операцията — важно беше въжетата да не са оплетени. Куката беше предназначена за масова атака и ѝ беше направено съответното заклинание. Когато въжетата се разплетоха, Полило се наклони назад

да ги изпълне. Плъзна края на основното въже около последното звено на веригата и зашепна. Всички знаехме думите, защото те бяха част от офицерското ни обучение. Преди години, преди Амалрик и Дженъс Грейклок да убедят орисианските жреци, че е безсмислено да пазят в строга тайна дребни заклинания от този вид, операция като нашата щеше задължително да включва и жрец, който да активира вграденото в куката заклинание. Ала политиката се беше променила и всеки старши сержант и офицер в армията можеше да направи същото, стига да е бил благословен предварително от жрец. Същото, което Полило правеше сега:

— Думите ми принадлежат на друг, но той каузата ми благослови. Бъди твърда, бъди силна, бъди права, дръж здраво. Дръж здраво и право като стомана кована...

И възетата послушно се втвърдиха. Сега разполагахме със солиден мост от нас до прозореца горе, достатъчно широк дори за някоя изнежена будоарна, дама. Полило погледна назад, ухили се и прошепна:

— Това мога да го мина и с вързани очи.

Мушнах се покрай Полило с меч в ръка и стъпих на моста. Движех се бързо, за да не давам на евентуалния враг и минутка повече от крайно необходимото. Влетях през прозореца като котка в скок, краката ми срещнаха твърд камък, хлътнах в сумрака, за да направя път на другарките си, и приклегнах. Намирах се в празна стая. В другия ѝ край имаше врата. Не беше залостена. Докато я отворя към тясната площадка и стълбището, които ми се разкриха от другата ѝ страна, моите гвардейки вече се прехвърляха в стаята. Без команди на глас, дори без ръчни сигнали, се разделихме на екипи и тръгнахме.

Беше тъмно като в рог, самите стени лъхаха на безнадеждност и страх. Ала нито една от нас не тръпнеше в ужас — отдавна бяхме свикнали с вкуса на кръвта, а и ни изпълваше дива радост, че най-сетне, с помощта на Маранония, сме тук! Точно както бащите ни бяха проникнали в този могъщ замък през първата война срещу Ликантия, сега ние бяхме доказали, че сме техни достойни наследници. С малко късмет това щеше да е последната ликантийска война.

Изляхме се като течна смърт по витото стълбище към централните нива на замъка. Налетяхме на ликантийци веднъж, два пъти, четири пъти. Всеки път нечий меч греиваше в сумрака и врагът

падеше, застигнат от ориста си, преди да е поел въздух да извика. Може да бяха войници, може да бяха от прислугата. Нямаше значение. Озовахме се в широко помещение с висок таван и гоблени по стените. В двата му края още пламтяха огньовете. Реших, че е някаква зала за аудиенции. Сега, в малките часове на деня, беше празна. Откъм замъка идваха нормалните звуци на крепост под обсада — чувах постовите и приглушени викове на тревога някъде отдалеч. Повечето хора си мислят, че битките са водят под акомпанимента на дяволска врява, и обикновено е така. Ала при обсадите бива и различно. На мен ми се струваше много тихо, макар че ушите на някой цивилен сигурно биха чули повече — като онзи нисък, постоянен шум, който ние отдавна не забелязвахме, звук като от голяма глутница мършояди, звукът на армии, които чакат строени за битка.

Дадох знак за изчакване. Всички застинахме. Ако някой ни беше видял в този миг, сигурно би си помислил, че се молим. Не се молехме. Маранония е добра и разумна богиня, която знае, че в разгара на битката няма място за молитви. Друго правехме ние, от мен до последната гвардейка — представяхме си мислено нашата „карта“, макетите и чертежите на морския замък, които хората на генерал Джинах бяха подготвили, черпейки информация от всички възможни източници, от посетители в мирни времена до заловени пленници. Да. Да. Най-вероятно се намирахме тук... или малко по-нататък... значи трябваше да има проход към огромния вътрешен двор, а оттам през вътрешната отбрана на замъка към портите. В най-лошия случай бяхме един етаж по-високо. Но вече се бяхме ориентирали.

Корайс и Полило чакаха да поведе атаката. Очите им се ококориха, когато видяха сигнала ми... докоснах гребена на шлема си, после и техните... „сега вие командвате“... вдигнат пръст... „както сами прецените“... както ви е било наредено... както сме го упражнявали... а после жест с меч.

„Атака!“

Макар че последният жест беше излишен. Моите легати — а и всичките ми гвардейки — може и да се изненадаха от промяната в плана, но бяха войници и следователно се подчиниха, точно както ги бях обучила. Тих тропот на меки ботуши, в синхрон, сякаш тичаше само един човек... и аз останах сама в голямата зала. Ако не се броеше знаменоска Исмет. Понечих да смръщя вежди... но тя ме изпревари.

Вдигна два пръста пред лицето си в мрака. Да ми напомни, че винаги се сражаваме по двойки. Винаги. Протегната с дланта нагоре ръка. „Чакам заповедите ти“.

Ухилих се. Дори тук, в този дом на кошмарите, намерих повод за искрена усмивка. Наистина ли си въобразявах, че аз, офицерчето с петнайсетина години служба зад гърба, мога да отхвърля желание на знаменоската? Абсурд. Бяхме екип и като екип щяхме да умрем.

Време беше за другото заклинание на Гамелан. Извадих амулета — нищо и никаква кесийка от съшитото парче кожа с парченца от костите за гадаене на жреца, — докоснах с него носа си, а после и каменните плочи при краката си. Подуших, вдигнала нос. Нямахше промяна.

Не. Май наистина усещах някаква нова миризма, сладникава и гадна, която ми напомни за бойно поле с непогребани трупове. Но не ми казваше нищо. Замислих се, после си спомних думите на Гамелан, че е възможно амулетът да се нуждае от подсилване. Огледах се. Ако бях права и това наистина беше зала за аудиенции, използвана от властелините, то те най-вероятно бяха стояли... ето там. На онзи малък каменен подиум. Качих се на него и отново допрях амулета до каменния под. За всеки случай го допрях и до единия от гоблените на стената.

Подуших отново въздуха. Усетих същата миризма, но, много по-силна, много тежка. Пригади ми се и с мъка удържах напъна за повръщане. Сега вече разполагах с посока. Обърнах се да дам знак на Исмет и естествено я заварих точно там, където трябваше да е — на три крачки зад мен и на три крачки встрани, с изваден меч и с очи, които следяха едновременно мен и тъмнината наоколо.

Излязохме на бегот от залата. Целта ми се намираще четири етажа по-нагоре, но ние не тръгнахме по стълбището. Заобиколихме отдалеч по застлани с дебели килими рампи с каменни балюстради. Често спирах да сравня посоката, но амулетът ме водеше безотказно напред и вонята се засилваше.

По някое време отвън долетяха викове, писъци и трясък на стомана. Битката беше започнала. Чудех се колко ли близо са стигнали моите гвардейки до портите, преди врагът да ги открие. Замъкът се събуждаше за битка. Чух викове „Предателство!“, „Вътре са!“ и писъци на ужасени жени и деца.

Коридорът ни отведе на един балкон, от който се виждаше вътрешният двор. Наистина беше огромен. Цяла армия би могла да мине на парад долу, ако не бяха стражевите кули и наскоро издигнатите временни укрепления. Именно тук властелините провеждаха чудовищните си жертвоприношения, при които избраната жертва бавно отнемаше собствения си живот, заставена от тяхната магия. Пак тук се бяха опитали да стигнат до брат ми, но друго заклинание го беше спасило. Сега обаче вътрешният двор се беше превърнал в бойно поле. Ликантийски войници търчаха като обезумели да запалят факлите, други пристягаха броните си и размахваха оръжия. От далечния край на двора се чуваха виковете на моите сражаващи се жени. Едва не извиках победоносно, когато видях колко близо са до целта си. Виеха се точно до огромните порти на замъка. Ако успееш да ги отворят, армията ни щеше да нахлуе в замъка.

Ала ги бяха открили в най-опасния етап от операцията. Съвсем естествено, ликантийците бяха струпали най-голяма охрана в най-слабата точка на защитата си. До външните порти се стигаше по открит проход с бойни платформи върху високите стени. Гвардейките ми бяха разбили вътрешните порти, но преди да продължат по прохода, защитниците се бяха организирали за контраатака. И сега моите жени се сражаваха за живота си току пред входа на прохода — войници блокираха пътя им, други чакаха на платформите с готови за стрелба лъкове и копия. Гвардейките ми се бяха оказали между наковалнята на прохода и чука на стичащите се от замъка войници.

И още по-лошо, някъде отгоре се чу силно съскане — като от събуждаща се гигантска змия. В другия край на парадния плац се извиха два циклона, черни на фона на факлите и три или четири пъти по-високи и от най-високия мъж. Спуснаха се сред мелето, сеейки смърт — ликантийски войници и гвардейки отхвъркнаха без разлика към каменните стени. Амулетът ми излъчи последна вълна смрад — миризмата на властелинската магия, — аз се завъртях и хукнах по поредната рампа към залата на горното ниво, следвана по петите от Исмет. Нямах да помогна на никого, като стоя и зяпам безпомощно. Гвардейките ми или щяха да удържат на физическата заплаха, или да умрат. На мен се падаше да ударя по другата опасност, по-голямата, която набираше сили.

Това беше тайната ми цел. Бях съставила два плана. Първият включваше гвардейките. Вторият засягаше само мен — а сега и знаменоска Исмет. Намерението ми — знам, че звучи безумно — беше да нападнат самите властелини. Не го бях споделила с никого, защото само щяха да го отхвърлят и да ме нарекат откачила глупачка. Аз обаче не смятах така, защото знаех на какво е способен един решен на всичко, дори на саможертва войник. Давам си сметка, разбира се, че в днешните модерни времена, когато мъжете говорят за многочислени батальони и десетки жреци, за бойни полета, които се разпростират на левги, и за битки, които продължават с дни, подобна идея звучи като романтична глупост. Може и да беше глупост, но аз бях завещала душата си на Маранония, вещите си — на своите приятелки и семейство, простила се бях и с всяка мисъл, че ще доживея утрото.

Когато наближих вратата на стаята, съскането стана по-силно. Стражи нямаше, което в първия миг ме изненада, но защо да има всъщност? Кой би посмял да прекъсне заниманията на властелините?

Отвътре се чуваха гласове — „братко“... „удари ги“... „само някакви си жени!“. Щеше ми се да имах миг колкото да си събера мислите и силата, да си поема дъх, но и половин миг не ми остана, защото ми се стори да чувам, а може и наистина да го чух — „отзад!“, и „отвътре!“, и „Опасност!“ — затова зарязах мисленето и се втурнах в личните покои на властелините.

Погледът ми се плъзна трескаво по стъкло и злато, реторти и свитъци, запалени мангали и тамян, кости и страховити създания, но нямах време за по-подробен оглед, защото знаех, че обикновен човек като мен има само един-единствен шанс срещу магьосници като тези — и този шанс зависеше от изненадата и бързината.

Двама високи мъже с бради и лица на лешояди, чиято злост ги бележеше по-ясно и от табелки с имена, се завъртяха към мен и вдигнаха ръце за атака, единият протегна пръст като копие и нещо сиво-черно се сгъсти от въздуха; стрелна се към мен и изби меч от ръката ми, а аз метнах странично щита си, право в търбуха му, скочих на свой ред в същата посока, вдигна се голямо валмо дим и чух съвсем човешки писък на болка, последван от вик откъм другия мъж. А после ръцете ми докоснаха плът, плътта се превърна в люспи, сетне отново в плът, и двамата с властелина паднахме на пода и се затъркаляхме, усещах как огромни мускули се стягат, сякаш се борех на тепиха с най-

силния мъж на света, после могъщи ръце приковаха моите към тялото ми, озовах се затисната по гръб и ръцете ме стиснаха за гърлото... слава на боговете, че не бяха опитни войнишки ръце и стисках трахеята, а не артериите. Светът започна да почернява и аз ударих със свободната си ръка, с извити пръсти като ноктите на ястреб, посегнах да издера очите на властелина. Той изкрещя, аз усетих влага по ръцете си и го изритах да се освободя, после и двамата скочихме на крака, но от неговото лице през пръстите му се стичаше кръв и някаква друга течност... само че нямах време за тези подробности, скочих към него, замагнах странично с двете си събрани в юмрук ръце като с боздуган и го фраснах в слепоочието... властелинът политна назад и падна, тялото му се тресеше в конвулсии, сякаш отказваше да приеме, че вече е мъртво.

Плъзнах поглед по пода, видях меч а си и го грабнах. Натиснах с крак гърдите на властелина, така както се обездвижва змия, и нанесох един-единствен, чист удар. Мечът отдели главата от раменете му и изкълтя в каменния под. Мъртъв, да, засега поне, но първо трябваше да се заема с другия... завъртях се, готова за бой.

Ненужно, както се оказа. В стаята беше само знаменоска Исмет.

— Избяга — каза тя. — Размахваше ръце към теб за някакво заклинание и аз метнах камата си. Удари го право в гърдите и се отплесна, сякаш беше с броня.

— Накъде? Накъде отиде?

Исмет посочи малка отворена врата. Пастта ѝ беше тъмна, черна дори, точно като тунела, който ми беше обещал Гамелан.

— След мен — наредих аз.

— Да, капитане. След като си покрием задниците.

Понечих да повторя заповедта си по-остро, но Исмет вече беше открила камата си и вървеше към обезглавения труп на властелина. Коленичи и направи разреза на орела. Когато се изправи, държеше в ръка сърцето му. А после двете хукнахме по тъмния тунел след другия властелин.

Тунелът, изглежда, беше последният им път за бягство. Имаше ниши за засада в стените. Но никой не ни дебнеше от нишите. Имаше хитроумни капани, но никой не се беше сетил да ги запъне. Не спирах да се питам — защо другият властелин не беше останал да помогне на брат си? От страх? Или се беше паникьосал? Едва ли. Всеки друг би се

уплашил, но не и мъже като тях, управлявали толкова дълго и толкова кърваво. Не знаех отговора, но продължавах по петите му, бързо, за да не го изпуснем, но не толкова, че да попаднем в някой капан.

Тунелът сякаш нямаше край, ставаше все по-тесен и слизаше все по-надълбоко. Вече не беше градеж, а проход, прокопан в самата скала. Молех се да не стане още по-тесен и таванът му още по-нисък, иначе трябваше да продължим на колене и лакти, докато не открием, че се смалява до нищо и пътят нататък е възможен само с магия — „нищо“, което щеше да ни улови в капан като менгеме дълбоко в недрата на замъка.

А после тунелът наистина свърши — със звезди и луна. Надзърнах предпазливо навън. Намирахме се на десетина крачки над пристанището. Над отвора имаше отвесна скала, а над нея се издигаше замъкът, откъдето бяхме дошли през каменната плът на древния вулкан. Нямаше и следа от властелина. До ушите ми стигна оглушителен трясък и се свих инстинктивно. Видях как блокиращата входа към пристанището верига се скъсва сякаш дръпната от невидими ръце. Стовари се във водата и потъна. Вече нищо не блокираше входа на пристанището.

Знаменоска Исмет извика:

— Виж!

И аз видях флагове да се издигат по мачтите на част от ликантийските кораби, които смятахме за изоставени. Флаговете ми бяха познати. По-ниският беше дълъг, разцепен на две в края, със стилизиран образ на червена пантера. Фамилният флаг на отдавнашните ни врагове, с които моето семейство беше в кръвна вражда. Нису Саймън! И още по-лошо, горният флаг беше царското знаме на Ликантия, черен двуглав лъв, който държеше в лапите си кръстосани меч и магьоснически жезъл. По някакъв начин властелинът се беше добрал до онзи кораб. Имаше и други кораби — чух Исмет да ги брой тихо и май спомена числото девет, — но не обърнах внимание, защото не можех да откъсна поглед от малката флотилия, която се движеше към мен... и към изхода на пристанището. Изпъшках ядосано, защото оцелелият властелин се измъкваше пред очите ми.

А очите ми изведнъж прогледнаха надалеч, сякаш някой държеше магическо стъкълце под носа ми, и видях съвсем ясно двамата мъже, застанали до кормчията. Първият беше Нису Саймън.

Не го бях виждала дотогава, но го познах по белязаното от огън лице, което преди било красиво като на жена — преди брат ми и Дженъс Грейклок да го обезобразят. А до него стоеше властелинът!

Чух рев като на ураган от кораба и разбрах, че те също са ме видели. Облак стрели се изви към отвора на прохода, но Исмет ме дръпна назад и стрелите изтракаха безсилно в скалата. Корабите вече отминаваха и аз подадох глава да ги видя. Нямах кой да ги спре. А можехме да пратим корабите на Чола Ий да блокират пристанището, но кой да се сети, че може да се стигне дотук?

Ревът стана още по-силен, а после от дълбините се стрелна дълго пипало. Уви се около кръста ми. Загубих равновесие, залитнах, успях да се хвана за един стърчащ ръб на скалата и запънах крака. Ревът натежа победоносно. Борех се с всички сили, но пипалото ме изтръгваше от скалата, все едно бях ракообразно от онези, които децата събират край морето. Сведох поглед към мръсната вода на пристанището и видях други пипала да се устремяват към мен. Чух как жълтият клюн на създаването изтрака доволно, видях блясъка в едно студено око.

Кама литна покрай мен, надолу към водата, и въздухът се изпълни с черни пръски. Пипалото около кръста ми се отпусна, морето долу завря разпенено, а от съществуването не остана и помен.

— Пропускам само по веднъж — чух гласа на Исмет.

И двете бяхме опръскани в черно от кръвта на сепията, призована като прощално заклинание от властелина.

— Избяга — казах. Следях с поглед деветте кораба на Саймън. Вятър изпъваше платната им и ги тласкаше към открито море.

Исмет не каза нищо, само посочи нагоре.

Вдигнах поглед към бойниците на морския замък и видях над тях да се развява златното знаме на Ориса.

Е, единият избяга, повторих наум. Но какво можеше да направи един магьосник, дори да е силен като него, без бърлогата си, без свитъците си, без инструментите на магията си?

Войната беше свършила. Ориса триумфираше. Ликантия беше победена.

Владичеството на властелините беше останало в миналото.

СЪРЦЕТО НА МАГЪОСНИКА

Никога не е имало друг пир на победата като онзи след падането на Ликантия. Нямаше значение, че един от властелините и Нису Саймън са избягали. Достатъчно беше, че с пукването на зората войниците видяха знамето на Ориса да се вее над ликантийския замък. Вече можеха да изпълзят от дупките си и да се разхождат свободно под надвисналите бойници, които месеци наред бяха сели смърт сред редиците им. Всички бяха пияни от радост, викаха, пееха, въртяха се в луди танци. Статуите на всичките ни богове бяха извадени от каруците и окичени с гирлянди, плячкосани киприла и бижута. В морския замък намерихме истинска пиячка и това допълнително нажежи празненството. Говеда, кокошки, прасета и кучета бяха принесени в жертва на боговете.

Самата мисъл, че ще сме живи и утре, и вдругиден, така изпълваше душите ни, че дисциплината изчезна, пометена от пълноводната река на облекчението. Колкото до нас, офицерите, ние мъдро стояхме настрана и не налагахме наказания, стига празнуващите да не закачаха цивилното население или военнопленниците.

Моите жени празнуваха с не по-малък хъс от всички останали. Полило се появи тичешком в лагера ни с по едно буренце плячкосана ракия на всяко рамо. Изби с брадвата си канелките и кехлибарената течност се заизлива в гърлата на сестрите ми. Корайс и Исмет останаха сравнително трезви, колкото да държат под око останалите. Подобна еуфория в комбинация с големи количества алкохол се превръща в мощен еликсир за невнимателните, а демоните на гнева са готови да надигнат глава и при най-незначителната обида. Не една и две сръдни между любовници са се уреждали със силата на оръжието след битка. А вече и без това имахме достатъчно кръв по ръцете.

Колкото до мен, аз внезапно се оказах герой. Всяка новобранка си мечтае за това — уморените ѝ мускули потрепват в съня след поредния тежък ден на тренировъчния плац под крясъците на

сержантката, която я гони от една безсмислена задача към друга, и сънува как някой ден ще се изправи с високо вдигната глава и смирено сърце, хилядно множество ще крещи името ѝ, а старите войници ще си шепнат един на друг, когато минава край тях. И аз сънувах същото, когато бях млада. Но когато през онзи ден наистина ме окичиха с венеца на героите, открих, че усещането не е чак толкова приятно. Бързите кораби, които отнесоха новината за победата ни в Ориса, отнесоха и цветисти разкази за моите действия и стореното от Маранонската гвардия. Изкорменият от битки пейзаж ехтеше от възхвали в моя чест. Където и да отидех, войнишкото множество се разделяше да ми стори път. Някои посягаха да докоснат туниката ми, сякаш беше нещо священо, а не грубо войнишко платно. Дарове се трупаха пред палатката ми и купчината растеше толкова бързо, че се наложи да сложа отпред постови, който учтиво да отпраща приносителите им. Засипваха ме предложения за женитба, десетки, да не кажа стотина. Мъже ме молеха да станат бащи на първото ми дете. Жени — дори такива, които преди си виреха носа пред мен — сега шепнеха горещи предложения от сенките и ме канеха в леглото си. Говореше се, че ще бъде обявен ден в моя чест, с всичките жертвоприношения и церемонии, подобаващи на такъв празник.

Не ми се понрави, писарю. И още потръпвам, като си го спомня. Това е фалшиво и много опасно нещо, което може да превърне един щастливо обикновен смъртен в демон на суетата. На героите мястото им е в гроба. Само там са в безопасност от себе си и от своите почитатели.

Най-лошото във внезапното ми канонизиране беше растящата омраза на Джинах, който смяташе, че съм му отнела полагащия му се и лелеян венец. Някой се беше разприказвал и скоро тръгна слух, че ако не е била намесата на Гамелан, Джинах е бил готов да отхвърли плана ми. Само няколко часа след като и последният ликантийски войник се предаде, вече се разказваха вицове за генерала. Започнаха да наричат дългата кървава обсада „Издънката на Джинах“, мнозина го проклинаха гневно, задето е позволил войната да се проточи толкова и за глупавите му решения, които стрували живота на хиляди орисианци.

За да бъда честна, ще кажа, че ликантийците бяха корав противник, а властелините им — толкова могъщи, че едва не надвиха собствените ни жреци. Въпреки това Джинах щеше да отговаря за

много неща, не тук, а когато се върнеше в Ориса и се изправеше пред съвета на магистратите. Видно беше, че ако някой бог не развиеше внезапна и силна слабост към генерала, той трудно щеше да се опази от срама, с който да остане в историята. Ала стана така, че на Джинах му излезе късметът същата онази нощ. Разрази се буря, която превърна лагера ни в море от кал. Дъждът се лееше като пелена. Разбуненото море шибаше скалистия бряг с вълни, три пъти по-високи от висока жена. И точно тогава Джинах прати да ме извикат — трябвало да се явя при него незабавно. Не в шатрата му, а в морския замък, в личните покои, където бях убила брата на избягалия властелин.

На влизане в огромната стая несъзнателно стиснах малкия амулет, който ми беше дал Гамелан. Успокоявах се с мисълта, че ужасната смрад, довела ме до властелините, вече я няма. Когато се огледах, засенчила очи от нажежения до бяло пламък на магическите факли, запалени сега с орисианска магия, с изненада установих, че няма и помен от борбата, състояла се тук само преди няколко часа. Гамелан и неговите жреци бяха привели залата в съвършен ред. Новаци с широки бели пояси смятаха последните парчета счупено стъкло, после ги предаваха на чираци с жълти пояси, които мърмореха заклинания и размахваха кадилници със сладък дим над парчетата и те скоро се сбираха в предишните си форми — кани, епруветки или кристални купи с магически символи по тях. Други жреци и помощниците им се движеха бавно из залата и връщаха разни неща на местата им по масите, скамейките и резбованите лавици. Цялата тази дейност се надзираваше от няколко старши жреци с червени пояси, които се ръководеха от пергаменти с карти, върху които Гамелан или някой от помощниците му беше пресъздал чрез заклинания оригиналната подредба на стаята. До голяма златна урна при прозорците видях Джинах и групичка от адютантите му. Гледаха Гамелан, който стоеше до странен апарат, качен върху преносим олтар. Нагласяше нещо по апарата, но едва бях прекрачила прага, когато жълтите му очи се вдигнаха, обходиха залата и се спряха на мен. Вдигна пръст сякаш в знак на предупреждение. Преди да разбере какво има предвид, Джинах на свой ред ме видя.

— А, капитан Антеро — каза той. — Нашата славна героиня. — От гласа му капеше отрова. — Ела тук, ако обичаш. Имаме нужда от помощта ти.

Знаех, че завистта и омразата са се съвкупили в гърдите му, затова се изненадах да видя нескритата радост в очите му, когато се приближих. Нямах представа какво значи това, но видът му ме подсети за старата ни котка, която обичаше да се забавлява дълго с бедните мишки, преди да ги изяде.

— Генерал е — казах. — Какво има?

— Изглежда, сме спечелили битката, но не и войната — отвърна той с наслаждение.

— Добре казано, сър — побърза да се включи капитан Хакс, най-вярната му подлога. След което се обърна към мен: — Боим се, че всичките ви смели действия може да са били напусто.

Погледнах към Гамелан и попитах:

— Властелинът?

Гамелан кимна навъсено.

— Генералът прати след него адмирал Чола Ий. Но властелинът вдигна бурята, която ни тормози в момента, и адмиралът трябваше да се откаже от преследването.

После продължи да се занимава с апарата — сложно нещо с множество тръбички, жици и стъклени реторти, пълни с разноцветни течности, които вряха под въздействието на някаква магическа сила. Цветен дим се издигаше над тях, но миризма не се усещаше.

Свих рамене и казах:

— Все някога бурята ще утихне. Рано или късно ще го заловим. По-скоро рано. Никой бряг няма да го приюти сега, когато е без армия и родина. Шпионите ни скоро ще го надушат.

Докато изричах това обаче усетих ледени тръпки по гръбнака си и неволно докоснах амулета на Гамелан. Стариият жрец видя жеста ми и кимна.

— Не можем да заложим бъдещето си на шанса и шпионите. — Обхвана с жест залата. — Възстановихме стаята с всички подробности от мига преди ти да нахлуеш така смело, чак до хлебарката, вмъкнала се да проучи съдържанието на една магьосническа кесия.

И вдигна малка кожена торбичка. Кожата беше превъзходно обработена и нашарена с множество символи. Разхлаби златния шнур, взе щипка прах и го задържа над една от стъклените реторти.

— Това е една от съставките на заклинание. Направена е от стрита кост и стъблото на някакво растение. Кост от животно и стъбло

от растение, които никой от нас не познава. — Пусна прахта във врящата течност. После запуши с тапа ретортата и вкара края на медна тръбичка в един отвор. Тръбичката се виеше сред лабиринта от колби и епруветки на чудатия апарат. Гамелан завъртя спиците на малко молитвено колело, прикрепено до апарата. До слуха ни стигна тих звук на камбанки — колелото подхвана автоматичния си напев. По онова време знаех малко за магията, но не се съмнявах, че машината и свързаното с нея молитвено колело са родени от откритията на брат ми и Дженъс Грейклок, направени в Далечното царство.

Гамелан не обясни действията си. Обърна се към нас, сякаш апаратът нямаше нищо общо с разговора ни.

— Кажи й и останалото — настоя Джинах. — Кажи й какво научи.

Гамелан започна без предисловия:

— Открихме неоспорими доказателства, че властелинът и неговият брат са били буквално на крачка от създаването на оръжието, което плашеше всички ни. И още по-лошо, властелините са взели мерки срещу евентуално поражение, като са подготвили дубликати на целия си инструментариум и записки. Прибрали са ги в специални сандъци, които са непроницаеми за сили както от естествен, така и от магически произход. И когато нашият приятел избяга с корабите на лорд Саймън, сандъците са отплавали заедно с него.

Червата ми се разкуркаха от ужас. Обърнах се гневно към Джинах.

— Със или без буря, сега трябваше да сме в морето и да го гоним по петите. Къде му е бил умът на Чола Йй, защо се е върнал? Преднината на Саймън беше минимална. А пират като него със сигурност е виждал и по-страшни бури.

— Адмирал Чола Йй е направил всичко възможно — каза Джинах. — Но не е разполагал със средствата, необходими да продължи преследването.

— Искал е още пари, предполагам. — Не си направих труда да прикрия отвращението си.

Джинах кимна.

— Естествено. Ние се сражаваме за идеали. Той го прави за пари. Освен това има нужда от още кораби, запаси и войници, така че да довършим работата, когато настигнем властелина.

Изведнъж ми светна, че като цяло генералът се държи твърде спокойно. Каква беше целта на тази среща? Защо ми губеше времето с всичко това? Аз бях просто един от офицерите му. Вместо да уведомява мен за плановете си, трябваше вече да е издал съответните заповеди. Незабавно трябваше да се организира експедиция. Колкото по-голямо ставаше разстоянието между нас и корабите на Саймън, толкова по-трудно щеше да е залавянето и унищожението им. Вместо да си приказваме сладко, някой орисиански командир с опитни в морските плавания войници трябваше да подготвя хората си за път с корабите на адмирала, точно както аз трябваше да подгоня жените си в бърз марш назад към къщи, за да защитим Ориса, в случай че властелинът открие начин да заплаши града. Всичките тези приказки за гибелно оръжие и хлъзгави магьосници само ми напомниха за дълга на Ма-ранонската гвардия към защитата на Ориса. А после започна да ми просветва какво си е наумил Джинах.

Преди подозрението ми да се е оформило докрай, той каза с най-гадния си мазнишки тон:

— Бързам да ви зарадвам, капитане, че реших да почета Маранонската гвардия с честта на тази жизненоважна мисия.

— Това е глупаво, сър — веднага отвърнах аз. — Моите гвардейки са уморени, по-уморени от всяка друга част в нашата армия. Или вече забравихте за днешната битка?

— Естествено, че не съм забравил, капитане — продължи мазно той. — Именно вашият и техният кураж наклониха везните в полза на това ми решение.

Веднага разбрах какво е намислил. Беше прозрачен като воала на танцуваща одалиска. Разкараше ли ме от пътя си, щеше лесно да си присвои славата, извоювана от моите гвардейки. Както и лъвския пай от плячката.

— Наистина е така — продължи Джинах. — Има само една жена, достойна за толкова важна мисия. Героинята от Ликантия. Капитан Рейли Емили Антеро.

Знаех, че съм изгубила, но пробвах още веднъж, от друг ъгъл:

— С радост ще се подчиня, генерале — казах възможно най-спокойно. — И ви благодаря от името на всички за рядката чест, но дългът на Маранонската гвардия е у дома. В интерес на истината, още

утре сутринта смятах да дойда при нас, за да получа заповедите си за тръгване.

— Ще ги получите още сега — каза Джинах. — Но няма да тръгнете към Ориса. Както казах, тази мисия се нуждае от герой. И ще го получи. С което без съмнение ще се съгласят и магистратите, когато вдигна тост в твоя чест след няколко седмици.

Хакс и другите адютанти се изкискаха вкупом.

Следващите думи на Джинах прозвучаха заповедно:

— С твоите жени ще се присъединиш към адмирал Чола Ий утре призори. Заповедите ти са да последваш властелина. Да го намериш и убиеш. Нещо повече, заповядвам ти да не се връщаш, докато не изпълниш тази задача. Ясно ли се изразявам?

Беше като прогонване, сякаш аз и гвардейките ми бяхме наказани заради успеха си... което си беше точно така.

Изглеждаш точно толкова потресен, колкото се чувствах и аз тогава, писарю. Писаните истории за онзи период не споменават мотивите му, нали? Добре дошъл в света на жените, приятелю. Той е доста претърпан, защото мъжете изискват — и си присвояват — много повече място, отколкото се пада на мен и сестрите ми. И е доста студено тук освен това, писарю. Горивото за нашите огньове е ограничено. Смята се, че ни е нужна топлина само колкото да изглеждаме добре, да си спечелим другарче в леглото, да поддържаеме домашното огнище, децата и кухнята чисти. И е доста мрачно. Не ти трябва много светлина, когато си само отражение на мъже до себе си.

Втренчих поглед в Джинах след последните му думи. Сякаш можех със силата на волята си да му вменя друго. Ала нямаше да отстъпя — според него сигурно не бих могла дори да исках. Идеше ми да се разкрещя, че Маранонската гвардия е пехотна единица от самото си създаване, че е била замислена като такава. Нямахме никакъв опит в морските битки. Идеше ми да го прокълна, че се опитва да ми отнеме славата, към която само преди час се отнасях с пренебрежение. Идеше ми да падна на колене и да го моля — не за себе си, а за живота на моите сестри. Колко от тях щяха да зърнат отново благословените брегове на Ориса? Ала не можех да направя нито едно от тези неща. Бях получила изрични заповеди и трябваше да се съобразя с тях, без значение колко са безумни.

Но не му позволих да злорадства, тоест не показах нито страх, нито объркване. Нито щракнах с токове и козирувах чинно. Защото Джинах не заслужаваше подобен израз на уважение. А единствено уважение можех да му откажа.

Затова само кимнах.

— Добре, сър. Но настоявам за едно.

— И какво е то, капитан Антеро? — попита с тънка усмивка генералът. Можеше да ме отреже, че нямам право да настоявам за каквото и да било, но не посмя. В края на краищата самият той ме беше нарекъл героинята от Ликантия. А на герой не се отказва току-така, нали?

— Искам да ми бъде дадено едноличното и абсолютно командване на експедицията, сър. Чола Ий трябва изрично да бъде уведомен, че всяко мое хрумване е равносилно на заповед, която следва да се изпълни незабавно. Аз от своя страна поемам ангажимента да не злоупотребявам с пълномощията си. Мореплавателските въпроси ще оставя на него. Но за всичко, което касае преследването и евентуалните бойни действия, моята дума ще бъде закон.

Джинах се засмя неприятно.

— С адмирала обсъдихме вече тези въпроси, капитане. И аз му дадох ясно да разбере каква ще е неговата роля в експедицията.

Още хихикане откъм Хакс и другите адютанти.

— Сър, моля да повторите всичко казано от мен в официален разговор с адмирала.

— Щом го смятате за необходимо, капитане, с радост ще удовлетвори молбата ви — отвърна Джинах и се обърна да си ходи. — До един час ще свикам съвещание.

А после чух гъгнивия глас на Гамелан.

— Минутка само, генерале.

Джинах спря. Обърна се към магьосника и гладкото му като на мома чело се сбърчи притеснено. Нима Гамелан смяташе да се намеси по някакъв начин? Самата аз таях подобни надежди, но Гамелан бързо ги угаси.

— Експедицията ще има нужда от жрец — каза той.

— Изберете когото прецените — отвърна генералът.

— О, ще го направя, разбира се — реагира троснато Гамелан, подчертаваше, че преценките и изборът на главния жрец са само и единствено негови. — Избирам себе си.

Джинах зяпна.

— Но това е... вие сте...

— Твърде стар? — повиши глас Гамелан и изсумтя. — Точно това е причината да тръгна с тях. Работата, която остава да се свърши тук, е по-подходяща за младите ми колеги. А и смея да кажа, че бих бил по-достоеен противник на властелина от всеки друг. Вярвам, че присъствието ми ще увеличи значително шансовете за успех на тази експедиция.

Видях радост да изгрыва в очите на Джинах — с един удар щеше да се отърве от двама врагове. По-хубаво от това, здраве му кажи.

— Те-Деят ви пази тогава — отвърна той.

Гамелан не каза нищо. Пак се беше заел с апарата — държеше се, все едно съвсем е забравил за присъствието на генерала. След проточило се и донякъде смущаващо мълчание Джинах поклати глава и излезе, следван по петите от адютантите си като току-що излюпени скални гущерчета, които припкат след майка си с надеждата татко да се прибере рано къщи с вечерята.

Останах в залата. Номерцата на стария жрец започваха да ми се изясняват.

— Благодаря ви — казах само.

— За какво, мила ми Рейли? Че те натоварих със старчок, чиито години са дълги колкото брадата му? — Поглади рошавата си брада като илюстрация на последното. Очите му бяха топло жълти като весели пламъци в огнище. Засмя се и кривите му предни зъби лъснаха сред сивия гъсталак.

— Въпреки това — казах аз, — преди да обявите намерението си, смятах, че цялата тази история е безнадеждна.

— Съмняваш се в способността си да изпълниш мисията?

— Не точно — отвърнах. — Не бих се съмнявала, ако шансовете бяха изравнени. Но не мисля, че генералът иска да се върна. Според мен е по-загрижен за собствената си репутация — и обогатяване, — отколкото за сигурността на Ориса.

Жълтите пламъци в очите му станаха по-жежки.

— Моето мнение е същото, Рейли.

За пръв път ми направи впечатление колко фамилиарно е започнал да се държи с мен. Сякаш предвиждаше, че ще станем приятели. И аз май нямах нищо против, макар че, като представител на семейство Антеро, това ме изпълваше и с безпокойство. Семейството ми никога не се беше погаждало с жреците. Но за такива неща не беше прието да се говори.

— Именно недоверието ми е причината да тръгна с вас — продължи Гамелан. — Ако дадем време на властелина, той ще довърши оръжието си. Вярно, ще му отнеме повече време, отколкото ако го бяхме оставили да работи на спокойствие тук. А и липсата на брат му също ще го забави. Ала не трябва да го оставяме на мира, иначе днешната победа ще е напусто.

Замислих се за тази опасност, а Гамелан се засмя. Малко е странно да чуеш как магьосник се смее. Срещата съм мнозина по време на пътуванията си и знам, че тази толкова човешка проява не им е присъща. Някои се кискат пискливо като вещици. Други кречат като разгонен жабок. Трети вият като върколаци към луната. А когато беше доволен, което му се случваше рядко, както разбрах с времето, Гамелан бухаше като бухал, тръгнал на лов. За пръв път, откакто го познавах, този звук ми допадна.

— Имам си и друго основание — каза той, — и трябва да призная, че е доста егоистично.

— Какво е то? — попитах.

— Помня деня, когато дадох разрешение на брат ти и на онзи разбойник Грейклок да тръгнат към Далечното царство. Седях на високия си стол и се чувствах като малко момче, а не като мъдър стар жрец с големи отговорности и голяма власт. Кълна ти се, че бих разменил и високия си стол, и всичкото си знание и власт за възможността да тръгна с тях.

Сега беше мой ред да се разсмея.

— Приключения? Това ли е слабото ви място, магьоснико?

Гамелан избуха отново, после каза:

— За това съм бил роден, Рейли. Но съдбата се намеси и развали всичко. Имал съм нещастieto да се родя с жречески талант. Но това е друга история, която с радост ще ти разкажа по време на нашето пътешествие.

Поклати глава и намота на пръст кичур от косата си, обзет от искрена радост.

— Леле! Да говоря за такива неща... пътешествия, приключения, легенди. Още не сме тръгнали, а вече се чувствам като младеж.

И наистина, сякаш години се бяха смъкнали от плещите му за броените минути на разговора ни. Страните над брадата му бяха порозовели. Очите му грееха. Гърбът му се поизправи. Даже изведнъж ми се стори някак красив. Ако жените ми нямаха други вкусове, немалко от тях щяха да стигнат до размяна на удари за честта да метнат този старчок на килимчето пред камината. Заклех се пред себе си, че ако по време на предстоящото пътешествие ми се удаде сгоден случай в комплект с някоя хубавелка с вкус към мъжете, ще й прошепна някоя и друга добра дума за магьосника и неговата постеля.

Гамелан се сепна и заговори бързо:

— Май наистина съм прекалено стар. Почти забравих с какво съм се захванал. — Забърза към апарата, наведе се да подуши парата, която нямаше мирис, завъртя миниатюрни кранчета, та една течност да прокапе в друга, като през цялото време не спря да говори: — Благодарение на теб се сдобих със средството, което да ни въоръжи срещу властелина и да ни даде наше собствено тайно оръжие. Само по себе си едва ли ще е достатъчно да го победим, но със сигурност ще го отслаби. И ще ни помогне да го открием по-лесно.

Сложи на масата една орнаментирана кутия. Беше абаносовочерна, с богати вписани цветове. Не личеше да има капак или какъвто и да било отвор. Гамелан прокара ръцете си над нея, прошепна няколко думи и я натисна от двете страни с палец и показалец. Кутията се отвори. Погледнах вътре и едва не повърнах при вида на съдържанието ѝ. В кутията имаше голямо парче месо с кафеникаво лилавия цвят на вътрешен орган, който скоро ще започне да се разлага.

— Това е сърцето на властелина, когото ти уби — каза Гамелан и го извади с лекотата на човек, който е свикнал да си има работа с карантии. Сложи го под голяма медна канелка, която стърчеше от апарата, и завъртя кранчето. Гъсти мазни капки с яркозелен цвят текнаха върху сърцето. Течността обля органа и го покри с тънък зелен слой. Гамелан запя:

— Сърце от камък,
за страх на брата:
без сълзи,
без обич,
без жалост!
Сърце от камък,
брат да намрази:
без радост,
без хубост,
без милост!
Злост към злост,
страх към страх,
камък към камък:
брат брата намира!

Сърцето започна да се смалява, да променя формата и цвета си. Ставаше все по-малко, отначало бавно, а после, докато мигна, се смали от юмрук до размера на птиче яйце. И стана гладко и черно като абаносовата кутия. Гамелан го вдигна предпазливо с кристална маша и го върна в кутията. После я притисна отстрани и прошепна заклинанието. Кутията се затвори със силно изщракване.

Гамелан я взе, държеше я между разтворените си длани. Сведе глава и примижа съсредоточено. После кимна и вдигна поглед. Кривите му зъби лъщяха през брадата.

— Действа — каза доволно, сякаш бе таил някакви съмнения.

Протегна кутията към мен и аз се дръпнах.

— Хич не ща да го пипам това чудо — казах, плашлива като едва напъпила девойка.

— Не мога да те виня — отвърна Гамелан. — Знаем къде е било, нали? Й все пак... за да ми угодиш, ако не друго.

Поех кутията, като я хванах така, както я държеше той. Веднага усетих гъдел. Вибрация като от струнен инструмент под неопитни пръсти.

— Какво става? — попитах.

Гамелан пак избуха в смях.

— Как какво! Казва ни, че брат му още е близо. Остава ни само да го последваме и...

А после вълнението от победата завладя магьосника. Гамелан отметна глава и нададе вик, който отекна гръмливо в покоите на властелините:

— Пипнах те, копеле недно! Пипнах те!

ПРЕСЛЕДВАНЕ ДО КРАЯ НА СВЕТА

Опънахме платна на първи свещоден от месеца на реколтата през годината на елена. Гамелан избра двама войници, осъдени за изнасилване на ликантийски жени, които да бъдат принесени в жертва на боговете. Смазаха ги между два големи воденични камъка според традицията; но вместо да поръси с кръвта им нивите, Гамелан намаза носовете на корабите, а остатъка изхвърли в морето като дар за неговите богове. Всички бяха на мнение, че това е добро начало на пътуването ни, а и денят беше зареден с добри предчувствия.

Може и така да беше. Но с риск да опърля със сквернословията си щръкналите ти като миди уши, писарю, ще кажа, че според мен Гамелан, този стар дявол, се възползва много хитро от обстоятелствата, за да стресне Чола Йй и неговите пирати. Цялата армия се беше строила на брега да ни изпрати, нагиздена в пълни бойни доспехи, които Гамелан и неколцина приятелски настроени офицери успяха да изстискат от завистливия генерал Джинах. Цялата тази церемониалност се проточи и изпуснахме сутрешния отлив, но Гамелан ми прошепна да не се притеснявам, защото имал едно-две номерца за компенсация.

Флотилията ни се състоеше от петнайсет дълги галери, които изглеждаха смъртоносни дори на брега, изтеглени на трупи върху пясъка, и които най-малкото изравняваха шансовете ни срещу въоръжените търговски кораби на властелина. Бях разпределила гвардейките си на десет от корабите, плюс този, на който щях да пътувам самата аз и командният състав. Останалите четири щяха да носят на палубите си само въоръжените моряци на адмирала. Искаше ми се да кача по един взвод гвардейки на всеки от корабите, защото нямах доверие на Чола Йй, и още по-малко на хората му, но дори с новобранките, доведени от кандидат-офицер Дика, численият състав на гвардията беше под всякаква критика.

След множество заклинания и речи — Джинах дори се насили да каже няколко добри думи за мен и жените ми — минахме през

редиците аплодиращи ни войници. Отвсякъде ни засипваха пожелания за успешно завръщане и докато минавах покрай другарите ни от дългата обсада, видях мъже така преизпълнени с емоции, че сълзи се ронеха по бузите им. Барабани забиха и рогове зазвучаха призивно, когато се строихме пред корабите. Чола Ий вече ме чакаше да ме поздрави. Облякъл беше най-хубавата си униформа — разбирайте най-ярката, — с толкова медали, че предницата на куртката му почти не се виждаше. Отвърнах на поздрава му и плъзнах поглед по въпросните медали. Няколко от тях ми бяха познати. Очевидно сам си ги беше дал, защото законно се присъждаха от флоти, които Чола Ий никога не би могъл да командва, и за храброст, каквато никаква сума не би могла да изтръгне от наемника. Но иначе изглеждаха добре — още повече че бяха предназначени да ме впечатлят. Разбойническата му усмивка беше ослепителна почти колкото медалите и кажи-речи толкова истинска.

Но аз реших, че няма смисъл да се впрягам, и вместо това се съсредоточих върху този миг на нови преживявания. След дни и нощи недоспиване чувствах главата си олекнала, а ентузиазмът наоколо ме заливаше като безумен миш-маш от гледки и звуци.

— Гвардия! — извиках, легатите повториха заповедта и гвардейките се изпънаха като една. — По отделения... на корабите! — Оръжия затракаха, докато гвардейките се качваха на бегом по подвижните мостчета към новата си задача.

Чух заповеди на висок глас от капитана на моя кораб, казваше се Стрикер, подети веднага от капитаните на другите кораби. Зловещ писък на сирени дънеше въздуха, докато се качвахме на нашата галера. Офицерите и екипажът се бяха строили да ни посрещнат. Воня на киснатата пот се смеси с острата солена миризма на пристанището. Гребците, до един с яки ръце, широки плещи и тънки като вретена крака, стояха до пейките си и тракаха с греблата. Колкото до моряците — имало съществена разлика между тях и гребците, както изрично ми беше обяснено по-късно, — те стояха на пъстри групички. С изключение на офицерите, мъжете на кораба бяха боси, което не им беше попречило да се издокарат в чудата смесица от дрипи и плякосани богаташки одежди. Женски шалове и шарени туники се смесваха с дочени бричове и дори с набедрени превръзки. Бижута от всякакъв вид лъщяха на вратовете им, висяха от ушите, носовете и

устните. Видях дори неколцина гологърди мъже с тежки кръгли обици на зърната.

Докато местех поглед по тази свирепа сбирщина, всичките ми стари съмнения и недооформени идеи се скупчиха в и без това измъчения ми мозък. Добре че точно тогава знаменоската разви флага ни. Прикрепихме го към една от високите мачти, а после зачакахме Гамелан да изпее обичайните благословии и молитви към Маранония. Преди да даде знак за вдигане на знамето, той извади от ръкава си малка кратунка и я удари в палубата. Сладък дим се закъдри нагоре и се раздели на димни пипалца в червено, зелено и синьо. Когато знаменоската вдигна флага, димът пое нагоре заедно с него, все по-нагоре, докато знамето не стигна върха на мачтата. Увисна неподвижно за миг, после Гамелан извика нещо и откъм брега задуха вятър. Шареният облак дим припна на запад и знамето се развя, изпъна се и показва образа на нашата богиня в пълния ѝ блясък. Беше боец от главата до петите, от златните ботуши до копието и факлата в протегнатите ѝ ръце. Лека ризница се спускаше по бялата като сняг туника, изпод заострения шлем се виеха черни къдрици.

Никога не съм се чувствала толкова горда, както в онзи миг, със знамето на богинята ни, развято за пръв път в историята на корабна мачта. Чух Полило да сподавя хлип, видях Корайс да изтрива сълза от ъгълчето на окото си. Колкото до мен, изведнъж взех да кашлям, защото нещо затъкваше гърлото ми.

Мъжете от групите по избутването напрегнаха мишци, галерите се плъзнаха по огладените трупи и скоро вече се полюшваха в слабото крайбрежно вълнение.

Стрикер прошепна с онзи странен всепроникващ шепот, който се чува надалеч, и с още по-странния си маниер на говорене, при който половината гласни отиваха в небитието:

— Да дам ли зап'вед за отплав'не, кап'тан Антеро?

Можех само да кимна. Нов изблик на сирени и викове откъм брега и ето че екипажът се втурна в лудешкия прощален балет, разиграващ се по палубите на всеки кораб, който се кани да напусне сушата, твърде дълго държала го в плен. Залп от заповеди, чудати стържещи звуци, а после потракването и плисъкът на гребла откъм нашия и другите кораби.

Гамелан ми даде знак и аз залитнах напред. Той ми връчи златно копие, същото като онова в ръката на нашата богиня. Посочи към далечния хоризонт и ми каза да го хвърля. Умората и вълнението така ме бяха изцедили, че като нищо щях да се изложя, но Гамелан стисна дясната ми ръка над лакътя и в мускулите ми изведнъж се вля нова сила. Дясната ми страна беше като натегната пружина, която чака да я отпуснат. Запънах крака и отметнах ръка назад. Гамелан запя:

— *Да литне копието
надалеч и бързо,
и духът ни да го следва
с помощ от Те-Дейт.*

Вложих цялата си сила в хвърлянето. Заля ме сладостта на съвършеното движение. Метнах копието с такава сила, че краката ми се отлепиха от палубата, но вместо да залитна тронаво, стъпих обратно с изяществото на акробат или танцорка. Видях как златното копие разсича въздуха и полита към далечния запад. Дъгата му го изведе толкова далеч и високо, колкото не би могъл да го хвърли никой смъртен. Копието летеше като ловуващ орел — и летя, докато не се изгуби от поглед.

А после петдесет големи гребла захапаха дълбоко морето и галерата ни се стрелна рязко в указаната от копието посока. Движехме се с удивителна скорост, следвани от останалите кораби.

Възторжените викове откъм брега удавиха всичко друго и аз се обърнах назад. Първо другарите ни, а после и самият бряг се смалиха пред очите ми.

Залитнах и Полило ме прихвана за лакътя. Помня, че запелтечих нещо за несвършени задачи и нераздадени заповеди, но тя ми изшътка като на малко дете, заведе ме долу и ме сложи в някакъв хамак. Клепачите ми тежаха повече от волята ми да ги задържа отворени. И аз заспах.

Сънувах, че пак съм в прегръдките на Трис. Беше нощта преди похода към Ликантия и двете си бяхме дали прошка, последвана от

дива, почти жестока любов. Сега небето изсветляваше и аз лежах с глава на меката ѝ гръд. Знаех, че е сън, и то такъв, който лъже за реалните събития — по онова време не бяхме разменили и дума, какво остава за прегръдки. Но пък лъжата беше сладка и аз я оставих да ме води. Целувах напъпилите ѝ като рози зърна и галех бедрата ѝ, докато те не се отвориха за ръцете и устните ми. Стори ми се, че чух Оумъри да свири някъде в далечината и музиката ѝ ми шепнеше, че постъпвам правилно. Че тук ми е мястото. Че това е истинският живот, място за любов, музика и уханни въздишки.

Чух плющене на бич, тропот на копита и трясък на бойна колесница. Стената на стаята ни се срива и аз изскочих гола от леглото миг преди властелинът да нахлуе с черната си колесница в стаята. Колесницата беше обточена с остри шипове, теглеха я два черни коня с широките криле на гигантски орли. Разбитата стая се преобрази в палубата на нашия кораб, а властелинът се изсмя подигравателно от колесницата си. Чола Ий и екипажът се изсмяха с него, сочеха голата ми плът и ме засипаха с обиди, че съм жена, която обича друга жена. После се оказа, че Трис е пленница на властелина, той тръсна юздите, извика на конете и повлече Трис за оковите, които стягаха китките ѝ. Скочих към тях, но беше твърде късно, конете литнаха и издигнаха властелина и колесницата му високо в небето. Чух Трис да вика, а властелинът се изсмя гръмовно. После всичко изчезна. Лежах будна, със затворени очи. Мускулите ми трепереха от призрачното напрежение на кошмара. Звуци на море, вятър и гребла долитаха отвън. Грубият хамак се люлееше под мен. Усетих нечие присъствие. Опасност? Отворих бавно едното си око.

Трис се беше надвесила над мен. Облечена в прозрачна, развяваща се бяла роба. Първо ми се усмихна, а после в очите ѝ блесна омраза и видях, че стиска тънка сребърна кама. Замахна да ме пониже. Завъртях се тромаво на една страна и усетих как острието се забива в ръката ми. Измъкнах се някак от хамака и паднах на дъсчения под. Чух Трис да идва към мен. Опитах се да стана, но бях уморена, толкова уморена, че не можех да помръдна. А после...

Нищо. Затворени очи. Потрепващи мускули. Звуци на море и вятър. Хамакът се люлее под мен. Усещам нечие присъствие. Опасност?

Още веднъж отворих очи. Корайс ми се хилеше.

— Сладки сънища, а, капитане?

Изпъшках, приседнах в хамака и праметнах краката си отстрани.

— Беше повече като кучешки сън за неуспешен лов — казах.

Усетих пареща болка в ръката. Погледнах и видях капка кръв да се стича от малка рана като от убождане. Изтрих я замаяно.

— Някой моряк, изглежда, си е изгубил иглата — каза Корайс. Плъзна ръка по ръба на хамака, явно с мисълта, че иглата се е забила някъде там.

— Да — казах с нескрито облекчение. — Това трябва да е било.

Корайс ме изгледа и свъси тревожно вежди.

— Защо, какво друго би могло да е?

Именно. Нищо друго не можеше да бъде. Защото всичко друго би означавало, че сънят ми изобщо не е бил сън. А това не беше възможно... нали?

Станах да посрещна новия ден и само след час се оказах толкова ангажирана на това необичайно за мен място, че съвсем забравих и за съня, и за раната.

Първата задача беше да се хване дирята на властелина. Свирах съвещание на борда на флагманския кораб. Избрах мястото по две причини: 1) На Чола Ий беше обяснено, че аз командвам парада. Лично се бях погрижила да му го втълпят до степен, близка до унижението. Затова изборът на неговия кораб за съвещанието беше лъжичка мед, с която да подсладя горчивия вкус на реалността. 2) Той имаше голяма каюта. Ако дискусията се сгорещеше дотам, че оръжията напуснеха ножниците, исках да имам достатъчно място, за да развъртя меча си. Не че очаквах да се случи нещо такова, но ако се наложеше да му внуша страх с някой драматичен жест, като да стисна заканително дръжката на меча си например, исках да знае, че нищо няма да ме забави или препъне.

Още щом влязох в каютата му, стана ясно, че Чола Ий си живее добре и като пират, не само като наемник. Каютата беше шарена като покоите на куртизанка; или по-скоро като на улична курва, която си е намерила щедър благодетел. Гоблените и килимчетата бяха в толкова ярки цветове, че човек неволно присвиваше очи. Беше претъпкана с всякакви инкрустирани със скъпоценни камъни предмети, чието

предназначение варираше от нощни гърнета до нещо, което — кълна се — приличаше на обкичена с пера машина за секс, по чиято дръжка лъщяха редки камъни. Отвсякъде висяха воали и дантели от най-високо качество, използвани, уви, по най-безвкусен начин като декорация на рафтчета, стени и статуетки — повечето от които изобразяваха откровени сексуални отношения. Навсякъде се валяха огромни възглавници, също с лъстива бродерия. Имаше една, която привлече вниманието ми — две прегърнати жени, като едната удивително приличаше на Трис. В средата на каютата имаше широка маса от тъмен полиран дъб. Наоколо ѝ бяха наредени столове с кожена тапицерия, като онзи начело беше с особено висока облегалка. Очевидно там седаше адмиралът. Заобиколих масата и седнах на високия стол. Медът си е мед, но не е нужно да прекаляваме с него, нали така. Чола Ий се намръщи, а аз заоглеждах каютата му с демонстративно отегчение и превъзходство. Аз съм дъщеря на баща си все пак и макар да се впуснах съвсем млада във войнишкото поприще, бях усвоила достатъчно търговски хитринки, за да обърна в своя полза и най-враждебната среда за преговори. Адмиралът свърна към стола вдясно от мен. Прозорецът с богата дърворезба по черчевето се падаше зад въпросния стол и лицето на адмирала щеше да остане в сянка на фона на късното следобедно слънце. Щеше, само че Гамелан скокна като малко момче и пръв седна на стола. Намигна ми, а после плъзна мрачен поглед по сладострастните статуетки в каютата, поклати глава и насочи вниманието си към Фокас, шкипера на флагманския кораб, който разгъваше голяма карта. Йерархията тук, както и всичко друго на вода, беше ужасно различна от онова, с което бях свикнала. Чола Ий например беше адмирал и отговаряше за всички кораби. На практика обаче той се явяваше почетен гост на Фокас, който командваше самия кораб. По подобен начин Стрикер беше капитанът на моя кораб, след него идваше шкиперът Клисара, след него — Дубан, който отговаряше за гребците. В какво друго се състояха задълженията на Стрикер, освен да чупи стойки на квартердека и да ми вгорчава живота, не знаех.

Когато видях картата на Фокас, моментално забравих за малкия ни сблъсък за надмощие с адмирала. Преследването, с което се бяхме захванали, изглеждаше нереално, когато го съпоставиш с мащабите на картата. На запад от Ориса и Ликантийския полуостров, картата показваше повече мили, отколкото можеш да си представя.

Единственото, с което можех да направя сравнение в онзи момент, бяха разстоянията, които звездобройците се опитват да измерят, когато търсят поличби за съдбата ни. И преди бях виждала такива карти — в кабинетите на Амалрик и на баща ми. Ала не ми се беше налагало да поставям себе си в тях, ако разбирате какво имам предвид. Виждах познатите ми пристанища и градове, където моето и други търговски семейства сключваха сделки и въртяха търговия. Само че тези пристанища и градове се смаяваха до точки и съвсем изчезваха, заместени от развихрилото се въображение на картографа — малки рисунки на дяволи като предупреждение за наличието на диваци, или на демони като знак, че обозначените места уж носели лош късмет и бъквали от черна магия. Ала онова, което ме остави без дъх, беше самото море. Изглеждаше толкова голямо, че сякаш всеки миг щеше да погълне тънките късчета суша, дръзнали да накърнят великолепието му, и островчетата, кацнали опасно на челото му. Морето се простираше на запад до края на картата. Нямах суша, която да маркира края му. По-нататък никой не беше стигал — дори моряшките легенди нямаше какво да разкажат за света отвъд тази мислена граница. Разстоянието плашеше.

Фокас драсна върху лепеното платно на картата — на пръст, пръст и малко западно от Ликантия. Не беше нужно да ми казват, че дракулката бележи местото, където се намирахме в момента — в най-източния край на картата.

— Потеглиха близо два дни преди нас — каза Чола Ий, — имаха и благоприятни ветрове. Въпреки това едва ли са стигнали по-далеч от тук...

Сложи два пръста по-напред от нашата позиция. Фокас отбеляза мястото и нарисова около него кръг. Някъде в този кръг се намираще врагът. Само дето не знаехме дали се движим в правилната посока. Властелинът може да беше сменил курса и да се отдалечава от нас с всяка минута.

— Мисля, че няма да сбъркаме, ако приемем, че все още плава на запад, засега поне — каза Гамелан. — Всички заклинания, които направих, за да увелича нашата скорост и да забавя неговата, бяха контрирани с магия, която може да идва само от нашия стар приятел. И тъкмо в западна посока е разбунен етерът.

— Следователно и ние трябва да продължим на запад — вметнах аз.

— Западът е широко понятие — пренебрежително се изсмя Фокас и махна към картата. — Кажиречи всичко тук е запад.

— Дръж се прилично — сопна му се Чола Ий.

Фокас пребледня. Адмиралът беше в лошо настроение. На съвещанието при Джинах бях дала ясно да се разбере — с подкрепата на Гамелан и офицерите, които ми симпатизираха, — че генералът обвинява единствено Чола Ий за бягството на властелина. Защото не бил блокирал пристанището. Още по-лошо, Джинах му беше казал, че договорената сума при победа ще бъде изплатена едва след края на експедицията. Пак тогава адмиралът и хората му щели да получат дял от ликантийската плячка. Мислех, че при последното Чола Ий ще избухне като вулкан, но вместо това двамата с Джинах си размениха странни погледи и адмиралът овладя гнева си. Чудех се дали не са сключили някаква сделка. По онова време реших, че Джинах най-вероятно се е съгласил да го компенсира, задето поема цялата вина за проваленото залавяне на властелина. Защото по неписан закон именно Джинах, като главнокомандващ на армията, заслужаваше най-голямата черна точка за провала.

Гамелан наруши напрегнатото мълчание:

— Нека оставим на врага да разреши дилемата ни.

И извади черната кутия с талисмана, който беше направил от сърцето на властелина.

Чола Ий и Фокас стрелкаха с неспокойни погледи кутията. Чули бяха слухове за талисмана, но и най-развинтеното въображение не можеше да се сравни с прекия досег до предмет с подобна магическа сила.

— От вас ще искам само един компас — каза Гамелан.

— Моля? — Чола Ий зяпна, сякаш току-що е изплувал от дълбоки води.

— Компас, ако обичате — повтори Гамелан.

Побързаха да му намерят компас. Гамелан сложи кутията върху кръга, начертан от Фокас, а компаса сложи най-отгоре. После ни даде знак да запазим тишина — не че имаше нужда, защото пиратите така или иначе мълчаха ужасени. Този път заклинанието мина без

прелюдия. Нямахме напев, поне не на глас; нито призив за помощ към боговете.

Гамелан впери поглед в кутията, съсредоточен до крайност. Жълтите му очи светеха като слънцето и скоро цялата стая грейна от преливащата вътрешна светлина. Чуха се ахвания, когато кутията завибрира с нисък жужащ звук. А после самата кутия грейна. Стрелката на компаса помръдна. Завъртя се диво, направи пълен оборот, после още един, а на третия внезапно застина, сякаш някой я беше спрял с ръка.

Гамелан се облегна назад. Светлината се отцеди от очите му и те си останаха само жълти. Жрецът изтри потта от челото си и посочи стрелката на компаса. Тя потрепваше, сякаш всеки миг щеше да се завърти отново.

— Проследете посоката ѝ — каза Гамелан — и ще знаем къде е врагът.

Компасът сочеше право на запад.

Не мога да кажа какво точно се случи след това. Чола Ий ме попита нещо и аз му отговорих. Само че всичко ми изглеждаше адски неясно и някак отдалечено. Не можех да откъсна очи от стрелката на компаса и огромната шир върху картата.

Виждах всички познати ми места. Ето го Трос, богат град, с който семейството ми търгуваше от поколения; ето я и Савия, прочута с вината си; Турган — с майсторите оръжейници; и Луангу, известен с отглеждането на добитък, чиито обори обточваха брега в продължение на мили. Отвъд тях се намираше Джейпур, варварско пристанище, където ежедневно пристигаха кервани, натоварени с коприна, подправки и редки магически предмети от места, които бихме познавали само от легендите, ако не ги познавахме по стоките им; до него се виждаше Лаоша, където семейство Джана контролираше пазара на слонова кост и онази красива черна дървесина, която е толкова твърда, че отклонява стоманен меч.

На отсрещния бряг видях Редонд, а отвъд него почти непроходимите планини на царство Валарой, които се точат покрай брега; отатък планините се намира огромната пустиня с вилнеещите конни номади. Тях познаваме само по красивите килими и благовонните масла, които слагаме в лампите по празници. Още по на запад се намира Тигровият залив, наречен така не заради тигрите, а

заради цвета и шарките на перлите, донасяни оттам. Всички тези места познавах добре, както ги познава всеки орисиански ученик. Ала отвъд тази граница, оттатък Жасминовите острови, Коралово море, Джинджифиловата река и Лимоновия бряг — всичко ми беше непознато.

Брат ми често казваше, че в началото на всяко сериозно плаване настъпва момент на възторжено въодушевление. Преди този момент има само детински фантазии; след него пътешествието се размива в еднообразно ежедневие. Брат ми разбира от тези неща, защото никой друг в историята на Ориса не е плавал по-далеч от него... макар че сега като нищо можеше да го задмина.

Именно в онзи ден, в натруфената каюта на Чола Ий, започнаха моите приключения. В онзи миг ме обзе необяснима сигурност, че преди пътешествието ни да приключи, ще съм видяла с очите си земите от картата. Погледът ми все се отплесваше към ръба, отвъд който лежеше непознатото. И постепенно ме обзе усещането, че ще видя и него. Не се уплаших от това видение, писарю. И понеже обещах да казвам пълната истина, трябва да призная, че за кратко съвсем забравих за властелина. Вместо това се изпълних с дълбок копнеж. Исках да разбера, трябваше да разбера отговора на гатанката, която ми поставяше картата — отговора на въпроса какво лежи отвъд.

За пръв път проумях благословията — и проклятието — на неспокойните души като Дженъс Грейклок, на вечно търсещите, какъвто беше и собственият ми брат, макар че не искаше да го признае.

Смутена от тази нова страна на характера си, за чието съществуване не бях подозирала, погледнах към Гамелан. В първия миг не различих чертите му, сякаш помежду ни беше паднала сянка. Сянката ми беше позната, познато ми беше и уханието. Стори ми се, че чувам женски шепот. Тръснах глава, сянката изчезна и зрението ми се проясни. Видях, че Чола Ий и Фокас обсъждат разпалено бъдещите ни планове. Но старият жрец гледаше мен.

— Видение ли имаше току-що? — попита ме.

Поклатих отрицателно глава. Ала знаех, че лъжа, защото в стаята се усещаше аромат на сандалово дърво.

Плавахме по петите на властелина, като се водехме по магическия компас. Когато стрелката му се отклонеше, отклонявахме се и ние. Върнеше ли се в първоначалната посока, връщахме се и ние. Можехме само да гадаем дали курсът се променя случайно, или защото властелинът знае за пас. Но никой не се съмняваше, че сме по петите му. Властелинът беше някъде там — на няколко левги или на няколко дни пред нас.

С течение на дните вълнението от гонитбата повехна и постепенно затънахме в рутината на новия си моряшки живот.

Времето минаваше и аз бавно започнах да осъзнавам, че корабите ще са новото ни бойно поле, а аз знаех за тях толкова, колкото и за борбата върху лед, да речем. Реших, че това трябва да се промени, че трябва да опозная корабите до последното къоше и да се погрижа същото да направят моите жени, защото утре, вдругиден или дори днес — според волята на Те-Деит — можехме да зърнем флотилията на властелина. Така че избрах най-скучния мъж на борда на кораба, който се кичеше с титлата помощник-капитан, което, скоро разбрах, беше морският еквивалент на армейските интенданти, иначе казано, беше отговорник по снабдяването. Само че докато интендантите можеха да те отегчат до смърт с нескончаемите си брътвежи за палатки и котлета, този тип обичаше да приказва надълго и нашироко за въжета, къси морски саби и какво ли още не, свързано с корабния живот.

За онези, които искат да научат нещо за света, в който се озовахме и където дълго щяхме да останем, някои от нас — до края на живота си всъщност, ето ви някои подробности:

Нашите галери бяха от вида, познат като „дълги бегачи“ и били конструирани, както гордо ми обясни помощник-капитанът, за всякакви цели — от речно плаване до абордаж на търговски кораби, от нападения над пристанища до дълги преходи в открито море. „Стествено, — призна той, което ние бяхме установили вече от личен опит, — наш’те галерки газят плитко и секо вълнение или ветреца ги подмятат насам-натам. Даже кат’ ги вържеш на док, пак се клатят надлъжно, затуй е добре моряците да имат здрав стомах. Иначе хич нема смисъл да ядат, щото к’вото изядат, ше го издрайфат за нула време“. По някаква причина мъжете на кораба намираха мъките на морската болест за изключително смешни, стига, разбира се, да тормозят друг, Корайс подхвърли, че едва ли биха ревали като магарета

от смях, ако веднъж месечно ги сполетяват кажи-речи същите усещания, които тормозеха нас в момента. Самата аз гледах да не се впрягам от подигравките им.

Всяка галера беше дълга по стотина крачки и двайсет широка. Газеше само на три стъпки, което ѝ придавало „игривост“, по думите на помощник-капитана. На всеки кораб имаше по трима офицери — капитан, шкипер — който отговаряше за платната, и началник на гребците. Следващи в йерархията бяха така наречените „помощници“, които не се водеха офицери, а бяха нещо като нашите сержанти. Така наричаха и корабните занаятчии — дърводелците, платнарите и т.н. Всяка галера имаше петдесет гребци, които при извънредни обстоятелства се включваха и като моряци. В добавка към всичко това имаше и по петнайсет истински моряци, които си виреха носовете и не биха хванали гребло дори корабът да заседне в плитчина. За ден-два галерите можеха да приютят кажи-речи неограничен брой войници, но в мирни времена (тоест по време на пиратски набези според терминологията на Чола Йй) на борда на всеки кораб имаше по двайсет и петима войници с минимален набор моряшки умения.

Всяка галера си имаше основна (или открита) палуба и закрыта — за спане и при лошо време. Само че времето трябваше да е наистина много лошо, та мъжете да слязат в тъмния претъпкан трюм. Ако си над метър и шейсет, трябваше да вървиш приведен или да си удряш постоянно главата в тавана. Спяхме в хамаци, които всяка сутрин се сваляха и прибираха, а вечер ги връзвахме според предпочитанията си — най-често на откритата палуба. Там имаше брезентови тенти, които се опъваха в горещи дни, и наистина беше много приятно морският бриз да те полюлява лениво в хамака ти под яркоцветните изпънати райета, и наистина много трудно да станеш за поредната серия упражнения или тренировки с меча и копието.

При острия нос имаше малка повдигната палуба, от която започваха атаките при битка. В складовите пространства под нея държаха оръжия, резервни платна, въжета, бъчви с вода, порции и други работи.

При кърмата имаше друга повдигната палуба — така наречения кварталдек. От там галерите се командваха и насочваха с дълъг румпел, свързан покрай единия борд с руля. Под тази палуба се

намираха единствените що-годе луксозни помещения — самостоятелните каюти на офицерите.

Друга палуба, дълга и тясна, свързваше кварталдека с повдигнатата палуба при носа. Беше широка само три стъпки, наричаше се „ураганен мостик“ и служеше не само за придвижване, когато бурното море стоварваше вълните си върху главната палуба, а и като допълнително укрепване на корпуса.

Всяка галера имаше две мачти с триъгълни платна, които най-често осигуряваха движението на кораба. Ако вятърът беше насрещен или се изискваше висока скорост, моряците смъкваха платната и греблата се привеждаха в движение.

За камбуз беше отделено настлано с пясък и заградено място на долната палуба. Храната се приготвяше от един мъж в огромни казани, после се предаваше на „столовите“ за по-нататъшно разпределение. Всяка „столова“ се състоеше от десет моряка, чиито прибори и съдове се държаха в отделен сандък, заедно с каквито допълнителни запаси бяха закупили със собствени средства. Всеки моряк имаше правото да се присъедини или да се „отпише“ от дадена столова, така както другите членове на столовата имаха правото да го приемат или отхвърлят.

Колкото до физиологичните нужди, към кърмата беше прикрепено нещо като здраво скована седалка и се избутваше навън, когато някой почувстваше нужда да се облекчи. За къпането пък... е, както каза помощник-капитанът, „остър нос значи бързина, ама май през половината време плуваме“.

Това беше всичко. Галерите бяха точно това, на което приличаха — машини, построени с две изрични цели, скорост и сражения. Нищо излишно не намираше място по палубите им. Обхождах нашата галера стотици пъти, още толкова пъти я скицирах подробно, докато не почувствах, че я познавам като петте си пръста. След това се заех да изуча друг аспект на проблема — как се управлява и хвърля в битка корабът. Само че това проучване продължи до самия край на пътуването ни.

Събрах офицерите си да обсъдим как ще се организират бъдещите битки. Чола Ий и един от военноморските му офицери

изнесоха цяла лекция, не че имаше кой знае какво да се научи. Морските битки се водеха така, сякаш всеки кораб е пълен с пехота фургон, който атакува други фургонали, или може би е по-добре да се сравни с група малки вражески укрепления, заобиколени от блато. Първият етап на битката изискваше да нанесем колкото се може повече щети на противниковия кораб от разстояние с помощта на копия, катапулти, магия — ако има жреци на борда — и други оръжия. След като се доближахме до вражеския кораб, гвардейките щяха да се прехвърлят по даден сигнал на противниковата палуба и да избият колкото се може повече войници, най-добре всичките. Корабът оставаше за победителите, стига да не е пострадал толкова сериозно, че да потъне, а победените ставаха обяд за акулите, които още отсега обикаляха недалеч от галерите.

Имаше и някои тънкости като таранна атака с носа на галерата и използването на абордажни мрежи, но за тях ще ви разкажа, когато му дойде времето. Така или иначе, атаката срещу кораб не се различаваше съществено от атаката срещу крепост. По вода или по суша, пехотата си беше пехота.

След като съвещанието приключи, с Корайс обсъдихме наученото насаме. И двете бяхме останали с впечатлението, че пропускаме нещо. Този стил на сражение беше като сбиване на две пияндета със завързани очи, които се млатят с тояги в тясно помещение. Трябва да имаше още нещо. Само че по онова време и двете нямахме представа какво може да е то.

Оказахме се прави, но това също е част от разказа ми, затова ще оставя подробностите за по-нататък.

Ако не беше пиратският вид на екипажа и постоянните тежки тренировки на моите гвардейки, в очите на всеки външен наблюдател, пътуването би изглеждало като плаване за забавление. Морето искреше, небето беше кристално, а нощем обсипано със звезди като в най-романтичния сън. Бързите ветрове улесняваха гребането и удължаваха приятно дните. Ала разстоянието до вражеските кораби не се променяше, нито ги настигахме, нито изоставахме, и скоро стана ясно, че битката се заключава в двубой на воли между преследвача и преследвания. И че онзи, който направи първата грешка, ще изгуби

битката. Дори Гамелан и властелинът бяха сключили нещо като задочно примирие в магическата си борба. Всяко заклинание биваше контрирано и така битката загуби смисъл — а и разстоянията бяха такива, че се губеше тръпката от магическите фойерверки. Явно и двамата магьосници бяха решили да пестят силите си за битката лице в лице. Въпреки това Гамелан беше нащрек за изненадващи атаки — същото правел и властелинът, увери ме той. Вярвахме обаче, че преимущество е на наша страна, защото имахме числено превъзходство и в корабите, и в броя на войниците, имахме и големи запаси, така че рано или късно врагът щеше да спре някъде за храна и вода.

Колкото до моите жени, бойният им дух беше по-висок от очакваното. Онези, които страдаха от носталгия за дома и любимите си, отвличаха мислите си с новите неща, които виждахме, и новите умения, които усвоявахме. Приятелствата укрепнаха, онези, които търсеха нова любов, я намериха, а другите, на които споменът за любимата стигаше, спяха спокойно в празните си легла. Колкото до най-приближените ми офицери и подофицери, Исмет както винаги залагаше предимно на собствената си компания; Корайс не изневери на стила си във флиртовете, ограничаващ се до закачки и любовен гъдел, без наранени чувства и излишни обещания; а Полило се влюби до уши в една дребничка руса легатка, Нюстия, която дълго я държа на нокти, после угаси нажежената ѝ до бяло страст през два запомнящи се дни на гукане и дива любов във всяко що-годе закътано къше на кораба, а накрая двете се скараха жестоко, крещяха като умопобъркани и се кълняха пред всички богове, че никога и изобщо не са харесвали другата, не били толкова тъпи и така нататък. Не бях виждала Полило по-щастлива, откакто преряза две ликантийски гърла в рамките на пет минути. Колкото до мен, старая се да не флиртувам в бойна обстановка. Но дори да не беше така, Трис щеше да застане между мен и всяка привлякла вниманието ми жена.

Накратко, морето остана гостоприемно в продължение на много дни. Всяка сутрин ни посрещаше с празен хоризонт, който ни приканваше да продължим напред, и всяка нощ започваше с великолепен червен залез, който според моряците предвещавал поредния прекрасен ден.

6

ИСТОРИЯТА НА МАГЪОСНИКА

Дните си минаваха и все по-често се оказвах в компанията на Гамелан. Отначало не се чувствах съвсем удобно, защото още таях неприязън към жреческата гилдия заради смъртта на брат ми Халаб. Вярно, Амалрик сключи мир с орисианските жреци, а знанията, които донесе от Далечното царство, освободиха всички ни от робството на магията. Но моето мнение не се беше променило и едва ли някога щеше да се промени, ако не беше Гамелан. Не съм от хората, които прощават лесно, особено когато се е проляла кръв.

Ала отношението ми започна да се променя в деня, когато видяхме плаващото ледено поле. В западния океан рядко се вижда подобно явление, но пътешествениците твърдят, че понякога теченията довличат големи ледени късове от замръзналия юг. Леденото поле, което видяхме, беше огромно, колкото малко село, да речем. Беше назъбено, имаше си върхове, а от едната страна и голяма розова дупка, пробита от топлите тукашни води. Гледката ни изпълни с удивление, дори пратихме неколцина мъже в малка лодка и те се върнаха с трофей във вид на голямо парче розов лед. Натроших малко в чаша вино и се разсмях, когато парчетата се издигнаха игриво на повърхността, изпусвайки малки въздушни мехурчета.

Докато корабът ни преминаваше покрай леденото поле, излязох на палубата и така се заплеснах по чудноватата гледка, че едва не съборих Гамелан, който се занимаваше с нещо до парапета. След като се извинихме един на друг за взаимното недоглеждане, сведох поглед и видях две големи кофи с морска вода с по няколко тлъсти риби в тях. Гамелан държеше здраво влакно с няколко прикрепени по дължината му кукички. Пристъпи смутено от крак на крак, когато го погледнах въпросително, но продължи да слага стръв на кукичките.

Засмях се.

— Играете си на рибар, а? И то доста добър, както изглежда! Мислех, че когато магъосниците ходят за риба — не че ми е хрумвало подобно нещо изобщо, — просто правят заклинание и рибите сами

скачат във ведрото. Или изливат някаква гадна отрова във водата, за да измре рибата.

— Когато започнах да чиракувам — отвърна Гамелан, — първото правило, на което ни научиха, беше никога да не прибъгваме ненужно до магия.

— Е, яденето не е ненужно — възразих.

При което Гамелан взе, че се изчерви. Въпреки дългата си бяла брада и покрито с бръчки лице ми заприлича на притеснено момченце. Ако имах дори зачатък на майчински инстинкт — какъвто определено нямам за огромно раздразнение на Трис, — веднага щях да го прилаская на гърдите си. А после той сви рамене. — Не ми се ще това да става всеобщо достояние, но е факт, че обичам да ловя риба. И ако искаш да знаеш, съм бил рибар. Родителите ми казваха, че когато порасна, ще стана най-добрият рибар в цяла Ориса.

Удивлението ми нямаше да е по-голямо, ако беше измъкнал демон от ръкава си и го беше обявил за малката си сестричка. Толкова голямо всъщност, че неволно минах на „ти“.

— Рибар? Ти?

Той се усмихна и хвърли импровизираната си въдица.

— Наистина ли ти се струва толкова странно? И аз съм роден някъде като всички останали, имам родители и семейство.

— Но как от рибар си станал магьосник? И то не какъв да е, а главен жрец на Ориса?

Той мълча дълго. Гледах го как провлачва нишката покрай леденото поле. После каза:

— Водните ми приятелчета са се скрили под леда. Още щом го видях, разбрах, че уловът ще е добър.

Не възразих, че сменя темата. Личеше, че се чувства неудобно. Затова казах:

— Чувала съм, че студът ги прогонва.

— Нямам опит с леда — отвърна Гамелан. — Но когато видях леденото поле, си помислих, че на рибите би им харесало да се мушнат отдолу. Не само за да се крият, а и заради храната. Не ме питай откъде знам. Просто го усетих.

— Магия? — настоях аз.

— О, не. Просто... изведнъж започнах да мисля като риба. И знаех, че там долу ще ми хареса.

Нишката се изпъна в ръката му, веднъж, после още веднъж. Толкова силно, че той напрегна мишци да я задържи. Понечих да му помогна, но той изглеждаше толкова уверен, ръцете му така умело водеха нишката, че се въздържах. След няколко минути огромна риба се мятеше трескаво на палубата.

— Виждаш ли? — възкликна Гамелан.

— Никога не споря с вечерята — отговорих аз.

— В такъв случай те каня на гости довечера — каза той. — Гарантирам ти, че няма да съжаляваш.

Приех със съзнанието, че поканата е не само за вечеря.

По-късно вечерта се намъкнах в тясното пространство, което корабният дърводелец беше опразнил, за да отвори място за багажа на жреца. Каютата беше препълнена с какво ли не — дебели книги, епруветки, буркани и кесийки с мистериозно съдържание. Ала уханието на рибата върху малкия мангал надви временно любопитството ми. Умирах от глад. Заехме се с храната без предисловия.

Когато приключихме, отпуснах колана си и въздъхнах.

— Ако ми кажеш, че в предишния си живот си бил главен готвач на най-богатото семейство в Ориса, веднага ще ти повярвам. — Взех си последно парченце от чинията. — Явно си човек с много таланти, магьоснико.

Гамелан се засмя.

— Всъщност наистина използвах магия — призна той. — Имам си един малък демон, подмавих го от кухнята на друг магьосник. Онзи беше стипца. Спазарих се с демона и оттогава той ми готви.

— Нали магията уж не трябвало да се използва ненужно — подразних го аз.

Гамелан се ухили през брадата си и ми го върна:

— Яденето не е ненужно.

Извадих шишето ракия, което бях донесла, и казах:

— Ако дадеш две чашки, може да подкрепим допълнително настроението си. Даже току-виж си събрал смелост да ми разкажеш за рибарлъка си.

— Не е въпрос на смелост или срам — каза той, но все пак извади чашки и аз ги напълних. Отпихме мълчаливо, после Гамелан

продължи: — Просто сметнах, че ще е по-добре да разкажа историята си в спокоен момент. Защото вярвам, че засяга и теб.

Изненадах се.

— Мен? По какъв начин?

— Ти притежаваш Дарбата — с равен глас каза той.

— Глупости — сопнах се аз. Нямахше нужда да питам какво има предвид. — Дарбите ми са физически, при това постигнати с много труд.

— Отричай колкото си искаш, Рейли — отвърна Гамелан. — За мен това е неоспорим факт. Помниш ли когато хвърлих костите в шатрата на Джинах? Нали не мислиш наистина, че само с късмет и бойни умения си успяла да убиеш единия властелин и да прогониш другия? Обикновен човек не би могъл да го направи, уверявам те.

— Ама аз дори не харесвам жреците — възразих разгорещено. — Без да се изключват тук присъстващите, щом ще си говорим за такива щуротии.

Гамелан не се засегна.

— Брат ти Халаб имаше Дарбата. И това ли ще отречеш?

Не бих могла. Според Амалрик, ако не беше загинал, Халаб щял да стане един от най-великите жреци в познатата история. Само че жреците, преди Амалрик да ги опитоми, завидели на силата му и направили така, че Халаб да не издържи жестокото изпитание, което трябвало да докаже уменията му.

— Той беше единственият в семейството — казах аз.

— Сериозно? — настоя на своето Гамелан. — Самият Амалрик притежава малък талант. Значи има и друг.

Тръснах енергично глава.

— Не вярвам. А и ако се среща толкова често в рода Антеро, защо не е имало други, в миналото? Други, силни колкото Халаб?

— А ти сигурна ли си, че не е имало?

— Естествено, че съм сигурна. Никой от бащиния ми...

Гамелан ме прекъсна:

— Това го знам. Какво ще кажеш за майка си и нейното семейство?

Млъкнах. Майка ми наистина беше малко странна. Понякога нейният свят сякаш се разминаваше с една идея от нашия. Почти сякаш живееше на... по-високо ниво? Колкото до семейството ѝ, тя

рядко говореше за хората в малкото селце, където беше срещнала и запленила баща ми.

— Не знам — признах накрая. Но гласът ми беше толкова тих, че самата аз едва чух думите си.

— Аз обаче знам — каза Гамелан. — Точно затова колегите ми проявяват такава подозрителност към семейството ви. Преди време направих заклинание и разбрах, че баба ти е била известна вещица, добре позната в целия район, а също и майка ѝ преди нея.

Нямах причина да се съмнявам в думите му. Защо да ме лъже? Но казаното не ми хареса.

— Е, и? — Вирнах брадичка. — Това още не означава, че съм прокълната.

— Наистина ще се превърне в проклятие — повиши глас Гамелан, — ако продължаваш да се бориш с него. Както си го подкарала, ще си навлечеш само неприятности. И не само на себе си, а и на околните.

Не отговорих. Самообладанието ми висеше на косъм, смут и страх се блъскаха в сърцето ми. Пресуших чашата си и я напълних отново.

— А сега ще ти разкажа историята си — каза Гамелан. — За да знаеш, че човекът, когото виждаш пред себе си, не е онзи, в който исках да се превърна.

Отпих... и зачаках.

— Роден съм на рибарска лодка — започна той. — Цялото ми семейство, предците ми — всички са били рибари. Ловели риба в благословената ни река още от времето, когато Ориса била голямо село.

Знаех за какви хора говори. Те прекарваха целия си живот по реката, а на брега слизаха само за да поправят лодките си, да продадат улова и да се запасят с това-онова. Нощем, връзваха лодките си близо една до друга и във водата изникваше истинско село, а обитателите му минаваха от лодка в лодка така, както се минава от къща в къща. Случвало се бе късно вечер да чувам смеха им и ритмите на музиката, която харесвах. И винаги изглеждаха така безгрижни, че понякога ми идеше да ида при тях и повече да не се връщам в града.

— Реката е в кръвта ни — продължи Гамелан. — Нещо повече дори — кръвта и реката за нас е едно и също. Реката ни къта в

обятията си и ни отнася далеч от проблемите. Тя е нашата храна и вода. Нашите... нашето всичко. А и всяка река е така пълна със загадки — понякога опасни, — че никога не може да ти омръзне. Крие в дълбините си тайни, до които хората нямат достъп. Аз бях роден за такъв живот. И за него копнеех в сърцето си. Копнея и до днес.

Отпи замислено.

— Но се оказа, че имам Дарбата — продължи Гамелан. — Отначало никой не забеляза. Но още от съвсем малък, стигаше да докосна и най-оплетената мрежа... и възлите се разплитаха, а мрежата ставаше като нова. Имаше и други признаци, дребни в началото. Семейството и приятелите ми откриха, че загубят ли нещо, трябва само да ме попитат и аз веднага отивах при него. Понякога, когато се ядосах, пламъците в огнището се разбесняваха страховито. Предмети летяха насам-натам, без никой да ги е хвърлил. Чаши се чупеха без видима причина. А по дъното на лодката се чуваше тропане... почукване... сякаш под водата има човек, който дава сигнали.

— Ето, виждаш ли! — казах. — На мен нищо такова не ми се е случвало! Значи все пак съм си обикновена смъртна.

Гамелан не ми обърна внимание, а продължи да разказва. В началото семейството му се гордеело с него — особено когато се разбрало, че може да лекува малки рани с докосване. Този рядък талант, както и обещаващите му умения на рибар, който винаги се връща с богат улов и може да заведе другите при рибни пасажи, когато в цялата река сякаш не била останала и една риба, превърнали семейството му в обект на благородна завист от страна на приятели и роднини. Когато станал на осемнайсет, бъдещето му изглеждало предначертано. Баща му се канел да му повери първата му лодка и всички вярвали, че някой ден Гамелан ще е техният първенец. А после младежът се влюбил.

— И до днес помня Риана, сякаш е пред очите ми. Най-красивата жена, спохождала някога мъжките сънища. Вярвахме, че никога не е имало други, които толкова да се обичат, и се кълняхме наляво и надясно, че боговете са ни обрекли един на друг още при рождението ни.

Напълних отново чашките, докато го чаках да продължи. Той се отърси от спомените и каза:

— Сигурно повечето хора биха сметнали, че сме страдали от типичните симптоми на трескавата младежка възраст. Но аз не мисля така. Както и да е, скоро стана ясно, че боговете са имали други планове.

Спомних си за моята отдавна мъртва Отара и сълзи опариха очите ми при спомена какво е да обичаш и да бъдеш обичан така.

— Един ден станахме свидетели на злополука. Девојка от града беше излязла със семейството си на разходка с лодка и плъзгаше пръсти по водата край борда. Само че неопитният им кормчия приближи лодката твърде много до един търговски кораб. Стана така, че ръката на момичето беше откъсната над лакътя. Моята лодка първа се отзова на писъците ѝ. Помня болката и ужаса в очите ѝ, вперени в бликащата от раната кръв. Погледна ме и извика: „Но аз съм само на шестнайсет“. Видях откъснатата ръка да лежи до нея в лодката, грабнах я и я притиснах до чукана. А после започнах да се моля, молех се от цялото си сърце. Не знаех на кого, знаех само, че не бива едно младо момиче да си отиде така. После чух вик, момичето възкликна, аз отворих очи и видях, че от раната няма и помен. Родителите ѝ и другите хора в лодката ми благодариха през сълзи и попитаха как се казвам. Но аз бях така потресен от чудото, че се уплаших, скокнах в своята лодка и избягах.

Няколко дни след това Гамелан за пръв път срещнал магьосник.

— По онова време главата ми бъкаше от глупави момчешки представи и магьосникът определено не оправда очакванията ми — каза Гамелан. — Представял си бях човек, който да изглежда така, както аз изглеждам днес. Стар. С брада. С очи, които биха спрели и побеснял бик.

Вдигнах поглед към чудноватите жълти очи на Гамелан. Точно сега те бяха нежни и топли като кухненски огън.

Гамелан улови погледа ми и се позасмя:

— Могат да гледат и по-страшно.

Засмях се, после се облегнах назад. Разказваше толкова интересно, че съвсем забравих собствените си тревоги.

— Но да се върнем на моя пръв жрец — продължи Гамелан. — Беше доста млад и красив отгоре на това. И богат. Брат на девојката, която бях спасил. Казваше се Юлор и беше магьосник със скромен талант и огромна амбиция. Искаше да ме възнагради за помощта, като

ме представи пред съвета на жреците. Не след дълго съм щял да облека жречески роби и всички в града да ми се кланят. Но аз не исках и да чуя. Защото знаех, че напусна ли реката, няма да се върна. Юлор потвърди това мое прозрение, но каза, че не било голяма загуба, а семейството ми щяло да спечели много. И което било по-важно, надарените с толкова рядък талант хора имали дълг към гражданите на Ориса. Дни наред ухажда ме и семейството ми, докато не повярвах, че наистина нямам друг избор. Постъпех ли другояче, щях да обрека себе си и семейството си на жалко съществуване, причинено от магическия дух в мен, който, както ме уверяваше магьосникът, щял да ме яде отвътре, докато не си пробие път навън. Накрая се съгласих.

— Предполагам, че Юлор те е смятал за своя златен шанс — казах аз. — Смятал е чрез теб да постигне награда за себе си.

— Точно така беше — каза Гамелан. — Като мой наставник, той се издигна заедно с мен в жреческата йерархия. Почина неотдавна. Беше много щастлив човек, наистина.

— А какво стана с Риана? — попитах аз.

— Изгубих я. Не ни разрешиха да се оженим. Така де, де се е чуло и видяло жрец да се ожени за рибарска щерка?

— Ами ти не се ли опъна? — викнах аз. — Не се ли бори?

Гамелан въздъхна.

— Напротив. Но борбата ми беше обречена. В прав текст ми обясниха какво ще се случи с Риана, ако продължавам да се инатя. Подозирам, че тази загуба стана една от причините да постигна мощта си. Така и не обикнах друга жена — нищо не отклоняваше вниманието ми от учението, скоро то ме погълна изцяло и от рибаря не остана нищо. Бях станал магьосник.

— И искаш същото да сполети и мен? Аз и така съм си щастлива.

— Наистина ли си щастлива, Рейли?

Сетих се за съня, в който Трис ме беше предала. Не бих могла да отговоря утвърдително.

— Така или иначе, въпросът не е в щастието — каза Гамелан. — Трябва да последваш таланта си или да посрещнеш последиците.

— Последиците? — троснах се аз. — Нали с това те е подмамил и онзи твой лъжлив приятел Юлор.

— М-да... За това обаче не ме излъга — отвърна Гамелан.

— Аз съм войник. И нищо повече. — Думите ми прозвучаха завалено. Бях пияна, но ракията не беше единствената причина.

— Ще си помислиш ли? — попита Гамелан.

— Хич не разчитай — казах сърдито. Бях обзета от гняв и омраза.

— Ще поговорим пак утре сутринта — каза Гамелан.

Замълчах си. Но си помислих — ако наистина имам магически сили, утре слънцето изобщо няма да изгрее.

Е, изгря, писарю; но денят не протече според очакванията ми, нито моите, нито на Гамелан.

Всеки ден отвеждаха с лодка жреца до адмиралската галера, където да обсъдят предполагаемия курс на властелина и Нису Саймън. Всеки ден коригирахме собствения си курс според показанията на навигационните инструменти и магическите умения на Гамелан. Сигнални флагчета съобщаваха новия курс и останалите кораби нанасяха необходимите корекции.

В онзи ден обаче рутината се промени. Двете с Корайс тъкмо обсъждахме напредъка в обучението на новобранките, когато чухме дежурния на вахта да вика предупредително. Огледах се и с известна изненада установих, че посещениято на Гамелан при Чола Йй е свършило доста по-рано от обичайното и малката му лодка се връща. С Корайс тръгнахме лениво към парапета да видим какво става. А нещо определено ставаше — Гамелан сочеше нетърпеливо към нашия кораб и пришпорваше гребците да побързат.

— Разбързали се магьосници рядко предвещават добро — сухо отбеляза Корайс.

Чух Полило да вика и погледнах към нея. Сочеше към лодката на Гамелан. На петдесетина метра встрани от носа й огромна птица с кожести крила се бореше с морски гуцер за голяма риба. Нищо не заплашваше магьосника, така че и аз, като всички други на палубата, се загледах в двубоя на тези така нетипични противници.

Гуцерът беше огромен, два пъти колкото средно висок човек, но не личеше птицата да е впечатлена от размерите му. Беше уловила рибата в тежкия си, обточен със зъби клюн, но преди да се издигне, гуцерът се беше включил в надпреварата. Сега и двата хищника бяха впили зъби в рибата и всеки дърпаше в своята посока — птицата нагоре, гуцерът надолу.

— Залагам един сребърник на птицата — извика Полило.

Уви, никой не прие облога — явно всички смятаха, че шансовете са на страната на странното небесно създание, което подкрепяха с дюдюкане и окуражителни викове. А после птицата внезапно отпусна захвата си и всички изстенаха хорово.

— Два сребърника срещу един! — повиши залога Полило, когато гущерът се търколи по гръб, стиснал рибата в челюстите си. Този път не липсваха желаещи да приемат облога. Ако се съдеше по широката ѝ усмивка, Полило твърдо вярваше, че птицата е точно толкова умна, колкото и смела. И наистина, докато гущерът се носеше по гръб във водата, зашеметен от внезапната си победа, птицата се стрелна надолу и заби извитите си като куки нокти в беззъбавия му корем. Гущерът изпищя, сви се и се разтресе в агония. Птицата моментално грабна рибата и се издигна в небето под акомпанимента на одобрителни викове и тук-там по някой приглушен стон от онези, които бяха приели облога на Полило.

— Веднага разбрах, че това птиченце е боец — заяви злорадо тя и закрачи решително към новите си длъжници. — Да видя цвета на монетите ви, приятели. Само бял метал, ако обичате. Няма място за мед в кесията ми.

Всички бяхме въодушевени от борбата, сякаш сами бяхме взели участие в нея.

— И това ако не е добра поличба, значи нищо не разбирам от тези работи — заяви Корайс.

Искаше ми се да се съглася с нея. Но вродената ми предпазливост — някои я наричат цинизъм — побърза да се намеси. Може наистина да беше добра поличба. От гледната точка на гущера обаче можеше да се тълкува и като предупреждение.

Шумолене на роби прекъсна размисъла ми, обърнах се и видях Гамелан да бърза към нас с цялата скорост, която можеше да изстиска от старите си крака. Беше стигнал до галерата в разгара на двубоя и явно се беше прехвърлил някак на палубата, навярно без чужда помощ, както се бяхме заплеснали всичките.

— Извинявай... — започнах аз, но магьосникът махна нетърпеливо с ръка и каза:

— Флотилията на властелина е спряла.

Опулих се и от устата ми излезе обичайното тъпо мучене на офицер, когото рутината е погълнала до степен да забрави, че войнишкото занятие е неразривно свързано с изненадата като такава.

— Не знам колко ще се забавят, нито какъв е проблемът — продължи Гамелан, — но всичко сочи, че са спрели, сякаш са пуснали котва или са попаднали в пълно безветрие.

— Сигурно са спрели някъде да се запасят с прясна вода и храна — предположих аз. — Потеглиха доста набързо, ако си спомняш.

Гамелан кимна; брадата му беше настръхнала като наежен таралеж, а жълтите му очи танцуваха като слънца-близнаци.

— До същия извод стигнахме и с адмирала — каза той.

А после разви малка, неугледна на вид карта, която но бях виждала дотогава.

— Майстор Фокас я намери сред другите си бумажки. Уж показвала какво лежи отвъд границите на голямата ни карта, но Фокас ме предупреди, че силно се съмнява в правдивостта ѝ, защото я бил купил във винарска изба, а не от специализиран магазин.

С Корайс се наведохме да погледнем. Гамелан забодя пръст в малка група острови близо до западния край на картата.

— Изглежда, тук се намира в момента флотилията им. Дали могат да си осигурят провизии там, никой не знае. Чола Ий казва, че самото съществуване на тези острови е под въпрос.

До островната група имаше малък символ, който предупреждаваше, че картографът се е водил повече от слухове, отколкото от проверени факти, когато е нанасял малките точки върху картата си. Въпреки това кръвта зашумя призивно в ушите ми.

— Ако няма острови, защо му е да спира в средата на океана?

Магьосникът нави доволно кичур брада около пръста си.

— Защо, наистина? — повтори като ехо.

Корайс се засмя.

— Следващия път, когато видя разбързал се магьосник, може и да го сметна за добра поличба.

— Не предизвиквай боговете — предупредих я аз, не съвсем на шега. — Първо трябва да ги настигнем. След това да се бием.

Полило се приближи иззад гърбовете ни и извика:

— Спомена ли някой за битка? Или въображението ми съвсем се е разпасало?

— Не, приятелко, не е виновно въображението ти — казах аз. — Колкото до другото, да, май най-после ще имаш възможност да размахаш брадвата си.

— Това е добре. Щото бях почнала да се чудя дали не съм попаднала в компания на страхливци. Брадвата ми съвсем изсъхна милата.

Битката не дойде толкова бързо. Както бях предупредила Корайс, първо трябваше да настигнем властелина. Летяхме по морската повърхност, тъпаните задаваха двоен ритъм, гребците натискаха така силно, че веслата се огъваха при всеки напор. Движихме се толкова бързо, че корпусите не успяваха да се намокрят. Гребяхме така в продължение на два дни, а след броени часове почивка — още два.

Напрежението бе така осезаемо, че никой не обърна внимание, когато прекосихме западната мислена граница на голямата карта и навлязохме в неизвестни води.

На петия ден видяхме флотилията на властелина.

МОРЕ В ПЛАМЪЦИ

Колкото и бързо да се бяхме движили през последните дни, сега барабаните ускориха ритъма си още повече, гребците напрегнаха мишци до краен предел и след два часа флотилията-беглец вече се виждаше от фордека. Струваше ми се дори, че различавам платната на отделните кораби. Малката палубата беше пренаселена — освен мен тук бяха Корайс, Полило, капитан Стрикер и Гамелан. А после за спешно съвещание пристигна и Чола Ий, макар никой да не го беше канил. Въздухът припукваше от напрежение и възбуда.

— Дали са ни забелязали вече?

Въпросът на Корайс беше отправен към Стрикер, но вместо него отговори Гамелан:

— Да. Ако не с очи, то с магия. Вече усетих пръстите на властелина да се протягат към нас.

Чола Ий се намръщи, когато видя един застанал наблизо моряк да потръпва, и то не заради хладния бриз. Гамелан кимна, че е разбрал, и всички се изтеглихме по урагания мостик, така че да разговаряме на спокойствие.

— След колко време ще ги настигнем? — попита Полило.

Чола Ий вдигна поглед към издутото централно платно, а после пресметна времето според разстоянието, което сянката на високата мачта беше изминала по палубата, откакто се бяхме събрали на наблюдателния пост.

— Ако вятърът не се промени — каза той — и ако те запазят сегашния си курс... два, може би три дни.

— Ако аз управлявах оная флотилия — каза Стрикер — и знаех, че няма как да избягам от битката, щот' корабите, дет' ме преследват, са по-бързи, щях още сега да построя моите за битка и да дебна за сяко възможно преимущество.

— Същото бих направил и аз — каза Чола Ий. — Но почнеш ли веднъж да бягаш, трудно се спира. Страхът е лош съветник.

— А ти сигурен ли си, че тях ги е страх, адмирале? — попита Гамелан. — И че бягат, а не бързат към нещо или някъде?

Чола Ий понечи да отвърне троснато, после се замисли. Лека тревога засенчи лицето му и той прокара ръка по гребена бодли на главата си.

— Поддържат все един и същи курс, нали? — каза накрая. — От известно време.

— Точно това си мислех и аз — отвърна Гамелан. — Макар че не разбирам от корабоплаване.

— Долавяте ли нещо по-така, лорд Гамелан? — попита Стрикер.

— Засега не — каза магьосникът. — Но повечето ми енергия отива в опити да разбере какви заклинания е намислил да хвърли срещу нас властелинът и как да ги контрирам. Въпреки това ще се опитам да промуша незабелязано някоя проследяваща магийка.

След което се върна по урагания мостик, слезе на главната палуба и тръгна към претъпканата си каюта.

Полило поклати глава.

— Не обичам да се сражавам срещу магьосници и не бих искала да съм на мястото на Гамелан. Само си представете враг, когото нито виждаш, нито чуваш, нито можеш да го прободеш с желязо.

Корайс праметна ръка през кръста ѝ.

— Нямай грижа, сестро. Другият властелин също се имаше за безсмъртен, но после налетя на нашата Рейли и сега се пържи нейде из черните преизподни.

Настроението на Полило веднага се подобри и тя се ухили до уши.

А после думите ни се изчерпиха и всички вперихме поглед в малките точки на хоризонта.

Същата нощ навлязохме в странно море. Слънцето залязваше, а небето още беше светло. Когато и залезният светлик угасна, видяхме, че сиянието идва някъде отвъд флотилията на властелина. Беше червено, сякаш някъде зад хоризонта гореше пожар. Чувала бях за фосфоресциращи морета и попитах Стрикер дали и сега става въпрос за това.

— Не съм чувал за морски пожар, дет' да освети цялото небе — каза той.

— Тогава какво мислиш, че е?

Стрикер се изплю през парапета.

— Отказах се да му мисля много-много още когат' поехме на туй плаване, капитане. Иначе, кат' го настигнем оня черен вечер, ръката ми на руля ще се тресе кат' трепетлика.

Часовете минаваха и светлината на хоризонта ставаше по-силна, а след полунощ, когато най-послед слязох в трюма да си легна, в небето се различаваха четири отделни сияния.

Събудих се преди зазоряване, стресната от ужасна воня и викове откъм палубата. Първо си помислих, че ни нападат с магия, и се изтърколих от хамака, като опипвах трескаво наоколо си за меч. Само че се оказа друго. Въздухът, морето, целият свят смърдеше като калните серни бани край Ориса, където баща ми ни водеше често навремето. Хукнах по стълбите към палубата и за пореден път едва не се скалпирах сама в ниския праг на отвора. Явно се бях събудила последна, защото палубата гъмжеше от мъже и жени, които се блъскаха за място до перилата.

Слънцето още не беше изгряло, но имаше някаква плътна жълтеникава светлина, достатъчно силна, за да виждаме. Кафява мараня покриваше морето и макар че през нощта бяхме изменили няколко левги, ликантийските кораби си оставаха едва различими точки на мъгливия хоризонт. Ала не това приковаваше вниманието на всички. На свой ред зяпнах при вида на сушата. Странна беше не само защото не очаквахме да я има тук, а и защото обясняваше вонята и зловещото сияние в нощта. Преброих ниските планински върхове, които се издигаха сякаш от самата водна шир — три... не, пет... действащи вулкана. От конусите им се издигаха димни колони, примесени на моменти с искри и мърляви пламъци. Корайс и Полило стояха мълчаливо до мен.

Видях Гамелан и Стрикер на кварталдека и отидох при тях. И двамата изглеждаха напрегнати като струни.

— Изглежда, беше прав, че властелинът бърза нанякъде — казах на Гамелан.

Вместо него ми отговори Стрикер:

— Май тъй излиза, кап'тане. Дали пък не знаят за нек'во убежище от другата страна? Или имат приятели, дет' да им помогнат? — Почеса се по главата. — Щот' кожата ти тря'ва да е от желязо, за да живееш тука. Значи нещо друго са си наумили.

Гамелан се намеси разпалено:

— Да, но през цялото време плаваха право насам, към този район, целенасочено. Не са слепи и щяха да променят курса по-рано, ако смятаха, че влизат в капан.

Спомних си нещо, което ми беше казал Амалрик.

— От брат си знам, че кланът Саймън е плавал на запад, по никой не знае докъде са стигали.

Гамелан поглади брадата си.

— Толкова надалеч? Без морска карта? Според мен тези морета са толкова непознати за Нису Саймън, колкото и за нас. По-вероятно е властелинът да е използвал магията си, за да надникне напред.

— Добре щеше да е и вие да бехте надникнали — тихо каза Стрикер, — та да ни предупредите за тоз забравен от боговете океан.

Гамелан погледна наемника и жълтите му очи светнаха опасно. Затова пък тонът му беше от студен по-студен:

— Както вече споменах, използвах цялата си енергия, за да следя движението на властелина и корабите му. Макар всички вие да не сте ги усетили, много заклинания бяха хвърлени, за да ни отклонят от правилния курс, други целяха да ни внушат безнадеждност, толкова силна, че сами да се откажем от преследването. Колкото до тези вулкани... най-голямата опасност, пред която сме изправени, се твори в момента, на борда на флагманския кораб, с който плава властелинът. Точно както Саймън и войниците му точат оръжията си за битката, така властелинът подготвя заклинанията си. — Зъбите му светнаха през брадата и той добави: — Заемете се със своите задължения, капитане, а аз ще се заема с моите.

Стрикер се сви пред презрението на магьосника, но бързо се окопоти.

— Простете, че си разтропах толкоз глупаво плювалника, лорд Гамелан — каза той, обърна се и тръгна към главната палуба.

Гамелан само го изгледа мълчаливо.

— Имате ли представа срещу какви заклинания ще се изправим?
— попита Корайс в опит да разсее напрежението.

— Не мога да кажа с точност — отвърна Гамелан. — Но всеки може да се досети накъде върви работата само като хвърли поглед наоколо. Не само морето е странно, но и времето се влошава.

И наистина, толкова се бяхме заплеснали по фойерверките на родените от океанските дълбини вулкани, че чак сега забелязахме колко бързо се е променило времето. Слънцето трябваше вече да е изгряло, но небето тегнеше от облаци, плътна сива маса, която бързо почерняваше. Вятърът бръснеше на пориви гребените на шлемовете ни. Дълги вълни на големи интервали браздяха морската повърхност, като онези, които бях виждала при устието на орисианската река по време на зимни бури. По-високите заливаха носа на галерата ни и моряците на вахта се хвърляха по корем зад перилата.

— Трябва да сме готови за всякакъв вид заклинания — объркване, отчаяние, какво ли не — каза Гамелан. — Властелинът няма друг избор освен да ни унищожи или да ни отслаби дотолкова, че сами да се откажем от преследването. В противен случай днес ще е последният ден от живота му.

— Така и ще бъде, гарантирам — твърдо рече Полило.

Гамелан се усмихна одобрително.

— Дано всички споделят твоята решителност, легат. Не забравяйте, че имаме едно голямо предимство — властелинът разполага само с войниците, които са били на борда на корабите в момента на бягството му. Срещу тях ще се изправи Маранонската гвардия, наточена като брадвата, която носиш на кръста си.

Корайс и Полило приеха комплимента спокойно, най-вече защото не го смятаха за преувеличение, и тръгнаха по задачи. Двамата с Гамелан се спогледахме. Думите му за превъзходството на Маранонската гвардия бяха на място, но това далеч не беше единственият решаващ фактор за изхода на предстоящата битка. Имаше поне още два, които Гамелан беше пропуснал да спомене — първо, какво може да се крие в сандъците, които властелинът беше натоварил на корабите от морския замък, и второ, че властелинът се беше озовал в капан. А всеки войник знае, че няма по-опасен противник от онзи, чийто гръб е опрял в стената.

Два часа по-късно вахтените вдигнаха тревога — плавахме право към линия от рифове. Стрикер даде заповед да се промени курсът и да се вдигнат сигнални знаменца, които да предупредят другите кораби. А после изкрещя нови заповеди, които противоречаха на първите, и каза:

— Не са скали. Или поне не такива, които да ни потопят.

Не обясни нищо повече, затова пък всичко живо се струпа отново по перилата. Корабът ни се носеше право към разпенената вода. Наближихме „рифа“ и аз отстъпих стреснато, защото за миг ми се стори, че скалите се издигат и спадат заедно с вълните.

Стрикер прати един моряк да донесе мрежа, спусна я във водата и извади една от скалите. Голяма беше колкото човешки торс и Полило зяпна с уважение капитана, изненадана от силата му, която не беше проявявал преди. Преди да е казала нещо обаче Стрикер извади скалата от мрежата и я метна с една ръка към Полило.

Полило зяпна още повече и отскочи встрани. Скалата падна върху палубата, без да причини по-голямо сътресение от котка, която е скочила от скута на някоя дама. Полило я вдигна и ми я донесе. Тежеше не повече от възглавница.

— Пемза, тъй му викат — обясни Стрикер. — Идва от вулканите. И преди съм виждал таквиз „камъни“, даже съм плавал през цели полета от тях. — После свъси вежди. — Е, май е редно да спомена, че малко след кат' минах през онуй поле, вулканът взе, че се пръсна кат' цирей.

Погледнах напред. Бяхме скъсили разстоянието до вулканичните острови и вече различавахме повече от десетина. Зачудих се какво ли ще стане, ако някой от тях изригне, преди да сме настигнали вражеската флотилия. Реших, че това е в ръцете на богинята, и отправих кратка молитва към Маранония, като се надявах властта ѝ да се простира и до тези пламнали морета.

По-късно същия ден видяхме и други отломки — първо носещи се по водата дървета, после и оплетени храсталаци, изтръгнати навярно от далечната суша, чиито върхове различавахме на хоризонта. Всеки връх сякаш принадлежеше на отделен остров или така поне ни се струваше от разстояние. После се появиха и признаци на живот —

или на бивш живот по-скоро. Съзряхме малка лодка, носена от морско течение. Пратих взвод на носа, с доспехи и запънати лъкове. Когато се приближихме, видях, че лодката е рибарска, и реших на всяка цена да заловя хората в нея и да ги разпитам за странните тукашни води. Бяха четирима, всичките седнали. Стори ми се странно, че никой не се е изправил и не ни маха, нито се опитва да отклони лодката далеч от флотилията ни; не промениха курса си и към нас, така че ние променихме своя.

Бяхме на хвърлей копие от лодката, когато разбрах защо рибарите са така самоуверени — уви, вече нищо на земята или небето нямаше да наруши спокойствието им. Седяха полулегнали на дъното на лодката, с вдигнати към небето лица. Бяха мъртви, но по телата им не се виждаха рани. Нямаше и признаци на разложение; сякаш смъртта ги бе застигнала съвсем наскоро.

Лодката им беше на метри от носа на нашата галера, когато все пак забелязах нещо — очите им ги нямаше. Към задъненото от облаци небе се вираха празни дупки, покрити със спечена кръв.

— Чайки — чух да казва един моряк. — Първо на очите налитат тия гадини. А понякога нападат и докат' си още жив, ако си толкоз отслабнал, че нямаш сили да ги прогониш.

Потръпнах.

Продължихме напред сред засилваща се смрад, поддържахме курса си към вулканите и корабите на властелина. По залез-слънце изчислих, че на следващия ден би трябвало да ги настигнем. Позволих си лукса на надеждата, че ще имам честта лично да убия Нису Саймън. Това щеше да сложи край на прокълнатия им род и моето семейство щеше да получи полагащата му се мъст за много злини, включително и за онова, което Саймън беше причинил на Амалрик — затвор и изтезания, а после и опит за убийство.

Морето беше все така бурно, вълните прииждаха на по-къси интервали, а вятърът се беше усилил почти до ураган, тика че Чола Йй даде заповед да пренаредят платната.

— Големите вълни са кофти работа за кораби кат' тез' на властелина — каза ми Стрикер. — Галери кат' нашата могат да издържат и най-силната буря, ама стават много трудни на управление.

Газим плитко и вятърът ни носи настриани. — После видя тревогата по лицето ми и побърза да ме успокои: — Не се кахъри, кап'тане. Буря или не, утре със сигурност ще си изпробваме силите срещу властелина.

Наредих гвардията да остане в състояние на готовност през нощта, а един взвод пратих при вахтените на носа. Не мислех, че властелинът ще обърне корабите си и ще ни пресрещне за нощно сражение, но би било глупаво да не взема никакви предпазни мерки.

Бях в трюма и преглеждах за петнайсети път бойните си планове — безсмислено упражнение, което всеки командир изпълнява преди битка, — когато един от невръстните юнги дойде да ми каже, че Гамелан ме чака на палубата. Докато се качвах по стълбите, чух двама моряци да си говорят тихо. Подадох глава и ги видях да стоят с гръб към мен при парапета. Заслушах се.

— Проклет да съм — казваше единият, — ама май тря'ваше да си остана в Джейпур да ме гепи стражата. Щяха да ми лепнат пет годинки в кариерите... голям праз, познавам мъже, дето са издържали! А вместо това... — Морякът се изплю ядно в морето. — Първо ни преметнаха за плячката в Ликантия, а после ни пратиха на тая просешка мисия с банда мърли, дето се задоволяват с дръжки на копия и една с друга. Гоним некъв магьосник, дето утре ще ни види сметката като стой та гледай... а дори ние да го надвием... дори да го надвием, казвам ти, пътят назад е дълъг и бас държа, че ония гадни орисианци пак ще се опитат да ни измамат с платата, дето с кръв сме си я заслужили.

— Да не мислиш, че адмиралът не го знае това, а? — каза другият. — Да убият веднъж ония кучки властелина и да сложим ние ръчички върху златото, дет' го е натоварил на корабите си... плановете ще се променят, казвам ти. А и не забравяй, че онзи уж носел неква магия, дет' със сигурност ще можем да я шитнем на някого... к'во, може даже ония магьосници от Далечното царство да проявят интерес, ако не за друго, то за да не я спипа който друг. Не бързай да овесваш нос, приятел. До утре на обед сички ще пърдим в коприна, казвам ти.

Първият моряк изсумтя, но преди да е отговорил, аз издрънчах с ножницата на меча си в перилото на стълбите към палубата, сякаш

тъкмо съм тръгнала нагоре. Двамата се обърнаха, видяха ме да излизам от трюма и побързаха да се отдалечат към кърмата. Не казах нищо, но си помислих, че току-виж утре ни се наложило да водим две битки вместо една и че трябва да подготвя гвардейките си за възможно предателство. Приказките на двамата моряци може да бяха само празни думи на недоволни негодни, но не се съмнявах, че Чола Йй има резервен план, в случай че изникне възможност за по-голяма печалба.

Лесно намерих Гамелан. Беше накарал моряците да му разпънат малка палатка близо до главната мачта. Дори през сернистата воня на въздуха долових уханието на тамян от четирите мангала в ъглите на палатката. Заварих го в мрачно настроение. Седеше с кръстосани крака на килим, застлан върху палубата. Пред него бяха подредени жезълът му, няколко малки колби и петте кокалчета с врязани червени символи, с които правеше предсказанията си. Четири уханни кандила висяха на копринени въжета, вързани за тавана на палатката. Ала онова, което веднага привлече погледа ми, беше отворената абаносова кутия и черният скъпоценен камък в нея — сърцето на властелина.

— Хвърлих костите — каза без встъпление Гамелан — с надеждата да разбере какво е намислил за утре властелинът. Усещам заклинание, което използва същите странни изкуства, които долових и преди последната атака в Ликантия. Но не мога да определя какво точно представлява.

— Явно е насочено срещу нас — казах меко.

— Странно, но не е, поне засега. Набира сила, точно като бурята. Ала му липсва фокус. Не знам с какво да го сравня, така че да ме разбереш, но... може би с циклон, който набира невидими сили във въздуха, преди да се стовари върху земята. Ще ми се да можех да надникна в сърцето на властелина така, както селските вещици уж виждат в сърцето на ухажорите.

— Вчера се чудеше дали властелинът не е подбрал съзнателно това място за голямата битка. Намери ли отговор на този въпрос?

— Да... и не. Долавям тъмна целенасоченост, но не знам дали е планирал това предварително, или просто е решил да се възползва от възможността. Във всеки случай не долавям заплаха от пространствата отвъд хоризонта, а все щях да усетя нещо, ако там ни чакаше засада от магическо естество. — Той поклати объркано глава. — За друго те

повиках обаче. Повиках те, защото научих, че именно в теб властелинът вижда най-опасния си враг. Той се страхува от теб.

Не възразих, защото би било проява на фалшива скромност. Властелинът имаше адски сериозни основания да се страхува от мен!

— Подозирам, че ще се опита да те отстрани в самото начало на битката — каза Гамелан. — Теб и знаменоската, която е изтръгнала сърцето на брат му от гърдите. Исмет вече беше при мен и й подсигурих най-добрата защита, която ми е по силите. Едва ли ще я грози по-голяма опасност от всеки друг по време на битката — макар че и така опасността е голяма, разбира се. На теб ще ти е нужно нещо повече обаче. Ела. Седни срещу мен.

Свалих меча от кръста си и седнах с кръстосани крака срещу Гамелан. Той протегна кокалестата си ръка и подхвана тих напев:

*— Ястребът за лов кръжи в небето,
плячката лежи-мижи в морето.
Порчето не мръдва и не шава,
дирята му в миг се изпарява.*

После каза:

— Подозирам, че властелинът е разгадал онова заклинание с пора, което ти направих преди последната битка, затова реших, че е по-добре да го разваля.

Кимнах признателно, макар че сърцето ми се сви — Гамелан все още не разбираше слабостта на семейството ми към тези малки и решителни ловци и как духовете им ни бяха помагали неведнъж. Реших, че приключим ли с всичко това, ще го помоля да направи друго заклинание, нещо като кръвна връзка с породата им, да речем.

— Има и още нещо, което може да помогне — каза той. Извади малък златен сърп и го положи върху вкамененото и смалено сърце на властелина. — Вдигни ръце с дланите нагоре. — Допря сърпа до китките ми, точно там, където се напипва пулсът. — Вече приготвих билките и направих заклинанията върху този предмет — обясни той, след което запя:

— Няма песни за пеене,
няма думи за казване.
Кръв при кръв,
кръв при кръв.
И нека кръвта на убития
стане червена мъгла
и пред очите на живия
се спусне тъма.
Тъй очите ще гледат,
но няма да видят
и напред ще отминат.

А после каза с нормален тон:

— Това е всичко, приятелко моя. Боя се, че основната ти защита утре ще трябва да поемат сестрите ти и собственият ти меч.

— За повече от това никой боец не може да си мечтае, освен за благословията на Маранония и Те-Дейт — казах аз. Понечих да стана, но после ми хрумна нещо и седнах отново на килима. — Гамелан... аз, разбира се, не съм никакъв жрец. Но... преди малко ти каза, че властелинът едва ли е смятал да се озове точно тук, когато избяга с корабите на Саймън, но сега се надява да извлече някаква изгода от положението. Възможно ли е... тези вулкани, към които се приближаваме, да са в дъното на всичко?

Дори на треперливата светлина от мангалите видях как преbledня лицето му.

— Земна магия — прошепна той, повече на себе си, отколкото на мен. — Тук, където тя се протяга от сърцето на света? — Замисли се, после поклати глава и каза по-спокойно: — Не, Рейли. Дори със знанията, получени от Далечното царство и от Дженъс Грейклок, властелинът едва ли е способен да направи това. За да привлечеш от тази сила, не е достатъчно да си велик магьосник в разцвета на могъществото си, нужно е жертвоприношение, толкова голямо, че дори не мога да си го представя... За миг обаче се разтревожих. Благодаря ти, Рейли. Тази нощ ти ме научи на нещо. Не само ми напомни, че мозъкът ми остарява също като костите, а и че прекарвам твърде много време да ровя в собствените си мисли, вместо да почерпя мъдрост от

мислите на другите. Моля те, Рейли, ако ти хрумнат и други такива идеи, сподели ги с мен, колкото и нелепи да ти се струват. Вярно е, че сме на път да притиснем властелина до стената, но да проследиш мечката до бърлогата ѝ не е същото като да проснеш кожата ѝ пред камината.

— На мен ли го казваш? — засмях се аз. Думите му ме подсетиха за първия ми сблъсък от подобен род. Изправила се бях с копие то си срещу голяма кафява мечка, а накрая се озовах сред клоните на едно дърво, достатъчно дебели да издържат тежестта на младо момиче, но не толкова, че да понесат и тежестта на мечката, която изведнъж се беше превърнала от плячка в ловец. — Ще ида да поспя — казах и станах. — Дано да имаш късмет утре, Гамелан. Ти, аз и всички останали.

Излязох навън и вонята ме блъсна в носа. Знаех, че никой от нас няма да спи спокойно, докато властелинът е жив.

Някъде посред нощ променихме курса си. Право пред нас беше първият огромен вулкан, възправил снагата си от океанското дъно. Червеното сияние откъм пресечения му връх се лееше върху вълните, които се разбиваха високо в основата му. Явно нямаше прилежаща суша, защото морякът, когото пратиха да измери дълбочината, така и не стигна дъно с оразмерения си прът.

Нощното небе беше достатъчно светло и с лекота различавахме деветте кораба на властелина. Те също бяха променили курса си и плаваха близо до основата на вулканичната планина. Когато вулканът остана зад кърмата ни, вече се беше зазорило и виждахме съвсем ясно.

Пред нас, на приблизително равни интервали, се редяха още три вулкана, по-ниски и не така заплашителни като първия, който бяхме подминали. Не бяха и изолирани като него — свързваха ги ниски пясъчни наноси, които се точеха по протежение на хоризонта докъдето поглед стига. Вече нямаше съмнение, че властелинът е попаднал в капан.

Когато слънцето се издигна над хоризонта, властелинът и Саймън вече бяха строили корабите си в бойна формация, със свалени

платна. И чакаха нещо — или сигнал за атака, или ние да ги нападнем първи. Слънцето наистина беше изгряло, но лъчите му с мъка пробиваха гъстия задимен въздух — беше толкова мрачно и задушно, сякаш сме се озовали в средата на горски пожар. Стори ми се, че чувам грохот откъм останалия зад гърба ни вулкан, но после реших, че идва от рифовете пред нас.

Морето беше сиво и бурно. Вятърът отново беше променил посоката си и духаше срещу нас. Бяхме свалили мачтите — стандартна процедура при галерите преди битка. Причините бяха две — както да се предпазят гребците, защото мачтите нерядко падаха отсечени в мелето, така и за да се възползват корабите максимално от задвижващата сила и повратливост на веслата. Всички гребци без изключение бяха по местата си, бойните барабани отмерваха ритъма на движенията им, тежкият им звук се носеше от кораб на кораб през воя на вятъра. Барабаните имаха и друго предназначение, освен да задават ритъма на гребците — смяташе се, че разиграват кръвта и вдъхват кураж пред лицето на противника. Може и да помагаша на моряците и войниците на Чола Йй, но моите жени едва ли се нуждаеха от насърчение. Дългото пътуване по море се беше оказало точно толкова отегчително, колкото и по суша. Днес обаче дългата борба за надмощие между Ориса и Ликантия щеше най-после да свърши, колкото и могъщ магьосник да беше последният жив властелин.

Трудно беше да се различат другите четиринайсет кораба от нашата ескадра — след като мачтите бяха свалени, от палубите им стърчаха само тънките прътове при кърмата за сигналните флагчета. Не че в момента се пращаха сигнали от кораб на кораб — тактиката ни беше разработена отдавна. Всяка галера щеше да си избере цел по свое усмотрение, да се приближи до избрания кораб и да го превземе на абордаж. Капитаните на Чола Йй, моите сержанти, както и отговорниците на гвардейските отделения на единайсетте кораба, които имаха честта да ги превозват, бяха инструктирани да си отварят очите за застрашени орисиански галери и при възможност да им се притекат на помощ. А ако се отвореше шанс да ударят пострадали ликантийски кораб, който опитва да се измъкне от битката, заповедта беше да го атакуват и потопят.

Ликантийските кораби бяха значително по-големи от нашите и много различни. Бяха типични платноходи, а не галери с платна, и

всеки имаше по две или три допълнителни палуби над ватерлинията, по три мачти и бушприт с платна. Говореше се, че били гордостта на Саймъновата флотилия — бързи и въоръжени търговски кораби, които не се различават функционално от бойните, освен по луксозните каюти. Сега, когато вятърът духаше откъм гърба им, предимството беше на тяхна страна.

Видях голям флаг да се спуска два пъти над един от корабите, от върха на стърчащия под ъгъл над носа бушприт, и ликантийците вдигнаха до един платната си. Чух подигравателни кръсъци откъм нашите галери.

— Тия копелета ще опитат таран — каза Стрикер. — Ама много им здраве. Щото нямаше да сме акулите на Чола Ий, ако се помотвахме, докато делфините се пънат да ни ударят.

Греблата се забиха дълбоко във водата и галерите ни се устремиха към битката. Видях, че корабите с моите отделения минават напред, нетърпеливи да се счепкат с врага, но не казах нищо. Не казах нищо, макар че видях другите кораби, онези с войниците на Чола Ий, да изостават и да оставят на друг да обере славата — и да пролее кръвта — на първото стълкновение.

— Капитан Стрикер — извиках. — Онзи кораб, който даде сигнала за атака. Там трябва да е властелинът. Насочете се към него!

Стрикер изрева някакви заповеди и галерата ни се стрелна към набелязаната цел. Явно не само ние бяхме видели сигнала със знамето, защото и други орисиански кораби се включиха в атаката. Най-отпред беше галерата на Чола Ий. Като знам каквото знам сега, и като знам какво стана с Чола Ий, съм склонна да обясня усърдието му с онова, което ми каза преди атаката срещу Ликантия — че един водач на наемници трябва да е винаги в първите редици, иначе рискува глутницата бързо да му намери заместник. Но макар да се надявам, че банда гладни демони разкъсват душичката му на малки парченца, охотно признавам, че кураж не му липсваше. Никога не бива да забравяме, че храбростта не е запазена марка на героите.

Два ликантийски кораба излязоха пред флагмана на властелина в опит да защитят водача си. Скоростта, с която се движеха, ми се стори неестествена. Макар вятърът да духаше бясно в платната им, единствено магия можеше да обясни подобна скорост.

Заля ме вълна от страх. Изведнъж осъзнах, че ще умра, при това не благородно, а като последната неудачница, с разпорен корем и разпилени черва, ще се гърча в агония и ще гледам безпомощно как властелинът се измъква от хватката ни. Чух жени и мъже да крещят от ужас, покосени от същото заклинание. Потърсих думи, с които да върна куража им — техния и своя, — но не открих и една, защото в същия миг ни застигна второто заклинание на властелина и мислите ми се пръснаха хаотично. Объркването ми беше толкова голямо, че нито знаех какви заповеди да дам, нито какво ще правя, когато стигнем до противника.

А после откъм носовете на галерите ни изригна огромен зелен облак, страхът и объркването се стопиха и аз видях Гамелан, който размахваше трескаво ръце, заплитайки контразаклинанието. Обикновено магиите не сработват добре по време на сражения, защото и двете страни влагат ужасно много време в създаването на най-разнообразни заклинания — от такива за персонална защита и непробиваеми доспехи до други от тактическо естество като тези, които властелинът току-що беше хвърлил срещу нас. Ала рядко се случва толкова могъщи заклинатели като Гамелан и властелина да присъстват лично на бойното поле. Нямах съмнение, че сме свидетели на магически двубой, който щеше да остане в историята.

Поех жадно въздух и той ми се стори сладък, нищо че вонеше на развалени яйца. Хвърлих поглед към другите одрисански кораби точно когато една от галерите се опита да избегне сблъсъка с налитащ ликантийски кораб. Но или магията за объркване още не се беше вдигнала докрай, или гребците не бяха достатъчно опитни, защото подсиленият нос на ликантиеца се заби странично в корпуса на галерата, натроши фалшборда и я наниза на тарана си както рибар нанизва риба на харпун. Разнесоха се викове, когато галерата се вдигна над водата и увисна за миг във въздуха; а после дървенията се сцепи, галерата се наклони настрани и цопна обратно във вълните. Носът на ликантийския кораб се стовари отгоре ѝ, потопа я, прегази я и тя пое към морското дъно... моряци и гвардейки се мятаха трескаво във водата, търсеха нещо, за което да се хванат, но дрехите и доспехите ги дърпаха надолу, разпенените вълни ги заливаха.

Толкова видях — за повече нямах време. Хукнах към носа, като крещях заповеди на гвардейките си. Знаменоска Исмет тичаше на

крачка след мен. В движение чух нов грохот и този път бях сигурна, че не идва нито от морето, нито от рифовете в далечината, а от вулкана зад нас. Изригвай, проклет да си, помислих си. Непосредственото ми бъдеще носеше сблъсък на мечове, а не потоци от лава.

Корайс и Полило ме чакаха начело на взводовете си. Корайс си беше лепнала застиналата усмивка, която неизменно кривеше лицето ѝ по време на битка. Полило си тананикаше нещо, което пък беше нейната запазена марка. След една битка я попитах каква е тази песен, която толкова я вдъхновява, а тя ме изгледа с празен поглед и ме попита добре ли съм, защото изобщо не можела да пее и си го позволявала само в пияно състояние и при наличието на достатъчно голям хор от други пияндета, който да прикрие фалшивото ѝ мучене.

Двата прикриващи ликантийски кораба бяха само на три изстрела с лък от нас. Зад тях се виждаше флагманът — ясно различавах знамето на Саймън, а над него и двуглавия лъв на властелина. Корабът на Чола Йй не се виждаше никъде.

Три галери се стрелнаха през бурното мрачно море към ескортиращите кораби. Добре насочени копия и стрели обсипаха кварталдека на единия... и той свърна настрани, останал без кормчия. Две галери се плъзнаха покрай бордовете на втория кораб и видях гвардейките от прилежащите отделения да се изсипват към перилата с изтеглени за бой мечове.

Третата галера се канеше да направи същото с пострадалия кораб, когато властелинът удари. Сякаш от нищото лумна огън, в права линия по самата вода, все едно невидим лъкометец я беше изстрелял от неговия кораб. Носът на галерата избухна в пламъци като сухи подпалки. Гамелан зареди някакво заклинание на висок глас и огънят угасна толкова бързо, колкото беше пламнал... но орисианският кораб беше на практика отстранен от битката, поне докато щураците се по палубата му гвардейки и екипаж не успеяха да си върнат контрола върху управлението му. Справиха се по-бързо от очакваното и скоро галерата пое отново напред, а аз едва сдържах победоносния си вик, като гледах как орисианците хвърлят кораба си обратно в сърцето на ликантийската флотилия, вместо да подвият опашка след сблъсъка си с магията на властелина!

И ето че пред нас се отвори пространство за атака.

— Какво ще заповядаш? — викна Полило.

Замислих се. От ниските реи на мачтата към фалшбордовете на флагманския ликантийски кораб бяха опънати големи увиснали мрежи. Зад парапетите се бяха наредили копиеносци, които щяха да пронизат всяка заплела се в мрежите гвардейка. Зад тях чакаха стрелци със запънати в лъковете стрели, на фордека имаше два малки катапулта и още един при бизана. Стори ми се, че най-отзад, на кварталдека, различавам Нису Саймън и самия властелин.

Един от другите ни кораби се беше приближил до ликантийски съд, нос към кърма, и го беше уловил с абордажни куки. Само че силните пориви на породения от магия вятър тласкаха галерата назад и тя се клатеше неуправляема. Един от катапултите на ликантийския кораб изстреля огромен камък, който проби корпуса ѝ. Чуха се писъци и бълбукане на вода. Въжетата на абордажните куки бяха срязани моментално и ликантиецът пое напред, докато нашата галера потъваше в морето.

Корабът на властелина се виждаше все по-ясно. Бяха ни видели, осъзнали бяха заплахата в наше лице и вече запъваха катапултите си. Огромен камък цопна близо до нас и воден фонтан обля гвардейките при носа.

Хрумна ми нещо и извиках на Гамелан:

— Магъоснико! Спри вятъра, ако обичаш!

Гамелан ме чу и го видях как заприда ново заклинание. Свих шепи пред устата си и изкрещях на Стрикер, който наблюдаваше битката от кварталдека:

— Приблужи ни под носа им! — После грабнах лъка и колчана на една гвардейка и ги преметнах през рамо.

Стрикер може и да ме беше сметнал за луда, която незнайно защо иска от него да се забие в ликантийския кораб, но не се поколеба и за миг, а изкрещя съответните заповеди с пронизителен като воя на самия вятър глас. Кормчията дръпна силно румпела, Дубан — отговорникът на гребците — изкрещя нещо на хората си... а после вятърът утихна, усмирен от контрзаклинанието на Гамелан... платната на ликантийския кораб увиснаха в безветрието и движението му рязко се забави.

Нашият кораб свърна близо до борда на ликантиеца, който надвисваше високо над нас, а после се озовахме при носа му и греблата от тази ни страна се вдигнаха. Видях глави да надзъртат над

парапетите горе, копия и стрели литнаха към нас, а после се мушнахме под носа на кораба и аз скочих, макар да виждах само една от котвите му, увиснали от подкрановата греда. Улових ръждясалия метал, стиснах с всички сили, набрах се и се изтеглих върху един от зъбците. Котвата се залюля. Посегнах надолу, Исмет хвана ръката ми... и после и тя като мен се озова на ликантийския кораб. Зад свъсеното ѝ лице зърнах нашата галера, която се отдалечаваше трескаво; Стрикер крещеше заповеди, които да я изведат успоредно на ликантиеца като преди.

Двучленият ни абордажен отряд предизвика виковете и крясъците откъм палубата, един стрелец в гнездото на бушприта пусна по нас стрела, но тя мина далеч. Самата аз вече държах в ръце взетия назаем лък, прицелих се и стрелях — стрелецът високо горе размаха ръце и падна, пронизан в гърдите. В гнездото на мачтата имаше още двама стрелци, които се целеха към нас, без да съзнават, че времето им е изтекло — Исмет свали единия, а аз, преминала в боен режим, който разтегляше времето като в подводен сън, извадих без бързана стрела от колчана, изпънах тетивата, усетих мига, в който лъкът и стрелата ми прошепнаха „пускай“, направих го и послушната стрела се заби в гърлото на последния ликантиец горе. Гнездото се опразни и поне на първо време нищо не ни заплашваше — поне докато ликантийците на палубата не откриеха начин да се промушат през мрежата, която сега ни прикриваше.

Галерата на Стрикер беше заела позиция, а после видях и кораба на Чола Ий да се приближава с пълна скорост. Колкото повече подкрепления, толкова по-добре. Преметнах лъка през рамо, покатерих се по веригата, открих солидна дървена подпора, за която да се хвана, и се прехвърлих на бушприта.

Писарю, ще се отклоня за кратко, колкото да спомена за още един аспект на сраженията, които сагите пропускат. Солидната дървена „подпора“, за която споменах току-що, беше всъщност един от отворите, прорязани в носа, за да служат като отходно място. Мога да се хвана на бас — залагам наследствения си дял от богатството на рода Антеро срещу кое да е копче от твоята туника, — че нито една героична картина или описание на онзи момент не ме изобразява как вися там с ръце в лайната и с Исмет до мен.

Но това нямаше значение, нито тогава, нито по-късно, защото от бушприта към средата на предната мачта беше опънато дебело въже, така нареченият щаг. Разполагах с броени секунди, защото по мрежите вече пълзяха копиеносци.

Извиках надолу към нашата галера да ни осигурят прикритие със стрелба, но гласът ми се стопи в поривите на внезапния вятър, пробил си път през контразаклинанието на Гамелан. Ала и без изричната ми заповед откъм палубите на Стрикер и Чола Ий литнаха стотици стрели, ликантийските копиеносци закрепяха и отстъпиха.

И ето че с Исмет се закатерихме по дебелото въже към мачтата, увиснали надолу с главите като маймунки. Щагът свършваше при малка платформа, която, както разбрах по-късно, се наричала „марс“, точно над най-долната рея, и явно Маранония ни помагаше, защото на платформата нямаше вражески войници. Бяхме извадили мечовете си и се оглеждахме трескаво. Едновременно забелязахме въжетата, които държаха предпазната мрежа. Придвижихме се странично по реята, дебелата греда, която държеше платното, разсякохме с няколко удара въжетата и мрежата се срине върху палубата и захлупи шепата стрелци, които се целеха в нас. Сега нищо не пречеше на абордажните отряди да си свършат работата.

Галерата на Стрикер се беше лепнала за борда на ликантийския флагман и се подмяташе по вълните, а после абордажните куки литнаха и моите жени се изсипаха върху вражеската палуба. Отзад беше галерата на Чола Ий, стрелците му се трупаха на носа и засипваха кораба на властелина със стрели.

С Исмет спряхме за миг, колкото да си поемем дъх, и една стрела изжука на косъм от главата ми — широкият ѝ връх поряза ръката на Исмет и се заби в мачтата. Исмет понечи да скочи, но овладя инстинктивната си реакция, преди да съм посегнала, за да я спря.

— Не можем да останем повече тук — каза тя, докато бършеше кръвта от плитката рана, после свъси объркано вежди. — Макар че не виждам откъде дойде тази стрела. Хайде да се махаме. По-късно ще си уреждаме сметките с онзи тип, който и да е той.

Хубаво, помислих си. Къде да се махнем обаче? Фордекът под нас гъмжеше от сражаващи се мъже и жени, писъци и бойни викове. Мярнах Полило — острието на брадвата ѝ хвърляше отблясъци. Огромната жена парира удар с копие, премина в атака и брадвата ѝ се

заби дълбоко в рамото на копиеносеца. Никоя от страните не отстъпваше, никой не предлагаше, нито молеше за пощада. Ликантийците може и да бяха зли, но боговете са ми свидетели, бяха и смели. С костите си усещах, че днешното сражение, дори да не засягаше така драматично съдбата на Ориса, щеше дълго да живее в легендите. Битката не носи слава, ако врагът е малодушен.

През звуците на битката долових отново громоленето на вулканите.

Можехме да се спуснем по такелажа към битката долу, но имахме по-спешна задача. В другия край на палубата, зад централната мачта, беше струпана стена от войници, които препречваха пътя на абордажните отряди към крайната им цел. Властелинът стоеше спокойно на квартердека, точно зад ликантийския кормчия. Докато той не паднеше, всички ние се моряхме да избиваме паленца, вместо да се хвърлим върху вълка.

Пред властелина стояха две отворени черни ракли. Той вземаше разни неща от тях и ги хвърляше по вятъра, като ни засипваше с безумен миш-маш от заклинания. Опитах ли да задържа погледа си върху него, очите ми се насълзяваха от болка, затова ги отместих и спрях погледа си върху Нису Саймън. Знаех го добре, макар да не се бяхме срещали лично, от стройната снага и русата коса, която падаше на вълни по раменете му, до тънкото острие в ръката му и белезите, с които магията на Дженъс Грейклок беше съсипала красивото му някога лице, превръщайки го в образ на чудовище в синхрон с истинската му същност.

Вече не бях само капитан Рейли Антеро от Маранонската гвардия. Острието ми трепна, въжето от нашата позиция до главната мачта се озова срязано в ръката ми, а мечът — обратно в ножницата си. И аз скочих, залюлях се на изопнатото въже, видях поддържащата централното платно рея да се приближава стремително под мен, посрещнах я с краката си с намерението да отскоча, но изпуснах въжето, загубих равновесие и като по чудо паднах върху дебелия греден, вместо да полетя надолу. Нямах време да размишлявам за глупостта на постъпката си, нито какво щеше да стане, ако се изпуснех и паднех на палубата или още по-лошо, между галерата на Стрикер и корпуса на ликантийския кораб. В първия случай щях да се изпотроша, във втория — да бъда смазана на кайма. Хвърлих поглед надолу. Никой

не ни обръщаше внимание, включително Нису Саймън — вниманието на всички беше ангажирано с битката на фордека.

А после замръзнах като заек под погледа на ловуващ орел — видях как властелинът плъзга поглед по мачтите. Заклинанието на Гамелан прозвуча в главата ми: „Ястребът за лов кръжи в небето... порчето не мръдва и не шава“... но не посмях дори да прошепна безгласно думите. Леденият поглед на властелина ме перна веднъж, после още веднъж, и продължи нататък. Изглежда, още бях под защитата на Гамелан, но знаех, че не мога да разчитам само на магия.

Видях как Исмет сръза на свой ред едно въже, за да се придвижи от предната мачта към мен, но аз имах недовършена работа с Нису Саймън и властелина, която не можеше да чака повече. Огледах се трескаво, зърнах близо до себе си подпорна греда от главната мачта към бизана и пропълзях до нея.

Скоро се озовах над властелина и Саймън. Охраняваха ги само двама войници, плюс двама морски офицери и кормчиите.

Давам си сметка, че разказът ми за събитията от момента, в който напуснахме галерата, до момента, в който се озовах над най-смъртоносния ни враг, звучи като начинание продължително и хладнокръвно. И такава ми се струваше тогава, макар че едва ли бяха минали повече от четири минути.

Спускането ми надолу беше съвсем лесно — въжетата на един от катапултите висяха и аз се хлъзнах по тях все едно бях на тренировъчния полигон в родните казарми. Когато стигнах на десетина стъпки над мъжете, пузнах въжето и паднах на крачка зад Нису Саймън.

Той се обърна с провиснала челюст, но мускулите му реагираха мълниеносно и сабята му излетя от ножницата в защитна позиция. Един от войниците се хвърли напред с насочено за удар копие, аз отбих оръжието и го пронизах. Измъкнах меча си от корема му точно когато Нису нападна, явно с мисълта да се възползва от временното ми затруднение. Направих крачка встрани и замагнах тромаво с меча, но дори и така го принудих да отскочи. А после чух властелина да вика нещо зад Саймън и разбрах, че разполагам с броени секунди. Ала сега бяхме в царството на стоманата и секундите на магията се точеха бавно.

Саймън нападна отново и аз блокирах удара му с надеждата, че по-тежкият ми меч ще строши неговата сабя за дуели. Ала той умело извъртя меча ми встрани и разбрах, че имам насреща си достоен противник.

Успях да закача с меча си гърдите му, но върхът звънна в метал — Саймън носеше ризница под черната си туника. А после си разменихме серия от удар и блок... удар и блок... удар и блок, сетне аз сниших уж неволно върха на меча си; преди да се е възползвал Саймън от предимството обаче, ударих сабята му с плоското на моя меч, точно над ефеса; ударът не беше силен и целеше единствено да обърка защитата му... после посякох. Мечът ми издълба бразда в бедрото му и аз видях как устата му се сгърчва от болка. Ала Саймън бързо се съвзе и нападна на свой ред. Оръжията ни се сблъскаха при дръжките.

И двамата мълчахме — в истинските двубои, когато залогът е кръв, няма време за чесане на езици.

Следващата му атака беше насочена към лицето ми, явно с идеята, че тази част от тялото си бих пазила най-зорко, понеже съм жена. Но аз само мръднах главата си и острието му пропусна целта. Не му дадох време да възстанови равновесието си, а нападнах, целех се в ямката на гърлото. Моят удар също не намери целта си и за миг се озовахме гърди до гърди, толкова близо, че усетих сладникавия мирис на кардамон в дъха му. Опита се да ме удари с глава, но аз дръпнах навреме своята, изплюх се в лицето му и отскочих назад.

Помня, че кимнах несъзнателно, докато заемах защитна стойка — Нису Саймън умееше да се бие. Дълго ще помня мига на смъртта му, а че беше такъв, съмнение нямаше. Разбрахме го и двамата — очите му изведнъж се разшириха, а после се стиснаха инстинктивно в очакване на болката, докато аз се хвърлях напред и отдолу. Мечът ми се плъзна под ризницата и се заби дълбоко в корема му.

Саймън залитна назад. Вече не представляваше заплаха, затова се обърнах светкавично с вдигнат за блокада меч, а до ушите ми стигнаха победоносните викове на моите жени. Явно бяха пробили ликантийските редици на главната палуба, възползвайки се от смута сред войниците при смъртта на Саймън. Ала всичко това само мина покрай вниманието ми.

Пред мен беше последният властелин. Зад него стоеше последният войник на кварталдека, но той беше без значение.

Властелинът изпълваше целия ми свят.

И в този миг илюзорното, „подводно“ разтягане на времето стана реалност, а не страничен продукт на претоварените по време на битка сетива. Беше все едно се движа в гъст петмез или газя в плаващи пясъци, ужасия, излязла от нечий кошмар.

— Порчето! — изръмжа насреща ми властелинът. А после хвърли към мен заклинанието си: — Женският пор, кучката! Убийцата на брат ми, навлякла чужда магия. Антеро! Този път нишката на живота ти ще прекъсне, ще се прекъснат и всичките ти дела! Умри заради нахалството и арогантността си, умри заради разрухата, която носиш със себе си! Сега ще стоиш и ще чакаш смъртта си, докато помета този кораб и това море от всички орисианци. Твоята смърт обаче ще е особена, Антеро, ще е най-ужасната, каквато са познали само онези, които умират като мои Избрани, ще умреш от собствената си ръка, но начина ще го избира аз. И не търси помощ, кучко. Помощ няма да дойде, нито от твоя магьосник, нито от мърлите, с които служиш.

Знаех, че казва истината, защото всички на кораба се бяха вкаменили също като мен.

— А сега ме погледни в очите и чуй какво ще ти заповядам — каза накрая той.

И бавно, много бавно, очите ми се вдигнаха нагоре, по костеливите му гърди, по рошавата брада и изпилените остри зъби; не можех да се спра и след миг погледът ми затъна дълбоко във водовъртежа на очите му.

— Да, очите — каза властелинът почти спокойно, сякаш двамата се намирахме в някаква тиха и безопасна стая. — Твоите очи. Те ще са първи. Хвърли меча и си извади очите, порче. Имаш остри нокти, които дълбаят навътре. Забий нокти в очите си, порче, и ще ти дам позволение да крециш колкото си искаш.

Усетих как мечът се изплъзва от хватката ми и пръстите на другата ми ръка се свиват послушно като нотките на граблива птица. И тъкмо посягах неохотно към лицето си, когато усетих нещо и изведнъж възвърнах контрола над собствените си действия... само за миг се бях отърсила от лепкавото като плаващи пясъци заклинание. Стиснах здраво меча си като преди, а пръстите на другата ми ръка се отпуснаха. Браво, Гамелан!

— Съюзникът ти е по-добър, отколкото очаквах, но не толкова, че да ме спре — каза властелинът и се наведе, без да отделя очи от моите. Мушна ръка в отворена кесия, която висеше на гърдите му, и хвърли към мен шепа прах.

Прахта се втвърди и се превърна в миниатюрни остри стрелички. Опитах се да отскочи встрани, но краката ми пак бяха натежали. Една мисъл прекоси главата ми, докато се готвех да посрещна смъртта си, мисъл, която не разбихах:

*„Обърни се.
Завърти се.
Едно с вятъра,
едно с бурята“.*

Беше все едно съм направила заклинание, но трябва да го беше направил Гамелан, разбира се. Така или иначе, смъртоносният облак се раздели в два потока и ме заобиколи.

Властелинът примигна объркано, после дойде на себе си.

— Смъртта те чака, смъртта те вика — извика той с пронизителен глас, издигнал се почти до писък в края на фразата; ръката му се стрелна и измъкна меча от пръстите на замръзналия от ужас ликантийски войник до него. — Силата ми става на стомана, става на меч и се стрелва към сърцето ти, така както ти отне сърцето на брат ми. — Пристъпи напред, бързо и изящно, като млад воин, а не като старец.

Аз стоях като вол в кланица, който чака чука на касапина, но миг преди да е станало твърде късно, нещо застана между нас.

Не знам как да го опиша другояче освен като присъствие, което се промени пред разфокусирания ми поглед. Първо го взех за образа на Маранония, с доспехите и шлема, но после то се промени във формата на моята отдавна мъртва и дълго оплаквана Отара, а после се промени отново и ми се стори, че разпознавам Трис, но лицето беше на майка ми, а после прие формата на жена, която не познавах, жена със старомодна носия на орисианска селянка... а после крайниците ми се раздвижиха освободени и видението се разпадна в обикновена морска

мъгла от бушуващата наоколо буря, и аз хвърлих меча, както се хвърля копие; властелинът почти ме беше достигнал във вихъра на атаката си.

Върхът на меча се заби под извивката на ребрата му вдясно и проби белия дроб.

Властелинът изкрещя, мускулите му се свиха конвулсивно и мечът му излетя високо, после цопна в морето. Той залитна назад и помислих, че ще падне, но по някакъв начин — със силата на волята си, без съмнение, — той остана на крака, а мечът ми падна на палубата.

Червена пяна обагряше устните му и той я изплю, веднъж и още веднъж, и брадата му поаленя.

Залитна отново и се подпря на капака на една от отворените магически ракли.

— Браво, браво. Боях се от това... и хвърлих костите. Има светове, още и още. Ти ме порази, женско порче, но нищо не ще спечелиш от този удар. Пак ще умреш, сега или след ден или месец. И дните, които ти остават, ще бъдат дни на болка и смут. Дни преброени, Антеро, и броят им е малък.

После вдигна очи към тъмното буреносно небе и гласът му набра сила, издигна се до писък, оглушителен както онзи път, когато ми се заканваше от облаците над морския си замък, и заговори на език, който не знаех, редеше тъмни заклинания, които не разбирах, но които вледеняваха душата ми. А после различих последните думи:

*— За цената платена,
за дължимия дълг —
за разплата е време,
разплата със кръв.*

И сякаш не го бях ранила смъртоносно, се изправи силен и жизнен и се източих на ръст високо над мен. Магьосниците умират трудно, помислих си, ръката ми откри дръжката на кинжала и го извади от канията.

Но преди да нападна, властелинът се наведе, взе една от раклите — ракла, която дори трима силни мъже биха повдигнали трудно, и с три дълги крачки стигна до парапета.

— Цената е платена и битка предстои — изкрещя той и скочи право в бурното море, стиснал в ръце магиите си.

Хукнах към парапета и се наведох през него, но не видях нищо освен разпенени вълни.

Осъзнах, че последният властелин наистина е мъртъв, но не ми остана време да се зарадвам.

Защото морето изведнъж полудя и разбрах за каква кървава цена ломотеше той, преди да скочи зад борда. Разбрах дори и казаното от Гамелан предната вечер в палатката: „за да привлечеш от *тази* сила... е нужно жертвоприношение... толкова голямо, че дори не мога да си го представя“.

Властелинът беше платил тази цена и земята вля нужната сила в неговото най-велико заклинание — изплю огън в небесата и прогони сивия полумрак и дъжда. Два вулкана изригнаха едновременно. Лава бликна от пастта на по-близкия, дим и огън изригнаха до небесата.

Стоях и зяпах, а после Корайс се появи до мен и ме задърпа трескаво.

— Рейли! Трябва да бягаме!

Спомените ми за последвалите минути или часове са неясни, но ясно помня как Корайс ме повлече насила по палубата, а после жените ме прехвърлиха трмаво на нашата галера. Нямам спомен, съпротивата на ликантийските войници и моряци да е продължила след смъртта на властелина. Може да бяха загинали всичките, или пък като мен са зяпали омагьосани огнената смърт. Помня, че чух Стрикер да крещи всички да хващат греблата, помня и как зърнах през сивата мараня кораба на Чола Ий, който бягаше с пълна скорост пред разширяващия се ад.

Помня също, че видях няколко ликантийски кораба да се поклащат безцелно, мятани от вълните, сякаш кормчиите им ги бяха зарязали в пристъп на паника.

Огромни скали, хвърлени от катапултите на самите богове, скали по-големи и от най-големия кораб, се забиваха в морето около нас, а от небето се сипеше нестихващ дъжд от нажежени частици пръст.

Помня, че видях и други орисиански кораби да тръгват след нас, веслата им загребваха дълбоко в отчаяно бягство от гнева на вулканите.

Но убежище нямаше, защото бяхме попаднали в същия капан като властелина и неговите кораби. Зад нас бяха вулканите. Пред нас се точеха рифовете, свирепи каменни пръсти, щръкнали от беснеещите вълни; дълги пясъчни наноси чакаха да прегърнат киловете ни, а малки скални острови ни обръщаха негостоприемно ръбатите си гърбове. Излаз към безопасността на откритото море нямаше.

Стоях на кварталдека. Стрикер беше поел румпела, помагаша му двама от най-силните му и опитни моряци.

— Кажете на жените си да слязат долу — извика ми той.

Зачудих се защо. Ако някоя от онези канари удареше кораба, всички бяхме обречени, и ако трябваше да избирам, бих предпочела да умра тук, под открито небе, нищо че въздухът вонеше нетърпимо на сяр, отколкото в задушния трюм на галерата. А после един от войниците погледна назад към вулкана и изкрещя.

Обърнах се и видях нещо, което и днес спохожда кошмарите ми и ме буди с писъци на ужас. Чудовищна вълна, не, не вълна, а буквално стена от вода връхлиташе отгоре ни. Сива, прошарена с бяло, с ивица мръсна пяна по гребена. Приближаваше се по-бързо от тигър в бяг, по-бързо от хвърлено копие, по-бързо от стрела, по-бързо от самата орис.

Очите ми казваха, че надхвърля на ръст дори породилия я вулкан, макар да съзнавах, че не е възможно. Колко беше висока ли? Не знам, не бих се осмелила да предположа дори. Във всеки случай много по-висока от главната ни мачта. Може би два пъти или три пъти по-висока — над сто стъпки. Породила се беше близо до сушата, защото носеше изтръгнати с корените дървета, а ми се стори, че зърнах дори колиби и малки лодки да се премятат в сърцевината ѝ.

Ревеше — по-силно от вятъра, по-силно от вулканите. Може и да съм крещяла. Знам, че чух други да крещят, и да крещиш в онзи миг не беше срамно, нито проява на слабост. Хвърлих се да търся някакво прикритие, докато Стрикер, мъж по-корав, отколкото се полага комуто и да било, крещеше последни заповеди към гребците да изтеглят веслата. Зърнах някаква решетка, метнах се отгоре ѝ и впих пръсти в пречките.

А после морето ни сграбчи.

Сграбчи ни за кърмата и ни повдигна нагоре и още по-нагоре, като едновременно с това ни тласкаше напред, носът увисна и аз вече

гледах надолу към фордека и впилите се в пейките си гребци, и отвъд тях — към разбеснелите се вълни долу.

Продължихме да се издигаме, още и още, яхнахме гребена на вълната и за миг почувствах прилив на надежда, но после гребенът поддаде и морето се сгромоляса върху палубата. Не знаех какво става, къде е горе и къде е долу, къде е небето; водата ме блъскаше с огромни юмруци, дробовете ми крещяха отчаяно за въздух, но въздух нямаше; не можеха да издържат и миг повече, но аз им забраних да се предават, забраних им слабостта да се откажат от борбата... а после въздухът се появи отново, защото галерата се плъзгаше свободно по другия склон на гигантската вълна.

Надигнах се, остана ми време да видя, че повечето ми гвардейки са успели да се задържат; Стрикер също беше жив и отново раздаваше заповеди с гръмовния си глас; същото правеше и Дубан; гребците пак хващаха греблата. А после някой извика, че напред имало пенести вълни.

Щяхме да се разбием в рифовете. Протягаха алчно извитите си пръсти сякаш на стъпки от носа на галерата. Нямаше начин да обърнем, нито да ги избегнем, защото ни застигаше нова вълна.

И отново полетяхме нагоре, а после се сринахме в дълбините и отново оцеляхме, завъртяхме се като пумпал във водовъртежа след тези адски вълни — и оцеляхме.

Спомних си за рифа, рифа, на който щяхме да се нанижем, и плъзнах поглед напред за тази нова опасност. Но там нямаше нищо... разбрах какво е станало и погледнах назад. Предположението ми се потвърди — вълната ни беше пренесла над острите зъбери.

Ала наоколо имаше други скали, затова Стрикер закрепя нови заповеди и гребците се опитаха да ги изпълнят, но време не остана, защото ни подхвана трета вълна.

Когато и тя отмина, видях още два кораба в хватката ѝ — и двата орисиански.

Отново бяхме оцелели.

Още четири гигантски вълни ни връхлетяха през онзи страшен ден и всяка ни отнасяше на запад, все по-навътре в непознатото море, все по-далеч от линията на рифовете, които блокираха единствения известен ни път към дома.

Така или иначе, последната огромна вълна ни захвърли, отмина и отново се озовахме в лапите на „нормална“ буря. Време беше да преценим щетите. Огледах се и различих силуетите на други кораби в сумрака. Единият беше галерата на Чола Йй.

Не бяхме единствените оцелели.

Ликантийски кораби не се виждаха. Реших, че вълните са ги погълнали заради по-малката им повратливост в управлението. А някои може и да бяха издържали на водната стихия, но да се бяха разбили в рифовете. Може и да имаше оцелели от екипажа и войниците, но те щяха да изживеят остатъка от живота си на варварски брегове. Всичко това беше без значение. С Ликантия беше свършено.

Но цената беше жестока.

Бяхме изгубени в непознато море, картите ни бяха безполезни. Мъже и жени бяха мъртви, други скоро щяха да умрат от раните си. Единствената ни надежда за спасение беше в магията. Тя ни беше докарала тази беда, пак тя беше единствената ни надежда да се измъкнем.

Само че на палубата, точно там, където беше разпънал палатката си преди сражението, Гамелан лежеше окървавен. Не помръдваше, а на челото му имаше огромна синина.

Без съмнение беше мъртъв.

**ВТОРА КНИГА
В НЕПОЗНАТИ ВОДИ**

ВИКЪТ НА ГУЩЕРА

В сърцата си всички богове са зловни побойници. Заявявам го без страх, защото съм видяла и добро, и зло от боговете и още не мога да реша кое е по-лошо — благословията или проклятието им. Мисля, че всички ние сме част от някаква тяхна игра, конците ни дърпа майстор кукловод, а по игралната дъска има толкова лайна, че никой смъртен не може да я прекоси, без да си оцапа ботушите. Да не говорим, че още не съм виждала дар, в който да не се крие змия, нито съм срещала човек, дори най-надарения, който на един или друг етап от живота си да не проклина съдбата, при това с основание.

Върна ли се в мислите си към морската битка, която ви описах току-що, ме изпълва сериозното подозрение, че в онзи ден залите на боговете са кълтели от смях и подигравки. Вярно, Ориса беше спечелила поредната си победа. Но и този път знамето беше издигнато на лайнян прът.

Загубите ни бяха страховити — мнозина бяха намерили смъртта си, а виковете на ранените кълтяха над съскащото море. От петнайсетте ни кораба бяха останали девет, два от които бяха пострадали до такава степен, че без сериозен ремонт скоро щяха да потеглят на свой ред към морското дъно. Единственият ни неоспорим късмет през онзи ден беше, че повечето от моите гвардейки бяха оцелели, при това без сериозни наранявания. Ала за мъртвите скърбях дълбоко, сърцето ми тежеше от загубата — тяхната и на Гамелан. Но да оплакваме мъртвите нямаше време, поне засега.

Въпреки бурното море накарах Стрикер да ми даде най-добрите си моряци, които да ме прекарат с лодка до флагманския кораб. Трябваше да говоря с Чола Йй лично, а не с помощта на сигнални флагчета или тръба. Корайс и Полило щяха да дойдат с мен.

Наемникът ме посрещна намръщен в каютата си, но след като го уверих, че Ориса ще го възмезди за изгубените кораби, настроението му се подобри значително. Изказах му съболезнования за хората, които беше изгубил, но той само махна с ръка.

— Не си губете съня заради тях, капитане. Аз със сигурност няма да загубя своя. Знаеха какъв риск поемат, като подписват договорите си. А и до един бяха пълен боклук, който лесно ще заменим, върнем ли се в познати води. Да не говорим, че така делът от плячката ще е по-голям за оцелелите.

Полило изръмжа при тази проява на неуважение към мъртвите. Изпитваше дълбоко презрение към наемниците и дори беше строшила главата на един, защото си беше позволил да я зяпа твърде открито. Въпреки това, според личния ѝ кодекс на честта, те бяха братя по оръжие и заслужаваха нещо повече от страна на господаря си. Бях на същото мнение, затова не я смъмрих.

Освен това ме гризеше смътна тревога заради зле прикритото неудоволствие, с което реагира Чола Ий на появата ми. Сякаш не беше очаквал да преживея битката. Напомних си да не се държа като глупачка и да не позволявам на антипатията си към адмирала да ме подвежда. Не се и съмнявах, че Чола Ий би вдигнал банкет, ако падна и си строша врата, след като се приберем по живо по здраво в Ориса, но тук, сред незнайните опасности на това незнайно море, всеки меч беше от значение и адмиралът, също като мен, едва ли би се поддал на личните си антипатии.

Корайс запълни мълчанието:

— Говорите за завръщането ни като за нещо лесноосъществимо — каза тя и посочи разгънатата върху масата карта. — Дори не знаем къде сме, освен че сме отвъд границите на голямата карта, а и на всички останали.

— Не е толкова трудно, колкото изглежда — отвърна той и смигна на Фокас по повод глупавия въпрос на жената. — Само да се върнем от другата страна на рифа и бързо ще се ориентираме.

Корайс му върна усмивката, само че нейната беше тънка-тънка, а в очите ѝ мярнах блясък, достатъчно твърд да наточиш с него камата си.

Погледнах през големия прозорец на каютата. Отвъд кърмата на кораба се виждаше веригата черни рифове и ръмжащи вулкани. Погледнати от палубата, те заемаха целия хоризонт, на юг и на север докъдето поглед стига.

— Все някъде свършват, предполагам — казах аз. — Въпросът е в коя посока да тръгнем, за да съкратим максимално пътя си?

— Много жалко, че магьосникът вече го няма — вметна Фокас.
— Щеше да хвърли костите — и готово.

Ако питаха мен, това не беше единствената причина да съжالياваме, че Гамелан го няма. Когато го видях да лежи на палубата с окървавено лице, ме обзе дълбока мъка, почти сякаш бях загубила някоя от гвардейките си. Познавахме се отскоро, но въпреки това бяхме станали приятели и знаех, че компанията му ще ми липсва, нищо че все ме дразнеше с приказки за уж магическата ми дарба. Моряците, натоварени със задачата да съберат мъртвите, отказаха да докоснат трупа му. Страх ги беше от магьосника дори след смъртта му. Наредих да го преместят в малката му каюта, докато намерим време да подготвим тялото му за очистващите обреди и погребалните церемонии, достойни за най-великия жрец на Ориса.

Тези ритуали би трябвало да продължат седмици наред, целият град да е в траур, прозорците на жреческия дворец да бъдат затъмнени и самото небе да потъне в магически мрак. Избраният от жреческата гилдия негов заместник щеше да води погребалната церемония, а всички членове на градската управа и най-изтъкнатите ни съграждани щяха да държат речи във възхвала на покойника. На името му щеше да бъде наречен площад или булевард; цели стада говеда, а дори и една-две човешки души, навярно и някой покрусен от скръб доброволец, а не само осъдени престъпници, щяха да бъдат принесени в жертва. Ала тук, на много левги от Ориса, в средата на нищото, погребението му щеше да е много по-скромно. Въпреки това бях решена да направя всичко по силите си, дори смятах лично да го прехвърля през борда.

Пренебрежителната реплика на Чола Ий ме върна към настоящето.

— Не ни трябва магьосник, за да решим — каза той. — На север или на юг, няма значение. Въпрос на няколко дни повече или по-малко.

Измъкна златна монета от джоба си. Беше от Ираяс, с образа на цар Домас от едната страна и символа със слънцето и змията от другата. Зачудих се как ли се е сдобил наемникът с толкова рядка монета.

— Нека боговете решат — каза той. — Ако се падне царският образ, тръгваме на север. Ако отгоре остане змията — на юг.

Кимнах сдържано. Но когато Чола Ий хвърли монетата и тя се завъртя във въздуха, образът на цар Домас изникна пред вътрешния ми

взор. Север. Трябваше да поемем на север. Монетата падна със звън на масата и змията се облеци насреща ми.

— Значи потегляме на юг — каза Чола Ий.

Едва не викнах: не, трябва да тръгнем на север! Настръгнах, толкова силна беше нуждата ми да извикам.

Но само миг по-късно усещането ме напусна и се почувствах глупаво.

— Така да бъде — казах.

С тези думи подпечатах съдбата ни.

Потеглихме на юг. Веригата рифове не свършваше, миля след миля ниски зъбери и извисяващи се вулкани. Много от тях бяха действащи, плюеха дим и храчеха лава, която се свличаше по склоновете им и караше морето наоколо да възвира. При един такъв вулкан видяхме хиляди мъртви риби да се полюшват с корема нагоре във водата. Ята птици кръжаха и кряскаха доволно над този неочакван пир от прясно месо. А после вятърът промени посоката си и довя плътен облак дим от друг действащ вулкан. Едно от грачещите ята попадна в обсега му и птиците западаха като зрели круши в морето. Скоро лютивият дим застигна и нас. Смрадта му беше такава, че мнозина започнаха да повръщат на палубата. Офицерите издадоха гъгниви заповеди и след малко успяхме да се измъкнем, макар гребците ни да бяха толкова зле, че едва се движеха. И едно мога да ти кажа, писарю — ако вятърът не беше променил отново посоката си, сега едва ли щях да съм тук и да ти досаждам с приключенията си.

Когато се отдалечихме на уж безопасно разстояние, прибрахме веслата, колкото да дойдем на себе си. Главата ме болеше ужасно, а костите си усещах така, сякаш някой гигант ме е изстисквал като мокро пране. Гълтах чист въздух, докато не ми се зави свят и не се почувствах очистена.

Обърнах се да видя как са другите и чух някой да вика:

— Махни се от мен, проклетнико!

Гласът беше на Гамелан! Ама той нали беше мъртъв?

— Те-Деит ми е свидетел, че ще те превърна в жаба! И теб, и майка ти и баща ти също!

Хукнах към трюма и сварих някакво дребно старче с огромен белег на лицето да изхвърква от каютата на Гамелан. Не му обърнах внимание и влетях вътре.

Гамелан беше седнал в леглото и дърпаше едно бялото памучно платно, с което беше увит наполовина. Чу ме да влизам и вдигна глава.

— Още един крадец! — извика той. — Добре. Теб ще те превърна в чапла, за да изядеш онзи първия нахалник и цялото му семейство. А после ще призова някой демон, който да ти оскубе перата за стрели и да ти одере кожата за колчан.

— Ти си жив! — извиках.

— Естествено, че съм жив — изръмжа магьосникът и продължи да дърпа погребалния си саван. — И ако бъдеш така добра да запалиш някоя свещ, така че да видя кого точно засипвам с проклетия, ще те възнаградя щедро, като те отърва по най-бързия начин от мъките ти.

Не отговорих. Зяпах сащисано големите му обещани очи. Вместо жълти и огнени те бяха промити и празни. Въртеше глава, но очите му не се спираха върху нищо. Приблжих се и коленичих до него.

Гамелан подуши въздуха.

— Рейли? — Протегна предпазливо ръка и докосна гърдите ми. Не отблъснах ръката му, нито се дръпнах.

— Да, приятелю. Рейли съм.

Той се изчерви, осъзнал къде е попаднала ръката му, и побърза да я дръпне.

— Извинявай. Но тук е толкова тъмно... Кажи им да палнат някоя и друга лампа, моля те. Бъди добро момиче.

— Обедно време е — тихо казах аз.

Гамелан застина. Сбръчкана му ръка се вдигна бавно към челото. Той потръпна. Стиснах костеливото му рамо. Лицето му беше като от камък. А после Гамелан се усмихна, потупа ме по ръката и отбеляза делово:

— Сляп съм.

— Да — казах аз.

— Значи съм безполезен. Познавам само един сляп магьосник, а и той загуби зрението си на млади години. Имаше достатъчно време да се научи как се правят заклинания на сляпо, целия си живот на практика.

— На теб няма да ти отнеме толкова много — казах аз. — Все пак си майстор в магията.

Този път мълчанието се проточи. Усещах как Гамелан мобилизира силите си. Когато най-после проговори, тонът му прозвуча почти нормално, сякаш беше приел ужасния и внезапен недъг, осакатил тялото, душата и Дарбата му, с фатализма на храбър войник. Въздъхна и каза:

— Не, сега съм само най-обикновен старец. И не си мисли, че се валям в самосъжаление, моля те. Знам докъде стигат силите ми. Постигнах максимума им преди много години. Нямам нов ресурс, от който да почерпя.

— Скоро ще се приберем у дома — казах аз. — Ще имаш десетки чираци, които да ти помагат.

Магьосникът завъртя бавно глава, сякаш се заслушваше. Плътна език по устните си — изненадващо младежки и розов — да усети вкуса на въздуха.

— Изгубили сме се — каза накрая.

— Няма страшно — отвърнах. — Трябва само да заобиколим проклетия риф. После за нула време ще намерим пътя към къщи.

Гамелан поклати глава.

— Може и да съм сляп, но още съм с ума си и знам, че няма да е толкова лесно.

— Боговете ни улесняват само когато подготвят падението ни — казах аз.

Гамелан се разсмя. Хубаво беше да чуя смеха му. Така изглеждаше здрав и зрящ като преди.

— Значи трябва да приемем сполетялото ме нещастие — моето и на всички останали — като добра поличба — каза той.

И се прозина широко. Бутнах го нежно назад. Той не възрази и се отпусна в леглото. Намерих едно одеяло и го завих до брадичката.

— Не ме оставяй да спя дълго — каза той. — Имаме да си говорим за много неща.

— Няма — обещах аз, макар да изтръпвах от мисълта за предстоящия разговор. Знаех каква ще е основната му тема.

Канех се да изляза, когато той ме повика отново.

— Рейли?

— Да?

Гамелан обърна към мен сляпото си лице.

— Баща ти сигурно се е гордеел с теб.

Не знаех какво да му отговоря, затова излязох и затворих вратата.

През нощта сънувах Трис. Беше същият сън като преди. Правихме любов, но този път страстно и примесено с щипка страх от моя страна, защото знаех какво ще последва. Властелинът дойде като предния път. Присмя се на голотата ми. Събудих се от сънувания сън и заварих Трис, която отново се готвеше да ме предаде. Сборичкахме се. Усетих убождането на сребърната ѝ кама. А после се озовах треперееща в хамака си, стиснала очи и молеща се кошмарът да е свършил.

А после започна тропането. Чух Полило да ругае, после и скърцането на въжета, когато Корайс се изтърколи от хамака си и тръгна да види какво става. Аз обаче продължих да стискам очи, защото не знаех какво ще видя, ако ги отворя. Усетих паренето на изгорена плът там, където ме беше ранила камата на Трис. Чу се врява, а после гласът на Гамелан.

— Рейли! — извика той. — Рейли!

Отворих очи. Магьосникът стоеше надвиснал над мен. Целият в кървящи драскотини, получени по пътя от неговата каюта до тук — данъкът на слепеца.

Скочих от хамака си.

— Да, приятелю мой? Какво има?

— Властелинът! — каза Гамелан. — Той още е с нас!

— Знам — отвърнах тихо.

Стана ми студено и празно.

— Чуваш ли ме, Рейли? — извика Гамелан. — Още не е свършило!

— Чувам те, магьоснико — отвърнах. — Чувам те.

Някъде в нощта навън се чу крясъкът на морско гущерче, което викаше майка си.

ТАТУИРАНИЯТ ВОЖД

Дните минаваха, а ние все така плавахме на юг, запасите ни намаляваха, водата се разваляше, а рифовете все така нямаха край, точеха се в назъбена верига без пролука към дома. Здравето на Гамелан укрепна, но очите му си оставаха слепи. Разговаряхме рядко и нито веднъж не подхванахме темата за властелина. Мисля, че и двамата отдавахме избухването си на умората и силните преживявания от онези дни. Практичната жилка в характера ми си каза тежката дума — властелинът беше мъртъв, и толкова. С очите си го бях видяла да умира и макар да ме беше прокълел с последния си дъх, предпочитях да ме прокълне мъртвец, а не жив човек с потенциал да направи нещо по въпроса.

Настроението на жените ми беше оптимистично — според тях бяхме спечелили велика победа и рано или късно щяхме да стигнем края на рифа и да се върнем у дома, където целият град щеше да ни посрещне с почести. Хората на Чола Ий обаче започваха да мърморят и ми хвърляха мрачни погледи всеки път, когато се появях пред очите им. Нито Стрикер, нито шкиперът Клисара, нито отговорникът на гребците Дубан правеха никакви опити да спрат брожението или да вдъхнат кураж на хората си. Дори напротив, сопваха се на всеки, който изкажеше надежда за успешния край на експедицията.

Започвах да се чудя трябва ли да направя нещо по въпроса и какво, когато една сутрин се събудихме сред влажната миризма на плодородна почва, непознати цветя и до болка познатия стипчив мирис на домашно огнище. Смътен синкав силует на хоризонта вещаеше наличието на остров пред нас. Видяхме дърво да се носи по водата на пътя ни и го изтеглихме на палубата. Листата му бяха с форма на фунийки, пъпките се разтваряха в лилаво и кремаво, клоните му тежаха от месести червеникави кратунки, пълни с гъста, сладка на вкус течност, от която очите искряха, а на краката ставаше леко.

— Няма начин да няма хора там — заяви Полило. — Не може толкова хубаво нещо да расте, ако няма хора, които да го ядат.

Логиката ѝ разсмя Корайс.

— Ти винаги мислиш със стомаха си, приятелко.

Полило се изчерви, но срамежливата ѝ усмивка показва, че не се е засегнала. Не каза нищо, само проби нова кратунка и ми я подаде с изискан жест, имитиращ маниерите на домашна прислужница в богатско семейство.

Въпреки размерите и гръмогласното поведение на Полило у нея имаше нещо така женствено — дори изящно понякога, ако можете да си представите изящество в жена с нейния почти гигантски ръст, — че именно с тази черта ще я помня винаги. Редно е да спомена, че двете с Полило за малко да станем любовници, когато бяхме съвсем млади. Въздишахме една по друга близо седмица. Сигурно щяхме да стигнем и по-далеч, но преди крехките ни чувства да бъдат консумирани, тренировките ни изправиха една срещу друга и след като аз я обезоръжих на два пъти, тя изпадна в такова смущение, че ме отрязва изцяло. По-късно същата нощ стигнахме до решението, че трябва да си останем приятелки завинаги, но не ставаме за любовници, макар че тази дума не се спомена нито веднъж. Темата я повдигнах аз, защото знаех, че Полило не би се чувствала уютно в прегръдките на жена, която я превъзхожда във всички видове бой. И Полило се съгласи с нескрито облекчение. Но с течение на годините се случваше, макар и рядко, да се погледнем в очите с нотка на съжаление за пропуснатото. Би било чисто и просто страст, а не любов, ако двете някога престъпехме договорената граница. Но пък нощта щеше да е запомняща се.

Взех кратунката от девичето си увлечение, намигнах на Полило в знак, че и аз не съм забравила отдавнашната закачка, и отпих. Алкохолната напитка разпали надежда в стомаха ми. Може би Полило беше права. Може би във вкуса на кратунковия еликсир наистина имаше намек за човешко присъствие.

Гамелан докуцука и спря до мен. Бях пратила две гвардейки да се грижат за него, без да обръщам внимание на мърморенето му, че не бил сакат и нямало нужда да се държа с него все едно е такъв. Макар и сляп, беше твърде ценен за нас и не исках да го изгубим заради някоя глупава злополука.

Предложих му кратунката и той също отпи.

— Защо става така — каза и ми върна кратунката, — че най-прекрасните плодове никога не растат в нашите градини, а на края на света и под охраната на демони?

Канех се да отбележа, че засега не сме видели кой знае какви чудовища, когато вахтеният извика, че приближаваме суша и навлизаме в плитчини.

От едната страна на острова се протягаше зелен нос, почти като ръка, която се пресяга да ни прегърне. Навлязохме в малък заблатен залив и видяхме димни колони на лагерни огньове. Уханието на цветя се усили, както и другите миризми — и приятни, и не толкова, — които показваха, че островът е населен. Блатни птици излетяха на ята от обточилите носа гъсталаци и до слуха ни достигна тежък барабанен ритъм. Отърсих се от мечтанията и викнах на Стрикер да спре кораба и да прати сигнал към флагманската галера на Чола Йй. Време беше за спешно заседание.

Откъм тръстиките се появиха канута. Бяха дълги и с ниски бордове, покрити с цветни рисунки на тръстики — успешна маскировка, която ги беше крила от погледите ни до последния момент. Дадох знак за тревога и само след миг Исмет вече разгръщаше гвардейките на бойни позиции. Жените хукнаха към предварително определените си постове с извадени мечове, готови за удар копия и запънати в лъковете стрели. Гребците смениха посоката на веслата и галерата спря. Сигнални тръби се чуваха и от другите кораби — цялата ни флотилия се готвеше за бой.

Канутата се подредиха в дълга редица и също спряха. После едно се отдели и пое към нас. Наричам ги канута и такива си бяха, но съвсем не приличаха на онези, с които влюбените двойки у нас се разхождат в спокойните води на градското езеро. Всеки от съдовете, които наблюдавахме в момента, носеше най-малко стотина бойци; най-напред различих блясъка на оръжията им, после и яркоцветните мазки по телата им, голи с изключение на набедрените превръзки — нещо като кесийки, в които бяха прибрали срамните си части. На носа на приближаващото се кану стоеше висок мъж. Държеше дълъг дебел жезъл, украсен с червено-зелените пера на някаква птица и издялан във формата на огромен пенис. Кожата му беше нашарена с такива великолепни и шеметни цветове, че внушаваше мисълта за високопоставен човек с множество роби на свое разположение.

Бойното кану бързо се приближи до кораба ни и спря. Високият мъж извика нещо на език, който никой от нас не разбираше. Тонът му беше заповеден — заповед лъхаше и от думите му, нищо че бяха неразбираеми за нас. Отвърнах му на търговския диалект, но макар че се обърна към мен — определено изненадан, че го е заговорила жена, — той поклати глава в знак, че не разбира казаното. После се ядоса, започна да ми крещи нещо и да размахва тоягата си.

Усетих някой да ме ръга в ребрата. Беше Гамелан.

— Прави каквото ти кажа. Бързо.

Отправих кратка молитва към Маранония магьосникът ни да е възвърнал магическите си способности въпреки слепотата и казах:

— Какво да направя?

— Остана ли нещо от онзи странен плод? — попита той. — Дето прилича на кратунка и е пълен със сладък сок?

Още държах в ръката си кратунката, която ми беше дала Полило. Кимнах, забравила, че Гамелан не може да ме види.

— Отговори ми — сопна се той. — Не мога да те виждам.

— Да — казах аз, твърде разтревожена от гнева на изрисувания вожд, за да търся кусури на Гамелан за тона или на себе си за липсата на съобразителност. — Държа един.

— Отпий от течността — каза Гамелан.

— Но как...

— Пий, момиче. А после ще повториш каквото ти кажа.

— С удоволствие — отвърнах аз. Надигнах кратунката, отпих голяма глътка от сладката течност и я свалих. — Готово. Сега какво да кажа?

Гамелан ме стисна над лакътя. Изненадах се от силата на хватката му.

— Ще трябва сама да се справиш с това, Рейли — изсъска той. — Не съм възвърнал магическите си способности, ако на това се надяваш. Ти ще трябва да направиш езиковото заклинание.

Шашардисах се.

— Ама нали ти казах, че не притежавам Дарбата.

— Тогава всички сме загубени, Рейли — сопна се гневно той. — Защото никой друг тук не може да го направи.

Идеше ми да викна. Да му кажа да си гледа работата. Вместо това изпелтечих:

— Добре де.

И Гамелан започна без предисловия:

— Думите раждат мощ...

— Думите раждат мощ... — повторих аз.

— Думите раждат глупци...

Макар да ми звучеше безсмислено, повторих всичко. Накрая той завърши с нареждането:

— А сега отпий пак, Рейли. Но този път погледни навътре... и виж...

Отпих както ми беше наредено. Но нямах представа какво трябва да видя извън онова, което се виждаше с просто око.

— Погледни, Рейли! — изсъска той. — Виждаш ли дървото, което е родило този плод? — Поклатих глава, отново забравила за слепотата му. — Дървото, Рейли — настоя той. — Мисли за дървото. — И изведнъж аз наистина го видях, видях го да се носи по водата, видях странно оформените му клони, цветовете и дългите, завити на фунийка листа. — Погледни по-надълбоко, Рейли — насърчи ме Гамелан. — Още по-надълбоко!

Опитах се с всички сили. Някаква врата се отвори в ума ми, лумна светлинка и аз видях листата да се движат. Превърнаха се в езици и езиците започнаха да говорят: „... Думите раждат мощ. Чуй своя брат; сестрицата чуй, чуй странника в тъмната нощ“.

Заклинанието ме стисна в хватката си, по-силно и от ръката на Гамелан. Главата ми се замая, страх ускори пулса ми и с цената на върховно усилие аз се отърсих, дойдох на себе си и открих, че гълтам жадно въздуха, сякаш съм изплувала като по чудо от морските дълбини. Тъжна усмивка разделяше бялата брада на магьосника.

— Вече можеш да говориш с него — каза той.

После взе кратунката от ръката ми и отпи. Видях го да я подава на Полило и на другите, за да отпият на свой ред.

Изтръпнала от главата до петите, аз се обърнах към вожда в кануто, който се беше умълчал по време на мълчаливия двубой между мен и магьосника. Гледаше ме с искра на интерес в очите, сякаш беше доловил частица от случилото се.

— Аз съм капитан Антеро от Ориса, милорд — казах. Очите на вожда се разшириха — очевидно беше разбрал казаното.

— Ти ли командваш тези хора? — изсъска той, без да скрива удивлението си.

— Да, аз командвам тук. И от името на всички ви уверявам, че сме дошли с мирни намерения. Идваме като приятели.

Вождът се изсмя.

— И без вас си имам приятели. За какво са ми още?

— Качете се на борда да се запознаем, милорд — казах аз. — Веднага ще се убедите, че можем да сме добро допълнение в групата на приятелите ви.

Не вярвах да се съгласи, най-малкото не веднага. Затова се изненадах, когато той извика на хората си да го изчакат, скочи към едно провиснало от борда на галерата въже и се закатери нагоре. След няма и минута вече крачеше по палубата ни. Изглеждаше още по-висок, сигурно заради изобилието от гола изрисувана кожа. Външността му беше варварска, откъдето и да я погледнеш. Косата си беше сплел на множество плитки, всяка боядисана в различен цвят и украсена с необработени скъпоценни камъни, странни златни фигурки, парченца слонова кост, пера и мъниста. На гърдите му беше нарисуван голям гуцер с остри нокти. Влечугото се завиваше около шията му и главата му се показваше на дясната му буза със зейнала гневно уста, от която изскачаха пламъци, преливащи се в сплетената и боядисана в червено брада на вожда. Гола жена се виеше по дясното му бедро, красиво момче — по лявото; и двете изображения протягаха ръце към кесийката със срамните му части, която изглеждаше завидно издута. Мъжът спря пред мен и ме изгледа от главата до петите. Външността му може и да беше варварска, но в очите му грееше интелигентност. Отвърнах открито на погледа му, вместо да се свия пред толкова много груба мъжественост на показ.

Той смръщи вежди, после удари с тоягата си по палубата и заяви:

— Аз съм Кийхат. Цар Кийхат.

— За нас е чест, цар Кийхат — отвърнах аз, като се постарях да вложа в гласа си еднакво количество уважение и самочувствие. — Но трябва да простите невежеството ни, защото тук сме странници. Как се казва вашето царство?

— Това са островите Лонкин — каза той. Огледа галерата, после насочи поглед към другите кораби от флотилията ни. — Шаманът не

ми каза, че имате толкова хубави кораби — отбеляза той и в очите му блесна алчност.

— Знаели сте, че идваме? — Нямахме начин да прикрия изненадата си.

— Знаех — мрачно отвърна той. — Всички знаехме.

— В такъв случай се надявам, че сме добре дошли — казах аз, решила, че засега е по-добре да не задавам повече въпроси. — Имаме богати дарове, достойни за цар. Молбата ни е само да купим от вас малко храна и вода, както и да ни дадете за временно ползване малък участък от брега, където да пристанем и да поправим галерите си. Вашият шаман навярно ви е казал, че не се натрапваме в земите ви по свой избор, ваше величество. Станахме жертва на морето и единственото ни желание е да се върнем час по-скоро у дома.

Той не каза нищо за молбата ми, а попита:

— Значи идвате от другата страна на рифа?

— Да, ваше величество. И нямахме намерение да навлизаме в тези води, но силна буря ни изхвърли от тази страна.

— Извадили сте лош късмет — каза Кийхат.

— Да — потвърдих аз, — лош късмет.

— Моят народ винаги е имал късмет — каза царят. — Поне допреди няколко дни. Тогава морските богове се разгневиха и ни проклеха. Пратиха огромни вълни, които заляха бреговете ни. Цели села изчезнаха в морето. Реколтата беше съсипана. И сега много от децата ни нямат майки и бащи и много от майките и бащите нямат деца.

— Значи ни е сполетяла една и съща беда, ваше величество — казах аз. — Защото и ние загубихме любими хора и другари.

Цар Кийхат ме гледеше мълчаливо. Лицето му беше безизразно, но не долавях гостоприемство в очите му. После той каза:

— Шаманът твърди, че вие сте причината за лошия ни късмет.

— Не може да е така — възразих аз. — Обикновено и ние се радваме на добър късмет. В интерес на истината, когато морето ни удари, току-що бяхме надвили ужасен враг в битка толкова страшна, че само благословените от боговете можеха да оцелеят в нея, камо ли да я спечелят.

Царят плъзна отново поглед по галерите и видя белезите от битката.

— Може и така да е — каза накрая. — Шаманът пропусна да спомене и за това колко са хубави корабите ви. Но той е млад, а преди да убия баща му, той ми обеща, че синът му ще ми служи достойно.

Не казах нищо — не се и очакваше, — само сведох глава в знак на почитание.

— Къде е вашият шаман? — попита царят.

Посочих Гамелан.

— Това е нашият магьосник. В нашата страна той е начело на всичките ни жреци, защото е много мъдър и надарен със сила мъж.

Гамелан пристъпи напред да го поздрави, но изглежда, стъпи накриво, залитна... и се хвана за жезъла на Кийхат. Царят го издърпа гневно, а аз видях как Гамелан стисна силно едно перце и то остана в ръката му. Магьосникът го мушна в робата си, след което се поклони в грешната посока.

— Приемете извиненията ми, ваше величество — каза той, с широко отворени, празни и втренчени в нищото очи. — Раните ме направиха тромав.

Гневът на Кийхат се смени с отвращение.

— Лошият ви късмет няма край — изсумтя той презрително. — Този ваш магьосник очевидно е сляп.

— А вашият е прекалено млад, милорд — отвърнах аз. — И двете състояния са временни, така че резултатът е изравнен.

— Не бих казал — отвърна той. — Вие сте тези, които молят за щедростта ми, а не обратното.

— Навярно не сте ме разбрали, ваше величество — казах аз. — Не молим за щедрост. Готови сме да платим за всичко, което бъдете така добър да ни предложите.

Кийхат пак замълча. Явно се опитваше да ни вземе мярката. Мислеше и се дръгнеше по издутата кесийка.

След малко кимна и каза:

— Ще видим. Чакайте тук. Трябва да обсъдя това-онова със съветниците си.

Обърна се и скочи в морето. Метна фалическият си жезъл на един от мъжете в кануто и се прехвърли през борда на дългата лодка с минимални усилия и максимално изящество. Кануто пое назад към другите.

— Адмиралът дава сигнал, че чака инструкции, кап'тане, — каза Стрикер.

Оглеждах канутата и се чудех какво ли е намислил Кийхат. Глождеха ме подозрения. Наистина ли беше отишъл да се посъветва с хората си? Или да даде заповед за битка? Не ми приличаше на водач, който търси чужди съвети. Но дали би поел риска на едно сражение с неясен изход само за да отмъсти за бедата, която уж ние сме му донесли? Едва ли. Не бях толкова сигурна обаче за неприкрития му апетит към нашите кораби.

Чапли кряскаха откъм тръстиките на запад. Видях една двойка да кръжи на едно място: двете птици се спускаха рязко надолу, после се вдигаха отново във въздуха и надаваха заканителни писъци, сякаш нещо заплашваше гнездото им.

— Ще се наложи да се бием — казах на Корайс, после извиках на Стрикер: — Дай сигнал на адмирала. Да се изтегли незабавно. Ние ще охраняваме ариергарда.

Едва бяхме вдигнали сигналните флагчета, когато пронизителен боен вик от хиляди гърла разцепи въздуха и канутата се понесоха към нас. Цар Кийхат водеше атаката.

— И от запад, капитане — извика Полило и точно както се опасявах, още двайсетина или повече вражески лодки се появиха от укритието си да ни ударят във фланг.

Черен облак стрели се вдигна откъм групата на Кийхат, но разстоянието беше твърде голямо и само няколко стигнаха палубата ни, без нито една да нанесе поражения. Извихме и поехме назад, барабанът трещеше, задавайки максимален ритъм на гребците, но колкото и да бяха бързи галерите ни, канутата бяха по-бързи и разстоянието се топеше пред очите ни. А после силни удари засипаха единия ни борд, когато първите лодки от атакуващия по фланга отряд ни настигнаха.

— Никой да не се прехвърли през борда! — извиках аз и Полило се завтече към опасната зона с отряд копиеноски.

Един от мъжете вече се прехвърляше през парапета, но Полило стигна навреме, замахна с брадвата, отсече пръстите му и онзи падна обратно с ужасен писък. Последваха още крясъци, когато копиеноските се включиха в защитата на парапета.

Пратих лъкометци там точно когато втори залп от стрели литна към нас. И този път нямаше жертви, затова пък нашите стрели се забиха сред бойците на Кийхат. Поне деветима бяха ранени, един — фатално. Исмет поведе група въоръжени с прашки жени назад към кварталдека и градушка от тежки камъни засипа нападателите. Галерата се разтърси и аз залитнах — бяхме заорали в пясъчен нанос. Когато се изправих, видях, че сме се измъкнали от залива, но канутата ни заобикаляха отвсякъде, а през бордовете ни се прехвърляха мъже и размахваха мечове и тояги. Остана ми време колкото да видя, че другите галери се носят с максимална скорост към открито море, после изтеглих меч си и се включих в мелето. Пробих си път до Полило и двете се хвърлихме към група полуголи мъже. Полило надаваше бойния си вик и размахваше брадвата. Разсече един, който се беше лепнал за гърба ми, аз парирах напад с меч, после разпорих корема на собственика му, завъртях се наляво и посякох друг мъж, после надясно, колкото да резна гърлото на трети, пак наляво, където сритах един между краката, а друг пронизах с меч си в гърдите. Пръсна кръв и ме заслепи, но аз продължих да сека инстинктивно, като мигах да си прочистя зрението. Зърнах Гамелан, който размахваше около себе си някаква тежка тояга и поваляше всеки, който влезе в обсега ѝ. Недалеч от него един от гребците въртеше чудовищното си весло и сееше смърт. Полило се разсмя налудничаво, обзета от жажда за кръв, и заора между половин дузина голи мечоносци. Остави ги да се мятат по палубата с отсечени крайници и строшени черепа.

А после силен вятър изду платната ни и галерата подскочи напред. Само за няколко минути се откъснахме от преследвачите, накълцахме последните нападатели и метнахме през борда мъртвите и ранените островитяни.

Изтичах назад към кърмата и видях, че канутата изостават. Застанал на носа на една от лодките, Кийхат размахваше жезъла си и пришпорваше хората си напред. Канутата сякаш нямаха чет, бяха стотици, а стотици други се изливаха от залива. Явно Кийхат не смяташе да се отказва само защото временно го бяхме надбягали.

Размених бързи сигнали с Чола Ий. Вятърът ни тласкаше на запад, но не смеехме да се отдалечим твърде много от южната посока, която трябваше да ни изведе до края на рифа. Чола Ий заложи на фалшива маневра. Продължихме на запад, като увеличихме

максимално преднината си пред канутата, а после се опитахме да свърнем на юг. Но още щом доближихме един от островите, многобройна група канута ни пресрещна и ни принуди да свърнем обратно на запад. Още няколко пъти пробвахме същия номер, но неизменно ни изтласкваха обратно.

Шаманите на Кийхат сигурно препращала с магия вестта за преследването от остров на остров и всяко племе чакаше в бойна готовност да ни пресрещне, ако свърнем натам.

Отминахме поредния остров и попаднахме в море от отломки. Безброй изтръгнати от корен дървета, клони и цели къщи се носеха по течението. Навсякъде се виждаха подпухнали трупове — на селскостопански и диви животни, на хора, стотици мъже, жени и деца. Свидетели бяхме на резултата от великанската буря, която едва не беше унищожила флотилията ни и беше опустошила голяма част от царството на Кийхат. Беше и отговор за всеки глупак, който би се запитал защо царят ни мрази толкова и защо си прави толкова труд да отмъсти за загубите си.

Докато се опитвахме да намерим път между ужасните отломки, една от повредените ни галери получи пробойна в корпуса от остър дънер, закачил се току под повърхността на водата. Галерата започна да се пълни и прехвърлихме екипажа ѝ на другите кораби, преди да е потънала. Това ни забави и канутата скъсиха опасно разстоянието. Отново ни обсипаха стрели. Една от галерите беше щурмувана. Уви, екипажът ѝ извади двоен лош късмет — корабът им беше от повредените и не разполагаше с отряд от моите жени, които да отблъснат нападателите.

Чухме моряците да крещят за милост, но не можехме да спрем и да им помогнем, защото сами имахме проблеми с ордите на Кийхат и трескаво се мъчехме да излезем от капана.

Когато най-после се отскубнахме от преследвачите, извиках уморено на Стрикер. Казах му да прати сигнал на Чола Ий и на другите кораби. Говорех, а погледът ми все се връщаше към лодките на Кийхат, които пореха безотказно водите след нас. Друга група завиваше по фланга ни, в случай че отново свърнем на юг.

Имахме само един избор — да избягаме на запад в открито море, навътре в непознатото.

Цар Кийхат ни преследва толкова неотклонно, колкото ние бяхме преследвали властелина. Цяла седмица се движихме на запад с издути платна, когато имаше вятър, и с гребла колкото ни стигаха силите. Ала винаги когато приберяхме греблата за кратка почивка или за да попълним с риба топящите се запаси от храна, канутата скоро изникваха на хоризонта. Времето беше променливо, мяташе се от мъгливи затишия до внезапни силни ветрове и нито за миг не можехме да разчитаме, че платната ще ни отнесат достатъчно бързо и достатъчно далеч, за да се отърсим от преследвачите. Веднъж решихме, че най-сетне сме успели, след като два дни се движихме без почивка — кога тласкани от вятъра в платната, кога от мишците на гребците. Късно през втората нощ пуснахме котва в пълно безветрие, твърде изтощени, за да продължим, но и почти сигурни, че вече никой не ни гони. На следващата сутрин ни събудиха кръвожадни крясъците на диваците на Кийхат, чиято флотилия от лодки тъкмо се появяваше от гъстата мъгла. Измъкнахме се на косъм, но една от галерите се оказа в обсега на стрелите им и няколко души загинаха.

Накрая ми писна. Омръзнало ми беше да бягаме, омръзнали ми бяха свъсените погледи, с които ме стрелкаха моите гвардейки — обучението и традицията повеляваха да се бием, а не да отстъпваме, — писнало ми беше да се чувствам като дребна рибка, която трепери от страх. А и колкото повече се отдалечавахме от вулканичните рифове, толкова по-голям ставаше шансът да се изгубим безвъзвратно.

Свиках съвещание — моите офицери, Чола Йй с неговите и Гамелан. Открих дебата, като попитах магьосника как според него Кийхат успява да ни следва толкова дълго по петите без видима умора сред хората си.

— Работа на шамана ли е това? — попитах. — Направил им е заклинание, което да възстановява силите им?

Гамелан поклати глава.

— Не е магия. Заклинания от този вид изтощават силата на магьосника. Действат само докато магьосникът е свеж.

— Какво тогава?

— Подозирам, че е от млякото на онези кратунки, които открихме — отвърна Гамелан. — Ако си спомняш, дори малка глътка влива нови сили и в тялото, и в духа.

Наистина беше така. Поделили си бяхме съдържанието на всички кратунки от плаващото дърво. Неохотно, понеже исках да имам колкото се може по-малко общо с магията, бях повторила езиковото заклинание, така че и други да се сдобият със способността да разбират и говорят с хората, които можехме да срещнем из тези морета. И макар да се паднаха само по няколко глътки на човек, всички споделиха колко *добре* са се почувствали от течността... пък макар и леко опиянени също.

— Сигурен съм, че с достатъчно запаси от този чудодееен плод царят и хората му могат дълго да поддържат това убийственото темпо — продължи Гамелан. — Течността има и друг полезен ефект — залъгва глада, така че не се налага да товарят лодките си с друго освен с прясна вода. А с малко риболов в движение няма опасност да умрат от глад.

— Това е глупаво — изръмжа Полило. — Аз казвам да се бием. Едва ли са повече от няколко хиляди.

Корайс споделяше същото мнение, макар да го изказа по-спокойно и обосновано:

— Можем да му изиграем номера с мъглата — каза тя. — Нападаме от засада, избиваме колкото можем, после си плюем на петите. Няколко пъти така и Кийхат сам ще се откаже.

— Няма да стане — възрази Фокас. — Хората ми са твърде уморени.

— Мрън-мрън — изръмжа Полило.

— Най-малката грешка може да доведе до катастрофа — каза адмиралът. — Онези гольовци са твърде много.

— Дрън-дрън — гласеше отговорът на Полило.

Фокас и другите офицери на адмирала се ядосаха.

— На твое място бих си затварял устата — предупреди я Фокас.

Другите изръмжаха в израз на съгласие.

Полило се наведе напред и разтегли устни в широка хищна усмивка. После посочи устата си.

— Ами ето я. Затвори я, ако ти стиска.

Чу се мърморене, но никой не беше толкова глупав, че да я предизвика открито. Фокас се обърна и се престори, че рови из картите си.

Аз казах:

— Мисля, че идеята на легат Корайс не е лишена от смисъл. Стратегията на вълчата глутница срещу стадо глигани. Крием се в мъглата, стоварваме се отгоре им изневиделица, избиваме колкото можем и пак изчезваме в мъглата. Има и други номера: да се престорим, че един от корабите ни изостава например, изчакваме ги да се приближат, а после удряме и бягаме, удряме и бягаме, докато на Кийхат не му писне от толкова много смърт или не го отслабим дотолкова, че да го довършим с един последен удар.

Чола Ий поклати глава.

— Рискът е твърде голям. Хората ми ще откажат.

Вдигнах вежди.

— Нали си им адмирал? Кой командва — ти или страхът за кожата им?

Чола Ий сви рамене.

— Аз командвам, естествено. Но само до мига, в който загубя доверието им.

Гласът му беше толкова престорено смирен и мазен, че не повярвах и на една негова дума.

— Моите жени са готови да се бият — казах аз.

— Готови са, и още как — изсъска Полило. — Дайте ми вашите мъже за един ден и те също ще станат готови, гарантирам. Или ще се стегнат, или ще прокълнат и майчиното си мляко.

Вместо да се обиди, адмиралът въздъхна и се обърна към мен.

— Ако искате хората ми да се бият, ще трябва да ми предадете командването. Откровено казано, вече им писна да приемат заповеди от жена.

Значи такава била работата. Чола Ий ми играеше на протакане с цел изтощение, точно като цар Кийхат. И щеше да го прави, докато не отстъпя.

— Винят вас и жените ви за лошия ни късмет — продължи адмиралът. — И може да са прави, между другото. Всеки моряк знае, че жени нямат място на палубата. По някаква причина морските богове не обичат жените, а богините ревнуват от присъствието ви.

Гамелан се разсмя — подигравателен звук, който превърна думите на Чола Ий в глупашко бръщолевене. Едрият мъж почервения и сви ръце в юмруци, но като се изключи това, успя да запази самообладание. Обърна се към мен с любезна усмивка.

— Отказвате да се биете, така ли да ви разбирам, адмирале? — попитах го. Време беше да си кажем истината в очите.

— Ни най-малко — отвърна той, но любезната му усмивка изчезна. — Само ви предупреждавам, че моите хора може и да не се подчинят на такава заповед, ако тя излезе от вас.

— А ако я дадете вие?

Чола Ий се усмихна.

— Тогава ще се бият.

Станах рязко от стола, с което сложих край на съвещанието, преди Полило да е изгубила окончателно власт над гнева си. Такова поне извинение си намерих. Признавам обаче, че и моят самоконтрол беше на път да изчезне в небитието.

— Ще говорим пак, нали? — попита Чола Ий, докато си тръгнахме. В гласа му се усещаше безпокойство.

— О, да — отговорих аз. — Пак ще говорим, адмирале. Не се и съмнявайте в това.

Метнах му най-хищната си усмивка и излязох.

Има една казармена игра, която младите гвардейки обичаха да играят по времето, когато и аз бях новобранка. Казваше се „Загубилата пачи“ или „Куцла“. Куцла се играеше от две млади жени, и двете боси, като всяка разполагаше с по един остър нож за хвърляне. Застават на две крачки разстояние. Целта е да забиеш ножа си колкото се може по-близо до босите крака на съперничката си, без да я нараниш. Всяка има право на три опита. Всяко хвърляне трябва да е по-добро от предишното, в противен случай губиш играта. Играехме на пари, на дежурства, а веднъж и като начин да се разреши проблемът на един любовен триъгълник. Победителката в този последен случай изгуби част от големия пръст на единия си крак, което привлече вниманието на началниците ни към играта и й сложи край.

Ето в такава игра ме въвляче Чола Ий. Притисната бях от орда канута и адмиралът вярваше, че първа ще изгубя кураж и ще му предам командването. Залогът в тази игра беше животът на всички ни.

Редно е да призная, писарю, че когато онази вечер излязох от каютата му с най-гадната си и многозначителна усмивка, аз всъщност блъфирах. Но има още една подробност, която трябва да знаеш, и тя е,

че никога не подвивам опашка, когато блъфирам. Работата е там, че аз бях една от участничките в онази последна игра на Куцла, за която ти разказах. Не е нужно да поглеждаш крадешком към краката ми. Всичките ми пръсти са си на мястото.

Ала последният сблъсък в този двубой на воли се отложи доста във времето. И го забави не друг, а Гамелан.

Две нощи след съвещанието в каютата на Чола Ий гъста мъгла погълна галерите. Толкова беше гъста, че не посмяхме да продължим, от страх, че корабите ще се разделят и повече никога няма да се намерят. Наредих да спрем, уведомих с рог другите галери, флотилията ни заседна в безветрието и не ни оставаше друго освен да чакаме мъглата да се вдигне. И да се молим Кийхат да е постъпил по същия начин.

Гамелан ме повика в каютата си. Бодра светлинка грееше в магическия му мангал.

— Ела да седнеш и да пийнеш чашка ракия със стареца — каза той.

— Трябва да съм на палубата, а не да седя тук с теб — отвърнах.

— Глупости. И без това нищо не се вижда. А види ли се нещо, значи е твърде късно и диваците са пред портите ни. Ела седни и ще ти кажа как да сложим край на това преследване.

Подчиних се, макар да си имах причини за безпокойство и още по-добри причини да пресуша на един дъх първата чашка и да си сипя втора. Първото заклинание, което Гамелан ме беше накарал да направя, ме беше изпълнило с дълбок потрес заради странния свят, до който се бях докоснала. А когато го повторих за другите — пак по негово настояване, — страхът ми нарасна още повече. Усещането, че нещо ме повлича надолу, сякаш в морските дълбини, беше дори по-силно от първия път. И за свой ужас изпитах неохота да изплувам обратно. Под повърхността на онези магически дълбини дебнеха толкова много обещания; обещания, които ме привличаха също толкова силно като картата на западните морета, когато я зърнах за пръв път и закопнях до болка да разбера какво се крие отвъд.

Гамелан мушна ръка в гънките на робата си и измъкна перото, което беше откраднал от жезъла на Кийхат. Протегна го слепешката към мен.

— Имаме нещо, което принадлежи на варварския цар — каза той. — Нещо, което той цени повече от всичко друго... — Взех перото с мисълта, че знам какви ще са следващите му думи. — Неговата мъжественост.

Перото трепереше в пръстите ми.

— Знам какво искаш, магьоснико — казах аз. — Аз обаче не мога и не искам да го направя.

— Защо се страхуваш толкова много от магията, Рейли?

— Много добре знаеш.

— Не знам! Каж ми! — сопна се той.

— Намери си някой друг!

— Няма друг. Каж ми!

И аз му казах. Това е история, която няма нищо общо с трагичната съдба на Халаб. И не съм я разказвала на никой друг, освен на Отара, а тя е мъртва. Така че пиши внимателно, писарю. Разказвам я само защото обещах да се придържам към истината.

Станах жена рано — месечните ми цикли започнаха, когато бях на десет. На единайсет вече имах гърди, оформен ханш и окосмение между бедрата като на зряла жена. Но макар тялото ми да беше разцъфнало, умът ми едва беше напълнил и този разнобой ме хвърляше в мъчително объркване. Непрекъснато си мислех за секс и това ме отвращаваше, защото тогава още не познавах влеченията си и свързвах физиологичните копнежи единствено с мъже. Без видима причина изведнъж утробата ми пламваше лепкава, но видех ли мъж в такъв момент, стомахът ми се обръщаше с отвращение при мисълта за твърдата четина, ъгловатите форми и киселите телесни миризми.

Бях на дванайсет, когато отидохме на гости в имението на един от чичовците ми. Той имаше големи градини с маслинени насаждения, хубава зеленчукова градина, където растяха и най-различни билки, имаше също и няколко стада кози, така че летата в имението му винаги бяха изпълнени с тлъсти черни маслини, вкусно саламурено сирене, уханния черен хляб, който печеше стринка ми, и промишлени количества домати и лук с най-прекрасния вкус на света. Един ден с братовчед ми Веран напълнихме кошница с подобни вкуснотии и тръгнахме към далечните хълмове, където пасяха малките ярета. Веран беше на петнайсет и макар да беше пораснал от последната ни среща, аз бях по-висока, а и по-силна от него, така че през онова лято, за

разлика от предишните, безоблачното ни приятелство беше помрачено от пристъпи на неудобство и шумни караници. Ала онзи следобед, за който разказвам, беше така спокоен и мирен, че всяка раздражителност и неуместни мисли изчезнаха като пуха на глухарчетата, който уханните ветрове разнасяха над зелените хълмове.

Та онзи ден се наядохме до насита, пихме вода от малък извор под един стар дъб и се излегнахме доволно под сянката му. Беше тих и горещ следобед. Цикади жужаха в гората, птички чирикаха и подскачаха насам-натам, бръмчеше самотна земна пчела. Въздухът тежеше от аромата на розмарин, риган и цъфнала мащерка.

Веран започна да разказва глупави историйки, които ме караха да се смея, а после взе да ме гъделичка и аз му отвърнах със същото. Кискахме се истерично като малки деца — търкаляхме се, пицяхме и се боричкахме.

А после детството свърши внезапно и преди да се усетя, полата ми беше вдигната, гащичките събути, краката разтворени, а Веран се пънеше отгоре ми. Дойдох на себе си и го блъснах силно назад. Веран стоеше на колене над мен, бричовете му бяха смъкнати и аз видях пениса му — не пишка на момченце, а мъжки орган, дебел и твърд, щръкнал като подвижен мост на крепост. От гледката ми се доповръща.

— Махай се! — казах аз.

Само че той легна отново върху мен, притисна ръцете ми към земята и замушка слепешката в опит да нацели верния път. Дърпах се и се борех трескаво, накрая успях да измъкна едната си ръка. Ударих го с всички сили, освободих и другата си ръка и тъкмо посягах да го избутам настрани, когато нещо ме удари силно по главата.

— Стига си се дърпала — извика той и видях, че стиска камък в юмрука си.

Вместо да го послушам обаче, аз изкрещях от гняв и болка. Дойдоха ми нови сили и успях някак да се надигна, той успя някак да ме фрасне с камъка и аз успях някак да го убия.

Да, писарю, убих братовчед си. И да, говоря ти за Веран Антеро и знам какво си мислиш, но те предупреждавам да си мълчиш като пукал и само да пишеш каквото ти казвам и точно както ти го казвам.

Допреди миг Веран клечеше отгоре ми и ме удряше с камъка, а сега аз стоях права, той лежеше неподвижно на земята с прекършен

врат и мъртви очи, пълни с ужас и болка.

Стоях, изтръпнала до мозъка на костите си, с единствената мисъл, че току-що съм провалила невъзвратимо живота си. И че оттук насетне ме чакат само нещастия.

Женски глас прозвуча иззад гърба ми. Сладък, мелодичен глас, който ме накара да се обърна като да бях стрелка на компас, привлечена от Южните сирени, които задават всички посоки.

— Рейли — извика тя. — Рейлиии.

Стоеше под дъба досами извора. И беше красива, неземно красива, божествено красива. Косата ѝ беше черна като нощта и се стелеше като вода по кожа с цвета на прясна сметана. Очите ѝ бяха опушено черни, с ресници като ветрило на танцърка и така поразителни, че в първия миг не забелязах голотата ѝ, пленена от тях. Ала тя носеше голотата си като одежда, сякаш това беше естественото ѝ състояние.

Повика ме с дълга изящна ръка.

— Ела при мен, Рейли.

И аз отидох. Имах чувството, че се нося бавно на педя над земята. Тя ме приласка в прегръдката си и аз заплаках от самосъжаление заради стореното, плаках за Веран и заради онова, което беше направил той. А после тя повдигна главата ми от меките си майчински гърди и се взря дълбоко в очите ми. Отвърнах на погледа ѝ и се изгубих в гостоприемния мрак, който намерих там. Всичко друго изчезна от мислите ми.

— Обичам те, Рейли — каза тя.

Вместо да ме изненадат, думите ѝ ми се сториха естествени, правилни. Знаех, че ме обича.

— Чаках те, Рейли — каза тя. И това също ми се стори правилно.

Хвана ме за ръка и ме поведе към мястото, където водата извираше изпод великанските корени на дъба. Нагазахме в малкия вир и една порта се отвори точно там, където извираше водата, минахме през нея и се озовахме в нейната градина, портата се захлопна след нас и ние се изправихме пред къща, построена от зелени горски клони.

— Сега това е твоят дом, Рейли — каза тя.

Така и стана. Живях там с Басана една година без един месец. Бяхме любовници. Басана каза, че била богинята на извора и че се влюбила в мен преди две години, когато Веран ме довел за пръв път

тук. Не ми хрумна да се запитам защо. Младежите приемат такива неща сякаш им се дължи. Освен с Отара може би — и дори и с нея само веднъж — никога по-късно не ме е спохождала такава страст, каквато Басана подпалваше в мен. Казвам това като жена със страстна натура, черта, която е характерна за всички от семейство Антеро. Това е и най-голямата ни слабост. Басана ме обгърна с любов — даваше ми подаръци, пееше ми песни, хранеше ме с деликатеси, хвалеше хубостта ми, ума ми, всичко. Забравих за дома и семейството си — забравих целия свят, от който произхождах. А после един ден се опитах да стана от посипаното с горски цветове легло, което Басана ми приготвяше всяка вечер, и открих, че не мога. Бях толкова слаба, че не можех да вдигна ръката си дори, нито да извикам за помощ. А когато Басана влезе в стаята, любовната ѝ усмивка се беше превърнала в гладна озъбена гримаса.

Дойде при леглото и започна да ме щипе силно, мълвеше:

— Толкова сладка, толкова сладка...

Опитах се да заплача, защото разбрах, че съм била предадена, но само една сълза се стече по лицето ми. Басана се изкиска и изтри с целувка сълзата. Устата ѝ се задържа върху бузата ми, но не от любов.

А после тя се надигна и каза:

— Не плачи, Рейли. Почти година те храних с любов и сега, когато си узряла, не бива да се оплакваш, защото дойде моят ред.

Опитах се да помръдна, но тя ме потупа утешително.

— Хайде, хайде, скъпа. Не си ти виновна, а аз. Такава е природата ми. Нямам собствена душа и на всеки десет години ми е нужно младо момиче, с което да се нахраня. Истината е, че всъщност не те обичам, Рейли, но трябваше да те убедя в обратното, иначе изтръпналото малко същество, което заварих до трупа на момчето, нямаше да ми свърши никаква работа. От опит знам, че най-добри са душите, пълни с щастие и любовно подхранена сладост. И не е само въпрос на вкусови усещания, скъпа моя. Представа си нямаш какви чудеса върши такава една душа за настроението ми. Да съм толкова млада и толкова... *жива* година след година!

После ми каза, че щяла да излезе за малко, за да се подготви. Докато я нямало, съм можела да се утешавам с мисълта, че макар да не ме обичала наистина, от всички момичета, пред които се била преструвала, с мен ѝ е било най-приятно.

Тъкмо се обръщаше, когато усетих във въздуха ухание на сандалово дърво... и после влезе майка ми. И тя беше гола като Басана, и по-красива, струва ми се. Движеше се като пантера и огън струеше от очите ѝ. Държеше върбова пръчка със заострен край.

Басана извика и скочи да я пресрещне — пръстите на ръцете и краката ѝ се издължиха в остри извити нокти; дългите ѝ изпилени зъби се стрелнаха да захаят гърлото на майка ми. Преди да я е достигнала обаче, майка ми протегна върбовата пръчка и тя прониза Басана в сърцето. Кръв шурна от гърдите ѝ и тя падна мъртва на пода.

Майка ми не я погледна повече, а тръгна към мен и ме взе в обятията си.

— Дойдох да те прибера у дома, Рейли — беше единственото, което каза.

Понечих да стана, но тя ме бутна назад в леглото. А после ми запя някаква песен, чиито думи и до днес ми убягват на косъм. Галеше челото ми, аз затворих очи... и заспах.

Събуди ме гласът на Веран. Отворих очи и открих, че лежа до него под дъба. Всичко си беше както преди. Същият топъл летен следобед. Миризмите и звуците. Той каза нещо смешно и аз се разсмях. А после започна да ме гъделичка и аз му отвърнах със същото.

Чух мама да ме вика. Веран скочи на крака и се изчерви виновно. Аз станах и извиках в отговор и скоро тя се появи на билото на хълма. Облечена беше със семпла синя туника и сини панталони, напъхани във високи ботуши. Приблужи се и усетих сандаловото ухание на парфюма ѝ.

Погледна ме с нежните си очи и каза:

— Дойдох да те прибера у дома, Рейли.

И точно това направи.

Казах на Гамелан, че не знам дали случилото се е било сън, или истина. Склонна съм да го смятам за сън, също като теб, писарю. Сигурно си ме сметнал за луда, когато подхванах тази история, защото братовчед ми Веран Антеро си и съвсем жив и до ден-днешен, има чудесно семейство и върти успешна търговия. А сега сигурно ще кажеш, че е било просто сън. Сън на едно младо и объркано момиче.

Но както казах и на Гамелан, понякога ми се струваше, че изобщо не е било сън. Понякога ме изпълваше убеждението, че

наистина съм била отвлечена от горски дух и че мама ме е спасила. Защото, ако не друго, от онзи ден майка ми се промени. Силите я напуснаха. Слабееше все повече, а близо година по-късно почина. И понякога, когато безсънна нощ си довлече униние за компания, се чудя дали не е сключила сделка с някой бог или демон — моят живот срещу нейния.

— И това е причината — казах на Гамелан — да се страхувам от онова, което искаш от мен, и да го отхвърлям.

— Сега вече разбирам защо мислиш така, Рейли — отвърна магьосникът. — И дълбоко съжалявам за случилото се. Но всичко ли ми казваш? Майка ти е починала, но напуснала ли те е наистина? Случва ли се да дойде при теб? Нима духът ѝ не е близо до любимото дете?

Не казах нищо — и за Гамелан мълчанието ми беше достатъчно красноречиво.

— В момента това няма особено значение — каза той. — Ти сподели основанията и страховете си. Но това не променя днешната ситуация. Ако продължаваме в същия дух, цар Кийхат ще ни настигне и ще ни избие всичките. Ти и аз обаче можем с общи усилия да го спрем. Можем да го спрем сега и единствената пролята кръв ще е неговата.

И отново ми подаде перото. Този път го взех.

Гамелан се усмихна.

— Довлечи раклата ми, моля те. Ще ни трябва едно специално масло, както и други неща.

Довлякох раклата, изрових нужното шишенце с масло и някакви изсушени и стрити на прах смрадливи билки, които Гамелан ми описа. А после ми каза и какво трябва да направя. Представих си, че влизам в битка, отблъснах всичките си чувства и се съсредоточих изцяло върху думите му.

Следвайки указанията на жреца, начертах с тебешир пентаграма около мангала и поръсих от прахта и маслото върху огъня. Издигна се лилав дим и се появи демон. Беше малък, с дебела зелена кожа, зъбато жабешко лице и крайници като на старец... е, старец с огромни извити нокти на краката и на ръцете. Гледаше ме злобно, съскаше и ръмжеше. Аз му подадох изтръпнала перото. Той го издърпа от пръстите ми и скочи обратно в мангала.

Гамелан ме беше предупредил какво да очаквам, но въпреки това се стреснах, когато пламъците лумнаха нагоре и навън. Затворих очи, когато огънят погълна лицето ми, а после и цялото ми тяло — но вместо да ме изгарят, пламъците студенееха по кожата ми. Отворих очи и усетих как ледените пламъци ме облизват. Навсякъде около мен се вихреха шеметни цветове, а под мен — на дъното на мангала имаше гъст дим. Духнах... и димът се разнесе.

Гледах от голяма височина към бойните канута. Мъглата все още ги скриваше частично, затова духнах отново и бледите валма се разнесоха върху сивото море.

Цар Кийхат се беше излегнал в най-голямото кану. Строен юноша, съвсем гол, дори без набедрена превръзка, му даваше храна в устата. Младежът имаше женски гърди и мъжки полови органи. Загребваше храна от една купа и я даваше на Кийхат. Царят отваряше уста, поемаше храната от пръстите на странния младеж, после ги облизваше. Младежът се кискаше и загребваше нова хапка. Гласът на Гамелан долетя отдалеч и ме подкани да продължа.

— Кийхат! — извиках аз. Гласът ми отекна, сякаш се намирах в огромна пещера.

Царят подскочи стреснато и бутна младежа настрана. Заоглежда се трескаво за източника на гласа.

— Кой вика царя? — кресна високомерно той.

— Кийхат! — извиках отново.

Царят въртеше глава насам-натам, гневният му поглед прескачаше от воин на воин.

— Кой говори? — изкрещя той.

Хората му не криеха ужаса си, явно решили, че царят им е полудял.

— Кийхат! — продължих да го викам аз.

Този път царят скочи на крака и в същия миг младежът се превърна във фалически жезъл, с който Кийхат не се разделяше. Той го сграбчи и го размаха към хората си.

— Отговори — изкрещя той — или ще познаеш гнева ми!

Ала всички бяха така ужасени, че мълчаха като онемели. Кийхат удари с жезъла най-близо стоящия мъж. Воинът извика и се сви, сякаш жезълът го беше опарил.

— Не бях аз, господарю! — изпищя нещастникът.

— Кой тогава? — извика царят. — Знам, че всички говорите зад гърба ми! Шушукате си, че съм луд или глупак, щом продължавам това преследване!

Бойците мълчаха.

Кийхат удари с жезъла друг мъж. И той изпищя от болка като първия и се замоли на господаря си да му повярва и да пощади живота му. Но царят го събори, стъпи с крак на гърдите му и заби жезъла в корема му. Мъжът извика и започна да се гърчи от болка — нажеженият жезъл прогаряше плътта му.

— Каквото господарят, такива и робите — извиках и думите ми се търкулнаха като вълна.

Кийхат се завъртя и вдигна глава нагоре, осъзнал, че гласът идва от небесата. За миг ми се стори, че гледа право към мен.

Размаха жезъла си към небето и ревна:

— Аз съм Кийхат! Кой смее да предизвиква царя?

Светкавица лумна от върха на жезъла и аз едва не отскочих встрани, за да се предпазя. А после усетих Гамелан да ме докосва насърчително по ръката. Светкавицата изтреця безобидно покрай мен.

— Каквото господарят, такива и робите — продължих аз, трупам магическа фраза връз магическа фраза. И докато говорех, ме изпълни усещане за сила, като натиск в тила. Ала от тази сила ми се гадеше и главата ми се въртеше като от треска. Не смеех да спра, защото Гамелан ме беше предупредил, че това ще има фатални последствия. Продължих: — Хърбел при щърбел... Омраза при злост. И нека робът, господар си намери! И нека господарят намери роб!

Близо до кануто водата се разплиска и Кийхат изкрещя уплашено, когато демонът с жабешкото лице изскочи от пяната. Царят замахна с жезъла си и демонът изврещя яростно, когато тотемът на Кийхат прогори плътта му. Царят се изсмя гръмко и замахна отново. Но този път демонът изчезна миг преди жезълът да го удари.

Кийхат започна да се върти в очакване на следващата атака. Хората му мълчаха... и не помръдваха.

А после той изкрещя уплашено, усетил жезъла да се гърчи в ръката му. Последва нов вик на ужас, когато върхът на жезъла се разтегли в острозъбото лице на демона. Кийхат изпищя от болка в прогорената си ръка. Опита се да хвърли жезъла.

Но тоягата се превърна в тялото на любовника му. Царят извика, видял, че момчето с женски гърди се е сдобило с глава на демон.

— Господарю! — изсъска демонът в грозна пародия на страстен повик. — Ела да те прегърна!

И Кийхат изкрещя отново, когато любовникът-роб се хвърли към него... и впи зъби в гърлото му.

Нито един от войниците не скочи да помогне на царя си, всички гледаха безучастно как младежът обвива с ръце Кийхат и скача с него през борда.

Водата закипя. А после утихна. Кървави петна изплуваха и се размиха около царското кану.

Чух един от мъжете да казва:

— Прав ти път.

И друг:

— Да кажем на другите, братя. Жените и децата ни чакат у дома.

Усетих силно дръпване, зрението ми се замъгли и в следващия миг се озовах коленичила в каютата на Гамелан, повръщах в някаква паница, а магьосникът придържаше главата ми и шепнеше утешителни думи.

Когато напъните спряха, той намери опипом някакъв напоен със сладки билки парцал, подаде ми го да изтрия лицето си и доволно заяви:

— Превъзходно като за пръв опит.

Не казах нищо. Може и да негодувах вътрешно, но не можех да отрека факта, че Гамелан току-що ме беше направил магьосница.

Сигурно по същия начин би се чувствала някоя от сестрите ми, ако току-що е станала курва.

На следващия ден пратих няколко лодки да огледат морето във всички посоки. От канутата нямаше и помен.

Никой не се зарадва особено. Защото за всички ни беше ясно, че окончателно и безнадеждно сме се изгубили.

СКИТНИЦИ В НЕЗНАЙНО МОРЕ

Унинието се стовари отгоре ни като чука на морска буря. Обезкърви всяко чувство, парализира всяка мисъл. Не мисля, че има много живи хора, които разбират докрай значението на думата „изгубени“ и са познали отчаянието, което поражда тя. За повечето хора да си изгубен означава да се озовеш в малък кръг от Незнайно, обкръжен от огромното Знайно. Трябват ти само малко късмет и търпение и ще намериш верния път към дома. Брат ми веднъж попитал Дженъс Грейклок — който се беше сблъсквал с кажи-речи всичко, което може да сполети един пътешественик — дали му се е случвало да се изгуби. След кратък размисъл Грейклок отговорил: „Не. Изпадал съм само във временни затруднения с месец-два продължителност“.

Нашето затруднение не изглеждаше временно. Объркването ни беше толкова дълбоко, че подкопаваше основите на здравия ни разум. Кръгът на нашето Незнайно нямаше край. Вярно, морските създания ни бяха познати. Водата си беше все така солена. Ветровете духаха не по-различно отпреди. Слънцето изгряваше и залязваше по същото разписание и в познатите посоки. Дори звездите ни бяха познати, макар и разположени толкова странно, че и най-добрият лоцман не би намерил по тях пътя към дома. Ала всички тези неща не премахваха топката в стомаха ни, не тешаха прескоците на сърцата ни, не ни вдъхваха и най-рехавата надежда.

Ден след ден вехнехме в този кошмар — макар че и тази дума е твърде слаба. Дори кошмарите, с техните голи пейзажи, носят утехата на познатото. А ние... ние нямахме нито очи, нито сърце за другарите си, само се взирахме в празното море, с мисълта, че нито една от вълните, полюшващи кораба под нозете ни, не ще се разбие в познати брегове.

Парализиращ страх покосяваше като чума флотилията ни. Отначало моряците, а скоро дори моите гвардейки се поддадоха на болното униние, поемаха умърлушено постовете си и изпълняваха мудро заповедите на също толкова обезверените си началници. Броят

на злополуките и нараняванията поради невнимание се увеличи, ежедневно избухваха скандали по най-дребни поводи, отдавнашни приятелства бяха подложени на изпитание, любовници се разделяха, но никой не търсеше заместник, който да запълни празнината.

Не друг, а Гамелан, нашият беден сляп магьосник, пръв се отърси от унинието.

Един ден по здрачаване с Полило и Корайс стояхме сгърбени при парапета и гледахме невиждащо великолепия залез. Терзаеха ме бавни мисли за Трис и дома, а разговорът на двете легатки с нищо не подобряваше настроението ми.

— Какво ще стане, когато умрем? — простена Полило. — Костите ни няма да познават земята, в която са погребани. Ами духовете ни? И те ли ще се скитат изгубени като нас?

Корайс поклати глава. Огнените ѝ иначе очи сега бяха угаснали, придобили бяха цвета на опушена стомана.

— Не знам — каза тя. — Но съм чувала, че душата никога не намира покой, ако се отдели от тялото на такова място.

Гамелан викна зад гърбовете ни:

— Кой ти го каза това? — Обърнахме се стреснати, защото не бяхме усетили приближаването му. Той размаха бастуна си към Корайс. — Кой глупак ти е давал уроци за предпочитанията на душите и духовете?

Корайс заекна:

— Аз такова... ами... аз не...

— Говори, жено — прекъсна я гневно Гамелан. — Назови ми самозванец.

— Добре де, щом толкова искаш да знаеш, каза ми го майстор Клисара — сопна се на свой ред Корайс и познати искри блеснаха за миг в очите ѝ. — Леля му била перачка на някаква вещица. Била му като майка — лелята де, не вещицата. Така че той знае това-онова по въпроса.

Гамелан изпръхтя отвратено.

— Перачка на вещица, казваш? Дрън-дрън. — Той удари с бастуна си по палубата. — Не спира да ме удивява фактът, че иначе съвсем здравомислещи хора са склонни да вярват на всякакви врели-некипели, стане ли дума за света на духовете. А щом информацията идва от създание с брадавици по носа и чудато поведение, какво пък,

значи трябва да е истина! — Брадата му се раздвижи от вълча усмивка. — Ами ако ти кажа, че баща ми доставяше риба за домакинството на оръжейник? Това прави ли ме специалист по качеството на щитовете и мечове? Би ли заложила живота си на знанията ми по този въпрос?

Корайс почервения като косата на брат ми. Рядко губеше самообладание и сърцето ми се сви, като я гледах така смутена.

— Остави я на мира, приятелю — намесих се аз. — Просто си говореха, нищо повече.

Гамелан не се трогна от думите ми, а изсумтя:

— Ами то май само това правят всички тук напоследък — говорят. Плещят врели-некипели и оплакват съдбата си. По-добре онзи дивак да ни беше видял сметката. Поне нямаше да слушам скимтенето ви.

Насоченият към Корайс огън порази и Полило. Раменете ѝ се сгърбиха толкова много, че сякаш изгуби цяла глава от ръста си.

Притекох им се на помощ.

— Вие двете нямате ли си работа — брони за лъскане или оръжия за точене?

Те захапах стръвно предложението ми като кухненски мишки презряло сирене, измърмориха по едно извинение и хукнаха да се спасяват. А аз се обърнах към магьосника, готова да поема гнева му върху плещите си.

Но вместо да ме засипе с укори, както очаквах, той каза спокойно:

— Какво да правим, Рейли?

Въздъгнах.

— Какво можем да направим? Не съм лоцман, нито моряк — слава на добрата ни Маранония, която е проявила достатъчно здрав разум да остави моретата на богове, които обичат да са мокри от сутрин до вечер и предпочитат смрадлива престояла риба пред метнат на скарата телешки бут.

Опитът ми да разсея напрежението с шега не успя — Гамелан ме прекъсна с нервно почукване на бастуна по палубата.

— Ти си водачът на тази експедиция, жено. Говори като водач.

Думите му ме засегнаха и повиших глас:

— Как мога да водя, когато не знам къде отиваме? Адмиралът и офицерите му не знаят къде сме, та аз ли? Какво мога да направя?

Гамелан се изсмя.

— Ами излъжи, какво друго! Всички добри водачи имат пълна торба с неистини. Време е да се поразровиш в своята. Вярно, проблемите ни са много, но всички те могат да почакаат, докато се справим с двата най-неотложни. А в момента най-маловажният от всичките ни проблеми е пътят към дома.

— Да бе — троснах се аз. — Ако знаехме накъде да поемем, изобщо нямаше да се стигне до този разговор.

— Така е. Но ако всички изгубят надежда, че ще намерим пътя, сами ще подпишем присъдата си, защото ще сме спрели да търсим. И тогава ще трябва да се примирим с неприятната орис да прекараме живота си сред непознати, които до този момент показват силно изразено недружелюбие. С други думи, или ще ни избият, или ще ни заробят, или — поне що се отнася до твоите гвардейки — по принуда ще приемат съдбата на куртизанки или съпруги.

— С това не мога да споря — казах аз. — Но каква лъжа да измисля, която да им върне надеждата? И ще ми повярват ли изобщо? Аз съм войник, а не фокусник.

Гамелан не каза нищо. Само потропа по палубата с тъпия си бастун.

Изпъшках.

— А не. Не си го и помисляй, магьоснико. Не можеш да ме превърнеш в нещо, което не съм. И не ми казвай, че вече съм доказала заложите си. И хич не си хаби дядовския чар върху мен, с надеждата, че ще почна да повръщам черните си тайни по пода като препил войник на гуляй. Писна ми вече, разбра ли?

Летяща риба се стрелна над повърхността и цопна доста далеч от мястото, където се беше появила и където зърнах за миг тъмната сянка на преследвача ѝ. Магьосникът ме попита какво става и аз му описах подвига на тази забележителна риба.

— М-да, ето едно същество, което се е възползвало добре от страха си — каза той. — Отгледало си е криле.

После се обърна и пое назад по палубата, като почукваше пред себе си с бастуна.

— Добре де — подвикнах след него. — Разбрах. И за да спреш да ме торМОЗИШ, ще направя каквото искаш. Е, какъв номер трябва да извъртя този път?

Гамелан се обърна.

— Едно-две номерца няма да свършат работа, скъпа ми Рейли. Не можем да нахраним флотилията с една въдица. Този път ще трябва да опънеш цялата мрежа.

Именно в онзи ден започна истинското ми чиракуване в магията. Защото тогава за пръв път се научих да я приемам такава, каквата е в действителност — зрелищно развлечение и нищо повече. Едно ще ти кажа, писарю, и то е, че няма голяма разлика между най-великия жрец и най-долния измамник. Всичко е въпрос на дим и огледала, писарю. И не прави тази неодобрителна физиономия, ако обичаш. Самият Гамелан го призна охотно, както сам ще се увериш.

Старият магьосник беше намислил да спретнем зрелищна церемония, с толкова великолепиe и вълнение, колкото аз, с ограничените си познания, можех да сътворя. Церемонията трябваше да се състои в точен момент — така, че да представим някой дребен късметец като истинско чудо.

Започнахме с ежедневни и вбесяващо досадни уроци по магия. Това беше и първото, което научих за магията — че иска яко бачкане. Второто беше, че макар да съм имала — според Гамелан — значителна вродена дарба, ми липсваше какъвто и да било вроден ентузиазъм. Боя се, че мърморенето ми нямаше мярка, дотолкова, че Полило и другите взеха да странят от мен с повод и без повод всеки път, когато се появях на палубата след поредния урок.

— Опитвам се да те науча на възможно най-много неща и възможно най-бързо — каза ми Гамелан един ден. — Налага се обаче да прескочим всички правила и наизустяване на заклинания, които са задължителни за нашите чираци. Може и да е за добро, защото след откритията на Дженъс Грейклок всички тези неща скоро ще бъдат признати за безнадежно остарели в най-добрия случай, и за ненужни и дори вредни в най-лошия.

Седяхме в претъпканата му каюта и се занимавахме с дребните подробности покрай подготовката за планираната церемония. По настояване на Гамелан бях призовала кухненския му демон и му бях възложила да смесва прахчета, да шие магическо платно и да стрива малки огледалца според указанията: Гамелан ме накара да ги открия в една дебела стара книга с напукана черна корица, която беше топла на пипане, почти все едно е живо същество. Това, разбира се, не беше

обикновена книга. Като я отвориш, по страниците ѝ се плисваха шеметни цветове, букви и фрази, които не стояха на едно място както му е редът, а скачаха насам-натам и хукваха към следващата страница, когато обърнеш листа. Спираха се само ако назовеш онова, което ти трябва. Ако кажеш например „демон“, страниците започваха да се разлистват лудешката първо в едната посока, после в другата и от тях изскачаха малки зелени създайца — държаха в ръчичките си нещо като миниатюрни огнени мъниста — и започваха да пицят, докато не им обърнеш внимание. „Виж тук как да влееш страст в любовника си, уважаема госпожо“ — пици едното. Или: „Как да прокълнете враговете си, туй е нашата специалност, господарке“. И дори: „Гарантирано проникване с взлом, моля заповядайте“. Когато си избереш категория, съществото, на чиято стока си се спрял, започваше да се зъби тържествуващо на другите, после пропълзяваше на страницата, която ти е нужна, вдигаше нагоре огнените мъниста и пред очите ти по страницата хукваха букви като подлудени от светкавица мравки. А когато зеленото мъниче започваше да креци заповеди, буквите-мравки се строяваха и разкриваха значението си. А кажеш ли им „говори“, сами се прочитаха на глас.

Когато Гамелан заговори за Дженъс Грейклок, аз за десети път се опитвах да изпълня указанията на книгата за това как се вадят панделки от въздуха. Ето как се прави, писарю. Наблюдавай внимателно. Първо си свиваш пръстите ето така. Следва движение, все едно връзвам възел. После събирам пръсти ето така и... Виждаш ли? Панделка. Яркочервена панделка. Ето ти и още няколко. Хвани единия край и дърпай. Дърпай де. Извинявай, знам, че не можеш да пишеш и да дърпаш едновременно. Но нали видя колко лесно става. И там, откъдето идват тези панделки, има още много, сигурно са дълги повече от миля, ако ги вържеш, така че има бая да дърпаш, докато свършат. Но дори и простичък номер като този не е много лесен за начинаещ. Така че аз само си кълчех глупаво пръстите и вадех разни шнурчета с възли по тях, при това от най-евтините. И понеже определено не се справях със задачата, реших да прибягна до стария номер на мързеливия ученик, който сработва безотказно — номерът е да заговориш учителя си на някаква негова любима тема и така да се откачиш за известно време от неприятната задача.

— Както знаеш — подхванах аз, — не съм от онези, които се възхищават на Дженъс Грейклок. Накрая той предаде брат ми и едва не го уби. Амалрик обаче твърди, че магическите тайни, които ни завеща Дженъс, компенсират, че и отгоре, предателството му и че цяла Ориса е длъжна да го почита коленопреклонно в деня на смъртта му.

— Колегите ми жреци са на същото мнение — отговори магьосникът с горчивина в гласа.

Това ме заинтригува и съвсем забравих, че целта ми бе да спечеля време с глупави разговори.

— Ти обаче не споделяш този възглед, така ли?

— О, напротив — отвърна Гамелан. — Дарът на Грейклок е с мащаби, непознати в историята. Може да се сравнява само с подвига на онзи първи човек, който запалил огън и го споделил с другарите си. От Дженъс знаем, че магията се подчинява на закони. А като знаем това, знаем и че няма непостижими вълшебства, че всичко е възможно, ако вложиш достатъчно време и проведеш достатъчно експерименти.

— Думите ти са хвалебствени, приятелю — казах аз. — Но не долавям искреност в тях.

— Грещиш — възрази Гамелан. — Аз наистина вярвам в онова, което казвам.

След което мълча дълго. Накрая въздъхна.

— Добре де. Признавам, че в моменти на слабост — особено откакто загубих силите си — мразя Дженъс Грейклок заради знанието, което ни даде. Но това е само завист от моя страна. Когато бях млад и се отказах от живота, за който бях роден, и от жената, която обичах, замених всичко това за амбицията си да стана най-великият жрец на Ориса.

— И го постигна — казах аз.

— Да. С изключение на Грейклок. Разликата между неговите постижения и моите е огромна като морската пустош наоколо ни. В сравнение с Дженъс аз съм едно мяукащо новородено.

— Хайде стига — казах аз. — Всички познават твоята сила. Без теб никога нямаше да победим властелините.

— Дори да беше така — каза той, — това не би ме утешило. Виждаш ли, преди Грейклок ние практикувахме магията така, както са я практикували предците ни по времето, когато дори огънят е бил нещо ново. Успешните заклинания се наизустявали и предавали на

следващите поколения жреци. Когато се появила писмеността, започнали да ги записват в книги — като тази, която четеш в момента. Никога никой не се запитал *защо* действа това или онова заклинание. Вярвахме, че резултатите са дело на боговете, и този отговор ни беше достатъчен. Ала знанието не може да порасне в нива, лишена от въпроси. Сега си давам сметка за това. Но не и преди. По онова време постиженията ни се заключаваха в някое и друго подобрение на старите номера. Подобрение, усъвършенстване, нищо повече. Силата на един магьосник се ограничаваше до вродената му способност. Каквато аз имах в изобилие, или поне повече отколкото имаха другите жреци.

— А магьосниците на Ираяс? — попитах. — Магията на Далечното царство, както всички знаем, е много по-могъща от нашата. Постигнали са изключителен напредък и без законите на Дженъс Грейклок.

Гамелан изпръхтя.

— Само защото са намерили стари свитъци и книги от Древните. Постиганията им не се дължат на мъдрост, а на фокуси, знанието за които не е стигнало до нас, изгубено във времето.

— Не бих нарекла фокус превръщането на обикновен метал в злато — възразих аз. — А в Далечното царство могат да го правят.

Магьосникът дръпна силно брадата си.

— Според Грейклок — или поне според онова, което ни разказа за теориите му брат ти Амалрик, — онова със златото също е фокус, не по-различен от панделката, с която ти се мъчиш в момента. Ако познаваш закона, на чийто принцип се постига едното, можеш да постигнеш и другото със същата лекота. Дженъс твърдеше, че съществува една-единствена *природна* сила — а не богове, — която контролира магията, както и всичко друго в ежедневието ни, в естествения свят — топлината, излъчвана от огъня, движението на водата, онова нещо, от което е направено златото — частици, според терминологията на Грейклок, които се подчиняват на същия закон, който ни позволява да премахнем със заклинание брадавица от нечий нос или да заповядаме на дъжда да завали или да спре.

— Не разбирам — казах аз.

— Ще разбереш — отвърна Гамелан. — Колкото повече научаваш, толкова по-очевидно ще ти се струва.

— Тогава защо му завиждаш? — попитах. — По думите ти излиза, че Грейклок всъщност е освободил всички от игото на традицията и че благодарение на тази свобода могат да се постигнат неща по-велики дори от онези, за които той е мечтал.

— Съвсем вярно — каза Гамелан. — Но замисли се за следното. Представи си начинаещ магьосник в бунтовните години на младостта си, който е зърнал за миг онова, което Грейклок по-късно е видял съвсем ясно. Но после е решил, че трябва да е пълен глупак, нали така. Как би могъл да знае повече от учителите си, от древните жреци, предали мъдростта си на идните поколения?

— Да не казваш, че си могъл да разбудиш същите мистерии като Грейклок? — попитах.

— Не. Дори аз не съм толкова самомнителен. Гений като Грейклок се ражда веднъж на стотици години, ако въобще се роди. И въпреки това мисълта какво е могло да бъде не ми дава мира.

— Тепърва ще се правят открития — казах аз. — Дори най-запалените почитатели на Грейклок казват, че той е положил само основите.

— Да — съгласи се Гамелан. — Което допълнително ме изпълва със завист. Всички бъдещи открития ще бъдат направени от млади мъже и жени, които не носят товара на цял живот сбъркано мислене. Твърде стар съм, Рейли. А сега и сляп на всичкото отгоре. И което е още по-лошо за старец като мен, е, че като ни даде дара си — пък било то и неволно, — Дженъс ми отне боговете. Защото това е в сърцевината на неговото учение. Боговете — дори да съществуват — се подчиняват на същите закони, на които се подчинява и най-долният просяк пред вратата на най-бедната кръчма в целия свят.

Прошепнах смаяно:

— Как така дори да съществуват? Нима се съмняваш?

Магьосникът сви рамене.

— Появявали са се твърде често в нашата история, за да се съмнявам сериозно в съществуването им. И не само пред очите на глупци и лъжци, а пред мъже и жени, чиято честност и здрав разум не подлежат на съмнение. Но ако теорията на Дженъс Грейклок е вярна, те не са богове, поне не в смисъла, който ние влагаме в тази дума — дума, която предполага почитание и преклонение.

Огледах се трескаво къде да се скрия, преди да е ударила светкавицата... точно като теб сега, писарю. Но нищо не последва и аз се успокоих.

— Ако не са богове — казах, — то какво и в чие име трябва да призова аз сега? Чия воля и чий план следваме?

Ето какво ми отговори магьосникът:

— Според Грейклок такова нещо като върховна или вселенска цел не съществува. Нашата воля си е само наша. И няма друг план освен онзи, който ние определим за живота си.

— А доброто и злото? — избълвах.

— Няма разлика между тях — отвърна Гамелан.

— Тогавя какъв е смисълът? Защо просто не се откажем?

— Искаш ли? — попита Гамелан. — Според Грейклок това също няма значение.

Но за моите гвардейки имаше значение, помислих си. Имаше значение дори за хлъзгавия Чола Ий и неговите пирати. И най-важно, имаше значение за мен.

Поклатих глава. После си спомних, че Гамелан не може да ме види, и казах, повишила излишно глас:

— Не. А Дженъс Грейклок може да върви по дяволите.

Гамелан се засмя дрезгаво.

— Може вече да е при тях... ако е грешал в теориите си.

Вдигна бастуна и удари по пода.

— А сега да се върнем на задачата, ако обичаш. И вземи да се съсредоточиш малко, жено. Ако в тренировките си с меча беше толкова мързелива, колкото с тази проста панделка, главата ти отдавна да е украсила някое вражеско копие!

Докато се подготвим, минаха няколко седмици. Добре би било да имахме малко повече време, но настроението сред хората оставаше така затънало в миазми, че ако се забавехме още, и най-силната искра на надежда, която планът ни можеше да запали, щеше да угасне безславно, задушена от дълбокото униние. Гамелан ме караше да се упражнявам в хвърляне на кости всяка сутрин. Хвърлях ги, описвах му как са се подредили и той ми обясняваше дали вещаят добро или зло. В повечето случаи се подреждаха в модел, който според Гамелан не

предвещавал нито едното, нито другото, а ни подтиквал да чакаме. Цялата тази история с хвърлянето на костите ми се струваше някак унизителна.

— Ти си си добре — казах на Гамелан. — Нали си жрец. Дори *изглеждаш* като жрец. Изпълнен с достойнство, белобрад, въплъщение на строгата мъдрост. Никой не би решил, че изглеждаш глупаво само защото хвърляш шепа миризливи стари кокаляци на палубата, а после клякаш до тях, зяпаш ги, мърмориш под нос и си сучеш брадата. Аз обаче изглеждам като... ами като мене си, мамка му! Не особено мъдра, без грам достойнство в излъчването, по тялото ми няма никакви косми, освен на едно място, а и там брадата е възкъса!

— Ако смяташ, че жените по принцип не притежават необходимото за един жрец излъчване и поведение — каза Гамелан, — то май ще е най-добре да се откажем от цялата тази история, докато е време.

— Не съм казала такова нещо!

— Аз пък точно това чух. И като се замисля, целият ни план май наистина е абсурден. Може пък женомразците да са прави. Може би на вашия пол наистина му липсва нужната сила на мисълта, а и да си призная... без брада ти наистина...

— Дай ми проклетите кости — изръмжах, грабнах ги от ръката му и ги хвърлих. — Само че е глупаво, да знаеш. Според онова, което ми разказа за Грейклок и неговите закони на магията, хвърлянето на кости е пълна глупост. Как може да се предскаже бъдещето, ако няма божествен план, към който да надникнем? Ако питаш мен, цялата тая дандания ми прилича на една голяма...

— Какво има, Рейли? — попита Гамелан.

— Костите — казах аз.

— Какво костите?

— Ами не знам... изглеждат *добре*. Не мога да обясня защо. Просто така ми се струва!

Описах му подредбата им и Гамелан се засмя.

— Права си! Чакат ни светли утра, приятелко. Светли утра, без съмнение.

Ето как станах гадателка по кости. От пълен невежа изведнъж станах мъдрец.

Час по-късно чух вахтения да вика, че е забелязал остров на хоризонта. Хората полудяха от вълнение. Островът беше доста скромна на вид, със скалисти брегове, тясна, покрита с камъчета плажна ивица и няколко уморени върха. Но в онзи момент всяка суша беше в състояние да породи надежда и мисли за дома. Бързо изпратихме разузнавателен отряд, който докладва, че островът не е населен, но предлага храна и вода. Слязохме на брега, като оставихме минимален екипаж на корабите.

Ентузиазмът ни, уви, беше краткотраен. Едва бяхме стъпили на брега, когато отгоре ни се спусна студена лепкава мъгла. Малкото дървета раждаха оскъдно количество горчиви ядки. Жилести птици ни подвикваха откъм билата с кресливи гласове като на рибен пазар. Водата ставаше за пиене, но вкусът ѝ беше гаден. Извираше от няколко димящи вирчета около малък гейзер в подножието на едно от трътлестите възвишения. Гейзерът извираше на пресекулки и едва-едва — на височина стигаше най-много човешки ръст.

Стоях близо до гейзера в компанията на слепия си приятел и таях тъмни мисли за магията и хвърлянето на кости. Ако това беше предсказанието благоприятен обрат в късмета ни, значи за нищо не ставаше. Чух псувни откъм голяма група моряци, които бяха наобиколили едно от вирчетата и пълнеха съдове с вонливата вода. Не ги винях за псувните — просто изразявах на глас собствените ми мисли, — но се напрегнах, когато видях Чола Ий и неколцина от офицерите му да стоят наблизо. Адмиралът внушаваше страх у подчинените си и обикновено никой не смееше да се оплаква в негово присъствие.

Един от моряците — едър тип с разплут нос — отпи вода от шепата си и веднага я изплю погнушено.

— Курвенска пикня — каза толкова високо, че само глухите не го чува. — Вече ни карат да прием курвенска пикня, приятели. И не стига т'ва, ами искат да напълним и трюмовете си с нея, та да я прием и оттук нататък.

Друг от групичката, висок кльоцав злодей с остра като кинжал брадичка, каза със също толкова силен глас:

— И се тъй ще е, докато оназ кучка раздава заповедите.

Обърна се и погледна право към мен, другите направиха същото. Чола Ий и офицерите му се отдалечиха спокойно, сякаш не беше

станало нищо. Чух адмирала да се смее на нещо, казано от Фокас, а после се скриха зад една издадена скала. Сега всички моряци ме зяпаха враждебно и адски смело. Без да разменят и дума повече, посегнаха като един към ножовете на коланите си.

Усетил опасността, Гамелан ме дръпна за ръкава и прошепна:

— По-добре да се махаме.

Знаех, че няма да направим и десет крачки, преди ножовете да се забият в гърбовете ни. Готова бях да изтегля меча си и да се бия, дори стигнах дотам да заема бойна стойка, когато ботушът ми закачи нещо твърдо. Погледнах надолу с намерението да изрита камъка, за да не ми се пречка в краката, но видях празна раковина, голяма колкото детска глава. Обзе ме чувство на дълбоко спокойствие. Кръвта ми кипеше — не в пристъп на бойната ярост, която отдавна бях подчинила на волята си, а по-скоро от напън на сила, като пълноводна река, която нахлува в тесен канал.

Вместо да извадя меча си, се наведох и взех раковината.

Обърнах се към Гамелан, но се постарях гласът ми да е достатъчно силен, за да ме чуят всички.

— Ето още една раковина, приятелю. Залагам дебела кесия със злато срещу една медна монета, че месцето вътре е също толкова сладко, колкото и на предишната.

Гамелан свъси чело.

— Какви ги... — И млъкна рязко. — О! — Сложих раковината в ръката му и той бързо я опипа. После също повиши глас: — Да, вярно. Сигурно е също толкова вкусна като онази, която намерихме преди няма и час. — Облиза устни и млясна лакомо. — Истински деликатес. И да знаеш, че вкусът ѝ ми напомня за едни редки омари, които готвачите ни приготвяха за градските празненства в Ориса.

Погледнах към моряците и разширих драматично очи, сякаш току-що съм ги видяла. А после изопнах физиономията си и им извиках с най-убедителния си командирски глас:

— Вие там! Прекратете каквото правите и елате веднага тук.

Толкова се стреснаха, че ръцете им паднаха от дръжките на ножовете. Махнах им нетърпеливо.

— По-бързо, ако обичате. Куп гладни гърла чакат да ги нахраним.

Тръгнаха сковано напред като механични играчки на богатско дете. Но преди да стигнат до мен, Разплутия нос започна да се отърсва от изненадата и двамата с кльощавия му приятел минаха напред.

Посочих раковината и наредих:

— Започвайте да събирате раковини като тази. На първо време ги слагайте в някоя празна кофа. — Мъжете ме зяпнаха. — Не се мотайте. Чухте какво казах. Ще уведомя офицерите ви, че съм ви дала друга задача, така че за това не се притеснявайте.

Разплутия нос се изхили.

— И на кой са му притря'али нек'ви стари черупки? — каза той и се обърна към приятелите си. — Утре сигур' ше ни накара да варим яхния от камъни. — Мъжете се засмяха, но тонът им не предвещаваше нищо добро.

— Не говори глупости — отвърнах аз. — Страшно са вкусни.

Измъкнах ножа от колана му толкова бързо, че той успя единствено да примигне. Мушнах ножа в черупката и му заповядах да намери вътре живот. Представих си изпълнен от прилива крайбрежен вир, пълен с какви ли не плуващи и пълзящи гадинки. Усетих нещо да шава под върха на ножа. Бръкнах по-навътре, завъртях острието и измъкнах тлъсто животинче, което се гърчеше на върха на ножа.

— Изчакайте малко и сами ще се убедите — казах аз.

Клекнах до ръба на гейзера и потопих хапката сурово месо във врящата вода. Съсредоточих мислите си върху апетитната рибна яхния, която приготвяше майка ми. Във въображението ми сярната вода на гейзера се превърна в същия онзи богат бульон. И когато след няколко секунди извадих къса сварено месо, изправих се и го оставих на един плосък камък, в ума ми нямаше и капка съмнение. Бързо нарязях месото на малки парченца. Апетитно ухание изпълни въздуха.

Отделих едно парченце с върха на ножа и отхапах.

— Ммм — въздъхнах с искрена наслада. — Точно като гозбите на мама. — Последното не беше лъжа. Вкусът наистина беше великолепен. Отделих друга хапка, набучих я на върха на ножа и я подадох на Разплутия нос. — Опитай.

Вече не се хилеше подигравателно, когато взе ножа. Другите се скупчиха около него.

— Хайде, Сант — подкани го кльощавият му приятел. — Отхапи бе, човек.

Разплутия нос — или Сант, както явно му беше името — лапна мръвката и задъвка. Огромният му нос се разшири още повече в гримаса на удоволствие.

— Брей, не е лошо — възкликна той.

— Май ще има по хапка за всички ви — казах и посочих нарязаните мръвки.

Хвърлиха се напред и всеки грабна каквото успя да докопа, накрая само дето не облизаха камъка.

— И викате, че имало още таквиз по брега, капитане? — попита Разплутия нос. Този път в гласа му се прокрадва неохотно уважение.

— Това е втората, която намираме — излъгах аз. — Но със сигурност има още. Тъкмо обсъждах с лорд Гамелан къде да ги търсим.

И още щом го изрекох, увереността ми рязко отслабна. Как бих могла да изпълня даденото току-що обещание?

Доловил тревогата ми, Гамелан поглади брадата си с адски мъдра физиономия и каза:

— Дайте ми черупката, капитане.

Пъхнах я в ръката му и той започна да я обръща насам-натам под почтителните погледи на смълчалите се мъже. После ми я върна и каза:

— Сложете я на ухото си, капитан Антеро... и се *вслушайте*.

Прикрих объркването си и с мисълта, че точно в този момент една брада би ми била от полза, та поне да изглежда, че знам какво правя, сложих раковината до ухото си. Чух само познатите ми морски шумове, които всички сме чували още като деца.

— Не знаех, че черупките говорят — чух да казва с нещо като страхопочитание кльощавият приятел на Разплутия нос.

Адски ми се прииска да отвърна: „Същото важи и за мен, брато, и аз не знаех“.

А после си спомних един от първите уроци по заклинания на Гамелан.

— Не мога да те науча на всички заклинания за толкова кратко време — беше ми казал той. — Най-добрите изпълват много томове на много лавици. Вместо това ще те науча какво съветват младите магьосници — последователите на покойния Дженъс Грейклок. Те твърдят, че думите, с които се изрича заклинанието, не са важни. Че

единственото им предназначение е да фокусират енергията ни. И трябва да призная, че твърденията им не са лишени от основание. На тази си преклонна възраст самият аз не бих могъл да се закълна, че думите, които изричам, до една са запаметени заклинания, а не стихчета, които са ми хрумнали от нуждата на мига. Истината е, че потрябват ли ми, те просто изникват в ума ми.

— Това не ми помага особено — отвърнах тогава. — На теб думите са ти професия, магьоснико. А на мен — не.

— Ако се вслушаш внимателно, Рейли — каза той, — нужните думи ще се появят сами.

— Да се вслушам? — попитах аз. — В кого?

— В себе си, приятелко. В себе си.

Така че сега държах раковината до ухото си и се вслушвах. Отпърво чувах само звуците на прибоя и бавния пулс на сърцето си. А после по гръбнака ми полазиха ледени тръпки, защото долових глас. Глас, който идваше отвътре. Думи се надигнаха като гореща пепел, аз отворих уста и ги оставих да се изсипят:

*— Пяна и пясък,
вода и камък;
нося щита,
както нося дома:
на прилива в шепата,
на слънцето в люлката.*

Вдигнах глава да видя докъде е стигнало слънцето и посочих.

— Там — казах. — Зад онези скали ще намерите малък плаж, а току отвъд него ще намерите дома на тези вкусни гадинки.

Мъжете се разкрещяха победоносно без грам съмнение в думите ми, грабнаха празните ведра и хукнаха в указаната посока. Двамата с Гамелан тръгнахме след тях. И наистина, отвъд скалите имаше малък плаж и приливен вир, гъмжащ от ракообразни. Накарах моряците да викнат и другите и скоро плажът почерня от гладни мъже и жени, които изгребваха морските дарове от водата, откъртваха ги от дъното, хвърляха мрежи, докато целият бряг не се покри с храна.

Някой се сети да събере изхвърлени от морето клони, да напаля голям огън и да струпа отгоре му водорасли. Миди, раковини и дори няколко шепи раци се озоваха върху водораслите и апетитният дим, който скоро се издигна във въздуха, разведри тегобите на всички ни.

Гамелан се появи с бастуна си. Мислех, че ще ме поздрави за успешното заклинание. Вместо това той ме подръпна за ръкава и каза:

— Тази вечер, Рейли. Трябва да им говориш тази вечер. По-подходящ момент едва ли ще има.

И така същата онази вечер аз направих своя жречески дебют.

Заповядах екипажът и гвардейките да се съберат на мястото, където бях намерила раковината. Спряхме се на това място по идея на Гамелан, който смяташе, че създаваната от димящите вирчета и къркореция гейзер атмосфера ще направи публиката ми по-податлива.

Сбралите се пред мен хора се въртяха умърлушено. Доброто настроение, породено от заклинанието с раковината, не бе траяло дълго. Намерената храна беше вкусна, но оскъдна — вече бяхме остъргали до дъно вира при малкия плаж. Нямаше с какво да попълним запасите си, освен със смрадливата вода. Чола Ий се беше противопоставил на идеята за церемонията с думите, че няма какво толкова да се празнува и че това само щяло да разгневи хората му. Но Гамелан бързо-бързо му дръпна юздите, като строго го попита наистина ли отказва да въздаде почит на боговете.

Покачих се на един голям камък до гейзера, така че всички да ме виждат. Гамелан стоеше до мен, за да ми дава кураж и напътствия при нужда. Набързо хвърлих заклинанието за усиляване на гласа, което бях научила от магьосника, и започнах. Започнах с кратък и драматичен разказ за досегашните ни приключения, с ударение върху постигнатото. Говорих за победата ни над Ликантия и за свещената ни мисия да догоним избягалия властелин. Похвалих ги за героизма, проявен в морската битка, завършила с окончателното поражение на злокобния ни враг. Накрая се спрях и на великия дар, даден ни от боговете и позволил ни да оцелеем въпреки жестоката буря и гигантските вълни. Част от мъжете се ядосаха и се разкрещяха, че не било никаква благословия, а лош късмет. Лош късмет, за който съм била виновна аз, защото съм им навлякла проклятието на властелина.

— Как смееете да обиждате боговете с безумните си приказки! — викнах аз. Гласът ми отекна гръмовно сред скалите, толкова силно, че

и самата аз се стреснах. — Живи сте, нали? Не е ли това достатъчна благословия? Били сме изгубени, казвате. Да, но това е временно. На всички нас бе даден шанс, какъвто малцина получават, шанс, даден ни от могъщия закрилник на търсещите — Те-Деят! Смейте ли да поставите под съмнение делата на нашия Бог?

Страх от богохулство затвори устите им.

— Никой в цялата ни история не е плавал в тези води — продължих аз. — Предците ни и ние самите винаги сме се питали какви ли тайнства и богатства се крият отвъд западните граници на познатия ни свят. Всички вие знаете, че моят брат, Амалрик Антеро, и могъщият и мъдър Дженъс Грейклок разкриха мистериите на Изтока, като откриха митичното Далечно царство. Оттогава мнозина ронят сълзи, че вече нямало какво да се открива. Е, ето че вие имате шанс. Шанс и възможност, каквито се случват веднъж на сто поколения. Онова, което научим тук, ще отнесем у дома. Имената ни ще бъдат издялани върху Камъка на великите, за да ги видят всички и да се дивят на подвига ни. Е, ще има и такива, които ще плачат, приятели мои. Ще ронят горчиви сълзи от завист, че не са били тук да споделят великото ни приключение!

Видях усмивки и чух развълнувано мърморене за пръв път откакто ни беше налегнало унинието. И сега, когато ги бях хванала на въдицата, както би се изразил Гамелан, беше време да ги вкарам в кепа.

Призовах на помощ Те-Деят и Маранония и подхванах представлението, което бяхме планирали с магьосника. Хвърлих на земята малка кесийка и така предизвиках силна експлозия. Публиката ми ахна в почуда, когато цветни валма дим изпълниха въздуха. Хвърлих малки огледалца в дима и те изригнаха нагоре, пръснаха се на повече парченца, отколкото звезди има в нощното небе. Нова експлозия — и парченцата се пръснаха на още по-малки частици и заваляха бавно надолу, святкаха с цветовете на дъгата, а докоснеха ли се до нещо, се превръщаха в капчици, излъчващи нежно ухание. После изпълних номера с панделките и този път всичко мина добре, без тромаво кълчене на пръсти и евтени шнурчета. Червени, зелени и златни панделки се изстреляха от ръцете ми, разтеглиха се в прозирни воали, които уловиха бриза и литнаха около нас като вълшебни хвърчила.

С Гамелан бяхме решили следващият номер да е експлозия по-силна и от първата, която да вдигне към небето огромна колона червен дим. А после щях да призова боговете да благословят пътешествието ни и да бдят над съдбата ни до самия успешен и плодотворен край. Извадих кесийката със съставки, които бях смесила според указанията на Гамелан. Беше по-голяма от първата, за да осигури по-зрелищно представление. Ала нещо ме спря миг преди да я ударя в земята. Усетих на рамото си призрачна ръка, която ме подканяше да се обърна. Погледът ми попадна на бълбукация гейзер и аз чух глас да шепне в ухото ми, да ме напътства. Без да мисля повече, хвърлих кесийката в димящия вир.

Вместо да последва експлозия, прозвуча рог, по-мощен и от най-силния тромпет. Гейзерът се изстреля нагоре, удвои височината си и започна да се върти като пустинен дервиш. Истинска вихрушка от ярки цветове. Рогът се сдоби с компания — барабани, струнни инструменти и гайди сляха гласовете си в прекрасна мелодия. Вирчетата около гейзера също изригнаха и се завъртяха в лудешки танц в ритъма на призрачната музика.

А после изведнъж утигнаха и се загладиха в сини езерца. Погледнах гейзера и видях, че той е придобил същия кристален нюанс и отразява образите ни като голямо дворцово огледало. Музиката спря. Дори гейзерът замлъкна сякаш от страх да не наруши съвършената тишина.

Глас набра сила в мен. И се кълна в духа на собствената си майка, че този глас нямаше нищо общо с мен, нито с никакви магически номера. Думите гърмяха от устата ми, а аз ги слушах, все едно ги изричаше някой друг:

— О, велики Те-Дейт. Закрилнико на пътешествениците. Господарю на непрекосените хоризонти и неразбулените мистерии. Дай ни благословията си. Накъде да отплаваме, Господарю? В коя посока лежи съдбата ни?

Завихреният гейзер се втвърди и на огледалната му повърхност се яви видение. Корабите ни, плаващи по гладко море. Начело плаваше моят кораб и знамето на Маранония се вееше. И плавахме на запад, по петите на залязващото слънце.

Видението изчезна и гейзерът се срина в съскащ вир.

Обърнах се отново към публиката си, преливах от радост. Заговорих, но този път думите си бяха мои:

— Ето го нашия отговор, приятели. Те-Дейт посочи пътя ни към дома. Потегляме на запад! И слава на Те-Дейт, вече не сме изгубени!

Радостни викове отекнаха по скалистия бряг. Някои се смееха и се тупаха по гърбовете. Други бяха толкова развълнувани, че плачеха. А моите жени, усетили правдивостта на мига, викаха по-силно от всички.

Колкото до мен, коленете ми изведнъж се подгънаха под тежестта на огромна умора. Сринах се върху камъка и всичко потъна в мрак.

Когато се събудих, бях на борда на кораба, който се носеше с пълна скорост под напора на силен вятър. Лежах в малката каюта на Гамелан, а той прокарваше по челото ми кърпа, наръсена с уханна целителна пудра.

Усмихна се, когато усети, че очите ми се отварят.

— А, ето че се върна сред нас, приятелко моя — каза той. — Как се чувстваш?

Понечих да се изправа, но крайниците ми бяха толкова слаби, че бързо се отказах.

— Като пребито псе — отвърнах. — Но това можеше да се очаква, нали? Понеже съм новак в заклинанията и така нататък. Още няколко часа почивка и пак ще съм на крака.

— Дано — изкиска се магьосникът. — Вече спа близо седмица.

Шашната, аз седнах с пъшкане в леглото.

— Седмица? Защо си ме оставил да спя толкова време? Имам работа бе, човек! Трябва да планирам... Обучението на новобран...

Само че Гамелан продължаваше да се киска и това бързо пресече бръщолевенето ми.

— Днешните жреци просто не са като едно време — каза той. — Че то, когато аз бях млад, чираците трябваше да измолват по една благословия преди закуска и да изцелят петдесет болни, преди камбаната да удари за молитвата в десет.

— Що не си го завреш отзад заедно с маншон от прилепска кожа, магьоснико — изръмжах аз.

Гамелан стана сериозен.

— Трябва да призная, че доста ме уплаши с твоето импровизирано гадателство, Рейли. Призоваването на оракули може да бъде опасно, особено за невежи начинаещи като теб.

Свих рамене.

— Ама се получи, нали? Боговете бяха така добри да ни посочат пътя към къщи. За да намерим Ориса, трябва да плаваме на запад.

Гамелан поклати глава и каза:

— Не непременно.

— Виж какво! — викнах разпалено. — Видението съвсем ясно показва, че плаваме на запад.

— Е, аз по очевидни причини не можах да видя призованото от теб видение — отвърна Гамелан. — Но макар да съм сляп, слухът ми си е съвсем в ред. И съвсем ясно те чух да питаш в коя посока лежи съдбата ни. Не спомена и дума за Ориса и как да я намерим. В интерес на истината, дори аз не знам за заклинание, което да ни покаже пътя назад. Ако имаше такова, отдавна да съм те научил как да измагьосаш някоя и друга карта.

Попитах с отпаднал гласец:

— Значи пътят към дома не е на запад?

— Кой знае? Възможно е съдбата и желанията ни да съвпадат. Може би като плаваме на запад — което, най-общо казано, е в противоположната посока на Ориса, — ще срещнем някой, който знае пътя. Или пък ще попаднем на бързо течение, което да ни отнесе към дома.

— Значи нищо не съм постигнала — казах аз, обзета от дълбоко отчаяние и чувство за провал.

— О, това изобщо не е вярно — горещо възрази Гамелан. — Другите допуснаха същата грешка като теб. Или най-малкото повярваха на начина, по който ти интерпретира видението. Всички са убедени, че това е верният път. Едва те бяхме пренесли в каютата ми, когато твоите легатки се събраха с Чола Ий и офицерите му и решиха веднага да потеглим на запад.

Скочих като ужилена от леглото. Явно ме бяха съблекли, защото в момента носех само намръщеното си изражение.

— Къде са ми дрехите? — викнах. — Трябва веднага да спра флотилията! Явно плаваме в грешната посока!

Гамелан ме стисна за ръката, дръпна ме да седна и изсъска:

— Не ставай глупачка! Ти постигна много повече, отколкото бяхме планирали. Хората са изпълнени с увереност, която доскоро беше крайно дефицитна стока. Ти вля сила в телата и надежда в сърцата им, Рейли.

— Но всичко е лъжа! — викнах.

— Да, но го знаем само ти и аз — отговори магьосникът. — А накрая може дори да се окаже, че не е лъжа. Само боговете знаят къде ще ни отведе този път. Като нищо може да завърши благополучно. Едно знам със сигурност — ако им кажеш истината, ще те намразят. Ще стане по-лошо и отпреди. А ако се стигне дотам, ще изгубим и последния си шанс да открием пътя към дома.

Отпуснах се безсилно на леглото и придърпах одеялото около себе си, защото изведнъж ми стана много студено.

— И какво да правя сега? — простенах.

— Нищо — отвърна Гамелан. — Просто гледай да се усмихваш и ако някой те попита, излъжи отново. Продължавай да лъжеш. И ако съдбата ни се усмихне, лъжата ти току-виж се превърнала в истина.

На следващия ден се чувствах достатъчно добре, за да стана от леглото. Всички ме посрещнаха с такъв небивал ентузиазъм — умилкваха ми се, предлагаха ми най-хубавото от храната и хукваха да изпълнят на секундата и най-дребната ми молба, — че скоро се почувствах последната мерзавка на света. Въпреки това следвах съвета на Гамелан, усмихвах се и приемах с демонстративна скромност подновения си статут на героиня и всеобща любимка. А когато възникнеше необходимост, наливах масло в лъжата, която бях създала на мрачното островче с гейзера.

С времето стана по-лесно, защото късметът ни, изглежда, наистина се беше обърнал към добро. Дните бяха слънчеви, ветровете — като по поръчка. Малката ни флотилия се носеше по вълните, подгонила слънцето, а то ни даряваше с най-великолепните залежи, които бяхме виждали. Рибата в морето беше повече, отколкото можехме да изядем. А в деня, когато станах от леглото, приближихме остров, обитаван от огромни птици — на височина колкото половин Полило, — които не само бяха безкрили, а и толкова глупави, че безропотно се оставяха да ги приближиш и да ги млатнеш с тояга.

Бутчетата им бяха огромни, а бялото месо от гърдите им — по-вкусно и от най-крехкото пилешко, което бях опитвала. Благодарение на тях попълнихме запасите си от месо — и пушено, и консервирано в саламура. На същия остров намерихме и прясна вода с чудесен вкус и без никакви примеси. Изляхме сернистата течност, която бяхме натоварили от острова с гейзера, измихме щателно бъчвите и ги напълнихме догоре.

Късметът ни спохождаше така неотклонно през онези дни, че скоро се превърна в норма — в нещо, което приемахме за дадено, за дължимо. Май детинското поведение е в сърцевината на човешката природа. Поканете ни на най-изискания банкет и ние ще се дивим от все сърце, ще черпим почти сексуална наслада от стотиците вкусове. Ала ако повторите същото на следващия ден и на по-следващия, скоро около масата ще се чуе недоволно мрънкане: „Какво е това? Език от колибри в мед... *пак ли?*“ Същото стана и с моите спътници. За такъв вятър можеше да си мечтае всеки моряк, но капитан Стрикер се оплакваше, че не можел да закърпи платната, защото вятърът не стихвал и за миг. Дубан мрънкаше, че подопечните му гребци започвали да се размекват от бездействие. Квартирмайсторите изпаднаха в паника, защото популацията на мишките се увеличавала покрай големите количества прясна храна в трюмовете; Исмет се притесняваше, че невиданият ентузиазъм, с който тренирали гвардейките, можел да ги пресили; а офицерите ми не можеха да прогонят мисълта, че нещо не е наред, защото не било възможно да цари чак толкова висок боен дух.

Аз обаче не станах жертва на тази слабост — не защото превъзхождах с нещо сестрите и братята си, а защото знаех, че всичко това почива на фалшива основа.

А после ветровете си отидоха... а с тях и късметът ни.

ДЕМОНЪТ И НЕГОВАТА ФАВОРИТКА

В деня, когато късметът ни напусна, се събудих малко след зазоряване с ужасно главоболие. Беше горещо за толкова ранен час и не ми стигаше дъх. Въздухът беше гъст като сироп. Миришеше на нещо влажно и вехто, на неща, отдавна умрели или умиращи бавно. Чух, че свалят платната. Дубан ругаеше гребците си, защото твърде бавно сядали по местата си. А после барабанът подхвана ритъма си, увеличаваше нетърпимо натиска върху пулсиращите ми слепоочия, и галерата се разклати, преди бавно да поеме напред. Движеше се трудно, сякаш водата се беше превърнала в кал; стори ми се, че чувам някакви неща да стържат по корпуса. Станах с пъшкане и се облякох. На път към палубата чух жален стон откъм хамака на Полило — явно не бях единствената страдалка, която не намира сили да посрещне утрото.

На палубата заварих странна сцена. Светлината беше мъждива и жълтеникава, светлина, в която детайлите се губят; дори сенките ни изглеждаха раздути и с неясни очертания. Макар барабанният ритъм да беше много по-бавен от обичайното, гребците пъшкаха по пейките и при всяко загребване почти се изправяха на крака, за да преодолеят съпротивлението на водата. Въпреки усилията им обаче корабът буквално пълзеше.

Проблемът се виждаше с просто око. Галерата ни, а и цялата флотилия, беше заседнала в огромно поле от водорасли. Покрай корпусите на другите кораби се виждаха увиснали на въжета мъже, които сечаха с брадви дебелите лепливи стъбла, хванали в капан галерите им. Капитан Стрикер тъкмо организираше подобна група и на нашия кораб. Приближих се и го попитах какво става.

— Не съм аз виновен — изръмжа той. Изненадах се, защото не си бях и помислила да стоваря вината някому. — Рекох аз снощи, че ще има буря, и Клисара рече същото, ама слуша ли адмиралът таквиз кат' нас? Мен, дет' толкоз години съм прекарал в морето, та мож' ме натика във варел със саламура вместо сол? Че то аз бях шкипер кога тъпият

Фокас не е бил още мокро петно по пишката на баща си, ше ме извинявате за израза, кап'тан Антеро. Само че той, адмиралът, слуша само онуй невежо синче на ликантийска курветина. Рекох му аз, че трябва да пуснем котва и да изчакаме бурята да отмине, ама кой да ме слуша!

Бурята ме беше събудила през нощта, но не останах с впечатлението да е особено свирепа. Даже ми подейства приспивно и отново се унесох под песента на дъжда и бурното море, което люлееше кораба в прегръдките си. Като слушах сега негодуванието на Стрикер, си спомних началото на пътешествието ни, когато и аз, и гвардейките ми повръщахме през борда и при най-слабото морско вълнение. Напуши ме смях, който прикрих с кашлица, а после лепнах съчувствена физиономия на лицето си.

— Значи бурята е била опасна, така ли? — попитах.

— И последният глупак можеше да го види — каза Стрикер. — Скоростта на вятъра не беше кой знае к'ва, ама немаше ник'ва видимост. Дъждът се лееше по-изобилно и от ругатните на най-дъртата ми жена, кога закъснеех от кръчмата. А по-черна нощ не бях виждал, откак грабехме покрай Пиперения бряг преди сто години. Страх ме беше, че корабите ше се разделят или ше налетим на некой риф в тъмното. Най-добре беше, и така сигнализирах на адмирала, да изчакаме и на сутринта да решим к'во да правим. Ама оня Фокас се вика да бързаме и адмиралът го слуша. За къде бързаме, т'ва питам аз? Дори не знаем къде отиваме, нали така? Е, поне останахме в група, ама трябваше да ги заплаша с бунт, иначе и фенерите нямаше да окачат през бордовете, та да се виждаме. А после вятърът взе, че спря побързо и от курва, дет' си прибира циците, кат' види, че ти е празна кесията. И оттогаз не е подухнал ни веднъж. То т'ва не е толкоз лошо само по себе си. Лошото е, че се набутахме в ей тая супа.

И махна към полето от водорасли, толкова плътно, че на места водата изобщо не се виждаше, макар безспорно да беше там, защото къдреше зелената покривка с вълните си.

— Нивгаж не съм виждал такова нещо — каза Стрикер. — Толкоз голямо и толкоз гъсто! Само съм чувал да разправят. Чувал съм истории, от които да ти се дръпне лайното!

— Не се и съмнявам, капитан Стрикер — казах аз. — Надявам се обаче, че ще си мълчите за тези истории, докато не се измъкнем от

тази „супа“. Няма смисъл да плашим излишно хората.

— Ако изобщо се измъкнем — мрачно отбеляза той.

Не обърнах внимание на песимистичната му прогноза. Сметнах, че просто се опитва да внесе допълнителен драматизъм в негодуванието си от несправедливото отношение на Чола Йй към разумния му съвет.

— Ше се опра'им — каза той по-спокойно и както ми се стори, по-откровено. — Да духне веднъж вятърът и за нула време ше се измъкнем от тая миризлива супа.

Само че вятърът така и не духваше. Въздухът не помръдна нито в онзи ден, нито на следващия, нито през многото, които ги последваха. И беше *горещо*! В името на боговете, които отново ни обърнаха гръб, наистина беше горещо. Затисналата ни жълтеникава мъгла само усилваше горещината, все едно къкрехме на дъното на тенджерата с извряла супа. На всичкото отгоре примката от водорасли около нас се затегна. По едно време зърнахме проход, който да ни изведе от тресавището, пробихме си някак път дотам и галерите поеха в колона по него. Ала вместо да ни изведе в чисти води, този канал ни натресе в лабиринт от слепи канали и теснини, които завиваха сами в себе си, и други, които водеха все по-навътре в заблатените територии. Нямахме друг избор, освен да се движим, защото изсечените с толкова труд проходи се затваряха буквално минути след като галерите се придвижеха напред.

Всеки ден хвърлях костите, но те не ми казваха нищо утешително. Колкото и да се стараех, както и да ги хвърлях, те неизменно се подреждаха по един и същи начин. И тази подредба, както ме беше научил Гамелан, показваше, че близкото бъдеще не вещае промяна. И докато екипажите лееха пот в ужасната жега и придвижваха педя по педя корабите през това морско тресавище, двамата с Гамелан изпробвахме всички заклинания за вдигане на вятър, които знаеше старият магьосник.

Извадихме магическите мехове за вятър, които бяха натоварени на корабите с именно тази цел. Лично Гамелан и помощниците му ги бяха създали, преди да напуснем Ликантия. Бяха с най-добро качество, гарантирано с щедри количества жречески талант, който, уви, отиде на вятъра. Смешно, нали? Отиде на вятъра, без да породи вятър, защото всеки път, когато изпълнявах ритуала, изричах необходимите думи и

отварях меховете, от тях излизаше само нагорещен вонлив газ. Това тревожеше Гамелан — той казваше, че само заклинание за безветрие може да обясни провала на меховете.

Колкото по-навътре навлизахме в безкрайното поле от водорасли, толкова повече се променяше то. В началото беше раздвижвана от невидимите вълни равнина, но след като поехме по каналите, морската растителност започна да се трупа на все по-високи купчини, които на места оформяха брегове с височина колкото половин корабна мачта. И тези купчини приемаха най-разнообразни и чудати форми. Някои приличаха на кули, стърчащи от месест замък в кафеникави окраски. Други напомняха хора или животни. Минахме покрай една, която беше досущ като женски торс, израснал от задницата на кобила. Същата тази кобила беше яхната от млада жена с вирнати гърди и развети къдрици, сякаш двете с коня препускаха в галоп. Споделих впечатлението си с Полило, но тя каза, че ми се привиждат разни неща, защото отдавна съм била без любовница. Засмях се, но тайничко се притесних, че може и да е права.

Седмица след като попаднахме в хватката на водораслите поехме по канал с по-бързо течение. И тук корабите пъплека, но дори и това незначително раздвижване беше като балсам за душата. Радостта ни, уви, беше краткотрайна. Прекрати я не друг, а Сант — старият ми познайник, когото за себе си продължавах да наричам Разплутия нос. Разговарях спокойно със Стрикер, а после Сант изведнъж се развика и ние хукнахме напред. Разбутахме група моряци, за да стигнем до носа, където Разплутия нос стоеше и ломотеше ококорен.

— Какво има бе, човек? — викна му Стрикер.

Но Сант беше изпаднал в истерия и изобщо не го чу.

— Прости ми, Те-Дейт, простете ми, богове — нададе оглушителен вой морякът. — Цял живот съм бил грешник, но никой не заслужава такваз смърт!

Стрикер го стисна за фланелката и го разтърси.

— Я ела на себе си бе, глупак смотан — кресна в лицето му. — Не си умрял! И като те гледам, няма да умреш скоро.

Сант се освести колкото да посочи с пръст вдясно от себе си и извика:

— Виж, капитане! Виж!

Погледнахме. Видях нещо сивкавобяло да стърчи от гората водорасли. Разбрах какво е и изтръпнах, после чух Стрикер да си поема шумно дъх.

— Те-Дейт да ни е на помощ, сега вече я втасахме — промълви прегракнало той.

Сиво-бялото нещо бяха оглозганите кости на човешки скелет. Малък рак изскочи от едната очна дупка, размаха щипките си и се втурна обратно във вътрешността на черепа. Вгледах се и различих гниещите дрипи на нещастника. Встрани от скелета видях нещо, което ми заприлича на колче за пристягане на въжета.

— Бедният кучи син — измърмори Стрикер, вперил поглед в оглозгания моряк. После се обърна към Сант и другите и изръмжа: — Хващайте се на работа, момчета. Нищо интересно няма тука, освен онуй, дет' се вижда с просто око кат' превтасалия пудинг, дет' служи на Сант вместо нос. — Посочи скелета. — Ето какво става, кат' не слушаш заповедите на капитана си. Корабът му е отплавал без него, а той е останал да нахрани раците.

Руга ги още известно време, колкото да ги извади от вцепенението, и те се върнаха към задълженията си — макар че току поглеждаха нервно през рамо.

— Добре се справи — похвалих го.

Стрикер поклати глава.

— Лъжливо копеле съм си аз и те много добре го знаят. Ако не бяха ония заклинания, дет' ги спретна на острова, не знам к'во щяхме да правим. — Той потръпна. — Боговете са с нас, т'ва е ясно. Сички го видяхме. Ама и нищо не ни спестяват, капитан Антеро. Съвсем нищо.

Тръгна си, за да наглежда отблизо моряците, и аз останах сама на носа, ако не се броеше глождещото ме чувство за вина и съзнанието, че видението ми не сочи онова, на което се надяваха другите, и на практика не гарантира нищо. Бъдещето ни може и да лежеше на запад, но само боговете знаеха какво вещае... и кога. От гледната точка на настоящето, бъдещето ни можеше да свършва и във вид на храна за низшите форми на живот, които припкаха насам-натам из зелено-кафявия ни затвор, също като моряка, чиито кости току-що бяхме видели. Тъкмо се канех да потърся Гамелан за съвет, когато крехкото затишие беше прекъснато отново. Чу се вик от вахтения на

наблюдателния пост. Нямахме нужда да ми казват какво е видял, защото в същия миг го видях и сама.

И двата бряга представляваха неизбродна костница. Безброй скелети — човешки и животински — бяха затънали в гъстата супа. Някои бяха цели и още носеха останки от дрехи, други бяха разкъсани на парчета, а големите им кости — пречупени, сякаш мършояди са се опитвали да стигнат до костния мозък. Моряците реагираха различно — някои се разкрещяха, други хукнаха да повръщат през борда, трети стояха преbledнели и мълвяха молитви за спасение. И докато тази страховита гледка се запечатваше в главите ни с обещание за бъдещи кошмари, каналът зави и се разшири в малка лагуна, където ни чакаше още по-голям ужас.

Прогнили черупки на кораби, древни, стари и по-нови, се простираха пред нас. Някои бяха уловени при самия ръб на лагуната, други стърчаха сред полюляващото се тресавище докъдето поглед стига. Някои бяха със съвременна конструкция, но други очевидно — дори за моето необучено око — бяха на стотици години. Сякаш се бяхме озовали в гробницата на всички кораби, изгубили се без следа от началото на времето.

Приклеках, водена от неясен импулс, и добре че го направих, защото в същия миг над мен прелетя сянка. Чух вик на изненада и болка зад гърба си. Метнах се по корем на палубата, после се превъртях и скочих, измъкнах в движение меча си и приклеках отново, за да избегна поредния снаряд — същия като онзи, който беше ударил моряка зад мен. Пискливи бойни викове изпълниха въздуха и тежки предмети заудряха по палубата. Плъзнах трескаво поглед и видях кльощави голи фигури да се засилват към нас откъм бреговете на лагуната, увиснали на въжета от сплетени водорасли. Размахваха оръжия от всякакъв вид. Ръждясало копие полетя към мен. Отбих го и посякох нападателя, после изревах на гвардейките си да заемат позиция за отбрана.

По палубата ни плъзнаха дребни кафяви фигурки с болезнено тънки и крехки на вид крайници. Ала размера си създанията компенсираха със свирепост и изненада. Моряците отстъпиха при първата вълна и мнозина получиха рани, но когато моите гвардейки се хвърлиха в боя, дойдоха на себе си и започнаха да налагат нападателите с всичко, което им попадне подръка. Видях Корайс и

Гераса — най-добрата лъкометка сред гвардейките — да обстрелват нападателите, прикрити от размахващата брадвата си Полило. Три от съществата се втурнаха към мен. Изтеглих ножа с лявата си ръка и опрях гръб в мачтата миг преди да ме връхлетят. Онзи отляво замахна с тризъбец. Отсякох го при дръжката с меча, после се приведох мълниеносно напред и забих ножа си в гърдите на съществото, което се свлече на палубата. Ножът беше заседнал между ребрата му и не успях да го изтегля. Зарязах го и се извъртях, и замахнах с меча към второто същество и брадвата му. Острието го посече дълбоко и почти го срязва на две, от раната плисна кръв и ме заслепи. Дърпах трескаво да освободя меча си, когато усетих, че третият връхлита отгоре ми. Паднах на колене и той се спъна в мен. Преди да се е изправил, най-после изтеглих меча си и замахнах слепешката да го посека. Беше си чист късмет — за мен поне, — защото острието се вряза в гърба му, докато съществото се преобръщаше в опит да избегне удара. То изпищя и преди да съм изтрила кръвта от очите си, вече хъхреше предсмъртно.

Някъде прозвуча рог и докато успея да се изправа, враговете ни вече се изтегляха. Ала много от тях отнасяха кървава плячка — ръце, крака и големи парчета месо, отсечени от телата на мъртвите ни другари. И отстъплението им не беше паническо, а организирано, с отряди за бързо реагиране, които защитаваха онези с месото.

Изревах на жените си и всички се хвърлихме да довършим останалите на палубата нападатели, но съсякохме само малцина, преди останалите да се изтеглят по дебелиите колкото торс на едър мъж лиани. Чух звуци на сражение от другите кораби, но скоро и това утихна, заместено от пискливите подигравателни викове на оттеглилите се нападатели. Редици голи тела пъплеха като мравки по бреговете на лагуната. Скоро се сляха в една голяма колона и потеглиха нанякъде. Тикнах меча си в ножницата и се покатерих по фокмачтата да видя накъде отиват.

Заварих високия кльощав приятел на Сант да клечи на платформата горе. Бръцолевеше нещо, но аз не му обърнах внимание, заета да се вирам във всички посоки за колоната странни същества. Видях ги, а по-нататък в същата посока различих и огромно възвишение с формата на кораб. Вгледах се по-внимателно и разбрах, че наистина е кораб — кораб, какъвто не бях виждала никога. Толкова

беше голям, че можеше да побере цялата ни флотилия. Горната му част представляваше безумна конструкция от дървесни отломки и беше разделена на три части, които смътно наподобяваха кули. Тази в средата беше два пъти по-висока от съседите си и от заострения ѝ покрив се къдреше дим. Колоната дребни мъже зави към странния кораб и след няколко минути ги видях да изчезват в една огромна дупка в корпуса.

Спуснах се долу и наредих на офицерите си да разположат постове и да се погрижат за хората, после изпратих лодка да доведе Чола Ий. Докато го чаках да пристигне, стана ясно, че сред моите гвардейки има само няколко ранени, и то леко. Бедният Стрикер обаче беше загубил десет моряци и телата на всичките — или поне значителни части от тях — бяха отнесени към странния кораб в далечината.

— Е, поне техните жертви са много повече от наш'те — каза той с мрачно задоволство.

По палубата се валяха трийсет и шест вражески мъртъвци, но лично аз не виждах повод за празнуване. Дребните създания не изглеждаха сломени от загубите, когато избягаха с пляката си от крайници и парчета месо. Ясно беше, че са канибали. Друго обаче не ми даваше мира — защо изглеждаха изпосталели, сякаш страдат от хроничен глад, с тънки като вейки крайници и подути кореми? Водата определено беше проблем в това задръстено от водорасли море, но не и храната. Гъстата морска растителност гъмжеше от живот, а каналите предлагаха изобилие от риба. Само че всички трупове по палубата бяха с подути кореми и оранжев оттенък на косата — все белези на недохранване, а сълзящите струпей по кожата им изглеждаха стари и неизлечими.

Адмирал Чола Ий пристигна — потресен от сблъсъка, но и нетърпелив да влезе в нова битка.

— Торби с кокали, това са те — изсумтя презрително. — Хванаха ни неподготвени, иначе... Кой да предположи, че в това ужасно тресавище може да има човешки същества? Сигурно са оцелели от корабокрушенията. И не са обучени воители. Повечето кораби наоколо приличат на търговски.

Съгласих се.

— Едва ли са се сблъскали с военна флотилия досега. Ако направим опит да се изтеглим, ще продължат да ни тормозят. Но ако им вземем страха сега, ще се сврат в дупките си и няма да излязат, докато не ни видят гърбовете.

— Едно нещо трябва да вземем предвид — намеси се Гамелан. — Останах с впечатлението, че действията им са съгласувани и целенасочени. Което означава, че имат водачи, а може би дори господар.

Кимнах.

— Щабът му сигурно е в онзи огромен кораб, където отидоха. Може би именно там трябва да ударим.

— Звучи логично — каза Гамелан. — Но не това имах предвид. Струва ми се, че това е шансът, на който се надявахме. Няма съмнение, че целият този район е под въздействието на магия — постоянното безветрие и този лабиринт от растителност. Някой ги е създал — и този някой не е природата.

— Магьосник? — попитах аз.

— Може би — отвърна Гамелан. — Или нещо друго, разбира се, но лично аз бих предпочел да е някой, с когото да се спазарим, за да се измъкнем най-сетне от това място.

— Както аз виждам нещата — каза Стрикер, — нямаме к'во да им предложим, освен кожата си. Следователно за пазарлък и дума не мож' да става. Адмиралът е прав. По-добре да се бием.

Само че аз бях започнала да се досещам накъде бие Гамелан. И в главата ми се заформяше план.

— Съгласна съм, господа — казах. — Но в думите на лорд Гамелан има основание. Предлагам да работим и в двете посоки. Да вземем страха на противника и едновременно с тоза да намерим пътя навън.

Изложих им плана си. В началото срещнах неохота, но постепенно стигнахме до съгласие — щяхме да атакуваме през нощта.

Избрах осем от най-добрите си гвардейки, сред които Полило, Исмет и Джасена — бърза и издръжлива спринтьорка. Оставих Корайс начело на останалите и й заръчах да разстави стрелци, които да чакат завръщането ни, като изрично наредих Гераса да е сред тях.

Сведохме облеклото си до най-необходимото от гледна точка на скромността, потъмнихме кожата си — с изключение на Исмет, която

си беше черна и без това, — намазахме с пепел и оръжията си. Гамелан ми помогна да измагьосам подобна на катран субстанция, с която намазахме босите си стъпала, и когато се прехвърлихме от кораба върху оплетените морски лиани, теренът под краката ни се усещаше хлъзгав, но и достатъчно стабилен. Трябваше да се съобразяваме със светлината на почти пълната месечина, но за щастие над охлаждащата се растителност тегнеше мъгла, която прикриваше отчасти придвижването ни. Джасена тръгна напред. Аз вървах зад нея, следвана от Исмет, а Полило имаше за задача да пази колоната ни отзад.

Знаех, че ако мисията ни се увенчае с успех, пътят назад ще е надбягване със смъртта. За да ни помогне, Гамелан ме накара да забъркам специално масло, което Полило носеше в една кожена паласка и което ръсеше на капчици по лианите. Течността беше прозрачна и Полило се нацупи, защото задачата ѝ изглеждаше безсмислена, но аз я уверих, че когато му дойде времето, капчиците ще оправдаят предназначението си. Бях наредила и да окачат десетки огнени мъниста по мачтата на кораба ни, така че лесно да открием пътя назад. Колкото до целта на цялото това занятие — чудовищния кораб, — до него щяхме да стигнем лесно. Още по залез-слънце високата централна кула беше грейнала като морски фар. Странна шумна музика се лееше на вълни откъм кораба, прекъсвана от диви, смразяващи кръвта крясъци. Нещо като пир в чест на победата, решихме ние. Или пък кльощавите ни приятелчета събираха ентузиазъм за повторна атака на сутринта. Така или иначе, бях твърдо решена да им разваля празненството.

Отне ни известно време, докато свикнем с придвижването по необичайния терен. Цялата тази маса водорасли беше в постоянно движение заради вълните отдолу. На местата с по-рядка растителност морската вода изригваше без предупреждение и ние с мъка запазвахме равновесие. Не стига това, а трябваше да внимаваме и за пролуки между лианите, иначе рискувахме краката ни да пропаднат и да се плюснем по лице в гадната кафеникавозелена каша. Другаде пък пролуките бяха толкова големи или растителността толкова слаба, че можеше цялата да пропаднеш в морските дълбини. Самата мен ме измъкнаха веднъж след такова пропадане, а по-тежката Полило се наложи да измъкваме три пъти. Усещането не беше от приятните, това

мога да кажа. Водата беше топла и мазна, освен това гъмжеше от дребни пълзящи гадинки, които за нула време забиха остриите си щипки и зъбки в мен. Дупката, в която пропаднах, беше не толкова вир, колкото водно гнездо, задръстено от бодливи лиани, които раздраха кожата ми. Когато пропаднах и водата се затвори над главата ми, изпитах паническото усещане, че нещо ме наблюдава. А когато главата ми отново излезе на повърхността, бях абсолютно сигурна, че онова нещо се промъква към мен. Само с крайно усилие на волята успях да запазя самообладание, докато другарките ми ме измъкнат. Лежах задъхана до припадък и събирах сили да стана, когато на повърхността изплуваха мехурчета, пръснаха се и изпълниха въздуха с миризма на леш. Потръпнах и едва не повърнах заради пристъп на развихрило се въображение, което побърза да обрисова няколко крайно неприятни източника на мехурчетата и вонята. Споменът за онази гадна дупка спохожда кошмарите ми и до днес. През цялото време имах смразяващото усещане, че съм на път да се превърна в нечия вечеря, и не само това, а че преди да стана годна за ядене, ще премина през серия от разнообразни и немислими унижения. И когато Полило започна да попада в подобни дупки, се хвърлях трескаво да я измъквам заедно с другарките си, макар стомахът ми да се обръщаше наопаки при мисълта за онова, което едрата гвардейка изпитва в момента.

Накрая стигнахме до извода, че най-лесният начин за придвижване е да се доверим на инстинкта си и да тичаме презглава. Пъргавата Джасена водеше колоната ни, а ние тичахме след нея по лианите, стигнехме ли хребет на вълнуващия се под краката ни терен спирахме за миг, после скачахме напред и продължавахме да тичаме, докато ни застигнаше следващата вълна. Отне ни повече от час, докато усвоим този начин на придвижване, и за това време изминахме нищожно разстояние. Но след като изоставихме бавното и предпазливо пълзене напред, само за петнайсетина минути приближихме целта си.

Легнахме по корем и запълзяхме предпазливо към зейналия отвор в корпуса на чудовищния кораб. Джасена сигнализира, че не вижда стражи, но това не успокои страховете ми. Преди да тръгнем, Гамелан ме беше предупредил, че капаните могат да приемат много повече форми от тези, които природата и грозната страна на човешката изобретателност могат да измислят. Дадох знак за спиране и пролазих

напред към Джасена. Обясних ѝ мълчаливо да остане на мястото си и продължих да пълзя напред, съвсем бавно, а после спрях и напрегнах всичките си сетива.

Усетих прашни нишки да докосват бузата ми и да се лепват там като паяжина. Понечих да ги махна, но спрях навреме. Изтеглих се леко на заден ход, после протегнах бавно ръка напред, затворих очи и се съсредоточих. Не беше лесно, защото от толкова близо силната музика беше оглушителна и сякаш стържеше по костите ми. Ръката ми докосна магическата паяжина и аз застинах. Усетих сърбеж в пръстите. Оттеглих ги много бавно, магическите нишки се задържаха за миг, после се отделиха леко от кожата ми.

Гамелан ми беше дал указания какво да правя.

— Понеже изгубих силата си — беше казал, — не мога да преценя що за магия ви чака там. Ще трябва да се нагодиш според онова, което откриеш. За да избегнеш взора на врага, ще трябва да се облечеш в неговата кожа.

Дадох знак на другите да се приближат. Предупредих ги със знаци за капана, а после ги накарах да се скупчат плътно около мен. Извадих малък стъклен балон от кесията на колана си и го счупих в дланта си с дръжката на ножа. Отвътре се изсипа стрито на едри трохи вещество. Миришеше на рибешки кости и насекоми. Онова, дето миришело на рибешки кости, обясни Гамелан, било стрит клюн на сепия, смесена с малко от изсушеното мастило на тези чудновати морски обитатели. Насекомската част от сместа пък била обработени по подобен начин телца на особен вид бръмбари, които живеели на многочислени колонни и се хранели с цъфтящи растения. В името на безопасността тези гадинки се били научили да наподобяват зелените листа и шарените цветчета на своя гостоприемник. Разтворих длан и духнах по малко от праха в лицето на всяка от другарките си. А после поръсих останалото — с все парченцата стъкло — по главата си и прошепнах заклинанието:

— *Форма и сянка,
сянка и форма.
И крила —
и нощната птица полетя.*

И изведнъж се почувствах дребна, слаба и лишена от гордост. Глад прогаряше дупки в корема ми. Тънко гласче проплака в главата ми: „Умирам! Горката аз. Горката умираща аз“. Хлипането прерасна в умолителен вой: „Помогни ми, Велики господарю. О, моля те, господарю, ако само можех... да ям“.

Чух тихо пъшкане от другарките си, очевидно обзети от същото нещастие. Инстинктивно се противопоставих на слабостта, макар да знаех, че не бива да го правя, докато не дойде подходящият момент. Отказах се от борбата и се вкопчих само в частичка от здравия си разум. И ето, че отново станах жалка, крехка и гладна — ужасно гладна. Замолих се трескаво на моя Господар, моя добър, мил Господар, дали не би ми дал нещичко за ядене? После нещо тъмно и грозно се размърда и каза, че трябвало да му се подчинявам във всичко. Мислите ми изврещяха в щастливо самоунижение и охотно съгласие и грозотата възликува доволно. На свой ред изпитах доволство, когато ме изпълни омраза и притъпи глада. Омразата ми даде сила... и посока... мишената ѝ беше собствената ми флотилия! Те трябваше да умрат, всички до един трябваше да умрат. Тогава и само тогава можех да се нахраня! Едва не се пречупих под натиска на този нажежен, изливащ се като пълноводна река гняв. Време беше да действаме, но ми липсваше волята да действам. Затърсих трескаво онова зрънце здрав разум, който бях посяла. Й миг преди да загубя надежда и да се предам безволно на Господаря... го намерих. И го сграбчих с мислите си. Стисках го с всички сили, докато не усетих, че ръцете ми се свиват в юмруци и ноктите ми се забиват дълбоко в дланите. Пот се ливна от порите ми, а после усетих хлад. Силата ми се върна и аз станах и преведох една по една хлипащите си другарки през мрежата. Тя се раздели да ни пропусне, без да долови опасност. Поспрыхме за кратко от другата ѝ страна, вече с ума си, макар и измъчвани от силна жажда като спомен за изпитанието. Не възразих, когато жените изляха в гърлата си манерките с разрежено вино, които си носехме от кораба. Друг шанс да утолим жаждата си едва ли щяхме да имаме в скоро време.

Никой не понечи да ни спре, нито да вдигне тревога, когато минахме през зейналия като паст отвор в корпуса и се озовахме в нещо като огромен корабен трюм. За една бройка да си плюем на петите. Помещението беше пълно с мъже. Но всички те, изглежда, спяха или

бяха под въздействието на заклинание, нищо че се гърчеха и стенеха в съня си. Реших, че е по-скоро второто, иначе оглушителният шум от вихрещото се празненство отдавна да ги е събудил. Пропълзяхме между тях, като отскачахме встрани от размятаните им крайници, подлудени в хватката на някакъв ужасен кошмар. Спрях при една дебела дървена колона в центъра, извадих дълъг червен конец и го увих около нея. Продължихме напред, като спирахме само колкото да увия други конци около греди и подпори.

Изкачихме се по няколко стълби към по-горното ниво; минахме по проходи и отново тръгнахме нагоре. Всички хора, които видяхме, спяха и всичките бяха мъже. Навсякъде, където минавахме, подбирах сухо дърво за конците си. Накрая излязохме под открито небе на главната палуба. Над нас се издигаше централната кула, която бях зърнала отдалеч. Стълби се виеха по спирала нагоре. Кръгли прозорци при върха на кулата бълваха светлина и звук. Светлината беше толкова силна, че сенките ни се протягаха огромни по пустата палуба. Оставих Исмет и още пет други да охраняват изтеглянето ни и хукнах към кулата, следвана от Джасена и Полило. После двете се разделиха да огледат обиколката на кулата, а аз извадих последното си гранче конец. Дано не се окажеше късо. За щастие, беше точно толкова дълго, колкото да довършим започнатото — вързахме го около кулата, като я обиколихме два пъти. Стегнах последния възел. Време беше да щракнем капана. Но преди това исках да видя с кого си имаме работа.

Дадох знак на Джасена да чака и двете с Полило тръгнахме нагоре по стълбището. Стъпалата свършиха при кръгла платформа малко под върха на кулата. Виждаше се отворена врата и някакви лудуващи фигури в помещението вътре. От другата страна на стълбището имаше прозорец. С Полило приклекахме и се придвижихме натам. После се надигнахме внимателно да надзърнем. Полило затаи смаяно дъх. Не знам какво точно очаквахме да видим, но онова, на което станахме свидетели в помещението на върха на кулата, не е приказка за деца, нито дори за обръгнали сътрапезници на кана вино и тава печено в кварталната кръчма.

Помещението беше огромно и пълно с плячката от всички кораби, заседнали във водорасленото тресавище. Фино тъкани платове и дрехи се издигаха на купчини, покрай стените се редяха отворени сандъци, преливащи от бижута и златна посуда. Един връз друг се

катереха чували със зърно и редки подправки. Стените бяха окичени с гоблени, коприна и брокат; също със стари оръжия, щитове и брони и още по-стари и ръждясали машини, чието предназначение не можех да отгатна. В средата на стаята имаше пламтящо огнище и над него къкреше огромен казан, толкова голям, че можеше да нахрани цяла малка армия. Огънят пламтеше в толкова различни цветове, че можеше да е единствено магически. Парчета месо се въртяха в казана. А миризмата, която се разливаше оттам... предпочитам въобще да не се спирам на нея. Музиката, под чийто ритъм танцуваха мъжете, се излъчваше отвсякъде и отникъде. От време на време някой от мъжете се отделяше от стадото, бръкваше с гола ръка във врящата супа и макар да пищеше от болка, си вадеше парче месо и моментално го захапваше алчно, без да спира да вресци и хлипа. Но преди да е погълнал и хапка, други се нахвърляха отгоре му и се бореха със зъби и нокти да докопат своя дял от мръвката.

Гледката ме потресе така дълбоко, че в първия момент не видях кой председателства тази лудница. А истината бе, че господарят тук си личеше от пръв поглед. Демон, проснат на повдигната платформа, застлана с дебели килими. От жълтите закривени нокти на краката до стърчащия от средата на челото му заострен рог демонът беше висок поне колкото две дължини на копие. Рогът му беше мръснобял и прошарен с червени нишки като тлъстината на току-що заклано прасе. Ръцете му бяха дълги като на маймуна и също като краката бяха с дълги животински нокти. Тялото му беше покрито с белезникави люспи, имаше и дълга опашка, която плющеше доволно по пода всеки път, когато някой от дребните мъже хукнеше да си попари ръката в клокочещия казан. Макар да беше висок на ръст, демонът нямаше излишни килограми. Целият беше едри кости, големи чворести стави и дълги жилести мускули, а гърдният му кош изпъкваше като ребра на недовършен кораб. Увенчаната му с рог глава беше плоска и с форма на лопата, с две червени дупки вместо нос и оребрена кост вместо устни. Тъкмо разглеждах удивена това странно създание, когато нова крамола привлече вниманието ми. В разгара на сбиването единият от участниците по погрешка отхапа парче от ръката на свой конкурент вместо от полусварената мръвка, но въпреки това сдъвка и глътна хапката без колебание. Демонът извресця от задоволство. Беше същият звук, който чувахме да надвиква музиката по пътя насам. Зъбите му

бяха заострени и дълги колкото човешки пръст, езикът му беше тънък, дълъг и сивкаво-розов.

Не е съвсем справедливо, че определям демона като „той“. Може да беше и „тя“, кой знае. Истината е, че съм имала късмета да познавам повече добри, отколкото лоши мъже в живота си, а най-важните за мен винаги са били почтени и мили. Така че приемерте извиненията ми за това описание, но когато се сетя за онзи ден и за онзи демон, в главата ми неизменно изниква местоимението „той“. Макар да беше гол, не можах да преценя що за полов орган се намира между краката му. Видях само някаква белезникава буца, обточена с червено. Развинтеното ми въображение веднага реши, че от буцата в моменти на възбуда, като при някое от по-гротескните изпълнения на робите му например, излиза пенис, но няхах нито време, нито желание да подлагам това предположение на проверка.

Полило ме сръчка и посочи. На широко и постлано с килими стъпало току под платформата на демона най-после видях източника на музиката. Беше жена — единствената жена, която бяхме видели във владенията на демона. А също и единственото дебело същество тук. Гола като останалите, тази жена имаше огромни гърди, които висяха над дебел корем, краката и ръцете ѝ бяха толкова тлъсти, че изглеждаха почти безполезни, а седалището ѝ представляваше етаж връз етаж от тлъстини, сплескани от тежестта на тялото. Беше и ниска на всичкото отгоре — макар и седнала в момента, веднага се виждаше, че не би надскочила на ръст колана на повечето хора. Косата ѝ висеше на мазни кичури, а главата ѝ беше толкова малка сред всичките тези тлъстини, че приличаше на кукленска. От очите ѝ се виждаха само две точки, а малката ѝ уста беше нацупена. Свиреше на някакъв странен, подобен на лира инструмент. Рамката му беше наситеночерна, а струните — от някакъв сивкав, месест на вид материал, който лъщеше от влага и сълзеше под пръстите ѝ. Най-разнородни звуци се сливаха в ритъма на танцуващите мъже. До дебеланата имаше дървен сандък с големината на малка маса, отрупан с купища храна — зърнена каша, буци сварено месо с изстинала лой по него, купове раци и други морски мекотели.

Господарят, изглежда, се отегчи от представлението. Опашката му се стрелна и удари жената. Тя се обърна към него и изобрази нещо като усмивка. Кимна, сякаш демонът ѝ беше казал нещо, и спря да

свири. В последвалата тишина мъжете се хвърлиха като един на пода и подхванаха унизителни славословия:

— Обичаме те, Господарю — запяха всички в хор. — Ти си любовта и красотата и доброто.

Демонът отвори уста и заговори:

— Аз ви давам да ядете. — Гласът му изгъгна сух и съскащ като предупреждение на гърмяща змия.

— Да, Господарю — извикаха мъжете. — Ти ни даваш да ядем.

— Другите не ядат — каза демонът.

— Те са недостойни, Господарю — отвърнаха мъжете.

— На тях давам сън — каза демонът.

— Сън, да, сън. На тях им даваш дара на съня.

Докато течеше този „разговор“, жената на стъпалото се тъпчеше с храна от сандъка. Тъпчеше с две ръце устата си и мазнотията от храната се стичаше на вади по брадичката ѝ към провисналите гърди.

— Утре още ядене — каза демонът. — Утре всички ядат!

Мъжете толкова се развълнуваха от тази новина, че стройните им досега славословия се изродиха в истинска врява.

— Утре — продължи демонът — вие отивате кораби. Носите още ядене за всички.

Усетих как Полило потръпна. Демонът говореше за нас. Мъжете се разкрещяха как щели да ни избият до крак. Но после внезапно се смълчаха, защото демонът се изправи в пълния си ръст и надвисна над тях.

— Не убива всички — изрева той. — Някои убива. Други оставя. Роби за господаря. Да ядат за Господаря. — Мъжете започнаха да стенат в знак на съгласие и да се кълнат, че ще изпълнят точно повелята му.

Демонът се обърна към жената. Тя продължаваше да се тъпче, но изглежда усети какво се иска от нея и спря на половин загребване.

И каза:

— Господар яде сега, да? — Гласът ѝ беше тънък и нежен като на малко момиченце.

— Да. Донеси добро ядене — каза демонът.

Жената изтръска ръцете си от храната — почти изящно — и стана. Тръгна сред коленичилите мъже, като ги щипеше по ръцете, мушкаше с пръст бутоните и слабините им. След като провери по този

начин всичките, направи още една обиколка за по-сигурно. После посочи четиримата избрани с потупване по рамото.

Те изпищяха с престорена радост:

— Благодарим ти, Господарю. Благодарим ти, че ни сметна за достойни.

Демонът им махна и те запълзяха напред.

Опашката му се стрелна и улови един от четиримата избрани. Шиповете по горния ѝ ръб се впиха в плътта му и той политна нагоре, като скимтеше от ужас и болка. А после демонът го метна във врящия казан и нададе радостен вой при вида на гърчещия се и пищящ мъж. След миг го извади, още жив и мърдащ, вдигна го над устата си и започна да го яде. Започна от пръстите на краката, които изчезнаха с хрущене в пастта му, а после нагоре и нагоре, като удължаваше агонията на жертвата си.

Извърнах лице. Стомахът ми се бунтуваше. Повече не можех да гледам. Вдигнах очи към Полило — и тя като мен бе пребледняла и на косъм да изповръща червата си. Никоя от нас не каза и дума. Прегърнахме се инстинктивно, като противоотрова срещу лудостта, която виждахме. Полило подсмръкна да съдържи сълзите си, дръпна се назад и прошепна:

— Много ми се ще да убия този... тази твар.

— Обещавам, че ти ще имаш честта — казах аз, — ако ни се удаде възможност.

Хукнахме назад по стълбите, подбрахме Джасена и другите и се оттеглихме по пътя, по който бяхме дошли. Минахме през пълния със спящи мъже трюм и след минути вече бяхме отвън и дишахме тежко влажния нощен въздух. Когато дойдохме на себе си, наредих на всички да заемат позиция близо до зейналия вход. Полило се ухили свирепо, извади брадвата си от калъфа и започна да я размахва, за да се разиграят мускулите ѝ. Другите също извадиха оръжията си и се заеха да раздвижат схванатите си мускули, а аз клекнах и се захванах с моята част от упражнението. Развих тънко парче обработена кожа, покрито със символи, които Гамелан ме беше накарал да прекопирам от книгата му. Използвах няколко пръчици магически тамян вместо прахан, поръсих ги с щипка стрити на прах въглени, които по думите на Гамелан произлизали от свещено дърво, и драснах дълга искра с кремък и стоманата на меча си. Искрата възпламени праханта и аз

духнах няколко пъти в малката купчинка, докато пламъкът не се разгоря. Бях запазила малко от червения конец. Потопих го в колба с течено масло, после го вдигнах над малкия огън върху кожата и запях, като разклащах равномерно конца:

— *Ти, що в огъня
живееш...
Ти, що в пламъците
спиш...
Излез на воля!*

Пуснах конца и съприкосновението му с огъня породил слаб излив на горещина и светлина. Бързо навих пергамента на руло, станах и размахвах рулото над главата си, докато то не лумна в пламъци. Не усещах парене, нито болка, макар цялата ми ръка да пламтеше. Хукнах към входа и метнах вътре пламтящото руло. То падна близо до група спящи мъже. Въртеше се, съскаше и пръскаше искри, но никой от спящите не помръдна. Стоях и гледах, изтръпнала от чувство на вина, гледах как пламъците растат и стават все по-ярки. Преместих поглед към средата на трюма и видях, че червеният конец, който бях вързала около подпорната колона, е започнал да свети. А после колоната избухна в пламъци. Дори и сега мъжете не помръднаха. Изтеглих се назад и вдигнах очи — навсякъде, където бях вързала червен конец, един след друг лумваха ярки, гладни пламъци.

Първите писъци се чуха, когато централната кула пламна и бързо се превърна в ревяща стена от огън. Видях голи мъже да изскачат на платформата, но тя също се подпали, огънят ги погълна и ги превърна в обгорена гърчеща се маса. А после платформата се срина и пламъците плъзнаха по централната палуба.

Чух рев на ярост и болка, вдигнах очи и видях как демонът изскача през един прозорец. Увисна там за миг, после бръкна вътре да измъкне жената. Сложи я на раменете си и се изкатери на върха на кулата. Изправи се там, обграден от пламъци, главата му се въртеше трескаво във всички посоки. А после се втренчи сякаш право в нас. Ноктестата му лапа се стрелна да ни посочи и той изрева в пристъп на дива ярост:

— Събудете се! Събудете се!

Откъм трюма долетяха писъци на болка — приспаните с магия мъже се бяха събудили сред огнения ад.

— Убийте ги! — извика демонът. — Убийте ги!

Мъже изпълзяха през дима, някои горяха, други кашляха задавено, но целта им не беше да избягат от огъня, а да нападнат нас, посягаха да ни издерат очите, други мушкаха с мечове, които бяха докопали сред пламъците. Но бяха безпомощни пред моите жени. Полило нададе бойния си вик и скочи в мелето, размахала бясно брадвата. Исмет и другите призоваха Маранония да им дава сила и почнаха да посичат всеки, който навлезеше в обсега им. Само за няколко минути неспокойният терен от водорасли около тях се покри с купове мъртви тела и подгизна от кръв. Оцелелите мъже бяха отхвърлени назад към огнения ад на трюма. Някои се опитаха да избягат, но моите жени се биеха толкова свирепо, че единственият изход беше назад, в горящата преизподня.

Стоях встрани и наблюдавах зорко демона. Той врецеше с безсилна ярост и викаше на робите си да нападнат. Огнена пелена изригна през покрива на кулата и той отскочи назад. Дебеланата се изпусна, падна от раменете му и се запремята с писъци надолу. Удари се в земята, но мекият терен пое част от удара и тя подскочи като върху легло с пружина, а после я видях да става и да пищи от страх.

— Полило — извиках. Полило обърна към мен опръсканото си с кръв лице и аз посочих жената, която беше само на няколко крачки от нея. — Искам я!

Полило взе на два скока дялящото ги разстояние и преди дебеланата да се е осъзнала, я млатна по главата с тъпото на брадвата, грабна я през кръста и я метна на раменете си.

Демонът запищя свирепо. Нови и нови огнени езици пробиваха покрива на кулата, но вместо да го унищожат, сякаш увеличаваха силата му. Тялото му светеше от вътрешна енергия и се издължаваше. Сиянието се оформи в бронирана черупка и шест насекомоподобни крака се изстреляха странично от тялото му. Демонът използва новите си придобивки да се спусне сръчно по кулата, право през пламъците. От челюстта му израснаха щракащи щипки, а от дългата му назъбена опашка закапа отрова.

Дадох заповед за оттегляне и си плюхмем на петите. Извиках на Джасена да избърза напред и да предупреди кораба. Пътят пред нас се виждаше ясно. Маслото, което Полило беше ръсила на идване, сега светеше и обозначаваше пътя ни към безопасността.

Хвърлих поглед през рамо и видях демона да скача на земята. Изкрещя нещо на робите си, оцелелите се изсипаха навън, скърцаха със зъби и крещяха кръвожадно.

А после демонът ме назова по име:

— Антеро! Ще те убия, Антеро!

Хукнах още по-бързо, като прескачах гнездата, където бяхме пропадали с Полило на идване. Наближавах последното, когато от него изскочи пипало. Огромно и обточено със зейнали смукала. Обви Исмет и тя извика от болка. Но преди чудовището да е стегнало хватката си, аз успях да замахна с меч и да отсека пипалото. Теренът под нас се разлюля от гърчовете на раненото създание. Исмет смъкна от себе си потръпващия отрязък от пипалото и видях, че по кожата ѝ са останали кървящи следи от смукалата. Хукнахме отново, но кратката схватка с чудовището беше изяла преднината ни пред основния враг. Голите мъже почти ни настигаха, а зад тях демонът ругаеше, съскаше и ги подтикваше напред.

Видях кораба и в същия миг чух силно свистене — стрелците ни бяха пуснали първия залп. Мъже закрепяха зад мен, поразени от стрелите. Полило първа стигна до кораба, праметна пленницата си през борда, после се обърна, стиснала брадвата.

— Елате ми де, елате ми, прасета нещастни — изкрещя тя. — Имам нещо сладичко да ви почерпя. — И размаха брадвата над главата си.

Някои от мъжете се опитаха да ни нападнат във фланг и тя се зае да ги посича, докато Исмет и останалите се прехвърляха през борда с помощ отвътре. Нов залп стрели литна от кораба. Накрая и аз наближих галерата. Обърнах се да помогна на Полило, но видях, че демонът отзовава робите си. Стотици тела се валяха зад нас, осветени зловещо от огъня, който поглъщаше леговището на демона. Колкото до самия демон, той си върна предишната форма, след което поведе с ръмжене и съсък хората си назад в мрака. Скоро се изгубиха от поглед.

— Твърде лесно се предадох — изръмжа недоволно Полило. — Тъкмо бях започнала да загрявам.

— Не си го слагай на сърцето — казах задъхано. — Ще се върнат.

Със сетни сили се прехвърлих през борда и се озовах в прегръдките на своите гвардейки. Всички викаха победоносно, пляскаха ни по гърбовете и ни подаваха мехове с вино да утолим жаждата си.

Грабнах един, надигнах го и пих жадно. Почувствах се страхотно. Не беше велика победа, но не беше и малка. Засега.

Поспах няколко часа и станах рано. Чувствах се отпочинала и нямах търпение да се подготвя за следващата атака на демона. Не се съмнявах, че ще дойде, особено щом държахме в плен фаворитката му. Казваше се Чаар и фактът, че е пленница, ѝ беше взел ума. Наредих да опънат тента от шарен плат на централната палуба и да я доведат при мен за разпит.

— Ще съжалявате — започна тя веднага. — Моят господар Елам ме обича. Ще ви накара да си платите.

Не ѝ казах, че точно на това разчитам. Само посочих няколкото меки възглавници, където да положи голия си задник. Полило пристъпяше от крак на крак, изгаряна от нетърпение да приложи каквато там болка се окаже нужна за изтръгването на информация. Споменът за видяното в залата на демона я преследваше също като мен и за състрадателната ѝ природа беше естествено да потърси отмъщение за жертвите.

— Дай ми тая дебела кучка за половин час само — изръмжа тя. — Или ще си изпее и майчиното мляко, или ще ѝ нарежа бозките на парчета да си ги цвръцнем на скара за вечеря.

Чаар се дръпна уплашено. Смигнах на Полило и казах:

— Не бива да прибързваме. Може би грешим за лорд Елам.

Гамелан, който също присъстваше на разпита, се включи в разиграването:

— Напълно сте права, капитан Антеро. Възможно е да сме преценили лорд Елам погрешно. Може би той наистина е милостив господар, който ще се отнася добре с нас, ако му служим достойно.

— О, така е, уверявам ви — каза Чаар. — Той наистина е много мил. Само от време на време се ядосва, и то защото е толкова тъжен...

— Тъжен? — попита Гамелан. — Как може един толкова могъщ господар да бъде тъжен?

— Самотен е, защото не може да си иде у дома — отговори дебеланата.

— О, *сериозно?* — възкликнах аз. — Разкажи ни по-подробно, скъпа. А докато го правиш, лейтенант Полило ще ти донесе нещо за хапване. Преживя такова изпитание, че сигурно умираш от глад.

— Е, бих хапнала нещичко — каза скромно тя. — Не би било учтиво да откажа поканата ви.

Полило изръмжа, но аз ѝ смигнах още веднъж и сърдитата ѝ гримаса се разтегна в най-доброто подобие на усмивка предвид обстоятелствата — е, не точно усмивка, по-скоро криво подхилкване. Излезе да изпълни нареждането ми. Аз седнах на палубата до Чаар и я заприказвах за това-онова, докато чакахме Полило да се върне. Беше схванала плана ми, намерила си беше помагачи и скоро под тентата се появиха огромни подноси с всички хранителни разновидности, които корабът ни можеше да предложи. Чаар се нахвърли лакомо върху храната и скоро се омаза цялата.

Когато прецених, че е заситила апетита си поне донякъде, отново подхванах разпита.

— Каза, че господарят ти не можел да си иде у дома. Защо?

Чаар изящно махна парченце храна, залепнало за долната ѝ устна, и каза:

— Защото се е изгубил. Виждате ли, той не е оттук. Той е от... — Размаха ръце в търсене на думи. Не ги откри. — Не е от това място. Нито от никое. Един вид.

— Искаш да кажеш, че е от друг свят? — попита Гамелан.

— Да — кимна Чаар. — Не е от нашия свят. От друг е. Оттам е той. Там е домът му.

— И как се е озовал тук? — попитах.

— Ами... Той ми го обясни веднъж, но на мен ми е трудно да запомня всичко. Не съм толкоз умна. И в повечето неща никак не ме бива. Само едно мога — да правя Господаря щастлив. Винаги знам какво иска, дори ако не ми го каже на глас. Мога да го правя щастлив. В това ме бива.

Гъстите вежди на Гамелан се вдигнаха високо и той каза:

— Тя му е фаворитката.

— О, така е! — викна доволно Чаар. — Мен обича най-много от всички.

Знаех, че не това има предвид Гамелан. А че нейната роля е същата, която по-незначителни демони изпълняват за някои магьосници в нашия свят, като онзи дребен приятел, който готвеше на Гамелан, а напоследък изпълняваше и мои поръчки. Но не го казах на глас, а само я потупах по ръката.

— Не се и съмнявам, скъпа — казах. — Хайде сега да ми кажеш как се е озовал лорд Елам в това незавидно положение?

— Доколкото си спомням, тук го довел някакъв зъл магьосник. Бил... хм, призован... да, това е думата. И онзи лош магьосник бил толкова силен, че моят господар нищо не можел да направи. И така дошъл тук. И магьосникът го карал да прави разни неща. А после магьосникът бил убит в някаква битка и сега моят Господар не знае как да си иде у дома. Загубил се е, нали ви казах. Вече двеста години или там накъде, откакто се е загубил.

Описа широк жест с едната си ръка, обхващайки огромното море от водорасли, в което бяхме хванати.

— Постепенно изградил това. Направил си място, където да живее, да се храни, да си намира слуги и така нататък. Казва, че било нещо като гигантска паяжина. Само дето не било чак толкова голямо. Поне той така казва. Но непрекъснато го разширява.

Престорих се, че не вярвам на думите й.

— Я стига! Никой не може да направи нещо толкова сам. Дори твоят господар не е достатъчно могъщ!

Чаар се възмути искрено.

— Направил го е, и още как! И продължава да го изгражда. Кара ветровете да спират. Кара водораслите да растат и да се слепват. И прави другите щастливи дори когато ги наранява. И не го прави, щото е зъл или нещо друго. Просто така храната му има по-добър вкус. А и мен никога не ме наранява освен т'ва. Е, може би съвсем мъничко, когато му трябва от кръвта ми за неговата магия. Не е толкоз лошо. Порязвам се лекичко и капвам малко от кръвта си в неговата купа, а после той добавя и други неща вътре. Само ме щипе малко, но той е толкоз добър, че винаги ми дава да си хапна допълнително, така че нямам нищо против.

— И защо е избрал точно теб за тази цел, скъпа моя? — попита Гамелан. — С какво е по-различна кръвта ти?

Чаар загреба нова шепа храна и обясни:

— Баща ми беше вещер. — И си напълни устата. Зачакахме я да преглътне. — Аз не съм вещица. Но баща ми беше. А после умря. И новата вещица направи голяма церемония за погребението. Моят народ построи дълга лодка и я напълни с неговите неща. Качиха също мен и майка ми, също всичките ми братя и сестри. Десетима, толкоз бяхме. Плюс майка ни. И значи избутах лодката навътре в морето и я оставиха на течението. Течението ни отнесе много далеч. Накрая се озовах тук. И моят Господар ме намери.

— Само теб? — попитах. — А с другите какво стана?

Чаар сви рамене.

— Ами те умряха. Нямахме нищо за ядене. Така че се наложи да изядем онези, които умряха от само себе си. А после другите започнаха да ме гледат странно, сигурно щот съм малко пълничка. Затова една нощ ги убих, онез, дет' бяха останали. С нож. Докато спяха. Тогава вече имах много храна — заключи тя и ухапа една пилешка кълка. — Мама я изядох последна. Тя беше доста кльоцава. Та ето как се озовах тук. А кръвта ми е специална, защото имам в мен достатъчно от баща ми, нищо че самата аз не съм вещица. Достатъчно, за да служи за магията на моя Господар.

Всички мълчахме, сащисани от разказа за приключенията ѝ.

Гамелан пръв дойде на себе си.

— Това те прави много... — закашля се, после продължи: — ... много специална, наистина. Не ти ли липсват понякога обаче? Домът ти, народът ти?

Чаар разтърси енергично глава и сланините ѝ се разлюляха.

— Не, никога. Те не бяха добри с мен. Изобщо. Дори когато им правех пръчкокарти. Ловците само ги грабваха от ръцете ми и ме наричаха с разни лоши думи.

— Пръчкокарти? — попитах, като се опитах да скрия вълнението си. — Какви пръчкокарти?

— Онези, дето тате ме караше да правя, глупачке — каза тя. — Понякога ловците трябва да плават надалеч с лодките си, затова тате им даваше пръчкокарти, за да намерят пътя до рибата и после да се върнат.

— Но защо караше теб да ги правиш?

Чаар ме изгледа, сякаш съм най-тъпата на света.

— Щото ни трябваха много, затова. Чупеха се, или ловците ги губеха. И трябваше да правим още. Тате нямаше време да се занимава с всичко това, а братята и сестрите ми все работеха нещо. Мен не ме биваше много, но понеже често боледувах и не можех да работя, тате ме караше да ги правя. После само ги благославяше, и готово!

— Можеш ли да направиш и на мен такава карта? — попитах.

Чаар изсумтя.

— Естествено, че мога. Не съм умна, но съм направила толкоз много, че и да искам, не мога да ги забравя. Понякога дори ги сънувам — каза тя и потръпна. — Когато имам кошмари. За дома.

— Би ли ни направила една пръчкокарта? — настоях аз.

Чаар поклати глава.

— На господаря Елам това няма да му хареса.

— Не би имал нищо против, ако в замяна те пуснем да си ходиш — казах аз.

Чаар ме изгледа подозрително.

— За какво ви е? Така или иначе никога няма да се измъкнете оттук.

— Въпреки това — казах аз. — Ако ни направиш пръчкокарта, ще те пуснем.

Това ми спечели още един изпитателен поглед. Чаар загреба нова шепа, напълни устата си и задъвка енергично, докато преценяваше предложението ми. Накрая каза:

— Обещаваш ли?

— Обещавам — излъгах аз.

И така тя ни каза да ѝ донесем пръчки и каквито черупки, камъчета и прежда успеем да намерим. Отне ѝ някъде час. Пръстите ѝ се движеха бързо за толкова мързеливо и тлъсто същество, но примитивната карта изглеждаше майсторски направена — макар че никога не бях виждала такава с очите си, а само бях чувала разказите на разни търговци за изключително точните карти, изработвани от диваците.

Когато картата беше готова, Чаар ми я връчи. Задържах я и тя ми показа главните ориентири.

— Ние сме някъде тук — каза тя и посочи една черупка близо до горния край на картата. — Не съм съвсем сигурна, но натам се движеше течението, когато ни качиха в лодката. — Пръстът ѝ проследи синя нишка прежда, прокарана през рамката от пръчки.

Показа ни по-важните острови, но ни предупреди, че обитателите им не обичали чужденци. Накрая посочи група по-големи острови при долния край на картата.

— Това е Кония. Много хора живеят там. Толкова е далеч, че само малцина от моя народ са стигали дотам, и то преди много време. От тях се знае, че има стотици големи острови, всичките претъпкани с хора. И имали какви ли не чудесии и никога не били гладни, защото магьосниците им били най-великите в целия свят. Имали си цар и големи сгради, а не колиби като нашите, и в сградите им имало огнища, от които не излизал дим. Имали си също едни неща, дето ги зяпали с часове, викали им „книги“, имали и кораби, с които можело да се стигне навсякъде. — Тя сви рамене. — При нас не са идвали. Сигурно защото сме много глупави.

Полило се усмихна за пръв път от началото на разпита и възкликна доволно:

— Цивилизация!

Чаар поклати глава.

— Не. Кония е, нали ви казах. Не Цивили... както там я нарече. — Ухили се самодоволно на Полило. — Май и ти си доста глупава.

Но Полило само се засмя. Гамелан буквално се тресеше от възмущение. И как иначе — картата на Чаар беше като да намериш ключа за митична съкровищница, само че в нашия случай на карта беше заложен животът ни.

Чаар ни гледаше, обзета от внезапна тревога.

— Направих каквото поискахте — каза тя и посочи пръчкокартата. — Сега е ваш ред. Ще ме пуснете да си вървя, когато господарят Елам дойде, нали?

— Абсолютно — казах уверено. — Не бих си и помислила да направя друго.

Гамелан тропна с бастуна си да привлече вниманието ми.

— Мисля, че двамата с вас трябва да си поговорим по този въпрос, капитан Антеро — каза той. — Насаме, ако обичате.

Оставих Полило да пази дебеланата, като изрично я предупредих да не я наранява, след което изведох Гамелан от тентата.

Когато се отдалечихме достатъчно, той каза:

— Надявам се, че възнамеряваш да спазиш обещанието си.

Стреснах се.

— И защо не, за Бога? Тя е разменна монета. Нямаме друго, което да предложим на демона.

— О, не съм против обаче да се попазарим малко. Той, разбира се, няма да спази своята част от уговорката, това е извън съмнение. Но малко пазарлък може да свърши работа, колкото да не се усъмни, че я връщаме прекалено лесно.

— Магьоснико — казах аз, — усещам, че в тая твоя белокоша тиква набъбва някакъв план.

Зъбите му блеснаха през брадата.

— Не е план — изсумтя той. — Ами цял заговор.

— Разкажи ми за този твой заговор, приятелю мъдрий.

И той го направи. Планът му беше брилянтен, беше простичък и беше зъл. Накратко, съдържаше всички ключови съставки на конспирация от най-висш порядък. За магическата му част бяха нужни само няколко позасъхнали момици, които изчегъртах от моряшката торба на Корайс — тя, милата, имаше слабост към тези неща, макар да полагаше геройски усилия с оглед контролирането ѝ. Освежих момиците с помощта на една отвара, чиято рецепта е позната на всеки уважаващ себе си касапин, и изрекох няколко думи, които сега няма да повторя. Убийството е достатъчно лесно и без това. Върнахме се под тентата и подхванахме небрежен разговор. Когато поканих Чаар да си вземе от момиците, тя направо зачурулика от щастие.

Слънцето още не беше стигнало зенита си, когато дебеланката задряма. Няколко минути по-късно се появи демонът.

Гераса го видя първа. Бях я пратила на пост заедно с шест от най-добрите с лъка гвардейки, в случай че Елам заложи на изненадваща атака. Когато Гераса извика предупредително, в началото видях само голяма вълна, която се търкаляше под плътната водораслена покривка. Движеше се много бързо и право към нас. На десетина метра от галерата спря рязко. Във водораслите зейна дупка и към небето блъвна дебела колона черен дим. Колкото до нас, всички бяхме на нокти и стискахме кой каквата опора свари, защото не

знаехме какво ще последва. Димът се завихри, плюеше горещи искри. Постепенно прие форма и познахме Елам. Беше два пъти по-голям, отколкото го помнех. Очите му бяха вирове, пълни с ярост, опашката му плющеше гневно. Ясно ми беше, че едва ли би се приближил толкова, при това сам, ако не го защитаваха заклинания, затова прошепнах на Гераса и другите да не стрелят.

Стегнах се вътрешно, тръгнах спокойно към парапета и се обърнах към него:

— Добър ви ден, лорд Елам. Че ни удостоихте с присъствието си е изключителна чест за всички нас.

Той не обърна внимание на високопарните ми любезности.

— Тя къде? — изсъска демонът. Дъхът му беше толкова гаден, че едва не се задавих.

— Навярно имате предвид мадам Чаар — отвърнах. — Тя е добре, както сам ще се уверите съвсем скоро.

Дадох знак и Полило изведе Чаар от тентата. Дебеланата се прозяваше и търкаше очи, но щом видя Елам, извика радостно и дотича при мен в свински тръс.

— Дошъл си да ме вземеш, Господарю — изцвърча тя и заподсмърча от облекчение.

— Както виждате — казах на Елам, — тя е съвсем добре. И макар да си прекара чудесно в нашата компания, милата, вече се поувори от толкова вълнения и няма търпение да се прибере вкъщи.

Една от ноктестите ръце на демона се стрелна към мен.

— Дай ми я — изрева той. — Давай или всички ви ще избия.

Поклатих глава, все едно страдам от наранени чувства.

— Защо са тези приказки за убиване, лорд Елам? Та скъпата Чаар само ни погостува за обяд.

Потупах Чаар по главата.

— Добре се отнасяхме с теб, нали?

Все така подсмърчайки, тя кимна.

— Нищо не ми направиха — каза на Елам. — И обещаха да ме пуснат.

Стиснах я за рамото достатъчно силно, че да примижи, и казах:

— Ей сегичка, скъпа. Първо обаче трябва да си поприказвам с господаря ти.

Вдигнах отново поглед към демона и казах:

— Можеш да си я вземеш. Но преди това ще трябва да ни освободиш от капана на това място.

Демонът се изсмя. Поне реших, че е нещо като смях. Звучеше повече като глутница виещи върколаци.

— Не — каза той. — Вие давате. Аз не убива. Бъдете роби. Трябват ми роби. Много умря в огъня.

Поклатих глава.

— Колкото и примамливо да звучи поканата ви за дълго гостуване, боя се, че не можем да останем повече. Ще трябва да се съгласите на някаква отстъпка или...

Стиснах Чаар за косата, извадих ножа си и го опрях в гърлото ѝ.

— Или малката ти тлъста фаворитка ще умре веднага.

Чаар запищя.

— Не им давай да го направят, Господарю! Моля те!

Вместо да се ядоса още повече, демонът бързо влезе в ролята на търговец, който се опитва да спечели труден пазарлък. Ноктите му бръснаха несъществуваща трошичка от люспестите му гърди.

— Защо да пускам? Тя само роб... робка.

— Може и така да е — отговорих. — Но с Чаар си поговорихме надълго и нашироко и вече знаем всичко за теб. Ти не си от този свят и ти е нужна магията в кръвта ѝ, или в кръвта на друг като нея, за да живееш.

Отправих му най-състрадателния си поглед.

— Сигурно вече губиш силите си. Ако изчакаме достатъчно, може и да няма нужда от пазарлъци.

Страховито широките плещи на демона се свиха.

— Ще намери друга — каза той. Плоските му ноздри се разшириха и той подуши въздуха. Обзе ме усещането, че призрачни пръсти опипват тялото ми. Полазиха ме тръпки, но аз ги овладях и се ухилих широко, за да му покажа, че номерцата му не ми влияят. Лишената му от устни паст се отвори в израз на зъбато веселие.

— Ти имаш вещерска кръв — каза той. — Може пък аз почака. Можеш убиеш Чаар. После ти бъдеш фаворитка на Елам.

— Сигурен ли си, че разполагаш с нужното време? — попитах. — Да чакаш имам предвид. Ние имаме много храна и вода. И всички сме воини. Ще схрускаме на две хапки кльощавите ти роби. Кой ли ще издържи по-дълго, а?

Опашката на демона изпляска в пристъп на подновен гняв.

— Дай ми Чаар! — изрева той. — Давай! Искам!

— И ще ни пуснеш, ако ти я дадем, така ли?

Очите му се присвиха пресметливо.

— Да — каза той. — Вие пускате Чаар. После аз пускам да си ходите. Става?

Изобразих гримаса на притеснение и се престорих, че обмислям казаното. Накрая казах:

— Заклеваш ли се, че ако я освободя сега, ще спазиш своята част от уговорката?

Демонът излая отново, тоест се изсмя.

— Елам кълне. Пускаш Чаар сега, да?

Изимитирах кратко колебание, после — с видима неохота — бутнах Чаар напред.

— Можеш да вървиш — казах й.

Чаар изквича от радост и с нетипично за толкова тлъстини изящество се преметна през борда. Преплува умело разстоянието до Елам, който я загреба и я сложи на рамото си. Тя го прегърна през врата и го заудря с дебелиите си пети от щастие.

— Изпълнихме нашата част — извиках му. — Сега е твой ред.

Ако преди смеха му беше като воя на глутница върколаци, сега прозвуча като сборище на хиляди, които се готвят за кървав пир. Престорих се на сащисана.

— Ще ни пуснеш да си вървим, нали? — казах с треперливо гласче.

— Излъгал те, глупачко — изрева той. — Сега правя вас роби. Или убия, може би. Още не решил.

Обърна се и закрачи.

— Сега тръгвам. Правя магия с Чаар. Стана много силен. После връщам.

Аз избухнах подobaващо и засипах ругатни и проклетия. Щом се изгуби от погледа ми, млъкнах. Обърнах се и се ухилих широко. Полило ме зяпаше с благоговение.

— Ако беше станала търговка вместо войник — каза ми, — щеше да натрупаш повече богатство и от брат си.

Засмях се и възразих, че съм пълен аматьор в сравнение с Амалрик. Но думите й ме поласкаха. Не че бих искала такова нещо за

себе си — а и да исках, никой нямаше да приеме жена в търговската гилдия на Ориса. Войниклъкът ми харесваше. И все пак ми беше приятна мисълта, че Амалрик май не е единственият в семейството, който умее да се пазари.

— К'во ще пра'им сега? — попита Стрикер.

— Сигнализирай на адмирала да е готов — отвърнах. — Ако боговете не ни обърнат гръб, до един час ще сме вдигнали платната.

Стрикер поклати глава с нескрито недоверие, но въпреки това тръгна да изпълни нареждането ми.

Гамелан се приближи, потропваше с бастуна си.

— Добре се справи, Рейли. Определено ставаш за магьосничка.

Думите му успяха да вгорчат задоволството ми. Прищя ми се да му викна, да му кажа, че свърши ли веднъж това проклето плаване, няма и да си помисля за магии. Но той изглеждаше така горд с ученичката си, че прехапах език и вместо да му се развикам, го потупах по рамото.

Тъкмо се чудех как да му отговоря най-мило, когато вой на ужасна болка разцепи въздуха. Обърнах се и видях демона да залита иззад останките на овъгления си кораб. Изпищя отново и се преви на две, изгарян от отровата в червата си. А после се изправи и хукна към нас, дългите му крака изяждаха разстоянието. Оцелелите му роби се изсипаха от дупките си и хукнаха след него.

Дадох заповеди за действие, без да откъсвам поглед от връхлитащия демон. Малката ми войска извади оръжията си. Виждах как Елам мобилизира последните си сили и се източва на ръст. Скърцаше със зъби и размахваше нокти. Спря на самия бряг.

— Ти излъга! — изкрещя той.

— О, лорд Елам — отвърнах меко. — Откъде ви хрумна подобно нещо?

— Ти уби Чаар — изгъгна през зъби той, връхлетян наново от болката.

— За което дълбоко съжалявам — казах аз. — Но за да отрова вас, първо трябваше да отрова нея. Е, какво мога да направя за вас, милорд? Казвайте, защото си имам и друга работа.

Робите се бяха струпали зад него и чакаха заповед за атака. Демонът се изправи в пълния си ръст и отвори уста да изрече

смъртната ни присъда. Но после болката го сгърчи и той се свлече на колене. Робите му нададоха вой от страх.

— Виждам, че се чувствате неразположен, милорд — казах аз. — Навярно бих могла да ви помогна... ако ни освободите, разбира се. Само че този път ще трябва да спазите своята част от уговорката, ако ви е мил животът.

Демонът потръпна и кимна.

— Да. Елам съгласен.

Обърнах се към Полило и тя ми подаде една кожена манерка, която бяхме приготвили с Гамелан. Махнах запушалката, извадих ножа си и се порязах по ръката. Оставих кръвта да се стече в манерката и да се смеси с еликсира вътре. Върнах запушалката на мястото ѝ и подадох манерката на Полило.

— Бъдете така добра, лейтенант.

Полило метна манерката към брега и тя падна току пред коленичилия демон. Той се надигна с усилие, отвори манерката и подуши с подозрение съдържанието ѝ.

— Отде да знам, че не лъжеш?

— Няма откъде — отговорих. — Но нека ти кажа едно. Тази отвара не само ще те изцели, но ще обвърже и двама ни към дадените клетви. Измамиш ли ни, само след няколко часа ще умреш в ужасни мъки. Спазиш ли обещанието си, ще живееш гнусния си живот, както си го живял досега. И за да бъда докрай откровена, истината е, че ако зависеше от мен, бих те оставила да умреш. А после щях да те одера и да опна кожата ти на стената в някоя кръчма, така че всички да те заплюват, докато слушат историята за демона Елам и всички злини, които е сторил. Уви, нямам избор. Трябваш ни жив, за да живеем и ние. Както казах, уви. Но нищо друго не мога да направя. Така че, пий, господинчо. Изпий до дъно манерката и благодари на гадните богове, които почиташ, че не са позволили на жената, която те победи, да направи нещо още по-лошо.

Елам ме изгледа злобно, после нова вълна от болка разтърси тялото му и той побърза да надигне манерката.

— Не се бави — извиках му. — Ако не действаш веднага, отварата няма да подейства.

Той се поколеба — доста дълго впрочем — и взе да се озърта, сякаш се канеше да насъска робите си срещу нас. Те се скупчиха още

по-плътно около него, пъшкаха и го умоляваха да ги хвърли в атака. Само че той се обърна, изправи се в целия си ръст и отвори уста. Всмука въздух, толкова много и толкова силно, че звукът беше като хленча на хиляди призраци, които плачат за освобождение. А после духна.

Задуха зловонен вятър, толкова силен, че корабът подскочи напред. Толкова силен, че мнозина изпопадаха по палубата. Вятърът ревеше навсякъде около нас, после връхлетя другите кораби от флотилията, понесе се през равнината от водорасли. А после спря така внезапно, както беше започнал. Горещият влажен въздух стана хладен и огромни черни облаци плъпнаха по небето. Стрикер едва бе успял да даде нужните заповеди, когато нов ураганен порив се стовари отгоре ни. Морето изригна изпод водораслите и ние полетяхме напред с издути до пръсване платна. Зелено-кафявите брегове се разкъсаха и пред нас се отвори широк прав проход към открито море. Вятърът донесе до ушите ми слаби викове на радост, когато и на другите кораби разбраха какво става.

Изправих се, заставах на парапета и погледнах назад. Видях черния силует на Елам да стои на същото място. Движехме се бързо и фигурата му бързо се смаляваше.

Миг преди да изчезна напълно, той нададе мощен вик, който изгърмя през воя на вятъра:

— Излъга ли, Антеро? Излъга ли?

А после се озовахме сред открито море, далеч от чудатия си затвор. Повече нито видях, нито чух Елам, и слава на боговете за това.

Какво казваш, писарю? Питаш дали съм казала истината на демона? Че отварата ще го излекува? Обиждаш ме. Нима се съмняваш в мен? Добре де. Ще кажа само едно. Ако ти се случи да плаваш отвъд огнените рифове и да попаднеш в безветрие сред водорасли... не споменавай името ми пред тамошните богове, когато ги молиш за вятър.

Магическата буря скоро утихна и бе заместена от бързи естествени ветрове, които възродиха духа и надеждите ни. Дори Чола Ий и Фокас бяха в добро настроение, когато се събрахме да разгледаме пръчкокартата на Чаар, която Фокас обяви за точна, поне що се отнася

до ориентирите, които самият той беше отбелязал, преди да се натресем в леговището на демона. Решихме да се отправим към далечното царство Кония и да потърсим помощ от цивилизования народ, който беше описала Чаар.

— Няма начин да нямат подробни карти на тези морета — каза Чола Ий. — С тяхна помощ скоро ще вдигнем платна към къщи.

Лично аз имах някои съмнения — Чаар беше твърде глупава, за да ни подведе съзнателно, но дали глупостта не изкривяваше и преценката и за конианците? Ала какъв друг избор имахме всъщност? Отърсих се от притесненията и се присъединих към празненството. А празненството онази нощ си го биваше.

Плавахме много седмици и все повече се уповавахме на пръчкокартата, защото посочените в нея ориентирни неизменно съвпадаха с онова, което виждахме с очите си. Един ден се събудих в страхотно настроение, друго такова не помня и до днес. Изхвъркнах на палубата, пълна с енергия и доброжелателство. Заварих Полило да се упражнява — вдигаше огромно буре. Видя ме и го остави на палубата. Дъските изскърцаха под тежестта му.

После вдиша дълбоко и гърдите ѝ се издуха до такива размери, че на моряците им изпопадаха очите.

— Какъв страхотен ден — възкликна тя. — Не съм магьосник, капитане, но мога да се закълна, че днес ще ни се случи нещо страхотно.

Разсмях се в съгласие, а после отидох при Гамелан за ежедневното хвърляне на кости. И той беше в повишено настроение като мен, решише си брадата и ме подкачаше каква велика магьосничка съм щяла да стана, когато приключел с мен. Този път реших да не му се впрягам. Извадихме костите и ги хвърлих. Гамелан се разкудкудяка, когато му описах подредбата им, защото вещаели, че непосредственото ни бъдеще е от добро по-добро. На мен не ми изглеждаха по-различно от всеки друг ден, но реших, че нещо греша.

След час се върнах на палубата и бавно тръгнах покрай парапета да се порадвам на слънцето и свежия въздух. А после вахтеният извика: „Земя!“, и аз проточих врат да видя какво ни чака на хоризонта.

Видях светлосиня мъгла с тъмно очертание в основата. Мъглата се вдигна и сърцето ми подскочи развълнувано, когато пред очите ми

се разкри великолепен остров. Остров, който тънеше в изумрудени отсенки и ни зовеше със сладки обещания и още по-сладки мечти.

12 САРЗАНЪТ

Колкото повече приближавахме острова, толкова повече растеше радостта ни, почти все едно се връщахме у дома. Основание за чак такава радост няхахме, но след последните седмици на бездействие и мрачни перспективи спокойствието тук беше добре дошло за всички ни. Морето беше в унисон с настроението ни — вълни почти нямаше, само рано сутрин лек бриз откъм сушата накъдряше водата и рошеше косите ни. Открих дори, че се усмихвам без нужда на Стрикер, сякаш той беше съвсем приемливо човешко същество, а после се ухилвах още по-широко на собствената си мекушавост.

Моите жени, а дори и част от моряците, за които мислех, че са виждали всичко, което има да се види по широкия свят, виснаха като залепени по перилата. Любопитен тюлен изскочи на повърхността пред носа на кораба ни, после се гмурна и заплува към кърмата — толкова близо до повърхността, че ясно виждах движението на мускулите под гладката му кафеникава кожа.

— Може и да не се окаже чак толкова лошо — замечтано отбеляза Корайс, — ако глупците, които вярват в прераждането, се окажат прави. Не бих имала нищо против да се преродя в тюлен.

Дойде ми да ѝ отвърна с нещо саркастично — например, че би било добре да се прероди във води, които ловците на тюлени още не са открили, — но после реших да не го правя. Корайс рядко се отпускате така и не исках да ѝ развалям настроението.

Гамелан също изглеждаше доволен, за пръв път откакто загуби зрението си. С риск да разваля неговото настроение, го попитах дали долавя нещо, което да вещае опасност откъм сушата, която приближавахме. Той се усмихна и поклати отрицателно глава.

Островът приличаше на присвита ръка — пръстите ограждаха залива, а земята в центъра се издигаше в плато. Прецених, че е дълъг приблизително десет мили и широк — шест. Целият тънеше в зеленина, така зелена, че те заболяваха очите. Стори ми се, че върхът

на платото се белее, но после се вгледах по-внимателно и реших, че съм се излъгала.

Водата стана по-плитка, когато навлязохме в залива, а океанът придоби кристалносин нюанс като цвета на най-чист диамант. Една от гвардейките посочи развълнувано и видях първо един делфин, а после и другаря му. Плуваха на трийсетина метра един от друг покрай кораба и сякаш стискаха нещо в челюстите си. Стори ми се, че съзирам нещо да блещука на челата им, като отражение от диадемата на принц. На известно разстояние пред тях зърнах пасаж сребристи рибки, които се опитваха да избегнат съдбата си на обедно блюдо за делфините. А после корабите ни отминаха напред и разпенената вода скри сцената от погледа ни.

Чух някой да вика от съседните галери. Беше Чола Ий — даваше указания флотилията да се равни по неговата галера. Колкото и да беше странно, този път нарежданията му бяха лишени от обичайните ругатни и цинизми. Денят явно беше омагьосал и него. В рамките на няколко минути изстрадалите ни кораби се събраха със свалени платна, полюлявани от леките вълни. По ватерлиниите бяха полепнали рачета и дълги повлекла от водорасли. Платната имаха нужда от сериозно изкърпване, корпусите бяха покрити с петна, дъсчената им обшивка бе очукана и нацепена. Отправих една кратка молитва този остров да се окаже поне наполовина толкова мирен и спокоен, колкото изглеждаше отдалеч. Имахме отчаяна нужда не само да попълним запасите си от храна и вода, а и да изтеглим корабите на брега за ремонт и поправки.

Нарежданията на Чола Ий бяха кратки и ясни — да заемем формация стрела, като половината кораби оформят върха на стрелата, а другите се подредят в колона отзад. Никой да не пуска котва или да приставя на брега без изрично нареждане от флагманския кораб. А после се случи нещо неவிждано — адмиралът ме попита дали имам да добавя или коригирам нещо към така дадените заповеди. Навярно пътешествието дотук и преживените изпитания бяха убедили дори инат като него, че няма място за конфликти между нас. Имах да предложа само едно нещо — че може би ще е добре един от корабите да остане за няколко часа извън залива, в близост до ограждащите го носове, в случай че дебнат вражески кораби, готови да ни отрежат пътя

към открито море и да ни задържат в този красив капан. Чола Ий се ухили широко и изрева:

— Добра идея. От тази жена ще излезе моряк. Капитан Медудут... вие ще останете на пост. Обещавам да ви запазим достатъчно от виното и момичките, нямайте грижа.

Отдельонните ми вече бяха дали необходимите разпореждания и гвардейките лъщяха в пълно бойно снаряжение; гребците спуснаха веслата и галерите запълзяха бавно и тържествено в просторната лагуна. Отначало изглеждаше, че сме първите хора, попаднали в този рай, което си беше съвсем възможно при един изолиран остров на сред непознато море.

Клисара каза на Стрикер, че от залива би излязла идеална база на бойна флотилия. Стрикер изкриви устни в усмивка и каза:

— Да де, с малката подробност, че ще трябва да плаваш с години, преди да срещнеш нещо, дет' си струва да го земеш на абордаж.

След няколко минути един от вахтените извика и ние хукнахме към перилата.

— По всичко личи, че не си първият, дет' му е хрумнала таз идея, Клисара — каза Стрикер.

През средата на залива минаваше линия от шамандури. Привързани бяха на равни интервали една от друга и това ме наведе на мисълта, че предназначението им е да подпомогнат организираното приставане в редици, а не да причинят хаос и повреди на евентуалните нарушители. Опитах се да ги броя... десет, двайсет, може и повече да бяха. Заливът наистина можеше да приюти цяла флотилия. Корабът ни наближи шамандурите сред тишина — единствените звуци бяха шепотът на вятъра и плиськът на греблата. Шамандурите представляваха големи дървени бурета, привързани с вериги към друга, по-тежка и много по-дълга верига, която лежеше на морското дъно. Явно не бяха тук отдавна — веригата на дъното беше ръждясала, но още не беше обрасла с водорасли. Стори ми се странно обаче, че тук-там в редицата има празнини, останали от потънали или строшени шамандури, празнини, които никой не беше отстранил. Сякаш хората, създали това импровизирано пристанище, си бяха тръгнали малко след завършването му.

Заобиколихме група вдадени в залива скали и видяхме онова, което бяхме очаквали да видим — белокаменни сгради покриваха

склона, наредени като мъниста покрай калдъръмени улички чак до високата стена в подножието на скалистото плато.

— Военно пристанище — каза Клисара и аз го попитах защо смята така.

— На търговските кораби им трябва докове или вълнолом поне, за да разтоварят стоката си. Бойните кораби предпочитат да пуснат котва на известно разстояние от брега. Така се чувстват в по-голяма безопасност, а и могат да се изнесат бързо към открито море при нужда. Но ако не бяха шамандурите, това тук си е чиста проба рибарско селище. — Знаех какво има предвид. Покрай брега нямаше и помен от защитни укрепления или бойни машини.

Чувството ми на задоволство понамаля, когато си дадох сметка, че откъм градчето не идва нито звук. Нямаше ги крясъците на деца и на улични търговци, не се чуваше скърцане на каруци и фургони, нито мучене на впрегатни животни. Градчето тънеше в тишина и неподвижност. Не се виждаха никакви признаци на живот. В пристанището имаше само една лодка — потънало наполовина неясно петно край единствения док.

— Капитан Стрикер — наредих аз. — Подайте сигнал на другите кораби да останат на дрейф, където са в момента и да чакат по-нататъшни нареждания от адмирала. Ще изпратим разузнавателен отряд да огледа брега.

Стрикер не понечи да спори, навярно заради досегашния ни опит с туземците. Наредих на Полило да сформира разузнавателния отряд — две лодки, петнайсет жени.

Не се изненадах — понеже войниците са си войници и скуката ги плаши повече и от най-кървавата битка, — че най-добрите ми гвардейки се трупат развълнувано около Полило и че доброволките са два пъти повече от посочената бройка, начело със самата Полило, също и Корайс, Исмет и кандидат-офицер Дика, която по мои сметки щеше да се превърне в същото огнедишащо чудовище като най-щурите от нас. Те — и другите — ме гледаха жално като изоставени кученца и очите им ме умоляваха да не ги оставям на борда.

Измърморих едно проклятие — защо вечно на мен се пада да съм лошата! — но се и подсмяхнах вътрешно, защото да си командир си има и една положителна черта, а именно властта да решиш кой ще поведе експедицията. Полило и Корайс оставих да поемат

командването, докато ме няма, Исмет определих за дясната си ръка по време на разузнавателната мисия, Дика също щеше да дойде с нас.

Спуснахме се в лодките, натоварени с бойна екипировка, и моряците загребаха към брега. Един от мъжете измърмори:

— Все едно некой магьосник ги е издухал право в небето. Призрачно село, на таквоз ми прилича.

Сержант Исмет му изръмжа да си затваря устата.

Лодките изстъргаха шумно в пясъка. Наскачахме бързо през борда, за да не улесняваме излишно враговете, в случай че ни чака засада. Дълбоката до бедрата вода беше топла и гостоприемна, такава изглеждаше и пясъчната ивица, простираща се до издигнатия крайбрежен калдъръм в началото на селото. Рибарски мрежи висяха прострени на стълбове, но не отскоро, както се виждаше от пръв поглед. Плажът беше загладен от вятъра, без следи от стъпки, ако не се брояха оставените от птичи крачка и разбутаният тук-там пясък от припичали се на слънце тюлени.

Пратих Исмет и още седем гвардейки да огледат крайбрежната улица в източна посока, а аз поведох останалите в западна. И тук не се чуваше нищо, освен крясъка на чайките и не се виждаше нищо, освен някой и друг плъх, пробягващ по калдъръма. Тук-там по улиците бяха нападали керемиди, съборени от покривите от бури. Зимни бури? Сега беше пролет, значи селото бе изоставено най-малко преди няколко месеца.

Иначе в селото нямаше нищо забележително, освен липсата на обитатели. Влязох с изваден меч в едно дюкянче. Оказа се точно такава, каквото човек би очаквал да намери в рибарско поселище — наполовина бакалница, наполовина магазин за рибарски принадлежности. Във въздуха се усещаше слаба неприятна миризма, чийто източник проследих до дървено ведро с отдавна развалила се стръв. По лавиците още имаше стока, макар и не много. Реших, че магазинчето едва ли е било единственото средство за прехрана на собственика си, иначе горкият би умрял от глад. Сигурно е имал малка ферма някъде зад селото или е излизал за риба в морето като клиентите си. Което ме накара да се запитам къде всъщност са се дянали лодките. Дали местните бяха отплавали вкупом, подгонени от предчувствие за беда, която така и не се е случила?

Влязох в задната, жилищната част на дюкяна... и впечатлението за мир и спокойствие се спуска като сапунен мехур. Тук се беше вихрила борба на живот и смърт. Изсъхнала до черно кръв тъмнееше по леглото и завивките, по пода и стените. Някой беше умрял тук след отчаяна борба. Надзърнах през задната врата, която зееше открената, но не видях нищо. Потръпнах, после се върнах по стъпките си през магазинчето и се присъединих към останалите жени от патрула. Това тук беше повече от странно. Но най-зловещо от всичко беше пълната липса на чувство за опасност, която откривах у себе си. Попаднала бях на странно и непознато място, но не съзирах никаква причина да съм нащрек, да си отворям очите на четири и да не свалям ръка от дръжката на меча. Насила си вмених бдителност — напомних си да се оглеждам за евентуална заплаха. Но нищо необичайно не последва и продължихме нататък.

Обходихме остатъка от крайбрежната улица, без да научим нещо повече. Поехме на бърз ход назад към лодките, където ни чакаше сержант Исмет. Провереният от нея участък също бил изоставен и със следи от борба. Но нямало нито трупове, нито кости, също като при нас. Който и да беше нападнал селото, или беше отнесъл труповете със себе си, или — нещо крайно нетипично за които да било нападатели — беше погребал жертвите си след клането. Хрумна ми, че може да са били търговци на роби, но пък те никога не опразваха така селата. Предпочитаха да отвлечат младите, хубавите и талантливите, а останалите оставяха, за да се размножават и да им осигурят нова реколта за в бъдеще. Но какво ли знаех аз за обичаите и нравите на тези далечни земи?

Пратих сержант Исмет да докладва на кораба и да предаде заповедите ми на капитан Стрикер и на Чола Ий. Нямаше данни за непосредствена заплаха, така че корабите можеха да хвърлят котва, но да останат в състояние на бойна готовност, докато не наредя друго. Като допълнителна предпазна мярка, исках още един кораб да се присъедини към галерата на капитан Медудут при входа на залива. Гвардията трябваше да слезе на брега в пълно бойно снаряжение. Щяхме да обходим и подсигуририм острова. Казах също на сержант Исмет, че според мен ще е добре и безопасно корабите да пратят на брега екипи, които да попълнят запасите ни от вода — в западния край

на селото имаше бистър поток, — но да не се отклоняват излишно и да бъдат придружени от въоръжени моряци.

След час гвардията вече бе стъпила на брега. Войниците на Чола Ий можеха и сами да осигурят безопасността на крайбрежния район, а вътрешността на острова не смятахме да проучваме — би било излишен риск с оглед евентуална атака откъм морето. Самото село се простираше само на няколко улици към вътрешността. На първо време нямаше да се занимаваме с платото и останалата част от острова. Ако не откриех причини за тревога, Чола Ий можеше да прати работни бригади отвъд селото, за да насекат и одялат необходимия за ремонта на корабите дървен материал, а междувреме две по два корабите щяха да се придвижат към брега и да изчакат приливът да ги изхвърли на пясъка. Едва тогава можеше да започне работата по изстъргването, запушването на пробойните и насмоляването на корпусите под ватерлинията, а моите гвардейки можеха с радост да се отдадат на ловни занимания, с които да попълнят хранителните ни запаси.

Гамелан, който беше слязъл на брега, без да го забележа, ме наближи, почуквайки с бастуна си, и попита дали може да дойде с нас. Няколко неща ми хрумнаха в отговор, но не изрекох нито едно от тях.

— Може пък — обоснова молбата си той — още да ми е останала малко сила, колкото да ви предупредя за наличието на опасност от магическо естество.

Не виждах причина да му откажа и наредих на две гвардейки да му помагат. Нямахме бърза работа, а ако ни нападнеха... е, Гамелан неведнъж беше повтарял, че не иска да го смятат за прът в колелата на експедицията.

Навлязохме в селото с извадени оръжия. Вървах отпред заедно с Дика. Корайс ме следваше на крачка, а Полило и знаменоска Исмет бяха поели ариергарда. Минавахме покрай магазинчета, къщи и всички други съставки на едно процъфтяващо поселище. Влязох в няколко къщи, като се опитвах да преценя предупредени ли са били хората за връхлитащата заплаха и колко време са имали да се подготвят. Обратно на онова, което със сигурност щеше да се разправя в казармите ни по-късно, ако и когато се върнехме в Ориса, по масите нямаше недовършени блюда нито следи от други дейности, зарязани без време.

С едно изключение — главното помещение на голяма странноприемница, което тънеше в останките на истински хаос. Разкъсани мехове за вино, строшени бутилки и чаши се валяха по пода, масите бяха преобърнати. Имаше и няколко големи петна от кръв. Прецених, че най-малко шест, ако не и десет души са били изненадани и заклани над питиетата си. Това, заедно с неоправеното легло в спалнята зад бакалията, ме наведе на мисълта, че смъртта е връхлетяла хората внезапно и през нощта. Продължихме нататък, готови за всякакви изненади. Само че и този път отсъстваше и най-слабото усещане за грозяща ни опасност. Беше все едно изследваме руините на цивилизация, отмряла по времето на баба ми.

Една от съгледвачките по фланговете се върна да съобщи за голяма сграда напред, в самото подножие на скалистото плато. Приличала на казарма. Ако съгледвачката ни беше права в предположението си, това беше първият знак за военно присъствие, освен шамандурите в залива. Тръгнахме към сградата.

Почти със сигурност беше казарма — дълга двуетажна сграда с охранителна будка отпред. И ето че за пръв път усетих бодеж на несигурност — усещане за опасност или за нещо нередно.

— Сержант Исмет при мен!

Тя се появи мигновено, а аз избрах още шест жени, всичките умели с меча, за да ни придружат в сградата. Полило и няколко други пратих да заобиколят отзад. Останалите заеха позиции за стрелба със заповед да наблюдават всички подстъпи към сградата.

Влязохме и открихме истинска касапница. Казармата беше приютявала поне двеста войници — разбрах го, защото сградата беше пълна с труповете им. Дори аз с мазолестия си войнишки непукизъм останах стъписана. Гледката явно беше поразила и другарките ми, защото не една и две ахнаха ужасено, чуха се и сподавени проклетия.

Страховитата сцена ми напомни за нещо и преди да съм хлопнала вратата пред спомена, той се появи — веднъж, когато бях съвсем малка, си играех в един от плевниците на татко с три попораснали котенца. По едно време те откриха гнездо на полски мишки сред сеното и изведнъж от дружелюбни и сладки създания се превърнаха в онова, което им повеляваха природата и дългът — с други думи, нахвърлиха се с мяукане и писъци върху мишките и изтребиха цялото гнездо, до крак. Но това очевидно не им беше

достатъчно, защото се заплеснаха в игри с мъртвите и умиращите жертви. Някои изядоха, други просто надъвкаха. Точно това някой — или нещо — беше направил с бедните войници тук. Някои са били заспали, други са били на пост. Не че е имало значение. Видях строшени копия, счупени мечове и хубави доспехи от застъпващи се плочки, пръснати на парчета като изпотрошена глинена посуда.

От онази жестока нощ беше изминало време, но то не беше заличило и частица от ужаса. Някои от телата бяха изгнили до костите, други бяха изсъхнали като мумии и кафявите им устни разкриваха ухилени в мъртвешко веселие пожълтели зъби. Ала нито едно от телата — и мумифицираните, и скелетите — не беше цяло. Може би мършояди или гризачи бяха пирували с останките, а после бяха отнесли костите по някакви свои си причини. Може би.

Точно тогава чух музиката. Флейта. Идваше отвън. Не беше нужно да издавам заповеди — всички излязохме на бегом от казармата да открием източника на звука.

Идваше иззад казармата, където се издигаше голяма стена във форма на полукръг. Понечих да хукна натам, но спрях. Дадох знак и гвардейките се разтеглиха в бойна формация, после бавно тръгнахме напред. Заобиколихме края на стената и спряхме. Тук стената преминаваше в гигантска каменна балюстрада. Втора стена, подобие на първата, се издигаше от другата страна. В центъра бяха издялани големи стъпала, колосално стълбище по склона на платото. От двете страни на стълбището се спускаха драперии от злачни лиани, разцъфнали в цветовете на дъгата.

Музиката идваше от основата на тези стълби. Наистина беше флейта. На флейтата свиреше някакво странно създание. Със сигурност не беше човек, защото дори варварите от вечните ледове на далечния юг не са толкова космати, или така поне съм чувала. Не беше и маймуна, поне не от видовете, които бях виждала в горите и менажерииите. Лицето му не беше нито човешко, нито маймунско. Най-точно бих го описала като лъвска муцуна, с огромни зъби, но без мустаци. На врата си носеше панделка с малък скъпоценен камък.

Създанието ни погледна с известен интерес, без да показва дори подобие на страх, и не спря нито за миг да свири. Мелодията на флейтата разказваше без думи за птици над бурно море, птици, които

отчаяно търсят път към дома, отвени от вятъра, дом, който едва ли ще намерят отново.

Затаих дъх, когато разбрах от какво е направена флейтата. От човешка подбедрена кост, грижливо пробита и излъскана. Някакво движение привлече вниманието ми и аз се обърнах. Гераса, най-добрата ми стрелкиня, вдигаше лъка си и изпъваше тетивата с дясната си ръка.

— Спри — казах рязко и понеже гвардейките бяха научени на дисциплина, стрелата така и не излетя. Но и лъкът си остана изпънат. — Не да започваме война сме тук. Не знаем нито кои са били онези войници, нито защо са убити. Още по-малко дали този приятел тук има нещо общо със смъртта им.

Гераса ме стрелна с поглед и прочетох мислите ѝ — никой войник не заслужава подобно заклание, нито паметта му да бъде поругавана от някаква си маймуна. Но все пак свали лъка.

Гамелан стоеше до мен, двете му водачки чакаха на крачка встрани. Понеже музикантът не даваше признаци на умора, аз обясних на магьосника за какво става въпрос, описах му съществуването с флейтата и какво бяхме заварили в казармата. Гамелан мълча дълго. Въртеше глава, но все обърната към подножието на стълбите, сякаш можеше да ги види или да ги подуши като уловило дирята куче. Усмивка разтегли устните му.

— Не знам как да го опиша. Не е като да се връща силата ми — каза той и аз ясно долових усилията му да запази спокойствие. — Има нещо тук обаче. Представи си, че... все едно си стояла със затворени очи дълго, в пълна тъмнина, а после въображението ти започва да твърди, че виждаш нещо. Долавям магия тук, навсякъде около нас... но дали е добра или зла, не мога да кажа. Знам само, че е нещо, срещу което трябва да се изправим лице в лице.

Свирнята на създаването секна, сякаш чакала точно тези думи. „Маймуната“ скочи на парапета на стълбите, улови една лиана, изкатери се по нея и изчезна от поглед.

Вслушах се в себе си да видя дали долавям нещо. И наистина, имаше нещо тук, точно както го беше описал Гамелан. И това нещо се разбуждаше. Чувствах се като рибка току под повърхността на езеро, а някъде над калта по дъното му плува голяма щука. Но както и преди липсваше всякакво чувство за опасност и заплаха.

— Ще се качим по стълбите — реших. Пратих две жени да се върнат на плажа и да информират Чола Ий за намерението ни. После тръгнахме нагоре, през шест стъпала една от друга, така че да не улесняваме излишно стрелците или копиеносците в евентуална засада. Стъпалата бяха издялани съвършено в скалата, сякаш десетки каменоделци са вложили години в изпълнението на тази задача. Стигнахме до площадка и завихме — стъпалата преминаха в тунел, прокопан в самата скала, с хитро оформени прозорци, които от подножието на стълбите приличаха на естествени процепи. Стените бяха покрити с барелефи. Каменните пана разказваха история за кървави битки и странни градове на още по-странни острови. Опитах се да проследя нишката на разказа, така както човек разглежда гоблен, но смисълът ми убягваше. Изображенията ставаха все по-детайлни, все по-чудати и все по-кървави... затова скоро се отказах и отклоних поглед от тях.

Стигнахме до втора площадка. Оттук стъпалата излизаха на открито, издялани в самата скална стена. Над главите ни синееше небето, а скалите се издигаха високо от двете ни страни.

Спрях и погледнах назад да видя как се справят гвардейките ми. Някои дишаха тежко и аз изругах под нос, осъзнала за пореден път до каква степен пътешествие като нашето изцежда силите, без значение колко упражнения правиш или колко пъти обикаляш на бегом палубата под виковете на безмилостен сержант. Гамелан ме настигна. Помощничките му се бяха задъхали, но старият жрец почти припкаше, потропвайки с бастуна си, бързо и бодро, все едно бе три пъти по-млад. Продължихме нагоре.

— В оня проклет тунел май ми харесваше повече, поне имахме нещо над главите — каза Полило зад мен. — А оня хребет, дето стърчи над нас сега, като нищо може да вкара кофти идея в главата на някой, дето не ме смята за достоен другар по пиячка... или има удобен камък подръка.

Поизостанах, за да се изравним, и двете продължихме напред в мълчание, като се опитвахме да не броим стъпалата. А после стигнахме върха и излязохме под открито небе.

Платото представляваше огромна поляна. Ниски заоблени могили галеха погледа във всички посоки. Групи дървета стърчаха тук-там между могилите, потоци и езерца синееха на зеления фон. Само че

този рай не беше с естествен произход — в средата на платото се издигаше разкошна вила с пръснати около нея допълнителни постройки. Беше построена от мраморни блокове и изглежда нея бях видяла да се белее, преди да влезем в залива. Беше многоетажна — два многоъгълни купола се издигаха в центъра ѝ, свързани с покрита аркада. Попаднали бяхме в имение, което не отстъпваше и на най-добрата конеферма на Антеро... и дори я превъзхождаше.

Имаше някакво движение при къщата. Гвардейките се разгърнаха във V-образна формация, стрелкините по фланговете, охранявани от копиеноските, а в средата се скупчиха онези, които щяха да въртят мечове.

Движението придоби ясна форма — кон с ездач на гърба. И колкото повече приближаваше, толкова по-приказна ставаше гледката. Конят не беше обикновен кон, а зебра на бели и черни ивици, каквато бях виждала само един път — когато натоварен с екзотични животни кораб беше спрял в Ориса на път към двора на другоzemски цар. Без седло на гърба ѝ яздеше още един от странните зверчовеци, но този изглеждаше по-гротескно и от музиканта, защото беше облечен с червени бричове до коленете и зелена куртка. Зебрата спря сякаш по своя воля и ездачът се изсули от гърба ѝ.

Огледа се любопитно, после тръгна право към мен. И той, както и другият, носеше скъпоценен камък на шията си. Зверчовекът се поклони, извади плочка от слонова кост от джоба на куртката си и я протегна към мен. На плочката имаше само две думи:

ДОБРЕ ДОШЛИ

Поздравът беше написан на орисиански.

Зверчовекът не изчака отговор, а пак се метна на зебрата. И пак сякаш по своя воля животното отпраши в галоп, не към вилата с куполите, а към една голяма конюшня в далечината.

Казах на Гамелан за плочката и го попитах дали странното усещане, за което беше споменал, се е усилило.

— Не — отвърна той. — Знам само, че трябва да продължим напред.

Продължихме. Поехме към вилата в разгърнатата формация с подсилени флангове. Сградата се оказа дори по-голяма от предварителната ми преценка, и по-далеч. Всъщност доста далеч — на

цели две мили. Когато наближихме, различих градини, лабиринт от едната страна, изкуствени езерца с рибки и други подробности от луксозно естество. Ала не видях нито един от очевидно многобройния екип градинари, нужни за поддържането на този грижливо фризиран парк.

Входна алея извиваше пред къщата, достатъчно широка за половин дузина карети и насипана с натрошени бели миди, които хрущяха под ботушите ни, докато вървахме към входа — трийсет стъпки високи двойни врати в средата на просторна колонада.

Дадох заповед за спиране и гвардейките автоматично се строиха, сякаш се подготвяха за инспекция от принц или военачалник.

След миг вратите се отвориха и навън излезе мъж.

— Поздравявам ви с добре дошли в Тристан — каза той на орисиански, а гласът му иззвънтя като тежък гонг, приканящ като чаша ябълково вино с подправки в мразовита зимна нощ. — Аз съм Сарзанът и отдавна чакам появата ви.

Мина ден, откак освободих писаря, като му обясних, че не съм сърдита, а просто ми трябва време да обмисля с какви думи да продължа разказа си. Това време ми трябваше не защото ме е страх да разкажа какво се случи. Всички грешим и единственият грях е да допуснем два пъти една и съща глупост.

Често се случва, срещнеш ли някой велик човек, някой, под чиито стъпки земята трепери, спомените ти за тази първа среща да не отговарят изцяло на действителността. А Сарзанът определено спадаше към категорията на великите, защото това определение не прави разлика между добро и зло, а описва само мащаба. Не искам мисълта за случилото се по-късно да хвърли сянката си върху онова, което видях и почувствах на острова, когато за пръв път видях онзи мъж. Сега обаче думите ми са готови.

Бихте могли да сбъркате Сарзана с богат търговец. Беше облечен с туника с широки ръкави и яка. Крачолите на панталоните му се разширяваха в клош също като ръкавите. И туниката, и панталонът бяха в наситено цикламено и този кралски цвят му отиваше сякаш по рождение. Материята приличаше на тежка коприна. Коланът му беше

от преплетени тюркоазени каишки, а изпод панталона надничаха върховете на ботуши с цвят на слонова кост.

Сарзанът беше малко под средния ръст, но не и под средното тегло. Очевидно не страдеше от липса на апетит, но не беше и ненаситна свиня като Чола Ий. Беше гладко обръснат и с напудрени бузи. Напомадената му коса падаше на букли до раменете и изглеждаше фризирана от майстор на машата буквално минути преди официалната му поява. Лицето му беше по-скоро кръгло, с много тъмни вежди и добре оформен мустак. Видиш ли го по орисианските улици, сигурно би го взел за чуждестранен богаташ и нищо повече. За човек, натрупал състояние и уважение.

А после погледнах в очите му. Кълна се, че спомените не ми играят лоша шега и че онова, което ще ви разкажа сега, е същото, което видях в онзи момент. Очите му бяха бездънни и изразителни. И бяха тъмни — не мога да кажа дали бяха наситено зелени, сини или черни обаче — и грееха със спомена за величие. Най-доброто сравнение, което ми идва наум, е това с очите на уловен в клетка орел, който си спомня как ноктите му разкъсват плячката; или с блясъка в жълтите очи на ловен сокол, когато му свалят качулката и погледът му попадне върху яребицата в полето.

Не. Дори и на пълна с хора улица, дори в богаташки квартал, Сарзанът не би останал незабелязан, зърнеш ли очите му.

На последното стъпало той спря и се поклони.

— Нищо не ви заплашва — каза и ме обзе непоклатима увереност, че казва истината. — Може да повикате корабите, които оставихте на пост извън залива, и да пуснете на брега толкова от моряците, колкото сметнете за нужно. Тук нищо не ви заплашва. Не очаквам да приемете със сляпо доверие думите ми. Долавям, че помежду ви има двама, които притежават Дарбата. Единият е бил наранен жестоко, усещам го... — Аз пък усетих как Гамелан се размърдва току зад мен. — А другият, простете, другата, е млада и тепърва проправя пътя си към силата.

Свалих шлема си и се поклоних.

— Поздравявам ви от името на Ориса — казах, но се въздържах от коментар по повод намека му за магьосници сред нас. — Виждам, че владеете силите на магията и сте онова, които ние сме свикнали да наричаме жрец. Долавяте ли нещо от нашата история?

— Нещичко — каза той. — А онова, което ми убягва, ще ми разкажете сами. Но не му е сега времето. Знам, че идвате отдалеч и сте преживели страховита битка, а след победата, която едва не ви е унищожила, сте преминали през нови изпитания. Сега обаче сте в безопасност. Можете да останете тук колкото искате и колкото е необходимо, за да стегнете флотилията си. Каквото намерите, било като инструменти, било като материал, можете да използвате по свое усмотрение. Можете да се настаните долу в селото или тук, на платото. Казармите са достатъчни и за далеч по-многобройна войска от вашата. Прясната вода, плодовете на дърветата и дивораслото зърно са на ваше разположение. Може да ходите на лов и риболов където пожелаете. Ще помоля само да не посягате на същества, които ходят изправени. Както и на такива, които носят моя знак — скъпоценен камък на челото или около врата. Те са мои слуги и приятели и съм се заклел да осигуря безопасността им. За това настоявам и всеки, който наруши закона, ще бъде наказан, а наказанието ще е най-сурово. — Сега всички виждахме блясъка на авторитет и власт в очите му.

Отърсих се от хватката, в която този странен тип беше стегнал умовете ни, и казах:

— Идваме с мир и не сме нито глупаци, нито деца. Съобразяваме се със законите на страната-домакин. — Тук вложих доза стомана в гласа си и продължих: — Дотогава, докато към нас се отнасят като към почетни гости. Ако това споразумение не бъде зачетено... — Не довърших изречението, нямаше и смисъл.

— Добре — каза Сарзанът. — Вече пратих долу един от своите... слуги да приветства останалата част от хората ви и да покани офицерите, най-вече онзи, когото наричате Чола Йй, в моята вила. Капитан Антеро, ако желаете, сега е моментът да дадете заповед „свободно“ на бойците си. Нека се освежат, преди да седнем на трапезата.

Замислих се. Абсурдно би било да приема на доверие захаросаните му думи, но и сега, както преди, не долавях нищо тревожно, само спокойствие и гостоприемство. Хвърлих поглед на Гамелан, но той беше вдигнал лице с лека усмивка, сякаш да го сгрее под лъчите на топло следобедно слънце.

— Благодаря ви, Сарзан — казах аз. — Признателни сме, че ни посрещате така радушно в царството си.

Изржението на Сарзана се промени внезапно, помрачня.

— Царство? — повтори той и гласът му също се промени. Все едно буреносен облак се беше дотъркалял изведнъж наред ясно небе. — Аз, който някога управлявах земи, така обширни, че никой човек не можеше да ги преброди за цял живот? Това тук не е моето царство. Това е моята гибел, капитане. Моето заточение. Изпратен бях тук, за да умра!

До средата на следобеда всичките ни кораби бяха пуснали котва в пристанището и повечето хора бяха слезли на брега. Сарзанът беше казал, че ще прати слугите си да почистят казармата от труповете, така че хората ни да се настанят там. Ала всички, които чуха предложението му, потръпнаха колективно при мисълта да прекарат дори една нощ в споменатата морга. Реакцията ни не убягна на Сарзана и той каза, че сме добре дошли да отседнем на платото, ако така предпочитаме — неговите врагове се били погрижили щедро за сградния фонд, преди да го заточат на острова.

Корайс събра смелост и го попита какво се е случило в селото.

Сарзанът се усмихна, но усмивката му нагарчаше. После каза, че рано или късно ще научим, но предпочитал да ни разкаже историята си в хронологичния й ред, а тази случка била към края й. Освен, добави той, ако уважаемата легатка не се притеснявала, че случилото се с онези негодници касаело по някакъв начин собствената й съдба? Макар в думите му да се прокрадна известна острога, никой не се засегна. Корайс само сви рамене и каза, че островът си е негов. Странното чувство на удовлетворение все още обгръщаше всички ни, сякаш проблемите ни най-после бяха стигнали окончателния си край.

Предложението на Сарзана беше щедро, но нито аз, нито Чола Ий бяхме склонни да се установим толкова далеч от корабите. Да не говорим, че изкачването по стъпалата щеше да затрудни и забави излишно ремонтните екипи, което беше недопустимо предвид лошото състояние на галерите.

Решихме малка група гвардейки начело с Корайс да се настани на платото, най-вече за да държи под око Сарзана. Останалите щяхме да използваме празните къщи на крайбрежната улица, след като ги почистим основно. Аз и адмиралът установихме щабквартирите си в

две странноприемници. Онази, която си избрах аз, имаше просторни стаи на втория етаж, които реших, да използвам като жилищна част за себе си, Полило и кандидат-офицер Дика. Намислила бях да я направя легат, ако оцелее в следващата ни битка, а официалната политика да не се правят повишения без одобрението на по-висш офицер — разбирате, мъж — да върви по дяволите. Дългото плаване ми беше дало време да помисля върху много неща, които в Ориса бях приемала като нещо нормално. Когато се върнехме у дома, щеше да има промени.

Сарзанът ни уведоми, че е планирал празненство за добре дошли. Приехме с уговорката, че постовите по корабите и част от гвардейките няма да присъстват. И ще празнуват с корабни порции. А утре, ако никой от нас не получи хранително отравяне, можеха да си спретнат истински банкет. Това беше обичайна практика на непознатата територия, където отровата може да е обичайно средство в управленския арсенал на местните владетели.

Сарзанът се намръщи, когато му казах, че няма да се възползваме докрай от гостоприемството му, и това ме накара да отбележа — с известна острога в тона, — че ние също си имаме обичаи. Той се усмихна, без да се засегне, и усетих как последните останки от подозрението ми се стапят като ланшен сняг. Той каза, че обичаите са нещо похвално и че според него обикновените хора заслужавали банкет в чест на делата си не по-малко от всеки лорд или офицер. Самият той открай време прилагал на практика убеждението си, че аристокрацията и селяните е редно от време на време да се смесват.

— Ако не друго — каза той с още по-широка усмивка, която не стигна до очите му, — установил съм, че и най-изпадналият селянин или моряк са по-интересни събеседници от изисканите дами и господата в двора.

Останах дълбоко впечатлена, същото важеше и за жените ми. Самите ние спазвахме този принцип по време на битка — хранехме се и живеехме заедно без значение на ранга, — но в мирно време дори Маранонската гвардия имаше отделни столови за сержантите, офицерите и редниците. Отбелязах си да помисля върху думите на Сарзана. Навярно си заслужаваше да въведа и тази идея в хваналите паяжина армейски обичаи, когато се върнем у дома, поне що се отнася до гвардията и нейните порядки. Само Чола Ий и някои от офицерите

му свъсиха вежди при мисълта, че ще делят една трапеза с простите моряци, но никой не изрече на глас негодуванието си.

Изкъпахме се на смени и направихме всичко възможно да придадем блясък на доспехите си. Уви, резултатът беше по-скоро жалък. Униформените ни туники бяха на петна от солените морски пръски, а броните ни бяха изгубили безнадеждно блясъка си, колкото и да ги лъскахме. Медните повърхности бяха придобили красив зеленикав оттенък, който отстранихме с цената на промишлени количества пепел и ругатни. Поизбелихме кожените портупей с наличното масло и белина — надявах се, че ще ни остане време да скроим и обработим нови кожи, преди да отплаваме. Красивите ни обкичени с пера шлемове също не бяха понесли добре пътуването и приличаха на разрошени от ураганен вятър морски птици. Само оръжията ни грееха без петно от ръжда или мръсотия.

Колкото до самите нас, приличахме на сбирщина вещици. Полило хвърли поглед в огледалото между два прозореца и изпъшка.

— Това не е коса, а парцал за бърсане на под — обяви тя, стиснала шепа от кестенявите си къдрици.

Опитах се да измисля нещо утешително, но Полило беше права. Самата аз изглеждах дори по-зле, защото светлата кожа и русата коса са първите, на които налита времето в инстинкта си за разрушение. Бяхме се ресали и мили, а при възможност мажехме косите си с олио, но морето и соленият въздух се бяха подиграли безмилостно с усилията ни. Докато плавахме, това не ни се струваше важно, защото всички изглеждахме еднакво зле, а и на кого му пука какво мислят моряците за външния ни вид. Сега обаче, когато ни предстоеше банкет — макар че нямаше кого да впечатлим, освен Сарзана и неговите получовеци, — изведнъж се почувствахме засрамени.

Все пак направихме възможното с подръчните ни материали и време. И от това се роди още една история, която моите жени щяха да разказват, докато аз предвождам гвардията, а и след това.

Местните селяни явно бяха държали на чистотата, защото вани за къпане — и дървени, и метални — не липсваха, дори напротив. На двама от моряците на Чола Ий им хрумна неразумната идея да ни позяпат скришом, докато се къпем. Единият си изкара счупена ръка благодарение на Полило, която метна по него ведро, другият се отърва с натъртени ребра там, където го уцели затъпената стрела на Гераса.

Онези от нас, които предпочитаха крайниците си обезкосмени, наточиха ножове и бръснари и се обръснаха. Зачудих се, докато псувах заради третото поред порязване, защо никой жрец не се е сетил да измисли депилиращо заклинание, а после си дадох сметка, че мъжете се гордеят с космурляците си, а женските нужди в това отношение са последната им грижа. Чувала бях слухове, че някои от най-изтънчените куртизанки в Ориса обезкосмявали изцяло телата си, и това ме наведе на заключението, че въпросното заклинание все пак съществува. Никога не ми беше хрумвало, че магията може да се използва и за такива дребни, ежедневни неща, поне докато Гамелан не започна да ме обучава.

Тъкмо това стана причина за нещастията ми. Пъшках разочаровано, вперила ужасен поглед в съдържанието на козметичната си чантичка, когато чух и други жени да се оплакват. В багажа на една гвардейка няма много място за глезотии, а ето че и малкото хитринки за разкрасяване, които носехме, бяха пострадали по-зле и от телата ни. Пудрите ни се бяха спекли, маслата се бяха сгъстили или изсъхнали напълно, кремове се бяха пресекли, а ружовете — напукали. Този крайно неприятен факт, както и посоката, в която бяха поели мислите ми преди малко, породиха внезапен пристъп на вдъхновение. Щях да оправя работата. Извиках на сержантите да съберат изсъхналите мазила, като се погрижат всяка жена да отбележи своите. Позамислих се и сложих собствените си неща най-отпред. Взех малко чиста дъждовна вода от една цистерна, набрах благовонни цветчета от един храст, взех малко олио от кухнята на странноприемницата, а накрая и шал в ярки цветове, който намерих в един шкаф. Допрях шала до останалите съставки и реших, че съм готова.

Трябваше ми само някаква богиня. Първо се сетих за Маранония, разбира се, но веднага отхвърлих кандидатурата ѝ. Ако чуеше молитвите ми, сигурно щеше да ме превърне в глиган, задето я занимавам с нещо толкова тривиално като пудра за лице.

Напрегнах ума си за някакъв друг бог, но за жалост — понеже бях истинска орисианка, тоест пропита от траен скептицизъм — личният ми пантеон включваше единствено Маранония, фамиленото божество на домашното ни огнище, боговете-закрилници на града ни и от време на време разни други висши създания, към които бях отправяла формално молитвите си по политически причини на

публично място. Само суеверните селяци и чуждоземците си имаха големи и малки богове за всяка дреболия от живота. Попитах събралите се жени дали не знаят за някоя богиня, която би могла да ни помогне, но ми отговори продължително мълчание.

Накрая Полило светна и каза, че когато била съвсем млада, имала една приятелка.

— Като сърничка беше — размечта се Полило, — но предпочиташе мъже, при това колкото по-космати, толкова по-добре, така че не ми обръщаше никакво внимание. Но добре помня, че все се молеше на някаква богиня... как ѝ беше името... чакай да помисля... сетих се! Хелтот. Не, Хелот. Да, така беше. Сигурна съм.

Междувременно почти половината гвардейки се бяха събрали наоколо и ми ставаше все по-ясно, че правя струвам, не бива да се излагам.

Така че подхванах заклинанието:

*— Каквито бяха,
такива да бъдат.
Чуй, Хелот,
молбата смирена.
Завърти,
Обърни
и пак завърти.
Сега сте такива,
що бяхте преди.*

Докато припях, докосвах с шала всяка от кутийките, като внушавах на олиото, цветчетата и сладката вода да подмладят пудрите ни. Стори ми се, че зърнах някакъв проблясък, и погледнах към своята кутийка. Изглеждаше чистак нова, драскотините и чукнатите места след десетките военни кампании в мешката ми бяха изчезнали.

Боя се, че позволих на ентузиазма си да надвие здравия разум, но пък това беше първото ми истинско заклинание, лично мое от началото до края. Помня дори, че изписках:

— Успях!

Корайс първа отвори кутийката си, като изпревари дори мен. Зяпна... а после избухна в смях, смееше се и се държеше за корема, все едно някой я гъделичкаше с перо по петите. Разбрах, че нещо дяволски се е объркало, и отворих своята кутийка. Заклинанието ми наистина беше сработило добре. Малко прекалено добре обаче. Мазилата ми наистина се бяха подмладили и кутийката ми беше пълна с миш-маш от изходни съставки — бадеми, преди да ги смачкат, за да извлекат маслото; листа от роза, оловен пращец, краве масло, зехтин и всички останали неща, които опитните майстори стриват и смачкват, за да направят от тях мазила за разкрасяване.

И докато смехът около мен преминаваше в истеричен кикот, разбрах, че ще мине много дълго време, преди гвардията да забрави как капитан Антеро е върнала времето назад.

Преди да поемем под строй нагоре по стълбите към платото и обещания банкет, дръпнах Гамелан настрана. Той също се беше издокарал. Бях пратила две от жените да му помогнат, като ги предупредих, че ако чуя от него и най-малкия намек за недоволство от отношението им, хич да не се чудят кой ще отговаря за почистването на клозетите през следващите няколко месеца.

Зададох му същия въпрос, който му бях задала и преди да слезем на брега — дали долавя магии, насочени срещу нас.

Той каза, че не усеща нищо подобно.

— Но едно нещо мога да ти кажа, макар да съм сигурен, че си го осъзнала и сама. Този Сарзан е могъщ магьосник, толкова могъщ — чувствам го, нищо, че силата ми я няма, — колкото най-могъщите, за които съм чувал. Нещо повече, усещам, че е притежавал власт и на управник, а не само на магьосник.

Като властелините ли? — попитах.

Гамелан се замисли, преди да отговори.

— Донякъде. Има разлика, макар че ми е трудно да я обясня. Властелините усвоиха магията и с нейна помощ си присвоиха трона, верни на ликантийските традиции. Този човек е различен. Усещам, че този Сарзан — ще ми се да знаех какво означава тази дума и дали е име, или титла — е придобил магическия жезъл и управленския

скиптър по едно и също време, използвал е едното, за да умножи силата на другото, и после е върнал услугата, преди да падне от власт.

— Чудя се какво ли е станало?

— Всичките ми сетива долавят, че е бил велик управник, че е управлявал мъдро, макар и строго. Затова се чудя каква е била причината да падне от власт. Как и защо?

— Може би сам ще ни каже — предположих аз.

— Може би. Макар че вероятно ще чуем неговата версия за събитията. Защото никой управник, без значение колко справедлив е бил и колко време е минало, откакто е загубил трона си — по своя или чужда воля, — никой управник не е доволен от съдбата си. Ние обаче нямаме друг избор, освен да се оставим на вятъра, което и правим, откакто се бихме с властелина.

— А от него долавяш ли нещо?

— Не — каза Гамелан. — И слава на боговете. За последно... за последно усетих присъствието му, когато се събудих и открих, че съм сляп. Макар че и онова може да е било халюцинация, както сам се опитвам да се убедя и почти успявам.

— Почти — повторих аз. — Де да беше сигурен.

Гамелан кривна устни, но не каза нищо. Вместо това ме хвана за лакътя.

— Млада ми Рейли, отиваме на банкет. Гледай да седнеш близо до мен, за да не си сложа риба в чинията за месо. Искам да ми служиш за очи.

— Убедена съм — рекох сухо, — че това ти желание е продиктувано единствено от стремежа ти да спазваш етикета.

— Че каква друга причина бих могъл да имам, капитане? — с негодувание възкликна той.

Засмяхме се, после аз изревах няколко команди на сбралите се гвардейки. Време беше да тръгваме за банкета.

Трапезата може и да не беше най-странната, на която съм сядала, но определено заслужава място в челото на класацията. Самата трапезария представляваше просторна мраморна зала, окичена с гоблени с изображения героични и гротескни като барелефите в прохода към платото. Имаше предостатъчно място за всички ни, че и

отгоре — в интерес на истината залата можеше да побере цялата ни експедиция в първоначалния ѝ състав. Колкото до великолепието ѝ, залата не отстъпваше на никоя друга, дори на Банкетната зала в орисианската Цитадела на магистратите. Осветлението беше силно, но не дразнещо, макар че никъде не се виждаха лампи или факли. Същото беше и с музиката — тя беше налице, но не и източникът ѝ. Никъде не се виждаха музиканти, не забелязах и отделена със завеса ниша, където биха могли да се скрият.

Както беше обещал Сарзанът, бяхме подредени моряк до офицер и прашкарка до легатка и разговорът наистина се оказа по-интересен от скучната размяна на любезности по време на дворцовите банкети, които се е случвало да посещавам в Ориса поради ранга си. Ето една традиция, която определено си заслужава да възприемем.

Писарят нещо се мръщи — явно се чуди защо съм нарекла банкета странен, а още не съм обосновала с нищо твърдението си. Бих могла да му напомня за тогавашното ни положение, как само допреди ден сме се лутали като отронени листа в мъртво море, или че домакинът ни, седнал начело на масата между Гамелан и мен, изглежда, беше единственото живо човешко същество на острова. Ала и без всичко това вечерта си беше повече от странна.

Да вземем прислугата например. Състоеше се изцяло от зверочовеци като флейтиста и ездача, посрещнал ни на платото от името на Сарзана. Тези обаче бяха облечени по-чудато и от ездача. Носеха разнообразни облекла, всичките от скъпи платове и с изящни кройки, някои бяха нагиздени в обсипани със скъпоценни камъни рокли, други пристъпяха в роби с богати дипли като на градските съветници в Ориса; трети се пъчеха в позлатени брони, на които би завидял и генерал.

Сарзанът забеляза интереса ми и обясни:

— Това е моя приумица. Една от многото всъщност. Всеки от слугите е облечен като член на двора ми. По този начин се чувствам обграден от същите дами и господа като в миналото. Само дете — добави той и в любезния му тон се прокрадна горчивина, — само дете тук не се страхувам от предателство, както се страхувах в друг един дворец и в друго време.

Кимнах, осъзнала, че като всеки опитен разказвач, Сарзанът подготвя почвата за предстоящата си история, и се зачудих кога ли

смята да ни я разкаже.

Въпреки натруфените си одежди зверочовеците се оказаха сръчни и пъргави сервитьори: раздигаха чиниите веднага щом те се изпразнеха и допълваха своевременно чашите.

И до днес помня менюто от онази вечер, помня всяко ястие, придружено с различно и съвършено подбрано вино. Започнахме с различни блюда, подбрани специално за разбуждане на апетита — хапки хляб, намазани със силно подправен хайвер; сурови стриди в черупките или печени с парченца свинско; задушени зеленчуци с подправки. Следващи бяха птиците, печени с гарнитура от винено желе. После се появиха съомги, по една голяма риба за всеки трима-четирима от сътрапезниците, сервирани още димящи от грила, който бе оставил хрупкавите си следи по кожицата им, придружени със сос от масло и копър по избор — самата аз си цвръкнах само малко лимон. След това се появи гъста супа, направена от безброй различни гъби, като всеки вид бе запазил собствения си вкус и аромат, сякаш бяха приготвяни отделно, а не в една тенджера.

След това ни сервираха основното ястие — големи бутове от някакъв дивеч с желе от стипчиви диви ябълки и горски плодове, всичко това увито с ивици осолено свинско. Попитах Сарзана от какво животно е месото и той обясни, че било от един вид еднорога антилопа, която обитавала северния район на острова.

— Тези животни са истинско предизвикателство за ловеца — каза той, — защото никога не се събират на стада, а живеят поединично. Нямам представа как или кога се съсещават.

— Самият вие ходите ли на лов? — попита Полило от мястото си малко по-нататък на масата.

— Не — каза Сарзанът. — Вижда ми се безсмислено да пухтя и пъшкам с вид на дебел глупак, който е решил да изгуби и последните остатъци от достойнството си, като търчи из гората по петите на нещо, което би предпочел да срещне за пръв път на трапезата си във вид на блюдо. Слугите ми се занимават с това. С лова и риболова.

— Не видяхме лодки — каза Полило. — Вашите... слуги... от брега ли хвърлят мрежите?

Сарзанът се усмихна.

— Тези тук — той махна към щъкащата около масата прислуга — не са единствените, които решиха да ми служат. Има също

делфини... тюлени... ястреби... и други, които направиха същото.

Сетих се за двата делфина, които видяхме на път към острова. Плуваха успоредно един на друг и нещо святкаше на челата им. Дали пък не бяха държали краищата на опъната мрежа в устата си, а онова на челата им да бяха диадеми със същата емблема, каквато носеха зверочовеците?

— Решиха? — меко попита Гамелан.

— Признавам, че подготвих почвата с едно-две заклинания — каза Сарзанът. — Но какво от това? Сега тези създания живеят много по-добре отпреди. Тогава те ловуваха и сами ставаха жертва на други хищници, животът им беше кратък и изпълнен с борба. Всяка болест или буря ги сварваше безпомощни. Сега, в замяна на дребни услуги към мен — повечето от които, като риболова например, така или иначе бяха част от естествените им навици, — животът им е по-щастлив и спокоен.

Запитах се дали отнемането на свободата може да направи едно диво животно щастливо, но си замълчах. Същия аргумент бях чувала да излагат и звероукротители в менажерии. Гамелан също се въздържа от коментар.

Вечерята продължи. Почти всички се държаха прилично. Бях предупредила изрично гвардейките си да не прекаляват с виното и нито една от тях, дори Клижес, най-голямото пиянде сред нас, не си позволяваше повече от някоя и друга глътка. Трима-четирима от моряците обаче, понеже си бяха моряци, решиха да се възползват от възможността. Единият върза толкова бързо кънките, че понечи да запее откъм долния край на масата. Сарзанът, изглежда, не забеляза, не се промени и приятният му сладкодумен маниер на разговор. Само хвърли поглед към пишман пиячите и те внезапно се умълчаха.

По-късно една от моите жени каза, че моряците наистина изтрезнели внезапно, но преди това ги полазили силни тръпки, сякаш в рамките на няколко секунди ги затиснал ужасен махмурлук. Явно Сарзанът контролираше трапезата си с нещо повече от гостоприемство и добри обноски.

Вечерята завърши с разнообразие от десерти — плодове, ядки и така нататък, — придружени от различни видове сирена, каквито никога не бях опитвала.

Тъкмо си дояждах, когато настана раздвижване. Гвардейките и моряците наставаха и се взеха учтиво довиждане, все едно бяхме в казармената столова и виното току-що е привършило. Отвън долетяха виковете на сержантите, които ги строяваха, и преди да съм затворила провисналата си челюст, те вече маршируваха през платото.

В голямата зала бяхме останали само Чола Ий, Гамелан, Корайс и аз. За миг ме обхвана тревога, а после мярнах на входа сержант Бодилон, която бях оставила тук с Корайс да държат под око Сарзана. От двете страни на вратата стояха гвардейки на стража, всяка с копие в ръка и бдително изражение на лицето.

Сарзанът ме погледна и каза:

— Капитан Антеро. Простете, че прекрачих границите, но ми се стори, че вашите жени ще се чувстват по-добре, ако се върнат в квартирите си. Денят им беше дълъг и уморителен. Същото важи и за вашите моряци, адмирал Ий.

По някаква причина никой от нас не възрази, нито се разтревожи от магиите на Сарзана. Топлото чувство, с което се отличаваше целият ден, сега обгръщаше раменете ни като вълнен плащ в мразовита нощ.

— А сега — продължи той, — нека се преместим в друга стая и там да продължим разговора си. Аз знам почти всичко за вас. За вас и за родната ви земя. Знам как сте преследвали отдавнашния си враг и как сте го победили. Знам какви опасности сте преживели по пътя насам. Знам и какво ви предстои... Вие обаче не знаете нищо за мен.

После се усмихна.

— Е, това е на път да се промени... Ще ви разкажа своята история и как се превърнах в Сарзана; ще ви разкажа за злото, което провали мен и великата цивилизация на Кония.

ВЛАДЕТЕЛЯТ НА КОНИЯ

Сарзанът се обърна и тръгна към изхода на голямата зала. Нито ни заповяда, нито ни покани да го последваме, но ние и без това знаехме, че трябва да го направим. Корайс прихвана Гамелан за лакътя и ние тръгнахме след него. Зверочовеците разчистваха масата и не ни обърнаха внимание.

Минахме по дълъг коридор, който приличаше на музей — сигурно имаше поне стотина предмета на изкуството, от картини и скулптури до пъстри носии на различни народи.

Накрая се озовахме в кръгла стая с кръгло огнище в центъра. Макар вечерта да беше топла, в огнището пламтеше огън, но топлината му не създаваше тягостно чувство. Около огъня бяха разположени удобни канапета и малки масички, на които бяха сервирани чаши и бутилки.

— Използвах една малка хитринка, за да узная какво питие предпочита всеки от вас — каза Сарзанът в опит да възроди лековатия тон на разговора около трапезата. — Надявам се ще ми простите това нахлуване в личното ви пространство.

Настанихме се и аз познах бутилката пред себе си — съвършено копие на талия, сладкото десертно вино, което именията Антеро произвеждаха от няколко поколения и пазеха само за най-почитаните си гости. Приготвяше се от грозде, което е оставено на лозите да презрее и се бере в най-голямата си сладост, а след това се събира в голяма каца, където да го смачка собствената му тежест. За миг забравих къде се намирам, а после сълзи замрежиха погледа ми при мисълта колко далеч е родният дом и че може никога вече да не го видя. За последен път бях пила от това вино преди години, когато реколтата беше достатъчно богата, за да оправдае приготвянето му, чиято технология беше свързана с твърде голяма от търговска гледна точка фира. Бяхме си поделили бутилката с Трис в дните, когато помежду ни имаше само копирена любов.

Извърнах лице, та Сарзанът да не види сълзите ми. Чола Ий изсумтя и отбеляза без особена охота колко удивително било, че лорд Сарзанът е осигурил най-хубавата напитка от родната му страна — дестилирана течност от черешови костилки, която, изглежда, малцина били в състояние да оценят по достойнство.

— Ще ви помоля да не ме титулувате с „лорд“ — каза Сарзанът. — За всички конианци титлата ми няма нужда от допълнителни финтифлюшки.

Кимнах замислено. Един от въпросите на Гамелан беше намерил своя отговор. Отделих с върха на ножа си восъчния печат от гърлото на бутилката, извадих тапата, налях малко вино в чашата и отпих. Прикрих умело усмивката си. Магията на Сарзана не беше оправдала очакванията ми — в това вино се усещаше тръпчива нотка, каквато нашето грозде не притежаваше. Ала трябваше да призная, че хрумването му беше постигнало своя ефект, а и виното беше доста приятно на вкус.

— Тази стая — каза Сарзанът — използвам като напомняне за миналото. Огледайте се. — Двамина от нас се обърнаха, но не и аз. Аз не откъсвах очи от ръцете на Сарзана, така както ме беше учил да правя Гамелан, когато съм в компанията на магьосник — дясната над лявата, с дланта нагоре и леко присвити пръсти. Запаметих жеста, но не вярвах, че ще ми помогне с нещо, защото бях видяла как устните му оформят заклинанието, но не успях да различа думите, които каза. После се обърнах да видя какво толкова иска да ни покаже.

Картината, събудена от Сарзана, превзе сетивата ми. Намирахме се в разкошен дворец, дворец, който плячкосваха. Гоблените по стените горяха. Видях красиви жени, които пищяха, влачени от пияни мъже. Видях мародери, които пълнеха чаршафи с ценни вещи или ги трошаха и съдираха от любов към унищожението. Видях войници в доспехи — някои мъртви, след като са изпълнили последния си дълг; други загърбили честта и сами превърнали се в мародери. Видях мъже, а също и жени, облечени във фините дрехи на управляваща класа, да подстрекават тълпата в жаждата ѝ за разрушение. А после останаха само мраморните стени, прошарени с нишки от екзотични минерали.

— Това беше денят на моето падение — каза Сарзанът. — В този ден моята обичана Кония изгуби последния си шанс за величие, свобода и мир. — Видях как устните му се стягат в отглас на усилията

му да възстанови контрола над чувствата си. — Пазя свеж този спомен — продължи той, — защото не искам да омекна тук, в дългото си заточение.

— Би било добре може би — каза Гамелан със своя тих, но авторитетен глас — да започнете с това какво сте управлявали.

Устните на Сарзана се извиха.

— Благодаря ви, лорд Гамелан. Така и ще направя. Не съм свикнал да разказвам и все забравям, че на света има страни и народи, които не знаят нищо за Кония и някогашното ѝ величие.

Седна на едно от канапетата и си сипа питие от стъклена кана, така прозрачно, че приличаше на вода.

— Моето царство — почна той — се намира далеч на юг оттук и ако ми простите поетичното залитане, бих го сравнил с пръснат в морето диамантен наниз, защото се състои от хиляди красиви острови, в центъра на които се възправя Изолда, най-красивият диамант от всички. Именно там е бил центърът на властта от незапомнено време. Климатът на островите е най-разнообразен, от пустинен през тропически до високи, покрити с глетчери планини в най-далечните южни точки, които така и останаха неизследвани. Самата Изолда е на три седмици път оттук при подходящ вятър.

— Толкова много острови — каза Чола Ий. — Всичките ли са населени?

— Повечето — отвърна Сарзанът. — И в това е голямата трагедия на Кония. Понякога изглежда, че всеки остров е отделна нация, коренно различна и от най-близкия си съсед. И още по-лошо, всеки остров е в постоянна война с останалите.

Видях Чола Ий да се усмихва и знаех какво се върти в главата му — щом всички са заети да се бият помежду си, значи пиратските набези биха били лесни като детска игра.

— Ние, конианците — продължи Сарзанът, — имаме само едно общо нещо помежду си — гореща кръв и огнен темперамент, склонност да прибързваме в преценките си, силно да обичаме и силно да мразим. Има една поговорка: „И един конианец да има до теб, значи не ти липсват нито врагове, нито приятели“. Боя се, че е съвсем правдива.

— Трудна страна за управление — отбеляза Корайс.

— Такава е... беше, наистина.

— По наследство ли получихте трона? — попита Чола Ий.

— Не. Също като вашия жрец и аз бях рибар. — Хвърлих бърз поглед към Гамелан и го видях как потръпва леко, преди да е овладял изненадата си. — Макар че и това не е съвсем точно — продължи Сарзанът. — Семейството ми владееше не толкова изкуството на мрежата и въдицата, а това на лодките, и още по-важно, на пазара. Имахме пет рибарски платноходки и десет други семейства ни плащаха данък.

— Значи не мога да се меря с вас — вметна Гамелан. — Моето семейство имаше само една лодка, с която ловяхме риба в реката, а не в морето, а дори нея не бяхме изплатили докрай.

— Може би щях да съм по-щастлив във вашето положение — каза Сарзанът, — защото тогава не бих свършил тук, на тази забравена от боговете и хората скала. Но пък сигурно е наивно да смятам така, защото... според мен човек се ражда за трона, та дори да е роден в канавка. Царуването е орис, а не професия.

Чола Ий май беше склонен да се съгласи с това наблюдение, а Гамелан смръщи леко вежди, но никой от нас не прекъсна разказа на домакина ни.

— Както казах, с нищо не бях по-различен от поне десетината други собственици на лодки на нашия остров, с едно-единствено изключение — още от най-ранната ми възраст моето семейство разбра, че притежавам талант за магия. На нашия остров, за разлика от други някои места, към вещиците и магьосниците се отнасят с уважение, особено ако притежават онова, което ние наричаме усет за времето. Но знанията си трупам от най-различни места и по най-различни начини. Нямахме училище, което да ме обучи, за разлика от вашата система в Ориса, която се грижи за подготовката на младите магьосници. Може би, ако имахме повече пари или ако семейството ми беше с по-висок социален статут, макар че на острова ни нямаше аристократи в истинския смисъл на думата, можех да отида в Кония и да усъвършенствам изкуството си. Но това така или иначе не се случи. И по-добре, може би, като знам какво стана с много от лордовете и дамите няколко години по-късно. Достигнах мъжество не много по-различен от другите младежи от моята черга. Изучих из основи семейния бизнес — кормех риби, бях харпунджия, после навигатор, използвах и дарбата си, за да предскажа къде е най-добре да заложим

мрежите. Островът ни имаше лошия късмет да се намира в богати на риба води близо до главния търговски път към самата Кония. Ала морето гъмжеше и от друг вид акули — пирати, роботърговци, бойни кораби, дори търговски, които не се свеняха да сложат ръка на лодките ни, ако имаха недостиг на хора. На мъжете от Острова на акулата им се носи славата, че са родени с ципи между пръстите на краката и с ръце, създадени за дръжката на греблото. Всяка година пет, десет, понякога и повече островитяни изчезваха. Някои намираха обратния път след края на плаването, други... — Сарзанът сви рамене. — Самият аз поне десетина пъти се измъквах на косъм от робство — или защото времето внезапно се обръщаше, или като се преструвах на болен или слабоумен пред роботърговците, спрели лодката ми. Разбира се, пазех в тайна дарбата си пред тези грабители, иначе цената ми щеше да скочи стократно.

— Правителството не можеше ли да ви помогне? — попита Гамелан.

— Правителство? — повтори Сарзанът и изсумтя. — Управниците ни бяха далеч и не се интересуваха какво става с нас, освен когато пращаха кораб да събере данъците. Кое то, според повечето от нас, си беше тегоба не по-малка от набезите на пиратите. Кония от векове се управляваше от една-единствена фамилия, чиято кръв се беше разредила опасно с времето. Не, не можехме да очакваме нищо от онези, които се смятаха достойни да носят короната.

— Боговете са дали на хората стомана — каза Корайс, — за да не се примиряват до безкрай с несправедливи управници.

Сарзанът я изгледа странно, после каза:

— Навярно така стоят нещата във вашата страна, легат. Но не и в моята. В Кония хората вярват, че онзи, който убие цар, ще умира хиляда пъти и душата му никога не ще познае покой, а ще я измъчват демони, докато свят светува. Но ние се отклонихме от темата за бедата, която сполетя моя остров. Един ден пирати обградили десет лодки, докато те вадели пълните си с улов мрежи, отвлекли всички мъже и потопили от чиста злоба лодките им. Този ден отбеляза края и началото. Всички собственици на лодки се събрахме и решихме, че трябва да направим нещо. Пак в този ден боговете ме докоснаха и аз разбрах без капчица съмнение какво трябва да направим. Може би тогава за пръв път дарбата ми намекна за истинския си потенциал.

Трябва да отвърнем на удара, казах аз, и да отвърнем жестоко. Превърнали сме се в посмешище, смятат ни не за мъже, нито за жени дори, а за евнуси, и ако продължаваме да търпим това отношение, значи заслужаваме да ни изтребят до крак, да опожарят острова ни, а жените ни да откарат в пристанищните градове, където да се продават срещу къшей хляб. Като нищо можем да прекръстим острова си на Острова на медузите, защото не заслужаваме да носим името на морските царе. Явно съм бил необичайно красноречив, защото след края на речта ми моите съселяни се развикаха одобрително и ме вдигнаха на ръце.

Сарзанът спря за миг, после продължи:

— Тогава за пръв път чух да се скандира името ми и никога не ще забравя сладостта на това усещане. — Стори ми се, че говори по-скоро на себе си, отколкото на нас, слушателите.

— Сформирахме отбранителна лига. Повече никой рибар не странеше от другарите си, за да изследва сам някой таен риф или залив. Излизахме в морето на групи от пет лодки минимум, ловувахме в общи води и на всяка лодка имаше по един мъж, чиято работа беше да наблюдава хоризонта за вражески платна. Носехме и оръжия под мрежите. В началото това бяха само наострени харпуни, тризъбци и ножове за изкормване на улова, но след като първите пирати направиха грешката да ни нападнат, се въоръжихме с мечове, копия и лъкове. — Усмихна се горчиво при този спомен. — Бързо се научихме да ги използваме срещу онези, които бяха достатъчно глупави да нападнат хора от острова ни. Мълвата се разпространи — водите около Острова на акулата били безопасни за всички освен за онези, които търсят кръв, защото пиратите и роботърговците намирали там смъртта, която смятали да въздадат другиму.

Очите на Сарзана метнаха мълнии.

— А после започнаха да пристигат представители на други острови, които се дивяха на постиженията ни. На всички тях направихме едно и също предложение — присъединете се към нас и ще имате мир. Не беше нужно да ги убеждаваме дълго, защото ползите от кооперирането се виждаха с просто око.

Чола Ий изглеждаше развълнуван от разказа не по-малко от самия разказвач.

— И са ви избрали за свой водач?

— Разбира се — каза Сарзанът. — Кого друго можеха да изберат? Само за една година наложихме мир на територията на целия архипелаг. Островитяните сметнаха моите идеи за благотворни, затова ме помолиха да ги управлявам и в ежедневните им дела, а не само в отбраната срещу грабителите. Избрахме най-храбрите сред мъжете и им плащахме да стоят на пост и да пазят мира. Регулирахме пазарите, така че рибарите да излизат в морето спокойни, че няма да се върнат вкъщи с пълни трюмове и да заварят цените толкова ниски, че приходите от продажбата да не стигнат дори за поправка на мрежите или за стръв. Споровете между отделните села се разрешаваха от пътуващи съдилища вместо с традиционните кръвни вражди. Приехме свой собствен флаг — в чест на мястото, където се зароди идеята за коопериране, избрахме за символ акулата... И се възцари мир. Уви, не за дълго.

— Управниците ви едва ли са се зарадвали много на това ново царство посредством собствената им територия — казах аз.

— Вярно. Но не това обърна лодката. Открихме, че има и по-страшен деспотизъм от този на една застаряваща и сенилна фамилия. Проблемът беше в самите хора. Старият цар умря и това отвори пролука. Когато няма коронясан цар, не може да има и цареубийство. В Изолда и на други острови хората се надигнаха спонтанно. Събраха се тълпи и нападنا дворците на управниците. Докато вестите стигнат до нашите острови, старото правителство беше изчезнало в кръв и пламъци, а главите на благородниците маршируваха по улиците, набучени на колове.

Сарзанът потръпна.

— И тогава започна истинският терор. Нека ви кажа, уважаеми мои гости, в случай че никога не сте имали нещастieto да познаете тиранията... няма по-страшна тирания от тиранията на народа. Успее ли някой мъж или жена с дори нищожно количество способности и ум да се отличи сред тълпата, то той бива посечен безмилостно, така както сърпът отрязва най-напред онези класове зърно, които са узрели най-бързо и са се издигнали над останалите. Тогава научих, че ако първият принцип на монархията е да се управлява справедливо, то вторият е, че онези, на които боговете са отредили да бъдат управлявани, никога не бива да имат влияние върху властта.

Хвърлих поглед към Корайс и видях, че изражението ѝ е празно като моето, същата физиономия, с която посрещаше заповед, която смята за погрешна. Чола Йй обаче кимаше въодушевено. Изражението на Гамелан не успях да разчета. Сарзанът продължи разказа си:

— След като събориха правителството, така наречените водачи на революцията се събраха на тържествен конклав, който нарекоха Народно събрание. — Той изсумтя с отвращение. — Представете си онези съпруги на зарзаватчии, войници с окървавени ръце, покрити със спечена пръст селяни и други подобни как се трупат в оплячкосаните от самите тях дворци и всеки крещи да надвика другите, защото смята, че именно той знае как е най-добре да се управлява страната. В крайна сметка излязоха с декларация, че всички мъже и жени са равни помежду си и че всеки, който се смята за по-добър от другите, е зъл и трябва да бъде осъден на смърт, та това да напомня на останалите, че дните на царете са си отишли безвъзвратно и никога няма да се върнат. И което беше още по-лошо — навъсено продължи той, — селяците, поели управлението на държавата, бяха заобиколени от блюдолизци, които им замайваха главите с ласкателства и така им пречеха да осъзнаят собствената си глупост. В самото начало на бунтовете най-низшата прослойка на аристокрацията — бароните, които никога с нищо не бяха подпомогнали Кония, а само седяха като алчни паяци в именията си и експлоатираха всеки, проявил неблагоприятно да се хване в мрежите им — та тези барони разбраха накъде духа вятърът и се сдушиха с узурпаторите. Новите управници на Кония сочеха тези дребни лордчета като доказателство, че целта им не е да превърнат човечеството в мравуняк. А дребните благородници от своя страна играеха безропотно по свирката на новите си благодетели.

— Ако правилно съм разбрал — каза Гамелан, — някъде по това време вашите острови са влезли в конфликт с конианците.

— Точно така — кимна развълнувано Сарзанът. — Когато осъзнаха, че има и друг начин да се живее, начин, при който всеки човек може свободно да изплати дълга си към своя висшестоящ, а висшестоящите дават дори повече за общото благо... е, тогава хората решиха, че трябва да организират експедиция и да изкоренят тази ерес от земята на Кония. Самият аз вече бях стигнал до извода, че задачата на един управник е по-лесна при наличието на външен враг, който да

съсредоточи върху себе си гнева на масите. Изпратиха многобройна флотилия със задачата да опустоши земите ни. Старият режим навярно би могъл да организира експедицията така, че тя да се увенчае с успех. Но не и новите боклуци. Минаха месеци, докато мобилизират и обучат нещо като армия, докато намерят кораби и преквалифицират търговските си капитани във военноморски офицери, и още толкова, докато снаряжат хората си и подготвят необходимите запаси. Всичко това им отне твърде много време — време, с което не разполагаха. Защото с мен се беше случило нещо. Един ден — и ако не се придържах строго към истината, бих описал този ден като ден на гръмотевици и светкавици — аз... аз *проумях*. Не знам как иначе да го опиша. Гамелан?

— Знам какво имате предвид — каза жрецът. — Не е необичайно за един рядко надарен магьосник да получи внезапно просветление, да види как стихииите на неговото изкуство се откриват пред него.

— Точно така беше — развълнувано потвърди Сарзанът. — За тази част от живота си не обичам да разказвам, затова сега изпитвам истинско облекчение, като знам, че и други са минавали през това. Защото щом силите ми се разшириха така, разбрах, че не бива да споделям преживяванията си с друг магьосник, от страх че той може да се превърне в заплаха. Усещах как враговете ми — враговете на моя народ — набират сила. Но и моята сила растеше бързо. Понякога ми се струваше, че самият дух на хората, избрали ме за свой водач, влива сила в таланта ми.

Сарзанът млъкна и си напълни чашата. Пресуши я на един дъх, остави я на масата и се усмихна, потънал в миналото.

— Когато флотата им наближи крайбрежните ни води, я посрещна страшна буря. Буря, вдигната с помощта на моите сили. Двеста и повече кораба бяха поели към нашите острови, но рифовете, вълните и ветровете ги пръснаха и потопиха! А когато ветровете утихнаха и слънцето изгря отново, ние тръгнахме с малките си кораби срещу техните могъщи галери. Хората ми се стълпиха около корабите им като баракуди. Битката приключи бързо и мъжете от Острова на акулата се поздравиха с победата. Сега ние бяхме най-голямата военна сила в цяла Кония. И знаехме какво трябва да направим. Не можехме просто да захвърлим мечовете и да се върнем към мрежите и фермите си — тълпата нямаше да се откаже толкова лесно, щеше да праща

корабите си срещу нас, докато не ни повлече към океанското дъно. И така, събрахме си собствена бойна флота, но корабите не дойдоха само от нашия архипелаг. В Кония имаше и други, които мразеха новия ред и разбираха, че той носи само гибел на човешкия род. Край бреговете на Изолда се изсипаха близо хиляда кораба. Очаквахме историческа битка... но тя така и не се състоя. Бившите бунтовници и настоящи управници се бяха пречупили. Някои избягаха, други се отрекоха от идеите си, трети избраха смърт от собствената си ръка пред това да видят как светът се връща към нормалния ред. Понесоха ме на ръце от доковете, където беше хвърлил котва флагманският ми кораб, право към царския дворец, където ме короняса един от малцината оцелели членове на господстващата някога фамилия. Това стана преди почти трийсет години.

Сарзанът се умълча, зареял поглед към отдавнашния си триумф. Никой от нас не наруши тишината.

А после той каза:

— В началото всичко тръгна добре. Всички изглеждаха доволни, че управлението на тълпата е свършило. Наказах малцина, защото се стремях към мир, който да не бъде уронван от нечия жажда за отмъщение. Опитах се да управлявам милостиво... и това стана причина за падението ми.

— Как може милосърдието да доведе до нещо лошо? — попита Корайс.

— Точно такъв въпрос не бих очаквал от войник, легате. Нека ви дам един пример, който да разясни ситуацията. Да речем, че сте надвили противника си. Бихте ли му обърнали гръб след това, ако знаете, че на колана му още е втъкнат кинжал?

— А-а — измрънка Корайс.

— Именно. Част от онези, които бяха пратили флотилия срещу нас и които се бяха сговорили да избият благородниците от стария режим, пратих в изгнание в далечни земи, а други не по-далеч от личните им имения. Трети, чиято вина беше по-голяма, пратих в затвора да излежат присъдите си. Едва малцина понесоха най-тежкото наказание. И какво, мислите, постигнах? Изгнаниците крояха планове зад гърба ми. Онези, които езекутирах, се превърнаха в мъченици. Затворниците пишеха страстни памфлети и декларации, които се

предаваха от ръка на ръка и целяха да вдъхновят последователите им за нов бунт.

— Да, но всичко това, за което говорите — отбеляза цинично Чола Йй, — е в реда на нещата. Всеки силен мъж се сблъсква с недоволство, щом се добере до властта. Виж, за това, че сте били прекалено снизходителен и милосърден, няма да споря. В моята страна, когато един мъж се възкачи на трона, първата му задача е да прекара под ножа братята и чичовците си, за да не остане никой с неговата кръв, който да оспори правото му над короната.

Всичко това ми дойде в повече.

— Сарзан — казах. — Моите уважения, но собственият ми град претърпя сериозни промени през последните няколко години. Но нито срещу новите магистрати, нито срещу жреците, които говорят от името на народа след промените, не е имало и няма тайни заговори — или поне аз не знам за такива.

— Предполагам, че просто расата ви е по-флегматична по природа, капитане — каза Сарзанът. — Спомнете си, че ние, конианците, сме с гореща кръв и бързо се хвърляме в крайности. Народ като нашия може да се управлява само по един начин — с твърда ръка. Конианците приемат охотно подобно управление, стига да не сметнат, че законите, макар и сурови, се прилагат различно спрямо различните хора. Аз обаче имах и един допълнителен проблем, който се превърна в сърцевината на заговора срещу мен.

— Дребните благородници, за които споменахте — предположих.

— Именно. В началото бароните се надпреварваха да ме ласкаят. После обаче аз сметнах за необходимо да разгледам положението им по-подробно и открих, че те все така се ползват с голяма част от несправедливите привилегии, които бяха най-голямото зло по времето на старите управници, привилегии, които водеха началото си отпреди стотици години. Някои събираха рента от земи, които никога не бяха виждали, други държаха цели острови, че и морето около тях, като свои частни феодални владения. А робите си оставаха роби и не съществуваха законен начин да спечелят свободата си.

Размърдах се нервно при последното, защото и Ориса беше поправила тази неправда едва преди няколко години и то благодарение на моя брат Амалрик.

— Нещо повече, сред тях имаше такива, които по наследствено право можеха да заобикалят общите закони и да осъждат на затвор или по друг начин да наказват всеки, когото си поискат, без по-висша инстанция, която да надзирава действията им. Притежаваха огромни земи, които отдаваха срещу рента, а в същото време мнозинството конианци имаха само по някоя малка нива, която да обработват. Може би трябваше да действам по-предпазливо, да не прибързвам. Но подобна крайна несправедливост гневи сърцето ми и кара ръката ми да хване меч. Обявих, че привилегиите на бароните ще бъдат основно преразгледани и че свеж вятър на промяна ще задуха над земите ни. Това се оказа искрата. И тя падна върху сухи подпалки, защото боговете бяха обърнали гръб на Кония. Бяха се заредили няколко сезона с чести и опустошителни бури, а после сухи ветрове посипаха със сол плодородните ни земи. Рибните пасажи, които преди изобилстваха в морето, сега, изглежда, си бяха намерили нови води и за пръв път от незапомнени времена народът ни гладуваше. Искрата се разгоря в пламък. Някои от външните острови въстанаха срещу мен и няхах друг избор, освен да пратя войници, които да потушат бунтовете. За жалост капитаните, които избрах, се оказаха жестоки хора, хора, които смятаха, че най-добрият мир е този в гробищата. Съветниците ми скриха от мен истината за зверствата им и аз си мислех, че всичко е наред, че хората са добре и нищо не заплашва короната ми. Накрая хвърлиха срещу мен и най-черна магия. Незнайно как враговете ми се бяха добрали до сила, по-голяма от моята. Не знам откъде е дошла — дали е била с естествен произход, дали са се сдушили с някой могъщ демон, или са я призовали директно от друг свят. Така или иначе, всичко, с което се захванех с най-добри намерения, неизменно се проваляше. Между мен и бъдещето се издигна преграда. Вече не долавях и най-дребния намек за това какво ще ми донесе утрото. А после дойде бунтът. Мъже и жени се надигнаха, обзети от сляп гняв и паника. Тълпата отново завладя Кония. Само че този път конците ѝ се дърпаха от хитри ръце. Бароните насочиха този лишен от мисъл гняв към онзи, който най-силно болееше за правата на обикновените хора. Свалиха ме, мен и приближените ми, които бях довел от различни части на царството и на които бях дал власт заради уменията им и заради обичта им към сънародниците. По-голямо опустошение земята ни не беше познавала.

И отново се проточи унило мълчание.

— Трябваше да ме убият — каза накрая Сарзанът. — Но подобна милост не беше по силите на закоравелите им сърца. Събраха се тайно и ме осъдиха на смърт. Дори бароните съзнаваха, че повечето конианци знаят истината със сърцата си и бързо ще си спомнят, че аз съм тяхното спасение, а не падение. Затова ме осъдиха на смърт, но водени от жестокостта си, постановиха, че присъдата ще бъде изпълнена, когато те решат.

— А проклятието, за което споменахте? Онова за цареубийците?

— Тайно ми бе казано, че на назначените да ме пазят войници било обещано мощно контразаклинение, когато настъпел моментът да изпълнят присъдата. Уверили ги също, че ако много ръце държат меча, демоните на смъртта няма да определят кой точно е извършил убийството. Освен това били обещани щедри количества злато и богати имения. Забелязал съм, че подобни обещания карат хората да забравят за далечните богове и техните забрани — каза с нескрит цинизъм Сарзанът.

— Как реагираха хората от Тристан, когато ви заточиха тук? — попитах. — И... какво стана с тях?

— Отначало — отвърна той — не знаеха какво да мислят, защото бяха останали встрани от кървавите събития в Кония. Построиха се много нови сгради и това беше добре за тях. Колкото и да е странно, този дворец вече беше наполовина построен по поръчка на някакъв ексцентричен лорд, който решил да се оттегли от света, след като натрупал огромно богатство. Но къщата още не била готова, когато той паднал от една скала, докато рецитирал стихове на боговете, обзет от пиянска еуфория. Тъй като бароните, новите управници на Кония, бяха отсъдили заточението ми да се отличава с лукс до момента на смъртта ми, тук се изхарчи още много злато извън необходимото за довършване на къщата. А големите бойни кораби в пристанището държаха настрана пиратите и роботърговците, което също беше добре дошло за местните хора. Отначало те посрещнаха войниците радушно. Защото войниците имаха пари, разказваха интересни истории и знаеха нови песни, а островитянските жени отдавна се бяха отегчили от местните ухажори. Това стана причина за първите неприятности. Гарнизонните офицери трябваше да се намесят, но не го направиха, а и повечето от тях също си бяха намерили тукашни любовници. Не знаех какво да

направя, знаех само, че няма да обикалям покорно луксозната си клетка и да чакам безропотно палача. За щастие дарбата ми се завръщаше. Усещах, че онова, което беше блокирало сетивата ми преди, каквото и да беше, си е отишло, навярно там, откъдето беше дошло, макар още да не бях във форма след дългите месеци бездействие. — Гамелан примижа болезнено при последните думи. — Имах нужда от съюзници. А с усилия и постоянство изкуството ми щеше да възвърне предишната си сила.

— Животните — казах аз.

— Да. Недокоснати от човешкото зло в душите си, но въпреки това негови жертви. Направих общи заклинания за доброжелателство. Когато войниците тръгнаха на лов, пращах с тях заклинание, което да извести всички диви създания на острова какво зло се кани да им стори техният враг, човекът.

— А зверочовеците?

— Те са си мои. Не са ли великолепни, бъдете откровени?

— Нужно е могъщо заклинание, за да създадеш живот — каза Гамелан. — Има такива, които го наричат Тъмно дело.

— Когато човек се бори за живота си и за живота на хората си, няма място за морални предразсъдъци. Нека те останат за авторите на исторически книги, които ще почерпят знания от тихите библиотеки, създадени от кървавия управник. Не съм от хората, които дават оценки отвисоко и критикуват онзи, който е долу на арената и взема решения под натиска на момента.

Прищя ми се да поспоря по въпроса, но се отказах. Защо, в името на който там бог управлява устите на глупците, бяхме седнали да обсъждаме въпроси от морално естество наред царството на този мъж, колкото и малко да беше то? Стореното от този човек беше останало в миналото и беше без значение за настоящето. Навярно беше управлявал по-сурово, отколкото бих го направила аз, ако някой се окажеше достатъчно глупав да ми предложи корона, а аз — още по-глупава да я приема. Ала усещах с всяко свое сетиво, че Сарзанът е имал най-добри намерения и е бил предаден несправедливо. Тази мисъл ме изпълни и заедно с нея ме изпълни топлина, защото току-що бях прозряла една велика истина — че онези, които носят корона, не трябва да бъдат съдени от нас, обикновените хора.

— Тези създания — каза Сарзанът, — а те са по-добри приятели от всичките сладкодумни глупци, които ме заобикаляха в двора, дойдоха от много места. Използвах... За това няма дума на кониански, нито на орисиански или на друг от познатите ми езици... „душа“ би било най-близкото понятие, ако бяха хора, а не духовно присъствие на различни животни, убити в морето или на сушата. Дадох им нова плът и ги съживих, като им дарих сили и способности, каквито не са имали приживе. Те го съзнават и благодарността им няма граници. Един ден, когато — или да кажем „ако“ — намеря начин да избягам от този остров, ще ги освободя и те ще станат господарите на тази земя и ще я управляват много по-милосърдно от всеки човек, защото споделят обща цел с другите създания на морето и сушата. Но ето, че пак се отклоних от историята си... Усещах, че приближава моментът, когато в пристанището ще се появи кораб и ще донесе заповедта за изпълнение на смъртната ми присъда. Селяните като че ли също долавяха нещо, защото в случаите, когато ми разрешаваха да сляза по дългото каменно стълбище, ги чувах да мърморят срещу войниците, а рибарите правеха всичко възможно да ми покажат симпатията си. Това ме трогваше дълбоко, защото винаги съм се възхищавал на онези, които съумяват да запазят човечността си дори когато ги гази железен ботуш. А ми напомняха и за собственото ми село, останало толкова далеч в пространството и времето. И един ден наистина пристигна куриер. Подготвих се да посрещна смъртта, но нищо не се случи. Животът си продължаваше като преди, само дето ми забраниха да слизам повече в селото. Една нощ ме измъкнаха от леглото и ме затвориха в килия под тази къща, а цял взвод войници остана да ме пази. Реших, че това е краят. Ала слънцето изгря на следващия ден и аз още бях жив, не стига това, а ме освободиха. Казаха, че мога да ходя където поисквам в рамките на острова... защото селяните вече ги нямало!

— Как? — попита Корайс.

— Привечер войниците ги накарали да се съберат на брега. После ги натоварили в собствените им лодки, без провизии, без нищо. Бойните кораби изтеглили претоварените лодки в открито море. Всичко това научих, като подпитвах дискретно войниците. Останалото разбрах чрез гадаене. Лодките били изтеглени навътре в морето, докато сушата не изчезнала от поглед. На войниците било наредено да няма очевидци на смъртта ми и те охотно изпълнили заповедта,

навярно с идеята, че така ще измамат съдбата и ще се отърват от страшната орис, която заплашва цареубийците. Бойните кораби смазали лодките, а мъжете, жените и децата били оставени да се издавят или послужили като мишени за забавление на стрелците и копиеносците. Нито един не оцелял. Тогава разбрах, че дните ми са преброени. Обзе ме отчаяние. Дълго мислих и осъзнах, че кръвта е могъщо средство в магията, че е велико оръжие. Селяните — мислех за тях като за моите селяни — не бяха загинали напразно. И тогава направих първото си велико заклинание. То се стовари в онази нощ върху острова като внезапна зимна буря. Войниците не усетиха нищо. Но моите животни, моите приятели и слуги, почувстваха тежестта на всички поколения преди тях, на всички свои предци, които са станали плячка на хората. И онзи инстинкт, който хвърля животните в уплаха при вида на човек, изчезна. Така те получиха свободата да си отмъстят. И направиха точно това в онази дълга кървава нощ. Трябва да призная, че слушах писъците със задоволство. Заклинанието ми беше такова, че зверовете да отвърнат на войниците със същата жестокост, с която те се бяха отнесли към рибарите и семействата им. Някои умряха лесно в съня си, други дадоха отпор и бяха разкъсани, трети се опитаха да избягат на корабите и бяха удавени от тюлените и делфините. Когато слънцето изгря на следващия ден, аз бях единственият жив човек на Тристан. Наредих трупове да бъдат извлечени в края на платото, зад тази къща, и да бъдат хвърлени от скалите, за да ги отнесат силните течения. А после, и това беше тежка задача, аз и моите слуги се качихме на корабите, срязяхме привързващите ги за пристанището въжета, вдигнахме платната им и един по един ги изведохме от залива, а после ги оставихме да се носят без кормчия през пустия океан, докато морските треви и чудовища не ги завлекат на дъното. И така, докато заливът не опустя също като осиротялото село.

Сарзанът млъкна. Ние, останалите, не казахме нищо. Историята за кръвопролития и убийства ме беше потресла до дън душа. Немаше спор, че конианците са суров народ — и управниците, и управляваните.

А после той каза:

— Нарочно оставих казармата и трупове в нея непокътнати, като предупреждение за всеки, който дойде тук с лоши намерения.

— Това едва ли би ги спряло — възрази Чола Ий. — Знаели сте, че бароните ще пратят нови убийци.

— Знаех. И така стана. Ала новите убийци се натъкнаха на второто ми заклинание. Заклинание за объркване. То е доста просто, нали така, жрецо?

— Да — отвърна Гамелан. — Но е нужна изключителна сила, за да се скрие цял един остров.

— О, не си направих чак такъв труд — каза Сарзанът и нотка на гордост се промъкна в гласа му. — Достатъчно бе да „размътя водите“ на четири-пет дни разстояние от острова, така че кормчиите да се усъмнят в картите и инструментите си, капитанът да заподозре подчинените си в тайни кроежи и така нататък. Това се оказа достатъчна гаранция, че никога няма да бъде открит, освен ако сам не пожелае обратното. Пък и кой би си дал толкова труд да разбере какво точно е станало? Слуховете за незавидната орис на всеки, който се е опитал да ме убие, вече бяха плъзнали и малцина биха рискували да си навлекат гнева на боговете.

Сарзанът стана, протегна се и тръгна от канапе към канапе, като пълнеше церемониално чашите ни. Никой от нас не беше пил много, така ни беше запленил разказът му.

— Стана късно — каза той. — Или пък рано, ако трябва да сме точни, а вас ви чака много работа по изстрадалите ви кораби. Навярно ще е добре да се оттеглим в леглата си.

Станахме и вдигнахме чаши в някаква странна наздравица. А после тръгнахме към вратата. Спрях, преди да съм стигнала прага. Беше ми хрумнала една мисъл и събрах куража да попитам:

— Сарзан? Казахте, че можете да провидите отчасти в бъдещето. Можете ли да видите какво лежи пред вас? Тук ли ще прекарате остатъка от дните си, сам на острова?

— Провиждането е трудно, когато се отнася до собствената ти съдба — каза той. — Аз не правя изключение. Знам какво ми се струва, че виждам, но е твърде вероятно да бъркам желанията си с истината — виждам завръщането си в Кония. Знам, че ако стъпя на конианска земя, хората ще ме познаят, ще си спомнят. Мина достатъчно време и злините на бароните са се умножили, така че почвата за повсеместен и окончателен бунт е подготвена. Може би изглупявам или съм просто мечтател, но все още тая надежда, че

родните ми острови ще заживеят отново в мир, мир, който ще продължи до края на самото време. И аз знам как да осъществя това. Но както казах, може би е само илюзия или щастлив мираж.

— Защо не използвахте някой от корабите с екипаж от питомните ви животни, за да се върнете в Кония? — попита Корайс, практична както винаги. — Казахте, че произхождате от семейство на рибари.

— Споменах, че силата, която замъгляваше способностите ми, се е вдигнала, но изглежда нещо от нея все пак е останало, или съм под въздействието на заклинание, направено ми още при детронирането. Помисля ли за плаване и кораби, умът ми се замъглява и изпадам в объркване. Навярно това е версия на често срещаното заклинание за кашкавалени пръсти, само че такава, която засяга ума. Не. От заточението трябва да ме спаси някой друг, някой, който е готов да повярва на думите ми и на обещанието, че ще бъде възнаграден щедро, когато си възвърна властта.

Корайс се върна в стаята си в къщата, а ние тримата поехме обратно по каменните стъпала. Имаше луна и виждахме ясно. Изчаках Чола Йй да свърне към плажа, където моряците от кораба му дремеха на пясъка, и попитах Гамелан какво мисли.

— Той е цар — отвърна жрецът. — А царете не споделят същите възгледи като мен. Струва ми се, че намеренията му са добри, че наистина желае най-доброто за своя народ. Не долових вълни на омраза към тях, която би била нормална след разрива и детронирането му. Долових в подтекста на думите му и една истина — че онези барони са по-опасни и жестоки от него и дори от капитаните с окървавени ръце, за които той спомена. Ала това са само чувства, неподкрепени с факти или магия. Ако силите ми бяха с мен, дори в непълния си размер, щях да знам повече. А ти какво усети?

— Не повече от теб — казах аз. — Дори по-малко. Нищо за бароните например. Колкото до другото, аз също останах с впечатление, че намеренията на Сарзана са благотворни. — Усмихнах се. — Ако изобщо е възможно подобно определение да приляга на един цар.

Гамелан се изкиска и се обърна към малката къща, която му бях определила. Тръгна към нея, сякаш можеше да я види, и аз се замислих с удивление колко бързо се научаваме да надмогваме слабостите си, ако духът ни е силен. Вече на вратата, Гамелан се обърна към мен и каза:

— Беше... интересно да си поговоря с друг жрец, чиито таланти почти се равняват на моите. Каквито бяха преди, разбира се. С което не искам да омаловажа твоята дарба, Рейли. Но когато Сарзанът говореше за споделеното ни изкуство, се почувствах така, сякаш отново съм в нашия дворец в Ориса и обменям професионални тайни със свой колега. — Въздъхна. — Струва ми се, че трябва да се оставим на течението, както го правехме досега. Може би Сарзанът ще ни помогне да открием пътя към дома. Той наистина е велик магьосник. Може би ще реши да ни помогне, а какво ще поиска в замяна е лесно да отгатнем. Намекът му накрая беше повече от прозрачен. Можем само да се надяваме, че наградата ще си струва цената.

После ми пожела лека нощ и влезе в къщурката.

Оставаше само час до зазоряване. Реших, че ако се опитам да поспя, само ще се мятам в леглото и ще мисля за историята на Сарзана, а дори да подремнех час-два, щях да се събудя раздразнителна и по-уморена, отколкото бях в момента. А и една дълга разходка щеше да изпари виното от кръвта ми.

Слязох на брега и тръгнах бавно по плажа. Отвърнах на поздрава на двама постови, но не ги притесних с празни приказки. Нощта беше мека и спокойна като лятна вечер. Нагазих в топлата като кръв вода и ритнах няколко пъти срещу прилива; нахалството ми вдигна пръски вода, които уловиха лъчите на луната и ме накараха да се кискам щастливо като малко дете. Чувството на доволство, завладяло ме още преди да наближим острова, ме владееше и сега. Само за едно нещо можех да си мечтая и това беше... но мисълта ми убягна, преди да се оформила докрай.

Стигнах чак до мястото, където потокът се вливаше в морето, и видях, че една от лодките е изтеглена наблизко. Реших да поседна и да изчакам изгрева. Ала романтичното местенце се оказа заето. Дика и Исмет спяха върху един плащ, голи в прегръдките си. Гледката ме изпълни едновременно с доволство и тъга.

Чух стъпки и се обърнах. Беше Полило, поела последния пост преди зазоряване, както правеше често.

Спогледахме се, после сведохме очи към двете жени, които спяха на пясъка.

Наведох се и ги завих с края на плаща. Лека усмивка раздвижи лицето на Дика, но тя не се събуди, не помръдна дори.

После тръгнах назад по плажа.

Сама.

НА ЮГ КЪМ КОНИЯ

На следващия ден се хванахме на работа. А работа имаше предостатъчно за всички. Когато приключихме и галерите ни изглеждаха така, сякаш току-що са излезли от корабостроителниците и кръвта от жертвоприношенията още не е изсъхнала по носовете им, онези от нас, които си бяха мечтали да си купят някоя малка лодка, за да си услаждат старините, отдавна се бяха отказали от тази идея. Също като мен Амалрик не си падаше по корабите, приемаше ги като необходимо зло за транспортирането на стоки от едно пристанище до друго; сега обаче моите чувства бяха придобили нова ожесточеност — искаше ми се да съм велик жрец и да павирам проклетото море, така че на никой освен на слабоумните, а в тяхно число включвах всички моряци, да не му потрябва вода за друго освен за къпане.

Негодуванието ми може да ви се стори преувеличено и сигурно наистина изглежда така. Но нека ви разкажа какво се наложи да направим, за да стегнем дори една-единствена галера!

Първо от кораба се свалеше всичко, което може да се свали, за да олекне и да газим възможно най-плитко, а после гребците го придвижваха близо до брега, докато дъното му не остържеше пясъка. След това го извличахме с въжета на плажа и го подпирахме с тежки, подплатени в единия край греди, така че да не се килне след отдръпването на прилива.

След това трябваше да остържем корпуса му от всички полепнали по него водорасли и ракообразни и в процеса на това занимание остъргахме толкова кожа от собствените си ръце, че би стигнала да се изработят колани за цяла армия. А после рачетата и мидите, които бяхме остъргали, умряха и започнаха да се разлагат. Само след няколко часа храбрият ни боен кораб вонеше като пристанищен клозет. Тази задача, както ме осветли Клисара, не изисквала специални умения извън наличието на дебел гъз и малък шлем, така че гвардейките били идеални за целта. Понечих да изръмжа, но видях, че просто е направил опит да се пошегува, и

настроението ми се подобри. Поне докато не си дадох сметка, че е редно да дам пример на жените и първа да се захвана със стъргането.

— Бях останала с впечатлението — каза сержант Исмет, която се трудеше на няколко метра от мен, — че ще сме благородни ловкини и така нататък, а не кухненски помощници, които стържат нагара от тези исполински тенджери.

— Първо работата — изръмжах през зъби, — после удоволствието.

Не че ни товареха повече от другите — Чола Ий, Клисара и другите капитани тормозеха моряците повече и от нас. А и задачата, която ни бяха дали, дори не беше най-неприятната. На най-неприятната ѝ дойде ред след като остъргахме дъното на кораба и с нея се заеха дребните нарушители в нашата флотилия — както шепа от моите гвардейки, на които се полагаше по-сурово наказание от ритник по дупето, шамар с опакото на ръката от сержанта или една седмица чистене на клозетите, така и далеч по-многобройната група моряци, които по една или друга причина бяха изпаднали в немилост. Всички изгнили въжета бяха свалени от кораба и струпани на голяма купчина досами водата. Наказателните отряди бяха пратени да разплетат насмолените въжета, нишка по нишка. След това тези нишки трябваше да се набутат в процепите между отделните елементи на корабната обшивка с помощта на чук и един инструмент с формата на тясно длето. Понеже тази задача имаше за цел да запуши евентуалните малки пробойни по корпуса, дори и най-мързеливите моряци работеха усърдно, но въпреки това и просто за всеки случай един особено свиреп оръжейник крачеше напред-назад между работниците с навързано на възли въже в ръка. Беше му забранено да удря гвардейки обаче.

Полило му го беше обяснила простичко:

— Само гвардейки могат да бият гвардейки. — Негодникът измери с поглед мускулите на Полило, прецени ледените ѝ очи и кимна неохотно.

Запушихме цепнатините по описания начин и дойде ред да боядисаме корпуса. Боята представляваше воняща смес от катран, масло и някакви растителни отрови от острова. Отровата уж трябваше да предпази поне за известно време корпуса от нашествието на нови ракообразни, а това беше важно, защото налепите бавеха кораба и го

правеха неповратлив, а и рано или късно гадинките пробиваха обшивката. И докато цялата тази дейност кипеше по външните повърхности на кораба, друга кипеше във вътрешността му.

Всичката прогнила дървения трябваше да се подмени — извадихме късмета да открием склад, пълен с изсушен дървен материал, включително одялани дървесни стволоче, с които заменихме мачтите, които се бяха нацепили лошо или вътрешността им беше прогнила. Дървенията и палубите намаслихме. В селото и около него намерихме достатъчно въжета, за да подменим стария такелаж.

Не стига това, ами трюмовете и каютите трябваше да се опушат. Чувала съм, че в орисианските корабостроителници за тази цел наемали пътуващ или обучаващ се жрец, който правел заклинание на кораба и всички плъхове, хлебарки и други гадинки измирали. Ала ние не разполагахме с нужните ресурси, поне в началото. Но след като един моряк едва не умря, нагълтал се със сернистите пари от факлите за опушване, реших, че трябва да се направи нещо. Двамата с Гамелан измислихме заклинание, което свърши чудесна работа. Заклинанието се състоеше от миша кръв, останките от няколко корабни насекоми, цветовете на едно нощно цвете с изключително силна миризма, пръст от селското гробище и няколко простишки думи на староорисиански. В резултат от усилията ни галерите скоро се отърваха в приемлива степен от разнообразните вредители.

Всичко на кораба беше внимателно проверено, заменено, ако е възможно, и подсилено, ако не. И накрая, след като ремонтните работи приключеха, подпорите биваха избити във връхната точка на прилива и изтиквахме кораба в по-дълбоки води, където да пусне котва и да чака.

И докато този кораб чакаше, друг биваше изтеглен на брега и всичко започваше отначало.

Колкото и да беше изтощително обаче, сред нас все още имаше и такива с достатъчно енергия за други неща, някои похвални, други — не. Забелязах, че Дика прекарва повечето си вечери в компанията на сержант Исмет, после, стига да не бяха дежурни, двете се отправяха с едно-две одеяла под мишница към поляните зад селото. Одобрявах искрено връзката им — разговорите на възглавка са един от най-добрите начини да научиш полезни неща, а моята знаменоска се беше озовавала в ролята на първа полева любовница на не една и две кандидат-офицери в миналото. Исмет умееше и друго — да слага

безболезнено край на връзките си, така че нито дисциплината, нито самочувствието на младите ѝ любовници да пострадат.

И други сред нас продължаваха, подновяваха или започваха връзки. Винаги съм си мислила, че корабната романтика е заразна. Но не когато корабът е военен, не когато единственото достъпно усамотение са няколкото минути в преградените с брезент клозети, а най-далечният ти съсед по хамак е на няма и метър от теб.

И отново се появи старият проблем с мъжете. Най-редовно една или друга от гвардейките биваше заговаряна с плътски намерения, понякога учтиво, друг път грубо и дори настоятелно, сякаш моряците имаха божественото право да засеят всяка леха, която се мерне пред погледа им. Не знам защо всички мъже страдат от едно и също заблуждение — че жените, избрала интимната компания на собствения си пол, нещо са се объркали или просто не са имали късмет да попаднат на „истински мъж“. И това не се отнася само за мъже, чието „снаряжение“ е толкова гротескно, че не би посрамило и жребец. Помня, че чух един кльощав писар с тънко гласче да обещава на едра като канара гвардейка „такава любовна нощ, че ще забравиш завинаги онея глупости“. Ха! По-добре ще е онези заблудени нещастници да си убиват времето, като пробиват дупки в мек пясък с прехвалените си сечива, защото така или иначе бъркат любовния акт с копаене на дупки за колове! И не само моряците се държаха така — същият проблем имахме и в казармите си в Ориса всеки път, когато разни богаташчета наминеха да ухажват Маранонската гвардия.

Но стига за това. Достатъчно е да кажа, че кандидат-любовниците бяха отхвърляни по същия начин, по който си предлагаха услугите — някои с усмивка и шега, други с добре насочен удар малко под мястото, където е била прерязана майчината им пъпна връв, и малко над мястото, което, както изглежда, обитават душите им.

Позволих жените ми да бъдат използвани като общи работници, докато не приключихме с ремонта на половината галери, после се намесих и заявих твърдо на Чола Йй, че неговите моряци и войници могат да довършат останалото. Ние имахме друга задача — да подсигуририм достатъчно провизии за предстоящото плаване.

Ясно помня първия ни голям лов. Помня как жените дюдюкаха и удряха с копията по щитовете и как огромният глиган изскочи със сумтене от храсталака. Хукна право към мен, бивните му лъщяха в мръсножълто в косата светлина на късния следобед, кръвта от раната на плешката му блестеше. В целия свят останахме само аз като представител на двукраките и глиганът с огромните закривени бивни, който изгрухтя, сведе глава за атака и се наби право на върха на копието ми. Силата на сблъсъка ме отхвърли назад, загубих равновесие и паднах на едно коляно, като успях да забия тъпия край на копието в земята, а животното продължаваше да се нанизва на острия, докато не се спря в кръстачката по средата. Нададе рев до небесата, килна се настрани и умря.

Жените разтуриха стената от копия и хукнаха към мен, като надаваха радостни възгласи. Не им обърнах внимание, а отправих кратка благодарствена молитва към Маранония заедно с молба да се отнесе мило към духа на животното. Бяхме го преследвали дълго и усилно по стръмните склонове в другия край на острова, а то често се бе обръщало в атака с надеждата да пробие стягащия се кордон. А когато го притиснахме до стената, се би сърцато и умря храбро. Полило дълго и разгорещено хвали смелостта му, пригласяха ѝ и други от гвардейките.

За всички нас ловът беше най-благородният начин да си прекараш времето, който отстъпваше единствено на войната. А за някои от жените, онези, които идваха от по-дивите провинции извън Ориса, ловът беше не само хоби, а религиозна церемония. За самата мен ловът беше приятна задача, защото ми даваше възможност да подишам чист въздух, да раздвижа мускулите си, да подложам на тест уменията си да разчитам следи, а и слагаше на трапезата храна, която бях осигурила сама. Но предпочитам други спортове — ориентиране в пресечен терен, катерене по отвесни скали или проследяването на животно до леговището му, а с малко късмет „обектът на наблюдение“ имаше и малки, на които да се порадваш от разстояние. Когато ловувах, предпочитам да убивам набелязания дивеч по най-простичкия начин, да го приближа, преди да ме е усетил, и да сложа край на живота му, преди да го е обхванал страхът.

Интересно беше да наблюдавам как постъпват другите и как темпераментът им се отразява на простичката задача да подсигурирам за

флотилията месо, което да бъде осолено и опушено. Както вече казах, за Полило ловът беше спорт от най-висша проба. За нея ловът се равняваше на преследването. Обичаше да ловува сама или най-много с още една или две пъргави гвардейки. Подплашваше животното и се впускаше да го преследва, убиваше го с късо копие, а понякога и само с брадвичка, която хвърляше в движение със смъртоносна точност, а накрая прекратяваше мъките на животното с ножа си.

Корайс, от друга страна, твърдеше, че за нея ловът твърде много прилича на работа, при това отегчителна. Ходеше на лов сама и никога не се връщаше с празни ръце. Методът ѝ беше простичък, но труден за изпълнение. Преди да се въоръжи, тя обикаляше набелязания район два или три пъти, обикновено при зори и отново привечер. След като придобиеше представа за навигацията на животното, което смяташе да убие, се промъкваше нощем или по обед, когато животните спяха, и си намираще скривалище. А когато животното излезеше, за да се нахрани или на водопой, нанасяше своя удар. Предпочиташе къс тежък лък и рядко се налагаше да стреля втори път.

За други ловът беше нещо като светско събитие. Исмет си умираше да организира ловни експедиции с викачи, които да подплашат дивеча към чакащите в засада стрелци, чиито позиции и задачи е планирала и разяснила предварително. Понякога си мислех, че я забавлява самият лов като игра, със своите прецизни ходове и взаимодействие, а убитото животно е по-скоро трофей, нещо като награда за добре изигран мач.

Съобразявахме се с предупреждението на Сарзана да не закачаме неговите зверчовеци — не че на някоя от нас би ѝ хрумвало да ги убива, било за храна или забавление; отбягвахме и животните, които носеха емблемата на своя господар. Придържахме се и към кодекса на ловкините никога да не убиваме съвсем млади животни или такива, които имат малки или са на път да родят. Избирахме само животни и риби, които можеха да се ядат. Не закачахме пълнооперените птици, нищо че от перата им би станала страхотна украса за шлемовете ни, нито животните с екзотична козина, с която бихме могли да украсим щитовете и ризниците си. След като бъдеха изкормени и одрани, животните се опушваха, мариноваха или консервираха. Птиците, които ловяхме с мрежи или примки, изкормвахме, осолявахме и натъпквахме в качета.

Не се налагаше да губим времето си с риболов — тази задача беше възложена на групи моряци и на делфините на Сарзана. Гледката беше доста зловеща. Моряците трябваше само да нагазят във водата. После делфините подкарваха рибата към тях, точно както овчарските кучета подкарват стадото в кошарата. Водата в залива изведнъж кипваше и се юрваше към нас. Рибите се виждаха ясно в кристалната вода, цели пасажи, които се мъчеха да избягат от прилежните делфини. А после попадаха в обхвата на мрежите, моряците получаваха заповед да ги изтеглят и на плажа се появяваше поредната купчина искрящо сребро, готово за почистване и опушване.

Забелязах, че Сарзанът неизменно участва в тези риболовни „експедиции“ и има грижата част от улова да бъде заделяна за него. Нагазваше в плитката вода край брега — движеше се доста тромаво за човек, който си е изкарвал прехраната от морето — и хвърляше по една-две риби на всеки делфин.

Разказах на Гамелан за това и той се усмихна.

— Нали веднъж вече ти казах, че магията изглежда доста по-натруфена, отколкото е в действителност. Понеже е умен мъж, Сарзанът не хаби силите си със заклинания, когато може да постигне същото с някоя и друга навременна и заслужена награда.

Колкото до зеленчуците, част от тях изсушихме, а останалите запазихме пресни с помощта на подмладяващо заклинание, което направи Сарзанът. Щяха да се запазят пресни поне месец, може би дори два. Яйцата потопихме в лой — така щяха да се запазят три до четири месеца.

Накрая всички галери бяха повече или по-малко готови за отплаване. Вече нямахме търпение да потеглим. До Ориса имаше много левги, а дори не знаехме накъде лежи пътят към къщи. Всички, струва ми се, усещахме, че престоят ни на Тристан е към края си. Време беше да опънем отново платната.

Островът на Сарзана ни даде нещо повече от място да ремонтираме корабите и да попълним запасите си. Даде ни възможност да се отпуснем, да се освободим от напрежението на гонитбата, битките и кръвопролитията, макар всички да си давахме

сметка, че сме на половин свят път от Ориса и че моретата, които ни деляха от нея, едва ли тънат в мир и спокойствие.

Само един странен и грозен инцидент опетни това спокойствие.

Бях поела нощно дежурство и тъкмо предавах поста в два след полунощ, когато две гвардейки нахлуха задъхани в стражевата будка. Едната беше Джасена, другата — Еббо, копиеноска, и двете от отделението на Корайс, което бяхме оставили на платото при Сарзана. Отдадох чест и докладвах, че Корайс е била нападната.

— Какво точно стана?

— Не ни бяха съобщени подробности, капитане — каза Джасена. — Чухме викове, излязохме и заварихме легат Корайс и сержант Бодилон пред сградата, в която ни настаниха. Легат Корайс ни нареди да си вземем оръжията и да ви докладваме по най-бързия начин. Каза, че не е пострадала, но настоя, че трябва да дойдете. Каза също, че няма нужда гвардията да бъде вдигана по тревога.

— Нещо друго?

Джасена се огледа, за да е сигурна, че никой друг няма да я чуе, и дори през нарастващия си гняв, че някой или нещо се е осмелило да нападне една от подчинените ми, аз си отбелязах наум тази проява на професионализъм от нейна страна.

— Легатът не беше с доспехи, капитане. Всъщност беше съвсем гола, ако не броим меча.

Реших да не прибързвам със заключенията. Казах на дежурната сержантка да събуди всички постове, определени за тази нощ, и да прати по две гвардейки на всеки пост; след това да вдигне всички останали от гвардията, но без да предизвиква паника и без моряците да се събудят. Предадох командването на Полило, взех пет от най-опитните жени, които бяха дежурни тази нощ, и последвах Джасена и Еббо по стъпалата към платото.

Отделението на Корайс беше разквартирувано в малък каменен павилион с куполообразен покрив, който изглеждаше идеално място за среща на влюбени и сигурно точно такава е било първоначалното му предназначение. Павилионът не само осигуряваше луксозна квартира на отделението, но беше и отделен от останалите сгради, а позицията му на билото на ниско възвишение го правеше най-сигурната постройка на платото от гледна точка на отбраната. Факли горяха

около павилиона, а докато вървахме с бърз ход нагам, видяхме, че вилата на Сарзана също се събужда.

Жените на Корайс бяха готови за битка, с извадени мечове и опънати тетиви. Самата Корайс, вече в пълно бойно снаряжение, седеше намръщена зад една маса в преддверието на павилиона.

Стана, когато влязох, и отдаде чест. Попита, преди да съм казала каквото и да било:

— Капитане, мога ли да докладвам насаме?

Освободих другите. Корайс се огледа и явно реши, че това не е достатъчно. Поведе ме навън. Току отвъд светлината на факлите лъщяха доспехите на разставените в мрака постови. Зачаках, но Корайс мълчеше. Виждах лицето ѝ — беше бледо и потресено, каквото не го бях виждала дори след битка, в която сме загубили приятелки. Осъзнах, че е станало нещо много сериозно, затова смекчих гласа си и ѝ казах да започне от самото начало.

Понеже времето било много приятно, започна тя, напоследък си лягала да спи на кушетка пред входа на павилиона. Сигурно било глупаво от нейна страна, но пък имало достатъчно постове наоколо, а и тя „чувствала“, че не я заплашва нищо.

— Явно съм била прекалено самоуверена — заключи тя.

Лягала си облечена с лекото подплатено копринено бельо, върху което бързо можела да нахлузи доспехите си при нужда — всички спяхме така по време на поход.

— Сънувах — каза тя. После млъкна и мълча дълго. Понечих да я попитам нещо, но се въздържах. — Сънувах... мъже — продължи тя накрая. — Един мъж, по-точно. Мислех, че фантазията ми го е изрисувала ясно и с всички детайли, но явно съм сгрешила. Сега си спомням единствено, че беше висок, мускулест, с черна коса — ниско подстригана, струва ми се, — гладко избръснат и с усмивка, която намеква за черни грехове и удоволствия. Беше гол. Приблужи се към мен, а неговият... неговият член беше щръкнал — смотолеве Корайс и потръпна. — Знаех какво е намислил и... и аз също го исках! Исках той да ме вземе!

Извърна се бързо настрани и започна да повръща, пристъпите следваха един след друг, сякаш бедната искаше да очисти не само тялото, а и ума си. Извиках на Бодилон да донесе кърпа, леген вода и вино. Корайс понечи да продължи разказа си, но аз ѝ дадох знак да

замълчи, докато сержантката си тръгне. Изтрих с влажна кърпа лицето на Корайс, накарах я да си изплакне устата с вино, а после и да изпие една чаша за кураж.

— Как, в името на Маранония, съм могла да поискам такова нещо? — възкликна тя. — Самата мисъл да... да бъда с мъж... винаги ме е отвращавала. Знаеш го.

Знаех, наистина. Също като мен и Корайс никога не беше мечтала за мъжка прегръдка и беше имала късмета родителите ѝ да не настояват за противното.

— Той тъкмо щеше да... да ме докосне — продължи Корайс, — когато за миг дойдох на себе си и усетих, че се боря да изплувам, да си поема дъх, но съм затънала в някакъв мазен вир и няма да се събудя навреме. Но все пак се събудих, магията се разпръсна и видях онова омразно тяло в истинския му вид. Бях будна и гола, Рейли, и се кълна в обичта си към теб, към гвардията, към Маранония, кълна се, че онова същество още беше там, надвесило се беше над мен и се опитваше да разтвори с коляно бедрата ми! Извиках, претърколих се настрани и скочих с меч в ръка, готова да го промуша. Но...

— Но там не е имало никой — довърших вместо нея. — А стражите са били по местата си и не са видели никой да се промъква покрай тях.

Знаех какво ще е следващото, което ще каже Корайс, затова вдигнах ръка да я спра и казах:

— Не си сънувала.

— Знам. Ти откъде знаеш обаче?

Не знаех как да ѝ отговоря, но бях казала истината. Наистина знаех. Някой или нещо се беше опитало да изнасили Корайс, а може би да ѝ стори нещо по-лошо и от това, но не е било кошмар, а нещо, което бродеше из този остров, нещо реално или сътворено с помощта на магия. И не ме питай откъде ми е дошло това знание, писарю. От собствените ми призраци, от силата, на която ме учеше Гамелан, от самата Богиня или от вярата ми в Корайс, която веднъж ми беше споделила, че сънува само за злачни поляни и лудуващи животинки.

Очите на Корайс бяха влажни от сълзи. Тя се взира дълго в моите, после кимна.

— Благодаря ти — прошепна. — Благодаря ти, че ми повярва.

Канех се да кажа нещо, но мярнах един от натруфените зверочовеци на Сарзана да стои малко зад постовите. Отидох при него. Той ми подаде плочка от слонова кост, но аз я удостоих само с бегъл поглед.

— Предай поздрави на господаря си — казах му, — и го уведоми, че искам да ме приеме след един час. Тръгвай!

Съществуващото ме погледна и съзрях в очите му страх. После се обърна и потъна в мрака.

Върнах се при Корайс.

След час тръгнах по дългата пътека към вилата на Сарзана — в компанията на две отделения гвардейки с оръжия в ръце. На стъпалата ме чакаха двама зверочовеци. Не им обърнах внимание, а минах покрай тях, без да свалям шлема си.

Сарзанът ме чакаше. Наметнал се беше с пъстра роба, сякаш току-що е станал от сън.

— Някой — започнах без предисловие или поздрав — се е опитал да нападне един от офицерите ми. Легат Корайс.

Очите на Сарзана се разшириха изненадано.

— Тук горе? На моето плато?

Кимнах.

— Богове. Тя какво е направила? Какво е станало?

— Няма значение — казах аз. — Тя не е направила нищо и сега е добре. Знам, че не е бил от нашите мъже. Корайс го описа, но не знам доколко точни са спомените й.

— Мога ли да попитам какво мислите вие по въпроса? — започна Сарзанът и видях как челото му се набраздява, как ледено-огненият му поглед се впира в мен, а устните му се стисват на тънка черта.

— Не обвинявам вас — казах. — Не мисля, че човек с вашата мощ би се унижил дотам, че да изнасили жена. Но вашите създания? Вашите зверочовеци?

Сарзанът поклати енергично глава.

— Невъзможно. Абсолютно невъзможно. Когато ги създадох, им заложих способността да изпитват страст и да се размножават. Но тя ще се активира чак когато напусна този остров. Не, моите приятели са

безобидни като кастратите, които навремето охраняваха моя харем. По-безобидни дори, защото понякога и ножът греши. Капитан Антеро... заклевам се, че това няма нищо общо със създанията от моята свита. Врявата ме събуди от дълбок сън. Опитах се да използвам магия, за да разбера какво става, но навън имаше нещо, което замъгли сетивата ми.

— Смятате, че нападателят на Корайс е бил с магически произход и сили?

— Не знам — каза той. — Демон? Зъл дух? Така и не ми остана време да разпитам селяните какви призраци обитават тези места, а после ги издавиха и... А и самият аз не изследвах района с изкуството си. Явно е трябвало. Капитане, не мога да ви опиша колко съм смутен и разтревожен. Приемам това като лична обида. Обещах ви безопасност, а не ви я осигурих и съм дълбоко засрамен от това. Обещавам ви обаче, че нищо лошо няма да се случи отгук нататък, докато сте на този остров. Веднага ще се заема със заклинания, които да пазят жените ви — както и моряците на Чола Ий — от всяка опасност. Нещо повече, ще разпратя свои собствени демони — има мнозина, които ми дължат услуга, — да потърсят създанието, отговорно за това ужасно посегателство. И когато го намеря — него или тях, — наказанието ще надхвърля и най-страшния ви кошмар.

Вгледах се дълбоко в очите на Сарзана и му повярвах. Отдадох чест и си тръгнах.

Нямаше повече инциденти, докато бяхме на острова. Дори сексуалните попълзновения на моряците секнаха изведнъж. Но аз реших да се презастраховам и наредих гвардейските да се движат по двойки, а нощем никой — нито аз, нито Корайс, нито влюбените Дика и Исмет — нямаше право да спи извън охраняваната територия.

Сарзанът се превърна в постоянно присъствие, макар че никога не се натрапваше излишно. Така или иначе обаче винаги беше наблизо. Копиеноска с най-нисък ранг обхожда поста си в най-пустата част на селото, да речем, и изведнъж Сарзанът минава покрай нея и я поздравява учтиво; или пък моряк връзва сложен възел и изведнъж вижда, че Сарзанът държи края на въжето и го опъва, за да не се заплете. Колкото до нас, офицерите, ние често обядвахме и вечеряхме

в неговата компания, макар богатият пир от първия ден да не се повтори.

Той така и не попита направо дали може да тръгне с нас, когато напуснем Тристан. Но тази идея сякаш сама пусна корени и накрая всички знаехме, че Сарзанът ще дойде с нас, и тази мисъл ни вдъхваше допълнителен кураж и надежда.

Как точно щеше да ни помогне той и доколко ние можехме да му съдействаме в замяна, също не бяхме обсъждали. Не че Сарзанът мълчеше като риба за своите мечти или какво общо с тях можем да имаме ние — като група или поединично. Не пропускаше да изпробва чара си върху офицерите например. За пръв път го видях в това му качество един следобед в голямата вила на платото. Бях дошла да го търся по молба на Гамелан — трябваше да го попитам дали има власт над ветровете по подобие на пристанищните вещици. Заварих го потънал в разговор с Чола Ий, в същата кръгла стая, където ни беше разказал своята история за възход и падение.

Чух го да казва:

— В думите ви има много мъдрост, адмирале. Ако разполагах с малка група лоялни и опитни морски офицери със свои собствени кораби, нещата може би нямаше да се развият така. Навярно бих могъл да повикам помощ от родните си острови и да запазя трона си. Дадохте ми сериозен повод за размисъл, сър, наистина.

Изкашлях се, преди да вляза. Сарзанът стана да ме посрещне. Обясних му за какво съм дошла и той каза, че контролът върху ветровете бил нещо доста просто и веднага щял да се заеме с подготовката на нужните заклинания. След като той излезе, погледнах Чола Ий и вдигнах многозначително вежда. Стана ми ясно, че е чул приближаването ми, преди да го оповестя с кашлица.

— Е, и? — попита той без капка смущение. — Търся да извлека някаква печалба? Какво лошо има в това? Грешно е само защото вие се биете в името на кауза, така ли? Аз съм наемник, а наемниците винаги се оглеждат за нов работодател. Върнем ли се в Ориса, вашите магистрати ще гледат да ни отпратят по най-бързия начин. И толкова по-добре, защото, честно казано, антипатията ни е взаимна. И аз, и хората ми сме на мнение, че ни изпързалиха здраво, когато ни принудиха да хукнем по петите на проклетия властелин, вместо да си получим заслуженото възнаграждение и обещания дял от плячката.

Пък и наистина ли ви интересува, капитане, какво ще правя, след като изпълня дълга си към вас и към Ориса?

— Никак даже, адмирале — отвърнах. — След като изпълните дълга си! Но не преди това!

— Значи пак сме приятели тогава — каза той и издаде онзи пръхтящ звук, който при него минаваше за жизнерадостен смях.

И това беше само един от случаите. Сарзанът прекарваше много време и с Гамелан. Където беше единият, там беше и другият. Улових се, че това ме изпълва с негодувание, странно защо, и побързах да си дръпна юздите. Къде ми беше умът? Да не би да ревнувах или що? Естествено, че велик жрец като Гамелан ще предпочете компанията на друг велик магьосник пред тази на начинаеща идиотка като мен, която знае долу-горе колкото проста селска врачка. Но след като подслушах предложението на Сарзана към Чола Йй, реших, че имам сериозен повод за притеснение. Знаех какъв морков размахва Сарзанът под носа на Гамелан.

Накрая го попитах директно. И както винаги жрецът не се опита да шикалкави.

— Разбира се, че Сарзанът се опитва да спечели подкрепата ми — каза той. — Предлага, след като си върне трона и пълния достъп до предишния си набор от демони и епруветки, да направи велико заклинание срещу другите светове, така че слепотата ми, както физическата, така и тази, която осакати дарбата ми, да бъде отстранена.

Възникна и друг въпрос:

— Всички ние се държим, сякаш сме обсъдили надълго и нашироко желанието на Сарзана и сме се съгласили да му помогнем, макар че подобна дискусия изобщо не се е състояла. Това ми мирише на магия, а на мен никак не ми допада мисълта разни заклинания да ровичкат из главата ми — казах откровено.

— Това не убягва и на мен. Сарзанът призна, че е възможно подсъзнателните му сили да проектират собствените му желания върху други хора, и аз смятам, че става въпрос именно за това. Е, и? Съмнявам се да притежава необходимата сила, за да подчини всички ни на желанията си. Способностите ми може и да спят дълбок сън, но все пак знам, че съзнанието ми би се разбунтувало, ако долавяше подлост в намеренията му.

Една мисъл се зароди в главата ми и се стопи, мисъл, която анализирах чак по-късно: „ето, че се случва отново... мислим си, че знаем нещо със сигурност, макар да няма никакви неоспорими доказателства в полза на това“. Но преди да съм казала каквото и да било, ми хрумна нещо по-важно:

— Според теб какво очаква от нас той, конкретно, освен да го отведем от този остров?

— Питам го и за това, но той не каза много, освен че би искал да го откараме до група острови югозападно оттук. Тези острови били сред най-ранните му поддръжници, затова смятал да ги използва за своя база. Преди това обаче трябвало да се промъкнем тайно през две други групи острови, които били населени с нецивилизовани варвари, но имали военни гарнизони и бойни кораби на конианските барони. Стигнем ли приятелските настроените острови, сме можели да отплаваме нататък, ако това е желанието ни. В замяна той щял да свика конклав от най-опитните навигатори и корабни капитани в онзи район. И понеже онези хора били прочути пътешественици и познавачи на моретата, както твърди той, се надявал поне един от тях да знае верния път към Ориса; самият той пък щял да ни осигури всякаква възможна помощ от магическо естество. Закле се също, че ще се опита да разбере дали властелинът още е жив и ако е така, да събере магьосниците си и да ни помогне в борбата срещу него.

Замислих се. Мислих и мислих, но по всичко личеше, че нямаме голям избор, и колкото повече мислех, толкова повече се убеждавах в това. Или щяхме да бродим из тези непознати и опасни води до края на дните си, или да направим тази малка услуга на Сарзана. И какво толкова лошо може да стане, продължи да шепне умът ми, ако го направим? Нищо кой знае какво, реших аз, спомнила си за пореден път силното чувство на респект, което Сарзанът ми беше вдъхнал още при първата ни среща. Щом трябваше да има цар, а по думите му излизаше, че Кония се нуждае от твърда ръка, то никой не би бил подходящ от него. Той несъмнено щеше да е много по-справедлив и милостив в управлението си от банда алчни дребни аристократи, опитващи се да върнат силом народа към робската мизерия от миналото.

— Благодаря ти, Гамелан — казах накрая. — За пореден път твоята мъдрост ми отвори очите.

Ден по-късно, докато се разхождах преди вечеря по брега, срещнах Сарзана. Знаех, че срещата ни не е случайна, така че след като си разменихме любезности и той попита дали може да ми прави компания, се съгласих охотно. Беше ми любопитно какво има да ми предложи, защото това би било знак доколко добре ме е преценил. Доста добре, както се оказа.

— Сигурно вече сте забелязали, капитане, че разговарях с други членове на експедицията ви.

— Да, забелязах — отвърнах.

— Значи знаете, че направих на някои от тях предложения за работа или друго, с което бих могъл да им помогна. Ще ми се да направя същото и за вас.

Замълчах си.

— Но не съм толкова глупав, разбира се — продължи той. — Струва ми се, че ви опознах доста добре, Рейли Антеро, и смятам, че сте една от най-забележителните жени, които съм познавал. Царуването е сурово и цинично занимание и аз винаги съм смятал, че хората, и мъже, и жени в еднаква степен, си имат цена. Вие обаче сте доказателство, че всяко правило си има изключения.

— За това не знам — отвърнах троснато. — Знам обаче, че ласкателствата никога не са ми били по вкуса.

— Никого не лаская — каза той и гласът му звънтеше от искреност. — Макар да си давам сметка, че изглежда точно така. Не, опитвам се просто да кажа, явно не твърде сполучливо, че не мога да ви предложа нищо, което вече да нямате.

Спрях и го погледнах изпитателно. Сигурна съм, че веждите ми бяха вдигнати високо. Какво толкова имах, като си помислиш? Спях сама и това ми тежеше. Жената, която обичах някога, бях загубила и ни деляха безброй левги. Също толкова далеч бяха и шепата хора, които наричах свое семейство, сред които близък чувствах единствено Амалрик. Богатства? Сигурно можех да мина за богата жена заради дела ми в земите и собствеността на Антеро. Тук и сега обаче собствеността ми се свеждаше до оръжията, доспехите, няколко чифта дрехи и съдържанието на войнишката ми торба.

А после ме порази една мисъл. Не, дори тук бяха богата, поне според собствените си критерии. Имах уважението, подчинението и

обичта на всичките си гвардейки. Какво повече можех да искам, освен да им служа добре и да запазя тази обич?

— Така че — нежно каза Сарзанът, — дори да имахте цена, капитане, тя е извън моите възможности. Затова вместо да ви предлагам каквото и да било, ще ви помоля за услуга. Ако си възвърна трона, смятам да създам гвардия като вашата. Гвардия, която ще полага клетва не пред мен, нито пред моите наследници, ако реша да имам такива. Не, клетвата ѝ ще бъде пред Кония. Искам да създам сила, която да остава над дребните дрязги на ежедневното управление. Смятам, че такава военна част би била гаранция за стабилност. И се чудя дали най-голямото ѝ преимущество в този смисъл не се дължи на една особена по своя вид сплотеност.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид мъже, които предпочитат собствения си пол, или жени като вашите гвардейки, или пък хора от един и същи клан.

Кипнах моментално.

— Смятате, че поведението ни се определя от това с кого се чукаме, така ли?

— Не, не, разбира се, че не — побърза да обясни той. — Засегнах ви, но беше неволно. Опитвам се да кажа, че не знам какво прави вас и вашите гвардейки такива, каквито сте. Но нещо дълбоко в мен ме подтиква да открия тайната. Не заради самия себе си, а заради Кония. Трябва да се научим как да посветим живота и усилията си на нещо по-значимо и голямо от собствения си интерес. Това е услугата, за която искам да ви помоля. Когато вие и вашите жени се върнете в Ориса, дали ще е възможно да пратя двама-трима от най-добрите си съветници и един-двама високопоставени офицери, които имам предвид, стига бароните да не са ги убили вече, за да прекарат известно време с вашата гвардия? Те, разбира се, ще задават множество въпроси, някои неудобни навярно, за да разберат какво определя самоотверженото ви поведение, а после ще се върнат с това знание при мен.

Гневът ми се стопи. Сарзанът се усмихна тъжно.

— Виждате ли? Това, че някой е цар или е бил такъв, още не значи, че не може да обиди някого неволно. Сигурно затова ние, царете, сме се научили да се обграждаме с хлевоусти съветници, които да водят преговори от наше име, иначе току-виж сме казали каквото не

трябва и сме предизвикали ненужна война. Още веднъж ви моля да приемете извиненията ми, Рейли, искам да кажа: капитан Антеро. Няма да ви досаждам повече с това. Но когато му дойде времето, мога ли да се надявам, че ще обмислите молбата ми?

От гнева ми не беше останал и помен, дори напротив, обзела ме беше приятна топлина. Не казах нито „да“, нито „не“, а след няколко минути дотича един от зверочовеците на Сарзана и двамата тръгнаха нанякъде.

Стоях и го гледах как се отдалечава. Изключително необикновен човек, особено за цар. Господар на велика нация, но и човек, който прави грешки и не го е страх да си ги признае.

Късно същата нощ, в малките часове, се събудих внезапно. Нямаше причина да скоча така, но се чувствах бодро и нащрек, сякаш бях спала повече от необходимите ми четири-пет часа, а отгоре на това бях направила сутрешната си гимнастика плюс една миля крос. Облякох се тихо и излязох на селската улица. Спрях нерешително за миг, а после тръгнах към издяланите в скалата стъпала, които водеха към платото. Стигнах до охранявания периметър и с лекота се промъкнах край поста. Жената беше нащрек, но денят, в който аз, офицерите или сержантите ми не успеяхме да излъжем обикновените редници от гвардията, щеше да е денят, в който да оставим оръжията и да се оттеглим в пенсия. Онази нощ наруших собствените си заповеди, но се чувствах сигурна с мечата и кинжала си.

Поех по многобройните стъпала към платото на Сарзана и стигнах до втората площадка, където стъпалата отново излизаха под открито небе. Парапетът на площадката гледаше на юг. Приблжих се до него и вперих поглед в нощта. Луната беше едва в първата си четвърт, но светлината на звездите беше достатъчна, за да виждам ясно. Вляво долу се виждаше пристанището и черните чертици на галерите. По-нататък се простираха обграждащите залива носове, които в близките дни щяхме да оставим зад себе си, както и полюсната звезда. Погледът ми се насочи натам. Отначало не съзирах нищо, освен тъмните води на океана и линията на хоризонта, над която започваше звездното небе.

Онова, което видях после, може да бяха най-обикновени фосфоресциращи водорасли сред тъмното море. Може да беше и видение. Дори днес не съм сигурна, затова ще е най-добре да оставя преценката на читателите — или дори на теб, писарю, — като обещавам да опиша само онова, което видях със собствените си очи. Появиха се пламъци, ниски и пръснати по протежение на хоризонта, сякаш пътувахме в пустиня и съзирахме ярко осветени градове само на ден-два път. Но после пламъците се умножиха и си представих, че това са светлинките на далечните кониански острови, и разбрах, че архипелагът е много по-голям, отколкото можех да си го представя. Все по-ярка ставаше светлината им, докато не ме обзе усещането, че се намирам на много по-голяма височина и гледам надолу към непозната долина.

Светлините лумнаха, а после иззад мен и над платото се ливна мрак, много по-тъмен от нощта, спусна се като чудовищен прилеп към морските огньовете. Гмурна се надолу, а после — и това беше най-странното от всичко — към този непрогледен мрак се прибави друг, още по-черен, който дойде отгоре. Двете тъмнини се смесиха и се сгромолясаха върху морето като наквасен с вода плащ, метнат върху разгоряла се жар, плащ, който убива всяка светлина. Но не, спомените явно ми играят номера, защото помня, че три или четири светлини се разгоряха, сякаш да дадат последен отпор на тъмнината, а после угаснаха и те.

Постоях още малко при парапета, но не видях нищо повече. А после забелязах, че е задухал бриз откъм морето. Беше доста студен и се зачудих защо не съм го усетила преди.

Слязох обратно по стъпалата, промъкнах се покрай дежурната гвардейка и се върнах в леглото си. Но не можах да заспя, защото мислех за видяното, без да разбирам кое го прави толкова важно. Можех да попитам Гамелан какво означава, но така и не го направих. Сигурно някакъв вътрешен гласец ми е пошушнал, че нещо, изречено веднъж, се узнава от всички, а онова, което е в сърцето ти, си остава тайна навеки.

Чола Ий реши, че сме готови да отплаваме. Корабите бяха натоварени с всичко необходимо, а както моряците, така и моите

гвардейки бяха в най-добрата си форма. И ето, че най-после се състоя дълго отлаганата дискусия по въпроса със заминаването на Сарзана, ако нещо толкова кратко може да се нарече така. Дискусията се въртеше най-вече около въпроса с кой кораб ще отплава домакинът ни. Естествено, Чола Йй настоя честта да се падне на него. За мен нямаше да има голямо значение, ако не беше смътното безпокойство, което ме обземаше при мисълта, че този велик човек — когото честно казано не познавах добре, макар да чувствах с мозъка на костите си, че понякога се държа като глупава паникьорка — и наемническият адмирал ще делят една и съща палуба. Когато съвещанието ни приключи, отидохме вкупом в имението на платото и официално предложихме услугите си на Сарзана като почетен ескорт, който да го върне у дома.

Благодарностите му нямаха край и звучаха така, сякаш не е очаквал подобно предложение от наша страна. Закле се, че сме взели правилно и мъдро решение и че ще останем в историята като спасителите на Кония. Колкото до самия него, той просто не можел да намери подходящите думи, но знаел, че последователите му, а и всички свободолюбиви хора по света...

В този момент спрях да го слушам и се спогледах с Корайс. Поне по едно нещо тези непознати ширини не се различаваха от всички останали — и тук високопоставените люде си мряха да държат изпълнени с благородство, щедри обещания и драматични жестове речи, които сякаш нямаха край. Имаше различни становища по въпроса какви способности са необходими на една жена, за да бъде приета в гвардията. Не на последно място се нареждаше собственото ми мнение по този въпрос и то се отнасяше до способността да слушаш с часове брътвежите и на най-големия глупак, без мускул да трепне по тялото ти и без заинтригуваната ти и ведра физиономия да загуби свежестта си.

Накрая Сарзанът все пак изчерпа царските си приказки и отправи една крайно неочаквана молба към нас — дали ще е възможно да плава на един и същи кораб с Гамелан? Гневно изражение изкриви лицето на адмирала и Сарзанът побърза да обясни, че чувствал за свой дълг да впрегне силите си с надеждата да възвърне способностите на жреца, а за тази цел трябвало да е близо до него. Пак по същите съображения Гамелан трябвало да остане на същия кораб, с който

плавал досега и който познавал най-добре. Адмиралът нямаше как да възрази на тези доводи и въпросът беше решен.

Очаквала бях Сарзанът да натовари на кораба сандъци и ракли, пълни със скъпоценности, редки кожи и книги върху изкуството на магията. Вместо това багажът му се състоеше от пет кутии, всяка от които можеше без голям зор да вдигне и младо момче.

Сарзанът явно забеляза изненадата ми, защото се усмихна и каза:

— Когато целият свят е бил ръцете ти, а после си го изгубил, се научаваш кое има значение и кое — не. Най-добре пътува онзи, който пътува без багаж.

Вечерта, преди да потеглим Гамелан попита Сарзана кога смята да изпълни обещанието си и да освободи своите поданици. Стори ми се, че зърнах Сарзана да свъсва чело, но веднага разбрах, че съм сгрешила. Той се усмихна и каза:

— Утре сутринта. От кораба.

Така и стана. Галерите ни бяха вдигнали котва и се полюшваха във водите на залива. Сарзанът беше помолил да му освободим фордека и беше разположил там осем факли, подредени във формата на осмоъгълник. Самият той стоеше в центъра на фигурата със сбрани ръце, все едно държи нещо тежко и невидимо. После започна да припява, но не различих думите на напева, а както разбрах по-късно, не ги бяха различили нито Гамелан, нито някой от моряците и гребците, които стояха наблизо.

А после зяпнах невярващо, защото откъм платото по селските улици се изсипа порой от създания. Първо си помислих, че Сарзанът е призовал призраците на убитите селяни, но после видях, че тълпата на плажа е съставена от неговите зверочовеци. Не си бяхме давали сметка колко са много, а би трябвало, като се има предвид каква прислуга е нужна за поддържането на толкова голямо имение. Не можах да преценя колко са — Корайс твърдеше, че са петстотин, Полило — че са повече, Исмет — че са по-малко. Повечето още бяха с царедворските одежди, в които ги беше облякъл Сарзанът.

Той продължаваше да пее, а ръцете му се раздалечаваха все повече, сякаш невидимият товар се увеличаваше. Напевът се издигна до вик, после факлите пламнаха с разноцветен огън. Ястреби, соколи и други птици кръжаха над нас, спокойната вода се разпени и делфини, големи и малки риби пробиха повърхността с изящни скокове. И

тогава Сарзанът хвърли невидимия си товар, „дара“ на свободата, изхвърли го навън и нагоре, а факлите угаснаха изведнъж, без най-малкото валмо дим. Птиците над нас се пръснаха, а водите покрай плажа утихнаха празни.

Ала в селото не се възцари мир — зверочовеците пощуряха. Разкъсваха трескаво дрехите си, докато и едно парцалче не остана по голите им тела.

Полило се приближи до мен и каза под нос:

— Слугите на Сарзана май не са приели толкова охотно службата си, колкото ни се струваше. Ако питаш мен, постъпват доста неблагоприятно.

Чух Корайс да се подсмивва.

— По-зле са и от уволнени войници след края на война — каза тя.

Сигурно трябваше да ги сгълча, но не го направих. Още помнех думите на Сарзана за заклинанията, които бил направил, за да „подготви почвата“, както и каква признателност изпитвали към него зверочовеците.

Само че никой, нито човек, нито звяр, не приема с благодарност оковите, дори да са от коприна.

Вятърът духаше откъм кърмата и след като излезехме в открито море, нямаше да има нужда да гребем. Корабите ни яхнаха първите океански вълни и сведоха носове в почит към боговете на морето. И тогава забелязахме нещо странно — напреко на курса ни, от единия към другия полуостров, плуваше ято лебеди. Плуваха бързо и изящно като бели драскулки сред бялата пяна на леките вълни.

— И т'ва ко не е добра поличба! — чух да казва един моряк. — Туй плаване ще ни донесе късмет и ще ни върне у дома.

Стиснах палци и усетих как мрачните колебания от последните дни се разсейват.

Почти две седмици плавахме под ясно небе и с попътен вятър в платната на югозапад. Не стига това, а всички ние, отпочинали след

престоя си на острова, бяхме в чудесно настроение и с охота си помагахме в ежедневните задачи, както моряците, така и гвардейките.

На петнайсетия ден зърнахме първата суша. Извикаха ме на палубата, докато обяснявах на част от новобранките как да обтягат жилата на арбалетите малко след като бях приключила с обяда си. Без да губим време с официалности, всички хукнахме към палубата, нетърпеливи да видим земята, която ни очакваше. Погрижила се бях всички гвардейки да бъдат уведомени без много шум за онова, което Сарзанът беше казал на Гамелан — че плаваме във враждебни води и трябва да сме готови за всякакви изненади.

Право пред нас от водата се издигаше остров. През целия ден бяхме плавали в гъста мъгла, която бе крила сушата до последния момент. Сарзанът вече стоеше на квартердека със Стрикер и аз побързах да отида при тях.

— Това е група от три острова — каза ми той. — Не съм сигурен кой от трите е този, но няма и значение. Всички те разполагат с гарнизони на бароните, а местното население е враждебно настроено. Движим се точно по избрания курс. — После се обърна към Стрикер. — Капитане, бихте ли пратили сигнал на другите кораби да се построят?

Сигнални флагчета се развяха на вятъра и галерите се приближиха, за да чуят нарежданията на Сарзана. Гласът му беше подсилен магически, но без пискливото ехо, с което обикновено се отличават подобни заклинания. Напротив, звучеше кротко и успокояващо, и така лично, сякаш Сарзанът стоеше на крачка от всеки мъж и жена по палубите на галерите. Указанията му бяха да опънем всички платна и да се молим да не ни види никой от брега и най-вече от друг кораб.

Стоях, вперила поглед в изгърбения остров, който бавно се смаляваше зад нас. Сиво-зелен, зловещ и обрасъл с джунгла, той наистина изглеждаше опасен.

През следващите три дни плавахме все едно ни преследват. Сарзанът беше направил заклинания за вятър, които подпомагаха бягството ни, но както ми каза капитан Стрикер, не смеел да хвърли магия за мъгла, която да ни скрие, от страх, че баронските магьосници може да я „чуят“.

Сарзанът беше променил навиците си. Все повече се застояваше сам в капитанската каюта, която Стрикер му беше отстъпил, а когато все пак излизаше на палубата, даваше ясно да се разбере, че не желае компания.

Острови се издигаха пред нас и се стапяха зад кърмата ни. Някои бяха планински като първия. Други бяха голи скали, стърчащи от разпенения прибой. Трети тънеха в злачна зеленина, а нощем виждахме светлинки на поселища. Чудех се кога ли ще открият присъствието ни. Но това така и не се случи.

Направих опит да отвлека мислите си, като прегледам записките си от уроците на Гамелан. Но всеки път, когато насочех вниманието си към нещо, свързано с магия, бързо се разсейвах, започвах да се прозявам и губех интерес. А понечех ли да подновя уроците ни, неизменно изникваше нещо, което да попречи я на мен, я на Гамелан.

Запълвах времето си с физически упражнения, решена да държа гвардейките си във форма. Наредила бях на сержантите и офицерите по другите кораби да правят същото. Проблемът беше как да се разнообразят тренировките така, че да не се превърнат в скучно и монотонно занимание. Измислила бях за себе си и за всички, които проявяваха интерес, обедна серия от упражнения, която завършваше с придвижване по въже с възли през равни интервали, опънато от палубата чак до реята на фокмачтата. Оттам се залюлявахме към друго въже, което водеше обратно към палубата, с примки през половин метър разстояние, по което трябваше да се премине единствено с помощта на ръцете. Пет обиколки по този маршрут и болката в мускулите прогонваше всяко отегчение.

Бях се облегла на мачтата, дишах тежко след втората си обиколка за деня и гледах група моряци на главната палуба току под мен. Бяха вързали въже за един харпун и се надяваха да заковат някоя от рибите, които често изскачаха на повърхността близо до кораба.

Видях, че Сарзанът е на палубата. Действията на моряците явно го бяха заинтригували и той тръгна към тях.

Забелязала съм, че моряците рядко уважават друг освен самите себе си, презират всички „сухоземни“, а най-много онези с висок ранг, без значение каква власт държат в ръцете си.

Един от моряците отдаде небрежно чест и каза:

— Началство, ние тука решихме да фанеме некоя риба, ма зверчетата не щат да съдействат нещо. Чухме, че навремето сте били рибар. Или нещо таквоз де, и магьосник също. Бихте ли размахали малко нещо ръце и да кажете там думичките, па дано некоя риба изскочи от водата, а?

Сарзанът го изгледа студено и каза:

— Нямам време за такива неща. Същото важи и за вас. — После пое назад към кърмата.

Моряците го изгледаха възмутено. Онзи, който го беше заговорил, се изплю през борда.

— Май ни туриха на мястото ни, а, момчета. За тоя тип май не струваме и колкот' лайно на сепия.

— Може пък да е забра'ил рибарските си магийки — каза друг моряк. — Ко въобще е знаел таквиз де. Нема да е първият, дет' се фали, че я пипа морската магия, а си е пробил път с бързи думи и по оня, още по-бързия начин, кога човек е с гръб към него.

После ме видяха и млъкнаха. Замислих се, после свих рамене. Дори човек като Сарзана, който искрено уважава обикновения народ, имаше право от време на време да изпада в лошо настроение и да вярва, че само небесните създания имат право да го заговарят. Да не забравяме обаче, че същият този човек ни беше посрещнал царски на Тристан, с любезност и интерес към делата на всички ни.

Два дни по-късно се случи нещо още по-странно, макар че по онова време не ми се стори такава. Стоях на палубата след вечеря и се чудех как по дяволите е успял готвачът ни да превърне обикновена яхния от осолена треска, пресни скариди, уловени с мрежа при кърмата, лимони и сушени зеленчуци в нещо, което сякаш е било изстъргано от дъното на океана. Чух тежки стъпки, обърнах се и видях Сарзана. Морякът на руля не му обърна внимание, вперил поглед в звездата, по която му беше наредено да се води.

Със Сарзана се заговорихме за дребни неща, а после изражението му стана сериозно.

— Капитан Антеро, може ли да повдигна един въпрос, който е донякъде неприятен, но слава на боговете, не доведе до сериозни последици? — попита той и аз кимнах. — Спомняте си нападението срещу легат Корайс, нали?

Как бих могла да го забравя?

— Тогава си спомняте и че няхах представа какво може да е станало, дали не е бил някой местен демон, който е хвърлил око на младата дама? Е, явно съм прибързал с думите си, защото този следобед се замислих за първите си няколко дни на острова, когато на селяните все още беше разрешено да говорят свободно с мен. Е, имаше една млада жена, която изяви желание да ми бъде лична прислужница. Може да е имала и нещо друго наум, не знам. И да е имала обаче, щеше да остане разочарована. Мъж, който е бил лишен от целия си свят, рядко проявява интерес към плътските неща. Така или иначе, една вечер тя останала до късно в спалнята ми, уж да оправя леглото. Бях в друга част на сградата и не знаех, че момичето е там. Конианският офицер, който отговаряше за охраната ми, дойде да ми каже, че навън имало някакъв разтревожен човек, който търсел дъщеря си. Беше бащата на въпросното момиче. Бързо я намерихме, но вместо да избухне в сълзи на облекчение, както очаквах, баща ѝ я шамароса през лицето и ѝ каза никога и за нищо на света да не замръква на платото. Тя избяга, плачеше. Преди баща ѝ да тръгне след нея, го спрях, за да го уверя, че в мое лице нищо не заплашва дъщеря му. А и конианските войници определено няхаха причина да търсят силом плътски удоволствия, защото сред селските моми имаше предостатъчно готови да им служат доброволно. Мъжът каза, че не заради мен, нито заради войниците се тревожел. Ако дъщеря му искала да легне с някой от тях, това си било нейна работа. Или пък с мен, ако била хвърлила око по-нависоко — честно казано, останах с впечатлението, че дори би я насърчил в подобна амбиция. После каза, че го било страх от стареца. Попитах за какво става въпрос и той каза, че всяка островитянска девойка, особено непорочните, можела да стане негова жертва, ако замръкне навън, или още по-лошо — ако прояви неблагоразумието да заспи под открито небе. Старецът идвал при нея най-напред в съня ѝ, а после и в ужасяващата действителност. Жената приемала охотно прегръдките му в началото, а после, когато съвкуплението станело болезнено и кърваво, започвала да се бори с чудовището. Но тогава било безнадеждно късно. На сутринта от девойката оставало само разкъсано тяло. Точно от това се страхувал, когато дошъл да търси дъщеря си. Казах му, че няма причина да се тревожи, че магията ми е достатъчно силна да защити всички, които ми служат. Ако се съди по случилото се с вашата легатка, стареца не е

само легенда. — На лицето на Сарзана се изписа разкаяние. — Ясно е също, че мрежата от заклинания, която бях опънал около имението, не е била достатъчно силна, особено срещу стихийно същество като онзи демон.

Зачаках го да продължи, но той явно беше казал, каквото имаше да казва.

— Благодаря ви — казах аз. — Но защо ми го казвате сега? Онзи инцидент остана в миналото, а легат Корайс сигурно вече го е забравила или поне го е изтикала в някое тъмно къоше на съзнанието си.

Сарзанът ме погледна странно, после каза:

— Ако трябва да съм откровен, исках да сваля всяко съмнение от моите служители, макар те да са вече свободни и далеч от нас.

Понечих да кажа нещо, но после реших, че ще е по-умно просто да му благодаря отново и да го уверя, че случилото се е забравено.

Поговорихме още малко за това-онова, после той ми пожела лека нощ и си тръгна.

Две нощи по-късно приближихме втората група враждебни острови, за които ни беше предупредил Сарзанът. Тези бяха по-големи и тъмнозеленото на джунглите беше заменено от по-светлите оттенъци на поля и овощни градини. Оттук насетне, каза той, трябвало да плаваме само нощем, а през деня да търсим убежището край бреговете на необитаеми острови; той пък щял да рискува със заклинание за мъгла, когато било възможно. Подчинихме се на желанието му. Колкото повече навлизахме сред островната група по време на нощните си плавания, толкова повече признаци за цивилизация виждахме. Островите целите грееха от светлинки, а на места се открояваха правите нанизии на осветени улици.

Сигурно трябваше да се страхуваме, но вместо страх изпитвахме меланхолия. Нима ни беше отредено да плаваме навеки в мрака, да се промъкваме тайно покрай облагородена суша като тази, където мъже и жени живееха живота си в мир и охолство, без значение на кой господар бяха васали? Кога щяхме отново да зърнем Ориса?

Сарзанът обеща, че ще стигнем неговите острови след седмица, а при силен вятър и по-рано. И тогава вече няма да се крием като банда

морски разбойници.

Молахме се да е прав.

Повечето хора знаят какво е да лежиш буден в часовете преди зазоряване, когато и в душата ти, и извън нея има само непрогледна тъма. Това е времето, когато вярваме, че никой никога не ни е обичал, че животът ни е една обречена и лишена от смисъл борба, че краят ни ще е неприятен, а делата ни — бързо забравени.

Тези часове притискаха и мен. Така и не се научих как да превъзмогвам унието призори, можех само да си повтарям, че не ми е за пръв път, нито ще е за последен.

Процесията от мрачни мисли набиваше крак в главата ми — че съм некадърен офицер и че онези, които на думи ме следват охотно, тайно се подсмиват зад гърба ми; че всичко, с което се захвана, е обречено на неуспех и така нататък, обичайните гадости. Насилих се да мисля за друго. За семейството си. За брат си Амалрик. За майка си Емили. Дори за жената-пантера, чието име носех. Усетих как мрачните мисли започват да се избистрят и скоро ще се разсеят. Въздъхнах облекчено — депресията преминаваше и скоро щях да заспя.

Мислите ми се проявиха, станаха чисти и прозирни като планински поток, като шлифован диамант. Замислих се за казаното от Сарзана предната вечер, а после за метода, по който разбирах коя от гвардейките е виновна за някое дребно нарушение — подозирай най-вече онази, която се обяснява най-многословно. А после объркването понечи да ме загърне отново с плаща си, но аз не се предадох. Спомних си внезапната яснота отпреди малко и поведох борба да си я върна. Бавно и постепенно спечелих битката. И тогава си спомних.

Спомних си стареца. Сетих се, че съм чувала нещо за това или съм го чела някъде. Или пък мама ми е разказвала нещо, макар че едва ли съм била достатъчно голяма, за да го запомня.

Може да го бях чула от войник — войниците обичат да си разказват страшни истории... да, така трябва да е било. Наистина го бях чувала, при това повече от веднъж — първо от една гвардейка, а после от стара селска вещица, която ни беше приютила, мен и патрула, който предвождах, когато нощта ни свари, преди да сме открили разбойниците, тормозещи онази високопланинска местност. Две

легенди с принципно еднакво съдържание, разказани от хора, които произхождаха от различни места и които не се познаваха помежду си. Вече си спомнях съвсем ясно — само че легендата не беше за старец, а за жена. За Дъртата вещица, която идвала при някой мъж в съня му, изсмуквала цялата му сила и на сутринта от него оставала само празна черупка. Никой не бил в безопасност, освен... освен ако имал меч. Голата стомана прогонвала Вещицата.

Корайс беше казала, че се е събудила с меч в ръка, а аз знаех, че винаги спи с меч до себе си, освен когато е в родната казарма.

Замислих се за легендата, която ми беше разказал Сарзанът и която така удобно обясняваше случилото се с Корайс. И веднага се запитах защо я беше разказал на мен.

После мислите ми поеха в нова посока — към острата реакция на Сарзана, когато го помолиха да направи простичко рибарско заклинание; спомних си и думите на моряка, че може би изобщо не знае такива заклинания. Спомних си с какво удоволствие Гамелан грабваше въдицата при всяка възможност и колко тромав ми се беше сторил Сарзанът, когато нагази в прибоя, за да възнагради ловуващите за нас делфини — твърде тромав за човек, израсъл на брега на морето.

Ала тези мисли бледнееха в сравнение със следващата — от момента, в който зърнахме Тристан на хоризонта, до мига, в който отплавахме от острова, всички бяхме под властта на необяснимо доволство и безхаберие. Фалшиво чувство за сигурност въпреки тревожните факти — празно село, къщи с кървави петна по пода и стените, казарма, превърната в костница, зверочовеци, които свиреха на инструменти от човешки кости, и какво ли още не.

Какви глупаци сме били!

Не стига това, а бяхме налетели на цар-магьосник и бяхме повярвали безрезервно на твърденията му, че са го заточили лоши хора. Естествено. И логично. Всички бяхме чували за магьосници, които владеят достатъчно сила, за да създават живот от мъртвите, и които винаги използват тази сила за общото благо. Всички бяхме чували за царе с абсолютна власт и колко добронамерени са те по принцип. Откъде би му хрумнало на някой от нас, че ще срещнем такъв цар-магьосник и той няма да е истински светец? Естествено, че Сарзанът ще е съвсем различен от ликантийските властелини.

Глупаци, глупаци, че и отгоре.

Глупаци, които охотно бяха ухапали въдицата и сега се канеха да върнат на трона човек, когото цяла една островна нация е прогонила в изгнание.

Не. Ние *знаехме... чувствахме... мислехме... знаехме* без грам колебание или съмнение.

Вече разбирах защо Сарзанът избра да пътува на нашия кораб — за да е близо до единствения ни жрец, пък бил той и временно безпомощен в магическото изкуство, и до единствения му чирак. Чирачка по-точно. Затова всичките ми опити през последните седмици да се упражнявам в магията и да продължа обучението си при Гамелан се бяха провалили — Сарзанът не искаше разни дребни магийки да развалят собственото му могъщо заклинание.

Нощта наоколо ми беше почервеняла — от гняв, а също и от срам заради глупостта ми, заради идиотизма на всички ни.

Измъкнах се от хамака и се облякох по най-бързия начин. Тръгнах към стълбите за палубата, макар да нямах ясен план в главата. Пътьом реших да събудя без много шум Гамелан и да му кажа до какви изводи съм стигнала. Може пък да беше глупост някаква, може би се поддавах на мрачните си мисли и нищо повече. Не! *Това* беше реалното, а не онези розови облаци на щастие, в които се носехме безгрижно, откакто стъпихме на проклетия Тристан. Върнах се за мечата си. Не с някаква конкретна цел, а защото имах усещането, че може и да ми потрябва в най-скоро време. Точно тогава чух приглушен вик откъм палубата горе, тропот, скърцане на въжета, а след малко и силен плясък.

Хукнах по стълбите с меч в ръка и изскочих на палубата. Всичко тънеше в мир и спокойствие. Близо до носа видях двамата вахтени, вираха се в нощта. В средата на кораба двете дежурни гвардейки обикаляха нащрек импровизираната спалня на открито, където предпочитаха да спят някои от жените. Никой не забеляза появата ми и аз си дадох сметка, че „охраната“ е под влиянието на магия.

Нищо не помръдваше на кварталдека. Нямах и помен от кормчията, нито от помощник-капитана, който трябваше да дежури през нощта. Но дори и без очевидното им отсъствие беше ясно — от особеното полюляване на палубата под краката ми, — че никой не държи руля.

Хукнах нагоре по стъпалата. Вместо да насочва кораба, кормчията седеше опрял гръб в щурвала с отпуснати и разкрячени крака. Главата му се люлееше като на последния пияница. Не усетих вино в дъха му, но очите му бяха оцъкдени и той бръщолевеше нещо неразбрано, сякаш е прекалил непростимо с пиенето или е видял нещо толкова ужасно, че умът му се е изключил. Проснат зад него по очи лежеше Клисара, шкиперът на нашата галера, който отговаряше за платната. Собственият му кинжал, онзи с дългото острие, който толкова си обичаше, беше забит дълбоко в гърба му и го бе приковал към палубата. Зад него висяха въжетата, придържачи капитанската лодка към корпуса. Само че лодката я нямаше, а въжетата се влачеха по водата. Изпсувах под нос, после извиках да привлече вниманието на гвардейките и вахтените.

Ясно ми беше какво е станало — Клисара и кормчията бяха принудени с магия да спуснат лодката. Клисара бе намерил в себе си сили да се съпротивлява и беше убит. А убиецът му беше избягал с лодката.

Плъзнах поглед по водата, но от лодката нямаше и помен, виждаха се само тъмните очертания на нови острови.

Мъже и жени скачаха от сън, на палубата и в трюма долу. Хукнах назад към стълбата, глуха за надигащата се врява, и нахълтах в една конкретна каюта.

Която се оказа празна. Сарзанът беше изчезнал.

В същия миг заклинанието се развали и всички прогледнахме.

ЗАРОВЕТЕ НА ИСПОЛИНА

Както сигурно можете да си представите, последвалото съвещание не беше от веселите. Сигнализирали бяхме с фенери за случилото се, така че да ни видят от флагманския кораб на Чола Ий и от другите галери, както и че призори ще има капитанско съвещание. Извадихме късмет, защото първата дневна светлина ни разкри нисък пясъчен нанос на четвърт миля разстояние. Това беше добре дошло, защото съвещанието щеше да е само и единствено за офицери, съвещание, от което останалите не биваше да чуят и дума, защото дискусиата щеше да е жлъчна и настървена. Точно каквато се оказа.

Всеки кораб изпрати капитана и шкипера си. Наложих се да натоварим представителите на нашата галера в дългата лодка, не само защото капитанската беше изчезнала, а и защото сметнах за нужно да взема Полило и Корайс в добавка към Гамелан, Стрикер и Дубан, който беше повишен от отговорник на гребците в шкипер след смъртта на Клисара. Дубан, когото и сега не харесвах повече, отколкото когато навикваше гребците си все едно са роби, моментално почна да се чуди на глас защо е необходимо присъствието на цели три жени, две от които очевидно не притежават нужния ранг. Не му отговорих, защото всеки отговор би бил оскърбителен. Полило и Корайс бяха с мен, за да имам до себе си поне двама души, на които да разчитам, докато се разправям с бандата високопоставени пирати.

Стрикер пък непрекъснато повтаряше как умът му не го побирал. Как било възможно, в името на всички мокри преизподни, всички ние, до последния трижди проклет моряк, да изтърпеем до такава степен от заклинанието на Сарзана? Гамелан му напомни, че сме виждали и поголеми магии — стената, така бързо възстановена около Ликантия, както и последното заклинание на властелина, което ни беше изхвърлило в тези непознати води.

— Т'ва е различно — каза Стрикер. — Вулкани... стени... да, но това! Поне един от нас трябваше да се усети, мамка му! Така де, за миг поне някой трябваше да усети какво става!

— Имало е такъв миг — тихо каза Гамелан. — Миг, уловен от капитан Антеро.

Стрикер кимна сърдито.

— Е, т'ва сигурно е по-добре от нищо. Не ми се мисли к'во щеше да стане, ако никой не се беше усетил и бяхме продължили да се носим към к'вото там ни е бил подготвил онзи мръсник. Де да беше получила капитан Антеро просветлението си по-рано обаче, докато още бяхме на проклетия остров.

Когато се събрахме на наноса и обясних на присъстващите подробностите около бягството на Сарзана, съвещанието се взриви в очакваната буря. Чола Ий се мятеше между ярост към Сарзана и ругатни към нас с Гамелан, задето не сме прозрели козните му. Изтъкнах, че никой от нас не е показал особена прозорливост по отношение на Сарзана, което накара Чола Ий да се разкрещи още по-силно:

— Е, и? Никой от нас не си е приписвал магически способности, за разлика от вас двамата! Нито сме прекарвали и наполовина толкова време в компанията на онзи прокълнат самозванец. Никой от нас...

Тук Гамелан го прекъсна:

— Казаното от вас е вярно, адмирале. Ала миналото е запечатано в кехлибар. Каквото станало — станало. По-разумно ще е да обсъдим бъдещите си планове.

— Бъдещи планове, а? Как можем да пра'им к'вито и да било планове тук — каза Стрикер с ниския си като шепот глас, — в тея непознати води, и то след кат' пуснахме такъв демон на свобода? От'де да знаем к'ва мизерия ни е намислил Сарзанът? Кой знае к'во заклинание на напра'ил — никой да не разбере за бягството му например. А мъртвите не говорят.

— Не мисля, че ще си губи повече времето с нас — каза Гамелан.

— Още по-лошо тогава — изръмжа Дубан. — Рано или късно някой ще се запита как се измъкнал оня от Тристан и ще тръгне да търси нещастниците, дето са му помогнали, тоест нас.

Разприказваха се и другите капитани. Накрая един от тях, Медудут, избухна:

— Тая трижди проклета експедиция ще ни убие всичките! Въобще не трябваше да тръгваме! Трябваше да останем в Ликантия и

да си искаме златото, а лукавите орисианци и извратените им кучки с техните откачени идеи да вървят по дяволите!

Стомана се измъкна с шепот от ножница и Корайс се стрелна през пясъка. Медудут изписка и отскочи назад, но върхът на меча ѝ така или иначе се опря в гърлото му. И други посегнаха към оръжията си; двете с Полило вече бяхме изтеглили наполовина своите.

— Още една дума — изсъска Корайс, — само още една, лайно миризливо, и ще ти е последната.

— Стига! — извиках аз и Корайс се овладя и направи крачка назад, но не сведе меча си. — Нямаме време за глупости! Сарзанът е на свобода, и то благодарение на нас. Гамелан вече зададе най-важния въпрос — какво да правим? Адмирале? Какво предлагате?

Корайс се успокои, прибра меча в ножницата и застана до мен. Но все така не сваляше поглед от корабния капитан.

Нарочно бях прехвърлила топката в полето на Чола Йй. Ако притежаваше някакъв реален талант на водач извън бруталността и уменията да шикалкави, сега беше моментът да го прояви. Дишаше дълбоко в исполински опит да възстанови самообладанието си. Знаех, че има повече основания за гняв от всички ни, не само защото като всички бандити от своя вид се имаше за непогрешим познавач на човешкия характер, макар че именно такива като него се лъжат най-лесно, а и защото очевидно беше разчитал на отправеното му от Сарзана предложение за работа. Сега ръмжеше и си скубеше брадата, но червенината бавно започна да се отлива от страните му, докато обмисляше конкретния ми въпрос.

— За нищо свястно не се сецам — призна накрая. — Никакви блестящи стратегии не ми идват наум, освен една, която ще премълча, защото е толкова тъпа, че не заслужава и присмех дори.

— Никой няма да се присмива — казах аз. — Явно всички тук сме в еднаква степен глупаци.

— Добре тогава — каза адмиралът. — Ето какво успях да измисля. Първо, какви са шансовете Сарзанът да се добере до приятелски бряг? Ако сте права, капитан Антеро, и той е доловил подозренията ви — макар че не мога да се начудя защо точно вие сте минали между капките на могъщото му заклинание, — значи е духнал по-рано от предвиденото, което логично води до заключението, че може и да не се озове там, където е планирал. Може морето да го е

изхвърлило на необитаем остров, или още по-добре — в компанията на канибали. — Чола Ий ни изгледа поред, но опитът му да изобрази оптимизъм се провали с гръм и трясък.

— Едва ли — каза един от другите капитани, Кидай. — Мошеници като него никога не улесняват живота на потърпевшите.

Чола Ий кимна намръщено.

— Може би ако вие, капитан Антеро, направите някакво заклинание с помощта на Гамелан, което да ни каже дали... — Гласът му секна и той не довърши. — Не. Говоря глупости. Дори и за мен е ясно, че това би било като да запалиш фар в мъгла. Забравете какво казах. Не бива да правим нищо, което би привлякло магьосническия поглед на онзи демон. — Замисли се отново, после лицето му се проясни. — Може пък да съм бил твърде черноглед — каза той. — Може пък кой да не разбере, че ние сме пуснали на свобода онзи бич божи, и докато се чудят, ние ще намерим някак пътя към Ориса.

Гамелан поклати глава.

— Де да можех да подкрепя надеждата ви, адмирале. Но описаното от вас развитие на нещата е крайно невероятно. Кония почти сигурно разполага с магьосници, чиито сили не отстъпват на силите на Сарзана, иначе не биха могли да го свалят от власт. И когато някой с неговата сила внезапно се появи на хоризонта, противниците му ще вложат всичко от себе си, за да разберат кой е скъсал веригите му. Не, не бива да се заблуждаваме, че не ще ни бъде потърсена отговорност, не за дълго поне.

— Ами ако поемем назад? — каза Полило. — Да натоварим още припаси на Тристан и после да опънем платната на изток, към познати води? А после ще свърнем на юг с надеждата да избегнем онези рифове и вулкани, които ни препречваха пътя, пък току-виж сме зърнали позната суша, Джейпур или Лаошия дори, а оттам до Ориса е детска игра.

Стрикер и Гамелан отвориха уста едновременно да отговорят и Гамелан даде знак на капитана да каже пръв.

— Лично аз не бих разчитал на тоз зар — каза той. — Пътят е твърде дълъг. При това във води, дет' ги познаваме толкоз, колкот' евтина курва — злато. Ако имахме карти, как да е. Но така хората ни няма да изтраят дълго.

Знаех какво има предвид и бях съгласна — пиратските офицери държаха екипажите си в подчинение с помощта на сила, късмет и консенсус. Една заповед, която да подразни чувствителния слух на недоволните моряци, и бунтът беше в кърпа вързан. Това бяха хора без корен, безсъвестни наемници, които лесно можеха да свалят офицерите си, да избият всички ни и да вдигнат черния флаг. Като нищо можеха да решат, че и тук има хляб за пирати, а не само в познатите води около Ориса. Освен това...

— Дори да не беше така — казах, — дали ще намерим обратния път до Тристан? Няма ли същото заклинание, което е попречило на конианците да открият острова — ако приемем, че Сарзанът е казал истината поне за това, — няма ли да попречи и на нас сега, когато несъмнено сме негови врагове?

— Именно — съгласи се Гамелан. — Тъкмо това се канех да кажа. Не. Не можем да тръгнем назад.

— Но не можем и да плаваме слепешката, по дяволите — сопна се Фокас, щурманът на Чола Ий.

— Така е — казах аз. — Не забравяйте обаче, че разполагаме с пръчкокартата, а вече се убедихме, че тя върши работа. Ако успеем да я разгадаем докрай, няма да плаваме слепешката.

— Не е достатъчно — възрази Стрикер.

— Не е, вярно — съгласих се аз. — Но не виждам някой да има по-добър план. Предлагам следното — продължаваме в посока юг — югозапад и се оглеждаме за обитаем и цивилизован остров. Пускаме смело котва в пристанището му и казваме истината — или поне част от нея. Че сме изследователска експедиция, която се е изгубила. Идваме от велика търговска империя с надеждата да установим търговски връзки със Запада. И че онзи, който ни помогне да се ориентираме и ни посочи пътя към дома, ще извлече голяма изгода за себе си. Бихме могли също да намекнем, че страната ни разполага с могъщи магьосници, които ще потърсят отмъщение, ако ни сполети нещо лошо. С малко късмет може да измолим заклинание от техните магьосници, или още по-добре, понеже така опасността да излезе наяве участието ни в бягството на Сарзана намалява, да се сдобием с указания за посоките от някой корабен капитан или навигатор. Може да имат мореплавателна гилдия като онази в Редонд.

Чу се одобрително мърморене. Стрикер изсъска, което според мен трябва да означаваше подкрепа. Чола Ий плъзна поглед по другите моряци и кимна с голямата си глава.

— Възможно е — каза той. — Възможно е. Ако не друго, планът е смел. По-добре така, отколкото да се влачим без посока, докато ни открият. Никак не е зле за една жена и не се различава съществено от онова, което сам се канех да предложа.

Корайс и Полило настръхнаха, но това си остана единственият външен признак на негодуванието им. Самата аз нямах нищо против Чола Ий да си припише заслугите за плана — ако смътната ми идея въобще можеше да се нарече план. Реших да си затворя очите и за пренебрежителния намек относно пола ми. Чола Ий си беше такъв.

— Най-важното — продължих — е да действваме бързо. Гамелан е прав — рано или късно ролята ни в освобождаването на Сарзана ще излезе наяве. Добре ще е да сме далеч от конианските острови, когато това стане.

Скоро стигнахме до решение. Опъваме платната и продължаваме напред. И докато търсим подходящ пристан, сравняваме всеки подминат остров с пръчкокартата, докато не успеем да триангулираме местонахождението си, след което можем да се захванем с изработването на своя карта.

Когато се върнахме на кораба, Гамелан ме дръпна настрана.

— Мисля, че идеята ти е добра, Рейли, възможно най-добрата в тази ситуация, макар и да не е свършена, както каза и самата ти. Остава обаче един проблем, който не сме обмислили.

— Сарзанът — казах аз.

— Разбира се. И без магия е ясно, че ще направи постъпки да си върне трона по най-бързия начин и без да пести заклинания и чужда кръв, което е още една причина да се махнем оттук. Да не говорим, че като го освободихме, си навлякохме ужасен дълг, тежка кръвнина.

— Знам. — Това ми тежеше най-много. Стореното опетняваше всички ни, макар да бяхме допуснали грешката си неволно и под давлением на магия. — Как бихме могли да го компенсираме? Или да го намалим поне?

— Не знам — изнурено отвърна жрецът. — Не знам. Знам обаче, че по един или друг начин ще си платим за стореното.

Корайс беше вързала над лакътя си ивица пъстра коприна.

— Дала си клетва? — попитах я.

Тя кимна.

— Откъснах това парче от една от робите на Сарзана. Да ми напомня как ме посрами това копеле. Кълна се, Рейли, пред теб, пред Маранония, пред Те-Деит и пред бога на домашното си огнище, че когато се срещнем отново — а усещам, че още не сме се отървали от него, — ще му платя с кръв заради онова, което ми стори!

През следващите няколко дни не видяхме признаци на развита цивилизация. Островите, които подминавахме, бяха малки и скалисти, а селцата, впили нокти и зъби в склоновете им, едва ли разполагаха с магьосниците и мореплавателите, които ни бяха нужни. На няколко пъти поехме риска да се приближим до рибарски лодки, от които купихме прясна риба срещу златни монети. И медни биха свършили работа, разбира се, но освен риба ние търсехме и информация. Канех рибарите да се качат на борда и ги заговорях за живота им, като постепенно преминавах към въпросите, които ни интересуваха.

Не че научихме много. Всеки остров беше независим и почти не поддържаше връзка с околните или с „хората със светлините“, които живеели в южната част на архипелага. Да се плава отвъд тази островна група било опасно, почти нямало суша, а само открито море с множество рифове, там били и прословутите Зарове на Исполина — скални колони, заобиколени от опасни течения, които подхващали корабите и ги натиквали в смъртоносната прегръдка на Заровете.

Обясниха и защо не поддържат търговски контакти с южните конианци — просто нямали какво да им предложат, нито пък проявявали интерес към техните неща. Не, не познавали нито един изтъкнат магьосник, и толкова по-добре. Един каза, че бил чувал истории за голяма война между лордове и магьосници преди известно време, война, която завършила с погром над магьосниците. Каза също, че за целта били призовани морски демони. Реших, че е чул слухове за поражението на Сарзана. Единствените „магьосници“, които познавал, били селските вещици, които викали рибата и понякога давали на рибарите по някоя торба с вятър, за да се приберат лодките по живо по

здро̀во у дома, а в краен случай малък талисман, който да ги пази от буря.

Колкото до навигатори с техните карти, астралаби и компаси, такива хора нямало сред тях. Местните излизали за риба във водите около острова си, друго не им трябвало. Най-много половин ден в едната посока и още толкова да се върнат, а всяко тукашно момче познавало родните води около селото много преди да го пуснат зад руля. А ако буря отнесе някоя лодка навътре в морето, е, тогава всичко зависело от късмета и боговете. Ако боговете били благосклонни, лодката можело и да намери пътя към родния бряг. Иначе...

От разговорите с рибарите разбрахме, че онова, което търсим, най-вероятно лежи на юг. Отвъд Заровете на Исполина, които били хвърлени там от чудовищни създания в самото начало на историята, след като чудовищата играли на зарове срещу хората и загубили. Мизата били същите тези рибарски островчета. Но трябвало да внимаваме, а най-добре да изчакаме няколко седмици, докато летните бури утихнат.

Само че ние не разполагахме с толкова време. Продължихме напред и с всеки ден островите около нас оредяваха, а морето ставаше по-бурно, браздено от големи зелени вълни, които сякаш идваха от много далеч, събирайки сила по пътя си.

В море като това плаването с малките ни галери беше неприятно и мокро, но вече знаех, че повратливите леки кораби на Чола Ий могат да издържат и на най-силната буря. В крайна сметка бяхме оцелели след гигантските вълни на властелина. Така че, спокойни, макар и с разбъркани стомаси заради силното вълнение, ние се носехме напред, все по-далеч от обитаемите островчета, все по-близо до сърцето на Кония.

Една сутрин, малко след зазоряване, вахтеният забеляза платна на хоризонта. Едно, а после още три, когато скъсихме разстоянието. Свикахме спешно съвещание. Да избегнем ли срещата? Или да се приближим? Чола Ий каза, че трябвало да действваме смело. Имали сме значително числено превъзходство, вероятно сме били и по-бързи, а ако онези се окажели враждебно настроени, е, за гвардейките не знаел, но неговите мъже вече нямали търпение да измият с кръв солта от мечовете си, особено ако се очертавала и някаква плячка. А така сме

можели и да изпробваме подхода си на практика, вместо да влезем слепешката в някое пристанище и да попаднем в капан.

Променихме курса си към четирите кораба. Сега плавахме почти право на изток, вятърът духаше дясно на борд и галерите се люшкаха повече и отпреди. Морето ставаше все по-бурно, вятърът набираше сила, заваля и дъжд, който се лееше на пелени по палубите. Още не беше станало обяд, а беше тъмно като в есенна привечер.

— Кат' гледам, май лошо ни се пише — каза Стрикер. — Онез рибари явно не се шегуваха за летните бури.

Дубан го дръпна към стойката, на която беше прикрепено дългото ни атмосферно стъкло. Тръгнах с тях. Стрикер почука стъклото, прецени нивото, до което беше спаднала течността вътре, и подсвирна.

— М-да — каза Дубан, повишил глас, за да надвика воя на вятъра. — За няма и три часа е спаднало с цял пръст. Няма да ни се размине, капитане.

— Така изглежда — съгласи се Стрикер. — Предупреди сички да се вържат. И сички огньове на галерата да се угасят. Лодките да са вързани двойно, греблата да се подсигурят. — После се обърна към мен. — Кап'тан Антеро, ко обичате. Може ли да пратите от ваш'те гвардейки да помогнат с привързването на товара в трюма? Аз ще пратя мои хора да им казват кое как.

Извиках на Корайс да направи каквото иска Стрикер. Тя кимна, после погледна над рамото ми и очите ѝ се разшириха.

Обърнах се и на свой ред зяпнах. Заради предстоящата буря съвсем бях забравила за конианските кораби. Сега ни делиаха само няколкостотин метра и ги виждахме ясно въпреки дъжда. Три от тях бяха сравнително малки, приблизително два пъти колкото нашите галери. Всеки имаше по три мачти с триъгълни платна, високи корпуси и издигната кърмова палуба от средата на кораба до задния край. Ала не те, а четвъртият кораб ни накара да зяпнем.

Беше галера, но такава, каквато нито бях виждала, нито си бях представяла. Реших, че е поне десет пъти по-дълга от нашите кораби и също толкова широка. Имаше само един ред гребла, затова пък изумително дълги. Излизаха от дупки ниско в корпуса и не се виждаше колко мъже се трудят над тях, но нямаше начин да са по-малко от петима или дори шестима на всяка пейка. Над главната палуба имаше

още една, голяма почти колкото нея, и още една върху втората. Може би именно последната, най-горна палуба беше отговорна за чудатия вид на галерата, защото крепеше три каюти или по-скоро къщурки с островърхи покриви с извити нагоре ъгли. Дървенията беше покрита с изящна резба. Всички каюти имаха големи кръгли прозорци, люкове със същата форма имаше и по стените на голямата кабина на долната палуба. Тежки парапети обточваха палубите, а стълбите между отделните нива приличаха повече на стълбище между етажите на къща. Накратко, корабът приличаше на двуетажна вила или на малък селски храм, сдобил се незнайно как с корпус и пуснат да плава по морето. В средата на кораба имаше една-единствена мачта с квадратно платно и с двойно спомагателно с триъгълна форма, опънато напреки на дълга рея, която изглеждаше приспособена от дървесен ствол.

— Ега ти водния бръмбар — каза Стрикер. Галерата наистина приличаше на дървен бръмбар, който пляска с крачка по водата. Дългите ѝ весла пореха морето и вдигаха почти толкова пръски, колкото и вятърът.

— Не му завиждам на онзи, дето я управлява в буря кат' таз — каза Дубан. — Виждаш ли как вятърът я носи настрани, а истинското представление дори не е започнало още. Сигур' е с плоско дъно кат' баржа.

Не беше нужно да си експерт по корабоплаване, за да разбереш, че са прави — виждаха се десет, не, четиринайсет мъже, които натискаха с всички сили двоен румпел, свързан с чудовищния рул, който зърнах за миг, когато корабът попадна в яма, заби нос във връхлитащата вълна и вирна кърмата си във въздуха. Моряци се тълпяха около платната.

— Какво е това нещо? — попита Полило.

— Не знам — каза Стрикер. — Кат' го гледам колко е тромав, сигурно е търговски кораб за крайбрежно плаване. Но с толкоз много моряци... кат' мравки са го налазили. Каква ли търговия върти, че да плаща на екипаж кат' този? Може пък да е боен кораб. Ма как се бие е въпросът! Ко има таран — а кат' го гледам как се клатушка, нищо чудно и да има — не виждам как може да го използва по предназначение, освен ако не се цели в някой, дет' е пуснал котва. К'во пък, конианците може да се напиват кат' свини преди битка и после да налитат на сичко, дет' им се изпречи пред кривогледия поглед. Или

пък само приближават корабите си и почват да се колят, докато не останат глави за рязане. — Тук Стрикер се замисли. — Интересно ще е — каза след малко — к'во можем направи срещу такъв кораб, като се има предвид товарът, с който сигур са натъпкани трюмовете му.

Същото беше хрумвало и на мен между другото, за което побързах да се сритам мислено по кокалчетата. Нима се превръщах в същия плячкаджия като хората на Чола Ий? Корабите имат и други предназначения освен война и плячка, нали така. И все пак... представих си как четири-пет бързи галери се спускат връз бегемот като този — като глутница вълци, нападаща огромна мечка. Прибрах настрани тази мисъл за анализ в по-спокойни времена.

Трите по-малки кораба очевидно ескортираха четвъртия. В началото се бяха движили във формация стрела пред големия кораб, но после бяха променили курса си и в момента се намираха между нас и повереника си.

— Вардят го, мамка им — каза Дубан. — К'во ли не бих дал да ме пуснат за един час в трюмовете на тая хлебарка. Жалко, че имаме друга работа с тях.

Сигнални флагове литнаха към върховете на мачтите на ескортиращите кораби. Не можехме да ги разчетем, но без съмнение отправяха предизвикателство — откъде сме се взели и какви са намеренията ни? Погледнах към флагманския кораб да видя как ще отвърне Чола Ий. Заложил бе на един-единствен голям бял флаг, явно с идеята, че дори в тези непознати води бялото е знак за мирни намерения. Казах на Стрикер да направи същото.

Ала тук белият флаг, изглежда, означаваше друго, или пък непознатите кораби не повярваха на твърдението ни, защото видях въоръжени мъже да изскачат на палубите и да заемат позиции до парапетите, а по два леки катапулта бяха приведени в готовност на предните палуби.

— Стрикер — наредих аз, — дай сигнал на Чола Ий да изостане. Онези явно смятат, че се готвим за нападение.

— В такова време? Абсурд — каза той, но предаде нареждането ми на дежурния помощник-капитан.

— Ще изостанем, но така, че да не ги губим от поглед — реших аз. — А когато бурята премине, ще ги наближим само с един кораб.

— Сигнал от адмирал Йй, сър — извика дежурният. — Всички кораби... да продължат по свое усмотрение. Посока юг-югоизток по вятъра. Сбор по-късно... Само това успях да разчета, сър.

Нямахме повече време да се тревожим за чуждоземните кораби, защото бурята се развихри в пълната си мощ. Въздухът тежеше от водни пръски. Вятърът виеше пронизително. Преброих един, два... само три от нашите кораби се виждаха в сумрака, а скоро и те изчезнаха от поглед. Колкото до конианците, те вече се бяха изгубили в бурята.

— Как е стъклото? — попита Стрикер.

— Продължава да пада!

Стрикер изпсува. Излая цял куп заповеди и работни групи плъзнаха напред по ураганния мостик да приберат платната. Остана само допълнителното на фокмачтата. Главната мачта и реята бяха свалени и чух Стрикер да ругае Дубан, че неги е свалил още преди час. Остана ми малко време да се запитам дали убийството на Клисара няма да има допълнителни неприятни последствия освен очевидните, защото по отношението на Стрикер към новия щурман ставаше ясно, че не го цени и наполовина колкото стария.

Наредих на гвардейките да слязат в трюма. Полило, пребледняла, ме дръпна настрана и се закле, че предпочита някоя вълна да я отнесе зад борда, отколкото да се задуши от вонята на собственото си повръщано в трюма. Съжалих я и й казах да се върже здраво за парапета на бакборда и да помага при нужда на кормчията. Стрикер вече беше пратил двама мъже при румпела, но дори те с мъка удържаха кораба по курса му. Слязох долу и пратих Дика и още две жени да се погрижат за Гамелан в каютата му, като преди да тръгнат, тихо, но изрично ги предупредих, че ако стане най-лошото, животът на магьосника е по-важен от техния и следва да действат съобразно с това. Те кимнаха с разбиране и хукнаха да изпълнят заповедта.

Върнах се на палубата, вързах въже около кръста си и го затегнах за парапета с три-четири метра свободна дължина, така че да се движа безпрепятствено в рамките на малкия кварталдек. Стрикер и Дубан направиха същото.

Ветровете сякаш се надвикваха, издигаха гласове до пронизително кресчендо. Такелажът скърцаше като нож по стъкло. Скоро вълните започнаха да заливат палубата. Добре че бяхме успели

да свалим навреме мачтата, защото всеки, дръзнал да излезе на палубата сега, би бил пометен моментално в морето. Сякаш изобщо не бяхме на кораб, а на два квадратни сала — фордека и кварталдека, — свързани по неведом начин, които се носят през бурята.

Ала най-странно от всичко беше нещо, което никога няма да чуете от старите моряци, които се хвалят на чашка ракия за преживените бури — времето беше задушно и някак кално като в тропиците. Вълните, които ни заливаха, бяха топли като кръв.

Вятърът ни носеше на юг и нямаше никакъв начин да спазим наредената от Чола Ий посока юг — югоизток. А после от изток ни връхлетя страничен вятър и корабът затанцува по вълните като полудял. Полило се беше придвижила до румпела и напрягаше мишци заедно с двамата моряци в опит да удържат курса. Океанът беше придобил сивкав оттенък, виещият вятър отвяваше пяната от гребените на вълните и браздеше допълнително водата. Трудно беше да се каже къде свършва въздухът и къде започва водата. Ветровете за миг утигнаха и зърнах зад нас друга орисианска галера. После бурята отново я скри.

Страничният вятър отклоняваше кораба ни от курса и Стрикер извика в ухото ми, че има опасност да се обърнем направо на вятъра. И проблемът не бил само в урагана, добави той. Влачело ни течение, толкова силно, все едно сме яхнали пролетното пълноводие на някоя орисианска река. Задължително било да спуснем плаващата котва. След което ми обясни какво трябвало да се направи. Знаех къде е боцманският склад — в предната част на трюма, затова се добрах някак до един капак в палубата, изчаках паузата между две вълни, отворих го и скочих долу.

Ако на палубата цареше ад, то долу беше още по-зле. Попаднах в лудешки подмятан ковчег, осветен само от мъждивата светлина, процеждаща се през няколко малки прозорчета от дебело стъкло, вградени в тавана. Въздухът беше задушен и вонеше на пот, мръсни тела, баят хляб, плесен, повръщано и лайна. Явно не всичко бе прикрепено навреме — някакъв сандък от камбуза се пързеляше насам-натам и едва не затисна един моряк. Метална посуда дрънчеше по пода, а под подметките на ботушите ми хрущяха чирепи от счупени глинени съдове.

Моряците на Стрикер се справяха с положението кой както може. Някои се опитваха да се развличат с истории и аз се чудех какво толкова намират да си разказват в момент като този. Други се молеха. Трети просто седяха привързани кой където е намерил и чакаха, вперили празни погледи в пространството. Неколцина се преструваха, че не им пука, и играеха на зарове върху едно одеяло, макар да ми се стори, че никой не е съвсем сигурен каква е мизата. Един обаче, стар сивобрад моряк, чието име съм запомнила — Бертулф, надминаваше всички. Беше вързал хамака си за таванските греди, пролазил беше в него и спеше. Знам, че не се правеше на заспал, защото го чух да хърка, а в сравнение с дъха му и отходен канал би ухаел на рози.

Колкото до моите гвардейки, те се справяха доста добре предвид ситуацията. Нямаше признаци на паника и безредие, макар никой да не ги беше подготвил за такова преживяване. Поредното доказателство, че за да ти е лесно в боя, трябва да се потиш здраво на полигона. Взех Клижес и Еббо, и двете силни почти колкото Полило, и трите с клатушкане тръгнахме към предната част на трюма.

Стигнали бяхме почти до стъпалата към главната мачта, когато надуших нещо. Дим! Дървените напоени с катран кораби могат да пламнат като факла за нула време; чувала бях разкази за попаднали в буря кораби, които потъвали не заради вятъра и вълните, а заради избухнал на борда пожар. Стори ми се, че съзирам тънка струйка дим близо до прикрепен към палубата шкаф, в който държаха тенджерите и тавите на готвача. Хукнах натам, махнах резето, вратата се отвори и валмо дим изригна от шкафа. Някой извика „пожар“, чух тропот на крака, удари и крясъци, но не им обърнах внимание. Заоглеждах се трескаво за вода, не видях нищо, остана ми миг, колкото да си дам сметка за иронията на ситуацията, после зърнах вързана за гредите кофа, изтръгнах я и лиснах съдържанието ѝ в шкафа. Вдигна се кълбо от пара, през рева на вятъра вън се чу съскане. Едва не повърнах. Но важното беше, че клозетната кофа свърши работа — димът се разнесе, огънят угасна.

Огледах се за виновника и веднага го забелязах. Готвачът. Беше се свил зад една преградна стена. Тръгнах към него, а той заотстъпва, вдигнал ръце, сякаш да се предпази от удар.

— Аз такова... само малко прахан беше... не съм искал да... мислех, че няма опасност... само колкото да подклада огъня, когато

вятърът утихне... — А после и двете му ръце литнаха във въздуха като за молитва и той се срина на пода.

Сант, морякът с разплутия нос, се наведе и избърса мокрото острие на кинжала си в дрехата на трупа. После се изправи, прибра ножа в канията и ме погледна.

— Ко някой е решил да ме убива, по-добре пръв да му видя сметката. — Изсмя се прегракнало. — Пък и това тъпо копеле една риба не можеше да сготви кат' хората.

Не казах нищо, само минах покрай него. Имах си по-неотложни грижи. Наказанието му беше работа на Стрикер и Дубан, ако изобщо сметнеха, че е извършил някакво престъпление. Аз гледах да не се бъркам в отношенията между моряците и налагането на дисциплина.

Добрахме се до боцманския склад, смъкнахме голяма намотка дебело въже и тръгнахме обратно през трюма към палубата.

Бурята се беше разбесняла още повече, макар че допреди малко това би ми се сторило невъзможно. Вселената се беше свила до нашия кораб и бурята. Едва различавах носа през проливния дъжд. Като следвахме инструкциите на Стрикер, направихме примка и вързахме здраво въжето при кърмата, а после го прехвърлихме през борда. Разликата се усети веднага — корабът спря да се люшка като пияница и курсът се изправи. Появи се обаче едно неприятно подръпване, защото плаващата котва се изпъваше рязко при всяка вълна.

А вълните бяха големи. Зададе се една особено висока, аз успях да сграбча Клижес и да се хвана слепешката за някаква опора, видях Еббо да се хвърля по корем, а после вълната се стовари отгоре ни. Усетих същото завихряне и теглене като при вулканичните вълни, предизвикани от властелина. Ала тази продължи само половин вечност и се оттече. Изправих се, подадох ръка на Клижес... и се смразих, когато погледът ми попадна върху парапета. Вълната беше откъртила цели четири стъпки от него, отнесла го беше, а с него и Еббо! Допълзях дотам и погледнах надолу. Далеч зад кърмата зърнах за миг бяла ръка, а може да е било и плод на въображението ми. Стиснах очи да прогоня стичащата се по лицето ми вода, а когато ги отворих, от ръката нямаше и помен.

Дубан — беше се придвижил до мен — изръмжа:

— Може пък таз жертва да умилостиви бурята.

Едва не го ударих, но каква полза? Може и да беше прав. Отправих към Маранония кратка молитва за копиеноска Еббо и се заклях да направя жертвоприношение за упокой на душата ѝ, когато се върнем в Ориса. За нея, както и за толкова много други мои гвардейки. Но сега не му беше времето за скръб, защото бурята отново ни беше сграбчила в зъбите си и ни разтърсваше свирепо както териерите на брат ми тръскат уловен плъх.

И така до безкрай. Плаващата котва помагаше в известна степен, но недостатъчно. Корабът се тресеше под ударите на заливащите ни вълни и започнах да се чудя още колко ще издържи корпусът на това мъчение. Попитах Стрикер, но той само сви рамене.

Трябваше ни нещо, което да успокои морето. Сигурно за стотен път съжалих, че Гамелан е загубил силата си. Иначе все щеше да измисли някое полезно заклинание, като например да обвие кораба с мехур на спокойствие, дремещо езерце сред бурята или нещо такова. Давах си сметка, че само жрец с изключителна сила би могъл да направи нещо срещу ураган като този. Мислих, мислих — и измислих. Масло. Стрикер бе казал, че в трюма имаме няколко бурета олио за готвене и една-две стомни минерално масло, с което мажехме оръжията да не ръждясват.

Ухилих се до уши — лесна работа. Осени ме точно в онзи момент, в разгара на бурята, заедно със смътен спомен от детството — помня как гледах умърлушено странните драскулки, които, изглежда, значеха нещо за всички останали, но за мен си оставаха пълна загадка, докато един ден най-внезапно не ги навързах и не установих, че вече мога да чета. По подобен начин прогледнах и сега и проумях онова, което Гамелан ми беше разказвал за „единната естествена сила“ на Дженъс Грейклок. Ако теорията на Грейклок беше вярна, в което не се съмнявах, значи имаше много пътища към една и съща цел, толкова, колкото умът на човек или демон може да измисли. Колкото до необходимите материали...

Беше все едно в ума ми е заседнал някакъв брадат педант, като частните учители на брат ми, да речем, само че моят педант наистина си разбираше от работата. Та този тип занарежда в ухото ми: „Масло, хм, да. Маслото е течно, а всички течности имат еднакви свойства, нали така? Следователно номерът е да...“

Номерът беше лесен, а и нямаше нужда да слизам пак в трюма. Грабнах канчето, което висеше на кацата с вода за пиене, закрепена близо до румпела, и го вдигнах пред себе си. Леещият се дъжд го напълни за нула време. Отворих вратата на шкафчето под компасната кутия и открих шишенцето с масло, с което допълвах стъкленото контейнерче на компасната игла. Стъпих стабилно с широко разтворени крака да оберя клатушкането на кораба, магнах тапата на шишенцето и капнах няколко капки в канчето с водата.

Думите сякаш сами напираха на езика ми:

*— Чуй ме, вода.
Спаси ни от беда.
Сестра си приеми,
до теб я прислони,
в нея се превърни.
Едно дихание,
едно създание.
Двете сте едно —
като нея си масло.*

... и канчето беше пълно с масло.

Нататък беше лесно — изсипахме пясъка от противопожарните ведре, изчаквахме дъждът да ги напълни, капвахме по няколко капки масло във всяко и после ги изливахме през борда. Полило вложи цялата си сила да държи румпела стабилен, докато ние четиримата изливахме ведро след ведро във водата.

Окуражена от успеха, си пробвах късмета с още едно заклинание. Казах на мъжете да допират всяко ведро до ахтерщевена, преди да го излеят през борда, и занареждах:

*— От кораб родена
ти кораба следвай.
След майка си тичай,
далече не бягай
и помежду ви нищо не пускай.*

Не можах да преценя дали и доколко подейства това заклинание. Маслото сякаш наистина се лепна за кърмата и ни следваше като разлив от огромна бъчва с пробойна, но може да се дължеше и на всмукването, породено от движението на кораба. Във всеки случай не оправда напълно очакванията ми — бях си представяла как кротуваме доволно в средата на спокойно езерце сред бурните води.

Ала частичният успех на второто заклинание не беше толкова важен. Маслото уталожи водата и все по-малко вълни заливаха палубата, особено откъм кърмата. Не че изведнъж се намерихме в безопасност. Ветровете все така виеха и корабът подскачаше както преди.

Имаше и друг проблем — страничното клатене явно разбалансираше кораба и след всяка вълна затаявахме дъх, килнати сякаш в безтегловност, преди галерата да заеме нормалния си строеж. Може би най-широката част на дъното се пълнеше с вода или пък вълните ни накланяха повече, отколкото бяха предвидили конструкторите на този тип галери. При едно такова накланяне увиснах на ръце от парапета на левия борд, а вързаната за румпела Полило се озова почти директно под мен. Останахме така сякаш цяла вечност, после корабът простена и неохотно политна назад. Дори с плаващата котва и маслото ситуацията не вещаеше нищо добро.

Мина време. Трябва да са били само няколко часа, защото не помня да е ставало тъмно. Помня само вода, вятър и бясно люлеене, което ме блъскаше насам-натам, докато по тялото ми не остана здраво място. Само две неща помня ясно от този период — смених Полило на румпела, а двама други моряци смениха кормчиите. Лицето на Полило беше червено като домати. Първо помислих, че се е зачервила от усилието, но после осъзнах, че й тече кръв. Вятърът беше толкова силен, че режеше кожата като с нож. Заповядах й да слезе долу. Тя ме погледна с празен поглед, после кимна умърлушено. Другият ми спомен е как една вълна ни повдигна, като едва не ни обърна направо на вятъра, и ни понесе на гребена си, а аз благодарих на Те-Дейт за плаващата котва. Наклонът ни беше толкова голям, че се плъзгахме по вълната едва ли не на калкан. Погледнах надолу й едва не изпищях. В пропастта под нас се виждаше чудовищната конианска галера, с раздрано платно, счупена през средата мачта, пусти палуби, без

кормчия. За миг си помислих, че ще се стоварим отгоре ѝ, удар, който щеше да смели на трески и двата кораба, но после галерата изчезна зад нас, погълната от бурята.

Останаха само вятърът, водата и страхът.

А после изведнъж се озовахме под ясно слънчево небе.

Ако бяха само синьото небе и силното слънце, като нищо можехме да решим, че нечия могъща и благотворна магия ни е пренесла в спокойно море посред лято, море, което приканва за любовна разходка с лодка. Уви, бяхме попаднали в гигантски водовъртеж, вълни ни блъскаха от всички страни, вятърът жулеше от всички посоки на компаса. Довя ято чайки и ги отнесе нанякъде.

Зърнах още веднъж конианската галера, подскачаше в пиански танц по вълните. Право пред нас се издигаха рифове и скали, познах ги по описанията на рибарите — Заровете на Исполина. Течението влачеше и двата кораба към гибел. Огромни скали, рифове и каменни колони стърчаха от полуделия океан. Нямахше и петънце в зелено или дори в кафявото на пръстта, нищо освен голи скали.

Дубан и Стрикер се разкрещяха едновременно на вързаните за пейките гребци да хващат веслата. Дотича Дика да ми каже, че Гамелан искал да се качи на палубата, но аз я пратих обратно със заръка да го държи в каютата. Дори за нас, зрящите, беше трудно да се задържим на палубата.

Моряците успяха някак да вдигнат главната мачта, развиха и част от платното. Това се оказа достатъчно, за да компенсираме течението, и греблата бавно ни изведоха от непосредствената опасност.

Ала нямаше какво да спаси конианския кораб. Течението го тласкаше безмилостно към гибел. От всички островчета и рифове, съставляващи Заровете на Исполина, галерата се насочваше към най-смъртоносните. Остри зъбери стърчаха право нагоре като пръстите на присвита в шепя ръка или по-скоро като зъбите на раззината паст. Между зъберите имаше разстояния, но твърде тесни дори за най-опитния капитан в най-спокойно море. Ескортиращите кораби не се виждаха никъде. Изглежда, бурята ги беше потопила.

През натежалия от водни пръски въздух виждах как конианските моряци се щурат по палубата на галерата и се опитват да импровизират от подръчни материали нещо като платно върху остатъка от пречупената мачта. Успяха да издигнат парче кафяв

брезент и се обнадеждих, но само секунди по-късно вятърът го изтръгна. Гребците натискаха трескаво греблата, но явно бяха изпаднали в паника, защото в действията им липсваше всякакъв синхрон. Корабът се наклони и едва не се обърна направо на вятъра, едва не се удари и в огромна канара, голяма колкото самия него, но в последния момент съдбата се смили и корабът само забърса скалата. Греблата от тази му страна се натрошиха като клечки за зъби. Сега вече конианският кораб беше напълно неуправляем.

Полило, забравила морската си болест, дойде при мен и викна:

— Можем ли да направим нещо?

Не знаех.

— Не може просто да... да ги гледаме как умират — добави тя.

Погледнах Стрикер.

— Капитане?

Той поклати глава.

— Ко нещастното копеле беше по-малко, а морето — по-спокойно, и ако трижди проклетото течение не дърпаше така, сигур' бихме могли да се приближим, да им хвърлим въже и да ги издърпаме. Но... мама му стара! Нищо не можем направи! — Погледът му ме подмина и се спря върху другия кораб, който все така приближаваше скалите. — Закответе го бе, тъпи копелета такива! Пуснете нек'во желязо във водата!

И сякаш го чува, защото видях дребни фигурки да се борят с единствената котва, която съзирах на кораба. Спуснаха я, въжето се проточи след нея и на мен ми останаха няколко секунди да се помоля за непознатите моряци и пътници, преди то да се изпъне докрай. Уви, течението не се трогна от тази тънка човешка нишка, влачеше ли, влачеше кораба към унищожението и миг по-късно галерата се разтърси — въжето на котвата се скъса и освободеният му край изплющя по палубата.

И корабът налетя на скалите. Поредната вълна го повдигна и го понесе към разположените в полукръг каменни зъбери. Но имаше и други скали преди тях и конианският кораб се стовари отгоре им. Явно бяха току под повърхността, защото когато вълната се отдръпна, галерата остана набучена, почти изцяло над водата, и аз видях обшивката по дъното ѝ и тарана при носа, издялан в образа на някакъв

техен си легендарен звяр. А после морето се надигна и заля главната палуба.

— Нема да се задържи дълго там — каза Стрикер. — Проклетият таран е тежък и скоро ще ѝ пречупи гръбнака.

Погледнах го и той отвърна на погледа ми. Понечи да каже нещо, отказа се, после пак отвори уста, а накрая я затвори едно и тръсна глава.

От галерата най-сетне ни видяха, все повече лица се обръщаха към нас, хората махаха трескаво с ръце, умоляваха ни да направим нещо, каквото и да било.

— Ако ми дадеш достатъчно моряци за лодката, ще се опитам да ги изтегля — казах аз.

— Абсурд — каза Стрикер. — Не и в море кат' т'ва.

— А ако мина оттам? — Посочих му едно място отгатакъ извивката на зъберите. Течението ги заобикаляше от двете страни и продължаваше напред и ми се стори, че вътре в образувания от зъберите и течението кръг морето е спокойно, точно както висока стена разделя ураганен вятър и пази завет на прислониците се под нея. — Ако се придвижим по посока на вятъра и спрем, не може ли да проврем лодка между зъберите и да се приближим изотзад?

Дубан слушаше разговора ни.

— Аз на такваз лодка се не качвам! И проклет да съм, ако пусна и моряците си на нея.

Стрикер се обърна и го погледна. Бившият отговорник на гребците сведе очи. Може би точно това определи решението на Стрикер. Така или иначе, той се обърна отново към мен и кимна.

— Права си. Тря'а да направим нещо. Иначе морските богове ще надушат страха ни и ще подпечатат същата съдба и за нас. Освен т'ва — добави той — на оная галера може да има богаташчета, готови да позлатят спасителите си, а някъде сигурно има семейства, дет' биха дали мило и драго да получат труп, който да погребат кат' хората. Дубан, ще направим както тя иска!

Разбира се, нямаше начин един моряк наемник да остави дори беглото впечатление у слушателите си, че е способен на съчувствие или че прави нещо просто от добро сърце. Често си спомням за онзи момент и се надявам боговете да дадат на Стрикер миг-два почивка от каквито там ужаси са му отредили заради сторените грехове.

Дубан се навъси, но даде нужните заповеди. Греблата се задвижиха и поехме бавно напред покрай рифовете. Откъм конианския кораб отново се размахаха ръце, ала този път в израз на гняв. Лесно ми беше да си представя писъците и виковете им при мисълта, че ги изоставяме; стори ми се, че ги чувам дори, макар че това би било невъзможно заради воя на вятъра.

Промъкнахме се покрай прегръдката на зъберите и се оставихме за кратко на течението. После завихме с помощта на греблата, за да излезем от задната им страна. Оказа се, че съм била права — и тук мъртвото течение беше силно, но морето не вилнееше и наполовина колкото преди. Не че имах време да се оглеждам — бях твърде заета да омагьосвам вода в масло и да я изливам през борда. Когато стигнахме набелязаната позиция, Стрикер ми извика.

Петнайсетина моряци се бяха събрали под кварталдека. Стрикер попита има ли желаещи за лодката. Никой не помръдна. Не бях и очаквала да има доброволци. Тогава обаче се появи втората изненада за този ден: кльощавият злобар с острата като кинжал брадичка, който все се мъкнеше със Сант, изпсува под нос, изплю се на палубата, изтри плюнката с голата си пета и пристъпи напред, без да каже нещо повече.

— Ще те компенсирам, Фин — каза Стрикер и така научих името на кльощъто.

— Да бе — изръмжа ходещият скелет. — Нищо не ща от тебе, капитане. — Обърна се, плъзна поглед по другите моряци и излая шест имена, сред които и това на Сант. — Ко не друго, поне да се удавя с другарите си по чашка — каза той. — Вие поне знаете как да гребете кат' хората. — Погледна към една от дългите лодки. — Ше ни тря'ат четири... не, осем празни бъчонки. Четири вържете под пейките, та да не потънем, кога вие, жабари такива, ни ръгнете в скалите. Другите четири ги вържете в хамаци и ги закачете на стометрово въже за шамандура. Едно каче напълнете с вода и глейте да има храна за два дни, в случай че морето ни отнесе и тия тука седят с палци в задника, щот' не бързат да ни спасят; и резервни гребла също.

После се обърна към мен.

— Ше додат ли от кучките? Четири ша додат добре, по-силнички да са и да могат да плуват.

— Имаш ги — казах, без да се засягам. Фин си беше гаден кучи син, нямаше две мнения по въпроса. Обърнах се към жените на палубата.

— Желаете?

И естествено, всички пристъпиха напред. Не си направих труда да видя дали някой от мъжете на Стрикер е имал доблестта да се засрами — за тях това без съмнение беше само поредното доказателство, че жени нямат място на борда на кораб, ако не за друго, то защото са пълни глупачки. Избрах четири — пак Клижес, после стрелкинята Локрис, канех се да назова и прашкарка Дацис, която беше по-жилава и от Клижес, когато видях как ме гледа Полило.

И отново проявих слабост, макар да знаех, че е пълна глупост да пусна двама офицери в море като това.

Всичко стана доста по-бързо, отколкото ми отне да ти го разкажа, писарю, и скоро лодката беше готова. Качихме се, прехвърлиха ни през борда и се приготвиха да ни спуснат с въжета до водата. Седях на кърмата с Фин. Той следеше напрегнато вълните, после извика: „Давай!“ и моряците при парапета отпуснаха въжетата. С този вдъхновяващ вик плъснахме в бурното море.

Гребците моментално извадиха веслата и загребаха трескаво да отдалечат лодката от галерата. Родният ни кораб се беше превърнал в смъртен враг, капан опасен колкото зъберите, към които се бяхме насочили. От лодката гледната точка беше много различна — видимостта ни беше силно ограничена, не по-далеч от следващата вълна, а вълнението ни подмяташе както си иска. От кораба сигурно е изглеждало страшно, но тук долу слънцето напичаше и въпреки люлеенето беше почти приятно.

Открих, че съм се ухилила до уши, забеляза го и Фин.

— Искан да додеш, щото имаш магия в костите. Накрая сигур' ще те дъвче некой демон зарад черна магия, ама нема да се удавиш, затуй си ни на късмет — каза той и се изплю през борда. Явно това беше предпочитаният от него препинателен знак за край на изречението.

Отначало не виждахме конианския кораб, защото оставаше зад скалния пръстен. Морето се плискаше с рев в основата на зъберите и идеята ми изведнъж започна да изглежда адски глупава. За разлика от мен, Фин не изглеждаше разтревожен.

— Греблата горе... добре, броя... гребци! Гребци! Гребци! — И се стрелнахме между двата най-близки зъбера все едно бяха колони на мост, а лодката ни беше кану, участващо в речна гонка през лятото.

Преминахме от другата страна и се завъртяхме диво, повлечени от теченията. Сега вече виждах конианския кораб. Видях го и изпсувах. Галерата буквално се огъваше през средата под комбинираното въздействие на рифа, вълните и тежкия таран при носа, които усукваха кила. Вълните заливаха палубите, островърхите покриви на каютите бяха станали на трески. Корпусът се люшкеше върху рифовете и жалното скърцане на обшивката се чуваше дори през воя на вятъра.

Ала още имаше оцелели — пълзяха по палубите, стискаха изпотрошените парапети. Водата около кораба носеше отломки, зърнах и трупове между тях. А после се чу страховит трясък и корабът се сцепи на две. Предната половина се отдели моментално от задържащия я риф и се плъзна, завъртя се, блъсна се в една от скалните колони и се сцепи на парчета.

Сега върху рифа беше останала само кърмовата част, набучена на остриите скали.

— Ше вземем к'вото можем — нареди Фин, сочеше впилите се в кърмата моряци, и лодката ни пое натам. В същия миг оцелелите ни видяха и отново започнаха да викат, да размахват ръце, да молят за помощ, макар че гласовете им не стигаха до нас. Някакъв мъж скочи върху парапета, застина за миг така и макар да му давахме трескаво сигнали, скочи в прибоя. Главата и ръцете му изскочиха за миг над повърхността, после нещастникът потъна и не изплува.

— Тъпак! — изръмжа Фин. — Кат' се приближим, тогаз да скачат. Или да се пуснат по въжета. После ше се фанат за шамандурата... Жалко, че нямаме стълби — каза той толкова спокойно, сякаш разказваше моряшка история в някоя пристанищна кръчма. — Със стълби е най-лесно, кога има таквиз вълни.

Зачудих се какво ли е станало с конианските лодки. Не видях нито една и реших, че или са ги спуснали веднага след като галерата се наниза на рифа, или бурята ги е отнесла преди това. А после видях една да виси при кърмата.

Вече бяхме толкова близо, че различавах отделни лица. Не знам колко души бяха останали на кораба. Десет, двайсет, трийсет може би.

Но след всяка помитаща палубата вълна виждах все по-малко. Успях да се изправа, като опрях колене в гърба на Полило, свих длани пред устата си и извиках: „Сега! Сега!“, после размахвах ръце и засочих нашата лодка.

Първо един, после още моряци скочиха през борда. Някои хвърляха пред себе си дървени отломки, които да използват вместо салове, други си бяха приспособили шамандури, трети скачаха с празни ръце с надеждата да стигнат с плуване до лодката или да намерят нещо подходящо сред отломките, на което да се закрепят, докато ги изтеглим.

И тогава я видях. Не знам защо реших, че е жена — като нищо можеше да е дългокос мъж. Но по някаква причина бях сигурна. Облечена беше в бяло от главата до петите и мокрите дрехи лепнеха по тялото ѝ. Добре че беше топло, иначе да е замръзнала за броени минути. Беше излязла от едната потрошена каюта на горната палуба и сега стоеше при парапета и се оглеждаше. Като че ли не ни виждаше. Държеше се така, сякаш е в шок, а може да беше и ранена.

Викахме и крещяхме, но тя така и не ни забелязваше. Накрая погледна надолу и видя лодката. Кълна се, че се усмихна. А после с много бавни и предпазливи движения се покатери върху парапета, изправи се, все едно се готви за показан скок в любимия си речен вир, но вятърът изду внезапно дрехите ѝ, събори я и тя политна надолу. Превъртя се два пъти, падна във водата и потъна.

Водена не от мисъл, а от някакъв инстинкт, който взе решението вместо мен, аз се метнах в бурните води. Изскочих над повърхността и заплувах към мястото, където я бях видяла да потъва, а течението се пънеше да ме повлече към скалите. Солената вода пареше очите ми, но аз виждах съвсем ясно, виждах кафявото, черното и сивото на опасно близките скали, виждах надвисналото над мен и покрито с рачета дъно на галерата... а после зърнах и нещо бяло.

Задържа се миг на повърхността, после отново изчезна. Свих се в кръста и ритнах силно с крака, заплувах трескаво под водата, надолу и надолу, протегнах ръце, усетих с пръстите си някакъв плат, коприна, стиснах го и го дръпнах към себе си, усетих и размаханите безсилно ръце, след което заритах към повърхността.

Изскочихме над водата и си поех жадно въздух, като се борех едновременно с ръцете ѝ, които се мъчеха да ме завлекат обратно към

дъното; накрая успях да промуша едната си ръка под шията ѝ, а другата — под мишницата, хватка, която я принуди да се обърне по гръб, а след това заплувах с горящи от усилието дробове. Накрая усетих силни ръце, ръце, които можеха да са единствено на Полило, да ме сграбчват и да ме измъкват, мен и онази, която бях спасила, от смъртоносната прегръдка на морето.

ПРИНЦЕСА ЗИА

Следващият ми спомен е как отварям очи и виждам мрачната и едновременно с това язвителна физиономия на Корайс. Опитваше се да придържа главата ми с едната си ръка, докато надига голяма чаша с другата. Каютата вонеше като мръсен кръчмарски парцал.

— Стига си се дърпала, капитане — каза тя. — Разливаш хубавата ракия.

Чак тогава осъзнах какво правя и спрях. Разтворих устни и изгълтах послушно съдържанието на чашата. Ракията подпали стомаха и прочисти главата ми.

— Благодаря — промълвих. — Вече се чувствам като нова... струва ми се.

Подръпнах предницата на нощницата си, подгизнала от разлятата ракия. Кожата ми лепнеше неприятно.

— Май от гърдите ми тече алкохол вместо мляко — засмях се. — Представяш ли си какво биха казали от Гилдията на дойките?

Корайс изсумтя:

— За пръв път ми отказваш питие, капитане. Да не би да си отказала ракията? Така де, вече си по-горе от нас, общуваш си с магьосници и така нататък.

— Мери си приказките — озъбих ѝ се на шега. — Гамелан ми показва едно заклинание, което превръща нахални легатки в плацента.

— Стига да е плацента на легатка, нямам нищо против — отвърна Корайс и напълни отново чашата.

Навън цареше мир и спокойствие. Кротко слънце напичаше през вратата на каютата; миришеше на лениво топло море. Заляха ме спомени и скочих като опарена.

— Какво стана със...

Корайс ми затвори устата с чашата.

— За всичко сме се погрижили — успокой ме тя. — Хайде, пий. По нареждане на Гамелан. Две чаши ракия, подсладени с нещо за проясняване на мозъка, което Исмет стри на прах по негова заповед.

Взех чашата и докато отпивах от еликсира, Корайс ми разказа какво е станало. Първо, заповедите, които съм била избъльвала, когато ме изтеглили обратно на кораба, вече били изпълнени. Не помнех да съм давала заповеди — последният ми спомен беше за студената и мокра прегръдка на Полило, — но не го казах на Корайс, защото противното би значело да наляя още масло в сарказма ѝ. Каза също, че сме се измъкнали от бурята без повече злополуки и като цяло загубите ни изглеждали минимални. Спасени били тринайсет конианци, сред които няколко с дребни наранявания. За всички били положени необходимите грижи.

— А ти за пореден път доказва, че може и да не си най-добрият командир в историята на Маранонската гвардия, но безспорно си командирът с най-голям късмет!

— Водаческите си достойнства ще обсъждам с теб по-късно — изръмжах аз, като с мъка сдържах смеха си. Особеното чувство за хумор на Корайс ми подейства добре и ми напомни за общите ни преживявания — от самото начало та до ден-днешен. Заедно се бяхме потили на тренировъчния плац, ругали ни бяха едни и същи устати инструкторки, изпълнявали бяхме еднакви безумни заповеди, наредени от висшестоящи офицери със съмнителна интелигентност. Накратко, бяхме сестри и по време, не само по оръжие.

— Така значи — не ми остана дължна Корайс. — Лошите новини ще ги оставим за по-късно, а сега ще чуем само добрите. Готово, о, превелика капитанке, ти, която си красива, колкото си мъдра, и си мъдра, колкото си...

— Да ти набутам мръсна набедрена превръзка в устата, легат — казах спокойно. — Разкажи ми за тоя твой прехвален „късмет“, дето уж бил мой.

— Късмет, и още как. От всички хора на света ти успя да спасиш не друг, а принцеса. Конианска принцеса при това.

Зяпнах.

— Значи онази жена...

Корайс кимна.

— Точно. Онова сладко девойче, дето го измъкна от морето, е царска особа, обект на безмерна почит като дирника на кръчмар в деня преди заплата. Не коя да е при това, а самата принцеса Зиа, дъщеря на един от членовете на конианския управителен съвет! И сега ще ни

посрещнат като герои, а не като престъпници! Ще ни дадат всичко каквото поискаме!

Сведох поглед към празната чаша. Не знам какво беше турил Гамелан в ракията, но определено изостряше ума, дори малко повече, отколкото ми се искаше в момента. Там, където Корайс съзираше късмет, аз виждах потенциални неприятности. Какви точно, още не можех да преценя. Скрих предчувствията си от Корайс обаче. Нямаше смисъл да ѝ развалям настроението с циничните си съмнения.

— От твоята уста в ушите на боговете, Корайс — казах и станах от леглото. — Добре ще е да се видя с царския ни улов, преди денят да е свършил.

Съблякох полятата с ракия туника и се поизмих, като се чудех как да се натруфя по подходящ за среща с принцеса начин.

— Още нещо, капитане — каза Корайс. — Сигналчикът на Чола Ий цяла сутрин размахва знаменца като чайка със запек. Адмиралът иска съвещание. Спешно.

— И ще го получи — казах аз. — Кажи да му пратят поздрави от мен и че може да заповяда на кораба ми.

Корайс излезе. Прекратих временно заниманията с тоалета си, за да се погледна в огледалото. Отдавна не се бях допитвала до него. Приключенията ни досега може да бяха съсипали нервите ми, но не и външния ми вид. Кожата ми грееше от здраве, слънцето беше изсветлило косата ми почти до бяло, без да я изсуши, а фигурата ми беше стегната въпреки трупациите се години. Скулите ми изглеждаха по-високи отпреди, бузите ми попадаха в сянката им и всичко това придаваше допълнителна плътност на устните ми. Очите ми бяха ясны, с тънки бръчици в краищата, бръчици, които говореха за авторитет и бяха дори привлекателни, защото прибавяха малко от стипчивостта на отлежало вино към момичешката ми хубост.

Ако си мислиш, че този оглед беше породен от суета, писарю, значи грешиш. Откакто се бях примирила с обучението при Гамелан, най-редовно се сецах за ефекта, който според думите на брат ми оказало интензивното практикуване на магия върху Дженъс Грейклок. Магията изтощила тялото му и той остарял видимо. Е, вярно, че Амалрик имаше предвид експериментите на Дженъс с черна магия, но това по никакъв начин не успокояваше страховете ми. Така че

направеният оглед ми донесе повече облекчение, отколкото задоволство.

Добре де, имаше и зрънце суета, признавам, и тя засягаше кожата ми, която винаги съм смятала за най-привлекателната си черта. Както казах, кожата ми буквално грееше от здраве и това искрено ме зарадва. И си помислих: нищо не заруменява така страните на една жена, колкото щипка власт.

Сложих си от любимия парфюм с аромат на портокалови цветове и се наконтих с най-хубавата си униформа. Стегнах на кръста си портупея с меча, закачих си златната капитанска брошка, сложих си обиците с копието и факлата. Огледах се за последно в огледалото като момиченце, дето се конти с дрехите на майка си.

— Умопомрачителна си, Рейли — вдъхнах си кураж на глас и излязох да се срещна с принцесата.

Корабният дърводелец — истински магьосник, ако питате мен, — беше измагьосал достатъчно място до каютата на Гамелан, където да създаде уютни, пък макар и миниатюрни покои за високопоставената ни гостенка. Вдигнах ръка да почукам на вратата, когато чух отвътре гласове.

Първият кудкудякаше като недоволна кокошка:

— Хайде, хайде, милейди. Знаем колко мразите вкуса на алкохол, но наистина трябва да изпиете това. Онзи дърт магьосник може и да е сляп, благословена да е душата му, но знае как да забърка хубава отвара, дето да ви върне силиците. Дори скъпата ми покойна баба не би го направила толкова добре, а тя беше любимка на всички благородни дами, когато се чувстваха неразположени.

Гласът, който отговори, беше млад и забележително сладък.

— О, добре де, Азтарте. Не че имам нужда. Малко съм уморена, нищо повече. Но предпочитам да го изпия, отколкото да ме торМОЗИШ така.

Чу се шумолене, звуци от изискано преглъщане, последвани от изненадано ахване.

— О, богове! Толкова е силно, че останах без дъх. Но не е и наполовина толкова ужасно, колкото очаквах. — Още шумолене и преглъщане. — Ммм. Даже е приятно. И колкото повече пиеш, толкова по-добър става вкусът му. Трябва да призная, че настроението ми е на път да се подобри значително. Май ще променя мнението си за

алкохолните напитки. Явно досега са ми предлагали само долнокачествена ракия.

— Ето, видяхте ли, принцесо Зиа — продължи да натяква другата жена, — добре е да слушате бедната си Азтарте. Аз искам само най-доброто за вас. Още от деня, в който скъпата ви майка, нека почива в мир, прати да ме доведат от мойто село, за да ви кърмя.

Принцесата се изкиска. Звукът беше прекрасен, като от струните на лира.

— Да де, само че и до ден-днешен още ме мислиш за онова бебе, дето си го гушкала. Не каза ли, че магьосникът заръчал да изпия две чаши от еликсира? Хайде, нямам търпение да изпия и втората.

Звуци от налята в чаша течност и жадно преглъщане. После:

— Кажете ми, Азтарте, на кого трябва да благодаря за чудодейното ни избавление? Щяхме да сме на морското дъно като другите — горките, толкова ми е жал за тях, — ако тези смели хора не бяха рискували живота си.

— Спасителната лодка е била спусната по заповед на капитан Антеро — каза жената. — И пак капитанът ви измъкна от водата.

— Капитан ли? — попита озадачено принцесата. — Съвсем ясно си спомням, че от водата ме измъкна жена! Тогави ми се стори странно, но понеже се давех, не обърнах особено внимание. — Гласът ѝ спадна с един тон в израз на разочарование. — Добре де, сега разбирам, че не може да е било така. Сигурно съм я сънувала. Но какъв съм беше само, Азтарте! По-красива жена никога не бях виждала. Ръцете и краката ѝ бяха толкова женствени, но и атлетични също. Косата ѝ се носеше по водата зад нея като гривата на златист кон, който лети през морето. Забележително видение, признай. Уви, явно е било само това — видение. Представи си само какво би било, ако жени като нас можеха да извършват такива геройства.

— Ама, милейди — побърза да каже жената, — то не беше... — В този миг почуках и я прекъснах наред изречението.

Кратка тишина, после Зиа каза:

— Влезте.

Направих го и се поклоних ниско.

— Капитан Антеро, ваше височество — казах. — На вашите услуги.

Принцеса Зиа изгуби ума и дума, само ме гледаше ококорено от възглавките си. Самата аз онемях за миг. Принцесата беше изящно същество — смугла като Корайс и стройна като нея, но макар да лежеше в леглото, виждах, че е висока почти колкото мен. Облечена беше с бяла роба от плътна материя, отстъпена ѝ от някого за временно ползване, но я носеше по начин, подходящ за много по-изискана дреха. Косата ѝ се спускаше на дълги черни вълни, които блестяха под галещите лъчи на слънцето. Очите ѝ бяха големи черни вирове, клокочещи с енергията и младостта на осемнайсетгодишните. Тъмни вежди се извиваха над очите, подчертавайки високите скули и аристократичния нос. Устните ѝ бяха с естественя цвят на роза, може би съвсем мъничко по-плътни за девойка, но само ако предпочитате хладната девича хубост пред зрялата чувственост.

Страните ѝ поруменяха смутено под преценяващия ми поглед. А после тя дойде на себе си и плесна възторжено с ръце.

— Виждаш ли, Азтарте, не съм сънувала! Наистина ме е спасила жена.

Сивокосата слугиня поклати глава, с което приведе в движение множеството пластове на двойната си брадичка.

— Нали това се опитвах да ви кажа, ваше височество... че капитан Антеро е жена. Жена-воин, благословена да е душата ѝ. Слава на боговете, че тя ви се притече на помощ, а не някой от пиратите, дето ги виждам на тоз кораб. Божке, добродетелта ви не би оцеляла и минутка сред такива като тях.

Принцесата скочи на крака и това бурно движение разтвори робата ѝ и ме дари с изглед към високи кръгли гърди със зърна като горски ягоди и нежнорозовите листенца на пола ѝ, обезкосмени като на малко момиченце. За миг си помислих, че ще ме прегърне, но тя отново се изчерви, забелязала жадния ми поглед, и побърза да прикрие голотата си. Но не докрай, както не убягна на вниманието ми.

А после каза официално:

— Дълга ви живота си, капитан Антеро. И което е по-важно, дължа ви живота на дванайсет свои сънародници, включително този на Азтарте, която ми е по-скъпа от всеки друг... освен баща ми, разбира се.

Азтарте премляска доволно при това признание.

— Много сте мила, принцесо — каза тя, а после извърна към мен кафявите си очи, които ми се сториха стряскащо млади върху това старо лице. — Трябва да ви кажа, капитане, че вече се бях отписала, когато онова ваше огромно женище — май се казва Полило, ако не греша — ме стисна за косата и ме измъкна като да бях риба, дето току-що е захапала стръвта.

Отново се поклоних ниско.

— Направихме само онова, което би направил всеки цивилизован човек — казах. — Ако ние бяхме изпаднали в подобно затруднение, вашите хора биха направили същото.

— Не съм толкова сигурна, капитане — каза Зиа. — Ние сме подозрителен народ, а вие, изглежда, не сте от тук.

— Така е, милейди — отвърнах. — Нашите владетели ни пратиха на важна мисия, която изпълнихме успешно, но после изгубихме пътя. Когато ни връхлетя бурята, плавахме към вашите земи с надеждата да намерим помощ и напътствия.

Принцеса Зиа се засмя. Смехът ѝ беше истинско блаженство за ушите ми.

— И ще ги получите — каза тя. — Ще говоря за вас с баща си — лорд Канара. Обещавам ви, че той с радост ще използва влиянието си. В края на краищата вие спасихте единственото му дете.

Тъкмо се канех да ѝ благодаря, когато на вратата се почука. Беше Корайс.

— Извинете, капитане. Лодката на адмирала е на път — каза тя, местеше поглед между мен и принцесата.

— Идвам след минутка, легат — казах аз и Корайс отдаде чест с толкова старание, че явно искаше да впечатли Зиа от мое име. После излезе и затвори вратата.

— Ако ме извините, принцесо — казах аз. — Дългът ме зове.

Погледът ѝ изгуби част от светлика си.

— Разбира се — каза тя. — Той все пак е адмирал и трябва да изпълните нарежданията му.

Това ме накара да се засмея.

— Всъщност, милейди, той изпълнява моите. В тази флотилия адмиралът изпълнява моите заповеди.

Зиа грейна.

— О! — възкликна тя. — Жена да командва! Трябва пак да си поговорим, капитане, скоро.

Протегна ръка към мен. Наведох се и допрях устни до нежната ѝ плът. Тя потръпна. Изправих се, притеснена от горещината, която се сбираше между бедрата ми, и се сбогувах вдървено.

Чола Ий крачеше нервно в каютата ми. Наредила бях на съквартирантките си да си изнесат нещата, да измислят отнякъде маса и столове, както и разхладителни напитки. Освен че крачеше гневно, адмиралът беше и сам. Което означаваше, че предпочита да няма свидетели на разговора ни.

— Вкара ни в голяма беда, капитан Антеро — озъби се той още щом влязох. — И ако не действваме бързо, ще ни съдерат кожицата от бой, ако не и по-лошо.

Обвинението му ме свари неподготвена.

— Какво съм направила?

— Спаси онези кониански копелета, какво — почти викна той. — Няма да споря, че беше храбра постъпка, но и адски глупава освен това.

— И откога спасяването на хора е глупаво? — попитах. — Мислех, че да окажеш помощ на свой събрат по съдба е един от неписаните закони на морето.

— Във вашите морета може и да е така. Не и в моето обаче. Още по-малко в тези води.

Не знаех как да му отвърна, още повече че се досещах откъде идват притесненията му. Чола Ий ме погледна, после пое дълбоко дъх и се овладя.

— Виж, капитане, преживяхме какво ли не заедно. Не те харесвам особено — достатъчно откровен съм да го призная, а и подозирам, че чувствата са взаимни. Но видях достатъчно, за да спечелиш уважението ми. Само че сега сме в голяма беда и няма смисъл да размахвам обвинително пръст, за което се извинявам. Не ни остана време да поговорим след онази история със Сарзана и точно това е в основата на неприятностите ни.

Тревогата, която ме глождеше, откакто Корайс ме бе събудила, нарасна главолмно. Проумяла внезапно реалната ситуация, аз се тръшнах на един стол и налях две чаши силно вино. Чола Ий кимна,

прочел по лицето ми, че няма нужда да обяснява повече, и седна срещу мен. Пресушихме на един дъх чашите и ги напълнихме отново.

— Както аз виждам нещата — каза Чола Ий, — всичко, казано ни от Сарзана, е било лъжа. И то лъжа, която противоречи диаметрално на истината. Той е бил абсолютен мръсник и тъкмо заради това са го намразили конианците. Не са можели да го убият заради проклятието. За това поне ни е казал истината. Всеки конианец, който убие цар, е обречен. Затова са постъпили по единствения възможен начин — заточили са го на далечен остров. А после са събрали всички магьосници и вещици в царството и са направили заклинание, което да го държи там.

— А после се появяваме ние — казах — и го освобождаваме. Но вината не е наша! Без способностите на Гамелан как можехме да знаем, че Сарзанът е спуснал вълшебна пелена пред очите ни?

— Мислиш, че старият магьосник би се досетил? — попита Чола Ий.

— Естествено — казах. — Заклинанието на Сарзана може да е било силно и могъщо, но не би заблудило и за миг лорд Гамелан, ако не беше изгубил способностите си. Както спомена капитан Стрикер, самата аз усетих измамата, макар и със закъснение, при все че уменията ми са невръстни пред опита на магьосник като Сарзана. Така или иначе, това вече е минало. Измамиха ни чрез силна магия. Нищо срамно няма в това.

— И кофа пикня не давам дали е срамно, или не — изръмжа Чола Ий. — Мен ме интересува само едно — да стана богат и да умра стар. В момента обаче първото ми е последна грижа, защото шансовете брадата ми да побелее ще се изпарят яко дим, ако се разбере какво сме направили.

— Което ни връща към конианците, които спасихме.

— Което ни връща към конианците — съгласи се Чола Ий. — Преди те да се появят, можехме да блъфираме. Да се вмъкнем без много шум в някое пристанище, да ръснем някоя и друга хвалба какви важни клечки сме в Ориса, да измолим малко помощ от местните и да си плюем на петите, преди да са разбрали, че точно ние сме осрали работата със заклетия им враг. Ала този план — колкото и слаби места да имаше — отиде по дяволите в момента, в който ти спаси онези хора. Защото моряците хич не ги бива да пазят тайна. Много хора живеят на

малко място. Конианците ще разберат и веднага щом пуснем котва в тяхно пристанище, слуховете ще плъзнат като горски пожар. И тогава здравата ще го закършим. От тяхна гледна точка сме си заслужили най-тежкото наказание.

— Може пък Сарзанът да се е удавил — казах с пълното съзнание колко безпочвена е тази надежда.

Чола Ий поклати глава.

— Гадняри като него не се давят. Дори морето би се погнусило. Не, сигурно в същия този миг той влиза в родното си пристанище, готов да насъска поддръжниците си.

— Е, все пак спасихме конианска принцеса — казах. — Това би трябвало да се брои за нещо!

— Да де, няма да ни избодат очите, след като ни съдерат кожата с камшици — каза Чола Ий. — Долу-горе за толкова ще ни послужи твоята прословута принцеса.

Потънах в мълчание. Отпихах от виното и ръчках мозъка си за някакъв изход.

— Лично аз виждам само един курс на действие — каза Чола Ий.

— И какъв е той?

Чола Ий сви рамене.

— Да ги хвърлим обратно в морето. Ще се удавят, което така или иначе щеше да стане, ако не се бяхме намесили. След което поемаме ни лук яли, ни лук мирисали към Кония и продължаваме по план. Никой нищо няма да заподозре, стига да си държим езика зад зъбите.

Поклатих глава и казах:

— Това няма да го направя.

Кое то хвърли Чола Ий в дива ярост.

— Кълна се, че лично ще ги издавя, ако на теб не ти стиска!

— Не воювам с цивилни — отсякох. — Тези хора не са ни направили нищо.

— Да, но ако ти не се беше намесила, така или иначе щяха да умрат — извика Чола Ий. Ръката му се премести към дръжката на меча. Скочих и изритах стола назад да не ми се пречка.

— Да, но се намесих. Точка по въпроса. Докато аз командвам тук, никой няма да ги закача.

Чола Ий изглеждаше готов да изтегли меча си и да си пробва късмета. Нямах нищо против. Уви, той отново успя да овладее гнева

си. Чух скърцане на кожен портупей и погледнах през рамо. Едрата фигура на Полило буквално запълваше вратата. А зад нея надничаше Корайс. Явно спорът ни беше толкова разгорещен и шумен, че легатките бяха дотичали да проверят дали нямам нужда от помощ. Нямах. От друга страна обаче убийството на Чола Ий нямаше да реши проблема. Само щях да си навлека гнева на хората му.

— Не трябва да се караме — каза Чола Ий. — Може би има и друг изход. Ще се върна на кораба си и ще помисля.

— Аз също ще се опитам да измисля нещо.

— Да се срещнем отново утре, какво ще кажете, капитане? — попита Чола Ий, студен и официален.

— Както желаете, адмирале — отвърнах по подобен начин.

Той си тръгна, а аз се обърнах към моите две легатки и ги попитах:

— Колко чухте?

— Достатъчно — каза Полило.

— Както и половината кораб, капитане — добави Корайс. — Не знам дали си забелязала, но двамата с адмирала не си шептахте на ушенце.

— Трябва да има някакъв начин да се измъкнем от тази ситуация — казах аз. — Хайде да идем при Гамелан.

Няколко часа по-късно, след като бяхме атакували проблема от всеки възможен ъгъл, дори магьосникът се видя принуден да признае поражението си.

— Знам едно заклинание, което причинява забрава — каза той. — Но на него не може да се разчита напълно, а може и да е опасно. Ако нещо се обърка, по-милостиво ще е направо да ги убием. А и не ми се вярва, че ще ти е по силите, капитан Антеро.

— Но си съгласен с мен, че не е редно да изхвърлим тези хора през борда, нали? — попитах.

— Само страхливец би постъпил така, капитане — изръмжа Полило. — Лично мен проливането на кръв не ме плаши, както добре знаете. Но не желая да участвам в избиването на невинни.

— Нагледах се на такива неща по улиците на Ликантия — каза Корайс и потръпна при спомена за цивилните, които властелините бяха хвърлили срещу нас.

Погледнах Гамелан. Сякаш усетил погледа ми, той поклати глава и каза:

— Имам достатъчно други грехове, за които да отговарям, когато ми дойде времето. Гласувам против.

— Тогава единственият вариант, който виждам — казах аз, — е да признаем всичко пред принцесата с надеждата тя не само да ни прости, а и да се застъпи за нас.

Никой не предложи по-добро решение, така че пратих да я доведат. Когато тя пристъпи през прага, каютата грейна от присъствието ѝ. Облечена беше с къса туника, която разкриваше дългите ѝ крака и подчертаваше тънкото кръстче и стегнатите гърди. А когато ме погледна, очите ѝ бяха пълни с възхищение. Колкото и да ми беше неприятно, налагаше се да я освободя от заблудите ѝ. И го направих.

Очите ѝ ставаха все по-големи и погледът все по-сащисан, докато ѝ разказвах за срещата ни със Сарзана, а когато разкрих какво сме направили, се превърнаха в мъртви черни огледала.

— По-добре изобщо да не ни бяхте спасявали — каза Зиа. — По-добре да бях мъртва, отколкото да видя какво ще стане с народа ми сега, когато Сарзанът е свободен.

— Поне сте предупредени — каза Гамелан.

Зиа се изсмя горчиво. А когато заговори, думите ѝ не бяха като на осемнайсетгодишна девойка.

— Вие дори не можете да си представите какво сте направили — каза тя. — Сарзанът е най-големият злодей в цялата ни история. Той ни пороби, отне ни достойнството. Островите ни се къпеха в кръв, докато той беше на трона. Беше истинско чудо, невиджана благословия от боговете, че изобщо успяхме да се отървем от него. Няма да е лесно да го победим за втори път. Невъзможно дори. Той е магьосник с изключителна мощ, която без съмнение е развил допълнително на онзи остров, докато планирал отмъщението си. Планирал го е и е чакал деня, когато глупци като вас ще го освободят.

Погледна ме. Гневни сълзи се стичаха по страните ѝ.

— Когато ви казах, че баща ми ще е благодарен, дето сте спасили единственото му дете, не обясних, че аз съм единственото му *оцеляло* дете. Някога имах четирима братя, всичките по-големи от мен. Сарзанът ги уби по време на чистките си.

Изтри очите си и направи опит да се овладее. Лицето ѝ се изопна, студено и далечно.

— Работата е там, че семейството ми е прокълнато с царска кръв. По линия на майка ми, която почина, когато бях дете, произхождаме от древен род на кониански монарси. Сарзанът уби всички момчета, родени в семейства с царска кръв.

И заплака отново. Не виждах какво бих могла да ѝ кажа. „Съжалявам“ би прозвучало жалко и дори обидно в момент като този. Хлипането секна и принцесата вдигна глава. Зърнах озадачение в очите ѝ.

— Защо ми казвате това? — попита тя. — Сега, когато знам... не е безопасно за вас.

Казах ѝ за Чола Ий, като я наблюдавах внимателно. Не долових страх дори когато ѝ обясних, че макар аз да командвам флотилията, Чола Ий и неговите пирати ни превъзхождат по численост.

— Но вашите жени са по-добри воители, нали? — попита тя.

Потвърдих, но добавих, че би било грешка да се подценяват мъжете на адмирала. Те умееха да се бият, бяха безстрашни и имаха богат опит в избиването на невинни жертви.

— И въпреки това сте му отказали?

— Да.

— Защо?

Отговорих, макар и с известна трудност:

— Аз съм войник. Но най-вече съм командир на Маранонската гвардия. Клели сме се да защитаваме родината. И това е така от стотици години. Всяка от нас би предпочела смъртта пред срама от нарушаването на тази традиция.

Принцесата се замисли за миг и отново имах повод да се възхитя на необичайната за младостта ѝ мъдрост. А после тя каза:

— Ще ви помогна... ако мога. Има едно малко и рядко населено място близо до Изолда, която е моят дом и главният остров на Кония. Оставете ни там късно през нощта и изчакайте. Ще говоря с баща си и ще му обясня, че сте станали жертви на Сарзана също като нас.

— Дали ще се вслуша в думите ви?

Зиа сви рамене.

— Не знам. Но дори да се вслуша, той е само един от деветимата в състава на съвета, който управлява страната. Съветът на чистите.

Направи физиономия, когато спомена името, сякаш то или хората, които влизаха в състава на съвета, ѝ бяха неприятни.

— Не знам какво ще кажат те. Ако се съгласят, ще ви пратя вест. Ако не, ще трябва да опънете платната и да бягате колкото се може подалеч и по-бързо. И макар че стореното от вас вещае ужасни беди за мен и моя народ, боговете да ми простят, но се надявам един ден да намерите пътя към дома си.

Предложението ѝ беше повече от щедро и ние го приехме.

— Какво ще каже адмиралът? — попита принцесата.

— Не знам — казах аз. — Но ще се постарая да го убедя.

— А ако откаже въпреки всичко?

Погледнах към другите в стаята. Те кимнаха решително.

— Тогава ще се бием — отговорих.

Следващият ден дойде твърде скоро. Не спях добре през нощта и станах рано. Уведомих гвардейките, че трябва да се готвят за найлошото, но така, че подготовката им да не привлича излишно внимание.

С Гамелан се поразходихме по палубата. Екипажът ни стрелкаше с толкова омраза, че дори слепият жрец усети скритото напрежение. Капитан Стрикер стоеше настрани от нас, което ми подсказа, че вече е говорил с Чола Ий, още повече, че вместо да крещи на мързелуващия екипаж, както правеше обикновено, сега се мотаеше сред моряците, говореше им тихо и току мяташе зле прикрити погледи в моята посока. Гамелан се стремеше усмивката да не слиза от лицето му, все едно всичко беше наред, но през цялото време ми даваше шепнешком съвети и пълнеше главата ми с арсенал от простички защитни заклинания.

Два часа преди слънцето да се издигне в най-високата си точка Чола Ий прати сигнал, че идва. Стоях на палубата и гледах как няколко лодки тръгват от флагманския кораб. Бяха пълни с въоръжени мъже. Чола Ий не направи грешката да ги качи всичките на борда на нашата галера. Заповяда им да чакат и се приближи само със своята лодка, а на борда с него се качиха неколцина офицери.

Приближи се между редицата моряци от едната страна и редицата мои гвардейки от другата. Спря на няколко крачки от мен. Косата му лъщеше прясно напомадена.

— Е, капитан Антеро — каза той, — обмислихте ли вчерашното ми предложение?

— Обмислих го, адмирале — казах високо. — Освен това говорих с принцеса Зиа, която пое ангажимент да ни съдейства.

Чола Ий се облещи, после отметна глава и се изсмя.

— Приемаш думата на едно момиче? Явно си по-глупава, отколкото те мислех.

Част от моряците избухнаха в грубиянски смях, а моите жени започнаха да ръмжат застрашително.

Аз пък се усмигнах на Чола Ий и вдигнах вежда в мълчалив коментар на поведението, демонстрирано от неговите моряци. Ако не друго, моите хора поне бяха дисциплинирани.

— Може и да съм глупава — казах. — Но не толкова, че да си запуша ушите за онова, което имате да кажете. Когато си тръгнахте вчера, обещахте да помислите за алтернативно решение.

— И го направих — каза Чола Ий.

— Имате план, който ще пощади живота на конианците?

— Ами да, имам. Предлагам да намерим някой остров. Забутан остров, където никой никога да не ги намери. Ще ги оставим там с колкото вода и храна можем да отделим, а после ще отплаваме към Кония все едно нищо не се е случило. Ще поискаме помощ, както го бяхме планирали, и когато я получим, ще опънем платна към родните морета — каза Чола Ий и се заклати на пети. — Какво ще кажете, капитане?

Поклатих глава.

— По-милостиво би било да ги убием, отколкото да ги оставим да умрат от глад или нещо още по-лошо. Съжалявам, адмирале, но предложеното от вас решение е незадоволително.

Лицето на Чола Ий почервения от гняв. Ръката му се стрелна към дръжката на меч.

— Значи предпочиташ да се биеш с мен? — извика той. Моряците заръмжаха като ловни кучета, които само чакат да им свалят каишките.

— Определено предпочитам да решим спора по мирен начин — казах аз. — Но ако не успеем да се спогодим, тогава — да, ще се бием.

— Осъзнаваш, че трябва само да дам сигнал, нали? — каза адмиралът. — И цялата флотилия ще се нахвърли върху вас.

Кръв запя в ушите ми и аз се изсмях.

— Не цялата флотилия, приятелче. Моите гвардейки стоят зад гърба ми. А мога да се обзаложа, че част от собствените ти хора също ме подкрепят. Но ако толкова искаш да усетиш вкуса на стоманата, няма да те спирам.

Двамата изтеглихме едновременно мечовете си, а по цялата палуба тихо извънтя стомана, излязла на светло да поздрави деня.

Но в същия миг вахтеният извика предупредително и всички замръзнахме, защото викът му бе подет от всички кораби на флотилията. Обърнахме се и видяхме огромен боен кораб да се носи към нас. Палубите му чернееха от войници, а по гората от мачти бяха налазили десетки стрелци с готови за стрелба лъкове. После вахтените се развикаха отново, обърнахме се и видяхме още един огромен кораб, после още един и още един, докато не се оказахме обградени отвсякъде.

Дадох заповеди на гвардейките и те се обърнаха да посрещнат новия враг. Чола Ий се разкрещя на свой ред и неговите хора направиха същото.

После адмиралът пристъпи към мен с разкривено от кисела усмивка лице и каза:

— Странно колко бързо се променя играта, нали? Когато хвърляш зарове със смъртта.

Принцеса Зиа изтича от каютата си и извика:

— Това са кониански кораби! Това са моите хора!

Чола Ий преви кръст в поклон пред принцесата, надушил с пиратския си нос крехка надежда за оцеляване.

— Ще говоря с тях — каза Зиа. — Ще им кажа, че сте ни спасили. За Сарзана няма да споменавам. Със сигурност ще се чувствам като предател, но както казва баща ми, понякога се налага да излъжеш, за да постъпиш почтено.

Погледнах Чола Ий.

— Май нямаме друг избор — каза той. — Поне не такъв, който да гарантира и в най-малка степен живота ни.

И така ние прибрахме мечовете си и дадохме знак и останалите да направят същото. След няколко минути десетки кониански войници се качиха на палубата. Предвождаше ги висок прошарен мъж с

униформа. За наше облекчение той веднага позна принцесата и се изненада, че я открива тук.

— Ваше височество! — възкликна той. — Слава на боговете, че сте жива и здрава.

— Аз също благодаря на боговете, адмирал Базана — отвърна тя. — Благодаря им, че пратиха тези странници в момент на крайна нужда. Те спасиха живота ни.

По лицето на Базана избиха червени петна.

— Редно е да ги заплюете, а не да ги благославяте, принцесо — викна той. — Тези негодници са освободили Сарзана. Той вече организира няколко нападения срещу нас. А мен ме пратиха да открива тези негодяи!

Даде знак на войниците си и те се нахвърлиха да ни ритат и събарят по очи, въпреки протестите на принцесата.

Само за няколко минути оковах всички ни. При това без особена съпротива от наша страна, защото ситуацията се промени толкова бързо, че не остана време да организираме отпор.

— Как са разбрали? — прошепна ми Чола Ий, докато ни блъскаха, за да ни натоварят на чакащите лодки.

Устата ми беше пълна с кръв от побоя и не можах да му отвърна. Но дори да можех, не знаех какво да му кажа, защото бях озадачена не по-малко от него.

Хвърлиха ме с главата напред в една лодка, коленете и лактите ми пое цялата тежест на сблъсъка и беше истинско чудо, че не си счупих някоя кост. Вдигнах поглед навреме да видя как мятат Гамелан през борда. Превъртях се с надежда да смекча падането му и явно успях да се преместя навреме, защото когато старият жрец се стовари отгоре ми, ребрата ми изпукаха и останах без въздух. Опитах се да вдишам, но брадата му упорито ми влизаше в устата.

— Махни се от мен, жрецо — успях да изсъскам накрая.

— Ти ли си, Рейли? — каза той. Претърколи се настрана и въздъхна с облекчение. — Страхувах се, че са те убили.

— Предполагам, че са решили да оставят тази чест на палачите — казах аз.

Гамелан кимна.

— Сигурно. — Беше адски спокоен. — Но засега още сме живи. Когато станеш на моите години, ще се дивиш на този факт всяка

сутрин. И ще смяташ за добър всеки ден, в който не се е появила нова болестка.

— Жрецо — казах аз.

— Да, Рейли?

— Млъкни, ако обичаш!

ЗАНДАНИТЕ НА КОНИЯ

Изолда се слави като най-красивият и изискан от стотиците острови, които влизат в границите на Конианското царство. Според легендите островите се били родили от градините на боговете, когато вълшебен вятър пръснал цветни семенца по западното море, а Изолда била дъщеря на най-възхитителното цвете от всички. Изобщо, конианците изпадаха в лирическо умопомрачение всеки път, щом станеше дума за този остров. Има десетки лирични поеми за герои и влюбени, които били прогонени от родния остров и повеждали епична борба да се завърнат. В тях се разказва за уханен въздух, за пчели, чийто мед ти замайва главата по-силно и от виното, за птици, чиито гласове са по-сладки от лирите на боговете, за топло слънце и нежни ветрове, които гаят безспир бреговете на Изолда. Дори морето, чието изобилие няма край според поетите, раждало риба, чието месо било по-сладко и от месото на теле сукалче, отгледано за царската трапеза.

През три влажни килии от моята имаше един тип, който подхващаше тези песни при всеки пристъп на меланхолия, което се случваше често, защото бедният беше по-луд и от чирак при майстор на олово. След като волю-неволю го слушах повече дни, отколкото мога да преброя, бях готова собственоръчно да му отрежа езика. А в особено тежките нощи, докато слушахме бръщолевенето му в тъмния зандан, си мислех, че с радост бих разменила свободата си за възможността да му извия врата.

— Сигурно ще е истинско облекчение, когато ни отведат за изтезанията — казах на Гамелан. — Едва ли могат да измислят нещо по-гадно от това да слушаме този син на пъпчасала улична курва.

— Трябва да призная — каза Гамелан, — че когато ни доведоха в тези... покои за гости... гласът му ми се стори приятен. И дори се запитах защо конианците наказват човек с талант като неговия. Хубаво, напил се и проявил неблагоприятното да напише песен, която сравнявала Съвета на чистите с девет брадавици върху задника на дърта брантия. Какво от това? В цивилизованите страни към творците

се отнасяме снизходително. Казваме си, че боговете по необходимост са изключили здравия разум от свещената глина, с която замесват хората на изкуството. Обаче си промених мнението. Ако си върна някога силите, кълна се, че първото ми заклинание ще е да превърна този кресльо в дебел жабок, заобиколен от вечно гладни жерави, които да го разкъсват на парченца всеки ден, а на следващата сутрин да го изсират цял, така че пак да се гощават с него.

Ободрих се от така обрисуваната сцена и отново се заех да изсмуквам мозъка от мишия кокал, който си бях заделила от воднистата яхния предната вечер. Гамелан винаги намираше начин да ти подобри настроението, колкото и зле да отиваха нещата.

Колкото и да беше странно, дължахме живота си на същия човек, който ни беше поставил в опасност — Сарзана. Беше пробил обсадата около Северните — голяма островна група, имала нещастieto да се окаже негово родно място — и в компанията на хиляди жадни за кръв негодьяи и постоянно растяща флота сееше разрушение и смърт по пътя си.

— Съветът на чистите е твърде зает, за да се занимава с такива като вас в момента — беше казал адмирал Базана, докато ни отвеждаха в окови. — Но не се бойте, няма опасност да ви забравят. Когато му дойде времето, ще понесете ужасно наказание за делата си.

Занданът, в който ни хвърлиха, беше издълбан в недрата на малка планина. Градът се катереше по склоновете ѝ в претъпкани тераси, които се стесняваха постепенно чак до тесния връх, където клечеше старият обкичен с червени куполи Дворец на монарсите. Там се помещаваха офисите на Съвета и на легиона му от чиновници, бирници, управители и дребна администрация. С течение на времето градската канализация беше протекла през оскъдната почва по каменистите склонове, през безбройните пукнатини и други деформации и стигаше чак до нас под формата на постоянно сълзящи стени и тавани.

Един от затворниците — който чрез кражби и склонност към всякакви престъпления и безобразия беше успял да преживее повече от четиридесет години в тази смрадлива гробница — обясни, че занданът бил изкопан от първите мъже и жени, осъдени да излежат тук присъдите си. А през вековете следващите поколения го разширили до настоящите му гигантски размери.

— Помнете ми думата, че скоро пак ще ни карат да дълбаеме скалите — предрече той. — Винаги става така, когат' има война. Тря'ва им още място да приберат сичките предатели. А за дъртия Олумп туй са добри времена. Щот' покрай предателите затварят и семействата им. И тогаз дъртият Олумп им прави разни услуги, т'й, т'й, казва им кое как е, носи им разни мехлеми за раните. Имам си цена, естествено, ама ми е и един вид дълг към тез бедни нещастници, дето ги фърлят тука долу да им разтягат кокалите и да им дерат кожицата. — Тук „дъртият Олумп“ ни показва остатъците от прогнилите си зъби. Сигурно трябваше да мине за усмивка. — Последния път, докат' Сарзанът управляваше, клиенти имах колкот' душа иска. Ама оттогаз урожайт е слаб. Май дъртият Олумп е единственият конианец, дет' има причина да благодари на вас, орисианците.

После изгледа пресметливо обиците ми.

— Та, когат' ти дойде и не тебе времето, сестро — каза той, — мога да река некая дума на сержанта, дето отговаря за дибата. Ко дадеш една от обичките, ша та уредя да ти прекъсне гръбнака при врата още при първото опъване. После нищо няма да усещаш.

Бях стояла сама в килията с дебели решетки цели четири дни, когато Олумп се дотътри по коридора. Пушливата факла, която носеше, беше първата светлина, която виждах за това време. Не ми бяха давали и храна, а вода можех да пия само от една р'ждясала кофа, покрита с гнусни налепи. Килията беше от гол влажен камък с дупка в единия ъгъл, където да ходя по нужда. Така че Олумп беше радост за очите ми, откъдето и да го погледнеш.

Не отвърнах поглед от грозното му лице, което беше разтопено сякаш върху черепа. Облечен беше в мръсни дрипи, които при повнимателен оглед разкриваха богаташкото си минало, а палците на краката му стърчаха от прогнилите ботуши на отдавна предал богу дух благородник. С изключение на оръжията ми бяха оставили всичко друго, което имах по себе си, когато ни задържаха, включително бижутата и широкия кожен колан, украсен със златни монети с образа на Маранония. Воднистите кървясали очи на Олумп се плъзнаха бавно към въпросния колан, като започнаха от обиците, минаха по гърдите ми, оттам прескочиха право на стъпалата, след което се задържаха върху голите ми бедра, препънаха се в подгъва на туниката ми, който

препречваше по-нататъшната гледка, и накрая се спряха върху колана на кръста ми. Не възразих на огледа, дори се усмихнах, за да му внуша, че не представлявам заплаха.

Очите му се разшириха при вида на колана и Олумп бързо забрави по-нечестивите си мисли. Откъснах една монета от колана и я вдигнах високо, за да я види.

Той заоблизва устни и се приближи към решетката.

— Е, к'во може да направи дъртият Олумп за убавата дама?

Другата ми ръка се стрелна през решетките и го сграбчи за косата. Той изпищя от болка и аз забих лицето му в решетките. Оголих зъби и изръмжах:

— Ако дъртият Олумп иска да живее достатъчно дълго, за да си поеме още веднъж от смрадливия въздух тук, ще се държи прилично.

— Съжалявам, госпожо — изпъшка той. — Много съжалявам. Моля ви!

Пуснах го рязко и той едва не падна на пода. Изправи се, доколкото позволяваше осакатеният му от дибата гръбнак, и воднистите му кървясали очи ме стрелнаха злобно от грозното лице. Преди да е казал нещо, аз метнах монетата през решетките. Той я хвана във въздуха със сръчността на пазарен джебчия. Гневът му се превърна в интерес.

— Сега привлякох ли най-после вниманието ти? — попитах.

— О, да, и още как, госпожо — отвърна той.

— Капитан — поправих го аз. — Капитан Антеро, ако обичаш.

— Нека е капитан Антеро тогава. Може и генерал, ко кажете. За таквиз кат' мен туй е без значение.

— Като за начало — казах аз, — тези покои не ми допадат особено.

Олумп кимна насърчително.

— Може намерим по-добри, гос... тоест, капитане.

— Освен това сама ми е скучно — продължих. — Имам един приятел. Сляп старец. Казва се Гамелан.

Олумп продължаваше да кима енергично.

— Знам де го държат, знам...

— Ами хващай се на работа тогава — казах. — Искам килия, която да е достатъчно голяма за двама ни, също и одеяла, много одеяла. И храна, разбира се. И...

— Дъртият Олумп знае к'во й тря'ва на капитанката — прекъсна ме той и вдигна монетата. — И не се кахърете, че ша ви измамя. С туй може много да се купи. Кога тебе още, ше ви кажа. — И отново спря поглед на колана ми. — От т'ва, дет' са чува, на вас орисианците не ви остава много. Тъй че коланът ша ви стигне за сичко — каза и си тръгна.

Не знам колко време мина, преди да дойдат стражите. Невъзможно беше да се държи сметка за часовете, още по-малко за дните в онази смрадлива тъмнина. Новата килия беше като царски покои в сравнение със старата. Беше сравнително просторна, не толкова влажна и имаше два каменни нара. На наровете имаше мухлясали сламеници и — слава на боговете — голям куп плесенявали одеяла с поносимо количество бълхи в тях. Не стига това, а имаше и дърва за огрев — на тавана беше издълбана дупка за отвеждане на дима, от която не влизаха твърде много плъхове, — както и материал за изработка на факли.

Заела се бях да опуша бълхите в одеялата, когато доведоха Гамелан. Косата му висеше безжизнено, лицето му беше посивяло, но крачеше подскокливо, което ме успокои в голяма степен за здравето му.

— Заповядай в новия си дом, магьоснико — казах аз. — Ела да се сгрееш на огъня.

Гамелан си отдъхна с облекчение.

— Слава на боговете, че си ти, Рейли — каза той. — Мислех, че ме водят при дибата или за нещо още по-лошо.

После се приближи внимателно към огъня — би се засегнал, ако му предложи помощта си — и се настани на пода. Подуши къкрещата яхния, която ни беше осигурил Олумп.

— Това дете го подушвам, месо ли е? Истинско месо?

— Плъшешко — казах и му сипах черпак от яденето, като загребах и хубаво тлъсто бутче.

— Май ще се наложа да свикна с плъшешко — каза той и сръбна от редкия бульон. — Не е лошо всъщност. — Бутчето се спря на устните му. Гамелан го хвана за кокалчето и го ухапа с апетит.

— Тепърва има да се гощаваме — казах. — Случайно познавам ханджията.

Тръснах за последно одеялото и го метнах на кльощавите му рамене. Той го придърпа около себе си и усмивка на искрено

наслаждение грейна през мръсната му брада.

— Не мога да повярвам, че пак ми е топло. Мисълта, че ще умра, не ме плаши особено. Колкото до изтезанията — твърде съм стар, за да ги понеса дълго. Виж, мисълта, че ще легна в гроба умрял от глад и премръзнал до мозъка на костите, никак не ми се нравеше.

— Стига си приказвал за умирачка, магьоснико — казах. — Сега гледай да си хапнеш до насита и да си стоплиш кокалите. Защото ми трябва мъдростта ти, за да се махнем отгук, приятелю.

— Не мисля, че бягството е по възможностите ни, Рейли — отвърна той. — Натикаха ни толкова дълбоко в недрата на тоя зандан, че половината тръби в света няма да ни стигнат, за да доведем дотук лъчите на слънцето. А и магията няма да свърши работа. Конианските магьосници са натрупали толкова пластове от заклинания връз това място, че дори великият Дженъс Грейклок би се затруднил да измагьоса цирей върху кожата на болен от шарка.

Не тръгнах да споря с него. Установила бях наличието на щита още при първото си заклинание, след като ни хвърлиха в тази конианска дупка.

— Въпреки това трябва да има начин — казах. — Няма да се предам току-така. Брат ми избяга от по-страшен затвор, където го държаха не кои да е, а ликантийските властелини. Освен това имам дълг към гвардейките си. Аз ги въвлякох в тази каша и аз трябва да ги измъкна от нея.

Точно тогава започна пеенето. Нечий забележително сладък глас изпълни коридорите на затвора с жална балада за трагична любов — за млада жена, която загинала, и любимият ѝ се самоубил, за да се съберат отново като духове.

Тъкмо щях да изразя възхищението си от прочувствената песен, когато някой друг ме изпревари, макар коментарът да не беше така благосклонен:

— Затваряй си плювалника, Ажмер!

Смаях се от грубото отношение към певеца. Гамелан също вдигна озадачено вежди. Песента обаче си продължи, сякаш нищо не беше станало.

— Не се прави на глух, Ажмер! — извиси глас друг недоволен критик. — Кълна се, че ще ти откъсна главата, ако не млъкнеш.

Ажмер не им обърна никакво внимание. Довърши песента и подхвана друга — ода за дърво, което расло сам-самичко на речен бряг в продължение на хиляда години. Някога дървото било млада девойка, толкова красива, че някакъв бог се влюбил в нея и увлечен в ухажването си пренебрегнал авансите на богиня, която му била хвърлила око. Богинята била обзета от такава силна ревност, че превърнала девойката в дърво.

Скоро коридорът закънтя от гневни заплахи, но Ажмер продължи да пее все така сладкогласно.

— Ама че варвари — казах на Гамелан.

— Същото си мислех и аз — каза той. — Но свят широк — хора всякакви.

Мина много време. Втора монета се пресели в джобовете на Олумп. Дватамата с Гамелан си блъскахме упорито главите, но не можехме да измислим нищо свястно. Междувременно Ажмер продължи да пее, като млъкваше само за да яде и да спи. И всичките му песни бяха все на тази тематика — за изгубената любов. Гласът му събуждаше сладко-горчиви спомени за собствените ми преживявания от подобен характер — за Трис, която ме заряза заради друга жена; за Отара, чиято гибел още не бях прежалила и никога нямаше да преживея напълно; и — най-влудяващото от всичко — за принцеса Зиа, която така и не бях вкарала в леглото си поради липса на време, но споменът за която ме преследваше жестоко в мрачното еднообразие на затвора.

Постепенно намразих Ажмер също като другите затворници. За да минава времето и за да запазим здравия си разум, с Гамелан започнахме да оценяваме по скала псувните и ругатните, които певецът отнасяше. „Ще ти изтръгна сърцето, ако не спреш“, надаваше вой някой от затворниците и двамата с Гамелан веднага обругавахме заканата като слаба и лишена от въображение. Засега най-висока оценка получи друг тип, който изкрещя вбесено: „Ще докарам пъпчива курва да ти се изпикае в супата!“. Автора ѝ възнаградихме с купа плъшешка яхния. С това долу-горе се изчерпваха забавленията ни.

От Олумп разбрахме, че останалите се справят що-годе добре предвид обстоятелствата. Моите гвардейки ги държаха недалеч от нас и явно имаха достатъчно ценности по себе си, за да облекчат донякъде съществуването си. Пак по Олумп заръчах на Корайс и Полило да

поддържат доколкото е възможно формата на жените с упражнения, като добавих и няколко насърчителни лъжи, за да им повдигна духа. Чола Йй и неговите пирати също се справяха приемливо — в края на краищата всички те имаха къде по-голям, къде по-малък опит в затворническия живот.

Времето си минаваше, а планът ни за бягство все така си оставаше само добро пожелание. Колкото повече напредваше проучването ни, толкова по-ясно ставаше, че шансовете ни са минимални. Имахме и още една тема за размисъл, а именно как са разбрали конианците за ролята ни в бягството на Сарзана.

— Колкото повече мисля — каза Гамелан един ден, — толкова по-вероятно ми се струва самият той да ни е изпял. Освен него само членовете на нашата експедиция знаеха какво е станало, а никой от тях нито беше виждал, нито беше чувал конианците, преди корабите им да ни изненадат.

— Но в това няма смисъл — възразих аз. — Какво би спечелил, като ни издаде? За него би било по-изгодно враговете му да си мислят, че е успял да избяга със собствени сили, понеже е станал адски могъщ и така нататък. Така щяха да се изплашат много повече, когато се появи изневиделица в Севените.

— Така е — каза Гамелан. — Само глупак не би съзрял подобно преимущество. А Сарзанът, както разбрахме на свой гръб, не е глупак. Въпреки това... просто не виждам друг начин. И ако подозренията ми са основателни, значи Сарзанът — или някой от приближените му — смята, че нашата гибел е по-важна от всяко предимство, което би могъл да извлече за себе си, като запази помощта ни в тайна.

Логиката на магьосника беше безупречна, но колкото и да си напъвах мозъка, не виждах какво би могъл да спечели Сарзанът от подобно поведение.

Монотонните дни в затвора се влачеха бавно и агонизиращо като песните на Ажмер. Събуждахме се всяка сутрин — сутрин по субективните ни сметки, защото нямаше слънце, което да я бележи — от трополенето на Олумп, който ни носеше хранителните продукти за деня. По необходимост ястията ни най-често представляваха един или друг вид яхния. Доставките на Олумп включваха шепя засъхнали зеленчуци, по няколко неодрани мъртви плъха, а понякога и парче месо с неустановим произход, но задължително с превес на

тлъстината. Ако имаше ориз или боб, ги изчиствах от камъчетата, преди да ги сложа в тенджерата. Евентуалните корички, останали от порцията хляб, също отиваха в бъркоча. След това одирах плъховете, като внимавах всичката кръв да попадне в тенджерата, изстъргвах максимално кожата и слагах всичко да къкри на огъня.

Когато старите факли догаряха, си правехме нови, като остатъците от старите начупвахме за подпалки, сгривахме вода на огъня и се поизмивахме доколкото е възможно. Аз се упражнявах редовно, правех лицеви опори, коремни преси и така нататък, сражавах се със сянката си върху стената на килията. Тичах на място с часове и се набирах на решетките, докато мускулите ми не запищяха от умора. По този начин, вместо да отслабна, ставах все по-силна с всеки ден.

Но въпреки умората от физическите упражнения, сънят идваше трудно. Всеки път, когато бях на крачка да потъна в дълбок сън, някаква сила ме засмукваше надолу, така неумолимо, че ме обземаше абсолютната увереност за надвиснала беда, беда, която ще ме унищожи, ако се предам на съня. Дремех на пресекулки — нещо, което всеки войник владее до съвършенство — и по този начин успявах да си почина достатъчно. Веднъж седмично опушвахме одеялата, сламениците и дрехите си, за да се отървем от бълхите и въшките, успели да се настанят междуременно в тях.

Усамотението в общата ни килия беше невъзможно, но с Гамелан се справяхме що-годе, като всеки потъваше съзнателно в собствените си мисли, докато другият се занимаваше с физиологичните си нужди.

Гамелан беше толкова приятен събеседник, че приятелството ни се скрепи още повече. Той ми стана едновременно баща, брат и приятел. С него споделях най-личните си мисли и страхове, разказвах му откровено за слабостите и провалите си, а той неизменно откриваше по нещо добро или полезно в грешките ми. Една вечер му разказах за Отара, за смъртта ѝ и как връзките ми с жени след нея неизменно са стигали до преждевременен провал. Дори и аз си давах сметка, че точно това е истинската причина за неприятностите ми с Трис. Разказах му колко отчаяно искаше тя да си осиновим дете и как аз се противопоставях, без да съм докрай наясно с причината. Гамелан каза, че според него съм се страхувала от качествено новото естество на връзката между двете ни, което би се породило от появата на дете,

защото несъзнателно съм го възприемала като предателство спрямо Отара. Думите му ме разплакаха, защото разбирах, че е прав, а той ме прегърна и ме утеши все едно ми беше баща.

— Мисля, че Отара ти е била колкото любима, толкова и майка, Рейли — каза ми. — И скръбта ти по нея е оплетена в сложен възел с чувствата към майка ти, която си обичала повече от всички.

Споделих му и за усещането си, че понякога мама идва при мен, както през онзи далечен ден в градината — толкова далечен, сякаш бяха минали години, — когато Оумъри запя, а аз усетих аромата на парфюма ѝ — любимото ѝ сандалово дърво — и как ѝ обърнах гръб и отказах да призная присъствието ѝ.

— Нека ти кажа какво мисля аз, Рейли — отвърна Гамелан. — Помниш ли, че ми разказа за онзи свой сън, в който си убила братовчед си? — Кимнах и избърсах очите си. — Не е било сън, мила моя. И ти го знаеш, иначе нямаше да те преследва и досега. Когато ми го разказа, си помислих, че си наследила магьосническата дарба от майка си. Както я е наследил Халаб, а също и Амалрик, макар и в много по-малък мащаб. Но на теб се е паднала най-великата способност, защото е предадена пряко от майка на дъщеря.

— Да не твърдиш, че мама е била вещица?

— Да.

— Но как е възможно? Тя никога не е практикувала магия, дори не се впечатляваше особено от заклинатели и други подобни.

— Мисля, че съзнателно се е отказала от дарбата си — каза Гамелан. — От любов към баща ти.

Замислих се за жертвата, която е трябвало да направи самият Гамелан в името на магията, за горчивината, с която го изпълваше това до ден-днешен, и съзрях логиката в думите му. А после си спомних легендата за девойката от малкото селце, където беше родена майка ми, девойката, на която ме беше кръстила. Разказах я на Гамелан.

Той дълго мисли, после каза:

— Не е легенда, Рейли. Случило се е наистина.

Изведнъж започнах да разбирам.

— Значи онази Рейли от историята е била...

— Твоя родственица по права линия — довърши вместо мен Гамелан. — Сега разбирам защо самият аз те притисках така. Явно

още при първата ни среща съм усетил, че предстои тежък дълг, който само ти си в състояние да изпълниш.

Ще призная, писарю, че след тези думи на Гамелан отново се разплаках.

— Мама винаги казваше, че Рейли означава надежда — промълвих през сълзи.

— Да, приятелко моя — каза старият жрец. — Ти си нашата надежда. Нашата единствена надежда.

Надеждата обаче се оказа дефицитна стока през многото последвали дни. Войната със Сарзана вървеше зле за Съвета на чистите. Всичките им усилия да спрат грабежите и опустошенията, които той сееше из владенията им, бяха напразни и единствен Олумп изглеждаше доволен от провалите на генералите и адмиралите, които губеха битка след битка. Онези, които оцеляваха след пораженията, идваха да ни правят компания в занданите и кесията на Олумп ставаше все по-тлъста в резултат на дребните услуги, които можеше да им предложи.

От тях научихме за жестокостите на Сарзана. Нарочел ли някой остров, го обсаждал отдалеч с корабите си, стоварвал отгоре му предизвикани с магия бури, пращал орди демони, които вилнеели безобразно, и когато населението на острова преклоняло глава пред неизбежното, стоварвал силите си на сушата и потичали реки от кръв, започвали убийства, изнасилвания и палежи. И колкото повече напредвал към столицата, толкова повече нараствала силата му, сякаш всички души, които погубвал, се вливали като гориво в унищожителните пожари на ненаситната му злост. Конианските магьосници изглеждали също толкова безсилни срещу него, колкото и военните сили. Един от хвърлените в затвора генерали разказа, че поражението му дошло след като шестима от най-могъщите магьосници в страната се опитали с общи усилия да вдигнат щит, който да предпази настъпващата му армия.

— Работиха дни над заклинанието — каза той — и когато приключиха, заявиха, че никоя сила на света не може да пробие щита. Аз лично поведох атаката по фланга. В началото всичко вървеше добре. Те ни нападнаха, ние ги отблъснахме и дори настъпихме. Видях

Сарзана — яхнал огромен черен жребец — да насочва войските си от възвишението, към което настъпвахме. Пратих заповед до стрелците да засипят възвишението със стрели, с идеята, че дори да не го убият, поне ще го прогонят оттам. Но стрелите още не бяха стигнали най-високата си точка, когато небето потъмня от черен вятър и вместо да засипят Сарзана, стрелите се обърнаха към самите нас. А стрелците, вместо да преустановят стрелбата, направиха точно обратното, сякаш обладани от демони — изстрелваха залп след залп, и всяка стрела биваше отблъсната. Но макар и отблъсната, всяка улучваше... собствените ми войници право в гърдите.

Битката се изродила в хаос — войските на генерала се обърнали и си плюли на петите. И докато тичали да спасят живота си, от самата земя изскочили върколаци, които срязвали коленните им сухожилия в гръб, докато бойното поле не почерняло от повалени мъже.

— Самият аз оцелях само защото стрела порази коня ми и той ме затисна под себе си, преди да умре — каза генералът. — Цялата нощ лежах затиснат под него.

Генералът — краката му бяха натрошени — разказа през сълзи как върколаците се върнали да пируват с повалените войници. Затиснат под трупа на коня си, той цяла нощ слушал писъците на своите хора.

— Неколцина от най-смелите ми офицери се върнаха да ме спасят — каза генералът. — По-добре да ми бяха прерязали гърлото още там.

Генералът доказва, че е смел мъж. Когато дойдоха да го отведат, тръгна безропотно — дори изглеждаше доволен. Чувахме как мъчителите се трудят върху него. Случваше се да извика от болка, но нито веднъж не помоли за милост.

Няколко дни след това Олумп донесе вест за още по-голямо нещастие.

— Ша ми тря'ва още една монета, капитане, по-рано от обичайното — каза той, докато ми подаваше през решетките дневния ни порцион. — Нещата отвън ного поскъпнаха, тъй да знаеш.

Отвърнах нещо саркастично по повод алчните фермери и търговци, които извличат печалба от нещастията на хората.

— О, то т'ва си е така от самото начало — каза бодро той. — Както аз го виждам, те даже пра'ят услуга на хората, тъй де. Че то иначе сичко ша изчезне от бакалиите, ко не бяха дигнали цените до небето. Но когат' сичко е ного скъпо, за онез дет могат да платят винаги ша има стока. То си е почти дълг, ко го погледнеш от пра'илната страна. И не е чак толкоз зле, право да ти кажа. То бедните са свикнали на глад, тъй че к'во им е? Па тез дет' са скътали парици, сега ги дават на таквиз кат' мен, дет' си нямат, ко разбираш к'во ти казва дъртия Олумп.

Взех да се ядосвам, но Олумп си беше такъв безочлив негодни, че просто нямаше смисъл да си хабя гнева. Така че просто му метнах поредната монета и попитах:

— Това значи ли, че нещата са се влошили още повече?

— Ми да — каза Олумп. — Хората приказват, че преди седмица почнал да духа горещ вятър. Ден и ноц духал, тъй казват. И толкоз бил горещ, че изсмукал сичките сокове от зърното и другите посеви. И още духа. Дори старците викат, че нивгаж не са виждали таквоз нещо. Тука не го усещаме, щот' сме ного надълбоко.

Кимнах и несъзнателно придърпах одеялото върху раменете си. В занданите на Кония винаги беше зима.

— Ма не е само вятърът — продължи той. — Ората зели да са разболяват. Ного да са разболяват де. Нек'ва чума сигур. Викат, че скоро ша има толкоз умрели, та нема да има достатъчно живи да ги погребват.

— Сарзанът! — процеди през зъби Гамелан.

— Тъй приказват сички — изкиска се Олумп. — Голяма работа е той с тез заклинания. Удря Изолда със сичко, дет' го има!

— За теб май няма никакво значение кой ще спечели, а? — казах аз.

Олумп се изкиска още по-силно.

— Рекох ти го и преди — каза той. — Туй са добри времена за дъртия Олумп. Ма не толкоз, колкот' кога Сарзанът седеше отгоре. Пак тогаз разшириха за последно зандана. Нема да ти кажа, че съжалявам, дет' печели, щот' ша е лъжа. — Прибра монетата в кесията си, разтръска я доволно, после тръгна да си върши мръсния занаят.

— Нищо чудно, че още не са дошли за нас — казах аз. — Толкова са заети, че нямат време за дребни отмъщения.

Гамелан не каза нищо. Погледнах го и видях, че челото му се е сбръчкало в дълбок размисъл. Пръстите му шареха разсеяно из брадата.

— Не е възможно — чух го да си мърмори под нос.

— Кое не е възможно?

Той изръмжа раздражено и аз го оставих сам с мислите му. Не си проговорихме целия ден. Същата вечер, докато се приготвях за лягане, той още седеше на ръба на сламеника си и ровичкаше из брадата си. Понечих да го попитам какво го терзае, но се отказах.

Едва затворила очи, потънах в сън. Този път го нямаше предупредителното усещане за заплаха. Имах чувството, че падам с шеметна скорост от планински връх. Искях да се разпищя, да седна в леглото и да разкъсам хватката на съня, но не можех. Чух глас да ме вика по име. Беше дълбок, дрезгав и зъл. Стори ми се, че и преди съм чувала този глас, но не се сецах чий е. Каменистата земя се приближаваше шеметно към мен, но точно преди да си изпотроша кокалите изведнъж задуха горещ вятър, който ме издигна нагоре и се понесох през ясно, безоблачно небе.

Летях така дълго. Безкрайно, лишено от живот море се плискаше под мен. А после в далечината зърнах остров. Пламъци и дим се издигаха над него и видях пламтящи села, видях и орди войници, които се забавляваха безмилостно с обитателите им. Мъжете и младежите биваха убивани на място, някои с копие в гърдите, други — насечени на парчета. Жените и девойките бяха подложени на всякакви низости. Дълга колона конски каруци се спускаше по път откъм билото на високо възвишение.

Пожелах си да литна натам и само след миг вече кръжах над хълма. Точно под мен се издигаше великолепен храм с голям позлатен купол и просторни градини. В градините имаше статуи, вероятно на почитани от местните хора божества. Натоварени с плячка войници излизаха от храма. Други насилваха по най-отвратителни начини жриците. А после на ниска могилка в края на градината видях Сарзана, яхнал черен боен кон. Смееше се и насърчаваше мародерите. Войниците се нахвърлиха върху статуите, събаряха ги и изтръгнаха декорациите от ценни метали. После доवлякоха жриците, захвърлиха ги върху падналите идоли и ги изнасилиха за пореден път. А когато

приключиха с това, ги убиха. Потресът ми беше толкова голям, че в сърцето ми не оставаше място за гняв, нито за ужас дори.

Сарзанът вдигна глава и погледна право към мен. Изсмя се и смехът му прогърмя, като да беше излязъл от гърлото на гигант. А после чух още един, отведен смях. Смях, който ме удари като гръмотевица. Идваше отгоре и аз извих врат да видя източника му. Плътен черен облак загрозяваше небето. После облакът сякаш кипна отвътре и шибна въздуха с грозд от светкавици. Смехът се изливаше от грозна дупка като паст на чудовище. Облакът придоби постепенно формата на лице — огнени очи, гърбав нос и пожълтели зъби. Властелинът!

Той ме видя и просъска:

— Това е Антеро. Гадният пор!

Сви устни като фуния и засмука въздух. Извиках уплашено, когато струята ме повлече нагоре, право към раззинатата паст.

Кошмарът се пръсна и подскочих в леглото си. Пот се лееше от мен, чувствах се слаба и разтърсена до мозъка на костите. Погледнах към Гамелан и видях, че спи. Надигнах се, запалих нова факла, защото старата догаряше, довлякох се до ведрото с водата и търках лицето си, докато не се зачерви. Накрая приседнах на ръба на сламеника и зачаках утрото.

Сякаш минаха часове, преди тракането на кофите с храната да оповести появата на Олумп. Беше започнал нов ден. Гамелан изпъшка и се събуди.

— Ей ги твоите, капитане — каза Олумп и бутна кофите през отвора за храната.

Обикновено Олумп не пропускаше да ме подразни с бодрото си настроение и гадни шегички. Днес обаче беше мрачен и мълчалив.

— Какво има, Олумп? — попитах го. — Да не си болен?

Той поклати глава.

— Добре съм си аз. Но по-добре да не говорим. Днес е лош ден.

— В поразен от чума град? — казах. — Какво толкова е станало, че днешният ден да е по-лош от предишните?

Олумп помълча, после се огледа предпазливо. Чак тогава се приближи до решетките.

— Станало е нещо ужасно — каза той. — Тоз път Сарзанът е отишъл твърде далеч. Вчера е поругал храма в Чалсидис. Осквернил го

бил, тъй викат. Войниците му оплячкосали сичко, а отгоре на това изнасилили жриците.

Зяпнах сащисано и продължих да го зяпам, докато той описваше стореното от Сарзана в Чалсидис. Същото, което бях видяла насън. А щом дори Олумп беше ужасен от онова, което по някакъв начин бях видяла с очите си, значи Сарзанът наистина беше полудял. Или нещо още по-лошо.

Когато Олумп си тръгна, разказах на Гамелан за съня си.

Лицето на магьосника потъмня.

— Сарзанът, когото познавахме, не би направил такова нещо — каза той. — Не би осквернил собствените си богове. Би бил наясно, че колкото и велика победа да спечели, бившите му поданици никога няма да му простят такова богохулство. — Огънят изпука и аз подскочих стреснато. — Точно от това се страхувах, Рейли — продължи старият магьосник. — По някакъв начин властелинът се е завърнал. Сключил е сделка със Сарзана и очевидно го контролира.

Вече не ставаше въпрос само за нас. Сега, когато властелинът беше на свобода, самата Ориса беше застрашена.

— Призракът му ни е последвал от рифовете — каза Гамелан. — Търсел е пътека, по която да се завърне, и я е открил в лицето на Сарзана. Само че сега сме изправени не пред смъртен магьосник, а пред полубог, чиято сила расте главоломно, подхранена от пролятата кръв.

Когато тръгнахме по следите на властелина, знаехме, че работи по могъщо заклинание, чиято цел е да унищожи Ориса. Не ми се мислеше колко близо е до осъществяването ѝ сега, с новопридобитите си способности.

— Трябва да го спрем — каза Гамелан.

— Че трябва, трябва, магьоснико — отвърнах. — Само че с какво бягството ни става по-лесно сега, отколкото беше преди?

— Сега знаем кой е истинският ни враг — каза Гамелан. — И ако боговете са на наша страна, това може да се окаже достатъчно.

След което ми изложи плана си. Четири монети от колана ми приведоха в действие първата му част.

Два дни по-късно войниците дойдоха да ме отведат. Оковаха ме с тежки вериги и ме поведоха по лъкатушните коридори на зандана, нагоре и все нагоре, докато студът изчезна, заменен от душна горещина. Чувах вятъра вън, който виеше като армия изтерзани духове. Подушвах силната миризма на оцет и сѳра от огньовете, с които хората се надяваха да надвият заразата, а когато минахме покрай стаята на пазачите, зърнах прошарената слънчева светлина през зарешетените прозорци. Спряхме пред голяма метална врата в тежка дървена каса. Един от войниците потропа.

— Влезте — чух познат глас от другата страна.

Влязохме. Войниците се поклониха ниско пред закачулената жена вътре.

— Свалете оковите. — Войниците побързаха да изпълнят нареждането. После още една команда: — Оставете ни.

Войниците излязоха и затвориха тежката врата. Чух изстъргването на голямо резе. Жената свали качулката си и по раменете ѳ се разсипа дълга черна коса. Беше принцеса Зиа, така болезнено красива след дългите дни в грозния зандан, че с мъка останах в съзнание. Заля ме уханието на хладен парфюм, когато тя се втурна да ме прихване.

— Бедният ми капитан — каза тя и гласът ѳ ми се стори толкова сладък, че сърцето ми се качи в гърлото.

Заведе ме при една скамейка и ми помогна да седна. После тикна в ръцете ми сребърна манерка и надуших аромата на силно вино. Пих до насита и огън разцѳфна във вените ми.

Погледнах я и времето спря. Сякаш внезапно се бях озовала в свят, където съществувахме само двете, аз и Зиа. Всички предразсъдъци, цялата предпазливост, диктувана от здравия разум, изчезнаха яко дим, докато се вирах в това изящно лице, в нежната като прясно издоено мляко кожа, в устните — червени и узрели за целувка. И я целунах.

Сякаш засуках живот през тези устни, езикът ѳ танцуваше сладък в устата ми. Гърдите ѳ се сплескаха в моите, усещах с бедрото си набѳбналия плод на пола ѳ. Отделихме устни, колкото да си поемем дѳх, и двете настрѳхнали от страст.

— Мислех, че повече няма да те видя — прошепнах със задавен от хлипове глас.

— О, Рейли — каза Зиа, по страните ѝ се стичаха сълзи. — Поболях се по теб. Само за теб мислех, сънувах те всяка нощ. Имам чувството, че винаги съм те познавала.

— И с мен е така, принцесо — казах аз.

Прегърнахме се отново. Тя полегна на широката твърда скамейка и аз се наместих до нея. Ръцете ме сърбяха за нежната ѝ плът и аз повдигнах робата ѝ, разкривайки белите ѝ крака. Тя повдигна хълбоци и ми помогна да вдигна полите на дрехата до кръста ѝ. Устните на пола ѝ бяха гладки и нежни, сладко-розовата пъпка надничаше между тях. Когато сведох устни към тях, Зиа извика името ми.

И така с принцеса Зиа станахме любовници в онзи мрачен затвор, където вирееше само мъх и нощни спори. Скамейката стана венчалното ни ложе, а сивата каменна стая — убежище на първата ни страст. И нищо нито преди, нито след това, не можеше да се мери с преживяваното сега. Усещах я странно позната — комбинация от Отара, Трис и другите ми любовници, а в същото време нова, вълнуващо непозната и свежа. Излях в целувки всичките си копнежи и тя ми отвърна със същото. Когато страстта ни утихна задоволена, продължихме да се прегръщаме и да си шепнем глупотевини като слънчасали девойчета. И в известен смисъл бяхме точно такива. От непознати станахме любовници толкова бързо, че само богинята на слънцето можеше да ни разбере. Зад вратата издрънча метална ризница на раздвижил се войник и ние се разделихме неохотно.

— Трябва да тръгвам, любов моя — каза Зиа. — Кажи какво мога да направя за теб. Искам да ти помогна и ще впрегна всичките си връзки за тази цел.

— Искам да се явя пред Съвета на чистите — казах аз.

Зиа пребледня.

— Това е извън възможностите ми — каза и се разплака отново. — Така се надяхах, че имаш план, за който да ти помогна. Но това, за което ме молиш, е невъзможно. Кой би се вслушал в момиче като мен?

— Повече хора, отколкото си мислиш — отвърнах. — Понеже сме момичета, от малки ни втълпяват, че нямаме никаква власт и влияние, затова никога не ни хрумва да изпробваме силите си. Ще се

изненадаш какво може да постигне женската ти сила, ако я използваш целенасочено и с решимост.

— Но защо съветниците ще...

— Защото мога да им помогна — прекъснах я аз. — Мога да сложа край на чумата.

Очите на Зиа се разшириха. Но вместо да задава излишни въпроси, тя ми кимна да продължа.

Разказах ѝ за властелина и за нашата мисия, която погрешно бяхме смятали за приключена. Казах ѝ каква голяма опасност е той за моя и нейния народ и какво трябва да направя, за да го спра.

— Наистина ли мислиш, че ще успееш там, където нашите магьосници се провалиха? — попита тя.

— Да. И не защото подценявам способностите им. А защото между мен и властелина съществува връзка. Връзка, която се основава на омразата, вярно, но понякога омразата е по-силна спойка и от любовта.

На вратата се потропа. Време беше Зиа да си върви.

— Ще говориш ли с баща си за молбата ми? — попитах.

— Веднага щом се прибера у дома — обеща тя.

Целунахме се отново, после побързахме да се разделим, преди страстта да ни е победила. Тя извика на войниците, резето изстърга и вратата се отвори. Зиа придърпа качулката пред лицето си, стрелна с поглед войниците, които ме окуваха отново, и избяга.

Не знам какво е казала Зиа на баща си, но думите ѝ трябва да са били могъщи като заклинание на магьосник, защото само няколко дни след срещата ни се изправих пред деветима строги мъже.

Пазителите на общественото добруване бяха шарена смесица от благородници. Двама бяха толкова стари, че точеха лиги; четирима имаха общо по-малко коса по главите, отколкото се полага на един нормален скалп; а останалите трима — сред които и лорд Канара, бащата на Зиа — вече тропаха на последните порти между средната възраст и старостта. Ако бях млад кониански войник, групичката им едва ли би ме вдъхновила за саможертва. Дори разлигавените старчоци обаче бяха запазили достатъчно от едновременното си високомерие, за да смразят с презрението си всеки обикновен човек, изправил се пред

тях. Обзе ме отчаяние, когато плъзнах поглед по лицата им в търсене на евентуален съюзник и не открих нито един — дори в лицето на лорд Канара. Той може и да беше настоял за изслушването ми, колкото да угоди на дъщеря си, но изглежда не смяташе, че ми дължи каквото и да било друго. В погледа на всеки от деветимата съзрях засада. Затова постъпих по войнишки — атакувах.

— Ваши благородия — започнах аз, — докато ме водеха от затвора към тази зала, се чудех как да облека в красиви думи предложението си. Канех се да хвърля в краката ви своя живот — и живота на храбрите си спътници — и да моля за милост. Да ви кажа, че сме мирни странници, озовали се във вашето море по прищявка на съдбата. И пак съдбата направи така, че да ви навредим несъзнателно. Ала всичките ми думи изчезнаха безследно, когато видях ужаса по улиците на великия ви някога град. Улици, пълни с труповете на ваши поданици. Пазарът — затворен и празен. Вратите и прозорците на къщите — здраво залостени с надежда да спрат чумата, която броди по улиците и площадите. Дърветата в парковете — изсъхнали от горещия вятър на Сарзана. Градът, който видях, ваши благородия, е град на ръба на поражението. И ако не удовлетворите молбата ми, боя се, че много скоро ще паднем в ръцете на общия ни враг.

Зиа се присви до мен. Чух тихото предупреждение на Гамелан някъде отдалече.

Пръв заговори единият старчок. Гласът му беше тънък и пресекващ като на момче, което прекрачва в юношеството.

— Ти си жена — каза той. — Защо да ти вярвам, че можеш да направиш онова, което не можах да сторят нашите магьосници?

— Ако съм толкова незначителна, колкото казвате — възразих, — защо стоя тук, пред вас? Пропътувах по-далеч от всеки мой сънародник, мъж или жена, за да стигна тези брегове. Победих многочислена армия, разбих могъща флотилия и лично убих брата на вашия истински враг — властелина на Ликантия. Съмнявам се, че някой от вашите поданици — бил той мъж или жена — може да се похвали със същото.

Старият лорд сви ръка около ухото си, все едно не ме е чул добре.

— Какво, какво? Властелинът? За пръв път го чувам. Сарзанът е причината за всичките ни беди.

Преместих поглед върху лорд Канара.

— Попитайте собствените си магьосници защо са безсилни срещу Сарзана. Вярно, той е могъщ магьосник. Но нима може да се опре на общите им усилия? Не е чак толкова могъщ, нали?

Облечен в черна роба магьосник се наведе зад лорд Канара и му прошепна нещо в ухото. Канара кимна, обърна се към колегите си от съвета и каза:

— Главният ни жрец потвърждава думите й. Това е загадка, на която още не намират отговор.

— Попитайте го дали са се чудели възможно ли е Сарзанът да е сключил съюз с друга тъмна сила — казах аз.

Магьосникът отново се наведе и зашушна енергично. Когато приключи, Канара каза:

— Да, вярно е, капитане. Обмисляли са подобна възможност.

— Подозренията на вашите магьосници са били основателни. Сарзанът наистина е сключил сделка. Сделка с властелина.

— И какво предлагате вие? — попита лорд Канара.

— Първо, настоятелно моля за позволение ви да си премеря силите с чумата. И когато я победя, ще знаете дали съм жената, която да свърши останалото.

— Пълна глупост — заяви старчокът. — И ерес на всичкото отгоре — да позволим на чужденка да прави магии в Изолда.

— Ерес ли е? — попитах; отправих въпроса си директно към главния жрец.

Той ме погледна, после поклати отрицателно глава.

— Тогава какво може да загубите? — продължих. — Ако се проваля, ще ме върнете в зандана и ще продължите постарому. Ако успея обаче, ще се отървете от чумата. Едва ли е най-големият риск, който сте поемали.

Деветимата снишиха гласове в обсъждане. Говореха с недомлъвки, така че и малкото, което чух, остана неразбираемо за мен. Накрая се облегнаха назад и ме погледнаха. Принцеса Зиа стисна силно ръката ми.

— Добре — каза лорд Канара. — Получавате своя шанс.

Старчокът се намеси:

— И за ваше добро се надявам да успеете, капитане. Нашите тъмничари нямат равни в изтезанията.

Думите ми пред Съвета на чистите може да бяха смели, но вътрешно се разкъсвах от съмнения. Според Гамелан заклинанието, причиняващо чумата, можело да бъде развалено. Не се и съмнявах, че той би се справил перфектно с тази задача, когато очите още му служеха, но таях сериозни съмнения относно собствените си способности. В края на краищата бях начинаеща, истински заек в магическото изкуство. Какъв шанс имах срещу властелина? Упоритите опити на Гамелан да ми вдъхне увереност удряха на камък, но така или иначе няха друг избор, освен да продължа напред.

Прехвърлиха ни в охранявана каменна къща в края на дворецовия комплекс. Донесоха ни инвентара на Гамелан, който бяха конфискували при залавянето ни, и ние се хванахме на работа. Не видях принцеса Зиа през двата дни на трескава подготовка, само личната ѝ шивачка дойде да ми вземе мерки за дрехата, която бях поискала — семпла червена туника без ръкави и с дължина до средата на бедрото, така че ръцете и краката ми да имат свобода на движение. Плюс златен шарф на кръста. Гамелан ме предупреди да не слагам никакви бижута, особено метални, както и че трябвало да съм боса. С помощта на магическата книга на Гамелан, в която имаше изобилие от лични бележки под линия, добавяни от него в течение на годините, стрих на прах десетки отвратителни съставки и смесих зловонни и силно летливи масла. Работехме без прекъсване, а зловещият вятър виеше отвън и блъскаше каменните стени на малката къща. Накрая бяхме почти готови.

Нямахме друга видима публика, освен шепата изнервени пазачи, които ни чакаха в малката градина, заделена за експеримента ни. В центъра ѝ имаше езеро. Около него — в четирите ъгъла на мислен квадрат — бяха стъкнати клади от клоните на редки дървета. Щом влязохме в градината, по калдъръмената пътека изтрополи фургон. Коларят беше уплашен почти до смърт и шибаше бясно конете. А после дръпна поводите толкова рязко, че фургонът едва не се преобърна. Мъжът скочи на земята, срязва каишите на впряга, хвърли последен ужасен поглед на товара и забърза да отведе конете.

Самата аз тръпнех при мисълта какво ме очаква, но после се стегнах вътрешно и издърпах първия труп. Труп на дете, покрит с

гнойни циреи. Другите три трупа във фургона бяха на близките му — на майката, бащата и сестричката. Намазала бях тялото си със сребърното мазило, което според Гамелан щяло да ме предпази от заразата, но този факт не успокои особено страховете ми, когато взех на ръце телцето на малкото момченце, занесох го при една от кладите и го положих отгоре ѝ. После направих същото с другите три трупа.

Гамелан мълчеше, обзет от силен гняв, че не е в състояние да ми помогне. Облякох трупове с разкошни дрехи, после напоих обилно кладите с магическо масло. Цареше пълна тишина, ако не броим вятъра, но усещах как стотици очи ме следят от прозорците на двореца. Когато приключих с трупове, отидох при Гамелан и той ми подаде абаносовата кутия със сърцето на убития от мен властелин, брата на онзи, срещу когото се изправяхме в момента.

— Бъди много внимателна, Рейли — прошепна ми. — Прави и изричай само онова, на което те научих. Иначе...

Не беше нужно да продължава. Вече ме беше предупредил, че при провал конианските инквизитори ще бъдат лишени от удоволствието да ме измъчват, защото властелинът ще е похапнал предварително с душата ми.

Отидох при езерцето и сложих кутията в една детска платноходка. Вдигнах капака и слънцето огря скъпоценния камък-талисман, в който се беше превърнало сърцето на първия властелин. До него сложих огненото мънисто, което бяхме приготвили, изрекох заклинанието, което му вдъхваше живот, после пуснах лодката във водата и я тласнах лекичко напред.

Прошепнах:

*— Плавай бързо, сестрице,
към портите на Зорница,
где Боговете играят
и за демоните нехаят!*

Въпреки вятъра, който браздеше водната повърхност, малката лодка заплува леко по курса си — платната ѝ се местеха, сякаш командвани от опитен екипаж. И така, докато не стигна средата на

езерото. Там спря, а черното сърце в кутията засвети в огненочервено. Не можех да отместя поглед от него, бях като хипнотизирана.

Гамелан изсъска зад мен:

— Побързай, Рейли!

Скочих на крака, вдигнах ръце и извиках:

— Събуди се! Събуди се!

Екна гръм и от лодката изригна пламък. Нов гръм и аз отскочих назад, защото цялото езеро лумна в пламъци.

— Сега, Рейли! — извика Гамелан. — Не се колебай!

Огънят ставаше все по-жежък, но здравият разум и естествените инстинкти бяха товар, от който трябваше да се освободя. Пристъпих напред, обля ме нетърпима горещина, но аз въпреки всичко продължих до самия ръб на пламтящото езеро. Протегнах единия си бос крак към огъня, но кожата не се сгърчи, нито почерня от пламъците. Преглътнах и стъпих върху горящата огнена повърхност. Усецах силна топлина, но не и болка, докато крачех по твърдата повърхност към лодката в центъра. Взех я и я вдигнах високо над главата си. Пламъците се извиваха около мен. И тогава изрекох заклинанието, а гласът ми прогърмя през вятъра и удари небето:

*— Ела, майко, ела, татко,
елате братец, сестрица,
че чака ви онзи, що смърт ви донесе.
Омразата ваша му поднесете,
страданието и болката му внушете.
Жежки ветрове, сладки духнете.
Сладки ветрове, хладни духнете.
Събуди се!
Събуди се!*

Извадих грейналото сърце, сложих го в дланта си и духнах връз него право в платната на лодката.

И тя се размърда, после скочи напред като отлитаща птица. Щом се измъкна от пламъците, огънят внезапно изгасна и открих, че стоя до колене в кървавочервена вода. Малкият кораб се носеше от клада към клада и кладите избухваха в пламъци и черен дим. Димът над всяка се

усука около себе си като гнездо от змии, после четирите димни колони се сбрах в една — плътна, дебела и зловонна, — която изригна нагоре. Небето се покри с грозни петна, после петната се сгъстиха в съсиреци и оформиха черно чело с гневни червени очи.

Гласът на властелина прогърмя:

— Махни се! Махни се!

Но димът от чумавите трупове влезе в очите му и той изпищя от болка.

Извика отново, но този път в гласа му се долавяше агония:

— Махни се! Махни се!

Димът се кълбеше все по-плътен, закриваше призрачните черти на властелина. Чу се нов вой на болка и ярост... после небето се изчисти.

Почувствах се слаба, изцедена. Погледнах надолу и видях само обикновена вода, която се плискаше гальовно по бедрата ми. До слуха ми достигна чуруликане и се огледах озадачена — и ето го, на съсухрен от сушата клон едно малко птиче пееше жизнерадостно. Клонът не помръдваше и в този миг осъзнах, че горещия вятър го няма. Зацапах през водата към Гамелан. Той взе сърцето на властелина от ръката ми, остави го настрана и ме прегърна.

Радостни викове долетяха откъм двореца и след миг конианците се втурнаха навън, начело с принцеса Зиа. Полите на туниката ѝ се развяха, подети от приятен вятър, натежал от влажно обещание за дъжд.

Бяхме развалили заклинанието.

Следващия път, когато се изправих пред Съвета на чистите, деветте чифта очи ме фиксираха като че ли мъничко по-благосклонно. Е, дружелюбни не бяха със сигурност, но в тях се четеше респект и нетърпение да разберат какво друго имам да предложа. Не си губих времето с предисловия, а подкарах по същество:

— Искам свобода за воините и екипажа си — казах. — Върнете ни мечовете и корабите и ние ще се бием заедно с вас до победата.

— Откъде да знаем, че няма просто да избягате? — попита лорд Канара. — Защо ще се биете за чужда кауза?

Принцеса Зиа понечи да каже нещо, но аз побързах да я прекъсна, преди неволно да е обидила баща си.

— Защото каузата е и наша, лорд Канара — отвърнах. — Вече ви обясних, че съюзникът на Сарзана е смъртен враг на моя народ. И ще е нужно нещо повече от няколко заклинания, за да ги победим сега, когато са обединили силите си.

— Дори да отстраните властелина — каза лорд Канара, — пак ще трябва да се справяме със Сарзана. А той вече доказва, че е труден за надмогване враг.

— Тогава позволете да го убия вместо вас. Вие не можете заради проклятието. Но аз съм чужденка и няма да пострадам, задето съм отнела живота му.

Лорд Канара и благородните му колеги сбраха глави за кратко съвещание, после той се обърна отново към мен.

— Какво по-конкретно предлагате?

— Предлагам да организираме съвместна експедиция срещу силите на Сарзана — казах. — Няма да съжалявате за съюзници като нас. Орисианците имат богат опит във военните кампании.

Ново шушукане, после:

— Не се съмнявам в храбростта на вашите войници, капитане — каза лорд Канара. — Но това не решава въпроса за доверието. Ние не ви познаваме. Пътищата ни са се пресичали само два пъти. Първия път ни вкарахте в страшна беда. Втория път ни помогнахте, вярно, но за да спасите собствения си живот. Откъде да знаем как ще се обърне монетата, ако ви позволим трето хвърляне?

Принцеса Зиа пристъпи напред.

— Моля, милорд, позволете ми да говоря от името на конианската младеж.

Баща ѝ се смути, но въпреки това ѝ кимна да продължи.

— Войната причинява страдания на всички — каза тя. — Но нима не засяга най-тежко младите? А когато Сарзанът беше на трона, нима вашите синове и дъщери не бяха онези, към които прояви най-голямата си жестокост? Колко от децата ви бяха убити тогава, милорди? И колко умират сега, в този момент, докато ние с вас си говорим?

Сред публиката, събрала се да чуе изслушването, се надигна ропот, особено сред младите благородници.

Зиа сложи ръка на рамото ми.

— Ти каза, татко, че капитан Антеро е била изпитана само два пъти. Моля да ми простиш, че ще те поправя, но имаше и трети път — когато спаси мен. Можеше да продължи по пътя си. Да ни подмине. И навярно с основание, защото бурята още не беше утихнала. Но тя не го направи. Рисува живота си, за да спаси моя. А нейните гвардейки направиха същото, за да измъкнат други дванайсет конианци от лапите на смъртта.

Боях се, че ще спомене за сблъсъка ми с Чола Ий относно съдбата на спасените конианци. Това щеше да е висока препоръка за нас, но не и за него. А аз имах нужда от Чола Ий, проклета да е пиратската му кожа. Затова въздъхнах облекчено, когато тя подмина тази подводна скала и продължи напред. Ала следващата ѝ спирка ме свари неподготвена.

— Нека ви покажа колко непоклатимо е доверието ми в капитан Антеро, милорди. Моля — не, настоявам — да я придружа в битките. Нека споделя съдбата ѝ. Знам, че тя няма да ме предаде, нито подведе. Няма да предаде младежта — бъдещето — на Кония.

Баща ѝ само дете не падна от стола. Колегите му бяха стъписани не по-малко от него. Публиката обаче реагира спонтанно и избухна в гръмки аплодисменти и викове на одобрение. Името на принцеса Зиа бе подето от стотици гласове, които закънтяха под куполите на просторната зала. Десетки се спуснаха напред, викаха на съветниците и настояваха да бъде допусната в борбата им срещу Сарзана. С принцеса Зиа до мен — заложница по своя воля.

Съветът, воден от лорд Канара, нямаше друг избор освен да даде официалното си позволение. И когато бащата на Зиа удари с чукчето за край на изслушването, тълпата пощуря, сякаш победата вече беше спечелена.

Погледнах новата си любима. Лицето ѝ беше поруменяло от вълнение, очите ѝ танцуваха в екстаз. Ала в нея имаше още нещо, което не бях забелязала досега — упорито вдигнатата брадичка, изправения непреклонно гръб, царствения поглед. Боговете са ми свидетели, че в онзи миг тя приличаше на истинска царица.

ЛЮБОВ И ВОЙНА

Някои казват, че пътят, който изминаваме в живота си, е настлан от боговете. Ако е така, значи боговете страдат от нездрава привързаност към силните питиета. Как иначе да обясним безумието на тази пътека — лудешките ѝ завои и врътки, калните локви и висините, от които ти спира дъхът? Ще ми се да се срещна с бога, дето е картографирал моя живот. Не знам дали бих му кльцнала гърлото, или бих му поръчала още едно от същото. В Кония например аз бях най-нещастната жена на света, гниех в червата на зандана и чаках кога ще ме поведат към дибата. А после за нула време се превърнах в героиня на деня и същите хора, които ме бяха хвърлили в тъмницата, ме обсипваха с хвалебствия във великолепните зали на царския дворец. Ти ми кажи, писарю, нямам ли основание да се питам трезвен ли е бил богът, отговорен за такова едно предназначение?

Дните след изслушването ми пред Съвета на чистите минаха под знака на масово умопомрачение. Освободиха ни от затвора и ни настаниха в истински лукс. Дори най-долният моряк и последната новобранка от гвардейките получиха собствена стая, при това не каква да е. Облякоха ни и ни нахраниха щедро. Засипаха ни с толкова покани, че се наложи да откажа всичките, за да не обидя неволно един или друг от конианските благородници. Имах си основателно извинение — че съм твърде заета с подготовката на предстоящата битка. Кое не беше далеч от истината. Е, оставаше ми достатъчно време за интимни развлечения. Имах си задължения все пак, задължения към една принцеса.

Зиа уреди да ме настанят в малка вила с изглед към пристанището, за която да се грижат най-дискретните ѝ слуги. Денят, когато ми я показа, беше топъл, въздухът тежеше от аромата на зюмбюли. Вилата беше с дебели бели стени и покрив от сини плочи. Трендафили се катереха по портата, зад която се ширеше слънчева градина. Колоритна алея се провираше през тунел от ароматни кратунки, чиято сърцевина беше така сладка, че подлудяваше осите. Те

се стрелкаха от плод на плод и апетитът им никога не секваше. Дрвен фонтан плискаше игриво струите си в центъра на градината под надвисналите клонки на върба и влагата му подхранваше мек килим от зелен мъх.

Спалнята беше огромна, застлана с дебели килими и пръснати по пода възглавнички с всякакъв цвят и размер. Леглото с балдахин беше голямо колкото малък тренировъчен плац, заемаше кажи-речи половината стая и само тясна пътечка го делеше от вратите към верандата, откъдето се откриваше великолепна гледка към пристанището. С две думи — убежище за любов и залези. Едва-що влезли в стаята, ние се хвърлихме на леглото. Бяхме неуголими като гладните оси навън, жадно целувахме и проучвахме всеки сантиметър от сладостта на телата си. Стонове и викове на наслада придружаваха играта ни и върховете, които изкачвахме заедно.

Виждам, че нещо се червиш, писарю, а вечерта е доста хладна. Да не би разказът за любовта ни да те възбужда, или пък те шокира може би? Аха, второто, както виждам. Защо ли, чудя се? Несъмнено имаш опит с откровения като тези. Макар че досега си записвал спомените на мъже, които вършат мъжки неща, затова ли? И такива пиперливи подробности не подхождат за мемоарите на една жена? Или пък любовта между хора от един пол обижда чувствата ти? Ако е така, ще се наложи да го преглътнеш. Заклех се да кажа истината, а истината е, че любовта е еднаква без значение в какъв костюм е облечена. Страстта е в природата на всичко, що ходи, пълзи или плува. И да го отричаш значи да си затваряш очите пред пълната истина за живота, който са ни вдъхнали боговете. Като не разбираш другите, няма да разбереш и самия себе си.

Двете със Зиа се любихме, докато слънцето не се мушна в собствената си постеля. Лежахме лениво в прегръдките си под нежната милувка на хладния вечерен вятър.

Накрая Зиа наруши мълчанието:

— Ти не си ми първата — каза със свенливо сведени очи.

И сама се бях досетила — принцесата беше доста опитна за възрастта си. Но не това казах.

— Това не е моя работа. Ти решаваеш как и с кого да се забавляваш. Също и дали да го споделиш, или да го запазиш в тайна.

— Искам да ти разкажа. За да ме опознаеш по-добре.

Целунах я и я оставих да говори.

— Винаги съм знаела, че съм странна, че не съм като другите — започна тя. — Сякаш не бях истинска част от семейството си, а просто са ме оставили пред вратата и майка ми ме е приютила от добро сърце, което би било напълно в природата ѝ.

— Не мислиш, че наистина е станало така, нали? — попитах.

Тя поклати глава.

— Не. Намереничетата не стават принцеси. Но това чувство така или иначе не ме напускаше. Момчетата никога не са ми харесвали. Приятелките ми непрекъснато плямпаха за момчета, дори преди да ни пораснат гърдите и да започне месечното ни неразположение. Всъщност именно към тях, към приятелките ми, усетих за пръв път влечение. В началото изглеждаше съвсем естествено. Вярно, приказваха за момчета, но се занасяха и помежду си. Девичи залитания, сецаш се. Доста от тях свършваха в леглото, но това никого не впечатляваше особено. Дори ми се струва, че обществото ни насърчава в някаква степен подобни игрички. Девствеността се цени високо в Кония и невинни забавления от този вид помагат тя да се запази непокътната, докато семействата договорят бъдещето ни, разбирай — женитбите ни.

— В Ориса е същото — казах аз.

Зиа се замисли над думите ми, после продължи:

— Всичко вървеше добре, докато не станах на възраст за женене, тоест на шестнайсет. Оттогава баща ми няма търпение да ме омъжи и да се сдобие с внуци, които да продължат рода ни.

— Но ти си се възпротивила?

— Категорично. Не искам мъж, който да ме командва, още по-малко да спи в леглото ми. — И отново забелязах онзи царствен, упорит поглед в очите ѝ. Зиа беше от хората, които не бих искала за свои противници.

Тя продължи:

— Ставаше все по-трудно да отказвам на татко. И най-вече след онова, което се случи малко преди бурята да ме срещне с теб.

— Чудех се как си се озовала там, между другото — казах аз.

— Пратиха ме в храма на Селен за очищение — каза тя. — Баща ми разбра, че съм станала любовница на по-голяма от мен жена, Фиорна. Тя е съпруга на един от нашите генерали. Той рядко се

задържа на Изолда, което е добре дошло за жена му, защото когато е вкъщи, генералът тормози и нея, и децата им. А и тя е като... като нас. Предпочита жени. Така или иначе, успяхме да избегнем скандала, макар и на косъм. Пратиха Фиорна при майка ѝ, а съпругът ѝ получи назначение в един пограничен гарнизон. Колкото до мен, баща ми реши, че вкусовете ми имат нужда от пречистване. Така се озовах на онзи кораб.

Засмях се и плъзнах пръст по кръглите ѝ гърди.

— Пречистването май не е свършило работа.

Зиа се намуси сладко.

— Всъщност жриците ми бяха доста полезни. Научиха ме как да съм по-дискретна.

После ми хвърли пакостлив поглед. Протегна ръка и откри едно местенце, от което ме полазиха тръпки.

— Научиха ме и на други нещица — каза тя и се изкиска.

— Бог ми е свидетел, че винаги съм била любознателна — прошепнах със секнал дъх.

По-късно, когато стана да се облече преди тръгване, Зиа каза:

— Мога ли да те помоля за нещо?

— Можеш да ме помолиш за всичко — отвърнах.

— Ще ме научиш ли да се бия?

Надигнах се стреснато в леглото.

— Ти си принцеса. Такива умения не ти трябва.

Тя поклати глава. По всичко личеше, че говори сериозно.

— Ще бъда до теб, когато започне битката. И не като някое безпомощно цвете, докато други жени — твоите гвардейки — рискуват живота си. Ако не друго, научи ме да се защитавам. Спокойно, няма да направя някоя глупост, като да се втурна в мелето например и да ти стоваря беля на главата. А и не искам хората да ме възприемат само като хубавата принцеса Зиа. Не искам да съм само бележка под линия в историческите хроники.

Обмислих молбата ѝ. Стори ми се разумна. А после Зиа каза:

— А и с теб трябва да бъдем дискретни, любов моя. Тренировките ще са чудесен претекст да идвам и да си отивам, когато пожелаея.

— Добре — казах аз. — Започваме утре.

Направихме го и тя се оказа толкова пламенна в тренировките, колкото и в любовта.

Междувременно конианците се готвеха за война. Съветът на чистите още се мотаеше с дискусии как точно да се води войната, но времето за празни приказки беше свършило.

С всеки ден корабите, приставащи във водите около острова, ставаха все повече. Понякога пристигаше един, друг път — половин дузина, а веднъж пристигна цяла флотилия от трийсетина кораба. Накрая броят им надхвърли четиристотин. Пристанището се напълни и закъснелите хвърляха котва извън него. Прииждаха от всички краища на царството — ако може да се нарече така разнородната смесица от стотици острови, разделени на групи и архипелази, всеки със свои обичаи и език. Комуникацията се осъществяваше или на кониански, който повечето от островните първенци знаеха в една или друга степен, или на изродения му търговски вариант, или с помощта на онези от моите орисианци, с които бях споделила езиковото заклинание.

Корабите също бяха разнородна смесица — от бойни по конструкция и предназначение до набързо преустроени търговски съдове и дори леки, хищни на вид галери, чиито екипажи обичайно се занимаваха с пиратство, а сега се бяха присламчили към конианците с надежда да приберат своя дял от плячката.

Бързината, с която конианците се настроиха за война, ме впечатли и попитах Зиа дали народът ѝ притежава някакъв по-специален талант в това отношение.

— Не знам — каза тя и се прозина. — Но враждите тук са нещо обичайно. Ако искаш, ще накарам някой от слугите да ти покаже арсенала.

Поисках и на следващия ден ме заведоха в отделена с ограда и охранявана част от пристанището. Там научих тайната на конианците. „Арсеналът“ представляваше редица кейове — или по-скоро изкуствено създадени острови — с дълги складови помещения по протежение на всеки. Между кейовете минаваха тесни ивици вода, а в двата края имаше широки басейни. Кейовете гъмжаха от работници, които стигаха до тях по широки мостици от главния док.

„Отпочиващите“ кораби биваха изтегляни в басейна в единия край с помощта на въжета, свързани към огромни шпиллове на самия бряг. Мачтите и рейте им се сваляха и оголените от всичко движимо корпуси чакаха възникването на поредната криза.

Когато настъпеше моментът, големите плъзгащи се врати на складовете се отваряха да приемат теглените по тесните канали кораби. В първия се пазеха мачтите — всяка маркирана с номера на кораба, от който е била свалена. Кранове ги придвижваха над палубата и дърводелци ги закрепваха по местата им. После корабът се придвижваше към следващия склад, където го оборудваха с реи и стенги. След това идваше ред на безброй намотки с въжета и сложния процес по опъване на такелажа. После товареха платната. Слугата на Зиа ми обясни, че изолдианските корабостроители правели корабите си с еднакъв дизайн, така че оборудването да е взаимозаменяемо.

На този етап голите доскоро корпуси вече приличаха на кораби и продължаваха нататък по канала, където ги оборудваха с гребла и пейки за гребците, после идваше ред на каци с осолено говеждо и свинско, после одеяла, вино и бурета с прясна вода и така нататък, като всеки склад отговаряше за отделен артикул от продоволствието. Докато стигнат края на канала, бойните кораби бяха готови да приемат екипажите си и да се наредят при другите в крайбрежните води. Процесът по подготовката им беше впечатляващ... за разлика от самите кораби. Всички те бяха близнаци на огромната едномачтова галера, с която пътуваше Зиа, когато бурята захвърли кораба ѝ върху рифовете при Заровете на Исполина. За разлика от Чола Йй и някои от островитяните по периферията на царството, конианците очевидно не харесваха бързите малки галери.

Постарах се да разбера как водят морските си битки конианците и тактиката им се оказа дори по-примитивна от онова, което аз и жените ми бяхме научили от краткия образователен курс, изнесен ни в началото на това сякаш безкрайно пътешествие. Бойните кораби качвали толкова войници, колкото могат да поберат — войници, които знаеха за корабите и морето по-малко и от мен, когато потеглихме от Ликантия. Капитаните имали простата задача да плават в плътно формирование с останалите кораби, докато не зърнат врага. Тогава се давала заповед за нападение, като атаките неизменно се провеждали в една или друга масова формация, зададена от командващия адмирал.

Последната задача на капитана била да придвижи кораба си успоредно на вражеска единица. Тогава войниците се изсипвали вкупом на вражеската палуба. Цялото въоръжение на корабите, от катапултите до шиповете, предназначени да пробият обшивката на противника, се използваше за постигането на тази единствена цел. Тараните все още се смятаха за нововъведение, защото често атакуващият кораб понасял не по-малко щети от атакувания или пък морето го отнасяло настрани и прехвърлилите се на вражеската палуба войници не съумявали да доведат сражението до „подходящия завършек“. Това беше тукашната представа за морска битка, такава щеше и да си остане. Корабите на Сарзана нямало да се различават съществено от нашите, следователно изходът от битката щял да зависи от числеността, оръжията, магията — и най-вече от справедливостта. Лично аз рядко съм виждала последното да решава изхода на която и да било битка.

Сетих се какво бяха казали Стрикер и Дубан за галерата на Зиа по време на бурята, както и аналогията с нападнатата от вълци мечка, до която бях стигнала сама. Този път не се задоволих с разсъждения. На свечеряване привиквах при себе си Корайс, Исмет и Дика — смятах, че е важно и Дика да присъства на тези тайни срещи, защото от опит знаех, че новобранките често имат по-ясен поглед върху предстоящата битка и от най-опитния ветеран. Понякога привиквах и Полило въпреки шумните ѝ протести, че е боец, а не тактик.

Купила бях евтин макет на чудовищните кониански кораби от една сергия и четирите сядяхме около играчката, разглеждахме я от всички страни и мислехме усилено. Понякога мисленето се отплащаше, но по-често идеите ни бяха глупави или неизпълними. Аз обаче записвах всичко, макар че мразя да пиша, а и нямам дарба за думите, така че редовно си изливах яда в порой от ругатни. За какво си говорехме и какви плодове дадоха дългите часове на дискусии ще разкажа, когато му дойде времето.

Въпреки протестите на Зиа прехвърлих обучението ѝ почти изцяло на Исмет. От опит знам, че приятелството не е добър съветник във военната подготовка. Чувствата неизменно подвеждат и те карат да се подхлъзнеш в едната или в другата посока — или да щадиш прекалено приятелката си, или да я тормозиш излишно. А и нищо не

дава по-точна представа за напредъка ти от безпристрастната оценка на суров сержант. В резултат на всичко това принцесата тренираше заедно с другите гвардейки. Справяше се с лъка, копието и меч, сякаш беше родена за това, и си умираше от кеф всеки път, когато надвиеше спаринг партньорката си и я натупаше здравата с дървения меч. А като видях колко бързо се научи да пуска стрела след стрела в центъра на мишената, се поздравих мислено за решението да я прехвърля на Исмет, вместо да се червя, когато ученичката надмине „всезнаещата“ капитан Антеро, чиито умения с лъка не блестяха с нищо особено.

Физическите упражнения бяха друга работа. Всяка сутрин тичахме по околоръстния път, ограждащ изгърбената централна част на Изолда. Разстоянието никак не беше малко, някъде пет мили, ако не и повече — от пристанището до малка таверна близо до моята вила. Мина цяла седмица, докато Зиа успее да завърши първата обиколка. А когато ѝ казах, че следващата ни цел е да удвоим разстоянието, после да го утроим и учетворим, направо си глътна езика.

— Е, до четири обиколки едва ли ще стигнем — успокоих я аз. — Няма да има време да влеем достатъчно сила в краката ти.

— Какво им е на краката ми? — нацупи се тя. — Не съм забелязала да им намираш кусури, когато не тичам с тях.

— О, краката ти са страхотни — казах аз. — И са достатъчно силни, когато са на врата ми. Но битките изискват повече сила от любовта. Краката на една гвардейка са по-важни дори от оръжията ѝ. Именно с тях трябва да измине мили до бойното поле, пак те трябва да я носят по време на сражението, а ако така решат началниците — и да я разкарат оттам, когато боят приключи.

— Нали ще сме с кораби? — възрази тя. — Те ще ни закарат до сражението и ще ни върнат обратно. Така че една обиколка със сигурност е достатъчна.

— Не знам дали ще можеш да ме убедиш — казах аз.

— А ако успея? — попита тя и вдигна палаво вежди.

Зашепнах на ухото ѝ. Тя се изкиска.

— О, това определено звучи добре. Или предпочиташ да се заемем веднага с втората обиколка?

Дойде денят, когато свикаха общо събрание на всички дивизионни командири. Щяха да ни представят новия флотски адмирал. Мислех, че нищо не може да ме изненада, но както обикновено и този път не успях да предвидя постъпките на мъжете по отношение на командването.

Моите жени настръхнаха, но аз бях наясно, че няма начин да поверят на мен експедицията срещу Сарзана, поне не официално. Колкото и да ме ценяха на думи от Съвета на чистите, знаех, че в най-добрия случай ще съм съветник, а в най-лошия — обикновен фигурант. Корайс и Полило замърмориха, че това ще е поредното незачитане на женските способности, но аз ги попитах колко кораби и войници биха ми поверили нашите собствени магистрати, ако Ориса се окаже в подобно положение, особено ако съм чужденка от далечни брегове.

Мислех, че аргументът ми е логичен, но те само се спогледаха, а после Корайс се подсмихна и каза:

— Рейли, скъпа, мъжката глупост е повсеместна и това никой не го оспорва. Имахме предвид как би постъпил един *интелигентен* човек.

Разсмях се. Уви, това си остана последният повод за веселие по време на събранието.

С Чола Ий седяхме от двете страни на новия адмирал на висока сцена, монтирана в зейналата абаносова паст на някакво морско чудовище. Флотският адмирал се казваше Трахерн и внушаваше страхопочитание. Беше огромен мъж — висок почти колкото Полило. Гласът му гърмеше като дворцова камбана. Имаше дълга бяла брада, сресана грижливо и разделена на две половини, които се спускаха на вълни по раменете му. Сигурно беше над седемдесетгодишен, но косата му изобщо не беше оредяла, носеше я на плитчици с вплетени скъпоценни камъни, които се събираха в опашка на тила. Копринената му туника беше окичена с медали — всички възможни отличия, с които една признателна нация може да награди своя най-велик воин.

За жалост, последната си война адмирал Трахерн беше водил преди двайсет години — добре организирана, макар и лишена от оригиналност кампания срещу някакви варварски племена от погранични острови. След това се беше оттеглил в огромните си имения и се беше заел с писането на исторически хроники. Цялата му

кариера се отличаваше с храброст, чест и благородство. И сега го бяха повикали да поведе Кония към нейния най-велик и неговия последен триумф.

Когато го обявиха официално за новия командир на флотата, капитаните посрещнаха новината с бурни аплодисменти. Беше ми направило впечатление, че повечето старши капитани са родом от Изолда, дори когато корабите и екипажите им идваха от други острови. Явно и тук управляващата класа беше съсредоточена в един-единствен район. Сарзанът може и да беше фаворизирал прекалено сънародниците си от Севените, но и настоящите управници не се различаваха много в това отношение. И докато мъжете си държаха гърлата да възхваляват адмирал Трахерн, мен ме тормозеше една-единствена мисъл — мама му стара, натресоха ми втори генерал Джинах на главата.

Трахерн изнесе задължителната за такива случаи героична реч. Каза каква голяма чест било за него да служи отново под националния флаг, как сме били решени да победим, че справедливостта била на наша страна и нямало начин да не триумфираме, как Кония имала невероятния късмет да се възползва от таланта на велики воители от далечните брегове на... на... тук направи неловка пауза, понеже не се сещаше откъде са дошли чужденците, после смотолеве набързо едно „Лариса“ и продължи нататък.

След като екзалтираните офицери го вдигнаха на ръце и обиколиха с него залата, адмиралът се срещна насаме с мен и Чола Ий. Беше в страхотно настроение и излъчваше оптимизъм на вълни. Той, разбира се, знаел, че ние сме реалните водачи на експедицията, понеже бил наясно с проклетите магьосници и така нататък — и особено онзи, дето идвал от нашите земи, или така поне бил чул, макар че проклет да бил, ако знаел как може да убият някого, а после той пак да влезе в бой, макар че никой, разбира се, не би омаловажил силите на един велик магьосник. Смятал обаче, че можел да ни е от полза, защото познавал добре конианското море и още по-важно, душите на хората си и как да ги подтикне към геройства като от старите легенди на народа му, така да ги надъха, че всеки войник да се равнява на десетима или дори на два пъти по толкова войници от друга земя. Заедно сме щели да командваме флотата, обединени от взаимно

доверие, вяра и решимост и от съзнанието за общата възвишена цел в името на всички мъже и жени навсякъде по света.

На мен обаче думите му ми прозвучаха като лошо предзнаменование.

Една вечер със Зиа се разхождахме в градината, преди тя да си тръгне, и аз я попитах дали баща ѝ подозира за връзката ни.

Напоследък е толкова зает — каза тя, — че не му остава време за нищо друго. А дори да е заподозрял нещо, не би искал да вдига шум по въпроса от страх, че колегите му в Съвета на чистите може да разберат.

— Трябва да кажа, че групичката им едва ли си заслужава името — отбелязах.

— Така е, повярвай ми — каза тя. — Ако държаха на клетвите си, курвите отдавна щяха да са стигнали до просешка тояга. А младите роби и от двата пола, имали нещастieto да попаднат в техните домакинства, щяха да имат повод за неவிждана радост.

— Добродетелни или не — казах аз, — името, което са си избрали, звучи странно за едно управително тяло.

— За това е виновен един от моите по-разпуснати предци — засмя се Зиа. — Развратността му стигала до такива крайности, че дори построил храмове — разбирай публични домове — в чест на някои от по-разгулните ни божества. Освен това не пропускаше да се възползва от по-хубавите девойки и младежи сред прислугата. Сигнало се дотам, че бароните се разбунтували и го принудили да престане. Точно тогава бил създаден Съветът на чистите. Първоначалната му задача била да следи за моралните устои на конианското общество. А после, когато Сарзанът беше свален от трона, Съветът се оказа единствената традиционна институция по старото ни законодателство, която позволяваше на бароните да вземат властта.

— Мислиш ли, че Кония ще се върне някога към монархията като форма на управление? — попитах.

Зиа се замисли сериозно. Приседна на ръба на фонтана и плъзна пръсти по водата.

— Баща ми определено се надява това да стане — каза накрая. — Както и част от другите благородници, които имат царска кръв в жилите. Но ако се стигне до това, никой от тях, дори баща ми, не би се

осмелил да се обяви за цар. Би било твърде рисковано. Истината е, че царете на Кония бяха свалени от тълпата. Сарзанът се появи по-късно. А баща ми и другите се боят от гнева на народните маси почти толкова, колкото се страхуват от Сарзана. Така че мисля, че в обозримо бъдеще никой няма да предяви претенции към трона. Поне никой от тяхното поколение. А какво ще направят децата им, не знам.

— Ти например?

— Никога не съм се замисляла по въпроса — каза тя. — Би било глупаво да храня подобни амбиции.

— Кония имала ли е някога царица?

Зиа кимна.

— Моята прабаба — починала е много преди аз да се родя — е била царица. Съпругът ѝ не е имал реална власт, дори не е носел титлата цар, а само консорт.

Отворих уста да повторя въпроса си дали наистина не е обмисляла варианта да седне на трона. Но нещо в погледа ѝ ми подсказа, че ще е по-разумно да приема думите ѝ на доверие. В края на краищата царете и цариците никога не лъжат. Само променят при нужда мнението си.

Едно от най-полезните неща, които произлязоха от храбрата и заявена на всеослушание решимост на Зиа да участва лично в бойните действия, беше, че войната се превърна в свещен кръстоносен поход. Опитът ми показваше, че войните се започват от благородници с хартия и се довършват от селяни с кръв, а онези, които ще извлекат най-голяма полза от победата, гледат да стоят колкото се може подалеч от бойното поле. Ала заразени от примера на Зиа, младите аристократи на Кония се стичаха масово под знамената.

За разлика от Зиа обаче всички доброволци бяха мъже и това ме накара да се замисля, че въпреки неравностойното отношение към жените в Ориса, което открай време ме възмущаваше дълбоко, ние поне си имахме Маранонската гвардия. Не беше кой знае какво, но изглеждаше адски прогресивно в сравнение с малоумната политика и практика в други градове и царства.

Не си бях давала сметка колко популярна е Зиа сред хората от собствената си класа и поколение, докато не се заредиха опашките от

богато облечени мъже, които чакаха що-годе търпеливо реда си пред наборните павилиони по пазарите. За онези, които имаха някакъв опит с меча или корабоплаването, лесно се намираше подходящо място във флота, ала в по-голямата си част благородната младеж на Кония владееше единствено различните видове спортен лов и други дворцови забавления. Няколко значение, твърдяха те. Готови били да служат, както ние преценим, от квартир-майстори до обикновени юнги. И повечето наистина спазиха думата си, служиха добре и с желание. Кое то ме изненада, защото не вярвах, че тези мекушави младежи ще издържат тормоза на помощник-капитаните, които ги юркат от мачта на мачта, или крясъците на сержант Исмет и конианските подофицери.

Няма да забравя една случка, на която станах случайно свидетелка и която ми се стори крайно забавна. Боцман със зачервен нос и вонящ на ром дъх размахваше пръст в лицето на едно хубаво момче и му крещеше, сякаш ги дели не педя разстояние, а цял параден плац:

— Лорд Хилмут, сър, ти и за шестокрако прасе не ставаш бе, акълът ти е по-малко и от на оглупяла коза, сър, и да знаеш, че ако пак те видя да сгъваш така платно, малоумник с пръчовски лайна в ушите, ще ти късам хубавото задниче от тук до края на плаването, тъй да знаеш! Моля да ме извините, сър.

Имаше още две ползи от присъствието на аристократчетата — първо, всичко необходимо се доставяше на секундата, и второ, селяните от именията им масово следваха примера на младите си господари. Често съм се чудела защо селяните хранят дълбока омраза към дворянството, а в същото време се възхищават искрено на прищевките и глупостите им до степен да ги имитират доброволно и безкритично.

Флотата постепенно заприличваше на бойно формирование, а не на разнородната смесица от плавателни съдове, каквато беше в началото. Вече бяхме почти готови да отплаваме, за да се изправим срещу Сарзана и неговия много по-опасен съюзник и таен господар властелина.

През тези дълги седмици на подготовка почти не се виждах с Гамелан, макар да бяхме настанени в една и съща вила. А когато го

потърсех за съвет по някой труден въпрос, той само шикалкаваше и казваше да постъпя както смятам за най-добре, което ме докарваше до полуда. Не идваше дори за утринното хвърляне на костите, под предлог, че бил твърде уморен, болен или нещо друго от сорта. Най-много ми липсваха нощните ни раздумки, когато всичко под слънцето беше разрешен повод за дискусии.

През цялото това време не го видях да се усмихне, само се мъкнеше насам-натам, влачейки крака като последния старчок — той, който доскоро, макар и сляп, стъпваше отскокливо като младо момче. Жените, които бях пратила да му помагат, казваха, че ядял малко, макар да го изкушавали с какви ли не деликатеси, а вино не близвал — само вода. И всичко това от човека, който ни триеше сол на главата, че губим надежда, и продължаваше напред, независимо от трудностите.

Духът му се спихваше пред очите ми и аз се запитах дали пък преживяното в тъмницата не му е дошло в повече. Обзе ме страх, че може скоро да умре.

Една вечер отидох при него с твърдото намерение да разбера какво става. Може би знаеше някой еликсир, който да приготвя по негови указания и който да възвърне част от предишната му жизненост.

— Просто съм стар, по дяволите! — извика той с треперлив глас.

— Гамелан, приятелю мой, имам нужда от теб. Всички имаме нужда от теб, разбери.

— От вашите нужди сили не ми останаха — извика той. — А сега си върви и ме остави на мира.

Тръгнах си. Какво друго можех да направя? Забелязах обаче, че колкото повече напредваше подготовката за отплаването, толкова повече отпаднаше Гамелан. Ако не бях толкова заета, сигурно щях да разкрия причината по-рано. Не, това не е вярно. Майната им на задълженията. Трябваше да намеря време, но Зиа ми беше завъртяла главата и направо не бях на себе си.

Оплела ме беше в мрежите на великолепно заклинание, а и аз, струва ми се, бях сторила същото с нея. Беше ми като слънцето и въздуха. Сладта ми нарастваше, вместо да намалява; едва бяхме станали от леглото, а аз вече копнеех за следващата ни среща. Зиа намери някакви забранени книги със сексуални трикове и изпробвахме всички, освен онези, които бяха унижителни или причиняваха болка.

Мажехме се с мед и вино и после с часове облизвахме взаимно телата си. Втривахме ароматни масла в кожата си и се борехме, докато една от нас не се престореше на победена. После победителката избираше подробностите на наградата си.

А и онези дълги лениви следобеди, прекарани в разговори и тайни, които се споделят само между любовници! Зиа плака с мен, когато ѝ разказах за Отара. Но когато ѝ разказах за Трис и скандалите ни, се ядоса и ми обърна гръб, а когато понечих да ѝ разтрия гръба, ми се сопна да не я докосвам.

— Какво толкова съм направила? — попитах недоумяващо.

— Ти още я обичаш — обвини ме тя.

Изсмях се.

— Не ставай глупава. Тя ме заряза и това беше краят.

— Нищо подобно — каза тя. — Личи ти, даже името ѝ произнасяш по особен начин. Тя си играе с теб. Курвата му с курва! Още щом се прибереш в Ориса, ще си набръчка нослето и ти ще ѝ паднеш моментално в обятията.

— Кълна се, Зиа, обичам теб и никоя друга — възразих горещо аз.

Тя се разплака и след малко ми позволи да я успокоя. Шептях името ѝ и настоявах да ми повярва, че обичам само нея. Накрая се сдобрихме. Сексът на опрощението беше горещ и бурен и когато си тръгна, Зиа преливаше от усмивки. Повече не повдигнахме този въпрос. Трябва да призная обаче, че обвиненията ѝ ме накараха да се замисля. Възможно ли беше още да съм влюбена в Трис? И колкото и да беше невероятно, не бих могла да се закълна пред себе си в противното.

Разкази за поредните жестокости на Сарзана пристигаха с всеки нов кораб, хвърлил котва в изолдиански води. Предполагам, че делата му целяха да ни хвърлят в паника и да повлияят пагубно на преценката ни, като ни подтикнат към някоя военна глупост или дори към капитулация. В огромната си част обаче те постигаха обратния ефект. Сарзанът подлагаше на огън и сеч всеки остров и пристанище по пътя си, без значение дали са го посрещнали враждебно, обявили са неутралитет или са развели бели знамена, и това само засилваше

решимостта ни. За всички ни беше повече от ясно, че е невъзможно да се постигне примирие, компромис или взаимни отстъпки. А и да имаше такива, които смятаха, че режимът на Сарзана не е бил чак толкова ужасен и е за предпочитане пред сегашното управление, те си държаха езика зад зъбите и се включваха в общия патриотичен хор.

На няколко пъти чух изразено на глас учудване как така Сарзанът се е „променил“ толкова. Знаех, че съюзът му с властелина е влял допълнителна доза мрак в делата му, но разликата между сегашното му поведение и предишната му тирания беше въпрос единствено на степенуване.

Рано една сутрин се сблъсках по най-грозен начин със злината му, когато вахтеният ме извика на палубата. На практика имах две щабквартири, едната в двореца, където провеждах официалните си срещи и по-многобройните съвещания, другата — на старата ни галера, в каютата, която бяхме приспособили за Зиа. Именно там работех върху секретните или изключително важни въпроси. Този втори „команден център“ ми беше необходим и като напомняне да стоя настрана от политиканстването, заговорите и проблемите на конианците. Дългът ми беше простичък — най-напред към Ориса, която трябваше да отърва веднъж и завинаги от заплахата на властелина; към собствените ми гвардейки; и накрая, към наемниците на Чола Йй. В крайна сметка нищо друго — освен дълга към собствената ми душа — не беше от съществено значение.

Когато палубният офицер ме попита дали имам време да се срещна с един човек, забързах нагоре, отегчена до смърт от списъци с провизии, дежурства и останалите войнишки задължения, за които не се пее в баладите. На палубата ме чакаше строен мъж към петдесетте. Брадата му беше грижливо подрязана, косата прибрана на малка опашка. Облечен беше в свободни семпли дрехи. Меч и кинжал висяха на колан с ремък през рамото, ножниците бяха потъмнели от старост, а дръжките на оръжията — излъскани от дългогодишна употреба. Явно си имах работа с войник. Само едно нещо ми се стори странно. Не носеше пръстени и бижута, но зад едното му ухо беше пъхната тубичка дълга десетина сантиметра, златна и инкрустирана със скъпоценни камъни.

На близкия кей стояха под строй още стотина облечени по подобен начин мъже на възраст от двайсет до шейсет години.

Поздравих топло посетителя и изразих надеждата, че е довел хората си да се присъединят към нас. Той се представи като Нор и ме увери, че точно затова са дошли. Каза също, че мъжете на кея са едва половината от онези, които го последвали. Зарадвах се, защото срещях сериозни затруднения с подготовката на собствените си сили за битката, имах недостиг на доверени хора и трябваше да се примиря с крайно неприятния факт, че разполагам едва със сто двайсет и пет воители, на които да разчитам безрезервно — тоест своята собствена гвардия.

Попитах Нор за чина му.

— Нямам чин — отвърна той. — А за чина, който имах преди, ме е срам да говоря.

Вгледах се продължително в очите му — горящи и открити. И преди бях виждала очи като неговите — на нещастниците, които освободихме от тъмницата на властелините, когато превзехме морския замък на Ликантия. Разбрах, че мъжът насреща ми има какво да разкаже, разбрах и че историята му не е за ушите на всеки. А любопитни уши не липсваха — както откъм моите жени, така и от моряците, които все гледаха да си намерят работа близо до нас. Казах на Нор, че може да освободи хората си, за да си потърсят квартири, защото се сбираше мъгла, която вещаеше скоро да се обърне на летен дъжд.

Той поклати глава.

— Хората ми ще останат където са. Малко дъжд няма да ги разтопи.

Поведох го към празния фордек, където моряците бяха опънали импровизиран навес от брезент. Предложих му вино, но той отказа. Явно предпочиташе да говорим по същество, нещо, с което побързах да се съобразя.

— Значи искате да се включите в кампанията — казах аз. — Защо дойдохте при мен, а не при адмирал Трахерн или някой от генералите му? Хора като вашите, ако са толкова корави в битка, колкото изглеждат, биха могли да избират къде и за кого да се сражават.

— Първо, тук съм, защото чух хубави неща за вас и за вашите жени. Имам основания да смятам, че не сте се заразили от игричките, които конианците наричат сражения, с всичките им диверсии, блъфове, поборници и така нататък.

— Така е — казах аз. — Войната е работа като всяка друга и трябва да се свърши възможно най-бързо и ефикасно.

Той продължи, сякаш не го бях прекъсвала:

— Втората причина е, че моите хора едва ли биха получили топло посрещане другаде.

Мамка му, помислих си. Сигурно са бандити или бивши затворници. Постарах се да не покажа разочарованието си и изчаках да видя как ще продължи разговорът.

— Тези мъже са мои братя — каза Нор. — Имаше време, когато наброявахме хиляда. Но това беше преди повече от пет години, когато ни наричаха Личната стража на Сарзана.

Бурната ми реакция не му убягна.

— Да. Ние бяхме телохранителите на този мръсник. Неговата елитна част, която не се отделяше от него денем и нощем — в двореца или на път. Бяхме готови да жертваме живота си за него, а безопасността и удоволствията му бяха единствената ни грижа.

— Повечето владетели имат стража като тази, която описвате — казах аз. — Но тези хора обикновено загиват в опита си да опазят живота на господаря си в случай на преврат. Или биват убити след това от превратаджиите. И рядко съм чувала такива мъже да ругаят бившия си господар, от когото са получавали значителни облаги, стига той да не е бил пълен идиот.

Нор не каза нищо, само смъкна с рязко движение панталоните си. Отстъпих назад, помислих, че насреща ми стои командир на банда откачалки. А после разбрах какво иска да ми покаже и стомахът ми се обърна. Мъжът изобщо нямаше пенис, само нещо като малка подутина, широка не повече от пръст. Странно, но отдолу висяха нормални на вид тестиси. Виждала бях евнуси и те бяха или изцяло кастрирани, или с отстранени тестиси и запазен член.

Кимнах, че съм разбрала. Нор вдигна панталоните си без признак на каквото и да било смущение. Вече знаех за какво служи златната тръбичка зад ухото му — с нейна помощ мъжете облекчаваха физиологичните си нужди. Чувала бях за такива осакатявания, точно както бях чувала и за варварски племена, които осакатявали момичетата си така, че да не изпитват наслада от секса.

— По този начин Сарзанът си осигури лоялността ни — каза Нор. — Трябваша му бойци с недокосната мъжка добродетел — моля

да ме извините за избора на това клише. Не евнуси обаче, а мъже, запазили семето си, но лишени от средството да облекчат желанията и нуждите си, което ги прави свирепи бойци, изпълнени със сляпа ярост, готова всеки миг да прелее. Това беше идеята на Сарзана и резултатът напълно оправда очакванията му. Бяхме зверове, способни да убият или осакатят всеки, бил той дете, мъж или животно, при най-малкия знак на господаря ни.

— Но как ви е задържал при себе си, предвид чудовищното нещо, което ви е причинил? — попитах аз. — С магия?

— Отчасти — каза Нор. — Когато го свалиха от трона, се разкъса и булото, което беше хвърлил отгоре ни. Но имаше и друго. Той ни подбра още като малки момчета. Не знаехме кои сме, кои са родителите ни, откъде сме дошли. Бяха ни отвлечли по заповед на Сарзана, после... бяхме обработени от специален екип — не бих ги нарекъл „хора“ предвид занятието им, — който отговаряше за изтезанията в тъмниците и за други задачи, които дори нещастници като нас биха отказали да изпълнят. Никой от тях не оцеля и ден след падането на Сарзана. Бяхме отгледани и обучени отделно от другите хора; втъпяваха ни, че сме специални и че боговете са ни създали с една-единствена цел — да служим на Сарзана и да умрем за него. — Нор изкриви лице в гримаса. — Повтаряйте това на едно дете по сто пъти на ден от деня, в който е проходило, и ще получите онова, което виждате отсреща на кея.

— И сега искате отмъщение?

— Да — каза Нор. — Това е единствената ни мечта, друга нямаме. По един или друг начин част от нас оцеляха, когато дворецът падна, успяхме и да се намерим след това. И през последвалите пет години живяхме само заради тази цел — да пратим Сарзана в най-гадния ад, който боговете са могли да измислят. Нарекохме се Прекършените. Откровено ще си призная, че организирахме заговор с цел да научим на кой остров е заточен Сарзанът. Купихме пет кораба от едни кониански корсари, кораби почти като вашия по дизайн, макар че едва ли са толкова повратливи и лесни за управление. Учехме се как да боравим с платната, както в спокойно море, така и по време на буря. Никой от нас не дава и пукната пара за проклятието, което застига цареубийците. Какво по-голямо проклятие от това да пикаеш през сламка — той вдигна ръка към обсипаната със скъпоценни камъни

тръбичка зад ухото си — и да знаеш, че никоя жена няма да те погледне втори път, че дете няма да носи името ти и че никой няма да те оплаче, когато умреш? Затова, когато Сарзанът употреби магията си върху вас, орисианците, и се измъкна на свобода, ние ликувахме, макар всички други да си скубеха косите. Защото сега той е на път да се срещне със съдбата си, а тя е жестока.

— Наистина ли се смятате за чак толкова непобедими? — попитах аз, без да си правя труда да звуча впечатлена.

— Не, разбира се. Аз съм войник, а не глупак. Възможно е той да си върне трона. Но това ще означава, че всички ние сме загинали, до последния. Капитан Антеро, едно знам със сигурност — че ако вярваш в нещо достатъчно силно, толкова силно, че да преодолееш естествения страх от смъртта, значи има голям шанс да постигнеш целта си.

— Вярно е — казах аз. — Значи искате да служите под прякото ми командване, така ли?

— Само така можем да се включим в експедицията. Е, сигурно бихме намерили и друг начин да последваме целта си, със собствени сили. Да купим още кораби или да откраднем, ако се наложи. А дори магьосник като Сарзана може да умре от кинжал в гърба посред нощ, ако няма друг начин.

Не бързах да отговоря, обмислях проблемите, които биха могли да възникнат. Реших, че е редно да отвърна на Нор със собствената му брутална откровеност.

— Ако приема предложението ви, ще трябва да ми се подчинявате безпрекословно, на мен и на всичките ми офицери и сержанти.

— Естествено! Не сме бебета.

— Не ме разбрахте. Като казвам, че трябва да се подчинявате на заповедите ни, имам предвид най-вече евентуалните заповеди да не се биете, да не нападате, да не жертвате живота си в безнадеждни атаки само защото сте съзрели в тях минималния шанс да се доберете до Сарзана. Има една стара войнишка шега, която гласи, че никога не трябва да се криеш зад един щит с човек, който е по-смел от теб. По-смел или по-безразсъден. Това е единственото ми условие, Нор, но трябва да го приемете безусловно. В същото ще трябва да се закълнат и хората ви, в името на каквито там богове почитате най-много.

Сега беше ред на Нор да се умълчи. Размишляваше, свъсил чело. Накрая вдигна очи към мен.

— Приемам. Не защото съм съгласен с вас — вярвам, че боговете винаги помагат на онези, които влизат в битка, без да мислят за собствената си безопасност. Но... приемам условията ви. — Застана мирно и сложи дясната си ръка на сърцето.

Отвърнах на поздрава му, като тайничко се питах дали му вярвам, или не. Прекършените едва ли щяха да удържат дадени пред боговете клетви, особено в разгара на ожесточено сражение. Реших обаче, че ще се оправям с този проблем, когато му дойде времето. А дотогава щях да разполагам с двойно повече бойци, отколкото имах преди час, а числеността е важно нещо и изисква компромиси.

Когато се готвиш за битка, подготовката никога не свършва напълно. Колкото и усилено да тренираш войниците си, винаги може да се твърди, че е можело и още. Колкото и добре да си се въоръжил, винаги ще има някое по-ново и по-добро оръжие, до което не си успял да се докопаш. А корабите могат да се усъвършенстват още и още, докато океаните не пресъхнат. Ала винаги идва момент, когато и последният войник усеща, че е дошло времето да се изправи пред врага. От този момент насетне времето работи за противника ти.

И ето че този ден най-сетне дойде и за нас. Отливът беше идеален, ветровете бяха идеални; дори магъосниците с ясновидски способности твърдяха същото.

Цяла Изолда излезе да изпрати отплаващата флота. Имаше процесии и речи, вино и тамян. Войници се натискаха за последно с изгорите си по пристана и дори най-превзето благочестивите се усмихваха и им хвърляха милозливи погледи. Затръбиха рокове, задумкаха барабани и яркоцветен облак от церемониални хвърчила нашари небето. Майки викаха имената на синовете си, които се качваха по корабите; бащи плачеха от завист, че не могат да ги последват; сестри плачеха, че никой не се е сетил да покани и тях. А после корабни свирки разцепиха въздуха, платна полазиха по мачтите и скоро цялото море оживя, браздено от белокрили кораби, поели към съдбата си.

Колкото до мен, аз гледах смаляващите се фигурки на изпращачите и си мислех за друг един ден, деня, когато потеглихме от Ориса.

Сякаш беше минала цяла вечност, писарю, от деня, когато молитвите за късмет бяха предназначени за мен и моите храбри гвардейки.

19 ПО ВЯТЪРА

Флотски адмирал Трахерн може и да беше приказвал надълго и нашироко за равноправното и обединено командване, но щом излязохме в открито море, везните се наклониха решително в негова полза, поне в собствените му представи. Той беше главнокомандващият, а аз и Чола Йй — негови подчинени. Важни, вярно, но не толкова, че да ни доверява планове си, освен когато сметнеше за необходимо. Това стана очевидно, когато прати главния си адютант с бърза куриерска лодка и заповеди, прозрачно маскирани като доклад.

Адютантът каза, че според конианските магьосници Сарзанът и съюзниците му дебнели някъде при Аласторите — верига острови, отстоящи на три седмици път в южна посока, където, изглежда, бяха устроили нещо като база за бойната си флота. Трахерн „предлагал“ ние да продължим разузнавателните си операции и да коригираме курса си така, че да останем пред неговите кораби. Йй толкоз — адютантът не беше получил инструкции да попита за нашето мнение.

Забавно ми беше да гледам как Чола Йй се пеняви, че го третират по този „безобразен“ начин. Сигурно не трябваше да го правя, но не се съдържах и посочих спокойно, че поведението на Трахерн наистина е безобразно и че би трябвало да се поучи от Чола Йй и особено от отношението му към самите нас, когато бяхме потеглили от Ликантия. Уви, сарказмът ми само го вбеси още повече.

Зиа реагира по-бурно и от него, ръмжеше, че била предадена и че адмиралът не може да се държи така с аристокрацията. Беше сънлив следобед и единствените звуци, които стигаха до каютата ни, бяха скърцането на кораба и стъпките на постовия по палубата над нас. Бях се излегнала в леглото, а Зиа седеше до мен, подвила крака под себе си. Казах й, че е права, но че така е устроен светът, както тук, така и в Ориса. Мъжете са еднакви навсякъде. Може пък тя да стане царица някой ден, продължих аз, и да наложи нов начин на мислене, който да сложи край на тези простотии. Тя ме изгледа странно. После се

намръщи и продължи да се възмущава на глас. Ала аз вече мислех за друго, опивах се от топлината, която се разливаше по вените ми, като я гледах да седи до мен под меката светлина на малкото прозорче. Тя улови погледа ми и се засмя разбиращо... после гневът ѝ се стопи без следа в прегръдките ми.

Самата аз така и не успях да се ядосам, най-вече защото предварително ми беше ясно, че Трахерн няма намерение да ни третира като равни нему, и следователно бях планирала как и кога да се справя с този проблем. Докато не ни грозеше пряка заплаха, бях склонна да се примиря със ситуацията. Насочих енергията си към ежедневни тренировки, така че всички в малката ни флота да проумеят новия начин, по който смятах да водим битката. А разликата беше голяма, голяма колкото между тебешира и сиренето.

Най-съществената промяна беше в отношението. Вместо да се възприемаме като пехота, която случайно се е озовала на кораб, трябваше да мислим за себе си като за кавалерия. Няма по-голям грях за един кавалерист от това да изгуби коня си и да се приравни с простите свине, които иначе тъпче с копита. В нашия случай корабите се явяваха в ролята на коне. Конете, от които щяхме да „слезем“ само при условие, че противникът е трайно осакатен, така както кавалеристите скачат от коня само за да съкратят мъките на ранения враг.

Целта ни беше да унищожим врага окончателно, а не просто да завземем позициите му, тоест кораба му, преведено на военноморски език. С други думи, трябваше да го подпалим, да пробием корпуса с тараните, да го изтичаме върху рифовете, да унищожим платната или греблата му и по този начин да го извадим веднъж завинаги от битката.

Естествено капитаните на Чола Йй се размрънкаха, че така нямало да остане плячка. Уверих ги, че разбирам доводите им, като тайничко ругаех наум алчността им и си мечтаех за моряци, които се бият заради града си, а не от любов към златото. Но трябваше да се задоволя с наличностите, затова им казах, че ако се подчиняват на заповедите ми и спечелим битката, ще има предостатъчно кораби, които да плячкосат на воля. Нима такъв един кораб, попитах ги, с деморализиран и склонен да се предаде екипаж, не би бил далеч по-

лесна плячка след поражението на флотата си, отколкото преди това, по време на ожесточените сражения? Освен това, ако превземеха на абордаж противника чак след като са си осигурили значително предимство, вероятността собствената им галера да пострада или да потъне значително намаляваше. Напомних им също, че огромните галери на Сарзана несъмнено разполагат с каменни снаряди, които да пускат от високите си палуби отгоре ни, ако се приближим твърде рано, и които ще ни пратят на дъното без много церемонии. Капитаните не бяха склонни да приемат нововъведения в морския бой, още по-малко такива, измислени от новаци, на всичкото отгоре и жени. Така че обсъждахме отново и отново стратегията, докато ледът не започна да се пропуква. А всеки път, когато някой от тях направеше предложение, отразяващо едно към едно собствените ни хрумвания, аз не пропусках да го похваля и да го уверя, че ще съобразим плановете си с неговата идея.

Накрая започна да им се струва, че новата стратегия е колкото наша, толкова и тяхна, и след като се споразумяхме за основните неща, оставаше само да отработим отделните тактически елементи. Моряците се учеха как да направляват умело галерите в близък бой, като тренираха срещу кораби от собствената си флотилия, упражняваха се в спешно отстъпление, светкавично издигане на платната, бързи маневри за сближаване и раздалечаване с противника; изобщо повратливите галери се стрелкаха като хрътки около глиган и никога не се задържаха на едно място толкова, че да се нанижат на бивните му.

Научихме се как да воюваме на групи от два или три кораба, търсейки заход към фланговете и слабите места на противника, да се сражаваме без милост и без да очакваме милост към себе си, нито да се бием „честно“, каквото и да означаваше това. Имахме достатъчно време да свалим платната и да свърнем от общия курс за тези тренировки, защото галерите ни бяха три и дори четири пъти по-бързи от тежките кониански кораби зад нас.

Имахме и нови оръжия, с които да свикнем, оръжия, чието конструиране бях поръчала тайно в една малка корабостроителница и които бяхме качили на галерите под прикритието на нощта. Ставаше въпрос за специални катапулти с двойни рамена, разположени под леко разминаващи се ъгли. Някакъв кониански моряк ни беше видял, докато

товарехме един от тях на палубата, и попита дали смятаме да изстрелваме по два снаряда едновременно. Отговорих утвърдително, без да навлизам в подробности, защото подозирах, че Сарзанът има свои шпиони из цяла Кония или пък ни държи под око с магически средства. Притесних се, но Гамелан ме успокои с думите:

— Само защото някой е видял нещо, още не означава, че може да разбере какво е или за какво служи, нали така?

На Полило възложих задачата да обучи моряците как и най-вече кога да използват катапултите, които бяха предназначени за близък бой.

Тя изръмжа, че си имала достатъчно работа с тренировката на гвардейките, а трябвало да мисли и за собствената си форма, така че Безценна — тоест брадвата ѝ — да утоли до насита жаждата си в боя. И че някой друг можел да се занимава с шантавите морски кучета на Чола Йй.

Корайс се засмя и ѝ каза, че постъпва адски глупаво. Самата тя за нищо на света не би пропуснала шанса да учи мъже на нещо, което би трябвало да е в собствената им компетенция.

— Това е все едно да покажеш на някой от тия смъкни-гащи дигни-гащи бързаци какво е нужно, за да доставиш истинско удоволствие на една жена.

Полило се ухили отровно, после каза замислено:

— Не се бях сетила за това. Ако се държа добре, току-виж някой от тях ме запознал със сестра си.

— Внимавай — предупреди я Корайс. — Моряците нямат сестри. Те се сношават само с морски котки и докери.

Слушах с половин ухо глупостите им, защото се чудех и маех как властелинът беше успял да прати огън по водата. Вече се бях примирила с мисълта, че подобно заклинание не ми е по силите, но смятах, че бих могла да измисля контразаклинание, по-ефективно от онова, което Гамелан беше сътворил в разгара на битката.

Гамелан беше друг проблем, който не ми даваше мира. Бедният се стараеше да не бъде в тежест на никого и да скрива налегналото го униение, но успехът му беше в най-добрия случай частичен. Веднъж случайно чух сержант Бодилон да го нарича „Мрачния жрец“ пред другарките си, дръпнах я настрани ѝ остро я попитах как би се справила тя, ако внезапно изгуби и двете си ръце. Бодилон отвърна, че

по-скоро би скочила в най-близката пропаст, отколкото да се щура като муха без глава и да сговнява настроението на посестримите си.

— Което показва кой от двамата ви е по-храбрият, нали така — отвърнах аз. — Защото Гамелан още не се е предал.

Тя понечи да отговори нещо, после наведе глава, извини се и каза, че съм права.

Може и да бях, но така или иначе трябваше да се направи нещо по въпроса с нашия жрец. Започвах да се тревожа, че може и той да предпочете изхода, описан от Бодилон, и реших да предупредя двете жени, които бях натоварила с грижите за него.

А после ми хрумна друго. Обмислих го от всички страни и реших, че не е съвсем лишено от достойнства. Поне едва ли щеше да влоши още повече нещата.

Следващият ден беше ясен и студен, носът на галерата пореше вълните и вдигаше пръски под напора на вятъра в платната, които ни носеха към предполагаемата база на Сарзана. Имаше и рядка мъгла, точно колкото да замазва хоризонта и да му придава огледален блясък. Гамелан вече стоеше на носа както обикновено и се взираше напред, сякаш можеше да види нещо. Дадох знак на двете му придружителки да ни оставят сами и застанах до него.

— Как върви планирането, Рейли? — попита ме той, след като го поздравих, гласът му бе повехнал и безжизнен.

Тонът му ме изненада. Бяха минали дни, откакто говорихме за последно, и изведнъж си дадох сметка колко се е задълбочила междувременна депресията му — като на войник, чиито рани упорито не зарастват. Поговорихме малко, после насочих разговора към предсказанията на конианските магьосници, че приближаваме Сарзана.

— Най-вероятно са прави — каза той. — Не че се е върнала силата ми, просто натам сочат елементарната логика и дългогодишният ми опит.

— Продължавай — подканих го аз.

— Ако приемем, че Сарзанът ни е казал истината, първият му голям триумф е била победата над флотата, която конианският цар изпратил срещу него. Логично е да се стреми към повторение на онзи триумф, не мислиш ли?

— Разбира се — казах аз. — Това е капан, в който попадат мнозина войници. Щом е сработило веднъж, значи ще проработи пак,

и така, докато един ден не попаднеш на засада и не те покоси враг, който е проучил навиците ти по-добре, отколкото ти си проучил неговите.

— И което е още по-важно — продължи Гамелан, — Сарзанът има интерес да разбие силите на Съвета колкото се може по-бързо. Свирепите му набези вече са настроили срещу него огромната част от населението и ако продължава така, бунтовете няма да имат край. Разбие ли обаче единственото законно управително тяло, което конианците приемат и признават, населението може и да го приеме, вместо да рискува с повсеместна гражданска война. — Гамелан въздъхна. — Така че скоро ще се срещнем с него, сигурен съм. За жалост съм сигурен и в друго — че ще ни примами да приемем битка на място, което са избрали той и властелинът. Може да бъркам от суета, но ми се струва, че никой от жреците, с които разговарях в Кония, не притежава и половината от силите на Сарзана, за властелина да не говорим... Богове! — процеди той с внезапна ярост. — Предстои битка, която ще реши съдбата на Кония, а навярно и на Ориса, а аз съм толкова безполезен, че със същия успех могат да ме турнат пред портите с паничка за милостиня в ръка! Рейли, ако само знаеше колко се молих, мислих и копнеех поне частичка от способностите ми да се завърне!

— Знам — казах аз. После замълчах, оставих паузата да се проточи, след което продължих съвсем тихичко: — Снощи ми хрумна нещо, което би могло да помогне и навярно да...

Преди да съм завършила, той се завъртя и ме хвана за ръцете. Лицето му се изопна, сякаш можеше да прогледне само с усилие на волята, сякаш би могъл някак да ме погледне в очите.

— Готов съм на всичко, приятелко. На всичко. Ако продължи все така, няма да издържа дълго.

Изчаках да се успокои, после подхванах отново:

— Не знам много за магьосничеството въпреки усилията ти да ме научиш. Имам предвид, че не знам как те спохожда Дарбата.

— Спохожда те така, както си и отива — каза той. — Без да си я канил и без значение дали я искаш, или не. Ще ми се никога да не ме беше спохождала, да си бях останал прост рибар на брега на родната ни река.

— Точно това си мислех и аз — продължих, без да обръщам внимание на горчивината в думите му. — Знам също, че в бран плащаш по-малка цена в човешки живот, ако измислиш как да заобиколиш отбранявана позиция или да я завземеш изотзад, вместо да се пънеш с бойни викове и да атакуваш фронтално.

— Което правех аз, като се опитвах да върна способностите си със сила — каза Гамелан. — Е, какъв е обиколният път, хитра моя приятелко?

— Някога си бил рибар — казах аз. — Точно тогава хората са започнали да се досещат, че имаш призвание за жрец, нали така?

— Така беше, да.

— Ами върни се към онова време, или поне към тогавашния си начин на мислене. Тук има въдици и кукички колкото искаш. Можеш пак да се пробваш като рибар. Остави пръстите да ти припомнят как си се чувствал и какво си мислел през онези далечни години, когато винаги си се връщал у дома с богат улов.

Гамелан закима развълнувано, а после се усмихна и си помислих, че това е първата му усмивка от седмици.

— Да. Да — каза той. — Винаги можеш да вържеш възел или сплитка, ако ръцете ти са свикнали да го правят, но опитаеш ли да си представиш наум движенията, непременно ще се объркаш още в началото. Може би... може би... — Млъкна и ми се стори, че зървам влага в очите му, после побърза да ми обърне гръб.

Повиках една от гвардейките, които се грижеха за него, и ѝ казах да намери въдица, стръв и каквото друго поиска жрецът. После обясних на Гамелан, че трябва да вървя, защото имам работа, и той кимна разсеяно; мърдаше беззвучно устни, устремен към собственото си минало.

Когато вечерта слязох в трюма да си лягам, Гамелан и двете гвардейки още бяха на палубата, силуетите им се очертаваха при носа. Сетих се за любовта на живота му, Риана — жената, от която е трябвало да се откаже. А после се замислих за разните слухове, които бяха стигали до ушите ми — слухове за любовна магия и какви силни заклинания можела да създаде тя. За миг си помислих колко добре би било, ако някоя от моите жени, може би от онези, които бях назначила за негови придружителки, си пада по мъжете, после поклатих глава. Глупости бяха това. А и вече бях направила всичко по силите си.

Бяхме вечеряли вече и се качих на палубата да помогна с подготовката на стрелите. Подрязвах внимателно паунови пера под необходимия ъгъл и подострях основата им, следвайки указанията на ефрейторката, която държеше канчето с лепило и следеше работата на групичката ни. Корайс седеше близо до мен и преплиташе тетива с копринена нишка. След известно време ефрейторката реши, че сме направили достатъчно стрели за цял полк, и ни каза да се разотиваме; пак тогава и Корайс приключи със своята задача. Двете отидохме при парапета да се порадваме на залеза — едно от малкото предимства на плаването по море, които така и не ми омръзваха.

Корайс още държеше лъка си и докато говорехме за това-онова, плъзгаше ръка по тетивата, та маслото от дланта ѝ да попие в нишката. Дадох си сметка, че стреля с този лък още откакто и двете бяхме новобранки, но никога не я бях питала откъде се е сдобила с него. Сега я попитах дали не е семейна ценност и тя поклати глава, а после изопна изненадано лице, осъзнала на свой ред, че въпреки цялата ни близост и десетките споделени тайни, все е останало нещо, което не знам за нея.

— Направих го сама — каза тя. — Започнах го, когато бях едва на десет, и минаха пет години, докато го завърша. В селото ни имаше един мъж, по който си падах.

— Падала си си по мъж! — поднесох я аз. — На десет години? Явно скоро след това си се отклонила от истинската си природа, както биха се изразили повечето мъже и жреци.

Тя ме изгледа и сбърчи нос.

— Както съм ти казвала неведнъж, моето село беше най-скупното място на света. Освен летния панаир, празника за прибирането на реколтата и зимното слънцестоене най-интересното там беше да гледаш как растат репите. Народоначелението ни от мъжки пол се състоеше от фермери, селския жрец, магазинера, който редовно лъжеше с рестото и... онзи тип, за когото ти споменах. Казваше се Солертиана и беше майстор на лъкове.

— Аха, ясно защо си се запалила толкова по лъковете.

— Донякъде — каза Корайс. — Вярно, в работилницата му имаше обелени клони, които бавно се превръщаха в смъртоносни

певци, и дълги редици стрели със сиви гъши пера. Но въображението ми подклаждаше самият майстор и не само с историите, които ми разказваше, нито заради клиентите, които идваха от далечния град, за да си поръчат лък при него, макар да знаеха, че ще трябва да чакат година и повече, докато поръчката им бъде изпълнена. Тъкмо бях започнала да разбирам, че не съм като другите момичета и не мога да играя глупавите им игрички, да врецпя наужким, докато момчетата ме гонят, за да си пъхнат в мен свинските опашчици и да ме гъделичкат с тях. Усещах, че Солертиана също е различен. Когато станах на петнайсет и лъкът ми беше готов, знаех, че съм била права — виждала го бях как се заглежда през прозореца над тезгяха си към младежите отвън със същия копнеж, който изпитвах и аз към една-две от селските моми. Но докато на мен ми излизаше от време на време късметът, нищо че едната се правеше на заспала, а другата на пиана, Солертиана знаеше, че копнежите му са неосъществими. Възникнеше ли и най-малкото подозрение, жрецьт щеше да събере тълпа, която да изгори и него, и къщата му.

Корайс изсумтя и продължи:

— Разбира се, същият този жрец си правеше оглушки, когато някой фермер пребиеше жена си или решише, че има правото да се възползва от всички жени във фермата си, и големите, и децата. Жреци! — Корайс се изплю през борда и продължи: — Веднъж годишно Солертиана ходеше в Ориса да купи коприна и паунови пера и се надявам поне там да е намирал временна утеха. Един път го попитах и той каза, че не можел да диша свободно, ако не вижда пътя на слънцето от зора до заник, а сградите в големия град го задушавали. — Корайс сви рамене. — Но аз май се отклоних от разказа си. Така или иначе, чувствах майстора на лъкове близък. И не само защото беше различен в предпочитанията си като мен, а и защото ми подсказа пътя, по който да тръгна. Знаех, че трябва да се махна от селото — иначе или трябваше да си остана стара мома, или да прекарам живота си в преструвки под потните телеса на някой пъшкащ мъж. Колкото до лъка, направен е от дървесината на един от трите стари червени тиса, която растяха достатъчно близо до свещената горичка, за да ги оставят хората на мира в течение на десетилетия, но не толкова, че да се смята за богохулство, ако отсечеш някой от тях. Когато казах на Солертиана, че искам лък, той ме изгледа продължително. Очаквах да ме разкара с

оправданието, че и без мен си има достатъчно работа, както обикновено правят възрастните. Само че той кимна и повече не ми обърна внимание. А седмица по-късно ме заведе в онази горичка и ми посочи един от тисовете. Повече от час го ряза с трион. После срязва внимателно ствола на две и взе половинката, която беше расла откъм другите две дървета в сплотената им група. По нея нямаше клонки и чворове. Занесе я високо сред хълмовете при един бистър поток и я върза здраво във водата. Дървото престоя там три месеца, за да отмие потокът част от мъзгата. После Солертиана го прибра в една влажна тъмна барака, на решетка над земята, където половинката престоя повече от година. Може да си е мислил, че ще забравя за цялата тази история, не знам, но аз не забравих. Нещо повече, всеки ден ходех да нагледам „своя“ бъдещ лък и ми се струваше, че го виждам как се променя и изсъхва. Дори си представях, че само аз съзирам обещанието за съвършенство, скрито в парчето дърво. Солертиана постепенно го преместваше на все по-сухи места. Последната година парчето дърво прекара на открито под стрехите на работилницата му. Докато траеше процесът на съхнене, Солертиана работеше по него: първо внимателно обели съхнещата кора, после започна да го маже с различни неща. След това се зае да го оформя с помощта на пили, натрошено стъкло и пемза. Когато лъкът започна да придобива форма, майсторът все по-често доверяваше на мен работата по него. Накрая държах в ръцете си нещо, което почти приличаше на лък. Тогава дойде най-опасната част. Той срязва дървото на две и аз едва не умрях, защото си помислих, че е съсипал цялата ни работа. Ала той сръчно дооформил парчетата, нагласи ги и ги залепи и... лъкът беше готов! Намаза го с восък и лак и прикрепил връхчетата — тях ги бях издялкала от бивните на един глиган, който бях проследила и убила посред зима с друг лък. След това официално ми го връчи. Лъкът беше мой. — Корайс плъзна доволно поглед по оръжието в ръката си. — Това беше първото наистина мое нещо, ако изключим две кукли, с които мама беше играла като дете и които предаде на мен. Скоро след това Солертиана умря и аз заминах за Ориса. Тогава се срещнахме с теб.

Корайс отново поглади лъка.

— Когато се осмеля да мечтая за бъдещето — каза толкова тихо, че наведох глава, за да я чуя, — което е глупаво за жена, която си изкарва прехраната с проливане на кръв, винаги си представям как

един ден ще имам малка работилница като онази на Солертиана. Ще изработвам лъкове и стрели. Едва ли ще стана добра колкото Солертиана, но пък не ми и трябва много. Войниклъкът ни учи на това, нали?

— Къде би искала да живееш? — тихо попитах аз, за да не нарушавам настроението ѝ. — В град?

— Не. Нагледах се на градове. Всички си мислят, че обичам ярките светлини и така нататък, но истината е, че още съм онова босо дете с окъсяла рокличка и свински лайна между пръстите на краката. Не, бих отишла някъде на село. Но не в нашето, проклето да е. На него му пожелавам да го опоскат варвари, няколко пъти при това. Но все трябва да има място, където хората не бързат да си вирят носа и да дават оценки.

Въздъхна и продължи:

— Може би онова село, за което ти ми разказа, селото на майка ти, което било спасено от момичето с пантерата. Това все трябва да им е отворило малко очите. Може пък аз да им послужа като напомняне какво е добре никога да не забравят.

Забравила бях, че веднъж ѝ казах откъде идва името ми, и за пореден път си помислих колко малко знаем всички ние за хората, които ни заобикалят, за нещата, които са наистина важни за тях, които дърпат струните на сърцата им.

— Може да ми идваш на гости — каза Корайс. — Ти и жената, с която си решила да прекараш старините си, след като кокалите ни вече не стават за войниклък. Представяш ли си само, великата лейди Антеро, която тогава ще е дукеса или нещо от тоя род, да дойде в онова малко селце. Ще изпием всичкото пиене в местната кръчма и ще се постареем да развалим всички налични девици.

Морето се размаза малко пред очите ми, и аз не знам защо.

— Идеята звучи добре — успях да кажа. — Много добре дори.

— Е — каза Корайс унило, — та това е историята на моя лък... и на нещата, за които си мечтаех.

Последното ме върна рязко в реалността.

— Мечтаеше?

Корайс не каза нищо, само поклати бавно глава. Ръката ѝ се плъзна нагоре към ивицата от робата на Сарзана, вързана над лакътя ѝ. Горчива усмивка разтегли устните ѝ за миг.

Сигурно бих настояла за обяснение, но откъм носа се чу врява и развълнувани викове:

— Хванах нещо! Сам го подлъгах, кълна се в боговете!

Беше Гамелан, с толкова широка усмивка, че лицето му за малко да се разцепи на две. Забързах натам и се кълна, че зърнах радост в слепите му очи. Една от придружителките му с мъка удържаше голяма мятаща се риба — някакъв вид пъстърва, реших аз. Вдигна я високо във въздуха, после я пусна на палубата и я уби.

— Усетих я във водата, Рейли, наистина я усетих — викна Гамелан и аз се зачудих как е разбрал, че именно аз стоя пред него. — И я подлъгах да се приближи. Беше изплувала от дълбините да си намери храна и започнах да ѝ внушавам, че парченцето плат пред нея е най-сладката хапка, за която би могла да си мечтае, и тя я захапа алчно, захапа я! — Усмивката му се стопи. — Рейли... дали се връща, как мислиш?

— Да — твърдо казах аз, влагах убеденост в гласа си и се опитвах да я почувствам в сърцето си. — Разбира се, че се връща.

Същата вечер отидох при Гамелан в каютата му и му казах, че според мен се приближаваме твърде много до врага, без да разполагаме с нужната информация, тоест че реално плаваме на сляпо. И аз като него нямах голяма вяра на конианските магьосници и предпочитах да имам и друг източник на информация. Той подръпна замислено брадата си, промърмори нещо за рисковете на прекаленото самочувствие, после млъкна и се извини.

— Не знам дали заклинанията ще подействат — каза ми. — Отделянето на духа от тялото не е лесна магия, не се препоръчва дори за жреците-пътешественици. Но времената са опасни и кой може да каже какво трябва и какво не трябва да се прави, кое е възможно и кое не? Необходимо ни е създание, чиято форма да приемеш. Надявам се разбираш, че не става въпрос за истинска трансформация — няма да се превърнеш във въпросното създание, освен ако теориите на Дженъс Грейклок не са верни и всички ние не сме различни прояви на една и съща сила. Често съм си блъскал главата над тази идея, но тя ме озадачава и до днес.

— А защо просто не пратя духа си? Нали така ни откри властелинът. Предпочитам да съм невидима, отколкото да се маскирам като някакво зверче.

— Проблемът с отделянето на духа в чист вид, мила ми приятелко, ако приемем, че заклинанието изобщо проработи и издържи необходимото време, е, че в такава форма ти би била изключително уязвима. Не, по-добре да ти придадем някакво реално подобие. Самият факт, че си реална, подсилва връзката ти с нашия свят и ти дава сила. Е, и в това не съм съвсем сигурен, но такава е моята теория. По-добре е да си нащрек за някой моряк с остро зрение, който би могъл да те забележи като делфин, да речем, и да посегне към харпуна си, отколкото да те надуши магьосник от мащаба на Сарзана или властелина. Ако са хвърлили подходящите магически мрежи, духът ти ще привлече погледа им като морски фар. А един майстор в магическия занаят, каквито безспорно са и двамата, лесно ще насочи срещу теб заклинание, което да разкъса връзката с тялото ти. И тогава ще бродиш по света като призрак и нивга не ще намериш покой.

Потръпнах, спомнила си как бяха подмамили бедния ми брат Халаб да се подложи на изпитанията за жрец и как Равелайн от Далечното царство го беше унищожил. От Халаб не остана тяло, което да опеем, а духът му беше намерил покой чак след като Амалрик уби Равелайн в обладани от демон руини.

Прогоних тази мисъл и се съсредоточих върху настоящите си проблеми.

— Какво създание имаш наум, Гамелан? Албатрос може би?

— За нищо на света.

Ухилих се, уж не разбирам.

— Защо? Нима формата на тази изящна птица не би ми отивала? Винаги съм харесвала албатросите, как се носят над морето и кацат само за сън и храна.

— Харесваш ги — както и всеки друг начинаещ магьосник — каза той. — Със същия успех можем да прикачим за перата на опашката ти сигнално флагче с надпис „Аз съм Рейли, шпионката“. Хем ще си спестим времето и усилията за приготвяне за защитните заклинания.

Разбрах какво има предвид. Обсъдихме надълго и нашироко проблема и постепенно измислихме план, който изглеждаше поне

малко по-осъществим, след което аз подбрах двете му придружителки и отидохме да съберем нужните за заклинанието съставки. Казах на Зиа какво смятаме да направим и тя понечи да възрази, но после се отказа. Кимна отсечено и хукна към каютата ни, за да се наплаче на воля. Не я последвах, защото с нищо не можех да я успокоя. Понякога е по-трудно да обичаш войник, отколкото самият ти да си войник.

Обясних накратко плана ни на Корайс и Полило и им възложих командването на гвардията. Не беше нужно да задълбавам в подробности относно другите промени в йерархията. Те бяха войници и знаеха достатъчно. Полило се намръщи и понечи да каже нещо, после стисна решително уста. Сигурно се канеше да ме предупреди за опасностите на магията, изкуство, което я плашеше повече и от полк вражески войници.

Докато съберем необходимите неща, мина полунощ. Гамелан каза, че това е добре, защото съм щяла да стигна — аз или създаването, понесло се на крилете на заклинанието — до флотата на Сарзана призори.

Палатката на Гамелан беше разпъната на фордека, разположила бях около нея гвардейки, за да държат любопитните настрана. Ще се спра подробно на това заклинание, защото то показва, че понякога магията изисква почти толкова усилия, колкото и „истинският“ труд. Първата част на заклинанието ни се състоеше в това да накараме духа ми — макар Гамелан изрично да подчерта, че думата е неточна — да пропътува за няколко часа разстояние, което кораб изминава за една седмица.

— Има още едно нещо, за което чираците рядко си дават сметка — каза той. — Мислят си, какво толкова, казваш няколко думи, и бум — вече си риба. А после бързо-бързо предават богу дух, защото не са във водата. Или пък ги хвърлят бърже през борда и трябва да плуват две седмици, преди да стигнат целта си. Понякога — каза той високомерно — направо се вбесявам, защото хората си мислят, че магията може да направи *всичко*. Така, първата част от пътуването ти ще бъде по въздуха. Ще си почти толкова уязвима, колкото ако те пратехме като чист дух, но не съвсем. Наближиш ли базата на Сарзана, ще се задейства хитрата част от плана ни. Е, поне аз се надявам, че е хитра.

Нареди ми да се съблека гола и да се намажа с мехлема, който бях приготвила по негови указания. От мехлема кожата ми пламна, но Гамелан каза, че точно това била целта — да накараме духа да пожелае да се измъкне от тялото. Мехлемът беше приготвен от различни билки, сред които върбинка, джинджифил и исоп, плюс масла от запасите на Гамелан, плюс малко кожа от празните вече корабни торби с магически вятър, която бяхме стрили на прах и която трябваше да вложи в мехлема есенцията на вятъра и заклинанието, което го беше уловило в капан. Имаше и други стрити съставки, чиято цел беше да подпомогнат втората фаза на пътуването ми.

Нисък огън пламтеше в мангала и вонеше дори по-зле от обикновено. Гамелан обясни, че основната съставка на подпалките било парче старо платно, което да улови вятъра и да ме повдигне. Сред горящите билки имаше мента, коноп и смирна.

Бях си подготвила предварително думите и ги изрекох както стърчах гола наред палатката. Гамелан седеше мълчаливо до мен — помолила го бях да ми помогне, но той се боеше, че липсващата му дарба може да хвърли сянка над заклинанието и да го развали. Започнах с имената на десет от местните богове и богини, като ги повторих многократно с надеждата, че са в състояние да подпомогнат мисията ни. Сред тях бяха богът на бурята, богинята на морето, разни по-дребни божества, които танцуваха с вятъра, една нимфа на зефира, чието име Зиа помнеше от детството си, и така нататък. Няма да ги спомена поименно тук, макар да ги помня всичките, защото според повечето магьосници силата на по-дребните божества се простира само върху територията, където хората ги почитат. Онези, които поискат да изпробват описаното тук заклинание, ще трябва да използват собствените си божества или изобщо да прескочат този етап, което сигурно би било по-мъдрият вариант, като се има предвид каква според мен е истинската природа на боговете.

След това подхванах самото заклинание:

— *Почувствай вятъра,
докосни го.
Отдели се от себе си,
яхни го.*

*Вятърът е твоя сестра;
полети на свобода,
нагоре, нагоре.*

И докато изричах думите, пусках над мангала малки парченца хартия. Бях написала същите думи на лист, който после накъсах. Димът улавяше парченцата и ги понасяше нагоре, а аз усетих как главата ми се замайва, сякаш внезапно бях вдигнала висока температура. А после се озовах над себе си и погледнах тялото си отвисоко. Физическото ми „аз“ първо приседна тромаво, после се просна по гръб на пода. Но аз нямах нито време, нито желание да се занимавам с това тяло, защото покривът на палатката вече се отваряше — чух шепота на вължето, с което го направляваше Гамелан — и над мен се ширна обсипаното със звезди нощно небе. Бях свободна.

Нещо ме запрати нагоре и напред, високо в небето, зърнах едно познато съзвездие и разбрах, че се нося на юг. Не ме носеше вятърът, защото самата аз бях вятър и усетих как сърцето ми пее. Тялото ми беше далеч под мен и зад мен, но духът ми усещаше призрачната коса да се развява от стремглавия порив, усещаше остроото щипане на нощния въздух, все едно съм излязла от сауна посред зима и съм се гмурнала в дупка в леда. Беше все едно още имам тяло и едновременно с това нямам. Не се налагаше да обръщам „глава“, за да „видя“ как галерите се смаяват под и зад мен, как светлинките на мачтите им блещукат на тъмния морски фон, а светлите точки на конианските кораби се влачат зад тях.

И вече разбирах каква може да е магията, какво може да даде, че не е само тъмно предзнаменование за смърт или начин да надвиеш противника, нито досадно рецитиране на думи, чиято единствена цел е да ти спести тежка физическа работа. За миг дори се почувствах съпричастна с Дженъс Грейлок, защото разбрах какво го е привлякло към магията, същото, което по-късно го беше унищожило.

Долових присъствието на земя пред себе си и скоро я видях, защото полетът ми беше скорострелен. Група от десет, а може би двайсет острова, по-малките пръснати безредно пред по-голямата суша. Знаех, че това са Аласторите, защото бях виждала карти на островите, където според нашите съюзници беше Сарзанът. Когато

наближих външните островчета, долових присъствието на мъже ниско долу, мъже, които чакаха напрегнато, пратени там да следят за първата поява на нашата флотилия. Магическата част от мен все така се дивеше на способността ми да виждам всичко, от хоризонт до хоризонт, но хладнокръвният воин напомняше на капитан Рейли, че при толкова много и така умело разположени предни постове едва ли ще успеем да изненадаме Сарзана. Не че се бях надявала на такова нещо, защото физическите постове биха били най-малката ни грижа дори ако имаше начин да ги заблудим.

Мисълта за Сарзана ме накара да пусна напред „пипалата“ си, както ме беше инструктирал Гамелан, в търсене на евентуални магически капани, които чакаха да уловят корабите ни. Не усетих нищо, но това не беше повод за успокоение. В крайна сметка аз бях зелена новобранка, която се опитва да избегне засада, евентуално поставена от опитен ветеран в занаята.

Главният остров се издигна насреща ми. Време беше да пристъпя към втората промяна, към една уж не толкова уязвима форма.

Вятърът, в който се бях превърнала, не искаше да се променя, не искаше да се откаже от великолепната си свобода, но разсъдъкът ми надделя и оформи думите:

*Трябва да се промениш,
форма да приемеш.
В брат свой да се превърнеш,
на вятъра другар.
Брат от плът;
приятел с форма;
с криле и с полет.*

И промяната стана за един-единствен шеметен миг. Не само приех физическа форма, подмятана от вятъра, който допреди миг беше едно със същността ми, а се умножих. След като отхвърли идеята за албатроса, Гамелан предложи една не толкова набиваща се на очи маскировка, но аз отидох по-далеч. Защо да съм една птица? Самотната птица лесно би предизвикала подозрения, особено ако се държи странно. Но цяло ято? Той вдигна изненадано вежди, после се

изкиска и каза, че определено е дошло времето с магията да се заемат младите. Определено.

Бях ято малки чайки, които летяха към брега. Сигурно би трябвало да говоря за себе си в множествено число, но писарят ми изглежда объркан, сякаш усеща първите признаци на умствено разногледство, така че ще се опитам да опростя максимално нещата. Доста странно беше онова усещане, да си много създания едновременно. Бях десет или петнайсет птици с едно мислене, но всяка със свои очи. „Аз“ се спуснах ниско над издаден в морето скалист нос, като прелетях и от двете му страни едновременно. Възприех гледката, сякаш я виждах само с един чифт очи, но очи, които можеха да видят обекта на наблюдение от всички страни едновременно. В същото време няха усещане за нещо особено или невероятно, новият поглед ми лепна естествено, сякаш го притежавах още от рождението си.

Издигнах се по-високо, когато ятото наближи главния остров. Беше планински, с високи върхове и почти разцепен от дълъг тесен залив по средата. По протежение на залива имаше градове, като най-големият, Тичино, се намираше в дъното му, в планинските подножия. Дори в предутринните часове светлинки изпъстряха улиците му и прецених, че е голям почти колкото столицата на Изолда.

Флотът на Сарзана беше пуснал котва на завет извън пристанището, охранителни лодки кръстосваха между корабите. Знаех, че е събрал много бойни съдове, но въпреки това се изненадах неприятно от числеността им. Опитах се да ги преброя, но не можах. Грубата ми преценка сочеше поне четиристотин — колкото имахме ние, — а вероятно и повече.

Наближавах корабите на височина приблизително триста метра. Повечето бяха огромни галери, същите като на конианските ни съюзници, и войнишката ми душа се възрадва. Новите бойни тактики, които бях измислила, можеше и да свършат добра работа. Имаше и други кораби, дрейфувачи в отделна група по-близо до брега, и аз литнах натам. Не ги виждах добре обаче. Зрението ми се замъгли неравномерно, както когато ти плиснат вода в лицето, преди да си имал време да мигнеш, или когато се спусне мъгла в слънчев ден.

Нещо ми прошепна, че не бива да се приближавам повече, засега поне. А и независимо колко се „взирах“, мъглата все така запречваше

гледката ми към корабите.

Иначе всичко долу изглеждаше спокойно. Малкото моряци по палубите се мотаеха сънено, заети с рутинните утринни задачи. Никой не поглеждаше нагоре, а и да беше погледнал, щеше да види само ято сивкави чайки, тръгнали на лов за закуска.

Реших да се приближа към града, където несъмнено се намираше магическото средище на Сарзана и властелина. Ала и този път „очите“ ми се замъглиха и изгубих ясна представа за подробностите на терена, макар че летях ниско над земята и острото зрение на моите чайки различаваше дори малките рибни пасажи близо под повърхността на водата. И отново усетих онзи шепот, усилил се почти до глас, онова ясно предупреждение. Здравият разум надделя и ме принуди да свърна назад към залива.

Не бях видяла нищо тревожно, но въпреки това бях убедена, че съм се измъкнала на косъм от голяма опасност. Направих три големи кръга, все по-високо и по-високо в небето, докато слънцето надигаше глава над хоризонта, а сенките по сушата и морето се скъсяваха. Видяла бях достатъчно за този свой пръв шпионски набег.

Флотата на Сарзана беше точно там, където очаквахме да я намерим, и беше готова за бой, точно както бяха предсказали конианските жреци. Но какви бяха онези мъгляви петна?

Не знаех, но ги усещах като заплаха. Нямах значение. Свършила бях достатъчно за една нощ.

Време беше да се връщам.

По-късно истинското ми „аз“ се гмурна в един различен и много по-приятен полет — със Зиа. Помня как се завърнах от далечното място, където ме бяха отвели устните и ръцете ѝ, с опразнено съзнание и тръпнещо от ехото на екстаза тяло. Смътно усетих, че главата ѝ е отпусната на корема ми. Успях да изсумтя, защото няхах сила за друго. Зиа се изкиска.

— Къде се изгуби така?

— Ммм.

— На бас, че мога пак да те пратя там — каза тя и пръстите ѝ се раздвижиха. Намерих сили да дръпна ръката ѝ и да я сложа върху гърдите си.

— Не, не можеш — казах аз. — Като разварени макарони съм. Като подгизнал топ мокра коприна.

— Че си коприна, коприна си — съгласи се тя, но не понечи да отмести ръката си. След кратка тишина, когато почти се бях унесла в сън, Зиа каза: — Рейли? Какво е следващото?

— Следващото е да поспя малко, ненаситен звяр такъв.

— Не. Имах предвид след като убием Сарзана.

— Обичам оптимистите — казах. — Като убием мечката, директно ли ще въртнем мръвките на шиш, или първо да ги накиснем в оцет? Бая ще трябва да се изпотим, преди да сложим тази мечка на масата.

— Ще го убием. Сигурна съм — каза Зиа. — Така че ми отговори на въпроса.

Седнах в леглото, разсънена окончателно, и казах:

— Аз ще трябва да се върна в Ориса.

— Ами аз? Ами ние, двете с теб? Не се виждам като твоя компаньонка в Ориса, поне не задълго. Така де, все пак съм Канара. Последната от рода.

— Не съм си и мислила, че ще ме последваш — казах.

— Тогава защо ти не останеш тук? С мен? Не ми се вярва вашите барони или както там наричат управниците си да възразят, като се имат предвид заслугите ти.

— Така е — казах аз. — Няма да възразят.

Млъкнах, облегнах се назад и се замислих. Какво щях да правя наистина? Какво следваше? Тя беше Канара, аз бях Антеро — а освен това и командир на Маранонската гвардия. Това, че съм Антеро, може и да не беше толкова важно. — Амалрик и малоумните ни братя щяха да се оправят с именията ни и без мен. Но бях ли готова да приключа с гвардията? Бях ли готова да изоставя войниклъка? И още повече — бях ли готова да изоставя Ориса завинаги?

— И какво ще правя, ако реша да остана с теб? — зачудих се на глас.

— Ей сега ще ти покажа — отвърна тя и подръпна игриво зърното ми, което моментално щръкна. — И обещавам да ти го показвам много-много често.

— Не — казах аз. — Имах предвид... — Но така и не довърших. Странна работа. Обикновено аз командвах парада — и това са точните

думи — в любовните си отношения. А ето че сега едно осемнайсетгодишно момиче се опитваше да планира бъдещето ми. Не знаех дали това ми харесва. Сигурно това е начинът, по който разсъждават царските особи. Поне се допитва до мнението ми, което все е нещо, мрачно си помислих. Само че перспективата да се превърна в домашен любимец не ми допаднаше, макар да бях сигурна, че Зиа ще ми намери някаква работа, ако поискам. Да командвам войници или нещо от сорта. Аристократите винаги са имали нужда от мечове, които да охраняват властта им. И все пак... все пак...

Постъпих като всеки войник, който има проблем с близкото бъдеще — пратих го по дяволите. И без това едва ли щяхме да се измъкнем живи от предстоящото сражение.

Не че бях в състояние да мисля, защото Зиа вече се беше заела амбициозно с тайните ми местенца.

Ден-два по-късно, точно по зазоряване, стоях на палубата и чаках тялото си да се събуди. Сержант Исмет правеше упражнения за разтягане наблизко. Довърши серията и застана при парапета до мен. Денят беше великолепен, небето синееше наситено, слънцето се издигаше ярко и подканящо. Хладен бриз галеше гребените на ниските вълни, а галерата ни летеше устремено напред. Зад нас плаваха другите галери от авангардната група, а основната флота се мержелееше като точки на хоризонта.

— Странна работа — отбелязах. — Ето ни тук, в това спокойно море и в ден, създаден за романтични разходки, а истината е, че отиваме на битка.

— За разходките не знам — каза Исмет. — Като я гледам тая мараня на хоризонта и като не знам какво се крие зад нея, изключено е да ми се отпусне душата.

— А ако не беше войник?

— Ако не бях войник, нямаше да съм тук, нали?

И без да изчака отговора ми, продължи:

— Ще ме извиниш, капитане, ама има няколко мързеливи повлекани, дето трябва да ги изритам от хамаците. — И с тези думи си тръгна.

За пореден път се замислих каква странна птица беше Исмет. Ако съдите само по разказа ми, сигурно вече сте я определили като обикновена глупачка, нищо повече от нискочела грубиянка. Но това е много далеч от истината — виждала я бях да рецитира наравно с поети стари епични поеми. Ала станеше ли въпрос за любовни песни или легенди за гиганти и феи, които уж бродели по земята, преди да се появят хората, Исмет си запушваше ушите и не искаше да чуе и дума.

Ще ми се да можех да кажа, че я разбирам, дори сега. Но не. Никой от нас не я разбираше. Може пък наистина да беше възплъщение на Маранония в някой неин аспект, както веднъж ми беше хрумвало в пристъп на рядко вдъхновение.

На следващата сутрин Гамелан прати да ме извикат и го открих на обичайното му място за риболов, буквално грейнал от възмущение.

— Гледай — каза той още щом наближих. Ключеше на палубата и ако не беше робата му, спокойно можеше да мине за обикновен стар рибар, който се мръщи на купчината оплетена мрежа пред себе си.

Протегна ръка с дланта надолу и докосна мрежата, после вдигна ръката си на десетина сантиметра. Описа няколко кръга, като шаваше с пръсти, толкова бързо, че ми стана трудно да следя движението им. А после съвсем забравих за тях, защото нишките на мрежата потрепнаха и се раздвижиха сякаш по своя воля, без никой и нищо да ги докосва; купчината се разтресе няколко пъти, после се свлече неподвижна — все така на куп, но с разплетени възли.

Шепата моряци и гвардейки, които наблюдаваха със затаен дъх демонстрацията, се развикаха одобрително, но Гамелан нямаше нужда от гласовете им, за да разбере какво е станало. Усмивваше се широко.

— Правех това като дете — тихо каза той, — и сега пак мога да го правя... Дарбата ми наистина се завръща.

След няколко дни направих още една визита в базата на нашия противник. Този път трябваше да се приближа повече, затова се застраховах допълнително — ако се наложеше да побягна внезапно, нямаше да е под формата на ято чайки. Щях да съм едно по-бързо и по-хитро създание. Новото мазило забърках в близост до два

талисмана — първият беше парченце от ивицата плат, която Корайс беше откъснала от робата на Сарзана и още носеше вързана на ръката си като символ на омразата си; вторият беше вкамененото сърце на властелина, когото бях убила в Ликантия. Гамелан се опита да ме разубеди, но аз не отстъпих. Мисията беше важна и знаех, че ако се движа предпазливо и ненатрапчиво, точно като чайка, ще мога да се вмъкна и измъкна незабелязано.

Този път тръгнах по-рано, така че да се озова над острова цял час преди зазоряване. В Тичино всичко изглеждаше спокойно и приближаването ми не предизвика никакво раздвижване. Направих три кръга над укрепеното пристанище, но и сега не видях повече отпреди, освен че осъзнах магическото естество на „мъглата“, която възпрепятстваше зрението ми. И макар че дрейфувашите близо до брега кораби останаха недостъпни за зрението ми, града видях по-добре. Беше огромен, както бях предположила и преди. Имаше малко улици, затова пък изобилие от канали свързваше сградите, вилите и площадите. В центъра на града се издигаше голяма кула. Кръгъл замък по-скоро, с насечен от кулички и бойници ръб. Площадите около него бяха празни, ако не се брояха множеството статуи, а достъпът до замъка се осъществяваше по четири моста, които се издигаха над стените. С други думи, такова укрепление нямаше да се предаде лесно и можех само да се надявам, че ще заловим Сарзана и властелина — в каквата и форма да се подвизаваше понастоящем последният — в морето и с това ще сложим край на дългата война.

Видяното дотук не беше достатъчно и единственият начин да преодолеем ограниченията беше да подсиля заклинанието, макар че пропорционално с това щеше да нарасне и рискът. Риск, който трябваше да поема. Мобилизирах силите си и извиках в съзнанието си образа на Сарзана, какъвто го бях видяла за последно — на палубата на нашата галера, облечен в коприна и намусен. Подхванах предпазливо напева. Но още при първите думи мисленият образ на Сарзана ми се изплъзна, заменен от образа на истинския и по-опасен враг.

Изгубих контрол, образът на властелина сред разкъсвано от вулкани море, с кървава пяна на устата и кървави петна по жълтеещата брада се пръсна на парчета и светът се завъртя шеметно под мен. Попаднах във вихър, който ме запрати надолу към замъка.

А после всичко утихна. Намирах се в просторна, потънала в сенки зала, с гоблени по стените и осветена с факли. Вече не бях чайка, нито ято чайки, не бях и жена дори. Бях дух, голо присъствие, и се вирах в единствения човек в стаята, човек, който току-що беше усетил присъствието ми. Този човек беше Сарзанът. Седеше пред една маса, а на масата имаше голяма купа, пълна с нещо, което блестеше като живак.

Очите на Сарзана светнаха.

— Антеро — изсъска той, но гласът не беше неговият. Беше същият съсък, който чух от черните облаци, когато за пръв път щурмувахме морския замък на Ликантия. Беше змийско съскане и ми се стори, че подушвам същото зловоние, смрад като от гроб или нещо още по-лошо. Сарзанът се изправи. Тръгна към мен, но походката му изглеждаше странна и различна от неговата. Не се движеше като дребния мъж, когото бяхме спасили от Тристан, а с дългите крачки на друг човек. И аз разбрах, че тялото, което виждам, е просто вместилище на моя най-голям враг — властелина.

Сарзанът проговори отново, но аз вече знаех, че не той задвижва устните и използва гърлото.

— Още не си приключила с Ликантия, Антеро — каза той.

А след това се изсмя със смеха на властелина.

— Научих много — продължи той, — и ако бях знаел какви съкровища ще открия, отдавна бих тръгнал на това пътуване. Има много светове, Антеро. С брат ми можехме да оберем плодовете им, да се върнем и да направим Ликантия по-велика отвсякога, по-велика както от реалната сила на Далечното царство, така и от детинските легенди, които бяхме слушали за него, преди да го открием. Но дори и сега не е късно това да се случи — каза той и тръгна към мен, а после нададе вой, същия, какъвто се беше изтръгнал от гърлото му на кораба на Саймън, вой, изпълнен с омраза и ярост, дори думите му бяха същите: — Цената е платена и битка предстои! — и пръстите му се свиха като ноктите на граблива птица, точно както на брат му в морския замък, но този път помежду ни нямаше стоманена броня, нямаше плът дори.

Имаше един миг, частица от миг, когато двете чудовища — защото не мога да нарека човеци нито властелина, нито неговия нов роб Сарзана — се поколебаха, сякаш събираха сила, и в това

мигновение аз намерих своята и изхвърлих себе си, духа си, надалеч, отвъд стените на замъка, премятах се шеметно във въздуха и вихрушка от образи се гонеше в съзнанието ми — муцунката на пор, лицето на Гамелан, мощехранителницата със сърцето на убития властелин, мярнах за миг дори лицето на Амалрик, а после майка ми, милата ми майка. Премятах се и усещах как пипалата на властелина се протягат след мен.

Ала за част от секундата се озовах извън обсега им и в този мигновен промеждутък от време си спомних думите и ги изрекох:

— *Свободно лети,
бързо лети.
Към морето;
Далече;
отвъд.*

„Пръстите“ на духа ми си спомниха усещането за перото от сокол скитник, което бях държала на борда на нашия кораб, и аз се превърнах в този сокол, стрелнах се ниско над каналите, размахвах устремно криле... далеч, отвъд, към морето. Скитническата ми душа искаше да се издигне, да се извиси високо в небето над опасността, но аз — онова аз, което беше Рейли Емили Антеро — удържах на изкушението и се стрелнах над група стрелци, после право през пристанището, като сменях рязко посоката. За секунди подминах галерите, но още усещах яростта зад себе си, извиращия напред гняв като ловни хрътки, надушили следата, но вече се бях измъкнала. Възползвала се бях добре от онзи кратък миг, от който властелинът и Сарзанът бяха пропуснали да се възползват.

При устието на залива се върнах към основното заклинание и се понесох като вятър към открито море, вятър, който повя като вихър и изчезна. Стори ми се, че „виждам“ далеч зад себе си и високо в небесата огромен орел, смъртния враг на моя сокол скитник, който кръжеше и търсеше... или пък не. Не си заслужаваше риска, нито разхода на излишна енергия да проверявам.

Бях откраднала ценно мигновение от властелина.

Лукс, който той нямаше да ми позволи отново.

Когато разказах на Гамелан какво е станало, той много се ядоса.

— Властелинът те е белязал отново, Рейли — каза ми. — И при следващия ни сблъсък ти ще си първата му цел.

— Ами да заповяда — казах аз и веднага се засрамах от това новобранско перчене, още повече, когато Гамелан ме фиксира със слепите си очи и вдигна презрително вежда. Преди да ми е казал онова, което и сама знаех — че всяка следваща среща с властелина е в ущърб на собствените ми шансове, — се извиних за глупостта си.

— Въпросът сега е — продължи той — какъв щит да ти измислим, така че да се срещнете на равна нога, пък било то и за кратко. Трябва да помисля... Трябва да помисля.

Уви, други не проявиха неговата охота за размисли, и най-вече адмирал Трахерн, когато му доложих какво съм открила. Той почти не обърна внимание на казаното за властелина, сякаш все още не можеше да свикне с мисълта за съществуването на магията.

— Сега вече ще го хванем в капан — гласеше самодоволното му заключение, последвано от заповед всички платна да се опънат и гребците да хващат веслата. — Този път Сарзанът няма да ни избяга.

Знаех, че корабите на Сарзана все така си стоят преспокойно на котва в залива, без опит да отплават в открито море, и започвах да се питам кой точно ще се озове в капан. Питях се също защо Трахерн беше дал заповедта за гребците. Нима не си даваше сметка, че така само ще изтощи моряците си преди деня на битката?

Но никой не ме попита за мнението ми, така че не обелих и дума по въпроса.

Седмица по-късно приближихме Аласторите. Плаването се проточи сякаш цяла вечност, въпреки обзелия ме силен страх от битката, която ни предстоеше в края му. По някое време се запитах дали не е възможно всички жени и мъже да се научат на магия и как да изпращат духовете си където пожелаят? Глупава мисъл, но поне отвлече за кратко вниманието ми от мрачната атмосфера на лоши предчувствия.

Още два пъти се опитах да пратя духа си към Аласторите, но и двата пъти си останах гола и наклепана с течен мехлем в палатката на Гамелан като последната глупачка. Властелинът, защото така мислех за него въпреки физическата му обвивка, явно беше залостил здраво вратата.

Но винаги има и друг начин. Приближихме се с нашата галера под прикритието на нощта и лошото време, после се натоварих с подобрани моряци на една от лодките и проникнахме с нея в залива, достатъчно навътре, за да видим корабите на Сарзана, които чакаха, готови за битка. М-да. Сарзанът определено не смяташе да бяга.

Накрая флотата ни навлезе във водите около острова и се подреди в три бойни крила. Флотски адмирал Трахерн извика всички корабни капитани на флагманския си кораб — най-големия и според мен най-тромавия от всички кониански кораби.

Аз, Гамелан и Чола Ий също отидохме. Чола Ий вече кипеше вътрешно.

— Чудя се как ли точно изкуфелият дъртак ще осере пейзажа — изръмжа той.

Съгласих се с него, че Трахерн без съмнение ще направи нещо глупаво. Така и стана.

Накарал беше един от питомните си адютанти, който очевидно имаше артистични заложби, да нарисува огромна скица на плана му за битката. Скицата беше много хубава, а адютантът беше намерил време да добави бълващи пяна дракони, русалки и дори един-два морски демона — но по краищата, така че да не затъмняват блясъка на гениалния адмиралски план. Това произведение на изобразителното изкуство се връзваше идеално с позлатените декорации и изобилния плюш на флагманската каюта, а и със самия кораб, лъскав до вгядяване с излъсканите си метални части и порцеланови топки и дръжки навсякъде, с пажовете и палубната стража, издокарани с колосани туники на сини райета, бели панталони, боси крака и бели ръкавици, кораб, в сравнение с който онзи, от който бях спасила Зиа, изглеждаше образец на изискана декорация и дизайн.

Планът, който Трахерн ни изложи сбито, предвиждаше флотата да се раздели на три ударни елемента. Единият щеше да държи левия — или западния — фланг, когато навлезем в залива, и щеше да е под командването на адмирал Базана, същия, който беше поискал главата

ми, когато конианците ни заловиха. Той поне беше боец. Дясното — или източното — крило щеше да се командва от адмирал Борну, за когото бях чувала само пренебрежителни изказвания, в смисъл че го било повече грижа кой боцка дебелогъзата му, но богатата жена, отколкото какво става на поверените му кораби. Централното крило и цялата флота оставали под командването на самия Трахерн.

Планът на Трахерн беше прост, което беше и единственото му достойнство. Флотата ни щеше да навлезе в залива. После, незнайно точно как, щеше да се срещне с флотата на Сарзана, преди да е наближила Тичино. Тогава всички кониански кораби щели да атакуват фронтално противниковите, да ги превземат на абордаж и да извоюват на бърза ръка победата. На това възлизаше адмиралската „стратегия“.

Вече кипях вътрешно, защото не се беше чула и една дума за нашата роля в битката. Овладях яда си и повдигнах спокойно въпроса.

Адмирал Трахерн отвърна изнервено:

— Вижте, капитане — и проклет да съм, ако не трябваше да ви уредим подходяща титла, защото аз повече от всички съзнавам, че сте нещо много повече от обикновен корабен офицер, — така или иначе, решихме, че ще е по-разумно вие и вашите мъже, въ, тоест хората под ваше командване, да останете в резерв, готови да се включите в битката в подходящия момент.

При думата „мъже“ се чуха подхилквания, не само заради моите гвардейки, а и заради хората на Нор. Не им обърнах внимание.

— И този момент е? — попитах.

— Ами, по сигнал от мен, разбира се — побърза да обясни Трахерн. — Или пък, след като разбием флотата им, бихте били полезни в разчистването. Да, това ще е вашата роля.

Бях на косъм да избухна и точно тогава всичко ми се изясни, очевидно до последната подробност и кристално ясно, сякаш гледах миниатюрно бойно поле под увеличително стъкло. Знаех какво трябва да направим и още по-важно — давах си сметка, че адмиралът току-що ми е дал необходимата възможност. И точно в този миг Чола Ий изригна, скочи на крака и столът падна с трясък зад него. Завъртях се и времето застина за част от секундата. Чола Ий беше зинал, готов да се разкрещи, че пак го оставят извън сметката... но аз го погледнах право в очите. Не твърдя, че съм направила магия в онзи момент. Никакво заклинание не ми хрумна, кълна се. Но по някакъв начин онова, за

което си мислех, явно стигна до него, защото той си затвори ядно устата, обърна се и излезе, без да каже и дума.

Адмирал Трахерн беше почервенял като рак и сигурно го сърбеше езикът да окове и хвърли в трюма този непокорен пират, но успя да запази самообладание.

— Моля да извините придружителя ми — плавно се намесих аз. — Той просто гори от нетърпение да унищожим това зло, *точно като всички нас*. Нали?

Трахерн кимна отсечено.

— Понеже така или иначе взех думата — продължих, — позволете да задам един въпрос относно вашата стратегия. Вие, изглежда, забравяте проклятието, застигащо онези, които посегнат върху живота на своите управници. Проклятие, застигащо само конианци. Една от причините Съветът на чистите да се вслуша в мен и в принцеса Зиа — на последното натъртих осезателно — беше желанието им аз и моите хора да поемем това задължение. От думите ви съдя, че сте решили да пренебрегнете проклятието, права ли съм?

Капитаните замърмориха и зърнах страх по лицата на мнозина.

— Колкото до проклятието — изсумтя Трахерн, — лично аз винаги съм таял съмнение относно някои от вярванията на простолюдието. Така де, кой може да каже какво се е случило с човека, който и да е бил той, прерязал гърлото на покойния ни цар? Не съм виждал призрака му да търчи по улиците на Изолда, преследван от демони.

Засмя се насила, но никой друг не последва примера му.

— Но въпреки това реших да се съобразя с въпросното проклятие, капитан Антеро. Твърдо възнамерявам да използвам максимално вашата част в подходящия момент и по никакъв начин няма да престъпя желанието на Съвета. — Последното, изглежда, го притесни в някаква степен. — Но реално погледнато, ако Сарзанът падне в битката от ръката на незнаен войник или от случайна стрела... е, каквито и мъки да сполетят душата на този незнаен герой, те ще се компенсират от почитта, която цяла Кония ще отдаде на паметта му. Но не вярвам да стане така, затова и реших вашите галери да останат в резерв. Изолираме ли Сарзана и превземем ли флагманския му кораб, ще ви дам сигнал, или с флаг, или с помощта на някой от нашите магьосници, и вие ще знаете, че е дошло време да нанесете финалния

удар, който ще отърве земята ни от тиранина. Радвам се, че зададохте този въпрос, капитане, за да изясним това малко недоразумение.

Недоразумение, как ли не. Трахерн се оказа дори по-голям задник, отколкото го мислех. Ясно беше, че е решен да обере цялата слава от смъртта на Сарзана и е готов да пожертва всичко живо наоколо си в името на тази цел. Отново се сетих за генерал Джинах — още един мъж, който би предпочел да загуби войната, отколкото да се изправи лице в лице с реалността.

Запазих непроницаемо изражение, поклоних се и помолих да ме извинят, под претекст, че трябва да дам нареждания на галерите си, и с обещанието, че ще следя зорко за сигналите на адмирала. Трахерн знаеше — или си мислеше, че знае — какво се върти в главата ми и нямаше нищо против да ми види гърба. Хванах Гамелан за ръка и излязохме от каютата.

Чола Ий крачеше напред-назад край парапета. Беше сам на палубата — никой от конианците нямаше смелост да заприказва този едър като мечка мъж с щръкнала като таралежови бодли коса и потъмняло от гняв лице.

Понечих да тръгна към него, но Гамелан ме спря.

— Рейли — каза тихо той. — Близо до нас има ли нещо, което отразява светлината?

За миг си помислих, че е полудял, после се овладях.

— Колкото искаш има. Адмирал Трахерн явно смята, че всичко, което се движи, трябва да отдава чест, а останалото трябва да лъщи.

— Заведи ме при нещо такова, метално по възможност.

На няма и три крачки от нас имаше нещо като декоративен щит, направен от бронз и закачен на една преградна стена. Поведох Гамелан натам.

— Извади кинжала си — каза той — и си порежи пръста.

— Гамелан...

— Рейли, прави каквото ти казвам!

В гласа му звънна заповедна нотка, която ми напомни, че този мъж, макар и сляп сега, някога беше ръководил всички жреци на Ориса. Така че млъкнах и се подчиних.

— Размажи малко кръв по ръба на това нещо, каквото и да е то — каза той. — В крайчето, така че никой да не я забележи. И гледай да не те видят какво правиш.

Направих и това. Конианците на палубата бяха заети със задачите си — като всеки разумен човек, озовал се на кораб с адмиралски флаг, — и ако поглеждаха нанякъде, то беше към Чола Ий, който се явяваше най-любопитната гледка на палубата в момента. Плъзнах пръст по ръба на щита.

— Добре. А сега подбери Чола Ий и да се махаме — каза Гамелан.

— Няма ли да обясниш?

— Може би. Но не сега.

Чола Ий седна на кърмата на лодката. Още кипеше от гняв. Насочихме се право към неговата галера и аз го последвах в каютата му. Той понечи да си налее вино, после спря. Обърна се и надвисна над мен.

— Е? — беше единственото, което каза.

Обясних му. Планът за атака на Трахерн беше повече от глупав. Сарзанът със сигурност знаеше, че идваме. Не стига това, а явно ни чакаше с нетърпение. Иначе казано, разполагаше и с друго предимство, освен лекото числено превъзходство на корабите си.

— Естествено, че разполага — вметна Чола Ий. — Точно затова исках да кажа на онзи размекнат мозък, че... няма значение. Продължавай.

И аз продължих. Коя е нашата битка? Коя е основната ни задача?

— Властелинът — изръмжа заядливо Чола Ий. — Ако приемем, че умът ти не е бил забълбукнат от някакво заклинание, значи той, или духът му, или каквото там е останало от него, дяволите го взели дано, се е слял със Сарзана и вече са едно.

— Именно. И умре ли, или бъде пленен дори, войната свършва. Нали така?

— Така.

Продължих нататък. Нямах причина да жертвам жените си заради конианците, нито мъжете на Чола Ий, ако тази жертва не служеше на задачата, поставена ни от нашите орисиански управници. Предстоящата битка, дори да нямаше гадни изненадки с автор Сарзана, щеше да е кървава баня отвсякъде. Чола Ий от своя страна логично би искал да се върне в орисиански води поне с част от корабите и хората

си, а ако решише да остане в Кония, би искал флотилията му да е в работно състояние, а не да краси дъното на Тичинския залив.

— И за това си права.

Така че адмирал Трахерн можеше да ни нарича както си иска, мобилен резерв или розови лъвове, ако му харесва повече. Нашата работа беше да видим сметката на Сарзана. Успеехме ли в това, всичко друго щеше да ни бъде простено.

— Вярно. Плюс това имаме твоята малка птичка принцесата, която ще каже някоя и друга дума в наша полза, когато се върнем в Кония.

— Именно.

Предложението ми беше следното. Оставяме трите крила да се счепкат с противниковите кораби, а аз активирам предварително подготвено заклинание, което да ни посочи къде точно се намира копелето. И тогава удряме директно по неговия кораб, без да се съобразяваме с никого.

— В хаоса на битката — каза Чола Ий, гневът му утихваше с всяка следваща дума, — такъв един план, подплатен с нужното количество смелост, има добри шансове за успех. Ако ударим с всичките си сили, в клиновидна формация, да речем, право през мелето... хмм. И ако ние се върнем с главата на Сарзана и съумеем да пратим окончателно по дяволите властелина... мама му стара! Ако поискаме, и столицата си ще прекръстят на Ий... или Антеро.

Сега вече Чола Ий наля вино — в две чаши, едната от които ми връчи тържествено.

— Капитан Антеро — каза той, — според мен твоят план не само ще ни покрие със слава, тоест със злато, а и ще опази повече от нас живи, за да си го харчим. Ти си истински боец, капитане.

Понечи да каже още нещо, но спря, и вместо това отпи от виното. Отпих на свой ред, като с мъка удържах усмивката си. Какви ли думи беше преглътнал току-що? — „Истински боец... като за жена“? Или „... жалко, че си се родила с цепка“? Или „... почти мъжко момче“?

Нямаше значение. Изпих виното си и се върнах на галерата си.

Никой не спа през онази нощ.

А на следващата сутрин поехме към бойното поле.

БРОНИРАНИЯТ ПОЛУМЕСЕЦ

Корабите на Сарзана чакаха, подредени в огромен полукръг, който блокираше залива от плитчините в източния му край до стръмните скали на запад. Утрото беше ясно и слънцето се отразяваше в металните части на вражеските кораби и ризниците на вражеските войници.

Нашите галери се поклащаха от лекото вълнение с вдигнати в готовност гребла, докато трите крила на конианската флота се придвижваха да срещнат бронирания полумесец. Не бяхме смъкнали мачтите, защото по-късно можеше да ни потрябва висока скорост и маневреност. Галерата на Чола Ий чакаше на някакви си десетина метра от моята и не можех да се отърва от неприятното усещане, че сме само пасивни зрители на великански двубой — двубой, от който зависи животът ни. Зиа стоеше до мен, нагиздена с новата си ризница и с меч на кръста. Предложила бях да ѝ назнача телохранителка, но тя отказа категорично. Корайс, Полило и Гамелан също бяха на палубата, както и Стрикер и Дубан. Гамелан беше с двете си придружителки. Едната от тях, Памфилия, беше поела ролята на негови „очи“ и тихият ѝ говор се беше превърнал в обичаен звуков акомпанимент на присъствието му.

Гребла се забиха във водата и бойната флота на Сарзана се раздвижи. Вятърът, който духаше към Тичино, внезапно утихна и друг се надигна в отговор на противниковата магия. Юрна се южно, право в лицата ни, и платната на вражеските кораби се издуха. Конианските жреци отвърнаха на удара и платната изплющяха празни. После ветрове задухаха лудешки от всички посоки на компаса. Чола Ий изкрещя заповеди и ние също потеглихме, за да запазим уговорената дистанция зад конианската бойна линия — достатъчно близо, за да се притечем на помощ при нужда, но не толкова, че да се озовем в обсега на предстоящата битка.

Обзе ме непреодолимото желание да се превърна в чайка и да наблюдавам битката отвисоко. Попитах Гамелан за мнението му и той

се намръщи.

— Рейли, мислех, че съм те научил поне на това и определено те мислех за по-умна. Какво според теб ще стане, ако изстреляш духа си в небето като някоя придворна кокона, която е излязла на пикник близо до бойно поле, за да погледа как войниците проливат кръвта си? И ако някой от могъщите ни врагове те забележи как висиш горе без защита, без прикритие, напълно уязвима? Жено, що ти трябва да слагаш врат на дръвника, преди палачът да е дошъл?

Наведох засрамено глава.

Не че имаше значение. Не знам как да го опиша — беше повече от видение и по-малко от онова, което виждаш реално с очите си — все едно се намирах високо в небето или стоях на скалите в западния край на залива и оттам видях всичко, което се случи в онзи ужасен ден. Също като конианските, и силите на Сарзана изглеждаха разделени на три основни формирования. Може да беше случайно съвпадение или пък въпрос на стандартна бойна тактика по тези краища, но за мен това не предвещаваше нищо добро и намекваше за вътрешна информация от магическо или друго естество. Така или иначе, Сарзанът умело беше разпределил силите си по начин, който му позволяваше да отвърне самостоятелно на всяка атака от нашите крила.

Опитах се да погледна отвъд придвижващия се напред полумесец, нататък по залива към Тичино. И отново се натъкнах на странната „мъгла“ — лежеше ниско между мен и града, точно там, където би трябвало да чакат корабите от резерва на Сарзана. И сега както преди не виждах какво се крие под пелената, но можех да се досетя — Сарзанът, изглежда, беше създал ново магическо оръжие, което да използва в подходящия момент. Това беше втората лоша поличба за този ден. А после забелязах, че скалните била на запад са пусти и голи, сякаш напълно лишени от живот, и това незнайно защо увеличи притесненията ми. Когато морска битка се води близо до населено място, всичките му жители обикновено се събират на някоя височина, за да окуражават с викове войниците си, да се тревожат групово за собствената си съдба или просто да позяпат спектакъла. Чудех се какво ли е станало с жителите на Тичино. Ако Сарзанът паднеше днес, дали пък нямаше да влезем победоносно в мъртъв град с окървавени улици?

— Стрелят — изсумтя Стрикер и аз също видях фонтаните на далечни попадения пред линията на връхлитащите кониански галери.

— Браво на тях — каза Полило в опит да внесе малко оптимизъм. — Да се надяваме, че ще похабят всичките си снаряди в опит да убият вълните между нас.

Различавах бойни машини, монтирани при носовете на вражеските кораби, виждах как катапулти запращат тежки камъни във въздуха. Струваше ми се, че чувам как дървените им рамене се удрят в подплатените напречни греди, виждах как войници ги запъват за нов снаряд. Докато още бяхме на Изолда, споделих с адмирал Трахерн мнението си, че конианските кораби разполагат с твърде малко подобни съоръжения, но той каза, че в техните войни нямало място за машинарии — конианските битки се решавали с меч и кръв, а не с дърво, въжета и желязо. Малкото съоръжения, с които разполагала конианската флота, били напълно достатъчни за победата и той не смятал за нужно да оборудва корабите си с дубликати на специалните машини, които бях измислила. Очевидно не беше научил неоспоримата истина, че в битка няма начин да се презапасиш.

Усетих страх да пълзи по гръбнака ми — страх и чувство на обреченост, в добавка към мисълта, че съм тотално безполезна като капитан, по-опасна за собствените си гвардейки, отколкото за врага. Но такива чувства ме бяха обземали и преди. Същото заклинание беше хвърлил срещу нас властелинът в битката при вулканите. Чувството беше смущаващо както тогава, но много по-поносимо, защото вече знаехме какво го причинява. Чух тревожни викове откъм конианските кораби и изпсувах наум. Предупредила бях конианските жреци за всички номера, с които би могъл да им излезе властелинът, и те ме бяха уверили, че контразаклинанията са лесни за изпълнение. Ако въобще си бяха направили труда да подготвят такива обаче, те очевидно не действаха. Спомних си една от фреските в казармената ни оръжейница в Ориса. Изобразяваше трупа на гвардейка, просната на бойно поле, с еднозначен надпис отгоре: „НЕ ПОДЦЕНЯВАЙ ВРАГА СИ“. Днес конианците щяха да научат този урок на свой гръб, макар че не проумявах откъде се е взела наглата им арогантност и как толкова бързо са забравили предишните си поражения от Сарзана. Изглежда, победителите имат по-къса памет и от победените.

Корабите ни вече бяха навлезли в обсега на Сарзана. Нова група катапулти откри огън с дълги тежки стрели, които раздираха платна и плът. Неща, които бях нарекла за себе си „огнени пръсти“, се протегнаха от предната линия на противниковата защита и поразените кониански кораби почнаха да лумват като факли. Опитах се да преценя дали огнените залпове идват от един източник, което би ми подсказало на кой кораб се намира Сарзанът, но те идваха сякаш отвсякъде. Властелинът явно беше усъвършенствал заклинанието си.

Кониански кораб недалеч пред нас внезапно намали скоростта си, греблата му се замяха като крачката на изпаднал в паника воден бръмбар, видял атакуващ го от дълбините шаран. Нашите галери скъсиха дялящото ни разстояние и пред погледите ни се разкри странна гледка — войници и моряци се биеха отчаяно по палубата на изостаналия кораб, сякаш ги беше нападнал невидим враг. А после видях с какво се сражават. Палубата гъмжеше от огромни змии, които се мятаха и нападаха мъжете с неестествено ожесточение. Не бях видяла катапулт да запраща жив снаряд като този, което означаваше, че змиите са били транспортирани с помощта на магия.

— Сарзанът демонстрира някои интересни номера — каза Гамелан, след като Памфилия му описа случващото се на поразения кораб. — Не ми беше хрумвало подобно нещо. Струва си да се запомни, между другото.

— Сарзанът... или властелинът — тихо каза Корайс.

Полило потръпна и аз стиснах тайничко ръката ѝ, после я пуснах, преди някой да ни е видял. Полило бързо възвърна обичайното си хладнокръвие преди битка.

— Важно е да не забравяме — казах, — че властелините управляваха Ликантия не само с магия, а и с уменията си да предвождат армии в бой.

Зиа изглеждаше разтревожена и уплашена, което си е нормално като за първа битка.

— Какво означава това? — попита тя.

Чудех се какви по-меки думи да намеря, но Стрикер ме изпревари:

— Капитан Антеро има предвид, че лошо ни се пише, ако бикът не свали копиеносеца, преди конят му да го е отнесъл встрани.

Конианските кораби все така плаваха напред, бавно, стабилно, като бикове, през дъжда от огън, който ги обсипваше на талази. Помня собственото си участие в авангарда на подобна атака — беше погранично сражение, но къде точно съм забравила. Дългите редици пехота още са пред очите ми. Войниците напредваха под постоянен обстрел, сгърбили рамене под връхлитащите от небето стрели, и продължаваха упорито напред, точно като хора, застигнати от проливен дъжд. Същото беше и сега с конианските кораби.

— Вижте — обнадяващо каза Зиа. — Пробиват!

Така изглеждаше. Централното крило на врага се беше изместило. Сигнални флагчета се изкатериха по мачтите на флагманския кораб, но адмирал Базана вече беше видял пролуката и ярко знаме плющеше на собствената му мачта. Корабите му се отделиха от основната конианска формация, оставиха зад гърба си плитчините и евентуалните изоставаци вражески единици, които по план трябваше да дебнат, и се устремиха напред с надеждата да ударят централните сили на Сарзана във фланг. Смел щурм като този можеше да разпръсне вражеската флота и да ускори значително края на битката.

— Избързват, избързват, мамка му — измърмори Полило. — Първо трябва да си сигурен, че не ти въртят номер, и чак тогава да атакуваш така.

Преценката ѝ се оказа вярна. Докато корабите на Базана заемаха новите си позиции, задуха силен магически вятър, изчакващите кораби на Сарзана го уловиха в платната си и връхлетяха Базана във фланг.

— Мамка му! — изруга Стрикер. — Хвана се в същия капан, който готвеше на противника!

Маневрата заплашваше не само източното ни крило. Центърът ни също се беше изместил. Трахерн, изглежда, се беше надявал да подсили атаката към слабото място на противника и в резултат беше паднал право в капана.

Двата фронта се сляха и започна истинската битка. Ала не започна така, както се бяха надявали Трахерн и конианците. Трахерн може и да се стремеше към абордаж и близък бой, но галерите на Сарзана маневрираха и упорито избягваха контакт. Ала маневреността не беше от силните им страни, така че рано или късно абордажните куки се забиваха в палубите и конианските войници нападаха. Но дори

и тогава битката не се развиваше според очакванията на Трахерн. Друга вражеска галера издебваше атакуващия кораб откъм кърмата и войниците ѝ го засипваха със стрели в опит да го отклонят от курса му. Действаха като добре обучени ловни кучета, които ръфат краката на мечката, докопала някое от тях.

Викове и крясъци се носеха над водата, пожари избухваха и мачти се сриваха под ударите на Сарзана. Дори абордажът се оказваше по-сложна задача, отколкото го беше планирал Трахерн. Зърнах проблясък на стомана малко над борда на един вражески кораб — колове с остри метални върхове изникнаха под ъгъл навън. Защита, която щеше да противодейства на абордажа по-ефикасно и от традиционните мрежи. Щеше да затрудни действията и на собствените им войници, но по всичко личеше, че днес Сарзанът е решил да обърне гръб на традициите. Поредният знак, че властелинът е поел командването не само в магията, а и в бойните действия.

Вяхме твърде близо до мелето и извиках предупредително на Чола Йй да ни изтегли назад, където да чакаме в готовност, ако крилото на Базана се разкъса. Изтеглихме се на по-добра позиция, но очакваният сигнал да се включим в битката така и не идваше. Можехме само да чакаме. Усещането, че наблюдавам битката отвисоко, се засили още повече. Гледано от водата, сражението изглеждаше хаотично като всяка сухоземна битка, мъже крещяха и умираха, залитаха напред и назад, дим и прах се стелеха навсякъде, знамена се вееха и падаха, после се издигаха отново — само дето сега войниците бяха заменени от чудовищни кораби.

Някои от тези кораби вече потъваха, войници се давеха, стискаха със сетни сили по някоя откъртила се дъска и викаха за помощ. Някои видяха нашите галери и заплуваха отчаяно към нас. Но бяха далеч, твърде далеч, и един по един изчезнаха под водата. Имаше и кораби, които се изтегляха от сражението, на някои все още се вихреше битка, други изглеждаха изоставени, трети бяха с потрошени палуби. Струваше ми се, че конианските кораби са повече от вражеските. А после видях кониански галери да поемат към открито море, да се отдалечават от битката. Някои бяха сериозно пострадали, с провиснали през борда потрошени мачти, други димяха повече или по-малко опожарени. Ала имаше и много, които не бяха пострадали изобщо.

Полило беше извадила брадвата си и удряше с плоското на острието лявата си длан. Дланта ѝ беше почервеняла, а лицето ѝ се беше покрило с петна от гняв и безпомощност.

— Бъзливи копелета — изръмжа Стрикер. — Напълниха гащите и си плюят на петите, а още не е станало обед.

Изведнъж осъзнах, че слънцето се е качило високо над главите ни, и се зачудих кога са отлетели часовете; после насочих поглед другаде, защото магическият облак на Сарзана най-сетне се беше вдигнал и тайното му оръжие се включваше в битката. Тайното му оръжие представляваше малка флотилия от кораби, каквито не бях виждала никога. Бяха малко по-дълги и по-широки от нашите галери, с по един ред гребла. Ала поразителният им вид не се дължеше само на ярките цветове, в които бяха боядисани — цветове на кръв и смърт, — а на факта, че вместо мачти имаха солидни покриви. Приличаха на многокраки костенурки-кораби, които не можеш да превземеш с абордаж; малки кораби, до които тежките кониански галери не биха могли дори да се приближат. Не завиждах на конианските капитани от авангарда, защото на този етап изобщо нямах идея какво и как може да унищожи тези неуязвими на пръв поглед съдове. Бяха поне трийсет и атакуваха във формация стрела — право към пролуката в западния край на централното ни крило, която откриваше достъп до корабите на адмирал Борну.

Стрикер изпсува, Дубан измърмори нещо.

Корайс не беше впечатлена.

— Не ми е ясно как смятат да се бият — отбеляза тя. — Може би идеята е просто да ни уплашат до смърт.

Ала само след секунди осъзнахме, че „костенурките“ са точно толкова смъртоносни, колкото подсказваше външността им. Конструирани бяха като огромни тарани и когато видях как първата забива нос в кониански кораб и след това се изтегля, сякаш нищо не се е случило, вместо да остане в смъртоносна прегръдка с врага, за пореден път осъзнах, че тактиката на Сарзана има качествено нов характер. Конианският кораб се разлюля от удара, а после бавно се килна — през пробойната, отворена в корпуса му от бронирания нос на „костенурката“, нахлуваше вода. За няма и минута огромният кораб изчезна под водата. Прецених, че тараните или са разглобени, или вероятно се изчислени така, че да се откършват при достатъчно силен

сблъсък. Подобно устройство би било неподходящо при дълги плавания и лошо време, защото при по-бурно море може да се открие непредвидено и да отвори пробойна в корпуса на собствената си галера. Тук обаче, в спокойните води на залива, тараните бяха съвършеното оръжие. И не бяха единственото, с което разполагаха корабите-костенурки. Люкове се отвориха с трясък по протежение на покривната конструкция и тежки метални глави на огромни харпуни щръкнаха от тях, когато една от костенурките се озова под кърмата на кониански кораб. Дим се вдигна от всяка глава и катапултните метнаха смъртоносните се снаряди — пламтящите харпуни се забиха дълбоко в дървения корпус на конианеца. След това люковете бързо се затвориха — стрелците най-вероятно се бяха заели да презаредят оръжията си на спокойствие във вътрешността на „корубата“, докато конианският кораб гореше. Харпуните или бяха напоени с катран, или „оборудвани“ със заклинание.

Когато първият кораб избухна в пламъци, Зиа изписка уплашено, но толкова тихо, че само аз я чух, факт, който ме изпълни с уважение към храбростта ѝ. Справяше се по-добре от повечето новобранци преди битка, по-добре от мен във всеки случай, докато марширувах редом с другарките си към първото сражение във войнишката си кариера, когато още не знаех, че чакането и мисленето са по-вредни за смелостта и от най-свирепия враг.

Битката беше в разгара си и инициативата вече беше у Сарзана. Зад корабите-костенурки напираше цялото западно крило на флотата му, стотина и повече обикновени кораби. Не знаех какво да правя. Конианската флота се разпадаше по всички фронтове. Вляво от нас галерите на адмирал Базана се огъваха; силите на Трахерн в центъра бяха попаднали в капана на огнено меле; а вдясно корабите-костенурки и застигащото ги подкрепление забиваха клин в крилото на Борну. И когато фронтът на Борну се разкъса, разбрах, че с нищо не мога да помогна, освен ако не успея някак да се умножа хилядократно и да умножа още хиляда пъти по толкова гвардейките си и галерите на Чола Ий. Онези от корабите на Борну, които още не бяха пострадали сериозно, бързо сменяха курса, греблата се забиваха алчно във вълните, платната се обръщаха да прихванат вятъра, който Сарзанът беше насочил към открито море. Поединично и на групи корабите на

Борну се отправяха натам, а по петите им напиреха костенурките и големите галери на Сарзана.

Другите конианци, изглежда, бяха видели или усетили какво е станало, защото крилата на Трахерн и на Базана се разкъсаха едновременно. Ала не всички кораби бяха в състояние да се изтеглят. Част все още се пържеха в централното меле — кораби, които един по един щяха да бъдат щурмувани и потопени. Зърнах флага на Базана да се приближава откъм плитчините; после видях и флагманския кораб на Трахерн с изпънато докрай главно платно и пълен набор гребла в движение. Ах, ти, копеле нещастно, помислих си. Хвърли моряците си на вълците, а дори нямаш куража да умреш с тях. Каквато и смелост да бе притежавал адмиралът в миналото, смелост, донесла му слава и уважение, възрастта и бездействието я бяха заличили безследно.

Първите кораби ни подминаха и чух моряците им да викат, че трябвало да бягаме, да си плюем на петите, защото битката била загубена и дори мъртвите се били надигнали от дълбините срещу нас. Зачудих се на думите им, а после едва не си изповръцах червата, защото непоносима смрад заля галерата ни. Носеше се от първите вражески кораби, от които ни делиаха не повече от триста-четиристотин метра.

Стигнах до решение, но Чола Йй ме беше изпреварил. Сигнални флагове литнаха към върха на главната му мачта, а той крещеше през рупора си заповеди за изтегляне, бягство по най-бързия начин, безсмислено било да се борим с това.

Зиа изкрещя в пристъп на сляпа ярост, нарече го долен страхливец, а после се завъртя към мен, когато дадох същата заповед на Стрикер.

— Не можеш да постъпиш така! — изпищя тя истерично, на ръба на сълзите. — Значи не си по-добра от...

— Млъкни! — извиках аз. — Искаше да бъдеш войник? Ами бъди! — Острата ми реакция я спря като шамар в лицето и се оказа достатъчна, за да ѝ върне здравия разум, а когато това стана, Зиа изгърби рамене и ми обърна гръб.

Вече виждах ясно първите кораби на Сарзана и гледката ме накара да ахна. Моряците от бягащите кониански галери май щяха да излязат прави. По палубите на вражеските кораби се разхождаха кошмарни същества, отдавна напуснали света на живите — някои се

разлагаха като в гроб, други бяха съсухрени като трупове под горещ пустинен вятър, трети бяха подпухнали и побелели като след дълъг престой на океанското дъно. Някои се трудеха на греблата, други обслужваха методично катапултите или чакаха търпеливо с копия и лъкове да се скъси дистанцията. Сетих се за една от историите на брат ми — как попаднали в град на ходещи мъртъвци далеч на запад, почти пред портите на Далечното царство, където дори градският първенец бил жив труп, и как Амалрик едва не загинал в онзи ужасен некропол. Само че той е разполагал с Грейклок... за разлика от мен.

Вонята на разложение ставаше непоносима и дори моите обръгнали наемници показваха признаци на страх, докато изпълняваха заповедите за оттегляне. Обърнахме галерата и се юрнахме по петите на другите бегълци.

И тогава разбрах каква е миризмата и какво представляват мъртвите моряци. Сигурно трябваше да благодаря за това на таланта си, на чувствителността си към магията. И като разбрах истината, разбрах и как да ѝ противодействам. Казах на Зиа да слезе долу и да ми донесе козметичната си чантичка. Тя ме зяпна глуповато и аз ѝ се сопнах да побърза, и тя го направи, макар и с озадачена физиономия. Върна се бързо и ми връчи чантичката. Намерих вътре шишенце с парфюм, махнах запушалката и го подуших. Тежка, силна миризма с цветна основа — идеална за целта.

Метнах шишенцето във въздуха и то се завъртя, пръскаше съдържанието си. Занареждах необходимите думи, които сякаш сами идваха на устата ми:

*— Литнете, цветя,
врага си търсете,
врага намерете,
врага променете.
По-силни сте вие,
от пръст родени,
на земя расли.
Той от етера идва,
от нищо измислен,
от въздух сплетен.*

*Грабнете го.
Променете го.
Обърнете го.*

Трупното зловоние изчезна.

— Това е обикновено заклинание, измама за сетивата! — извиках. — Онези мъже не са по-различни от вас и от мен. Просто властелинът ги е обвинил в магия!

Думите ми или самият факт, че някой е запазил хладнокръвие, сложиха край на паниката въпреки гледката на гъмжащите от живи трупове връхлитащи вражески кораби.

— Ще разваля и това заклинание — извиках, после млъкнах рязко.

Битката беше свършила, но не за всички ни. Две галери плаваха обратно, назад към корабите на Сарзана! Не беше нужно да напругам очи, за да разбера кои са. Бяха две от галерите на Нор, носеха се към смъртта си, заслепени от гняв. При други обстоятелства навярно бих се възхитила донякъде на самоубийствената им атака, защото бях виждала и познавала жени, които съзнателно жертваха живота си, хвърляха се в центъра на вражеските сили с песен на уста. Сега обаче не изпитах нищо подобно. Защото на тези два кораба имаше осем мои гвардейки, които не бяха избрали смъртта. Добре, помислих си. Значи ще имам още една сметка за уреждане, първо с Нор, после със Сарзана и властелина.

Двата кораба бяха обградени от костенурки, мачтите им изчезнаха за нула време и повече не ги видях, нито в онзи ден, нито никога.

Но сега не му беше времето да се гневя.

Една от чудовищните галери на Сарзана връхлиташе към нас от запад.

— Полило! — извиках и тя хукна към оръжейните отряди, които пристъпваха нервно от крак на крак зад странните си съоръжения, прикрепени от двете страни на предната мачта. Раменете на катапултите бяха натегнати докрай със заредени в двете гнезда стрели и провиснала помежду им мрежа, в която имаше намотана тънка верига, на която бях направила заклинание за сила.

Огромният кораб ни настигаше, платното му бе издуто докрай от магическия вятър на Сарзана; чуваха се триумфалните викове на войниците по палубите му: те очевидно смятаха, че са ни хванали в капан.

Чух и отрепетираната команда на Полило:

— Задръж... задръж... малко по-наляво... задръж... нагоре... още малко... готови... готови...

— Стреляй! — изкрещях аз и катапултите издадоха звук като зле излети камбани, млатнати със стоманени чукове. Стрелите на десния излетяха настрани и пропуснаха целта, но тези отляво обещаваха попадение. Точно както, ги бях замислила, точно както показаха тестовите, стрелите се раздалечиха в полет, мрежата се разкъса и веригата се изпъна между тях... за миг ми се стори, че ще се скъса или ще се отклони, но тя намери целта си — вряза се във вражеската мачта и я прекърши като вейка през средата. Платното политна назад и се строполи с все реите върху палубата.

За друг изстрел нямахме време, а дори и този бях наредила най-вече за да повдигна малко духа на хората си.

Сега беше време да бягаме, преди костенурките да са ни прихванали.

Всички платна вече бяха вдигнати, а гребците гребяха като за последно. Отправих благодарствена молитва към Маранония, че не се бяхме подлъгали да свалим платната, каквато беше обичайната процедура при битка. Сега, когато половината от илюзията на властелина беше обезвредена, щях по-лесно да намеря контразаклинение за другата. С малко късмет това можеше да вдъхне достатъчно кураж на конианците — толкова, че да обърнат корабите си и да влязат в бой, ако не за победа, то поне за да спрат временно корабите на Сарзана.

Докато търсех подходящи думи и съставки, трябваше да подготвя и сигнал за Трахерн. Заставах при парапета и плъзнах преценяващ поглед по залива, който се разширяваше към открито море. Вече почти бяхме подминали двата града при устието. Корабите ни бяха пръснати по водата като парченца хартия в придошла река, всеки се опитваше да избяга и мислеше единствено за собствената си кожа. Със или без контразаклинение, за днес битката беше приключила.

Твърде късно беше за магия, моя или нечия друга.

Имахме късмет, че корабите на Сарзана не бяха по-бързи от конианските, защото ако ги бяха настигнали, щяха да ги потопят до един. Истината бе, че вече изоставаха. Вълните в открито море подмятаха опасно костенурките и те започнаха да обръщат назад към спокойните води на залива, доволни от изпълнената мисия. След няколко минути ги последваха и останалите кораби на Сарзана. Защо да се морят излишно — вече бяха спечелили победата, бяха разбили на пух и прах конианската флотилия.

Галерата на Трахерн беше изостанала значително. Сигурно първа беше побягнала, но се оказа точно толкова бавна и тромава, колкото мислех. И тъкмо когато погледът ми я откри сред хаотичното ято кораби, тя се изду във вряща огнена топка, димни колони лумнаха към небето и флагманът на нещастната ни флота избухна с оглушителен гръм! След секунди ударната вълна от експлозията застигна и нашите галери.

Преди огнената топка да изчезне, в небето над нея се появи видение.

Образът на властелина се оформи за част от секундата, изпилените му зъби уловиха светлината в раззинатата му победоносно пасть. А после небето се изпразни и остана само пепелявият вкус на поражение и смърт.

КУКЛОВОДЪТ В КРЪГЛАТА КУЛА

По здрачаване конианците изглеждаха склонни да сложат край на бягството си. Това не беше първата изпаднала в паника армия, която виждах, нямаше да е и последната. Но и най-уплашените войници не могат да бягат до безкрай. Спират тогава, когато вече не виждат врага, когато изтощението ги надвие, когато виждат други около себе си да намаляват темпото или когато се изправени пред неизвестност — а неизвестността често е по-ужасна от онова, което ги е прогонило от бойното поле.

Така стана и с конианските кораби. Озовали се бяха далеч от родните си острови и пътят към безопасността минаваше през открито море. А и някои от тях сигурно бяха видели корабите на Сарзана да обръщат назад към залива и след известно време си бяха дали сметка, че никой не ги преследва. Така или иначе, корабите постепенно се събраха на малки групи около оцелелите командни галери.

Сарзанът беше допуснал сериозна грешка. Трябваше да продължи преследването поне докато се спусне мракът, така че плячката да остане с твърдото убеждение, че демоните още са по петите ѝ.

Реших, че има две възможни причини за постъпката му. Сарзанът се стремеше към символична победа, без да подлага корабите си на риска от допълнителни действия, които да доведат до окончателното ни унищожение. Това е често срещана грешка на самовлюбените тирани — всичките им действия трябва да носят печата на храброст и енергичност и да траят толкова, че да не отегчат поданиците им. Дребните досадни подробности не са за тях. Точно по тази причина, ако войната се води между гениален генерал и опърпани разбойници, всяка умна жена би заложила на разбойниците.

Другото възможно заключение беше, че властелинът ще нанесе финалния си удар с помощта на унищожителна буря с магически произход. Тя щеше да пръсне корабите ни като песъчинки, така че само шепа от тях да се върнат в Кония с вестта за поражението.

Усетила бях струпването на магическа енергия още при залива, докато бягахме след конианците и напразно пращяхме сигнал след сигнал. А когато капитаните най-сетне дадоха заповед за прибиране на платната — осъзнали навярно, че се държат като глупави кокошки, — първите признаци за зараждаща се буря вече бяха налице. Студен вятър духаше откъм Тичино, вълните къдреха бели капели, а барометърното стъкло падаше главоломно.

Знаех, че до няколко часа бурята ще ни застигне, но имаше други, по-неотложни проблеми, с които трябваше да се справя преди това.

Приблжихме се до галерата на Базана, която за момента се явяваше флагман на останките от конианската флота, и му пратихме сигнали незабавно да свика на съвещание всички корабни капитани. Смятах, че на флагманския кораб ще има достатъчно място да се съберат, защото по груба преценка бяхме загубили повече от половината си кораби. Зачаках, без да съм напълно сигурна какво ще правя, ако исканията ми останат без ответ, но после с облекчение видях съответните флагове да се катерят по флагманската мачта и сигнални фенери да предават съобщението в сбиращия се мрак. Сигналите на Базана бяха приети и препратени от другите кораби, които скоро се събраха около флагманската галера и малки лодки поеха към нея с високопоставения си товар.

Пратих съобщение до галерата на Нор, че присъствието му на обявеното съвещание няма да е необходимо и че ще го очаквам на моята галера при подаден сигнал. Искан да дам на Прекършения време да размисли за прекършената си клетва. Казах на Корайс, Зиа и Гамелан, че искам да дойдат с мен. На Зиа заръчах да остане с бойните си доспехи. Тя се изненада, но аз я уверих, че скоро ще разбере причината.

Оставих Полило начело на гвардията не само за да имам солиден човек, който да ми пази гърба, а и защото не би се вписала добре в непосредствените ми планове. Някои от по-нелицеприятните аспекти на войниклъка не бяха по силите на моята легатка, което само я издигаше в очите ми, а себе си презирах тайничко, или поне онази своя част, която беше в състояние да изпълни неприятни задължения като задачата, която най-вероятно щеше да излезе на дневен ред в близкия половин час.

Тръгнахме към флагманския кораб на адмирал Базана с две лодки. В първата се натовариха знаменоска Исмет с десет тежковъоръжени гвардейки, корабният ни дърводелец, двама моряци и нещата, които сметнах за необходими. Във втората се качих аз с Корайс, Зиа и Гамелан. Казах на моряците да гребат към галерата на Чола Йй и когато стигнахме там, обясних на пиратския адмирал какво съм планирала за съвещанието и какво задължително трябва да се направи, ако искаме да оцелеем, а с повечко късмет и да се измъкнем от тази ужасна ситуация.

Имала бях достатъчно време да съставя план, докато галерата ни се носеше с издути платна след другите бегълци. За моя изненада Чола Йй ме изслуша внимателно и неохотно призна, че идеята ми най-вероятно има известни достойнства. Сметнах, че единствените му несподелени възражения се въртят около факта, че не той е измислил плана и не той ще ръководи изпълнението му. Така или иначе, вече разполагах с един съюзник, на първо време поне. Не хранех излишни илюзии за дългосрочната благонадеждност на пирата.

Наближихме кораба на адмирал Базана и гневът ми поохладня, когато видях в какво състояние е галерата му. Явно Базана не беше побягнал при първия заплашителен крясък на Сарзана. Корабът му беше понесъл сериозни щети от бойните машини на противника. Покривът на голямата каюта на най-горната палуба беше отнесен, същото беше сполетяло парапета и част от самия корпус при десния борд. Главната палуба беше почерняла и обгорена от запалителните харпуни, а половината гребла бяха скършени. Два гротцага също бяха счупени, а мачтата се беше килнала като дърто пиянде. Мъже търчаха по палубите в опит да поправят най-належащото, като гледаха да извърщат поглед от дългата редица покрити тела при кърмата, които чакаха морското си погребение.

Качихме се на борда и капитанът на галерата побърза да отдаде чест. Изгледах го студено и казах високо, така че да ме чуят всички моряци наоколо:

— Военен поздрав приемам само войници, а не от хора, които са обърнали гръб на честта.

Капитанът почервения, но не събра смелост да ме погледне в очите. Това беше първият признак, че планът ми може и да сработи —

ако беше избухнал гневно и бе посегнал към оръжието си, щях да знам, че конианците наистина са загубили куража си.

Казах на Чола Ий и другите да изчакат на палубата, а на дърводелеца и помощниците му да се хващат на работа. После наредих на капитана да ме заведе при Базана. Той беше долу — в каюта, която не отстъпваше много-много по великолепието на онази, в която ни беше събрал преди време адмирал Трахерн. Стоеше с гръб към мен и се взираше през един от кръглите люкове към кърмата и редицата трупове.

Каза, без да се обръща:

— Аз съм глупак.

— Така е — съгласих се. — И нещо по-лошо. Избягахте.

Сега вече Базана се обърна.

— Първо се подлъгах детински, а когато ни атакувах, не успях да прегрупирам корабите си. — Не казах нищо, само го гледах студено. — Но не съм избягал, кълна се — продължи той. — Кълна се, че от кораба на Трахерн вдигнаха флагове със заповед за отстъпление.

Продължих да мълча и раменете му се изгърбиха.

— Не очаквам да ми повярвате — каза той. — Надявам се само на позволение да платя за грешката си.

— И как предлагате да стане това?

— Като отида при боговете си. — Ръката му се плъзна към късия меч на колана му. — Вече се опитах да го направя, но ме спряха. Капитан Ойрот каза, че... Всъщност няма значение какво каза.

— Веднъж вече избягахте — казах аз, като се постарях презрението да прокапе от гласа ми като кръв по острието на меч, — и сега искате да го направите отново? Желанието ви да угодите на гузната си съвест е отхвърлено. — Базана почервеня. — Когато всичко това свърши, можете да си прережете гърлото, да си дадете медали или да си набиете мачта в задника, за мен е без значение. Сега обаче ще се поставите под мое командване и ще правите онова, което аз ви кажа. Ясно ли е?

Пречупи ли се веднъж честта на един войник, той е като маджун в ленено масло. Номерът е да не го засрамваш допълнително, иначе ще се разкашка в пръстите ти и няма да става за нищо. А точно това държах да избегна на всяка цена.

Така че казах:

— Добре. Ето какво ще направим. — И продължих по същество, давах му подробни указания.

След час корабните капитани се събраха. Бяха сто седемдесет и четирима, така че изпълниха не само фордека, а и пасажите покрай палубната каюта. Сред тях беше и адмирал Борну, чиято особа очевидно беше понесла точно толкова щети, колкото и корабът му, когато ни подмина с издути в бягство платна — иначе казано, никакви. За разлика от Базана, той беше решил да заложи на арогантното поведение като начин да замаже провала си. Казах му да чака на фордека с другите, без да обърна внимание на претенциите му. Капитаните бяха в по-голямата си част мълчаливи, едно заради понесения срам, второ заради устройството, което дърводелецът беше сглобил на най-горната палуба по мое нареждане.

Стоях на върха на стълбата към каютата на най-горната палуба. Зад и до мен се бяха подредили Чола Ий, Корайс, Зиа, Гамелан и адмирал Базана. Зад тях стояха гвардейките.

Излезли бяхме мълчаливо от руините на каютата, без да направим някакви изявления, просто стояхме и чакахме. Постепенно капитаните ни забелязаха и тихите разговори утихнаха. Оставих тишината да се натрупва, докато премине границите на поносимостта. Чуваше се само воят на усилващия се вятър и плисъкът на вълните в корпуса на галерата.

— Днес Сарзанът ни победи — казах накрая. — И ние побягнахме като рибки пред акули. Ще се върнем ли в Кония с този товар в душите си? Ще се приберем ли у дома, за да кажем на любимите си хора, че сме се проявили като последните страхливци и че трябва да се подготвят за отмъщението на Сарзана?

— Какво друго ни остава? — извика някой откъм задните редици. Въпросът предизвика одобрително мърморене. И този път оставих думите да утихнат от само себе си.

— Какво друго ли? Тръгваме назад към Тичино, ето какво! — казах съвсем спокойно. — Битката още не е свършила.

— Кога? — попита един офицер от предната редица, не го познавах. — Колко време ще мине, докато пристигнат подкрепления от Кония? Месец? Два?

— Потегляме утре. Утре през нощта — казах аз.

— Това е невъзможно! — извика адмирал Борну.

— Няма нищо невъзможно — казах аз.

— Що не вървиш по дяволите! — извика той, изкачи се решително до средата на стълбата и се обърна към капитаните. — Днес понесохме тежко поражение, надвиха ни с магия и със силата на оръжието! Няма начин да обърнем нещата, не и сега, не и при численото превъзходство на противника! Цялата кампания беше обречена предварително! Изобщо не трябваше да се бием! Трябваше да изчакаме Сарзанът да се приближи до Изолда и там да го победим на свой терен, в собствените си води!

Думите му бяха посрещнати с нарастващо одобрение.

— Или пък — вметнах аз — да се бяхме предали без борба, а? Това ли е подтекстът на думите ви, адмирале?

Отново се възцари тишина, мъртвешка тишина.

— Какво пък, навярно бихме могли да се споразумеем някак — каза Борну, без помен от предишната си надменност. — Ако бяхме отишли при Сарзана да му предложим...

— Да му предложите какво? — прекъснах го. — Дъщерите си? Съпругите си? Златото си? Не бихте могли да му предложите честта си, защото от думите ви излиза, че изобщо нямате чест!

Ръката на Борну литна към дръжката на сабята му. Чух шумолене зад себе си и разбрах, че Локрис или някоя друга посяга към колчана си. Слязох едно стъпало надолу.

— Сега вече посягате към оръжието си, така ли, адмирале? — попитах. — След като го оставихте цял ден да ръждясва в ножницата?

— Това е лудост някаква — каза той, но свали ръка от сабята.

— Така ли? Чуйте, мъже. Чуйте вятъра. Не е ли по-силен, отколкото беше преди час, преди два часа? Наистина ли вярвате, че Сарзанът и неговият съюзник властелинът са приключили с нас? Точно сега, когато ни принудиха да излезем в открито море, когато прекършиха духа ни, отслабиха ума ни и смачкаха куража ни, дали пък точно сега не е моментът да хвърлят буря срещу нас? Наистина ли вярвате, че ще ни оставят да се приберем у дома, та да прегрупираме силите си и отново да излезем насреща им? Ето това лекомислие аз наричам лудост! Не че има значение какво вярвате. Вие сте войници и моряци. Заклели сте се да браните Кония с цената на живота си. Единствените от вас, които са спазили клетвата си и са съумели да опазят честта си, сега лежат на кърмата, защити в чаршафи, с монета в

устата и чугунен блок, вързан за глезените, който да ги повлече към океанското дъно. А вие, останалите? Какво мислите вие за самите себе си? Колцина от вас побягнаха от бойното поле, без да изстрелят и една стрела, без да хвърлят и едно копие? Предлагам ви да приемете моето командване, да ми се подчините. Ще щурмуваме Сарзана още веднъж. И този път ще го унищожим!

— Да се подчиняваме на теб? — изсмя се презрително Борну. — На една чужденка? На жена?

Обърнах се към Зиа и тя пристъпи напред и каза високо и ясно:

— Аз съм принцеса Зиа Канара. Баща ми е в Съвета на чистите. Говоря от негово име. Има ли някой сред вас, който да оспори това мое право?

— Вие сте още дете — каза Борну. — Не съм се клел да се подчинявам на вас.

— Но ще ми се подчините. И аз ви заповядвам да изпълнявате нарежданията на капитан Рейли Антеро, която беше посочена изрично от Съвета като човека, който най-добре знае как да унищожим Сарзана. И срам за всички нас, че тази експедиция не беше поставена под нейно командване от самото начало.

Бях впечатлена — подсказала бях на Зиа какво в общи линии може да каже, но не и това последното.

Борну понечи да възрази, но адмирал Базана го изпревари и застана до Зиа.

— Адмирале — каза той. — Жените са прави, и двете. Днешният ден е ден на позор и ние трябва да поправим стореното. Знам, че не съм ваш висшестоящ според военноморската йерархия, но мисля, че трябва да се подчините на принцеса Зиа и капитан Антеро.

— Аз съм адмирал Непен Борну, барон — отвърна другият мъж, — и семейството ми служи на Кония от поколения. Аз също имам свой дълг и той е да върна корабите си у дома, за да защитят Кония в последната битка. Искате от мен да приемам заповеди от вас, при положение че съм старши по ранг; от тази чуждестранна магьосница, която като нищо може да е в таен заговор със Сарзана и която стовари тази злина на главите ни; и от това невръстно девойче, което си е загубило ума по чужденката... Не. Отказвам.

— Ще повтора още веднъж заповедта си, адмирале — каза Зиа и гласът ѝ не беше на „невръстно девойче“.

— Имам своя дълг и той е на първо място.

— Принцесо — казах аз. — Заклех се пред вашия съвет да направя всичко по силите си за унищожението на Сарзана. Длъжна съм да отбележа, че думите на този човек са думи на изменник.

Откъм офицерите се чува възклицания и немалко обърнаха глави към устройството, което бях наредила да сглобят.

— И не каква да е измяна, а държавна измяна — продължих аз, — защото думите му са в противоречие със заповедите на Съвета.

— Наричате го измяна и то наистина е такава — каза Зиа.

Борну се огледа трескаво. Преди да е помръднал или друг да се е притекъл на помощ, казах:

— Сержант Исмет!

Жените ми се спуснаха по стълбата като нападащи лъвици, с извадени мечове, вдигнати за удар копия и опънати лъкове. Исмет и Дацис сграбчиха Борну за ръцете още преди да е посегнал към сабята си. Събраните на палубата офицери вече викаха гневно и тук-там зърнах проблясък на оръжия.

— Сержант! Обесете го!

Борну крещеше и се дърпаше, но без успех. Само за секунди го завлякоха до върха на стълбата и оттам към устройството, сглобено по мое нареждане. То всъщност представляваше обикновена бесилка, която дърводелецът беше изработил на нашата галера, пренесли я бяхме на части до флагманския кораб на Базана и я бяхме сглобили. Нахлузиха примката на врата му, прехвърлиха провисналото въже през хоризонталната греда и сложният възел се озова точно зад лявото ухо на адмирала.

Обърнах се към принцеса Зиа. Устните ѝ бяха свити в тънка решителна черта.

— Екзекутирайте предателя — каза тя.

Сержант Исмет завъртя бесилото около оста му, Борну залитна повлечен и падна от издигнатата палуба. Въжето се изпъна и през воя на вятъра чух как вратът му се скърши с остро изпукване. Тялото се залюля, после увисна безжизнено. Тишината беше толкова плътна, че с нож да я режеш.

— Осъдих адмирал Борну като предател — казах аз. — И ще осъдя по същия начин всеки, който оспори или пренебрегне моите заповеди сега и за в бъдеще. Ще бъде осъден за измяна и ще понесе

същото наказание. Ще ми се подчините — продължих аз и този път позволих на гнева да нахлуе в гласа ми — или, боговете са ми свидетели, ще убия всеки десети от екипажите ви, а после ще вляза в битка с обесени на всяка рея трупове, ако се наложи!

Не им дадох време да дойдат на себе си.

— Така. Всички дивизионни и отделъонни капитани да се явят незабавно в каютата на адмирал Базана. Там ще получат заповеди, които да предадат на останалите.

Не казах нищо повече, обърнах се и хлътнах в сенките; чух, че другите ме следват. Може да бях изглеждала като безчувствена тиранка, но стомахът ми се обръщаше и присвиваше болезнено. И преди си бях имала работа със страх и паника, но не в такива размери. И макар да бях налагала закона многократно, включително и най-тежкото наказание, а веднъж дори пратих провинила се в убийство и посрамила жестоко бойната си част гвардейка да бъде принесена в жертва при церемониалната целувка на камъните, досега не бях пращала човек на смърт без съд и присъда, без защита, без право на обжалване.

Но тогава не виждах друг начин, не виждам и сега. Когато предстои съдбоносна битка, няма място за дебати и колебание и всяка слабост трябва да бъде изрязвана незабавно като отровна стрела, иначе всички са обречени.

Виждам, че моят писар скрибуца упорито с перото си и не вдига глава да срещне погледа ми. Да, това е още един аспект на войната, за който никой не говори, особено онези, които предпочитат да забравят, че убиването е в центъра на цялата история — смъртта, а не бойните песни, байраците, парадите или лъщящите под лятното слънце доспехи. Помни какво казах, писарю, и го разкажи на синовете и дъщерите си, преди да са хукнали лекомислено към наборните комисии.

Също толкова суров беше подходът ми и към капитаните в каютата на Базана. Там те получиха по-нататъшните си заповеди, както и известно обяснение — споменах, че съм се консултирала с капитан Ойрот и той е потвърдил, че в тези води и по това време на годината никога не е имало силни бури.

Сега, когато трупът на Борну не се поклащаше пред очите им, офицерите имаха време да обмислят положението. Макар и неохотно

се съгласиха с мен, че би било крайно невероятно Сарзанът да не хвърли срещу нас магията си и че шансът да избягаме от нея е точно толкова нищожен, колкото ако флотата му ни гони по петите.

— Разбира се — каза един от тях, — винаги бихме могли да се пръснем и да поемем към дома поединично. Макар че така само бихме дали на това копеле шанс да ни потопа един по един.

Възползвах се от умислената тишина и представих плана си. На следващия ден щях да пратя на всеки кораб хора с изрични инструкции. Късно следобед щяхме да потеглим назад към Тичино и да навлезем в залива след падането на нощта, което означаваше, че ще наближим вражеската флота, хвърлила котва близо до града, около полунощ.

— Нощен щурм — каза един от офицерите и свъси чело. — Моите хора не са свикнали да се бият на тъмно.

— А тези са Сарзана са свикнали, така ли?

Офицерът се поусмихна и поклати глава.

— Предимството винаги е на страната на атакуващия — казах аз. — Нали така? Нима съдбата не обича смелите?

— Ами магията? — попита друг. — Моите хора се държаха, докато не се пръкнаха онези прокълнати покрити кораби и другите зад тях, с екипажи от трупове.

Казах, че нито костенурките, нито магиите на Сарзана ще бъдат и наполовина толкова ефикасни сега, когато знаем какво да очакваме. И че преди да започне атаката, ще бъде направена орисианска магия, която ще пръсне техните заклинания на парчета като тънък лед върху езеро.

Дадох им и други заповеди — да обяснят подробно цялостния план на останалите офицери, да стегнат колкото е възможно корабите си и най-важното — да нахранят добре хората си и да им осигурят почивка на смени. Призори дивизионните офицери трябваше да прегрупират оцелелите си кораби и да чакат заповеди.

Всичко това беше важно само по себе си, разбира се, но имаше и допълнителната задача да създаде достатъчно работа на конианците, толкова, че малодушието да не намери отново пролука към сърцата им. Обясних им също, че орисианските галери са получили допълнителни заповеди — да кръжат около флотата, в случай че някой се опита да избяга.

— Хвана ли такъв кораб — казах, — дори няма да си правя труда да издигам бесилки. Ще хвърля екипажа му в морето без погребален ритуал, така че духовете им никога да не намерят покой.

След което ги пратих да си вървят.

Конианските капитани се прехвърлиха в лодките си, които чакаха до кораба на Базана, и изчезнаха в нощта. Не един и двама хвърляха скришно погледи към полюляващия се труп на адмирал Борну.

Изчаках докато си тръгне и последният, после тръгнах към външната бордова стълба и лодката, която ме чакаше долу. Адмирал Базана ме настигна и помоли за няколко думи насаме.

— Ще се подчинят — твърдо каза той. — Същото важи и за самия мен.

Изгледах го продължително. После се спуснах в лодката си, без да кажа и дума.

Прехвърлих се на нашата галера. Знаех, че никой от нас няма да почива тази нощ, аз най-малко от всички. Това щеше да е втората ми безсънна нощ, така че на следващия ден трябваше задължително да полегна за час-два, иначе щях да съм безполезна като дървен нож в битка.

Първите ми задачи не бяха на боен командир, а на жрец. Най-напред трябваше да отклоня бурята, която иначе щеше да ни застигне по някое време през нощта. Но именно там започнаха изненадите.

— Не можем да направим заклинанието толкова директно — каза Гамелан.

— Защо? Знаем, че силите му са големи, по-големи от нашите, но мисля, че...

— Ти май наистина не разбираш — прекъсна ме Гамелан с явна изненада.

— Какво да разбирам?

— Мислех, че си наясно и че именно това ти е дало идеята за повторната атака. Властелинът те мисли за мъртва.

— Какво? Как? Защо? — Сигурно съм изглеждала точно толкова тъпо, както преди години, когато отделонната командирка ме привика да ме уведоми, че една от постовите, за които отговарях, е вкарала

двама винопродавци в казармите, след като приела цял галон вино като подкуп и впоследствие го изпила до капка.

— Личи си, че още се учиш — въздъхна той. — Помниш ли когато бяхме на кораба на Трахерн и те накарах да размажеш капка от кръвта си върху отразяваща повърхност, щит или каквото беше там? Изрекох няколко думи, с надеждата, че силите ми се завръщат, защото това заклинание може да го направи и начинаещ жрец, особено ако е предназначено да заблуди наблюдател на голямо разстояние.

— О! Значи онзи бронзов щит е бил един вид огледало, което да отразява... мен?

— Именно. В разгара на битката, сред хаоса от дим, заклинания и магия, властелинът те е „видял“ на кораба на Трахерн. Нали не мислиш, че би си мръднал и малкия пръст за дъртото копеле? Защо му е било да праща онова заклинание, което пръсна флагмана като пъпеш, хвърлен от върха на кула? Целел се е в теб и сега си мисли, че е успял. Силно подозирам, че именно затова изтеглиха флотата си, вместо да ни преследват, и пак затова се мотаят толкова с бурята. Унищожението на конианската флота може и да е от първостепенно значение за Сарзана, но едва ли е в приоритетите на властелина. Той знае, че може да срази Кония когато и както си поиска, след като те е отстранил от пътя си. Струва ми се, че разбудих и друга една загадка. Помниш ли как се чудехме защо Сарзанът е позволил да се разчуе за нашето участие в бягството му, вместо да си припише заслугата изцяло? И това е било идея на властелина, а не негова. Изглежда, е пратил някакво шептящо заклинание из цяла Кония, така че всички да научат за орисианците, измъкнали Сарзана от заточението му, макар че ако си направиш труда да разпиташ, ще се окаже, че никой не може да каже откъде е тръгнал този слух. Явно е решил да те премахне на всяка цена, но за разлика от плиткоумни злодеи като Нису Саймън или арогантни магьосници като Равелайн от Далечното царство, властелинът няма нищо против друг да му свърши мръсната работа.

— Не знам... Държи се, сякаш съм велик жрец, сякаш съм някой като теб, с мощта на цялата жреческа гилдия на Ориса зад гърба. Той не е страхливец. Възможно ли е да е толкова глупав обаче?

— В момента ти говориш глупости, Рейли. Погледни от неговата камбанария. Представи си, че ти и брат ти сте велики магьосници и сте били в съюз с още по-велики магьосници от Изтока, а после плановете

ви осуетява някакъв тип на име Антеро, след което брат ти умира от ръката на друг, вероятно още по-могъщ Антеро... какво би направила тогава? Очевидно е, че наистина притежаваш завидни сили, макар още да не си ги развила в пълния им капацитет.

Мълчах и мислех. После тръснах глава.

— Както и да е — казах. — Сега обаче трябва да се заемем със заклинанието, господин жрецо. Можем ли да го нагласим така, че да не разрушим заблудата за преждевременната ми смърт? Идеята да остана встрани от вниманието на онова копеле адски много ми допада.

Така и направихме — с цената на един час допълнителна работа. Заклинанието беше силно, но семпло, по-скоро магия за забавяне, а не за отрицание. Бурята щеше все така да набира мощ, но щяха да минат поне два дни, докато стигне връхната си точка. Смятахме, че властелинът няма да усети съпротивата ни, особено щом разпръснатата ни флота не представляваше особен интерес за него. Стига Гамелан да беше прав в разсъжденията си, разбира се.

Второто заклинание беше по-рисковано и би могло да разкрие факта, че още съм сред живите. Но аз смятах, че рискът си заслужава. Източих няколко капки живак от компасната кутия на кораба, взех малко от „летящия“ мехлем и се усамотих в каютата на Гамелан. Запалих една свещ, пуснах в пламъчето ѝ малко билки, напръсках я с ароматно масло от запасите на Гамелан и вдишах дълбоко. След това нагласих до свещта стоманено огледало и насочих цялото си внимание, цялото си същество в отражението на свещта. Разстоянието и отместването щяха да ме предпазят от разкритие, или така поне се надявах. Но бързо забравих и за властелина, и за Сарзана, когато се слях с пламъка, превърнах се в пламъка, нищо повече и нищо по-малко.

*Пламък, пламък,
огън стихуен.
Друг няма,
ти си единствен.
Друг ти не трябва,
сам живееш.
Ти си мигът,*

в пламъка грееш.

И онази, що беше Рейли Антеро, изчезна, престана да съществува, остана само малко пламъче, пропито от стремеж да прогони мрака. Капка от мазилото върху парченце дърво подхрани огъня и той лумна, превърна се в нещо друго, откри изненадите и радостта на това да летиш, да летиш над вода, над земя, над двамата си най-върли противници. Пламъкът видя „отражението“ си в капчицата живак и незнайно как почувства онова, което един човек би облякъл в думите:

*Друг има вече,
вече брат имаш.
Пламъка търсиш
и пламък намираш.*

За част от секундата се превърнах в капчицата живак и „потърсих“ брат си. Открих го веднага и лед вкорави душата ми, усетих мрак, който се сбираше и къкреше зад мен, и в същия миг... „аз съм огън, аз съм сама“... и вече бях свещ, бях в безопасност на собствената си галера... и знаех, защото моята капчица живак беше „намерила“ купата с течен метал върху масата на Сарзана, там, където можех да го намеря и да го убия.

Този път нямаше да влезем в битка слепешката. Ала сражението щеше да е на живот и смърт — Сарзанът се беше укрепил в най-непревзимаемото място в Тичино. Много кръв щеше да се пролее, преди да го измъкнем оттам.

Почти се беше зазорило. През последния час на нощта бях чертала точна карта на Тичино и нашите цели там. После я нарязях на почти двеста парчета, изрекох простичко размножително заклинание и масата ми изскърца под тежестта на двеста непокътнати карти. Не се сещах какво друго мога да направя, затова предадох временно управлението на Корайс и потънах в сън без сънища.

Когато се събудих, наредих да опънат параван на палубата и се изкъпах със солена вода, като изливах кофа след кофа върху главата си — една от гвардейките ги пълнеше през борда и ми носеше. Соленият душ беше постен заместител на онова, за което жадувах — мечтаех си да кисна с часове във вана с ароматни масла като онези във вилата на семейството ми. Голяма вана с вода гореща като от гейзер и мека като целувка, парфюмирана с най-скъпите масла и соли. Унесох се за кратко в мечти. М-да, вана, последвана от дълъг масаж. В ролята на масажистката си представях Зиа, макар че с част от съзнанието си се питах как се е озовала Зиа в Ориса, не че това имаше значение, защото и двете бяхме голи, Зиа втриваше бавно масло в кожата ми, зърната ѝ се плъзгаха по гърба ми, втвърдяваха се, а после...

... а после Корайс се извини, че ме прекъсва, и каза, че се получил сигнал от галерата на Нор. Така че отложих продължението на фантазията си — грижливо подобрите ястия, преплетените ни тела върху копринени чаршафи и часовете спокоен сън след това, сън, от който те събужда ухание на любов, а не мисълта за война, за магьосници и за заповедите, които всички чакат от теб.

Казах на Корайс, че изобщо не ме интересува какви са сигналите му и да му пратят съобщение да се яви незабавно. Избърсах се — кожата започваше да ме сърби от изсъхващата сол — и навлякох доспехите си.

Изгоних от кварталдека всички, освен дежурния офицер и кормчията и наредих две въоръжени до зъби гвардейки да ми доведат Нор. Не бях сигурна какво да му кажа — той беше корав мъж, по-корав от Базана и неговите капитани. Знаеше, че офицерите му са претъпили клетвата си, като бяха хвърлили поверените им кораби в самоубийствена атака, и не виждах смисъл да му напомням това. Вместо това го уведомих, че нито неговата, нито другите две останали му галери ще участват в предстоящата битка и че точно за това не са били повикани на съвещанието вчера. Той потръпна, после процеди, че нямало начин да го спра.

Уверих го в обратното и добавих, че нищо не ме спира да пратя по три от корабите на Базана срещу всеки от неговите. Прекършените вдъхваха страх и омраза у конианските моряци, защото им напомняха каква е могла да бъде и собствената им участ. Освен това конианците

горяха от нетърпение да докажат, че още са бойци, и с радост биха изпълнили заповедта ми.

Той не каза нищо. Нямаше и нищо за казване — знаеше, че съм права. Въздъхна.

— Има ли шанс да промените заповедите си? Няма да се извинявам за онова, което направиха Яно и Насби, но те наистина нарушиха клетвата, дадена от всички нас. Не очаквам да повярвате на обещание от мен, но истината е, че това няма да се повтори. Всичките ми хора видяха смъртта на братята си, смърт безсмислена, защото с нищо не навреди на Сарзана.

С което Нор падна в капана ми. Казах му, че има само една възможност, и му обясних каква е. Това беше единственият начин да участва в битката и евентуално да компенсира за нарушената клетва. Той понечи да възрази, после млъкна. Осъзнал беше, че говоря сериозно, въпреки че заповедите ми означаваха той и хората му да се откажат от всичките си планове и представи за сблъсъка си със Сарзана. Но... или това, или нищо.

Така че се съгласи неохотно. Казах му, че има два часа да подготви хората си за прехвърлянето, а ние ще изпратим необходимите лодки.

Така и стана. Галерите им бяха закачени на буксир от поголемите кониански кораби. Тежки лодки обикаляха около съдовете, които бяха пострадали твърде много, за да се върнат в битката, товареха каменния баласт от трюмовете им и го пренасяха на други кораби, за да захрани катапултите във вид на допълнителни муниции. След това опразнените кораби бяха изоставени и потопени.

Флотата пое към Тичино. Движехме се бавно заради повредените кораби, които бихме потопили по подобие на събратята им, ако в плановете ни влизаше нормална бойна тактика, но сега, в комплект с Прекършените на Нор, те щяха да послужат като дебютен клин на моята атака.

И така, плавахме към Тичино. Лодки кръстосваха между корабите, прекарваха някои неща до повредените, пренасяха моряци от кораб на кораб и изпълняваха други, по-дребни задачи.

Аз също не стоях със скръстени ръце. Уведомила бях Базана, че ще ми трябват пет кораба за специална задача, с най-смелите моряци за екипаж. Почти без да се замисля, Базана посочи пет галери от

отделението на капитан Йезо. Екипажите им се състояли от мъже, избягали от острови, които Сарзанът беше подложил на огън и меч, а цялото семейство на Йезо било изклано от Сарзана преди години, когато той още бил на трона.

Аз обаче се бях наслушала на празни хвалби от конианците, затова казах на Базана, че искам да преценя лично. Посетих всеки от посочените кораби и разговарях с екипажите. Неохотно макар, защото на онзи етап не хранех никакви топли чувства към проклетите конианци, признах, че мъжете може и да свършат работата, за която ми трябваша, макар да съзнавах, че и сега, както винаги, истината излиза наяве единствено в боя. Но трябваше да поема риска. Добре би било да имах рота гвардейки или поне толкова, че да пратя по един взвод на всеки от петте кораба — но нямах.

Постарах се всеки от подобраните моряци да разбере какво точно се изисква от него и колко малък е шансът да види изгряващото слънце идния ден. Никой не би отбой. Ако повредените кораби с екипажи от хората на Нор бяха в ролята на клин, то тези пет щяха да са лостът, с който да отворя вратата докрай.

Поисках да ми доведат най-сръчния в дялкането човек от нашия екипаж и му дадох нареждания. За моя изненада това се оказа не друг, а кръвожадният Сант, приятелчето на Фин. Понечих да му обясня защо ми е необходимо онова, което му поръчвам да направи, но той и сам се беше досетил.

— Оня син на пъпчасала курва ни шибна здраво с магийките си — каза ми. — Добре ще е, ко мож' ги обърна срещу него. — Подхвърли преценяващо парчето мека дървесина в ръката си, после започна да си тананика нещо под нос и задялка.

По-късно, в каютата на Гамелан, старият магьосник получи шанс да изпробва на практика своя бавно завръщащ се талант. Помня колко приятно ми беше, когато задържа ръце над мен и изрече със смръщено от съсредоточаване чело:

— Обърни се.
Извърни се.
В очите ти мъгла се сбира
и нищо погледът ти не съзира.

Завърши заклинанието, докосна с вейка от лиственица главата и раменете ми, после сви своите и каза:

— Е, ако силите ми са се върнали поне малко и ако си спомням правилно това бебешко стихче, значи съм ти дал известна защита от властелина... поне малко.

Усмихна се стеснително на глупавата си шега, а аз се засмях с глас, не толкова заради казаното, а защото сърцето ми се изпълваше, като го гледах как си връща отново духа, такъв, какъвто беше преди Кония. Горещо се надявах способностите му да укрепват все така бързо, защото усещах, че в противен случай ще пропадне в предишното си униние.

Усмивката му се стопи и той ме погледна угрижено.

— Усещаш ли някаква промяна, Рейли?

Заклинанието му може и да беше просто като изпълнение, но идеята зад него ми се струваше доста хитроумна. Беше вариант на магията, с която властелинът беше скрил корабите-костенурки под пелена от мъгла, макар че изискваше много по-малко енергия и материали. А и беше насочено само към магическото „зрение“, което допълнително опростяваше нещата. Ако магьосник насочеше „погледа“ си в моята посока, щеше да усети леко щипане в „очите“ си, все едно някой е пръснал капчици вода в лицето му — точно каквото направи Памфилия по искане на Гамелан, докато се готвехме за заклинанието, — и щеше да отклони поглед в друга посока, защото това би било най-лесната и естествена реакция, макар че този импулс щеше да протече на инстинктивно ниво, без да бъде регистриран от съзнанието му.

— Как бих могла да кажа? „Виждането“ все още не ми се удава. Може да привикаме някой властелин и да го попитаме, какво ще кажеш? — подкачих го, заражена от бодрото му настроение.

— Е, рано или късно ще разберем дали се е получило — каза Гамелан. — Ако не е, мога ли да получа магическите ти записки?

Засмяхме се и пристъпихме към следващото заклинание. Преди да започнем, подхвърлих какво ли би било да живееш в свят, където магията никога не е съществувала.

— Невъзможно — изсумтя Гамелан. — Все едно да се питаш има ли свят без вода за пиене и въздух за дишане.

Следващата ми мисъл беше също толкова тъпа:

— Понеже така или иначе военната магия не сработва добре и дори изобщо сред хаоса от заклинания и контразаклинания, какво би станало, ако влезеш в битка, без да си направил нито едно?

— Слагала ли си празна амфора на огъня и след това да я запушиш плътно с тапа, преди да е изстинала?

— Само веднъж, като малка. Пръсна се на парчета из цялата кухня и баща ми ме наказва. Амалрик обаче извадил повече късмет: хвалеше се, че неговата тапа била всмукана в амфората със силен пукот.

— Същото би се случило, ако влезеш в битка без жреци и техните заклинания, дори да са неефективни или детински. Огънят е изгонил нещо от онази амфора и е създал празнота, която е повлякла тапата навътре. Без защитни заклинания магията на противника би била привлечена към твоята армия като рибен пасаж към мрежа със стръв и би ви помела до крак.

— Значи не ни остава друго, освен да правим заклинания, контразаклинания, контразаклинания на контразаклинанията и...

— Рейли, чака ни работа.

Така си беше. Но преди да се захванем с колбите и билките, отново се замислих за онзи хипотетичен свят без магия. Ако не друго, войната би била значително по-просто занятие, в което да разчиташ единствено на ума, мускулите и меча си. В такъв един свят сигурно изобщо не би имало армии, защото не би имало нужда от поддържането им, а мъжете и жените биха уреждали противоречията си, както са го правели нашите примитивни предци — в двубои.

Когато подготвихме необходимото за магията, пратих сигнал всички оцелели кониански жреци да се съберат на нашата галера. Бяха само четирима — останалите бяха загинали, когато властелинът взриви галерата на адмирал Трахерн. Така се сдобихме с четирима чираци, защото конианците наистина изоставаха донякъде в сравнение с нашите орисиански жреци. Събрали бяхме малкото неотворени торби

с вятър от другите кораби и с тях за основа направихме заклинание за вятър в платната на корабите ни, който да ни отведе право към Тичино, при това такъв, който да контролираме като сила и дори като посока. Или така поне се надявахме.

Предложила бях да си подсигурим насочването на вятъра, като сложим в гърлото на кожената торба малък компас, и докато четиримата конианци изричаха заклинанието, пернах с пръст стрелката му и тя се завъртя лудо. Когато приключихме, един от конианците каза, че моята намеса най-вероятно ще ни докара ветрове от всички посоки едновременно или дори циклон. Не му обърнах внимание.

С напредването ни към Тичино бурята на властелина изчезна и приех това за окуражителен знак — ако ни следеше с магически средства, властелинът несъмнено щеше да я измести към нас.

Късно следобед зърнахме първите външни острови. Бях се превърнала в любимото си ято чайки и разузнавах водите пред нас. Нямаше опасност да ме разкрият, дори с тази позната вече маскировка, стига да стоях настрана от главния остров. Повечето от наблюдателните постове по периферията бяха изоставени — хората явно бяха отзовани в Тичино, след като корабите ни бяха побягнали в открито море, а малкото останали наблюдатели съвсем не бяха в най-бдителната си форма. Въпреки това, когато наближихме периферните острови, прибягнахме до още едно заклинание. Излишно беше да поемаме ненужни рискове. За щастие денят беше облачен, макар че аз бях измислила алтернативен напев, в случай че небето е ясно. Подредихме на палубата пет мангала на високи триножници във върховете на мислена пентаграма. Във всеки сложихме тамян, който би трябвало да умилюва конианските богове на въздуха, както и билки, които да осигурят магическа сила на заклинанието, без значение дали боговете харесват миризмата им, или не — дафинови листа, планинска звезда, корени от калум и самакитка.

Гамелан беше начертал с тебешир символи в средата на пентаграмата и аз коленичих там пред слаб огън от въглища. В огъня хвърлихме различни билки, включително корен от жълтурче, сложихме отгоре му котле. Когато водата завря и се вдигна пара, засричах имената, които бях написала на един лист. Не знаех на какъв език са, Гамелан също не знаеше.

— Това е едно от заклинанията, които са се предавали от жрец на жрец от незапомнени времена. Когато аз ги учех наизуст, никой не знаеше значението на думите, освен че с тях се викали облаци и че ги използвали най-вече селските вещици за предпазване на младите посеви от силно пролетно слънце.

Бяхме попроменили малко заклинанието според нашите нужди и докато изричах със запъване непознатите думи, погледнах нагоре и видях как много бавно и много царствено облаци се спускат към нас. Прекратихме церемонията, преди мъглата да е станала толкова гъста, че да не виждаме корабите до нас. Би било много глупаво защитната магия да ни ослепи дотам, че да се потопим сами в мъглата и да свършим работата на противника.

След това магията и магьосниците се прехвърлиха на флагманския кораб. На галерата на Стрикер нямаше достатъчно място, нямаше и да е безопасно, когато започнеше сражението. Възложихме на един от конианските магьосници да поддържа заклинанието и да повтори думите, ако мъглата започне да се вдига; другите трима имаха задачата да поддържат вятъра. Гамелан не беше убеден в благонадеждността на конианците и се чудеше дали да не остане с тях на кораба на Базана.

— Там поне — каза горчиво — старец като мен няма да се пречка на никого.

Отворих уста да възразя, но Памфилия ме изпревари:

— Не, не, господин жрецо — каза тя, — и дума да не става. Трябва да сте с нас, когато слезем на брега. Така де, в авангарда трябва да има поне един с необходимия за изнасилване инструмент!

Гамелан изсумтя, но униинието му се стопи.

Заварих Зиа в каютата ни. Време беше да се вмъкна в бойните си доспехи. Зиа вече беше облякла униформата на Маранонската гвардия, седеше на раклата и гледаше меча, с който така усилено беше тренирала, сякаш го вижда за пръв път.

— Принцесо — казах; залагах на официалността, защото онова, което имах да й кажа, беше заповед, а не молба между влюбени; или поне се надявах, че решението ми е продиктувано от логика, а не от любов. — Когато влезем в битка...

Зиа ме прекъсна:

— Когато влезем в битка, ще съм до теб, капитане.

Млъкнах. Очаквала бях да възрази на настояването ми да се прехвърли на флагманския кораб или в най-лошия случай да остане на нашата галера, когато слезем в Тичино, и бях подготвила грижливо аргументите си. Но ето че тя издърпа килимчето изпод краката ми, като използва военния ми чин, точно както аз се бях опитала да придам официалност на разговора.

— Никой Канара не е водил битка от безопасността на шатрата си. Няма да съм аз първата, която да поругае тази традиция — каза тя.

— Добре — отвърнах. — Това е достойно за уважение, принцесо. Но ти си последната Канара. Какво ще стане, ако...

— Баща ми ще трябва да узакони някое от копелетата си или дори да се ожени за някоя от наложниците си — каза тя. — И малоумните синове на похотта му ще съсипят семейното богатство за има-няма десет години. Какво от това обаче? — продължи тя. — Случилото се преди да се родя не ме интересува, освен ако няма пряко отношение към настоящето, още по-малко ме интересува онова, което може да се случи след смъртта ми. Ако ще и светът да угасне като свещ на вятъра. Кой знае, може пък всичко това да е било създадено за мое собствено развлечение.

Понечих да кажа нещо за невижданата арогантност на последните думи, но навреме видях, че Зиа крие напирателна усмивка и в погледа ѝ блещука хитро пламъче.

— В моето семейство има и друга традиция — каза тя с дрезгав глас и пристъпи към мен. А аз носех само ботушите, широка туника до средата на бедрото и колана с оръжията. И капанът падна с трясък на пода, после ръцете на Зиа се озоваха на раменете ми и смъкнаха туниката на кръста ми, сетне и туниката се озова на пода, а Зиа ме прегърна и ме повлече надолу.

Самата тя не се съблече, а ме взе така, както войник взема дадена му като военна награда девойка. Устните и пръстите ѝ бяха навсякъде, галеха, милваха, насилваха, а аз се мятах, дъските на пода деряха гърба ми, и с мъка потиснах вика си, когато тя ме издигна до висини, където не ме беше издигала дори магията.

Накрая, ден, седмица, а може би и година по-късно, дойдох на себе си и видях, че Зиа лежи на пода до мен и плъзга лениво пръст по

кожата ми.

— Хубава традиция — измърморих. — Няма да е лошо и ние от рода Антеро да я възприемем.

Мобилизирах силите си и посегнах към нея, но тя поклати глава.

— След битката, мила Рейли. След като им видим сметката. Тогава ще има достатъчно време за любов.

Корабите ни се промъкнаха в мрака между порталните градове. Всички светлини по галерите ни бяха угасени, не се чу и един вик от палубите. Де да беше така и при първата ни атака. Ако беше, сега с нас щяха да са няколко хиляди мъже повече с мечтите си за дома и славата, вместо да гният, подмятани от теченията по океанското дъно.

Бяхме уточнили в подробности плана си за сражението още преди да навлезем в залива. Силно повредените кораби с екипажи от хората на Нор и конианските доброволци се движеха в авангарда; зад тях бяха нашите седем галери и петте кониански кораба на капитан Йезо. Следваха ни флагманският кораб на адмирал Базана и останалата част от флотата. Единствените ми заповеди към тях бяха да нападнат и унищожат всеки появил се в близост вражески кораб. Надявах се, че капитаните им са достатъчно компетентни сами да подредят корабите си в подходяща формация. Казах им, че едва ли ще се изправят пред същия проблем като преди, когато противникът избягваше всячески близкия бой, защото сега елементът на изненадата ще бъде на наша страна. Накрая обясних изрично, че никой кораб няма да напуска битката, освен по мое лично нареждане и че е направено могъщо заклинание, което ще прати морски демони срещу всеки кораб или моряк, който пренебрегне тази заповед.

Понеже не исках да завърша инструктажа си с лъжа като тази, се замислих за миг, после казах:

— Всеки, който поеме курс към тазнощната битка, поема към благородна кауза. Боговете стоят зад Кония!

А после ми остана само да чакам и да се моля.

Корайс стоеше до мен на фордека. Напредвахме към Тичино и светлините на порталните градове избледняваха бавно зад нас. Обърнах се да се върна на кварталдека, но Корайс вдигна ръка да ме спре.

— Когато се върнеш в Ориса — каза тя, — би ли организирала турнир по стрелба с лък на мое име, рано през пролетта? И нека е отворен за всички желаещи, особено за момичета, които биха проявили интерес към гвардията.

Отворих уста, но смених в движение онова, което възнамерявах да кажа:

— Обещавам. А ти ще си главният съдия и лично ще извършиш жертвоприношението в чест на Маранония.

— Нека жертвоприношението е от пролетни цветя. Рози, глицинии, люляк и така нататък — каза тя. — Не искам да се пролива кръв в мое име.

— Добре — казах аз. — Но при едно условие. Ще трябва да си държиш ръчичките далеч от кандидатките, поне докато майките им гледат.

Корайс се усмихна и посегна към ивицата от робата на Сарзана, вързана над лакътя ѝ.

— Благодаря ти — беше единственото, което каза.

Тичино блещукаше през мъгливия мрак. Скоро щеше да се разбере дали стратегията ми ще проработи. Основните ми притеснения не бяха свързани с потенциала ѝ, а с вероятността щурмът ни да е бил разкрит с магически средства и да налетим на капан; плюс по-голямата ми тревога, разбира се — дали конианците ще се бият, или отново ще подвият опашки.

Наредила бях незабавна повторна атака по базата на Сарзана не защото ме водеше гняв, нито за да докажа старата поговорка, че за да язди отново без страх, хвърленият от коня ездач трябва да го яхне възможно най-скоро, а защото познавах войниците. След победа, особено категорична като тази, която бяха извоювали войниците на Сарзана, идваше ред на пир в нейна чест. Войниците просто нямат търпение да се напият, да се наядат и да оправят някоя и друга женска, с други думи, да отпразнуват факта, че още са в света на живите.

Най-добре би било, ако можехме да атакуваме в нощта след първата битка, но това нямаше как да стане. Макар че при внимателен анализ и след като си спомних колко бяха продължили някои от собствените ми запои след битка и съпровождащият ги

махмурлук, атаката срещу Сарзана на втората нощ можеше да свари войската му дори още по-неспособна. Така или иначе, скоро щяхме да разберем. Вече чувах виковете на празнуващите, ритъма на бойни маршове и пиянски песни, виждах блещукането на факли в гондолите, които се придвижваха бавно по каналите на Тичино. За разлика от ярко осветения град, пристанището тънеше в мрак, нямаше ги дори обичайните светлини по мачтите на хвърлили котва кораби.

Дадох заповед и сержант Исмет вдигна и спусна няколко пъти вратичката на ветроупорния фенер в уречения сигнал. Жреците на флагманския кораб трябваше да следят за сигнала и да реагират съобразно. Усетих как вятърът откъм кърмата се усилва. Гамелан, който стоеше до мен, каза с известно облекчение:

— Поне могат да изпълняват заповеди, ако не друго. Засега де.

— И добре правят — изръмжа Полило. — Иначе ще взема да изуча магията и ще им направя заклинание, от което малките им пишки ще се спаружат съвсем и ще окапят.

Погледна към Корайс, очакваше подобаваща реакция на пиперливата си шега, но тя само се усмихна вяло и продължи да мълчи. Полило свъси разтревожено вежди, но после сви рамене и тръгна към катапултите, за които отговаряше.

Платната се издуха и Дубан даде заповед да приберат бушприта — вятърът беше предназначен да подпомогне другите, по-бавни съдове. Така и стана — големите главни платна на авангарда се издуха и пострадалите от предишната битка корпуси заскърцаха от допълнителната скорост. Белокапи вълнички накъдриха повърхността зад кърмите им. Корабите на капитан Йезо ни подминаха, като пореха с максимална скорост водата — тяхната задача предхождаше нашата.

Дотук стратегията ми сработваше идеално и започнах да се тревожа, спомнила си старото поверие, че ако всичко върви според предварителния ти план, значи те чака засада. Светлинен сигнал просветна откъм вражеска лодка и някой извика да се идентифицираме. Само след секунди първият от корабите на Йезо се връза в малкия съд и го прати на трески към дъното. Письците на мъжете замлъкнаха в прегръдката на морето. По палубите на корабите в челото пламнаха факли, точно според указанията, които бях дала. Тези осакатени кораби бяха жертвени агнета, подвижни факли, натоварени със запалителни материали — привързани към мачтите

бурета с масло, качета със стари напоени с восък платна в трюмовете и намазан с катран такелаж. Конианските магьосници подсилиха вятъра и Прекършените на Нор и другите доброволци веднага разбиха капаците на буретата и подпалиха съдържанието им.

Огън ревна в нощта и мракът се изпълни с викове. Ярките червено-оранжеви пламъци очертаваха силуетите на търчащи по палубите на горящите кораби хора, които хвърляха запалени факли в трюмовете и хукваха да се спасяват в лодките, привързани зад кърмата. На един от корабите мъжете се забавиха, огънят се протегна и ги сграбчи в прегръдката си. Жертвените кораби пламтяха като хартиени фенери и се носеха към хвърлилите котва вражески съдове.

Пристанището бе обхванато от хаос — моряците на Сарзана се спъваха по палубите, сънени, пияни или и двете едновременно. Представях си паническото им объркване, докато се чудят коя от многото трескави заповеди да изпълнят по-напред. Тук-там явно беше останал по някой трезвен, достатъчно съобразителен да пререже с брадва придържащите въжета, но вятърът подкара освободените кораби право към другите. Една от галерите на Сарзана не успя да се изтегли навреме пред връхлитащия я горящ кораб и той се вряза в корпуса ѝ. Пламъците се прехвърлиха мълниеносно върху палубата на закъснялата галера и удвоената клада лумна с вой към небето. После още една и още една от галерите на Сарзана станаха жертва на корабите-факли.

Чух трясъци зад себе си — бойните машини на конианските кораби започнаха да изстрелват снарядите си. Все още бяха твърде далеч и попаденията вдигаха само фонтани в тъмната вода. Но после навлязоха в обхват и все повече камъни намираха целта си по палубите на вражеските кораби. Огнени стрели литнаха през нощното небе и нови пожари се разгоряха сред флотата на Сарзана.

Водещият кониански кораб се вряза в противников съд, литнаха абордажни куки и атакуващите отряди наскочаха по палубата с кръвожадни викове. Втори кораб се приближи във фланг на атакуваната галера, трети я притисна отзад. Явно дори тромавите кониански кораби можеха да приложат нашата тактика и да сгачят плячката си като ловджийски кучета.

Новите катапулти-мачтоубийци на нашата и на другите орисиански галери също не бездействаха. Мачтите на вражеските

кораби бяха лесна мишена, очертани в черно на огнения фон. Но нямаше значение дали стрелите ни попадат в мишената, или се отплесват към града — те, както и всичко друго, бяха предназначени най-вече да създадат хаос и да хвърлят врага в паника. Но ако се съдеше по доволните крясъци и подвиквания откъм фордека, Полило се кефеше максимално след дългия ден на бездействие и поражение.

Най-страшното оръжие — изненадата — беше на наша страна и възнамерявах да се възползвам от него докрай. Всичко дотук трябваше да отклони вниманието от собствената ми атака срещу властелина. Но имах да свърша още нещо, преди да се заема с него. Близо до брега чакаха костенурките. Екипажите им явно бяха подбрани сред най-опитните или трезви моряци, защото почти половината от тях бяха успели да извадят греблата си, срязали бяха въжета и котви и вече се придвижваха за отпор.

Извадих малкия макет на кораб-костенурка, който Сант така грижливо беше издялал. Направила му бях заклинание, после го бях докоснала с главата на вражеска стрела, така че да „познае“ по-големите си братя и да ги издири. Сложих макета в пълна с вода тенджерата, не толкова за да подсиля заклинанието, колкото за да предпазя от пожар собствения си кораб. Отворих едно шишенце и капнах върху дървеното корабче малко от маслото, което използвахме за фенерите. После занареждах:

— *Маслото оживява —
масло, расти.
Маслото литва —
масло, пламни!*

И подпалих напоения с масло макет.

— *Огън си сега и сила имаш,
на нощта ти край сложи.
Никой не ще ти устои и
всички трябва да погинат.
Протегни ръка и ги вземи,*

*всички до един
със своя огън нахрани.*

Корабите-костенурки избухнаха. С мрачно задоволство си помислих, че оръжието на властелина, което бяхме видели за пръв път в морето с вулканите, сега беше дало плод и се беше обърнало срещу него. Всички костенурки бяха уловени от заклинанието и пламтяха като клади. Бронираната обшивка, която преди ги защитаваше от стрелите, сега се беше превърнала в смъртоносен капан. Видях само неколцина моряци да се измъкват през люковете, преди корабите да догорят до ватерлинията, да се килнат и да потънат, погълнати от магически огън, който гореше по-бързо от всеки пожар с естествен произход.

Пристанището грееше като посред бял ден. Градските светлини се умножаваха — Тичино се събуждаше бавно от пиянския си ступор, но аз нямах време да мисля за това, защото ме чакаше ново заклинание. Лично аз не го смятах за необходимо, но конианците вече се бяха пречупили пред една илюзия и не исках да загубя и тази битка заради същото нещо.

Гамелан беше подготвил един мангал и аз поръсих в пламъците му сушени билки, сред тях хмел и седефче срещу чужда магия и розмарин като пазител срещу смъртта.

*— Оци, съзрете!
Оци, прогледнете!
Вижте онова, що е,
истината провидете.
Прогледнете през воала,
прогледнете през мъглата,
през заблудите прозрете.*

Малкото облаче дим растеше и растеше, разстла се зад нас, плъзна се през конианските кораби и изчезна. Предупредила бях адмирал Базана, че ще направя заклинание, което да противодейства на илюзията с живите мъртъвци, и че той трябва да уведоми хората си, за

да не се стреснат, но въпреки това до слуха ми достигнаха уплашени викове, а два от корабите се отклониха от курса си. Изпсувах, но и за това нямах време, защото петте кораба на капитан Йезо приближаваха целите си, а именно петте морски порти, които свързваха океана с градските канали и които обикновено бяха затворени, за да намалят ефекта на прилива. Видях войници да се стичат в боен ред към брега и да засипват корабите на Йезо със стрели и копия. Но беше твърде късно.

Стана време да сваля жреческия си плащ, доколкото го имах, и да се върна към онова, което умеех най-добре. С меч в ръка, скочих от кварталдека и хукнах напред по ураганния мостик към чакащия ме атакуващ отряд. На лицето на Зиа светна студена усмивка, за която тя едва ли си даваше сметка на съзнателно ниво, после принцесата отправи поглед към растящите пред нас докове на Тичино.

Петте кораба на Йезо и петте морски порти... наредила му бях да ги атакува директно от морето, където водата щеше да е най-дълбока. Единият от щурмуващите кораби се отклони от курса, може би случайно, или пък кормчията му беше улучен от стрела, заора в дъното и се удари силно в дигата. Ала вражеските войници явно не бяха осъзнали истинската цел на атаката, защото част от тях прекратиха стрелбата по другите четири кораба и насочиха усилията си към пострадалата галера, която не беше успяла да изпълни мисията си. Секунди деляха корабите на Йезо от сблъсъка и аз видях, че хората му наистина са толкова дисциплинирани, колкото твърдеше. Без да обръщат внимание на стрелите, моряците вече режиха въжетата, които прикрепваха котвите към импровизирани кранове, издадени над кърмите, както го бяха упражнявали по време на плаването ни дотук, и котвите паднаха с плисък в тъмните води на пристанището.

Четири кораба на Йезо удариха. Чух раздиращите трясъци през рева на битката — и четирите бяха ударили право в центъра на преградните шлюзове. От силата на сблъсъка моряците изпадаха по палубите, но бързо скочиха на крака, докато осакатените кораби полягаха на една страна, и хукнаха към импровизираните лебедки, които бяхме сковали върху кварталдеците, за да изтеглят корабите настрани с помощта на спомагателните котви.

Чух как Стрикер крещи да опънат всички платна и как Дубан крещи на гребците да напрегнат мишци докрай, но вниманието ми

беше съсредоточено върху корабите на Йезо. Бавно и с цената на много усилия един, два, а после и три кораба тръгнаха назад и освободиха подхода към каналите. Мълниеносно движение привлече погледа ми към четвъртия — веригите и на двете котви се бяха скъсали. Но три от портите бяха отворени и ни осигуряваха достъп до сърцето на града. Чола Ий крещеше от флагманския си кораб, аз крещях от нашия, греблата щръкнаха във въздуха и се обърнаха за загребване и галерите ни литнаха под подновения напор на магическия вятър. Чух дърво да се цепи с писък, когато един от корабите заора в каменните брегове на канала, но нямаше значение колко тесни са ръкавите, стига да се движехме напред.

После каналът се разшири, вече можехме да гребем нормално и корабите ни възстановиха част от изгубената скорост. Архитектите на Тичино бяха разположили каналите по права линия от прибоа до централния градски площад. И тъкмо това иначе ефективно и логично архитектурно решение сега подписа смъртната присъда на града. Право пред нас се виждаше празният площад и исполинската кръгла кула на Сарзана. Хвърлих поглед назад, чула трясък на ожесточаваща се битка, и разбрах какво става. Хората на Йезо слизаха от корабите си, както им беше заповядано — плуваха, скачаха или се прехвърляха по дългите дъски, които бяхме качили на палубите като един вид импровизирани мостици. Следващата им задача беше проста — да създадат паника в града с огън и меч. Казано им беше да не закачат населението и да се въздържат от плячкосване, макар че не си правех излишни илюзии за изпълнението на последната заповед. Скоро, ако битката в пристанището вървеше по план, и другите кониански кораби щяха да свалят войници на брега със същата задача.

Хаосът ми беше необходим, за да отвлече вниманието на истинските ни врагове от моите гвардейки и наемниците на Чола Ий, които се придвижваха все по-навътре в града, за да ги стиснат за гърлата.

Чух Дубан да крещи гневно, когато „неговият кораб“, т.е. нашата галера, се натресе в каменния кей в края на площада, но какво от това? Ако оцелеехме, конианците щяха да ни построят хиляда пъти по толкова кораби, преди да отплаваме към дома. Мостиците изтрещяха и ние се юрнахме към брега, хукнахме по каменните плочи на централния градски площад. И от другите галери скачаха хора. Ала

нямах време да спирам, нито да се огледам дори, защото тичах презглава към стълбището, което се извиваше нагоре към подстъпите на кулата. Имаше пет, не, шест постови, но те вече бяха мъртви или залитаха по стълбите със стрели в гърдите.

Подстъпите бяха отворени, виждах вътрешността на кулата и се затичах още по-бързо, затичаха се и другите с мен, преди портите да се затворят отново. По протежение на кръглата стена горе имаше стрелци и една стрела се удари в тухла до мен и отскочи. После запяха нашите лъкове, стрели литнаха нагоре и бойниците се опразниха.

Чух бойните викове на моите жени. Корайс дюдюкаше като побесняла лисица. За миг ме обзе дива радост. Точно за това бях изградила гвардията, за това ги бях повела. Сега те бяха моето грейнало бойно острие, с което да нанесе смъртоносния удар. Бяхме едно в онзи миг, в онзи пропит с кръв бяг по подстъпите край разкривените тела на мъртви войници. Ето такъв трябваше да е животът ми, а не безкрайни досадни дежурства, нито ломотене на заклинания над огъня като някоя дърта селска вещица... но дори в онзи нажежен миг и през пелената на кървав екстаз си дадох сметка, че не съм съвсем права.

Бяхме на няколко метра от късия тунел в стената на кулата, когато чух стържене на ръждясащ, клеясал от дълго бездействие метал и видях железните шипове на решетка да се спускат от жлеб в тавана. А после Локрис и Полило я подпряха, преди да се е спуснала докрай. Четири други жени — помня само едната, легат Нюстрия, другите съм ги забравила — се стрелнаха покрай мен и едната запречи копие в жлеба, по който трябваше да се спусне втората, вътрешна решетка. Стоях в центъра на тунела и гледах как Полило удържа самичка желязната решетка, а после Локрис се върна, повлякла тежко дърво... изправи го и го натика под решетката. Пътят беше отворен.

По подхода вече тичаха гвардейките от другите галери, следвани от Чола Ий и неговите мъже. На площада долу зърнах трима души: единият беше Гамелан, несломим дори в слепотата си, другите бяха придружителките му. По подхода лежах трупове, трупове на мои гвардейки, толкова много, че погледът ми се дръпна като опарен и аз го насочих обратно към вътрешността на крепостта в края на тунела. Някъде над мен, през отвор в тавана на тунела, звънна тетива и дълга стрела се заби дълбоко под ребрата на Локрис. Тя извика, стисна

инстинктивно стрелата, направи две крачки и умря. Една гвардейка пусна стрела в отвора на тавана, но там вече нямаше никой, или поне не чухме звук от попадение.

Хукнахме отново и навлязохме в по-мекия мрак на вътрешната крепост под надвисналите кръгли стени. Чудовищните порти бяха залостени, а пред тях чакаше взвод стрелци.

Изкрещях на жените да залегнат и всички се проснахме по корем, точно както го бяхме упражнявали стотици пъти. Зиа тупна от едната ми страна, а миг по-късно тетивите на дългите лъкове изплющяха гръмовно като скъсани корабни въжета и стрелите разцепиха въздуха над нас и повалиха неколцина от мъжете на Чола Ий, които така и не се бяха научили да залягат.

На пет метра от мен Дика скочи на крака и викна:

— Напред! — И хукна с вдигнат меч. Никой не я последва и преди да успее да извикам предупредително, първата редица стрелци клекна и втората пусна стрелите си. Дика се разтресе и падна, мечът ѝ литна към небето.

Ноцта изведнъж почервения, не със заревото на пожари, а с аленото на кръвта — гвардията скочи и нападна с крясъци на безгранична ярост, заля вътрешния двор като живак, като светкавица. Исмет беше до мен, тичаше и ръмжеше като дива котка за любимата си, вълната гвардейки заля с меч и бойни брадви стрелците, преди да са извадили нова стрела от колчаните, и ги помете до крак. И гвардейки паднаха в мелето — в онзи кървав миг Нюстрия и Джасена също срещнаха смъртта си.

Отделих секунда да оплача Дика. Тя, разбира се, беше сгрешила, като се бе втурнала напред преди втория залп на защитниците, но пък беше загинала храбро и начело на атаката.

Огромните порти към вътрешната крепост бяха залостени, но внезапният ни щурм не беше оставил време на войниците да затворят малката врата за излаз от обсада и преди някой от другата страна да е реагирал, нахлухме през нея.

Незнайно как Полило ме беше изпреварила и сега трима войници връхлитаха отгоре ѝ. В техните очи сигурно приличаше на фурия, на машина за смърт, но за мен движенията ѝ бяха много точни, много бавни и икономични — тя изтласка с тъпото на брадвата си първия мъж към втория и докато те залитаха, изгубили равновесие, промени

захвата си, нападна с брадвата като с алебарда и заби извития ѝ ръб в гърлото на третия. Без да променя стойката си, освободи върха на брадвата миг преди първите двама да ѝ налетят. Изтласка меча на първия все едно беше суха пръчка и при обратния замах срязва гърлото на втория. Първият изпищя и се опита да побегне, но Полило, със същите прецизни и изчистени движения, все едно демонстрираше изкуството на боя с брадва пред зяпнали в страхопочитание новобранки, хвърли оръжието си, то се заби в гърба на побягналия войник и той се плъсна като пронизана с харпун риба.

Някакъв мъж се втурна със закривена брадва в ръка и Зиа отсече с меча си дървената дръжка на оръжието, а с него и ръката на нападателя. Кръв бликна от раната, мъжът изкрещя и падна.

В този миг усетих как направеното от Гамелан заклинание се стопява и разбрах, че стоя гола пред погледа на властелина. „Чух“ вик на изненадана ярост и всички усетихме как каменната настилка под краката ни стърже и се размества, сякаш сме попаднали в епицентъра на земетресение, но аз знаех, че това е просто друг знак за шока на властелина, осъзнал със закъснение, че е бил измамен и че още съм жива.

Изкрещях нова команда и се втурнахме по дълъг лъкатушен коридор. Врати се отваряха и войници изскачаха на групи, стрели ни подминаваха или намираха целта си, копия звънтяха в каменни стени, докато защитниците на Сарзана се опитваха да ни спрат, да се прегрупират — неуспешно, и накрая да спасят кожата си с бягство. А после коридорът свърши, таванът се издигна и се озовахме в тронната зала на Сарзана. Куполът се издигаше на трийсетина метра височина, залата беше с диаметър деветдесет метра и повече. Стените тежаха от огромни гоблени и бойни знамена между стойките със запалени факли, а по едната се лееше огнена завеса.

В помещението бяхме само ние... и Сарзанът на подиум в центъра. Или това поне видяха моите гвардейки, Чола Йй и шепата мъже, които ни бяха последвали по коридора.

Аз видях и друго.

Надвиснал над Сарзана, като кукловод над марионетката си, се издигаше властелинът! Издигаше се огромен, десет метра висок, а погледът ми различаваше каменните блокове на отсрещната стена през не съвсем материалното му тяло. Ръцете му се вдигаха за удар.

Корайс вдигна лъка си, изпъна го докрай, широкото острие целуна дървото, пръстите ѝ стискаха уверено стрелата, издърпана чак до ухото ѝ. Беше спокойна и уверена, все едно демонстрира уменията си на казарменото стрелбище. Стреля и стрелата полетя право към Сарзана. Ръката му се протегна и мога да се закълна, че се движеше бавно като муха в мед, но въпреки това улови стрелата във въздуха и я скърши между пръстите си. В същия миг чух силен пукот и лъкът на Корайс, същият, който беше изработила с толкова любов и търпение преди години, се счупи като вейка, или като стрелата, която Сарзанът захвърли презрително.

Стрелнахме се отчаяно към подиума, а Сарзанът вече вдигаше ръка, пръстите му събрани и извити като змийска глава, сетне зелен огън като онзи, който се събира по корабните мачти по време на буря, припламна, вплътни се в топка и полетя към нас. Корайс падна. Помислих, че е загинала, но тя скочи отново на крака с окървавено като след побой лице. Нова топка зелен огън се появи в ръката на Сарзана, а Корайс извади кинжала си, отри го в ивицата от робата му над лакътя си и го метна. Не беше магьосница, нито си бе приписвала някога способностите на жрец, но талисманът, който носеше вече толкова време, изглежда, беше попил част от омразата ѝ към Сарзана, задето едва не я беше посрамил.

Хвърлянето ѝ беше повече от точно и кинжалът се заби в гърдите на Сарзана, точно под гръдната кост. Той изкрещя, агонизиращ вой като на ранено животно, а после писъкът му се превърна във вик на радост, в дрезгав крясък:

— Свободен съм!

В същия миг усетих, че властелинът си отива.

Сарзанът издърпа кинжала от гърдите си и го метна обратно към Корайс. Острието се стрелна към нас като нападаща змия и се заби в гърдите ѝ. Не знам дали в онзи момент Сарзанът вече беше мъртъв, или могъщата му магия го беше предпазила някак от смъртоносното попадение на Корайс, нямаше и значение. Защото аз вече стоях на подиума и замахвах с меча, сбрал в себе си цялата ми болка и ярост. Посяхох го в рамото, точно до врата, толкова силно, че мечът спря чак в гръдната кост. Бликна кръв и Сарзанът се свлече безжизнено, докато измъквах меча от тялото му.

Ала аз не исках да поемам излишни рискове и продължих да сека, също като Исмет преди, а после метнах кървящото му сърце в угасващите пламъци на камината. Може би трябваше да го запазя като сувенир, но не намерих сили, толкова яростен беше гневът ми заради Корайс. Пламъците поеха сърцето на магьосника и лумнаха бясно, сякаш подхранени с цяла кофа масло. Залата потрепна като в лятна мараня и земята отново се разтrese под краката ни, после чух далечния вой на демоните, които отнасяха душата на Сарзана, доколкото беше останало нещо от нея. Така или иначе, пребиваването на тиранина в нашия свят беше приключило окончателно.

Но не за това мислех тогава. Хукнах към Корайс, чиято глава почиваше върху коленете на Полило.

Още беше жива, макар да личеше, че злокобният вестител ще я приласкае всеки момент. Обърна поглед към мен, направи опит да се усмихне, но не можа.

— И без това... от мен би излязла... кофти възрастна дама — каза тя; после от устата ѝ шурна кръв и тя си отиде.

Полило вдигна очи към мен.

— Уби я магия — прошепна толкова тихо, че само аз я чух. — Точно както ще убие и мен.

Изправих се. Зиа се приближи, но на мен не ми беше до утешения.

Знам, че рано или късно всички ще умрем и че като бе избрала войнишкия живот, Корайс беше избрала и войнишката смърт. А преди да умре, беше сразила Сарзана. Ала в онзи момент бях готова да разменя и него, и всички други трижди проклети конианци срещу живота на моята Корайс.

НА ПЪТ КЪМ ДОМА

В повечето земи богът на победата има великолепно криле, а лицето му е образ и подобие на свирепо благородство. А е редно да го изобразяват като върколак, който вие над изкормената си жертва. Никога не съм намирала победата в сражение за благородна, още по-малко за сладка. Е, има нещо като краткотрайно въодушевление — докато се хвалиш с надебелял от виното език пред другарките си как си изиграла и надвила някой особено хитър противник. Ала войнишката радост скоро започва да бие на кухо, когато си дадеш сметка, че си жива благодарение на слепия късмет, който е обърнал гръб на много твои другарки.

И други бяха загинали, извън загубите сред моите гвардейки. Фокас беше загинал от случайна стрела, докато галерата на Чола Йй се промъквала през каналите. Загинали бяха също капитан Медудут и адмирал Йезо; Нор, който, надявах се, беше намерил относителен покой в смъртта; и стотици кониански войници и моряци, чиито имена не знаех. Много години щяха да минат, преди тази победа да се отърси от траурните флагове.

Върнахме се в Изолда като герои. Кораби и лодки прииждаха да ни поздравят от пристанищата на всички острови по пътя. Тромпети и рогове тръбяха в наша чест. Хълмовете чернееха от конианци, излезли да ни поздравят за завръщането. Но в трюмовете ранените стенеха, а по палубите жреците благославяха труп след труп и пъхаха монети под езиците им, за да умилостивят Злокобния вестител, когато дойде да ги прибере в леговището си. Не говорех с никого, дори с Гамелан, дори със Зиа, лежах по цял ден в леглото си и скърбях за Корайс и за всички жени, с които бях нахранила демоните на войната. Останали бяхме петдесет. Петдесет! От стотиците, които бях повела срещу Ликантия. Не плачех; скръбта ме беше вкаменила. Когато се събудех сутрин, не бързах да отворя очи... вместо това се молех, когато ги отворя, кошмарът да е свършил и Корайс да ме гледа отвисоко със

саркастичната си усмивка. Липсваше ми. И още ми липсва. Ако има друг живот след този, дано двете тръгнем отново под едно знаме.

Две нощи преди да стигнем Изолда Зиа пропълзя в прегръдките ми. Любовта ни беше бавна и горчиво-сладка. А после задряхме сгушени, заслушани в плисъка на вълните. Точно преди зазоряване Зиа се надигна и ме погледна сериозно в очите. Нейните бяха остарели — имаше болка в тях, и познание, придобито на висока цена.

— Обичам те, Рейли — прошепна тя. И се изниза от каютата, преди да съм казала нещо.

Станах, нито отпочинала, нито особено бодро, но донякъде изцелена. И разтревожена. Смътно усещане за опасност ме глождеше под лъжичката, но от какво или откъде идваше опасността — не знаех.

Гамелан ме чакаше в каютата си.

— Канех се да пратя да те извикат, Рейли — каза той. — Имам нужда от теб.

— Властелинът, нали? — казах аз, досетила се какво занимава мислите му. — Още не е приключил с нас. Нито ние с него.

— Не съм сигурен — каза магьосникът. — Хвърлих заклинания във всички посоки и не открих и помен от него. Вярно, че способностите ми не са се възстановили докрай, но всяко заклинание, което направих, биваше блокирано. Не, не блокирано — това би било като усещане за стена. По-скоро сякаш се натъквам на врата, която е заключена. И това само по себе си ме кара да се тревожа.

— С какво мога да помогна аз? — попитах и седнах до него. — Какво мога да направя, което ти не можеш?

— Смятам, че имаше — или има и досега — особена връзка между теб и властелина — каза той. — Връзка, която е изтъкана от омраза, естествено; но оковите, които се каляват в този огън, са изключително здрави. Връзката навярно се е зародила още когато брат ти е надвил властелините. По онова време имаше изобилие от черни заклинания покрай Грейклок, Равелайн и двамата властелини, които дълбаеха на места, които никой не е дръзвал да доближи още от епохата на древните. Макар и неволно, Амалрик се е оказал в центъра на всичко това. А после се появи ти и за втори път представител на семейство Антеро се забърка в игра с високи залози. Още в Ликантия, когато Джинах не успя да задържи костите, още по-малко да ги хвърли, разбрах, че те ще проговорят на теб и само на теб. А после ти уби

единия брат, с което потвърди най-лошите страхове на властелините за ролята на Антеро в съдбата им. И накрая, когато последният властелин те прокле с предсмъртния си дъх — а после успя да избегне смъртта, като премина в етерите, — проклятието заякчи окончателно връзката помежду ви. Колкото до твоя въпрос, приятелко скъпа — да, има много неща, които ти можеш да направиш, а аз — не. Или така поне се надявам. Надявам се Рейли Емили Антеро да е онази, която държи ключа към затворената врата.

— Какво искаш да направя?

— Намери властелина — отвърна кратичко Гамелан и извади кутията със сърцето-талисман.

Не тръгнах да споря, но страхът ме заля като вълна, когато взех кутията.

— Хвани я между дланите си — каза Гамелан. — Насочи мислите си през нея. Трябва да се съсредоточиш максимално. Недей да говориш, нито да търсиш думите за заклинанието. Аз ще ги изрека вместо теб.

Преглътнах.

— Дай ми минутка да се подготвя.

Задишах дълбоко и се опитах да изпразня съзнанието си. Разкърших рамене и завъртях няколко пъти глава да отпусна възлите на врата си. После стиснах силно кутията между длани и си поех дъх. Издишах шумно и казах:

— Готова съм.

Гамелан занарежда:

— *Мрежата метни,
майко ориснице.
Улова изтегли,
що щерка ти дири.
На изток от портите,
где боговете витаят,
сметка да подирят
от онзи, що мраза питае.*

Чух трясък на гръмотевица и притъмня. Въздухът стана тежък и горещ. Замириса ми на сандалово дърво — любимия аромат на майка ми. Беше по-силен отвсякога. Чух глас да шепти името ми. Беше майчиният ми глас и хлип затъкна гърлото ми, защото я обичах и много ми липсваше. Тя прошепна отново името ми и усетих дъха ѝ до ухото си, деликатен като пеперудено крило. Потръпнах.

Кутията подскочи в ръцете ми. Стиснах я по-силно. Червено сияние се процеди под капака и оформи двуглавия лъв от герба на властелина. Лъвът оголи зъби и се стрелна към отсрещната стена. После чух съскане и видях черна пантера да се готви за скок под греещия лъв. Зъбите ѝ бяха оголени, опашката ѝ биеше ожесточено по пода. Огненочервените лъвски глави се уголемиха. После нарасна и тялото. Главите нададоха яростен рев и се издължиха върху общия си врат. Но това само разгневи допълнително пантерата. Тя изсъска отново и снижи още повече корем към пода, извади ноктите си и краката ѝ се напрягнаха за скок. Нов гръм... и зад звяра на властелина се отвори черна дупка. Главите нададоха последен рев, после животното се хвърли в дупката. Пантерата скочи след него.

Гласът на майка ми прошепна:

— Последвай ги.

И без никакво предупреждение се озовах в центъра на вихър. Падах от огромна височина през мрак и шеметни светлинки. В ушите ми ревяха и виеха някакви неща, други неща лаеха, имаше и такива, които пищяха в безконечна агония. Усетих миризма на сяр, кръв и изпразнени от страх черва. Беше ми студено, много студено. Студено като да се порежеш с нож в зимно море. Студено като дъжда на Злокобния вестител, който се излива веднъж на сто години и убива гори, поля и хора. А после вече не падах, а тичах през обгоряла до черно гора. Пътеката беше тясна и камениста и едва не се плъснах по задник, когато настъпих голям бял червей, който пресичаше пътя ми. Страхувах се, но знаех, че съм преследвачът, а не преследваният. Далеч пред себе си виждах пантерата, която свърна със скок зад един завой. Затичах се още по-бързо. Зървах тук-там демони да се кискат в обгорените клони. Видях гарвани да се гощават с месата на ранени войници, които викаха за помощ и ме гледаха умолително. Но аз не можех да спра, не смеех да спра, можех само да следвам пантерата.

После мъртвата гора свърши и излязох на покрита със сняг и огряна от луната равнина. Пътеката се превърна в разнебитен от времето път, обсипан с камъни и купчини боклук. Битка се вихреше в равнината. Войници размахваха мечове и брадви, снегът чернееше от трупите им и аленееше от кръвта им. Далеч напред виждах пантерата; още по-далеч — звяра на властелина. На хоризонта се издигаше черна планина и светкавици удряха по върховете ѝ.

Пътят се катереше по планината, стръмен и хлъзгав от лед; започвах да се уморявам. Ала сега пантерата тичаше не пред мен, а до мен и ме насърчаваше да продължа. Напрегнах се и скоро излязохме от поредния проход. В края на пътя имаше черен стоманен замък. Приличаше на демонски череп с кули на мястото на рогата, бойници вместо вежди и огряна от факли порта вместо уста. Видях как звярът на властелина хлътва през портите и те бавно се затварят. Пантерата скочи напред, но беше късно и портите се затръшнаха под носа ѝ. Пантерата изрева гневно и заудря с лапи по решетките. От нейния гняв и моята кръв възвря, сграбчих решетките и нададох бойния си вик.

Видях властелина. Стоеше във вътрешния двор, двуглавият звяр клечеше до него. Този път не беше исполински образ в облак, а с човешки ръст. Но от това не изглеждаше по-малко страшен и когато ме видя, протегна към мен разкривен пръст и извика:

— Махни се!

Огън изригна от пръста му и удари решетките. Извиках от ярост и болка, когато нажежените железа изгориха ръцете ми. Стиснах ги по-силно. Нямах да се предам. Подуших миризмата на собственото си месо, а после чух някой да вика в ухото ми:

— Рейли! Рейли! — Беше Гамелан.

Пуснах решетките и се озовах в каютата, чух се как крещя предизвикателно. Кутията с талисмана лежеше на пода, където я бях изпуснала. Спаруженото черно сърце се търкаляше до нея. Гамелан ме беше прегърнал през раменете и шепнеше:

— Няма нищо, Рейли. Няма нищо.

Потръпнах, отърсих се от кошмара и казах:

— Добре съм, магьоснико.

Лявата ми ръка пулсираше болезнено. Погледнах дланта си и видях жигосания знак на властелина — двуглавия лъв.

— Той още ли е с нас? — попита Гамелан. — Още ли представлява заплаха?

— Да — отвърнах. — Властелинът е тук.

Разказах на Гамелан всичко, което бях видяла, и той каза:

— Това е изключително сериозно, приятелко моя. Властелинът е успял да си създаде средоточие на сила в някой от призрачните светове. Явно силите му наистина са нараснали неимоверно.

— Но нали току-що го победихме — казах аз. — Би трябвало сега да е по-слаб отпреди, а не по-силен.

— Злото поражда зло, Рейли — каза жрецът. — Както доказва самият Грейклок с непредпазливите си действия. Властелинът е почерпил нови сили от пролятата кръв, от страха и ужаса, от скръбта. Поражението просто е запушило достъпа му до този източник. А когато е погълнал душата на Сарзана... Само тя сигурно се е равнявала на стотина мъртви войници.

— Какво според теб е намислил?

— По този въпрос няма нужда да гадая — отвърна Гамелан. — Познавам врага си. Първо, иска отмъщение. Иска да изравни Ориса със земята — така, че даже и помен да не остане от нея. И второ, иска да се сдобие с още по-голяма сила и власт. Да създаде царство в този свят. Не мисля, че Ориса, Ликантия и дори Далечното царство биха го задоволили. Ако искаш да разбереш с какво същество си имаме работа, мисли за него като за полубог с тъмни намерения.

— И как ще го спрем?

— Трябва да се върнем в Ориса по най-бързия начин. Ако всичките ни жреци действат в синхрон, можем да го надвием.

Тонът му не прозвуча и наполовина толкова убедено, колкото думите. Но за умението на орисианските жреци щях да се притеснявам когато... или ако се приберем вкъщи.

— Пантерата обаче ме притеснява — каза Гамелан.

— На мен ми се стори добра поличба — възразих. — Сигурна съм, че това е същата пантера от историята, която ми разказваше мама. Онази, която адашката ми е яздил, когато спасила селяните.

— Да, знам — каза Гамелан. — Само че... точно преди да... да се върнеш... ти изкрещя.

— Да — казах аз. — И?

— Ами... беше точно като рев на пантера — отвърна жрецът.

Цяла Изолда бе излязла да ни посрещне. Морето беше така препълнено с лодки и кораби, че с мъка си проправихме път до кейовете. Сякаш всички музикални инструменти на острова се надпреварваха да озвучат празника, всички рогове, флейти, барабани, дори тенджерите и тиганите. Градът беше излъскан в наша чест, над всяка по-висока сграда се вееха знамена и флагчета. Празнични огънове горяха навсякъде и хората хвърляха в тях благовония. Хиляди цветя посипаха пътя ни, когато слязохме от корабите и тръгнахме по терасирания хълм да занесем официално новината за победата пред лордовете на Кония. Първи вървяха всички оцелели в битката кониански офицери. След тях бяхме аз и гвардейките ми, Чола Ий и мъжете му. Принцеса Зиа предпочете да върви до мен, а тълпата, вече на прага на истерията, избухваше в сълзи при появата ѝ, мнозина се хвърляха на земята и крещяха името ѝ.

Пред Двореца на монарсите стояхме с часове, докато и последният член на Съвета — с подсилени от жреците гласове — изкаже дълбоката си благодарност към нас и възслави победата. Накрая множеството стана неуправляемо и поиска аз и принцеса Зиа да се качим на сцената, така че всички да ни видят. Когато го направихме, хората се разкрещяха, видях мъже и жени да припадат от прилив на емоции.

Когато най-сетне шумотевицата утихна, лорд Канара ме дръпна за ръкава и ми даде знак. Двете със Зиа се изнизахме след него. Влязохме в двореца и той ни заведе в малка, но богато обзаведена стая. Масата се огъваше под подносите с храна и каните с вино. Лорд Канара ни даде знак да се подкрепим, но и двете поклатихме глави — бяхме твърде уморени.

— Но ще пийна малко бренди, татко, благодаря — каза Зиа.

Казах, че и аз бих изпила едно. Лорд Канара ни наля в красиви кристални чаши, напълни една и за себе си. После седна, след него и ние.

— Дъще — каза той. — Ти ме накара да се гордея.

Зиа сведе скромно глава.

— Изпълних дълга си, татко, нищо повече — каза тя, но по очите ѝ виждах, че скромността е престорена.

— Дори така да е — каза баща ѝ. — Ти написа името си с големи букви в историята, моето момиче.

Видях как Зиа потръпна при това обръщение.

— Други бяха по-храбри от мен, татко. Но все пак ти благодаря.

— Тепърва ще те възхваляват и почитат — каза той. — Част от наградата с радост ще ти връча лично.

Зиа се усмихна още по-скромно.

— Благодаря ти, татко. — Изглеждаше съвсем искрена. Но аз отново улових онзи поглед в очите ѝ и мога да се закълна, че претегляше баща си, преценяваше го. И май го намери по-дребен, отколкото го бе смятала досега.

— А вие, капитан Антеро — обърна се Канара към мен. — На вас дължим толкова много.

— Аз искам само едно — да ни помогнете с карти и съвет, така че да се върнем у дома.

— Разбира се — каза Канара. — Картите вече са подготвени, а най-добрите ни мореплаватели са на ваше разположение.

— Благодаря ви, лорд Канара — казах аз.

— Смятаме освен това да ви възнаградим богато — продължи той. — Решихме да натоварим корабите ви с толкова ценности, колкото могат да поберат. Когато се приберете у дома, дори най-долният ви моряк ще е богаташ.

Благодарих му отново, а той попита:

— Има ли нещо друго? Някакво желание, за което не сме се сетили?

Погледнах към Зиа. Но и без да виждам изражението ѝ, знаех, че не мога да назова първото, което ми дойде наум. Затова назовах второто.

— Бих искала да помилвате всички мъже и жени във вашите зандани, милорд — казах аз. — Ако си спомняте, самата аз бях ваш... гост там. Сприятелих се с много от обитателите им.

Канара смръщи вежди и приликата с дъщеря му изведнъж се наби в очи. После се усмихна.

— Ще бъде сторено — каза той и допи брeндитo си. Виждах, че събира сили за нещо друго.

Накрая изплю камъчето:

— И аз имам една молба към вас, капитане.

— Стига да е по силите ми, ще я изпълня без колебание.

— Всички вие, орисианците, трябва да си тръгнете веднага — каза той. — И без много шум.

— Татко! — извика потресена принцесата. — Как можеш да...

Вдигнах ръка.

— Няма нищо, милейди. Молбата на баща ви не ме обижда. — После се обърнах към лорд Канара. — Страх ви е от Сарзана — казах аз. — Или поне от проклятието, предречено на онзи, който го убие.

— Според мен това са суеверни брътвежи и нищо повече — каза Канара. — Но има други, които не мислят така. Мнозина го приемат съвсем сериозно. Боят се какво може да стане, ако се застоите тук.

— Тогава ще тръгнем възможно най-скоро — казах аз. — Самата аз имам причини да бързам.

Лорд Канара се отпусна видимо облекчен. Вдигна чашата си и каза:

— Да пием за Ориса. Благословена да е, задето ни прати дъщерите си в момент на нужда.

— За Ориса — повторих.

Отпих и превелик копнеж по града край реката сви сърцето ми. Напълних повторно чашата си и я пресуших на един дъх.

Следващата нощ се видях с принцеса Зиа за последен път. Тя дойде във вилата ми и двете излязохме за бавна разходка в градината, наслаждавахме се на тишината и аромата на цъфтящите зюмбюли. Долу в пристанището някой свиреше на лира и пееше стара песен за намерена и изгубена любов. Прегърнахме се и аз я целунах. Устните ѝ бяха меки и опияняващи като вино. Отдръпнах се, усетила как зърната ѝ се втвърдяват. Вгледах се дълбоко в тъмните ѝ очи, плъзнах поглед по косата и златната тиара, грейнала под лунните лъчи.

— Ще ми липсваш — казах.

Тя се дръпна смутена.

— И ти на мен.

Отиде при фонтана и седна. Вдигнах крак на големия камък срещу нея и зачаках.

— Може би е добре, че си тръгваш — каза тя.

— Това прозвуча като от човек с планове — казах аз. — Планове, на които присъствието ми би попречило.

Тя кимна и каза:

— Напоследък много неща ми се изясниха. За което трябва да благодаря на теб и на твоите гвардейки.

Не казах нищо. Тя вдигна глава да ме погледне. Лицето ѝ беше идеален обект за царски портрет.

— Искам да знаеш — каза тя, — че след няколко години, ако твоите сънародници решат да установят търговски контакти с Кония, ще бъдат добре дошли. Това ти го обещавам.

— Нахакано хлапе с връзки ли чувам да говори, или бъдеща царица? — попитах.

Зиа се засмя. Но в смеха ѝ нямаше веселие. Беше насилен, така както се смеят монарсите, когато искат да покажат, че и те са хора и могат да приемат шегите на нас, простосмъртните.

А после каза театрално:

— Разкрихте тайната ми, премъдри капитане.

— Че си решила да ставаш царица ли? — казах с усмивка. — Нищо мъдро няма в тази догадка. Мисля, че винаги съм го знаела. От теб ще стане добра царица. Бих заложила доста пари на това. Но баща ти? Какво ще каже?

— Едва ли ще е трудно да спечеля подкрепата му — каза тя. — Ако... прояви разум... Ще видим. Ще видим... — проточи тя. Реших, че не бих искала да съм на мястото на лорд Канара, ако реши да застане на пътя ѝ.

— Още нещо, Рейли — каза тя. — Надявам се това да не те нарани... не бих искала да ти причиня болка. Но ако някога ти хрумне да се върнеш... по-добре недей.

— Заради Сарзана и проклятието ли? — попитах, макар да знаех, че не това е причината. Но исках да го чуя от нейната уста.

— По това с баща ми си приличаме — отвърна тя. — Проклятието е глупост. Но плановете ми налагат рано или късно да се омъжа. Ще ми е нужен консорт, от когото да родя деца. Родът Канара трябва да продължи.

— Разбирам, че присъствието ми би било пречка за това — казах аз.

Тя стана и хвана ръката ми. Дишането ѝ се беше учестило. Страст грееше в очите ѝ.

— Искам те, Рейли, сега! — възкликна тя. — Моля те!

А аз казах прегракнало:

— Махни тази корона!

Думите ми я стреснаха. Тя се поколеба, после кимна. Свали внимателно тиарата от главата си и ми я подаде. Аз я метнах във водите на фонтана, после грабнах Зиа на ръце и я отнесох по стълбите в спалнята си...

Призори тя се разплака.

— О, Рейли. Толкова съжалявам... — И плака дълго, болезнено, сърцето ѝ се късаше.

— Недей, любов моя — казах. — Ще се оправя. Никога няма да те забравя... но все ще се справя някак.

Тя ме погледна с плувнали в сълзи очи и прошепна:

— Не плача заради теб, Рейли. Плача заради себе си.

Отплавахме в проливен дъжд и нямаше никой на пристанището или хълмовете да ни изпрати. Но седемте кораба, останали от флотилията ни, газеха дълбоко, натежали от жълтици и други съкровища. Най-ценният дар бяха картите в каютата на Чола Ий, които конианците картографи и жреци бяха изработили и с чиято помощ щяхме да намерим пътя за дома.

Бях променила разпределението на гвардейките. Оцелели бяха едва шепа и аз ги събрах всичките под мое командване на галерата на Стрикер. Не исках да ги разпределям по корабите, защото все така няхах доверие на наемниците, особено сега, когато кесиите им тежаха от злато. Имаше и друга причина да ги събера около себе си — преживяното беше взело своята дан от жените, а в трудни моменти Маранонската гвардия си ближе раните в група.

Дъждът беше студен и съвсем неподходящ за сбогуването ни с тези великолепни острови, но източният вятър духаше силно и ни носеше към Ориса. Дъждът и вятърът не спираха, но не заплашваха корабите, и онези от нас, които не бяха ангажирани с управлението, скоро хлътнаха в скучния коловоз на редуващи се ядене и сън. По този начин минаха много дни, толкова безинтересни, че им загубихме

бройката, и преди да се усетим, наближихме проливите, които според конианските карти трябваше да ни изведат покрай огнените рифове.

Денят беше сивкав и ветровит като предишните. Видимостта беше слаба, но далеч на север небето лъщеше зловещо, чувахме и приглушеното громолене на вулканите. Както обещавахме картите, на юг от нас имаше земя. Посъветвали ни бяха да се придържаме близо до бреговете ѝ, за да избегнем рифовете на север. Не бивало и да се бавим излишно обаче — заклинанията за определяне на курса, които били направили конианските жреци, доловили голямо зло в тази земя. И така, ние се промъквахме предпазливо и поединично през проливите и макар да не съзирахме нищо подозрително, тягостно чувство обзе всички ни. Докато нашият кораб минаваше през най-тясната част на протока, кожата ми настръхна, сякаш ме наблюдаваха стотици очи. Стори ми се, че зървам с крайчеца на околото си пантерата, прилепила корема о дъските на палубата — с оголени зъби и неспокойно помръдваща опашка. Но когато се обърнах да погледна, я нямаше.

Най-сетне се измъкнахме от проливите — без инциденти и с огромно облекчение. Въпреки това разпънахме бързо платната, нетърпеливи да оставим зад гърба си това странно място. Същата нощ небето се проясни и посрещнахме с ликуване гледката на познати съзвездия. Следващият ден дойде слънчев и топъл и макар че още бяхме далеч от Ориса, за пръв път почувствахме, че наистина се прибираме у дома.

След няколко дни отидох да се срещна с Чола Ий на неговия кораб. Макар да бяхме плавали тук и преди, водите си оставаха повече или по-малко непознати за нас, а и флотилията ни сега беше значително по-малобройна и смятах, че трябва да сме нащрек за пиратски нападения. До външната стълба беше вързана малка лодка — явно Чола Ий имаше и друг посетител освен мен. Казах на моите гребци да вържат лодката ни до другата и да останат в нея, за да не попадне под корпуса на галерата.

Прехвърлих се на палубата точно когато се сменяха постовете. Явно никой не очакваше появата ми — сякаш в доказателство, че сме станали твърде небрежни. Дежурният офицер се стресна, като ме видя, и побърза да отдаде чест. Поздравих го на свой ред, но когато понечи да ме придружи до каютата на Чола Ий, му казах да остане на поста си.

— На твое място бих дръпнала едно конско на вахтените — казах му. — Щом не видяха мен, не ми се мисли кого друго биха пропуснали. — Той измърмори някакво извинение, а аз тръгнах сама по палубата.

Поколебах се пред вратата, чула характерното потракване на зарове в чашка, а после и тропота им върху масата. Някой изруга, недоволен от резултата. Познах гласа — беше на Стрикер, който очевидно беше дошъл тук, без да ме уведоми, че напуска галерата.

— Не съм виждал такъв късмет! Ко заровете не бяха моите, щях да си помисля, че са фалшименто.

Чола Ий се засмя.

— Губиш за шести път. Ще заложиш ли и остатъка от дела си да видим дали ще те победя и за седми?

Усмяхнах се. Въпреки всичките богатства в трюмовете Чола Ий явно не беше доволен от своя дял, на който би се зарадвал и принц. И сега се беше заел да одира кожата на собствените си хора. В негово лице изразът „пиратска алчност“ добиваше ново измерение.

Стрикер се засмя насила.

— И к'во ще праиш тогаз, адмирале? Ше склучиш сделка с некой демон?

Гласът на Чола Ий се вкорави.

— Ти да не ме обвиняваш в нещо?

Стрикер побърза да бие отбой:

— Не бе. В нищо не те обвинявам, адмирале. Просто псувах дяволския ти късмет, т'ва е.

Чола Ий се успокои и се изкиска:

— Само с лъка си по-некадърен, отколкото с чашката за зарове, мой човек. Помня онзи път, когато имаше идеална възможност за изстрел, вятърът духаше накъдето трябва и никой не гледаше какво правиш, щото всички бяха твърде заети да си спасяват кожата. А ти взе, че не уцели.

На това Стрикер отвърна:

— Не бях аз виновен. А и не беше толкоз лесно. Палубата много се люлееше. А и половин дузина дяволи се надпреварваха да ми скочат отзад. Освен т'ва говорим за късмет, дет' няма равен. Така де, твоят късмет е нищо в сравнение със...

— Внимавай какво приказваш — прекъсна го Чола Ий. — Когато си на кораб, никога не се знае кой чува думите ти.

Изчервих се, сръчкана от чувство за вина. Като се чудех разсеяно дали нещастникът, за когото говорех, все пак е отървал кожата, почуках на вратата.

— Влез — излая отвътре адмиралът.

Като ми видяха, двамата се изчервиха и скочиха на крака като по команда. Едва не се разсмях. На този кораб вината явно беше заразна като лятна настинка.

— Аз, въ... такова... приятно ми е да ви видя, капитан Антеро — почна Чола Ий. — Със Стрикер ние, въ... просто...

— Да пофърляме малко — притече се в помощ на адмирала си Стрикер. — Само че той малко нещо ме обра, ко знаете к'во имам предвид... ха-ха-ха.

Държаха се като момчета, хванати да вършат някаква пакост, вместо да залягат над уроците. Сега вече наистина се разсмях.

— Господа, моля ви! — казах. — Не съм света вода ненапита. Истината е, че и аз обичам да играя на зарове.

Двамата се засмяха, но някак кухо.

— Какво има, капитане? — попита Чола Ий.

— Мислех да поговорим за безопасността, адмирале — казах аз. — Морето тук не ми вдъхва доверие.

— Имате право — каза Чола Ий. Стрелна с многозначителен поглед Стрикер и той побърза да се изниже.

Чола Ий наля по чаша бренди, минахме на „ти“ и се хванахме на работа. Той бързо се съгласи с предложенията ми и дневният ни ред се изчерпа. После напълни повторно чашите и вдигна своята за тост.

— Добре си попътешествахме, капитане. Донякъде даже съжалявам, че приключенията ни са към края си.

Вдигнах своята чаша в отговор и отпих.

— Едно е сигурно — че пътешествието ни не протече така, както го беше замислил генерал Джинах.

Лицето на Чола Ий потъмня.

— Какво имаш предвид?

Тонът му ме изненада.

— Е, нищо, от което да се засегнеш толкова — казах. — Мислех, че желанието на Джинах да се отърве от мен е очевидно, искаше да ме

разкара от пътя си, за да не дели с никого славата. Определено не се е надявал мисията ни да успее.

— Тоя мръсник лиши мен и хората ми от полагащата ни се плячка — изръмжа Чола Ий. По някаква причина старото му негодувание се беше разбудило.

— Е, така или иначе вие ще се смеете последни — казах аз. — Натоварени сме до ватерлинията със злато. Много повече, отколкото ако бяхте останали.

Но Чола Ий продължи да беснее.

— Когато тръгнахме, имах петнайсет кораба в отлично състояние! Сега имам седем, които за нищо не стават. Кофти работа, това мога да кажа аз. Истината е, че ме измамиха.

Не изтъкнах, че само шепа от конианските дрънкулки, които се падаха на него, можеха да компенсират изгубените кораби, та и отгоре. Вече бяхме близо до дома обаче и предпочитам да плавам в компанията на доволен от живота пират. Нямаше смисъл да го ядосвам излишно.

— Ще имам грижата загубите ти да бъдат покрити — обещах му. — Ако се наложи, ще ти платя от собствения си дял.

— Значи според теб само парите ме интересуват, така ли? — изръмжа Чола Ий. — Ами уважението? Какво, ще ми платите и прав ми път, крива ми пътека, а? Когато ви трябва, „адмирале това, адмирале онова“ и „бъдете така добър да пукнете за нашата кауза, сър“. Но приключи ли войната, с момчетата ставаме обикновени злодеи, дето само ви се пречкат в краката.

Реших, че съм се наслушала на глупостите му. Той явно не държеше на мирното съвместно съществуване. Реших пак да мина на „вие“.

— Многократно сте ми напомняли, че всички вие сте наемници. И че плавате под флага на златото. Нищо лошо. Осигурих ви предостатъчно злато. Имате и уважението ми — като боец, — ако това го броите изобщо. Колкото до другото обаче... сами сте си избрали този живот, приятелю.

Загребах заровете с чашата и я разклатих.

— Ако не ви харесва как се обръщат заровете, трябва да се сърдите единствено на себе си.

Обърнах чашката. Чола Ий сведе автоматично поглед... и ахна. Погледнах на свой ред и видях седем точки да се кокорят насреща ми

— хвърлянето, известно като „любимец на съдбата“.

Чола Ий пребледня; изглеждаше разтърсен до дъното на душата си. Вдигна чашата си и отпи жадно. После каза:

— Простете избухването ми, капитан Антеро. — Потри чело. — Напоследък не спя добре. А главата така ме боли, че ми иде да я откъсна.

Не ми пукаше, но не исках да изглеждам безчувствена и казах:

— Аз също се извинявам. Трябваше да се досетя, че не се чувствате добре. Мога ли да направя нещо? Да помоля Гамелан за някой цяр?

Чола Ий поклати категорично глава. А после се усмихна, прибягвайки към познатото убежище на разбойническия си чар.

— Друг цяр не ми трябва. И посочи брeндитo. Гаврътна чашата и избърса брадата си. — Ще се погрижа за отбранителните мерки, които обсъдихме — добави, с което разговорът ни официално приключи. Разменихме още някоя и друга дума, после аз си тръгнах.

Още щом затворих вратата, чух заровете да тракат в чашката, последва хвърляне. Чола Ий изруга. Явно заровете се бяха обърнали зле.

Нямах представа какво означава всичко това.

Полило скърбеше за Корайс по-безутешно и от мен. Двете бяха неразделни от толкова години, че беше трудно да си представиш едната без другата. Бяха различни по темперамент, колкото по ръст и цвят, но се допълваха взаимно. Полило беше силата и безразсъдната смелост, Корайс — бързината и острият ум. Заедно представляваха страховит противник за всеки, проявил глупостта да ги предизвика на бойното поле или в кръчмарски побой. Полило не увеси нос, нито рони сълзи след смъртта на Корайс. Вместо това потъна в работата си, тренираше жените, учеше ги на нови бойни трикове, които беше измислила сама, или просто ги държеше за ръцете и ги утешаваше, когато собствените им проблеми избиеха в сълзи. Променила се беше и в други отношения.

Един ден по време на тренировка се метна настрани да избегне дървения меч на спаринг партньорката си и събори един моряк, който

се беше приближил твърде много, привлечен от изобилието тресяща се женска плът.

Морякът изкриви лице от болка, опита се да я избута и викна:

— Махни се от мене, краво дебела!

На палубата се възцари тишина. Полило бавно се изправи. Надвисна над моряка, който беше преbledнял като платно.

— Как ме нарече, дребосъко?

Морякът преглътна шумно. Знаех, че проклина наум демоните, които го бяха дръпнали за езика.

Сетих се за друг един мъж, отправил подобна обида на Полило в една орисианска пристанищна кръчма. Пиехме си кротко и се смеехме, а онзи тип се засегна, защото дъщерята на съдържателя очевидно предпочиташе компанията на Полило пред неговата. След малко не издържа, удари я в гръб с един стол и извика: „На ти, краво!“. Полило си пада малко чувствителна на тема надареност. И се обиди. Преди да разберем какво става, вече беше сграбчила мъжа, навряла беше лицето му в гърдите си, душеше го и викаше: „Му-му, теле такова“. Ако Корайс не се беше намесила, със сигурност щеше да го убие.

Помислих, че същото ще се случи и тук, затова пристъпих напред. Но за мое искрено учудване Полило изведнъж се ухили, наведе се и разроши косата на изплашения до смърт моряк. После го подуши и сбърчи нос.

— Напишка се в гащите, а?

Мъжът само кимна унило.

— Върви да се измиеш тогава — посъветва го тя. — Иначе ще вземеш да ми се подсечеш.

И му обърна гръб, а морякът се просна прималаял на дъските.

— Да те черпя едно, красавице? — казах, докато тя изтупваше туниката си.

— Това е най-доброто предложение, което получих за днес — каза тя, хвана ме под ръка и слязохме в каютата ми да пробваме едно конианско питие с много светъл цвят, което риташе като боен жребец.

— Онова горе беше удивителна проява на милосърдие от твоя страна — казах след първата чашка.

Полило сви рамене.

— Корайс все казваше, че избухливостта е най-лошата ми черта. Сега я няма да ме спира, значи трябва да се спирам сама. — Очите ѝ се

наляха със сълзи. — Май за много неща разчитах на нея. Направо не знам как ме търпеше. — И избърса гневно една сълза.

— Тя те обичаше, Полило — казах. — Всички те обичаме. Колкото до избухливостта ти, винаги съм смятала, че върви ръка за ръка с всичките ти достойнства. Иначе щеше да си прекалено съвършена.

Тя изсумтя.

— Достойнства? Аз съм огромна и грозна. Що за достойнства са това?

Смаях се.

— Грозна? — възкликнах. — Боже, Полило, няма и една жена на света, която не би завидяла на външния ти вид.

Не преувеличавах. Както вече споменах, Полило имаше съвършени форми. И грам тлъстина не разваляше извивките на фигурата ѝ. Краката ѝ бяха грациозни като на танцьорка, а лицето ѝ, с огромните живи очи, би вдъхновило всеки художник.

— Е, не е като огледалата да се трошат от ужас, като се огледам в тях — отстъпи тя. — Но трябва да признаеш, че размерът и силата ми не са нормални.

— Благословена си със силата на героите, а не на ненормалните — уверих я. — И един ден, когато от нашето време останат само спомени, за теб, приятелко моя, ще се пеят песни. Поетите ще разказват за красавицата, която имала силата на десетима едри мъже. Крайно време е да свикнеш с тази мисъл. Родена си да се превърнеш в легенда, мила.

Полило се изкиска.

— Да, и с гаден характер освен това.

— С гаден характер, да — съгласих се.

Полило отпи голяма глътка и призна:

— Е, спукала съм доста канчета, дете си го просеха.

— Без съмнение.

— Като започнах със собствения си баща.

— Споменавала си, че не е бил стока — казах аз. — Но нищо повече. Държал е хан, нали?

Полило кимна.

— Наполовина ханджия, наполовина ковач, ама като цяло голям задник. Много едър и силен беше, кучият му син. И ако познаваше

баба ми, майка му имам предвид, щеше да знаеш, че не го казвам просто така. Баща ми държеше една отвратителна дупка на кръстопътя в нашето село. Имаше и ковачница отзад — подковаваше при нужда конете на пътниците и други дребни неща. Изпиваше кажи-речи всичко припечелено, а ние се обличахме в дрипи и ходехме насинени от юмруците му, поне докато аз не се източих. Понякога си мисля, че затова израснах толкова голяма. Биеше ни, откакто се помня. Натроши ръката на по-големия ми брат — а той беше такава нежна душа, толкова сладко дете, че сърцето ти да се скъса. Майка ми постоянно куцаше и й беше насинено окото, ту едното, ту другото. Толкова ме вбесяваше тоя мой баща, че бях само на шест, когато го нападнах в леглото му с една маша. Едва не ме преби от бой. Много ме болеше, но стисках зъби и не заплаках. Точно тогава реших, че ще стана толкова голяма и силна, та да го е страх да ни докосне повече. Започнах да тренирам, вдигах разни неща... каквото по-тежко ми попаднеше пред погледа. Тичах като гламава по селските улици, борех се с момчетата. На десет вече вдигах наковалнята. И тогава зачаках. Но минаха седмици, преди да ни посегне отново. Чакането едва не ме подлуди. Започнах да се тревожа, че може да е осъзнал грешката си. Толкова го мразех, че се молах да не е така. Представяш ли си значи колко много съм искала да му размажа мутрата? Но ми трябваше повод.

— И накрая той ти даде, така ли? — попитах аз.

Полило се ухили свирепо.

— Кучето обича ли кокали? Даде ми, и още как. Посегна на майка ми. И аз го спрях. — Удари юмруците си един в друг и аз примижах от страховития пукот на кости. — С един удар. Строших му челюстта. Зъбите му се търкаляха из цялата къща. Дори в супата имаше един. После го изхвърлих навън и казах на мама, че отсега нататък ханът е неин.

— И повече не го видяхте?

Полило се изсмя.

— Никога. Срам го беше да си покаже мутрата в селото, нали всички знаеха, че го е набила десетгодишната му дъщеря. Това й е хубавото на мъжката гордост — смажеш ли я, няма поправяне.

— Като моряка, който си опика гащите? — попитах.

Полило сви вежди.

— О, той не е толкова лош. Виждала съм го как работи — не се скатава като повечето. А и в битка не е за изхвърляне. Днес просто го изненадах, това е. Не искаше да ме обиди. Просто се изпусна. Гледах го как се свива в краката ми и си казах: „Полило, моме, колко пъти си нагазвала в лайната само защото не си държиш затворен плювалника?“. А после си помислих, че Корайс много би ми се ядосала, ако го убия. Така че не го убих.

Понечи да отпие отново, после спря и челото ѝ се набръчка притеснено.

— Другите нали няма да си помислят, че съм станала мекушава или нещо такова, а?

— На теб пука ли ти? — попитах.

Тя се замисли за миг, после каза:

— Май не.

И щом осъзна какво е казала, прекрасна усмивка огря лицето ѝ.

— Корайс наистина би се гордяла с мен, нали?

— Със сигурност, мила.

След което прекарахме една чудесна нощ, пиехме, кискахме се и се надлъгвахме, точно като в старите дни, когато бяхме млади, невинни и надеждите ни бяха лъскави като неопетнената още стомана на нашите мечове.

Плавахме на изток и свикнах всяка сутрин да ставам преди зазоряване, за да посрещна новия ден. Тази гледка така и не ми омръзваше — особено когато бледорозовото сияние се плиснеше по небето като подсладена розова вода. Гамелан също беше от ранобудните, като повечето стари хора, затова идваше с мен и аз му описвах какво виждам, докато той клечеше на палубата с въдица в ръка.

— Когато бях малък, обичах залезите — каза той един ден. — Всички дребни разочарования на деня изчезваха, а небесното представление навяваше мисли за новите възможности на утрешния ден. Но когато остарях, залязващото слънце започна да ми се струва... ами, като лоша поличба, край, финал, нещо такова. Когато си стар, не знаеш дали изобщо ще доживееш утрото. А изгревът те подлъгва, че бъдещето ти ще изтрае поне до края на деня.

— Но ти си магьосник — казах аз. — Мислех, че магьосниците предусещат кончината си.

Гамелан се засмя.

— Познавам само един жрец, който успешно предсказа смъртта си, и това беше старият ми учител. Но пък той всеки ден се кълнеше, че ние, малоумните му ученици, до вечерта ще сме го вкарали в гроба. И познай? Предсказанието му наистина се сбъдна — на деветдесет и две годишна възраст.

— Ти ще го надживееш, приятелю — казах аз. — И гледай да не ме разочароваш. Иначе ще се разправяш с мен.

Вместо да се засмее учтиво на опита ми за остроумие, той изведнъж стана сериозен и каза:

— Нощес сънувах пантерата.

— О?

— Не знам дали си струва да го споменавам изобщо — продължи жрецът. — Бяхме в каютата ми, аз и пантерата, и тя искаше да излезе. Беше превъзбудена, крачеше нервно, но когато отидох при вратата — винаги се сънувам зрящ, между другото, — не можах да вдигна резето. Извиках за помощ, но никой не ме чу.

— И после?

— Това беше — каза Гамелан. — После се събудих. А ти сънувала ли си я, Рейли? Пантерата?

— Напоследък нищо не сънувам — казах. — След онова видение за властелина и първата си среща с пантерата спя като заклана.

— А обикновено сънуваш ли? — попита той.

— Винаги. Дори да не помня съня си, когато се събудя, знам че съм сънувала.

Гамелан въздъхна и поклати глава.

— Това означава ли нещо? — попитах.

— Не знам, Рейли. Грейклок смяташе, че сънищата може да са истински. Че когато сънува, човек се пренася в друг свят. И че този свят е съвсем същият като нашия, с разлика само в един детайл — бил той дребен или значим. И точно този различен детайл се превръща в обект на съня ти.

— Проклетият Дженъс имаше теории за всичко, дяволите го взели — изръмжах аз. — Защо трябва всичко да е претеглено и

измерено до най-малката подробност? Защо сънищата ни да не са просто сънища и толкова?

— Може и да има нещо вярно в теорията му все пак — каза жрецьт. — Сетих се заради пантерата. Ти нали каза, че от време на време имаш чувството, че я виждаш край себе си?

— Само с крайчеца на окото си — казах аз. — И винаги в сенките. Може би си въобразявам.

— Да — каза Гамелан. — Най-вероятно е така.

През нощта се постарях да сънувам, доколкото е възможно такова нещо. Насочих мислите си към Зиа, докато образът ѝ не се вплътни до последната подробност. И когато усетих, че се унасям, вкопчих мислите си в този образ. Но трепнах и образът се изплъзна. Прогоних съня и опитах отново. Със същия резултат. Опитах се да задържа други образи, и приятни, и неприятни, но колкото и да се мъчех, те изчезваха веднага щом дрямката ме надвиеше. Накрая се разсъних окончателно. Цяла нощ се мятах и се въртях, ставаше ми ту горещо, ту студено.

И през цялото време ми се струваше, че чувам драскане на нокти. Нокти на голямо животно. Знаех, че е пантерата, че обикаля ли, обикаля.

Накрая станах и излязох на палубата. Нощта беше тиха, морето — спокойно. Слязох долу, отидох при каютата на Гамелан и опрях ухо на вратата. Отвътре долиташе четкането на големи ноктести лапи.

Опитах се да отворя вратата. Резето беше заяло. Дръпнах по-силно и този път успях да го издърпам. Открехнах предпазливо вратата. Жрецьт спеше спокойно.

Бръсна ме горещ въздух, отстъпих встрани и усетих как нещо изхвърча покрай мен. Нещото нямаше форма; всъщност не бих могла да се закълна, че в каютата имаше и друго същество освен спящия Гамелан. Знам само, че усетих козина да бръсва кожата ми и ноздрите ми се разшириха от силната миризма на голяма котка. Огледах се и не видях нищо. Хвърлих още един поглед на Гамелан, после затворих вратата и се върнах в каютата си. Легнах и заспах моментално.

Онази нощ сънувах. Сънувах черната пантера. Тя тичаше през вековна гора и ме носеше на гърба си.

МОРЕ НА ДЕМОНИ

Дните минаваха, вятърът духаше от запад и ни носеше, според картите поне, към родните води и Ориса.

Времето се задържа приятно, напрежението от дългата гонитба започна да отслабва и на корабите ни се възцари всеобщо доволство. Моите жени мързелуваха и мечтаеха на глас какво ще направят с дела си от щедрата конианска плата, а той щеше да възлиза на истинско богатство дори след като градският съвет на Ориса и жреците вземеха полагащия им се по закон налог. Двечки дойдоха при мен и попитаха най-небрежно дали някой сладкодумен като моя милост не би се явил пред градския съвет с молба да ни бъде опростен данъкът — направили сме били толкова много за Ориса, тъй че защо градът да не ни се отплати, като се откаже от полагащата му се, но иначе незаслужена част от нашето злато.

И на двете отговорих, че алчността не отива на един войник.

Едната, Памфилия, възрази разгорещено, че воюването за злато не прави Чола Ий и хората му по-малко бойци. Явно компанията на Гамелан ѝ се отразяваше зле — забравила беше да си държи езика зад зъбите. Казах ѝ да се яви при сержант Исмет и да си поиска някоя подходящо неприятна като за проявеното неподчинение задача по избор на знаменоската. Тайничко се зарадвах обаче, че жените ми още са в състояние да се ежат след усилените месеци и дългия списък на дадените жертви.

Другата, Гераса, дойде при мен със същата молба, но когато ѝ отговорих като на Памфилия, ме погледна продължително в очите, помоли за разрешение да говори свободно и ме попита наистина ли смятам, че ще остане в гвардията, след като се приберем.

По този въпрос не казах нищо, а я пратих да си ходи с думите, че законът си е закон и нито тя, нито аз имаме право да обсъждаме какво прави Ориса със златото си.

Ала странното ѝ изявление ми даде повод за размисъл. Самата аз май не се бях замисляла много-много за бъдещето. Винаги бях

смятала, че ще остана в гвардията, докато го позволява възрастта ми, после ще ми дадат медал, ще организират пиански банкет в моя чест и ще ме произведат в генералски чин — почетен, разбира се, щото нали съм жена, — а след това ще се оттегля в именията си. Или това, или — по-вероятно — ще загина в някое дребно погранично стълкновение. Не се бях замисляла за живота извън гвардията. Тя ми беше баща, майка, любовница и дом още от девическите ми години, наравно, а понякога и повече от всеки с името Антеро, Отара, Зиа и дори Трис, колкото и да ги обичах всичките.

Опитах се да прогоня тези мисли — не е добре за една гвардейка да се заплесва по бъдещето, защото докато стои на пост и мечтае за топли таверни и пищни любовници, някой с поглед вперен в днешния ден като нищо може да се промъкне зад гърба ѝ с кинжал в ръка. Но не се получи.

А и много добре знаех какво следва. Още не се бяхме справили с властелина. Щом се върнем в Ориса, първата ми задача беше да се явя с Гамелан пред магистратите и жреците, за да им изложа притесненията си.

Всичко това ми развали донякъде настроението, но аз се постарах да не го показвам. Заспивах трудно и се будех често. Ставаше ми ту горещо, ту студено. Знаех, че съм сънувала и че сънищата са били неприятни, но събудех ли се, не помнех нищо конкретно.

Един от тези кошмари ми спаси живота.

Събудих се рязко и седнах в хамака с надеждата да се разсъня, макар тялото ми да ме теглеше назад. Заинатих се, защото усещах, че ако не стана, не се разтъпча и не се разсъня, пак ще потъна в онзи кошмар, какъвто и да беше той. Смътно усещах, че скоро ще се зазори. През скърцането на корпуса и шума на морето долових тихо шумолене, сякаш някой се опитва да издърпа нечудо резето. После вратата се отвори, нечий силует се очерта в рамката ѝ, прекрачи прага и тръгна тихо към мен. Тъмната фигура вдигна ръка и дълъг двустър кинжал се спусна към мястото, където лежах.

Само че аз не бях там.

Преди пишман убиецът да е изгрухтял изненадано, изскочих от сенките, метнах захвърленото на пода одеяло като рибарска мрежа отгоре му, а после се завъртях и го изритах в корема.

Хвърлих се отгоре му. И двамата бяхме слепи в мрака, но моите мускули и юмруци имаха очи благодарение на безбройните часове тренировки и аз го ударих силно с ръба на дланта си в челото и забих главата му в дъските. С другата ръка го цапардосах по слепоочието и се спрях миг преди да нанеса смъртоносния трети удар от серията — този в оголеното гърло. Мъжът изгъркори от болка и се отпусна, а аз скочих и грабнах лампата. Отворих капачето ѝ, духнах върху тлеещото парченце прахан вътре да се разгори, въртнах клапата и маслото моментално подхрани пламъка. Замислих се дали да не вдигна тревога, но реших да не бързам. Нападателят се надигаше тромаво на ръце и колене. Грабнах собствения му кинжал, възседнах го и дръпнах назад главата му за косата.

Беше Стрикер.

Очите му се проясниха и се сведоха към острието, което притисках под брадичката му.

— Твоя ли беше идеята? Или на Чола Ий? — попитах.

Той стисна устни. Плъзнах острието по врата му и от плитката рана потече кръв.

— Чола Ий — казах аз, защото ако нападението беше плод на яростен пристъп или нещо такова, Стрикер моментално щеше да хвърли вината върху началника си. — Защо?

Стрикер продължи да стиска упорито устни и аз понечих да го резна отново.

— Ти ни водиш на смърт — побърза да каже той. — Нещо ни дебне, нещо лошо. Чола Ий рече, че мож' да го усети, а и аз го усещам понякога. И знам к'во е.

— Властелинът?

— Умница си ни ти.

— И какво ще спечелите от смъртта ми?

Стрикер пак стисна устни и аз пак го резнах.

— Говори — казах студено. — Или ще повикам Полило да почне да ти сече пръстите с любимата си брадва, докато не пропееш.

— И какво? — каза Стрикер. — Така или иначе ще ме убиеш.

— В момента това е сигурно. След минута или след час... може да ми хрумне друго. Е, какво ще спечелите от смъртта ми?

— Може ли да седна?

— Ще говориш както си. И ако излъжеш, пак ще ти пусна кръв.

— Чола Ий ми каза к'во ста'а. Имал видения. Се едно е жрец. Рече, че властелинът дошъл при него, макар че не видял лице или форма нек'ва, ма той тря'ва да е бил. Казал му, че преследването не е свършило и че нема начин да стигнем живи и здрави в Ориса, щот' ни бил спретнал заклинания да ни спрат, пък и ваш'те магистрати т'й или иначе нямало да ни платят дължимото. Казал, че онез', дет' са на негова страна, ше останат в историята, а другите, дет' му се опънат, щели да ги р'чкат демони до края на вечността.

— И ти... и Чола Ий е повярвал на властелина?

— Знам, че не изглежда мно'о умно — каза Стрикер. — Ма Чола Ий рече, че не'аме избор, щом велик магьосник кат' онзи иска така. Особено кога дава обещания и казва, че ше му тря'ат мъже, истински живи мъже, да му помогнат да си върне трона. Трона и повече. Щот' сега вече имал голяма сила, т'й каза Чола Ий. Оназ магия, дет' с Гамелан си говорехте за нея на ушенце преди време, кога си мислехте, че никой ви не чува. Чини ми се, че властелинът вече е нещо кат' бог — продължи Стрикер. — А хората не могат се мери с боговете. Най-добре е човек да си наляга парцалите и да въртне некая сделчица с тях. Да им служи добре и да припечели нещо от цялата работа.

Направи гримаса и продължи:

— И сам тря'аше да се сетя, кат' фърлих очите на смъртта, кога фърляхме с Чола Ий на неговия кораб, а после ти кацна на прага. Щот' такъв лош късмет не съм имал никогаж. Още кога за пръв път се счепкахме с властелина, тря'аше да разбера, че съм прокълнат. Щото не можах да свърша работата как тря'аше. Още преди вулканите да ни изплюят в тия проклети води.

— Това пък какво означава?

— Ше ти кажа. Може и сичко да ти кажа, па дано натежи на везните. Кога ти и оназ черната кучка се префърлихте на кораба на властелина, горе на предната мачта, помниш ли?

Спомних си го, и то съвсем ясно, ахнах и се дръпнах несъзнателно назад, по-далеч от Стрикер, докато не се озовах коленичила на метър от него. Двете с Исмет се бяхме покатерили до реята на предната мачта, когато помежду ни се заби стрела и одраска ръката на Исмет, но никоя от нас не видя стрелеца. Не бихме и могли, разбира се, защото го търсехме на палубата долу, а той бе стрелял от собствената ни галера.

— Помня — казах. Стрикер седна предпазливо. Прокара пръсти по раните от двете страни на врата си и примижа. — Значи онази стрела беше твоя?

— Да. Ма не уцелих. За малко да видя сметката на черната кучка, което пак щеше да е нещо.

— Чола Ий ли ти нареди?

— Никой нищо не ми е нареждал — каза Стрикер. — Чола Ий само рече, че генерал Джинах му намекнал, дет' ти си най-големият му враг и че кат' се върнем, той ще е важна клечка в градския съвет, и ако не му се налага да се разправя с тебе, платата ни щяла да се уреди побързо и по-щедро, и че сме можели сами да се оправиме с властелина.

— Глупаци, трижди проклетите глупаци!... Защо обаче чак сега опита отново?

— Щот' не съм пълен идиот, зат'ва. След като вълните ни изфърлиха през рифовете в непознати води, и аз кат' Чола Ий реших, че ще ни тря'ат сички налични мечове. Чола Ий рече, че ще се тревожим за Ориса, Джинах и другите простотии, когат' наближим бреговете й, ако изобщо ги наближим.

— И двамата сте адски тъпи копелета, това ще ти кажа. Наистина ли вярваш, че властелинът ще се съобрази с желанията ви? Виж какво стана със Сарзана. И той си мислеше, че може да хвърля заровете наравно с властелина. Никога не съм виждала... — Млъкнах, осъзнала, че на свой ред започвам да говоря като глупачка. Властелинът, неговият призрак или демон, или каквото беше там, не би се поколебал да хвърли заклинание за убеждение върху тези двама негодяи.

— Добре — започнах. — Ще се оправяме с проблемите по реда на възникването им. Първо ти, после адмиралът.

Още не бях решила какво да правя със Стрикер, едва бях започнала да обмислям този проблем. Но корабният капитан явно разчете грешно думите ми и сметна, че съдбата му е решена. Не бях забелязала кога е подвил крака под себе си, но явно го беше направил, защото се отгласна към мен, като посегна с една ръка към кинжала, а с другата — към очите ми.

И този път мускулите ми реагираха безпогрешно — озовах се по гръб на пода, острият зъб на кинжала стърчеше нагоре, другата ми ръка се стрелна към дръжката да подсили захвата и Стрикер се наниза на собствения си нож. Кръв се ливна по мен, той изпъшка, изпружи се

и умря. Измъкнах се изпод натежалото му тяло и скочих на крака; нахлузих туниката си и грабнах колана с оръжията. Изхвърчах през вратата, вдигнах тревога и докато гвардейките скачаха от хамаците си, хукнах по стълбата, изскочих на палубата под сипващата се зора и изтеглих меча от ножницата.

На двайсет — двайсет и пет метра от нас видях флагманския кораб на Чола Ий: носеше се право към нас, палубата му настръхнала от въоръжени мъже, подвижните мостчета — готови за абордаж. На носа стоеше самият Чола Ий в пълни бойни доспехи. Видя ме — очевидно все още жива — и изкрещя от гняв. Зад него напиреха още два кораба — единият на Кидай, на другия капитан не помнех името. Явно Чола Ий смяташе, че три кораба са достатъчни да ни избие. Или пък не беше успял да убеди другите капитани в ползата от подобен бунт.

Моите жени се заизсипваха на палубата, пристягаха в движение колани с оръжия и каишки на шлемове. Сред тях имаше и от хората на Стрикер, които зяпаха с недоумение ставащото. Чола Ий, като опитен изменник, очевидно знаеше, че успехът на всяка конспирация е обратнопропорционален на броя на посветените в нея. Ако бях загинала в каютата си, Стрикер щеше да има предостатъчно време да събуди хората си и да ги хвърли срещу гвардейките. Сега обаче...

— Убийте ги! — разкрещя се Чола Ий. — Избийте ги тия кучки! До последната! Те са в съюз с властелина!

Моряците ни попогледнаха, погледнаха и извадените мечове.

— Всеки, който вдигне ръка срещу нас, ще умре! — извиках в отговор. — Чола Ий е предателят! — добавих и веднага се сригах мислено, защото така само наливах масло в огъня на объркването. Смених тактиката: — Всички моряци, в трюма! Веднага! Иначе ще умрете! Не се замесвайте в това!

Някои тръгнаха към стълбите, други стояха шашардисани на място. Дубан явно знаеше нещо за заговора, защото измъкна кама от колана си. Преди да е направил каквото и да било друго обаче, Исмет го наръга и моряците се развикаха гневно.

Но аз нямах време за тях — корабите на Чола Ий бяха съвсем близо.

— Ще се пробват с абордаж — извиках. — Гераса! Целете се в кормчиите и Чола Ий! — Най-добрата ми стрелкиня, която бях

повишила в сержант въпреки протестите ѝ, ме зяпна невярващо, после зараздава на свой ред заповеди, отделението ѝ зае позиции покрай парапета и откри огън. Но бяхме закъснели. Видях как стрела прониза мъжа до Чола Ий, намръщих се, разочарована от ненавременния пропуск, корабът на Чола Ий ни удари, куките на подвижните абордажни мостици се забиха в перилата и двете галери — неговата и нашата — остъргаха корпуси. Друг кораб се приближи откъм десния борд да ни приклеци, но звъннаха прашки, камъни литнаха над делящите ни вълни, тримата мъже на кварталдека паднаха със строшени черепи и останалият без управление кораб се отдалечи по вълните.

Третият кораб се приближаваше откъм кърмата, но аз си имах други грижи в момента — хората на Чола Ий се изсипваха на палубата ни.

— Копие! — изрева Полило, четири жени се подредиха зад нея и формацията нападна. Моряците се развикаха уплашено и се опитаха да избягат от пощурялата ѝ брадва. Двама хукнаха към мен, решили да се възползват от численото си превъзходство, но аз отскочих встрани и тия глупаци едва не се събориха един друг на палубата. Парирах тромавия удар на първия, резнах го над лакътя и му прекъснах поне едно сухожилие. Мечът му издрънча на палубата и това ми даде време да понижа другарчето му, да изтегля меча си и да довърша ранения, преди да съм посрещнала следващия кандидат за слава.

— Размажете ги тия кучки! — крещеше Чола Ий. — Избийте ги! Най-напред проклетата им капитанка убийте!

Някакъв тип се изпречи пред мен, стиснал окървавена алебарда, парира удара ми, нападна, предугаждайки посоката, в която ще отскоча, после отново зае бойна стойка. Беше опитен боец. Гмурвах се ту наляво, ту надясно с надежда да го объркам, канех се да нападна, видях как очите му се разшириха и вместо това се хвърлих надясно върху дъските, претърколих се и едновременно с това се извърнах назад. Мечът на Сант се стовари сякаш на сантиметри от мен и от палубата се разхвърчаха трески.

Сант изкрещя уплашено и затегли заседналия в дъските меч, а аз скочих и ударих в движение. Мечът ми отсече по-голямата част от лицето му, Сант залитна към парапета и падна през борда, но алебардата на другия моряк се стрелна като нападаща змия и острият

шип от опакото ѝ поряза незащитените ми от доспехи ребра. Болка се стрелна към мозъка ми, но аз не ѝ обърнах внимание — уловила бях алебардата с лявата си ръка и бързо я дръпнах към себе си, като повлякох и моряка. Към себе си и към меча. Очите му се замъглиха, той се срина на палубата и аз го натиснах с ботуш да издърпам меча си.

Битката се вихреше по цялата палуба и не можех да преценя в чия полза се накланят везните. Имаше само един бърз начин да сложа край на това. Огледах се и видях Чола Ий през тълпата, мечът му се вдигаше и спускаше, напомадените шипове на косата му лъщяха под лъчите на ранното слънце. Запробивах си с меч път към него.

Но Полило стигна преди мен. Видях как Чола Ий посяга да я намушка с меча си, видях как Полило се извива назад под острието, а после замахва с брадвата си като с тояга. Ударът попадна в гърдите на Чола Ий и той залитна. Но по дрехите му не изби кръв, нито лицето му се изкриви в агония — беше с ризница под туниката. С Полило затанцуваха напред-назад. Явно всички усетиха, че този двубой ще реши изхода на битката, защото никой не хвърли копие или камък в гърба на противника, нито стреля с лък. Не знам как се стигна до толкова абсурдно нещо като дуел между моята легатка и онази фурнаджийска лопата Чола Ий на борда на клатушкация се пиратски кораб, но се стигна, и толкова. Поне за момент.

Мечът на Чола Ий беше огромен, двуръчен и със съвършен баланс и той го използваше както по предназначение, така и с една ръка, тъчеше мрежа от стомана между себе си и танцуващата брадва на Полило, която напираше целеустремено и го изтласкваше все по-назад към парапета.

Полило съзря възможност за пробив и замахна силно. Някой — може да съм била и аз — изпъшка, когато ударът ѝ се отклони от целта и Полило се откри лошо. Чола Ий удари, но напук на всички закони на физиката Полило съумя да овладее инерцията на тежката брадва, промени посоката на удара и парира меча, а сблъсъкът запрати Чола Ий встрани. Пиратският адмирал заходи кръгово за нова атака, Полило блокира, а после въпреки късия замах след блока удари с цялата си сила — сила, каквато аз не бих постигнала и при максимален замах — и острието на брадвата ѝ се заби в хълбока на Чола Ий въпреки ризницата. Кръв и вътрешности плиснаха по палубата.

Чола Ий нададе вой и се строполи, лицето му бе потъмняло от предсмъртна ярост.

Дойдох на себе си и замагнах към най-близкия моряк, но той вече беше хвърлил меча си и празните му ръце се вдигаха нагоре за милост, други правеха същото, оръжия дрънчаха по дъските и все повече мъже викаха, че се предават. Ала моят гняв не беше утихнал и бликна наново, когато преброих три, не, четири от малкото останали ми гвардейки да лежат мъртви на палубата. Сигурно щях да наредя да избият всички до крак, ако погледът ми не беше попаднал на Гамелан, който стоеше на кварталдека с Памфилия и другата си придружителка — двете изпълняваха стриктно нарежданията да го бранят с цената на живота си.

— Спрете! — извика той. — Той идва! Идва! *Виждам го!*

Имах само секунда да осъзная какво значат думите на Гамелан, да се взра в очите му — ясни, вперени в мен, в света, а не втречени във вътрешния мрак като преди.

А после морето изригна и властелинът нападна.

Всъщност така и не го видяхме в забързаните мигове на онзи трескав кошмар, защото атаката му не беше изтъкана от магия в чистия ѝ вид, а от морски демони и създания на тъмните океански дълбини.

Водата почерня, сякаш тонове мастило се изляха в нея, пипала пробиха повърхността, протегнаха се и сграбчиха първо един нещастник, после втори от кораба до нас и ги повлякоха надолу към огромните очи без клепачи, гигантският папагалски клюн се раззина, захлопна се с трясък и писъците на моряците секнаха. И друго същество изплува от дълбините — люспест саламандър три пъти по-голям от човешки ръст, люспите му бяха черни на червени ивици и бълваше пламък при всяко отваряне на пастта си. Създанието пропълзя тромаво по галерата на Кидай, моряците се опитаха да пробият с копия дебелата му кожа и запищяха, пламнали като живи факли.

Видях и други чудовища във водата, някои демони като Елам, макар и по-дребни от него; катереха се по корабите, размахваха нокти като мечове или просто сграбчваха изпречилия им се нещастник и го разкъсваха със зъби. Нещо с пипала, по-големи и от пипалата на кракена отпреди малко, разреже повърхността, обви една галера в прегръдката си и потъна, като остави след себе си само огромен водовъртеж, повлякъл шепа отломки.

В онзи миг всички, струва ми се, полудяхме, видели неща, които никой човек не бива да вижда, изправени пред смърт, каквато не може да роди и най-мрачното въображение. Някои се вкамениха от потрес и умряха от ужас. Други се съпротивляваха храбро и също загинаха.

Битката не беше съвсем едностранчива — огненият саламандър отвори уста и Кидай метна копие в нея едновременно с изригналия пламък, който го изпържи като моряците преди това. Саламандърът изрева в агония и се замята в предсмъртни конвулсии, смаза неколцина и прекърши мачтите на галерата, преди да се свлече в черните води. Галерата се килна и започна да потъва.

Демон се изкатери по борда на нашата галера и се срещна с брадвата на Полило, която отнесе горната половина на главата му. Но чудовището не умря, а прекоси слепешката палубата и падна в морето през другия борд.

Друго чудовище изплува от морските дълбини. На дължина достигаше шест-седем метра, приличаше на исполинска лигава зелена змия, само дето нямаше нито очи, нито ноздри, а устата му беше кръгла като фуния и обточена със зъби. Стрелна се към мен и аз отскочих настрана, погледът ми попадна на алебардата, чийто собственик бях убила, захвърлих меча си и я грабнах. Когато звярът ме нападна отново, замахнах с цялата си сила и го приковах към дъските на палубата.

Чудовищна морска змия се издигаше над носа на галерата, зъби лъщяха под увенчаната с рог муцуна. Спусна се и грабна една от моите жени, а после изсъска оглушително, когато стрели надупчиха главата ѝ като игленик... и изведнъж се отърсих от лудостта.

Магия беше призовала тази чудовищна глутница и само магия можеше да я изтика обратно. Затърсих трескаво думи, заклинание някакво; разбрах, че няма да ми стигне времето, и хукнах към Гамелан... в същия миг друг демон изригна от морето и скочи на кварталдека. Приличаше на нещо като воден лемур, само дето плътта му сивееше на ивици като разлагащо се месо и вместо ръце имаше дълги сърпове. Замахна към Гамелан, но старият жрец го видя и се дръпна от пътя му, посегна към дълъг харпун от оръжейната поставка на кварталдека... и в същия миг демонът атакува отново. Памфилия скочи помежду им и сърпът я посече през кръста, докато тя забиваше меча си дълбоко в гърдите на демона.

Хукнах по стълбата към кварталдека, но Гамелан вдигна ръце.

— Не, Рейли — каза спокойно, сякаш седяхме в малката му каюта и обсъждахме теорията на магията. — Не се приближавай.

Знаех, че трябва да се подчиня, и останах на място.

Гамелан ми хвърли усмивка, приятелска, топла усмивка, която приласкаваше и се сбогуваше едновременно, а после погледът му се плъзна отвъд мен, към черното море.

Той бръкна в пазвата на робата си и извади черната кутия със сърцето на властелина. Вдигна я с две ръце над главата си и заговори — много тихо, но гласът му прогърмя над океана по-силно и от разбеснял се тайфун:

*— Сила сила изпива.
Черно черно изтрива.
Тъмнината се свършва,
огънят я довършва.
Ето, всичко това е.
Ето, краят това е.
Сила сила изпива.*

Ръцете му затанцуваха странен танц, описаха серия от кръгове или символи на непознат език може би, докато словата на заклинанието се редяха. От нищото изригна рев на болка и звук, който не знам как иначе да опиша, освен като оглушителен пукот, като разпукващо се ледено поле.

Трудно ми е да облека в думи онова, което последва, но приличаше на пелена от мъгла, разцепена от внезапен вятър. Разцепи се на сиви пипала, които се протегнаха от Гамелан, плъзнаха по палубата, оттам по морето, свръщаха към демоните и когато ги достигнеха, демоните пищяха от болка и умираха или потъваха в морето. Надигна се звук като от страшна буря, като от бесни ветрища, макар платната да висяха неподвижно.

Чух триумфален вик да разтърсва небесата и си помислих, че разпознавам гласа на Гамелан; после всичко утихна.

Морето беше спокойно като езеро в слънчев ден.

Всички чудовища на властелина бяха изчезнали.

Ала кръвта още аленееше по палубата, трупове още лежах по дъските, а после и ранените подеха мрачната си песен от викове и предсмъртен плач.

Гамелан стоеше неподвижен, с празни ръце. Хукнах към него и видях как тялото му се отпуска, сякаш костите му внезапно са омекнали. Подхванах го, преди да е тупнал на палубата. Очите му бяха ясни, виждаха, но гледаха някъде отвъд мен.

Той ми се усмихна пак.

А после умря.

Усетих го как си отиде, усетих празнота в света, празнота, която преди беше жива, беше топла, беше добра.

Положих го нежно на дъските, изправих се и заплаках.

Гамелан си беше отишъл и в саможертвата си беше отнесъл единствения ни талисман, сърцето на властелина.

Ала сега не долавях никакъв признак за присъствието на втория брат.

Той едва не ни беше унищожил чрез предателство и силата на магията си. От седемте ни кораба само два бяха оцелели — нашият и флагманският на Чола Йй. Останалите бяха потопени.

Превързахме ранените и изпратихме мъртвите на последното им пътешествие.

А те бяха много — почти толкова, колкото бяхме загубили в битката срещу Сарзана. Памфилия. Клижес. Дацис. Други. Много моряци. От някои бяха останали тела, които да изпратим с траурна церемония, от други — само парче от дреха, шишенце парфюм, любимо оръжие, от Дацис — любимата ѝ кожена чаша за вино, — неща, които да използваме символично, за да спасим духовете им от безутешно скитане за вечни времена.

Огледахме жалките останки от флотата си и изпънахме отново платна. На изток.

След два дни видяхме на хоризонта орисиански кораб.

ТРЕТА КНИГА
ОРИСА

СЛАВА НА ГЕРОИТЕ

Колкото повече се приближаваше корабът, толкова по-сигурни бяхме, че не е светлинна заблуда, нито творение на уморените ни от битки умове.

— От Ориса е! — ревна Полило и ме млатна по гърба.

Едни се развикаха радостно, други заплакаха; но всички млъкнахме, когато моряците от приближаващия кораб ни поздравиха на нашия си език. Ех, с каква радост поглъщахме всеки сантиметър от този кораб, от познатата му форма до дървения материал, от който беше направен — материал, отсечен от уханните гори край нашия град. А и мъжете, които ни поздравяваха с мелодичната, лееща се реч на любимата река, изглеждаха също толкова познати. Знаехме улицата на тъкачите, където си бяха купили дрехите — безброй пъти се бяхме оплаквали от силната миризма на боята, която придаваше на платовете слънчевите им орисиански цветове. Формата на брадите им, на ботушите и сандалите, дори на пръстените и ланците, които носеха — дори начинът, по който ги носеха, — всичко това пееше за дома.

Радостта ни стана още по-голяма, когато капитанът ни поздрави и разбрахме колко неточни са били картите ни — вместо на много седмици разстояние от Ориса бяхме само на няколко дни път до там. Огромна тежест се смъкна от плещите ни. Сега вече всичките си тревоги, всичките си тегоби и изпитания щяхме да споделим със своите съотечественици. А ако властелинът отново ни отправеше заканите си, насреща му щяха да се изправят не шепа кораби, а десетки хиляди орисианци. Битката вече нямаше да е само наша. На помощ щяха да се притекат приятелите ни, любимите ни, семействата ни.

Прехвърлихме се на орисианския кораб. Стъпките ми пружинираха по палубата му, умората от битката се свлече от раменете ми като леко наметало в лятна вечер. За ранените бяха положени нежни грижи; за мъртвите се казаха познати молитви, които да улеснят прехода им и да облекчат скръбта на нас, живите. Корабът беше пълен,

но пък ние бяхме останали само двайсет, така че лесно ни намериха място. А после, без повече помайване, опънахме платна към дома. Двете ни галери, по-малки и по-леки от орисианския търговски кораб, бяха взети на буксир — така беше по-лесно, отколкото да прехвърляме скъпоценния им товар. Макар че в онзи момент никой от нас не даваше и пукната пара за златото. Цената му се беше оказала неприемливо висока.

Делях една каюта с Полило и едва се бяхме настанили, когато капитанът на кораба, казваше се Вазано, дойде да се увери, че всичко е наред.

— Толкова много се забавихте, капитан Антеро — каза той, — та решихме, че всички сте загинали. — Наля ни по чаша червено орисианско вино, което не бяхме вкусували близо две години. Вкусът ми беше до болка познат, толкова, че усетих в устата си напеченото от слънцето грозде.

— Неведнъж бяхме на косъм да потвърдим подозренията ви — отвърнах.

— А най-лошата битка — каза Полило — беше точно преди да се появите вие. Нападнаха ни морски чудовища, демони и само боговете знаят какво още.

— Сериозно? — каза капитанът. — Непременно трябва да ми разкажете за приключенията си, след като си починете.

— Ще трябва да отделиш доста време и още повече бутилки от това вино — изсумтя Полило. — Бая има за разказване. Че то ние на практика обиколихме половината свят. И видяхме неща, от които да ти се смръзне кръвчицата.

Вазано стана да си ходи.

— Нямам търпение да чуя историята ви — каза той, — стига задълженията ми да го позволят. Аз съм от капитаните, които предпочитат сами да държат руля, така че не разполагам с много свободно време.

А после се прозя и каза:

— Простете. Това пътуване се отразява зле на съня ми. Имаме много проблеми, докато наместим товара както трябва. — Извини се и излезе.

— Този тип има кръв на риба — отбеляза Полило. — И въображение на охлюв.

Въздъгнах.

— Явно е от онази нова порода, от която брат ми се оплаква непрекъснато — казах. — Откакто Далечното царство отвори вратите си за нас, има недостиг на квалифицирани мореплаватели. Този поне изглежда достатъчно компетентен, слава на боговете. Амалрик може цял ден да ти разказва за некадърниците, които е бил принуден да наеме на работа.

— Е, поне ни остави виното — каза Полило и напълни отново чашите ни.

После вдигна своята за тост.

— Добре дошла у дома.

Отвърнах ѝ със същото:

— Добре дошла и на теб.

В пристанището на Ориса ни чакаше посрещане като за герои. Имаше музика и танци по улиците; речи от магистратите и пищни фойерверки от жреците. Войници, накипрени в най-ослепителните си униформи, се изнизаха в парад пред нас, предвождани от генерал Джинах — да, от същия онзи проклет Джинах — и, о, чудо на чудесата, той дръпна прочувствена реч какви велики и благородни бойци сме били ние, и особено аз! Докато се пулех, осмисляйки този циничен обрат на съдбата, благодарение на който най-големият ми смъртен враг ме обсипва с похвали, Джинах завърши речта си и военният оркестър изсвири туш в наша чест. А после Джинах и войниците изчезнаха толкова бързо, колкото се бяха появили. Скоро започна да се топи и тълпата — сънародниците ни се разотиваха, за да се върнат към ежедневните си задачи.

Цялата история около посрещането ми се стори някак куха и формална. Явно за повечето орисианци войната отдавна беше свършила и ние се явявахме странична недовършена история без особено значение. Можех да си представя какво щеше да се говори по кръчмите. След някоя и друга седмица: „Капитан Антеро, нали? А, да. Вие бяхте от Маранонската гвардия май? Момичетата на Джинах. И бяхте извършили нещо благородно и себеотрицателно? Да пукна, ако мога да се сетя какво точно беше. Бих ви черпил по едно, но в момента съм малко позакъсал. Наминете някой друг път, добри ми капитане, и

ще ви почерпя, както си му е редът“. Не се ядосах, нито изпаднах в самосъжаление, само свих мислено рамене и го вписах по сметката на отношението, което войниците търпят от векове. Ние, войниците, сме надеждата на родината, когато забият бойните барабани, но възцари ли се отново мир, всеки бърза да ни обърне гръб. А и вълнението ми от завръщането засенчваше всичко останало.

Застанах пред строените гвардейки и предадох протоколно командването на сержант Исмет, защото и аз като другарките си нямах търпение да загърбя дрънченето на брони и да се прибера в родния дом. Но след като Исмет освободи с цяло гърло личния състав и гвардейките тракнаха с токове и се разпръснаха към чакащото ги множество, я повиках при себе си.

— Сержант — казах, — доколкото знам, ти нямаш семейство.

— Имам гвардията, капитане. Какво друго ѝ трябва на една жена?

И отново ме порази онази странна мисъл — възможно ли беше Исмет наистина да е въплъщение на Маранония? Подбрах внимателно думите си.

— Просто си помислих, че в казармата ще е твърде самотно сега, когато всички са в градски отпуск. Искаш ли да ми погостуваш? Място има колкото искаш, а семейството ми обича да посреща гости.

Исмет сякаш се смути и си дадох сметка, че ѝ е трудно да намери подходящите думи за ситуация, която не е пряко или косвено свързана с войниклъка и воюването.

— Извинете, капитане, но аз всъщност не съм сигурна какво е това самотата. Истината е, че чакам с нетърпение да поостана сама в казармите. Така ще мога да си почина, да си спомня коя съм, да събера отново силите си. А ако ми се доще да си поговоря с някого, кръчми в града колкото щещ. Отегча ли се пък от шумотевницата, винаги мога да се прибера в казармите и да послушам тишината, макар че там вечно дрънчат оръжия и постовите дърдорят. Май няма да знам какво да правя без всичко това около мен. Вижте, гвардията наистина е моето семейство. На другите жени това може и да не им стига. Но при мен не е така. Може би... може би заради мястото, откъдето идвам — каза тя и стисна решително устни, а аз си дадох сметка, че за пръв и последен път съм чула Исмет да признава, че е имала минало отпреди гвардията.

Зачудих се какво да кажа, така че да сложа край на този притеснителен и за двете ни разговор. Преди да съм намерила подходящите думи, Исмет каза:

— Благодаря за поканата, капитане. Но не ти трябва дърта сержантка да ти се мотае в краката, когато си имаш по-важни неща за вършени. По-нататък може да се видим на чашка и да си поприказваме за кампанията. Имам какво да споделя с теб, няколко идеи къде се объркаха нещата например, и какво трябва да направим, преди пак да са ни изпратили някъде.

Ето такава беше Исмет. Отвърнах, че непременно държа да си поприказваме, тя отдаде чест и си тръгна.

Полило и другите гвардейки се отвяха нанякъде с роднини и приятели, свободни да се насладят на заслужената почивка. Плъзнах поглед по оредяващата тълпа за моите хора и сърцето ми се сви, когато не открих Амалрик в множеството. Топка от самосъжаление и разочарование затъкна гърлото ми. А после видях Порцемус и другите си братя да се приближават към мен със съпругите си. Стегнах се да посрещна обичайната им неприязън и се повлякох към тях.

Представете си изненадата ми, когато Порцемус се хвърли на врата ми и извика:

— Слава на боговете, че се върна, Рейли! — И после взе, че ме целуна. Беше се разчувствал до сълзи.

А после другите ме наобиколиха, повтаряха колко се гордеят с мен и така нататък — при това съвсем искрено. Братята ми ме прегръщаха и ме тупаха по гърба, съпругите им хлипаха и казваха, че не познават по-храбра жена от мен. Тогава и аз взех, че се разчувствах, разревах се и се разополивих тотално.

— Къде е Амалрик? — успях да попитам най-накрая.

— Ще си умре от яд, че те е изпуснал — каза Порцемус. — Оумъри също. Двамата потеглиха за Далечното царство преди няма и два дни. Трябва веднага да им пратим съобщение. Той се тревожеше също като нас.

Важно беше да се видя с Амалрик, и то не само по лични причини. Нещо трябваше да се направи във връзка с властелина, и то незабавно! След смъртта на Гамелан задачата ми да убедя орисианските управници се усложняваше. А после мярнах позната фигура да се отдалечава с отскоклива походка по улицата. Беше

Маларен, един от най-добрите приятели на Амалрик, а и мой също. Беше заел мястото на баща си в градския съвет малко преди да потеглим за Ликантия.

Извиних се на роднините си, измъкнах се от лепкавата им прегръдка и хукнах след него. Настигнах го, преди да свърне зад ъгъла.

— Маларен! — извиках. — Почакай, моля те!

Той ме видя и спря. Усмивка раздвижи красивото му лице.

— Скъпата ми капитан Антеро — каза той. — Колко се радвам да ви видя жива и здрава след цялото това време. — Протегна ръка да ме поздрави.

Засмях се, бутнах ръката му и го прегърнах. Той сякаш се стресна, но тогава не обърнах внимание.

— Зарежи официалностите, Маларен — казах. — Когато се видяхме за последен път, аз бях сестрата, която никога не си имал, и крояхме планове как да се отървем от Порцемус и ти да заемеш мястото му в семейството, не помниш ли? Е, тогава и двамата бяхме пияни, но ти се изразяваше доста свързано за човек, който лежи на пода на кръчмата.

Маларен се засмя притеснено и отвърна сковано на прегръдката ми.

— Да, въ... Рейли, скъпа — каза той. — Знаеш, че те обичам повече от всички други.

— А ти как я караш, стар флиртаджийо? — попитах. — Жена ти още ли не те е разкрила?

Още едно нервно кискане.

— Е, нали ни знаеш, Рейли. Може и да се караме от време на време, но накрая всичко си прощаваме.

— Да бе. Тебе просто те бива да измисляш оправдания, иначе жена ти отдавна да те е кастрирала с кухненския нож.

Още кискане.

— Колко колоритно се изразяваш — каза той и след кратка пауза добави: — Е, сега вече си тук и трябва задължително да ни дойдеш на гости.

— Да не си си загубил и ума заедно с чувството за хумор? — възкликнах. — Знаеш, че жена ти ме мрази и в червата. Убедена е, че тайничко си падам по теб.

— Да, така е — измърмори той. — Така си е.

И пак ме прегърна сковано.

— Извини ме, Рейли, но наистина трябва да тръгвам. Имаме съвещание в градския съвет, знаеш как е.

Спрях го, преди да е хукнал.

— Слушай — казах. — И по друга причина исках да говоря с теб, освен че ми липсваше красивото ти лице. Много важна причина.

Стисках го за ръкава на ризата, а той се опитваше да издърпа тактично ръката си.

— Наистина, скъпа. Трябва да вървя.

Бях уморена, объркана и изнервена. Ядосах се; идеше ми да се развикам, че съдбата на Ориса е заложена на карта. Но видях, че роднините ми ни приближават, и изведнъж се почувствах като истерична глупачка.

— Моля те, Маларен! — казах. — Умолявам те, в името на старото ни приятелство. Намери време да се видим. Много е важно, уверявам те.

— Добре — каза с въздишка той. — Утре следобед ще пратя носилка.

След което си тръгна, Порцемус и другите ме настигнаха и ме заляха с нова доза задущаваща семейна любов.

Маларен не изпрати обещаната носилка нито на следващия ден, нито на по-следващия, нито на третия. Пратих му няколко съобщения, всяко по-умолително от предишното. На бележките ми той отговаряше с кухи извинения, все едно всячески се опитва да избегне срещата с мен. В същото време семейството ми ме глезеше, сякаш бях любимото им дете. Настаниха се във вилата на Амалрик и запълваха времето ми с разнообразни празненства и увеселения. Заредиха се обеда и вечери в моя чест. И още по-странно, пред мен се изреждаше истинско шествие от привлекателни млади жени. С изключение на Амалрик, братята ми винаги се бяха отнасяли с погнуса към сексуалните ми предпочитания, а съпругите им — още повече. Но в духа на новоизбликналата им обич към мен всичко това изглеждаше забравено. Натрупаната умора неутрализираше изкушението, но аз правех опити да се държа подобаващо, не на последно място от признателност, че семейството ми най-после ме е приело такава, каквато съм, след дългите години на

отхвърляне. Не вкарах в леглото си нито една от жените — нямах желание за това, особено след като разбрах, че Трис се е омъжила за някакъв тип и има бебе от него.

Сега си давам сметка, че съм била емоционален вулкан на косъм от избухването. Усетех ли, че приближавам ръба, се отдръпвах, защото се боях, че няма да мога да контролирам взрива. В дъното на всичко това беше Гамелан.

Не само защото беше жертвал живота си за мен — сякаш това не беше достатъчно. Беше най-великата проява на храброст, която бях виждала. Стар жрец, сляп и лишен от уменията си — колко ли дълбоко е трябвало да загребе в сърцето си, за да намери необходимата сила? Виждала бях някои от сенчестите светове на магията — ако бяха това. Само че аз бях бръсвала само повърхността им, като да прокараш ръка по водата на студено тъмно море. Гамелан трябва да беше стигнал до дъното и дори отвъд, за да извлече сила, с която да надвие властелина. Нощ подир нощ преживявах смъртта му и собственото си недостойно спасение, денем мислех за това във всеки спокоен момент. С изключение на майка си, никого не бях оплаквала така мъчително, дори Отара — а ако трябва да съм честна, дори собствения си баща.

Пробвах да се напия до вцепенение, но всеки път, когато приближах границата на трезвостта, ме обземаше колебание и оставях чашата. Страхувах се, че ще изгубя контрол, макар да не знаех откъде идва този страх. На моменти имах усещането, че някой ме наблюдава — не роднините ми, макар те да се въртяха постоянно около мен в стремежа си да ми угодят, — а нощем ме тормозеше неприятното усещане, че някой или нещо търси слабите ми места. Не казах на семейството си за властелина и за заплахата, която все още представляваше той; колкото и мило да се държаха братята ми напоследък, те бяха хора слаби, а и след трагедията с Халаб изпадаха в паника само при мисълта за магия.

А и гвардейките ми липсваха до болка, моите гвардейки, които близо две години бяха единственото ми семейство. Уви, всички те бяха в отпуск и дори не знаех къде да ги търся. Една нощ се измъкнах да обиколя любимите ни кръчми. Макар да беше рано, градът тънеше в тишина и само тук-там светеха лампи. Както знаеш, писарю, нашият град е шумен и с богат нощен живот. Онази вечер обаче ги нямаше дори вездесъщите плъхове и гущери, които иначе не пропускат

възможност да се поровят в купчините боклук. Единственото оживено място, изглежда, беше дворецът на жреците. Ореол от магическа светлина обгръщаше древната сграда, много от прозорците на първия етаж светеха, а във въздуха се усещаше особеното пощипване на магия в действие. Това трябва да е причината, помислих си. Явно имаше някакъв религиозен празник, за който бях забравила. Това обясняваше защо градът е така притихнал.

И все пак дори в такива дни имаше отворени кръчми. От булеварда на пекарите минах направо към една таверна, където обслужването на жадните клиенти беше по-важно от всякакви богове. Само че уличката зави не където трябва и внезапно се озовах обратно на булеварда. Огледах се и видях познати до болка ориентири. Ето я сградата на пекарската гилдия, а срещу нея е складът, където мелничарите доставяха брашното за пещите на десетките хлебарници, дали името на булеварда. Тръгнах за втори път по пресечката и тя пак ме отведе до мястото, от което бях тръгнала. Ядосах се, после свих рамене. Амалрик често казваше, че след дълго отсъствие от дома паметта е склонна да те подлъгва. Щом е така, реших, значи ще тръгна по дългия път.

Поех по булеварда, завих по Кацарска, където живеяха и работеха градските бъчвари, после се отклоних при любимото магазинче на Амалрик за мореплавателски принадлежности. Три дюкяна по-надолу видях таверната — точно там, където трябваше да бъде. Само че и тя като всичко останало тази вечер беше тиха и тъмна. До вратата ѝ имаше табло, където редовните клиенти оставяха съобщения на отсъстващи приятели. Имаше няколко забодени наскоро бележки, приближих се да ги погледна и видях, че всичките са от мои гвардейки, които се търсеха една друга. Сред тях имаше и един познат разкривен почерк.

Бележката гласеше: „Отивам да видя мама. По пълнолуние се връщам. Капитан Антеро ще черпи всички, които решат да наминат... С любов и влажни целувки... Полило“.

Ухилих се, разбрала, че бележката е предназначена най-вече за моите очи — и за моята кесия. Упоменатата дата не беше далеч. Нямах търпение да се видя отново с Полило. Настроението ми се подобри и тръгнах назад към вилата на Амалрик.

Доброто ми настроение, уви, не изтрая и до заранта. Събудих се умърлушена, с усещането, че времето ми изтича. Изкарах коня си и го пришпорих грубо към къщата на Маларен. Колкото повече приближавах целта си, толкова по-силна ставаше решимостта ми да се разбера с него веднъж завинаги. Пристигнах без предупреждение и похлопах на вратата. Отвори ми слуга и се опита да ме отпрати, защото господарят му не бил вкъщи, но аз го избутах от пътя си и се развиках на Маларен да излезе. Накрая той се появи, примигваше сащисано. Не си направих труда да слушам глупавите му извинения, а го вкарах в една стая, бутнах го да седне на един стол и излях в скороговорка всичко, което ми беше на сърцето. Отне доста време. Когато приключих, той ме гледаше, все едно съм луда за връзване.

— И искаш да повтора всичко това пред магистратите? — попита. — Да им кажа, че въпреки всички доказателства за противното единият властелин е оцелял? И че това го знам от жена, която никога не е проявявала магьосническа дарба, но сега твърди, че изведнъж е станала велик жрец? — Въздъхна и поклати глава. — Не мога да го позволя, скъпа ми приятелко. Това ще съсипе репутацията ти.

— Майната ѝ на репутацията ми — избухнах. — Клела съм се да умра за Ориса, ако е нужно. Защо да ме е страх от някакво си унижение сега, когато градът ми е изправен пред най-голямата заплаха в историята си? Искам официално изслушване, по дяволите! Настоявам да бъда изслушана пред магистратите и съвета на жреците! Мое право и задължение като командир на Маранонската гвардия е да докладвам за мисията. По тяхна заповед потеглихме в края на краищата. И в изпълнение на техните заповеди само двайсет от нас се завърнаха.

Той най-накрая отстъпи.

— Добре. Ще се опитам да уредя нещо.

Избухнах отново.

— Ще се опиташ, да, и с това ще си останеш! Не разбираш ли? Властелинът е по-могъщ отвсякога. Ако Амалрик и Гамелан бяха тук, веднага щяхте да наскочите, всичките!

— Да, да — каза той. — Успокой се, скъпа Рейли. Ще се заема веднага, обещавам ти.

Минаха още няколко дни. После най-сетне получих бележка от Маларен. Магистратите и жреците се били съгласили да ме изслушат.

Но преди това искали да им представя писмен доклад, за да се запознаят с подробностите. Забелязала съм, че фразата „но преди това“ е любимият израз на писарушките и тесногръдите чиновници. Само бирниците не я използват. Така или иначе, седнах и с дни се трудих над поискания доклад, писах, задрасквах, редактирах и преписвах, докато накрая реших, че съм изложила ясно и убедително аргументите си. Изпратих готовия доклад и за моя изненада от съвета веднага определиха дата за изслушването — в първия ден на пълнолунието, тоест след седмица. През цялото това време роднините ми не казаха и дума по този въпрос. Когато предупредих Порцемус, че ситуацията може да се усложни, той сви рамене и отвърна; „Както сметнеш за най-добре, Рейли“. Отношението му беше толкова позитивно, че започвах да се плаша.

Денят най-после дойде и аз се подготвих грижливо. Взех си дълга гореща вана. Изрязах си ноктите, накарах една сръчна слугиня да ми подстриже косата, втрих масло в портупея си, излъсках всички метални части от облеклото си и дадох меча си на един точилар да го наточи както трябва. Когато приключих, всичко по мен грееше, от снежнобялата униформена туника до лъснатите ботуши. Дори голите ми ръце и крака грееха със златистия тен на морско-слънчеви целувки.

На излизане от вилата се поколебах — чудех се дали да не отскоча до светилището на мама за късмет. Още щом минах през портата, разбрах, че нещо не е наред. Преди градината тънеше в уютен хаос от дървета и цветя, а сега беше образец на студено съвършенство. Всички камъни бяха варосани, тревата — окосена почти до корен, дърветата — подредени в толкова прави редици, че ако застанеш зад първото, няма да видиш останалите, а храстите и растенията бяха подредени с точния рисунък на градинар-математик. Докато стоях изумена и се чудех да не би Амалрик да е полудял дотам, че да изгони стария ни градинар, който работеше за нас още откакто бяхме деца, забелязах и нещо друго — липсата на всякакъв мирис. Времето беше топло, но нямаше и помен от уханието на розите, на сандаловото дърво и на другите цветя. А и птиците явно се бяха дянали някъде — преди цяло ято огласяше градината, а сега само едно самотно птиче чирикаше сред клоните. Дори насекомите бяха замлъкнали. Тръгнах бързо напред и свърнах по пътеката към параклиса. Там ме чакаше още по-неприятна изненада. Простичкият камък беше изчезнал, както

и трендафилът до него, нямаше го и очарователния пеещ фонтан. На тяхно място се кипреше голяма статуя на майка ми. Приликата беше изключителна, а мама беше красива жена, така че не бих могла да нарека статуята грозна. Но излъчваше такава доза благородно мъченичество, че майка ми би я намразила от пръв поглед, би се засрамила от нея.

Развиках се и когато Порцемус пристигна в свински тръс, се разкрещях още повече.

— Какво сте направили, по дяволите?

— Защо, какво има, Рейли? — попита стреснато той.

— Маминото светилище го няма, какво — троснах се. — Сложили сте това огромно грозно нещо на неговото място.

Порцемус вдигна поглед към статуята и я зяпна тъпо, сякаш я виждаше за пръв път.

— Амалрик знае ли? — попитах.

Порцемус дойде на себе си и се усмихна.

— Разбира се, че знае. Нали живее тук в края на краищата.

— Не мога да повярвам, че е позволил това — казах аз. — Бас държа, че сте го направили в негово отсъствие.

— Ами да, така беше — каза Порцемус, някак странно облекчен. — Искяхме да го изненадаме. Много му хареса, между другото. Жалко, че на теб не ти харесва.

Не исках да чуя и дума повече, така че се обърнах и тръгнах към изхода на градината, като ругаех под нос. Поръчала бях да ми приготвят същия кон, който бях изтормозила, и очаквах, че ще се дръпне с недоволно пръхтене, когато нахлух в конюшната да го поема от конярчето. Вместо това той пое спокойно гневната ми тежест и това ме ядоса още повече. Идеше ми да го сритам в галоп, но сметнах, че ще е глупаво да изливам яда си върху бедното животно, затова само го плеснах леко с юздата по хълбока. Скоро вилата остана зад гърба ми. Помъчих се да се успокоя — предстояха ми по-важни неща. Можех само да се надявам, че денят няма да свърши така, както бе започнал.

След час ме въведоха в голямата зала на градския съвет и заставах мирно, докато изчаквах градските първенци да заемат един по един местата си. Освен мен и тях залата беше празна — изслушването беше при затворени врата. Бяха седмина — петимата членове на съвета на магистратите плюс двама младолики представители на жреческия

съвет. Тях не ги познавах. Познавах всички магистрати обаче — и най-вече Маларен, който ми хвърли дружелюбна усмивка, докато заемаше мястото си.

А после сърцето ми се сви, когато видях една влудяващо позната фигура да заема стола с най-високата облегалка в средата на масата. Джинах! Как е възможно този кучи син да се е издигнал толкова много? Уви, нищо не можех да направя. Можех само да се надявам, че останалите шестима ще проявят достатъчно здрав разум, който да компенсират скудоумието на генерала. Стегнах се и подхванах речта, която така грижливо си бях подготвила.

— Уважаеми господа — казах, — изправям се пред вас с натезало сърце. Мисията, с която ме натоварихте, се провали, въпреки себеотрицателните усилия на обичаната ви Маранонска гвардия. За да изпълним възложената ни от вас задача, ние отплавахме на запад и стигнахме по-далеч от всеки друг преди нас. Сблъскахме се с диваци и с други враждебни сили и ги надвихме. От ваше име и от името на Ориса се сприятелихме с народа на далечното царство Кония, където чакат наши представители за договаряне на търговски връзки. Те са богат и сърдечен народ и ще се превърнат в достойни наши съюзници, когато новите земи на запад се отворят за нас. Ала с прискърбие трябва да призная, че тези успехи са нищо в сравнение с провала на истинската ни мисия. Последният властелин на Ликантия успя да ни се изплъзне. Само двасет от нас се завърнаха, господа. Двасет от всички, които потеглиха преди две години. Самата аз стоя днес тук единствено благодарение на сестрите си, които се жертваха, за да мога да се върна и да предупредя Ориса... Господа, Ориса е изправена пред най-голямата заплаха в историята си. В същия този момент властелинът мъти последния си план да ни унизи, да ни унищожи. Самият лорд Гамелан — най-великият жрец на Ориса — жертва живота си, за да мога аз да вдигна тревога. Ще ми се боговете да бяха решили друго и сега той да стоеше пред вас, за да осъзнаете в пълна мяра опасността, която ни грози. Умолявам ви, господа, моля се да разберете, че привидният мир е измамен. Че най-опасният ни враг все още ни дебне и не е далеч часът, когато ще удари града ни.

Бях се съсредоточила изцяло върху речта си и не следях реакцията на журито. Когато казах, каквото имах да казвам, и плъзнах

поглед по лицата им, открих само празни изражения. Все едно не бях изрекла и дума.

След дълга пауза Джинах се изкашля многозначително и ме удостои с противната си усмивка.

— Великолепен доклад, капитан Антеро — каза той. — Заслужавате поздравления. Нека пръв изкажа признателността си към благородните жени, които дадоха живота си за Ориса.

Другите членове на журито измърмориха нещо в същия смисъл. Усещах как кръвта ми кипва и тупти гневно в слепоочията ми. Джинах вдигна копие от писмения ми доклад и каза:

— Прочетохме доклада ви много внимателно, капитане. Така че не се налага да навлизате в детайли повторно. И трябва да кажа, че докладът ви сериозно ни притесни, нали така, господа?

Обърна се към другите, които измрънкаха утвърдително. Маларен кимна енергично.

— Притеснихме се дотолкова, че не изчакахме изслушването — продължи Джинах. — Мога да ви уверя, че нашите жреци предприеха незабавни действия.

Отдъхнах си облекчено. Слава на Те-Дейт, че някой се беше сетил да направи нещо. Ала облекчението ми не трая дълго.

— Направени бяха заклинания — продължи Джинах. — Както ме увериха, заклинания сложни и сериозни. И с радост мога да ви съобщя, капитане, че страховете ви са неоснователни.

— Какво?! — викнах аз, самозабравила се. — Какви ги говорите?

Джинах само вдигна вежди.

— Казвам, храбра ми жено, че макар вие да вярвате в обратното, мисията ви се е увенчала с пълен успех. Гвардейките ви не са загинали напразно. Нито те, нито великият лорд Гамелан. Властелинът е мъртъв. Благодарение на вас вече нищо не заплашва Ориса. Нищо.

Можеш ли да си представиш в какъв кошмар се озовах, писарю? Пред мен стоеше човек, който беше живото доказателство, че цинизмът е истинската управляваща сила на този свят. Мотивите му да прати Маранонската гвардия след властелина бяха от най-долния, най-себичния вид и нямаха нищо общо с интересите на Ориса. Същите мотиви го бяха накарали да заговорничи срещу командира на гвардията, поставяйки по този начин в риск самата мисия. И същият

този човек, този глупак, сега държеше в алчните си ръце съдбата на Ориса.

— Правите ужасна грешка — извиках. — Самият лорд Гамелан потвърди всичко, което ви казвам.

Джинах се усмихна, явно развеселен. И погледна към двамата млади жреци, които имаха нахалството да се изкискат.

— Така твърдите вие, капитане — каза Джинах. — Но по собствените ви думи лорд Гамелан е ослепял и е изгубил силите си в самото начало на експедицията. А и нека си признаем — макар че за мъртвите или добро, или нищо, — че Гамелан беше *стар*. Далеч не в разцвета на силите си, колкото и впечатляващ и достоен за уважение да е бил този разцвет. — Погледна отново жреците. — Прав ли съм, господа?

Единият закима, като продължаваше да се хили. После направи опит да придаде на физиономията си сериозен и скръбен вид.

— Боя се, че всичко, което казахте, е вярно. Освен че беше стар, бедният лорд Гамелан срещаше затруднения с новите открития в магическото изкуство, направени след като братът на капитан Антеро откри Далечното Царство. Придържаше се към старите начини и отказваше да приеме новите теории, завещани ни от покойния лорд Дженъс Грейклок — когото неведнъж е критикувал ожесточено в частни разговори. Колкото и неприятно да звучи, здравият разум ни задължава да признаем, че лорд Гамелан вече не беше твърде компетентен.

Това бяха пълни глупости! Самият Гамелан понякога се боеше, че възрастта може да замъгли ума му, но от многото ни и дълги разговори за философията на магията знаех, че тези опасения само придаваха допълнителна дълбочина на размишленията му. Стотици пъти го бях слушала да разсъждава над теориите на Грейклок и докъде биха могли да ни доведат те в бъдеще! Изтъкнах им всичко това; направих всичко възможно да защита Гамелан, но думите ми останаха глас в пустиня.

А после Джинах се наведе напред.

— Всичко това може и да е вярно, капитан Антеро — каза той. — Но в доклада си казвате, че вие сте направили заклинанието, а не лорд Гамелан. И пак вие сте открили доказателствата за заплаха от страна на властелина. Правилно ли съм разбрал?

— Да — казах аз. — Но Гамелан ме обучи, наставляваше ме.

— А, значи твърдите, че сте жрец? — каза Джинах. — Толкова велик жрец, че магическите ви способности са по-надеждни от тези на най-добрите орисиански жреци? — И той посочи двамата представители на жреческата гилдия.

— Мога да ви кажа само онова, което знам — отвърнах. — Не твърдя нищо друго, освен че казвам истината. Ето, вижте дланта ми — дамгата на властелина още си личи! Умолявам ви, господо. Трябва да се вслушате в думите ми. Властелинът трябва да бъде спрян!

— Простете, капитан Антеро — каза Джинах. — Но трябва да обявя край на това изслушване. Не мога да гледам как една от най-големите героини на Ориса се унижава така. Преживели сте много. Сега сте уморена и объркана. Трябва да си починете, капитане, наистина. А после, когато му дойде времето и след като размислите над казаното от нас днес, и ако още таите съмнения, елате да поговорим. Вратата ми винаги е отворена за вас, капитане, защото уважението ми към вашия героизъм не знае граници.

А после, докато зяпах невярващо, седмината станаха и се изнизиха един по един от залата. Един страж затвори вратата след тях и застана на пост пред нея.

Изхвърчах вбесена от залата. На улицата отпред почти нямаше хора и закрачих слепешката с неясното намерение да намеря тихо местенце, където да помисля. Когато имаме нужда от усамотение и мир със себе си, ние, орисианците, отиваме при реката. Тя ни е утеха, когато всичко друго върви против нас, затова не е чудно, че краката ми ме отведоха именно там. Само една лодка беше пуснала котва в средата на течението и самотен рибар приготвяше мрежите си. Седнах на брега и се замислих за всичко случило се. Не виждах какво различно съм могла да направя или кажа, не виждах и какво можех да направя оттук нататък. Седях и размишлявах, докато не усетих, че въздухът захладнява. Вдигнах очи и видях, че нощта скоро ще се спусне. Рибарят се изправи в лодката си и хвърли мрежата. В същия миг ме обзе неустойим импулс да се върна във вилата. Да намеря утеха сред семейството си. Станах и тръгнах към конюшната да си взема коня. Когато наближих, видях, че това е единственото работещо място на улицата. Всички други, включително две кръчми, вече бяха пуснали

кепенците. Платих на коняря и изведох коня. Докато се качвах на седлото, чух как залостват отвътре вратата на конюшнията.

Всичко това беше адски странно. Кръчмите по главната улица рядко затварят, а конюшните — никога. А и онзи рибар в реката — той също изглеждаше странен. Никога не бях виждала рибар да излиза за риба по това време. А после мисълта за уюта на семейната вила надделя над всичко останало и подкарах коня натам. Бях вече в покрайнините на града, когато си спомних бележката на Полило. В нея се казваше, че ще бъде в кръчмата по пълнолуние, значи днес. Обърнах коня назад към града и всичките ми мисли за вилата се стопиха.

Когато наближих, целият град вече тънеше в мрак. Единствената светлина, освен пълната месечина беше зловещото сияние откъм двореца на жреците. Свърнах зад ъгъла и видях, че кръчмата е затворена. Канех се да сляза и да видя дали Полило не е оставила нова бележка на таблото, когато чух някой да вика:

— Внимавай, Исмет!

Остана ми време, колкото да разпозная гласа на Полило, после чух ужасяващ рев. Изтеглих меча си и пришпорих коня натам.

Исмет и Полило се биеха на живот и смърт. Чудовищен демон ги беше притиснал в една задънена уличка. Приличаше на жаба с дебели покрити с козина крака и дълги голи ръце. Демон тук, в сърцето на Ориса! Да им пикая на предсказанията! Тъпият му Джинах и тъпите му жреци!

Нахлух в уличката, демонът се обърна и ме видя. Лицето му беше човешко, но много тлъсто, с провиснали бузи и устни. Извреця и оголи безброй остри зъби. Конят ми се изправи на задните си крака и аз паднах, едва успях да измъкна навреме крака от стремената.

Изправих се, все още стиснала меча. Демонът отново се беше обърнал към Исмет и Полило. Преди да съм се намесила, чудовището ритна с единия си дебел крак и принуди жените да се метнат в противоположни посоки. Огромното стъпало удари зида и смля каменните блокове на прах. А после, докато двете гвардейки се изправяха за контраатака, остри нокти се стрелнаха към Исмет и тя се търкулна под тях. Но това се оказа едва началото на атаката, защото когато Исмет се изправи, другата ръка на демона замахна с невероятна скорост и разпра корема ѝ.

Хвърлих се напред. И без ужасения рев на Полило знаех, че раната е смъртоносна. Нададох бойния си вик и хукнах към чудовището. Преди да съм забила меча си в него, то скочи високо във въздуха и аз едва не се блъснах в стената. Претърколих се настрани и скочих бързо на крака. Но рязката смяна на посоката отвори пролука в защитата ми и демонът се хвърли с рев към мен, протегнал остриите си нокти.

От нищото изникна Исмет, кръв течеше от устата ѝ, с едната си ръка притискаше зейналата рана на корема, но цялата ѝ сила очевидно се беше вляла в другата ръка и в дългия меч, който разсече дълбоко крака на демона, преди да е стигнал до мен.

Създанието изпищя... и изчезна.

— Там горе е! — извика Полило.

Демонът стоеше на покрива на кръчмата, кръв бликаше от крака му. Двете с Полило приклекнахме, готови да посрещнем следващата атака. Звярът се втрени в мен и сякаш мярнах искрица страх в очите му. А после нададе нов вой и се стопи във въздуха.

С Полило хукнахме към свилата се на паважа Исмет. Още беше жива, усмихна ми се едва-едва и каза:

— Знаех, че ще дойдеш.

И умря.

Дълго стоях на колене до тялото ѝ. Странната жена-воин, която от толкова години беше духът на гвардията ни, която беше повече от всяко знаме и от всяка статуя на богинята, вече я нямаше.

Знаех, че няма да срещна друга като нея. Тя беше дясната ми ръка, беше ми приятелка.

Спомних си какво почувствах, когато въпреки заповедите ми Исмет дойде с мен по стълбите на морския замък в Ликантия, за да убием властелините. Че сме екип. А ето че беше загинала, за да спаси мен.

Предала я бях, макар да бях направила всичко по силите си. Ако бях настояла да прекара отпуската си с мен... Тогава може би... Но нямах време за такива мисли.

— По-добре да вървим — каза Полило. — Онзи грозник може и да се върне.

Съмнявах се, но не казах нищо. Конят ми беше избягал, така че излязохме пеша от уличката и тръгнахме към реката. Полило ме заведе

на едно скришно място под доковете. Съживи с шепот няколко огнени мъниста, а аз се огледах и вдигнах вежди. Тук очевидно живееше някой, макар и временно. Сред другите импровизирани удобства имаше малък сламеник и стомна, която Полило побърза да отвори. Отпи дълбока глътка и ми я даде. Едва не се задавих от силната ракия, но след първата парлива глътка ми се услади.

— Явно си прекарала тук известно време — отбелязах аз. — Защо не ми кажеш какво става?

— Така и не стигнах до къщата на майка ми — обясни Полило. — Брат ми ме чакаше, когато пристигнахме, ако си спомняш.

Кимнах. Спомнях си бегло високия слаб младеж, който се беше хвърлил да прегръща Полило, а после се беше изчервил като момченце, когато сестра му ни запозна в хаоса на посрещането.

— Да, ама после го изгубих в тълпата — продължи Полило. — Поне така си помислих отначало. Търсих го близо час, после реших, че сигурно ме чака на кръстопътя извън града. Отидох при източната порта, но там имаше войници, които отказаха да ме пуснат. Настоях, но напразно. Същото стана и при другите порти.

— Но аз на няколко пъти минавах през западната порта, откакто се върнахме — казах. — И не съм виждала никакви войници там, нито някой ме е спирал.

Полило изсумтя изненадано.

— За това не знам. Ама и другите жени, с които говорих, са били спрени при портите. На никоя не е било позволено да напусне града.

— Ти къде отиде? — попитах.

— Няколко ноци прекарах в казармите при Исмет.

Усетих как лицето ми се зачервява и още веднъж съжалих, че не бях убедила Исмет да приеме поканата ми.

Полило се досети за какво мисля и каза:

— Исмет не е единствената загинала. Знам за още три, убити от демони.

Догади ми се. Страхотна новина, няма що.

— Денем не беше толкова лошо — каза Полило. — Отбивах се да пийна в кръчмите. Хапвах по нещо от уличните павилиони. Ама нощем всичко затваря и демоните тръгват на лов. Отначало не разбирахме какво става. Аз научих случайно — от бележките на таблото пред кръчмата.

— Видях твоята — казах.

— Надявах се да я видиш — отвърна Полило. — Така и не успях да стигна до вилата ти, колкото и да се опитвах. Накрая реших, че все някога ще дойдеш в града и ще успееш да минеш там, където мен ме спираха. Молах се като някой изкукал жрец да ни потърсиш в старите явки и да видиш бележката. — Успя по някакъв начин да се усмихне. — Не помня да си отказвала почерпка, затова реших, че е твърде вероятно да дойдеш, ако видиш бележката.

— Къде са другите? — попитах.

Полило сви рамене.

— Крият се из целия град. Ще отнеме известно време, докато ги съберем, но не е невъзможно.

После разказа как двете с Исмет били нападнати няколко нощи след като се окопали в казармата. Успели да избягат на демона, а скоро научили, че и други гвардейки са били нападнати. Решили да останат заедно и да държат връзка с колкото се може повече от жените. Оттогава се криели и чакали нощта на евентуалната ни среща.

— Само че онзи прокълнат демон явно се е досетил какво кроим — каза Полило. — Заварихме го да дебне. Беше ни устроил капан в уличката.

— И друго е странно — казах аз. — Тази уличка не водеше ли до булеварда на пекарите? Не помня да е била задънена.

— Естествено, че не беше — каза Полило. — В началото направо полудях. Но това не е нищо. Откакто се върнахме, обикалям града. Цели сгради ги няма. Или вървиш по някоя улица, а тя стига до сграда и свършва там. Опитвах се дори да надничам в прозорците, но... Имам чувството, че нощем всичко живо се изнизва от града, сякаш напук на нас. Така де, не се чуват караници между съпрузи, хлапета не мрънкат, че им е рано за лягане, дори хъркане не се чува.

Отпи отново от стомната.

— Затова ще те попитам същото, което ме попита ти преди малко, капитане — завърши тя. — Какво, в името на който там бог решиш да напсуваш, става?

— Каквото и да става — изсумтях, — според нашите велемъдри управници то няма абсолютно нищо общо с властелина.

Полило зяпна. А когато ѝ разказах за изслушването си пред магистратите и жреците, челюстта ѝ провисна до гърдите.

— Не е нужно да си Дженъс Грейклок — казах, — за да събереш две и две и да получиш четири. Кой друг, ако не властелинът, може да пусне демони по петите ни? Кой друг, ако не властелинът, би искал да се отърве от всички оцелели членове на експедицията? За другите странности не знам, но каквато и да е причината, зад всичко се крие пак той.

— Тогава защо жреците не са го надушили? — попита Полило.

— Не знам — отвърнах. — Но единственото будно място в града нощем е техният дворец. Така че ти предлагам да се поразходим под лунната светлина, скъпа Полило. А ако стъпките ни ни отведат до двореца на жреците, кой знае какво може да произлезе от това?

Полило се ухили широко.

— Минутка само, капитане. Да си взема брадвичката.

Измъкна я изпод сламеника. Острието ѝ грейна зловещо под светлината на огнените мъниста. Полило я изгледа и въздъхна:

— Мислех, че поне известно време няма да ми трябва. Страшно посрещане ни организира Ориса, няма що. Слава на героите ли? Виж ми окото.

ЖЕЛЕЗНИЯТ ЗАМЪК

Не знам какво бях очаквала да открия в двореца на жреците през онази нощ. Нервите ми се бяха опънали като струни на лира. Наближихме и дворецът надвисна над нас, ярка светлина се лееше през прозорците му; но не се долавяха никакви признаци на живот, ако не се броеше басовото пулсиране на земята под краката ни.

Дворецът беше построен на невисок хълм и подстъпите му не предлагаша никакво укритие. Промъквахме се между редките дървета и започвах да съжалявам, че сме дошли. Направила бях заклинание, което да притъпи „миризмата“ на аурите ни, в случай че наоколо дебнат демони, но нищо не можех да направя срещу ярката лунна светлина, която ни обливаше. Дори когато най-сетне навлязохме в плътната сянка на сградата, не изпитах облекчение. Въздухът вонеше на магия. Бях настръхнала като таралеж. Никак не ме успокои и гледката на големия централен вход — беше затворен и не се охраняваше от стражи.

Нервите ми се изопнаха още повече, когато клекнахме зад един гъст розмаринов храст и опипах със сетивата си входа за магическа мрежа или друга някаква защита, но не открих нищо. Нашите жреци бяха потайно и подозрително племе и ако се бях натъкнала на очакваните аларми, сигурно щях да се откажа и да подбера Полило назад. Самото им отсъствие обаче подсили подозренията ми. Въпреки това се колебаех.

Полило се наведе и прощушна в ухото ми:

— Какво ще направят, ако ни хванат?

До неотдавна — преди Амалрик да ги опитоми — жреците биха ни убили на място. Така беше загинал брат ми Халаб, когото неоснователно бяха обвинили в ерес — това беше и една от причините ние от рода Антеро да не вярваме на жреците. Ала новата порода жреци, които управляваха сега гилдията, би трябвало да се подчиняват на същите закони като останалите орисианци. Какво биха могли да направят на героинята от Ликантия, на убийцата на властелините,

освен публично да я унижат може би? Или така поне ми се искаше да вярвам. Така че отвърнах на Полило със свиване на рамене — кой знае? За миг старите навици на почтен гражданин натежах на везните — като добра орисианка беше редно да изчакам утрото и тогава да поискам сметка от магистратите и жреците. Сега вече можех да им докажа, че нещата не стоят така, както си мислят. Доказателство бяха кръвта на Исмет и на другите загинали гвардейки. Сред нас имаше и преки свидетели на убийствата, бяхме видели демоните с очите си. Да, помислих си, глупаво би било да постъпя другояче.

Точно тогава видях пантерата. Клечеше пред главната порта и надничаше през решетките. Обърна глава да ме погледне и очите ѝ уловиха светлината на промъкнал се през сенките лунен лъч. Усетих подръпване, сякаш пантерата ме викаше при себе си. А после тя извърна глава, изправи се, мина като мъгла през решетките и изчезна от другата страна. По липсата на реакция от страна на Полило разбрах, че тя не е видяла нищо. Дадох ѝ знак и двете притичахме към портата. Приклекнахме отстрани и се огледахме за пазачи. Нямаше. Нещо беше залепнало за решетката. Вгледах се и видях, че е валмо къси черни косми. В ноздрите ме блъсна силна миризма на котка. Посегнах да взема валмото. Понечих да го хвърля, но някакъв инстинкт се намеси и вместо това го мушнах в джоба си. После дадох знак на Полило — време беше да действаме.

Тя ме вдигна на раменете си и се покатерих върху портата. Клекнах, а Полило подскочи, хвана се за най-горната пречка, праметна се и стъпи от другата страна. Тази демонстрация на нечовешката ѝ сила ми вля кураж. Скочих, Полило ме улови и ме сложи нежно на земята. Погледнах я ухилена до уши — беше точно като в старите времена! Тя се изкиска тихичко, тупна ме по гърба и се затичахме на прибежки по алеята към двореца.

Отново видях пантерата. Чакаше под арката на малък вход, скрит наполовина от дебелия ствол на една топола. Видя, че я гледам, и хлътна вътре. Поведох Полило натам и двете с изненада установихме, че арката е рамка и нищо повече. Сякаш я бяха издигнали, а после по някаква причина бяха забравили да монтират врата. Изчакахме няколко мига, за да сме сигурни, че никой не ни дебне от другата страна. Пуснах напред сетивата си, но не долових препятствия от магическо естество. Полило хвана брадвата си, а аз изтеглих меч. Кимнах ѝ и

влязохме. Мина ми безумната мисъл, че ако ни хванат, можем да се престорим на пияни. Никой никога не подлага на съмнение думите на войник, който обяснява глупостите си с алкохол.

Озовахме се в дълъг тъмен коридор. Стените бяха гладки, направени от някакъв черен метал. Вървахме предпазливо напред и напрежението ни растеше, защото не се виждаше нито врата, нито друг някакъв отвор, който да ни послужи като скривалище или път за бягство.

Коридорът ни отведе в огромна зала без друго осветление, освен студената лунна светлина, която се процеждаше през високите прозорци. Докато част от мен душеше за опасности, друга се чудеше как е възможно залата да е толкова тъмна — нали бяхме видели прозорците ѝ да светят? А после сърцето ми заблъска още по-бързо, защото осъзнах, че залата е абсолютно празна — нямаше скамейки или столове, нито някаква украса по стените, нямаше дори камина, която да прогонва зимния студ. Единственият друг изход беше в отсрещния край. Зееше като самотно мъртво око. Тръгнахме натам покрай тъмните метални стени. Докато минавахме покрай един прозорец, Полило ме стисна силно за рамото. Спрях, готова за атака или спешно отстъпление — според случая. Полило посочи прозореца с пръст. Очите ѝ се бяха разширили от удивление, а може би и от страх. Разбрах, че иска от мен да погледна навън. Не можех — прозорецът беше много нависоко, долният му перваз стигаше до брадичката на Полило. Тя сплете ръце, аз стъпих на тях и Полило ме повдигна.

В първия момент не разбрах какво виждам. А после ме обзе ужас, разбрала какво *не виждам*. Прозорецът би трябвало да ми разкрие гледка към нощна Ориса, спяща спокойно под зоркото око на жреческия дворец. Вместо това пред погледа ми се ширеше суров пейзаж. От другата страна на пустия вътрешен двор се издигаше висока порта от черно желязо. Извих глава да погледна настрани и видях, че прозорецът е част от черна фасада, високи черни стени, които се преливаха в кули, които познавах добре и които ме изпълниха с ужас. Едва не се задавих, когато разбрах къде се намираме. Това не беше дворецът на жреците — беше зрителна измама, фалшификат. Всъщност не бяхме и в Ориса. Бяхме на върха на една кошмарна планина — вътре в железния замък на властелина.

Скочих на пода и се облегнах на стената. Полило ме гледаше втренчено, чудеше се какво става. Нямах отговор; а дори да имах, бях твърде зашеметена, за да говоря. А после чух стържене на нокти, обърнах се и видях връхлитащия ни демон.

С Полило скочихме в противоположни посоки. Чудовището изрева разочаровано — надявало се беше на лесна плячка. Завъртя тежкото си жабешко тяло към мен сякаш бе леко като перце. Полило го нападна изотзад, но то ритна с единия си огромен космат крак и я удари в гърдите. Ударът я запрати към отсрещната стена и тя се свлече на пода. Но атаката ѝ ми осигури известно предимство, аз се мушнах под острите нокти на лапата и мечът ми разреже корема на създанието. Острието потъна надълбоко и демонът изврещя от болка. Отскочи и замахна с лапи. Закачи меч ми с един от ноктите си — толкова силно, че го изби от ръката ми. Метнах се да го взема и демонът ме нападна отново. Но се движеше бавно, кръв се стичаше от дълбоката рана, която му бях нанесла. Въпреки това налетя върху мен, преди да съм готова да блокирам атаката му. Тъкмо бях докопала меч си, но още не бях заела бойна стойка, равновесието ми беше лошо и нямаше начин да избегна сблъсъка. Въпреки това се опитах — извъртях се тронаво, макар да знаех, че нямам никакъв шанс. Преди чудовището да ме помете обаче, чух звук като от касапски дюкян и демонът се срина на пода, без да гъкне дори. Станах и видях Полило да стои над него. Бравата ѝ беше забита в черепа му. Тя опря крак в туловището му за опора, изтегли бравата и я изтри в козината му.

Вдигна ръка към гърдите си, където я беше ритнало чудовището, и примижа.

— Ще удуша следващата, която каже, че ми завижда за циците — измърмори. — Само ми се пречат проклетите.

Засмях се от сърце, без да ме е грижа как ще отекне звукът в стоманената зала. Полило също се разсмя и се прегърнахме. Бутнах я на ръка разстояние от себе си и я погледнах в очите.

— Обичам те, Полило — заявих тържествено и се изкисках.

— Бас ловя, че го казваш на всяко момиче, дето те е измъкнало от лапите на демон — изкиска се и тя.

Смехът ни утихна.

— Той знае, че сме тук — казах аз.

— Ми хубаво — рече Полило и претегли брадвата в ръката си. — Давай тогава да го намерим това копеле и да му светим маслото.

Тръгнахме спокойно към вратата в другия край на залата, стъпките ни отекваха по стоманения под. Коридорът от другата страна беше дълъг и тъмен като онзи, по който бяхме дошли, но ние пробудихме с шепот няколко огнени мъниста и ги вдигнахме високо пред себе си да ни осветяват пътя. Коридорът извиваше в широки дъги, които водеха надолу; и колкото по-надолу се спускахме, толкова по осезаемо ставаше странното пулсиране като от тежка машинария. На няколко пъти ми се стори, че зървам сянката на голяма котка — миг преди да свърне зад поредния завой. А после усетих парене по ръката, с която стисках меч, погледнах дланта си и видях, че белегът с форма на двуглав лъв се е подул и посинял от приток на кръв. Приближавахме. Свърнахме зад поредния завой и пред нас се появи светлина.

Дадох знак на Полило да спре. Трябваше да помисля, а скоро надали щях да имам такава възможност. Шансовете ни бяха смехотворни — меч, брадва и мускули срещу магията на властелина. Този път го нямаше Гамелан, от чийто богат опит да почерпя вдъхновение, нямаше го и сандъка му с магически прахове и шишенца. Нямах никакви помощни средства от магическо естество. А после си спомних казаното от Гамелан — че Дженъс Грейклок се надсмивал над тези неща. Според него те само помагали на магьосника да фокусира мислите и енергията си. Ами браво на Грейклок, помислих си. Браво на неверния син на пъпчива курва, който не се беше свенил да забива нож в гърба и който накрая беше измамил приятеля си. И докато псувах Грейклок, лошия си късмет и самата себе си заради оскъдните си магически умения, образът на пантерата изникна в главата ми. Спомних си валмото козина, което бях пъхнала в джоба си.

Полило сигурно реши, че полудявам, когато го извадих, коленичих на пода и замърморих под нос. В главата ми се въртяха хаотични мисли, като уличен боклук преди буря. А после го измислих — или така поне се надявах — и притиснах козината в белязаната си длан.

— *Дъще на нощта,*

*като стрела бърза.
На лов с мен ела
в тъмнината мъдра.
За двуглавия звяр,
що в дупката си дебне.
За черния му господар,
където и да побегне!*

Силно парене жулна дланта ми, толкова силно, че едва не извиках. Отворих ръката си и видях, че козината и белегът са изчезнали. Но дланта ми още пареше и без да мисля, я облизах да облекча болката. И тя изчезна веднага. Станах, умът ми бе ясен като никога. Все едно бях пила от вълшебен пречистващ извор. Тръгнах към светлината, силна и уверена.

Не бях направила и десетина крачки, когато ме удари магия — магия като висока вълна в бурно море. Но аз удържах на напора и ударих на свой ред с цялата сила на волята си. Вълната се отля, но щеше да дойде отново, затова издигнах в ума си бент и когато отново се юрна към мен, вълната се разби в него. Изсмях се дивашки и се обърнах да повикам Полило, за да довършим заедно властелина.

Но тя стоеше като вкаменена, с разкривено от болка лице. Изграчи едва чуто:

— Рейли, аз... — Не довърши, пометена от нова вълна болка. Направих крачка да ѝ помогна, но тя се вдърви внезапно и се изправи в целия си внушителен ръст. Болката беше изчезнала от хубавото ѝ лице, заменена от горяща омраза. Отвори уста и оттам се ливна гласът на властелина: — Пригответи се да умреш, Антеро!

Полило замахна с брадвата си към мен, вложила в удара цялата си сила. Отскочих. Брадвата изсвистя на сантиметри от мен и издрънча в металната стена. От нечовешката сила на удара стоманата се огъна и когато Полило издърпа брадвата да замахне отново, в стената зейна наръфана дупка.

— Полило, недей! — изкрещях, макар да знаех, че не тя ме напада.

Гмурнах се странично и този път брадвата се заби в пода. Скочих на крака и съзрях пролука, докато Полило вдигаше за пореден път

оръжието си. Дори в нейните ръце брадвата бе по-тромава от всеки меч. А и аз бях много по-бърза от нея. Трябваше само да скъся със скок дистанцията и да я пробода. Годишите на обучение и опит крещяха да го направя. Но аз не можех, не исках и нямаше да посегна на сестрицата си. По-скоро бих умряла. И едва не умрях при следващия ѝ удар. Мушнах се под брадвата и се метнах встрани. Полило хукна след мен по коридора, псуваше ме с бумтящия глас на властелина, замахваше да ме удари при всеки удобен случай. Металният коридор кънтеше от смъртоносната песен на брадвата.

Отново зърнах пролука в гарда ѝ и този път се възползвах. Скочих напред, като прехвърлих в движение меча си в другата ръка. Ударих я с юмрук, влагайки цялата си сила в удара. Но ребрата на Полило бяха като стоманени въжета и едва не си счупих китката. Тя се изсмия с бумтящия гаден смях на властелина. Стисна ме за врата и ме вдигна, все едно бях малко дете или улично коте. Замахнах отново, не по приятелката си, а по смеха, по властелина. Усетих кост да пука под кокалчетата ми и прекрасната уста на Полило се превърна в кървава каша. Тя изплю кръв и парчета от зъби в лицето ми. Разтърси ме като глиган, който убива змия, а аз бях безсилна срещу налудничавата ѝ ярост. А после ме захвърли и аз литнах във въздуха, размахала крайници, с надежда да падна на краката си. Но се оплетох в собствения си меч, който продължавах да стискам инстинктивно, и паднах тежко на колене.

Страхът ме изправи мигом. Бях паднала с лице към светлината в дъното на коридора. Чувах Полило да идва към мен, затова хукнах с всички сили напред. Но яростта ѝ даваше криле и аз усещах, че ме настига. Всеки миг брадвата ѝ щеше да се забие в гърба ми. Коридорът свърши и ярката светлина едва не ме ослепи. На крачки от мен някакъв парапет блокираше пътя. Хвърлих се на пода и чух Полило да сумти изненадано. Спъна се в мен и политна към парапета.

Вдигнах глава и чух Полило да вика. Този път гласът си беше нейният, а не на властелина — беше моята Полило, която крещеше от страх. Падна през парапета, като ме викаше: „Рейли!“. После викът пресекна. Чуваше се само звукът на огромна машина, която громолеше ли громолеше току отатък парапета. Изпъшках, докуцуках и погледнах надолу.

Потрошеното тяло на Полило лежеше върху огромно зъбно колело, част от чудовищна машина.

А под Полило се ширеше Ориса!

Беше нощ и пълна луна грееше над заспалия град. Виждаше се дворецът на жреците и големият площад със статуите на националните ни герои. Ето го и амфитеатъра с редиците каменни скамейки, спускащи се към арената в средата. В дъното се виждаха доковете на пристанището и реката, която бавно се носеше към морето. А после осъзнах, че цялата сцена бавно се върти, и се дръпнах ужасена назад. Онова пред очите ми беше гигантско подобие на Ориса. Въртящ се образ с умален мащаб, увиснал във въздуха над странна машина, която приличаше на мелничарско колело, задвижвано от сложна система зъбни колела.

Зяпах сацисано странното устройство и изведнъж осъзнах, че именно то е страшното оръжие, от което се бяхме страхували толкова време. Властелинът най-после се беше сдобил с достатъчно сила да го построи и когато Гамелан го беше надвил в последната битка, ликантийският магьосник ме беше пренесъл в механизма си. Всичко — от орисианския кораб, посрещнал ни в морето след битката, до овчедушния парад в чест на завръщането ни — бе майсторско заклинание и нищо повече.

А после забелязах и всички несъвършенства на фалшивия град. Липсващите сгради, задънените улици, празното пространство отвъд градските стени. Е, не съвсем празно всъщност. Имаше го пътя към вилата на Амалрик с прилежащите му дървета и храсталаци. Местех трескаво поглед по измамния образ и осъзнах, че непълните познания на властелина за нашия град са го подвели и в друго, не само в материалните неточности. Направил беше Джинах главен магистрат, защото само него познаваше като враг — командира, който беше предвождал орисианската армия срещу Ликантия. Не бе знаел и че Маларен ми е стар приятел, затова автоматът, определящ поведението му, се беше справил толкова неубедително със задачата си. Пак това обясняваше и най-голямата странност — обичта, с която ме беше обградило семейството ми. Не бе можел да знае какви са истинските чувства на Порцемус и другите към мен. От живите членове на рода Антеро единствен Амалрик ме обичаше, както и аз него. Изчервих се от срам заради слабостта си, позволила на тези създания да ме

измамат. Очевидно копнежът ми за роднинско одобрение е бил толкова голям, че без колебание бях приела демонстративната им привързаност за чиста монета.

Изведнъж се чу стържене и машината рязко спря — тялото на Полило беше попаднало между зъбците.

Усетих нечие присъствие и вдигнах очи, като ги заслоних с длан срещу ярката светлина, която се лееше от железния купол на тавана. Намирах се в единия край на тясна галерия, която обикаляше по периметъра на огромната яма, приютила машината на властелина. От другата страна на ямата имаше отворена врата. Тръгнах натам и кракът ми закачи нещо. Погледнах надолу и видях брадвата на Полило. Прибрах мечата си в ножницата и се наведох да я взема. Беше тежка, но аз я прихванах по-близо до острието и пръстите ми попаднаха в жлебовете, отпечатали се в дървото от захвата на Полило. Усетих как оръжието олеква значително, сякаш ръката ми изведнъж се беше сдобила със силата на моята приятелка.

Прошепнах ѝ тихо:

— Отмъсти за нас, сестрице.

Извървах дългата дъга до вратата отсреща и когато стигнах до нея, не се поколебах, а влязох. Властелинът ме чакаше.

Стоеше до един прозорец и от мрачната гледка навън прецених, че се намираме в централната кула на железния замък. Очите му светеха, устните му се бяха разтеглили като в посмъртна маска, а в оградения от брада процеп жълтееха дългите му зъби. Но този път не се смееше; не ме засипваше с хули; не ръсеше цинични подигравки заради пола ми; не ме сочеше с крив пръст и не ми крещеше да се махам. Сигурно би трябвало да се вкаменя от страх, да се свия пред този могъщ магьосник. Вместо това само го забърсах небрежно с поглед и се заех да огледам стаята. Помещението на върха на кулата беше истинско средище на черна магия, пълно с черепи, демонски нокти, човешки органи и крайници в буркани и малки каменни статуетки на разкривени в агония създания. Беше горещо и вонеше на мръсен канал и гнилоч. Нещо помръдна изящно до мен, но аз не отскочих уплашено. Знаех какво е и сведох спокойно поглед към клекналата до мен пантера. Тя изсъска срещу властелина.

Почесах я зад ушите и вдигнах поглед към общия ни враг.

— Свърши се — казах.

Стиснах удобно брадвата и пристъпих напред, пантерата тръгна с мен. Властелинът махна с ръка и въздухът пред нас се размаза като мараня в горещ летен ден. Блъснах се в невидима стена. Но повърхността ѝ поддаваше и аз увеличих натиска си с помощта на заклинание. Тя поддаде още малко, после се втвърди, когато властелинът подсили магията си. Но аз знаех, че е само въпрос на време, преди стената да поддаде окончателно.

— Чий демон си ти? — изсъска властелинът.

Изненадах се.

— Демон ли? Не съм демон.

— За мен си — каза той. — Ти си женският пор, който разруши царството ми. Уби брат ми, а мен не спря да преследва, където и да отидех.

От своята си гледна точка сигурно беше прав. Увеличих натиска върху стената и усетих как се разтриса. Пантерата изръмжа доволно. Още малко и щяхме да пробием.

Властелинът се изсмя с подновена увереност.

— Още не съм приключил, Антеро. Знаеш, че не можеш да се мериш с мен. Талантът ти е кръвно наследство, нищо повече. Семе, пренесено от майка ти, която обърна гръб на нашето изкуство. А в такава магия не може да има величие.

Беше мой ред да се изсмея.

— Тогавя защо те е страх? — попитах. — И как слабачка като мен успя да те надвие?

— Единствената ми грешка беше, че те проклех — каза властелинът. — Разбрах, че ще умра от ръката ти, и реших, че проклятието ще е единственото ми отмъщение. Но докато умирах, съзрях друг начин и избягах в този свят. Само че онова глупаво проклятие те привърза за мен. Попречи ми да осъществя най-голямата мечта на всеки магьосник — да се сдобия със силата на самите богове.

Изсмях се на думите му.

— Смяташ, че можеш да бъдеш бог? Ти?

— Аз вече съм бог, порче нещастно — каза властелинът. — Битката с теб само увеличи силата ми. Пирувах с нещастieto ви. Пих от кръвта на вашите мъртви. Погълнах и собствените си мъртви съюзници. Трябваше да се откажеш навреме, Антеро. Трябваше да се вслушаш в страха, с който населих сънищата ти. Ти също ме накара да

страдам, вярно. Но аз те нараних повече. Убих всичките ти войници. Заклах всичките ти приятели. Обърнах срещу теб последната ти дружка. И когато умря, всмуках с наслада страха ѝ; предателството ѝ ме опияни като неразредено вино.

— Тя не ме предаде, магьоснико — казах. — Ти я подчини с магията си. Не Полило се опита да ме убие, а ти.

Властелинът се изсмя подигравателно.

— Голяма разлика, няма що. Не вярвам да намираш утеха в това.

Обаче намирах. Полило не беше като Грейклок, който беше обърнал гръб на брат ми. Остана вярна до самия край. Разтеглих устни в широка усмивка и властелинът съзря истината в нея. Съзря я и се намръщи. Не беше успял да ме нарани и това нараняваше него. Пантерата изръмжа, когато отново натиснах невидимата стена на властелина, но този път съпротивата му беше по-силна и ни изтика няколко крачки назад.

Тази дребна победа му вдъхна увереност.

— Признавам, че ми създаде доста работа, порче — каза той. — Дълго мислих какво толкова притежават Антеро, че да ми носят такива неприятности. Няма да споря, че има някаква сила, която подкрепя семейството ви — и особено теб. И тази пантера без съмнение е неин емисар. Как иначе може да се обясни успехът ти досега? Как иначе би оцеляла толкова дълго? Ала знай едно, Рейли Антеро — чиято майка беше Емили. Знай, че който и да те подкрепя, го прави за свои цели и ничии други. И няма още дълго да ти пази гърба. Знай, че единствено твоята смърт ме дели от божествения трон, който е само на крачка от мен. Когато умреш, с теб ще умре и Ориса. Машината е задействана и ѝ трябва само твоята кръв, която да смаже механизмите ѝ, за да доведе задачата си докрай. А когато Ориса падне, ще дойде редът на Далечното царство. Скоро целият познат свят ще бъде мой. А с тази власт в ръцете ми световите, в които избягах от смъртта, също ще коленичат пред мен.

Следях с половин ухо налудничавото му бръщолевене. Докато той говореше, си спомних разсъжденията на Гамелан, построени върху теориите на Грейклок: „Магията консумира сила, Рейли — беше казал той. — Точно както мелничарското колело има нужда от вол, който да го върти. А волът има нужда от фураж. Фуражът пък израства от семе, което черпи от силата на слънцето, за да поникне. А само боговете

знаят какво захранва слънцето. Но дори и тази сила не може да е безкрайна. И колкото повече се черпи от нея, толкова повече изстива огънят ѝ“.

Ако това беше вярно, би обяснило защо властелинът стои пред мен в тази по-слаба, смъртна форма, вместо да се яви като могъщ призрак в небето. Цялата му сила беше насочена към поддържането на странната реалност, в която се намирахме. От тази стая в кулата и железния замък до фалшивата Ориса, която чакаше машината да я стрие на прах. А колко сила поглъщаше самата машина не исках да гадая дори.

Погалих пантерата по главата и тя измърка страховито.

— Какво ще стане, магьоснико — попитах, — когато със сестра ми пробием стената? Знаеш, че това ще стане. Знаеш, че твоите сили отслабват, а нашите растат.

Пантерата изръмжа, а в очите на властелина премина сянка. Надявах се да е породена от страх.

Вдигнах бравата.

— Смееш ли да се изправиш пред мен в тази си форма, магьоснико?

Замахнах с цялата си сила. Чу се оглушителен трясък като от избухнала грънчарска пещ. Трептящата стена се нажежи до бяло, после изчезна. Пристъпих напред, следвана неотлъчно от пантерата.

— За да убиеш мен — казах, — ще трябва да унищожиш и всичко друго.

От угасващия огън в очите му разбрах, че съм уцелила право в десетката. Омразата го извади от вцепенението и той изрева, а после въздухът запука от прилив на магия. Метнах бравата. Тя го удари право в гърдите — заби се в тях и го събори назад. Той се спря в стената и се свлече надолу. Трябваше да умре, или по-точно да умре отново, защото веднъж вече го бях убила. Но вместо това той се надигна, нищо че бравата стърчеше забита в гърдите му. Извадих меч си да го довърша, но в същия миг от тялото му изригна червен дим. Завихри се и изпълни цялата стая, чак до високия купол. И от този дим надвисна преобразеният властелин.

Двуглавият лъв изрева към мен, челюстите му изтракаха свирепо, зъбите бяха дълги като копия. Ала на неговия рев подobaващо отвърна пантерата. Скочи към звяра и заби зъбите си в една от

предните му лапи. Лъвските глави нададоха вой на болка и ярост. Звярът се отърси от пантерата и тя отхвъркна назад, но докато се преобръщаше във въздуха, тялото ѝ се уголеми и когато падна и отново скочи на крака, главата ѝ беше на едно ниво с моята. С последен яростен вой двуглавият лъв разби стената на замъка и излетя навън.

Замъкът потрепери. Стопено желязо започна да сълзи по стените. А после цялото „съоръжение“ — замъкът, машината, фалшивата Ориса и въобще всичко — започна да се руши под и около мен. Пантерата изрева и ме извади от вцепенението. Разбрах какво трябва да направя. Миг преди подът да се продъни под краката ми се метнах към нея и се хванах за козината ѝ. Тя скочи и двете се стрелнахме през широкия отвор, който двуглавият лъв беше направил в стената.

Вместо да падне, пантерата се понесе нагоре. Наместих се на гърба ѝ и двете препуснахме през нощното небе. Погледнах надолу и видях как железният замък избухва в пламъци и ярост. А после погледнах напред и видях червените криле на бягащия властелин.

Пантерата увеличи скоростта си, още и още, докато светът наоколо не се превърна в картина от размазани петна, понесени от вятър, който пареше очите. Стиснах по-силно пантерата и усетих как се сливам със силните ѝ играещи мускули. А после те станаха мои, мои станаха и тежките лапи с остри нокти. Сърцето на пантерата беше моето сърце, нервите ми пламтяха от стремителна котешка омраза, жажда за лов изпълни съзнанието ми. Слях се изцяло с пантерата и победоносен вой се изтръгна от раззинатата ми муцуна, обзе ме радост от преследването, нетърпение да хвърля всичката тази сила срещу властелина. Прескачах от облак на облак, изпълнена с презрение към всички хвъркати същества, с които можех при нужда да се нахраня.

Настигнах го на един планински връх. Огън и светкавици изригнаха от двете усти на звяра. Но котешките ми инстинкти с лекота избегнаха обстрела и властелинът побягна отново, преди да го връхлетя. Настигах го, но после огромен черен пропад се отвори в небето и звярът се стрелна през него. Последвах го. Знаех, че прекрачвам порта към друг свят, но котешкото ми сърце не се страхуваше, котешкият ми мозък не даваше и пукната пара... и котешкото ми тяло се озова наскоро сред огромно ледено поле.

Ледът беше прозрачно син и прорязан с розови жилки. Извадих ноктите си и ги забих в него, после поех предпазливо напред, като

ръмжах заплашително към плячката си. Знаех, че нито аз, нито лъвът можем да излетим във въздуха на това място, знаех го не по силата на някаква логика, а като факт, като един от природните закони, на които се подчиняваха същества като нас.

А после светът се размести отново и се озовах на друго място. Място на огън и задушлив дим. Хвърлих се слепешката напред, нагорещената пътека изгаряше лапите ми, жежкия въздух пареше дробовете ми. Със същото, изглежда, се беше сблъскал и властелинът, защото огненият свят изведнъж се разтече около мен... и се озовах в тясна клисура.

Стотици отровни змии се гърчеха на пътеката и ме нападаха ожесточено, но аз минах през тях, като прескачах от камък на камък. Клисурата, чиито стени се издигаха високо, лъкатушеше като змиите към гигантска скална стена. Високо горе, кацнал на самия връх, се издигаше дворец с изумрудени куполи и колонади от злато, грейнал под лунните лъчи.

Двуглавият лъв щурмуваше скалната стена към двореца и аз знаех, че успее ли да се изкатери дотам, всичко ще бъде изгубено. Но скалата беше мека и ронлива и се трошеше под ноктите му.

Изревах и ревът на моята пантера го смрази. После звярът се обърна към мен. Уголеми се, още и още, после отново прие формата на властелина. Само че този властелин беше седем метра висок, имаше гигантски лъвски лапи и огромни жълти зъби. Изрева предизвикателно и ревът му отекна до небесата. Скочих отгоре му и усетих остри нокти да се впиват в плътта ми.

Ударих го с лапа и ухапах брадата му; усетих горещото меко гърло отдолу. И щракнах челюсти. Кръвта, за която копнеех, бликна. Лапите му отпуснаха хватката си. Властелинът се строполи, но аз не отпуснах смъртоносната си хапка, а тръсках ли тръсках глава, докато кръвта не спря да шурти и сърцето му не замлъкна.

Тогава го пуснах и вдигнах глава. Стоях върху трупа на властелина. Видях малка тъмна струйка дим да се отделя от гърдите му и разбрах, че това е душата му, или по-скоро онова, което беше останало от нея. Пернах я с лапа като да беше мишка и я смазах.

Властелина вече го нямаше.

Триумфалният ми писък отекна до самата луна.

А после властелинът, клисурата, замъкът и самата луна изчезнаха, аз вече не бях пантера, а най-обикновена Рейли, една съвсем смъртна жена и воин.

Лежах на палубата на кораб и кървах от множество рани. Палубата на моя кораб. И труповете на моите гвардейки се валяха около мен. Малко встрани зърнах тялото на Гамелан. До него — тялото на Полило. Надигнах се и плъзнах поглед по бурното море.

Знаех, че изобщо не съм напускала тази палуба с тялото си — само с духа си. Бяхме се сражавали тук. И бяхме продължили битката си в етерите, където бях спечелила окончателната победа. Свлякох се на едно коляно и благодарих на Маранония, че е дарила дъщерите си с благородна смърт.

Погледнах дланта си. Лъвският белег беше изчезнал завинаги.

А после заплаках. Плаках за Полило, плаках за Гамелан, за Корайс, за Исмет и за всички други. Плаках и за себе си. Още бях жива и знаех, че тази вина ще ме мъчи до края на живота ми.

ВИКЪТ НА ЧАЙКАТА

Не помня много от случилото се след това. Пътят към Ориса беше дълъг и труден. Мисля, че гладувах. Сигурно са ме мъчили студ и жегга. Не знам. Успяла съм някак да скалъпя импровизирано платно и да продължа на изток, към дома. Успяла съм някак да привържа руля. Ветровете явно са се смилили над мен и не са откъснали платото от мачтата. Морето явно е сдържало гнева си. Боговете навярно са решили, че играта е стигнала естествения си завършек и в мен не е останало нищо забавно.

Накрая видях кораб на хоризонта, орисиански кораб — един от търговската флота на Амалрик. Този път не беше номер и капитанът изпадна в страхопочитание, когато му казах коя съм и какво съм направила.

Когато най-сетне се прибрах у дома, Ориса ме посрещна като герой, както добре знаеш. Посрещането беше искрено и топло и ми донесе радост, от която сърцето ми се препълни. Гражданите на Ориса ме понесоха на раменете си по улиците и така чак до амфитеатъра, където речите и почестите нямаха край; а след това по домовете и в кръчмите се ляха тонове вино в добрата стара орисианска традиция.

Амалрик ме посрещна с прегръдка, от която ребрата ми изпукаха. Оумъри не спираше да ме целува, докато и двете не ревнахме от щастие. Порцемус и другите ми братя бяха удовлетворително хладни и мълчаливи. Константата на тяхната неприязън ме зарадва почти колкото обичта на Амалрик.

С огромно задоволство научих, че Джинах не се е докопал до почестите и постове, които му беше приписал властелинът в своята фалшива Ориса. Когато се върнал от Ликантия, магистратите и жреците му потърсили сметка за злоупотребите по време на обсадата и задето ме е пратил след флотилията на властелина в съмнителната компания на банда пирати. Разжалвали го — собственото му семейство се отказало от него — и го прогонили от града и от цялата територия на Ориса. Последно се чуло, че го отвлекли роботърговци и го продали

като гребец на продънена баржа, която кръстосвала пиратските води при Джейпур.

През двете години на отсъствието ни били организирани редовни бдения, казани били хиляди молитви и били направени стотици жертвоприношения, за да извоюваме победа и да се върнем живи и здрави. Малко преди да се върна у дома, силно земетресение разтърсило Ориса, като епицентърът му, изглежда, бил хълмът, където се издига жреческият дворец. За щастие, жертви и щети почти нямало. Жреците направиха нужните изчисления и се оказа, че земетресението съвпада по време с последната битка между мен и властелина — когато бях пантера и се сражавахме в етерите.

Колкото до самата пантера, повече не я видях — освен в редки мъчителни сънища.

Любовният ми живот можеше да е богат и разнообразен, ако бях поискала. Много жени се домогваха до дните и нощите ми. Както беше предрекла принцеса Зиа, Трис дотича при мен веднага щом се върнах. Не се беше омъжила, разбира се, и се кълнеше, че чувствата ѝ към мен още са живи. Каза, че разрывът помежду ни бил глупаво недоразумение, и понякога си мисля, че може и да повярвам на думите ѝ. Друг път обаче... е, да речем, че просто реших за известно време да остана сама и целомъдрена.

Питаш какво ще правя оттук насетне ли, писарю? Има ли значение? Книгата е готова, историята е разказана и с това би трябвало да стигнем до края.

О, добре де. Ще се опитам да обясня.

Преди седмица Амалрик ме покани във вилата си. Прекарахме си страхотно, пихме вино и клюкарствахме, а Оумъри ни свиреше на лирата си. В градината цареше познатият прекрасен хаос от обрасли пътечки сред благоуханни цветя и овошки. С брат ми взехме виното и излязохме да се поразходим, стигнахме до простичкия каменен параклис на майка ни и приседнахме на скамейката до фонтана.

Амалрик ми зададе същия въпрос като теб, писарю — какво ще правя сега?

Засмях се.

— Мислех, че поне за теб компанията ми е достатъчна, братле — казах. — А ето че и ти надигаш глас заедно с глутницата, която ме обсажда. Защо не могат да оставят на мира войника, когато се прибере

у дома? Не, трябва веднага да се хване на работа, да мисли за бъдещето. Боже опази, ако реши да помързелува малко. — Вдигнах чашата си. — За момента ми стига да се наслаждавам на виното. По възможност на припек и някой да ми пее. Какво лошо има в това?

Амалрик разбра намека ми и напълни отново чашата. После каза: — Искат да възродят Маранонската гвардия.

Въздъгнах.

— Значи това било! Виж... магистратите вече ме помолиха да поема командването на новата гвардия. И аз им отказах възможно най-любезно.

Амалрик ме стрелна с момчешката си усмивка, която толкова обичам.

— А мен помолиха да ти окажа натиск, за да променяш решението си.

Поклатих глава.

— Кажим, че си ме молил, докато не ти е изтръпнал езикът, но аз така и не съм се вразумила — предложих му. — Отговорът ми е не.

— Какво се е променило, Рейли? — попита той. — Преди Маранонската гвардия беше целият ти живот. От малка искаше да станеш войник и гвардията беше сбъднатата ти мечта.

Отпих от виното. После казах:

— Омръзна ми да водя млади жени на смърт. И така си имам предостатъчно призраци, които да ми правят компания. Повече не ми трябва.

— Значи окончателно си приключила с войниклъка?

— Не мога да кажа със сигурност — отвърнах. — Но докато нищо не заплашва Ориса, едва ли ще хвана отново меч.

— Тогава какво искаш да правиш? — продължи да ме притиска той.

Незнайно защо очите ми се наляха със сълзи.

— Искам просто да ме оставят на мира — казах, като се мъчех да удържа сълзите.

Амалрик ме прегърна и прошепна:

— Това няма да стане, сестричке. Имаш нещастieto да си най-големият жив герой на Ориса.

Прогоних самосъжалението и изтрих ядно очите си.

— Имам също нещастieto да не разбирам от нищо, освен от войниклък — казах.

— Не е вярно — възрази брат ми. — Ти си много повече от ръка, която върти меча. Знам го още откакто бях досадно хлапе, което обожаваше храбрата си сестра и постоянно ѝ се вреше в краката.

Погледнах обраслия с мъх камък — маминия параклис. Сигурно съм търсила напътствие. Но не го получих. Не се появи образ от нищото. Не усетих ухание на сандалово дърво, не чух призрак глас да ми шепне в ухото.

Нежен вятър довя мириса на реката. И с него дойде споменът за твърда корабна палуба, плющящи платна и игриво море, за миризмата на сол, усещането за студените пръски по кожата... и за хоризонта — закачлив като млада танцьорка в прозирни воали, която бяга навеки пред теб и те мами.

— Планирал съм експедиция за след месец — каза Амалрик.

А аз си помислих: Да!

— Говори се за богати пазари далеч на юг, където никой не е стигал досега — продължи той.

А аз си помислих: Да... да!

— Няма да те лъжа, че ще е безопасно — каза брат ми. — Ще е студено, храната няма да стига, а шансовете за успех са минимални. Но ще има приключения, Рейли. Нови земи. Нови народи. Нови надежди. Това поне *мога* да ти обещава.

А аз си помислих: Да, моля те, да.

— Експедицията ще има нужда от жрец — каза той.

Гемиите ми потънаха.

— Няма да го позволят — казах. — В цялата история на Ориса не е имало жена жрец на експедиция.

— Значи е крайно време това да се промени — каза Амалрик. — В крайна сметка ти си Рейли Емили Антеро. И можеш да бъдеш каквато поискаш. Какво ще кажеш, сестричке? Ще опънеш ли платната?

И аз казах:

— Да!

Е, това е, писарю. Историята на една жена воин, която мнозина имат глупостта да мислят за герой. Вече си подготвил голяма част от свитъците и скоро книгата ще излезе на пазара.

Чудя се какво ли ще си помислят хората, като я прочетат? Понякога си представям как някое малко момиче прелиства страниците, свито в леглото си нощем; чете на светлината на огнени мъниста под завивките, за да не я спипа гувернантката. Чудя се какво ли ще си помисли това малко момиче? Дали ще поиска да въстане срещу традициите и да смени куклите си с меч? И това ли искам всъщност? Ако трябва да съм честна, не знам. Струва ми се, че за онази девойчица би било най-добре, ако остане вярна на себе си и се бори за правата си независимо от поприцето, което избере.

И тогава, писарю, когато малкото момиче чуе вик на чайка, може би ще се сети за мен.

Издание:

Алън Кол, Крис Бънч. Битката за Ориса
Американска, първо издание

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Компютърна обработка: ИК „БАРД“ ООД, Десислава

Господинова

ISBN 978–954–585–965–6

© 1994 by Allan Cole and Christopher Bunch

© Милена Илиева, превод, 2008

© „Megachrom“ — Петър Христов оформление на корица, 2008

© ИК „БАРД“ ООД, 2008

Формат 60/90/16

Печатни коли 39

Allan Cole & Chris Bunch

The Warrior's Tale

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.